

κνηροί· λατ. *pondera terrae, fruges consumere nati*).— || φορτίον δλίψεως, ἴται δλίψις, λύπη, ἄδημονία, στενοχωρία. [δι' ἔτυμολ. βλ. *ἀγχω*].

ἀχθο-φορέω, μελ. -ήσω (*ἀχθος + φέρω*)· φέρω *ἀχθη*, τ. ἔ. φέρω φορτία || φέρω τι ὡς φορτίον. Ἐκ τοῦ *ἀχθο-φόρος*, *ον*, (*ἀχθος+φέρω*)· ὁ φέρων ἀχθος (τ. ἔ. φορτίον).— || ὡς. *ὄσα*, «ἀχθοφόρος» ὡς καὶ νῦν (βαστάζος, *τουρκ.* «χαμάλης»).

Ἀχιλλεύς, *α, ον*, ὁ τοῦ Ἀχιλλεύως (λατ. *Achilleus*)· *ἀχιλλείαι μάχαι*=πλακούντες (πίτται) ἐξ ἀρίστης ποιότητος κριθαλεύρου. Ἐκ τοῦ

Ἀχιλλεύς, -έως ἑπ. -ήτος, ὁ (ἑπ. καὶ *Ἀχιλεὺς*) λατ. *Achilles*· ὁ γενναῖος Ὀμηρικὸς ἦρωας, υἱὸς τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος, ἠγεμὼν τῶν Μυρμιδόνων.

ἀ-χίτων, *ον*, γεν. -ονος· ὁ ἄνευ χιτῶνος (τ. ἔ. ἀλαφρότατα ἐνδεδυμένοι. μετ' τὸ ἱμάτιον μόνον).

ἀ-χλαίνια, ἴ· τὸ μὴ ἔχειν χλαῖναν || γεν., ἔλλειψις ἱματισμοῦ. Ἐκ τοῦ

ἀ-χλαίνιος, *ον*, (α στερ. + *χλαῖνα*)· ὁ ἄνευ χλαίνης (ἐπαναφοροῦ).

ἀ-χλος, *ον*, καὶ κατὰ συναίρ. *ἄ-χλους*, *ον* (α στερ.+*χλόα*)· ὁ στερούμενος χλόης || ξηρός, μαρμμένος.

ἀχλύεις, *εσσα εν* (*ἀχλύς*)· πλήρης ἀχλύος, ζοφερός, σκοτεινός, κατηφής.

ἈΧΥΨ, -ύος, ἴ· ὀμίχλη, καταχνιά || σκότος, ζόφος (λατ. *caligo*)· παρ' Ὀμ. *ἀχλύς* καλεῖται καὶ ἐπὶ τῶν ἀποθνησκόντων ἢ λιποθυμούντων (ἢ σκοτοδίνη τῶν ὀφθαλμῶν των) || μετρ. παραχρή, σύγχυσις.

Ἔτυμ.: ἀθεθ. ἔτυμολ.· κατὰ τινας συγγ. τῆ παρ' Ἑσυχ. *ἄκαρον τυφλόν*, καὶ τῆ λατ. *aquilus*=σκοτεινός, *aquila*=ἀετὸς *aquilo*=θορράς·— κατ' ἄλλους εἶναι σημετ. καταγωγῆς· κατ' ἄλλους *ἀχλύς* <*Ἰχλύς, πρβλ. *ὀμίχλη*· κατ' ἄλλους <*Ἰσgh, πρβλ. *ιαπ.* **nogh*-ἔλλ. *νύχα*· *νύκτωρ*, *ἔννουχος*.^ο Πάντα ταῦτα ὁμοῦς εἶναι λι-ἀμφίβολα. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀχλύς, μελ. -ύσω ἄορ. *ἀ' ἡχλύσα*· σκεπάζομαι μετ' ἀχλὺν (ὀμίχλην), σκοτεινιάζω.

ἈΧΝΗ, ἄνωρ. *ἄχνα*, ἴ· πινθ δ,τι ἐπικάθηται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας πράγματός τινος (ἐπὶ τῶν ὑγρῶν π.χ.), ἀφρός· *ἄχνη οὐραγία*=ἡ πάχνη (δρόσος τοῦ οὐρανοῦ)· *δακρυῶν ἄχνη*=τὰ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐπιπολάζοντα δάκρυα.— || ἐπὶ στερεῶν, τὸ χυρῦδι (ἐπὶ καρπῶν) || τὸ λεπτόν ἄχυρον ποῦ παρασοῦρε ὁ ἄνεμος κατὰ τὴν λίκμησιν.— || *ἄχνη*, κατ' αἰτ. ὡς ἐπίρρ.=ὄλιγον ἔνα κομματάκι. [πιθανῶτ. συγγ. τῆ *ἄχρον*· ὡς ὑπ' ἄλλων θεωρεῖται συγγ. τῆ λατ. *acus*, *aceris* = δέμα σίτου, ὡς καὶ συγγ. πρὸς τὴν ῥ. *ακ*-(βλ. *ἀκαχμένος*): *ἄχνη* (<*ακ*-*να*).

Ἀχνομαί, ἀποθ. ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. μόνον (*ἄχος*)· δλίβομαι, λυποῦμαι (πρβλ. *ἀχέω*, *ἀχέω*) [δι' ἔτυμ. βλ. *ἀγχω*].

ἄ-χολος, *ον* (α στερ.+*χολή*)· ὁ στερούμενος χολῆς || μετρ. πρῶτος, ἡμερος, μελιχίος, εὐγενής.— || ὁ καταπραῦνων (ἐξουδετερωῶν) τὴν χολὴν ἢ τὴν ὀργὴν.

ἄχομαι, ἀποθ. (*ἄχος*)· πενθῶ, λυποῦμαι, δλίβομαι (πρβλ. *ἄχνομαι*)

ἀ-χόρευτος, *ον* (α στερ.+*χορεύω*)· μὴ συνοδευόμενος ὑπὸ χοροῦ (πρβλ. *ἄχορος*), μὴ ἑορταζόμενος μετ' χοροῦς || ἀτερπής, μελαγχολικός, ἄχαρος.

ἀ-χορήγητος, *ον* (α στερ.+*χορηγέω*)· ὁ μὴ ἔχων χορηγίαν τινά, ὁ στερούμενος.

ἄ-χορος, *ον*· ὁ ἄνευ χοροῦ || πένθιμος, περίλυπος, λυπηρός.

ἈΧΟΣ, -εος, τὸ ἄλγος, πόνος, λύπη, στενοχωρία || παρ' Ὀμ. ἀείποτε ἐπὶ τοῦ πνεύματος, τῆς ψυχῆς, καὶ οὐδέποτε ἐπὶ τοῦ σώματος. [δι' ἔτ. βλ. *ἀγχω*].

ἄ-χραής, ἐς=*ἄχρατος* (δ βλ.).

ἄ-χραντος, *ον* (α στερ.+*χράνω*)· ἀμόλυντος, ἀμίαντος, ἀσιπλος.

ἀχράς, -άδος, ἴ· εἶδος ἀγρίου ἀπιδίου, ἀχλάδι || ἐπίσημο καὶ τὸ *δέντρον*, ἢ ἀγριαπιδιά, ἀχλαδί· [καὶ *ἀχερδός*· *ἀχ*-(**Ἰσgh*), πρβλ. *δγχη*=ἀχλαδιά, *ἔγχος*=δῶρο ἀπὸ ξύλον ἀγριαπιδιάς].

ἀ-χρεῖος, *ον* (σπαν. *α, ον*), *ιν*. *ἀ-χρήτος* (α στερ.+*χρεία*)· ἀχρηστος, μὴ χρήσιμος, ἀνωφελής, ἀσύμ-

φορος || οὐτιδανός, τιποτένιος, ἀσήμαντος, πρὸς οὐδὲν χρήσιμος || ἀχρηστος (ἀνίκανος) ἐν πολέμῳ.— || οὗδ. *ἀχρεῖον* ὡς ἐπίρρ. = ἀχρηστος, ἀνωφελῶς, βλακωδῶς, ἀνοήτως· *ἀχρεῖον ἰδῶν*=ρίψας ἠλιθίον βλέμμα (περὶ τοῦ θεράτου ἐν Ἰλ.)—*ἀχρεῖον γελᾶν*=γελᾶν ἄνευ λόγου, γέλωτα θεύσιασμένον· *ἀχρεῖον κλάζειν* (ἐπικινῶς)=γαυγίζειν ἄνευ λόγου. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἀχρεῖω**, μελ. -ώσω (*ἀχρεῖος*)· καθιστῶ τι ἀχρηστον, καθιστῶ ἀνίκανον.

ἀ-χρήσιος, *ον*, *ιν*. ἀντι *ἀχρεῖος* (βλ. λ.).

ἀ-χρημάτια, ἴ· ἔλλειψις χρημάτων (ἢ μέσων). Ἐκ τοῦ

ἀ-χρημάτος, *ον* (α στερ.+*χρημα*)· ὁ ἄνευ χρημάτων (ἢ μέσων)· οἱ *ἀχρηματοί*=οἱ πτωχοί.

ἀ-χρημοσύνη, ἴ· ἔλλειψις χρημάτων. Ἐκ τοῦ

ἀ-χρημῶν, *ον*, γεν. -ονος (α στερ.+*χρημα*)=*ἀχρηματος* (δ βλ.), πτωχός, ἄπορος, ἐνδεής.

ἀ-χρηστία, ἴ· τὸ νὰ εἶναι τις ἀχρηστος, τὸ νὰ μὴ χρησιμεύη εἰς τίποτε || τὸ νὰ μὴ μεταχειρίζεται τίς τι. Ἐκ τοῦ

ἀ-χρηστος, *ον* (α στερ.+*χρηστός*)· ὁ μὴ χρήσιμος, μὴ χρησιμεύων, «ἀχρηστος», ἀνωφελής, ἀσύμφορος (ἐντελῶς δηλ. συνών. τῆ *ἀχρεῖος*, δ βλ.) || *ἀχρηστος ἐς τι*=μὴ χρήσιμος, μὴ κατάλληλος, διὰ τι.— ἄνευ ὀποτελέσματος (λατ. *irritus*).— || ἀπληγής, ἀσπλαγχνος, σκληρός.— || ἐνεργ., ὁ μὴ ποιῶν χρήσιμα (λατ. μὴ χρησιμοποιεῖται τι (μετὰ δατ.).

ἄχρη, καὶ πρὸ φων. *ἀχρης* (*ἄκρηος*)· πρῶτ.+γεν.· μέ-χρη, ἕως (λατ. *usque ad*): *ἄχρη μάλα κνέφωτος*=μέ-χρη βαδείας νυκτός· *ἄχρη τίης καρδίας*=μέχρη τῆς καρδίας.— || συνζ., μέχρη ὄτου, ἕως ὄτου || ἐν δσφ, ἐφ' ὄσον (λατ. *donec*) || ἐν τῇ τοιαύτῃ χρήσει ἀπαντᾷ καὶ *ἄχρη οὐ*.— || ἐπίρρ. τρόπον, ὀλοσχερῶς, παντελῶς, εἰς τὸ ἐπακρον (λατ. *penitus*).

Ἔτυμ. κυρ. παρ' ἀττ. *ἄχρη*, *μέχρη* πρὸ συμφ. καὶ πρὸ φων., ἀδ:αφόρω· ἐπὶ ἐπικ. χρησιμοποιεῖσθαι ἀναλόγως τῆς ἀνάγκης τοῦ μέτρου· *ἄχρη-ἄχρης, μέχρη-μέχρης*. Παρὰ μετρ. ὑπερῖσχυσαν οἱ ἐπικ. τύποι *ἄχρης, μέχρης*, ὑπὸ δὲ τῶν ἀντιγραφῶν εἰσῆχθησαν ἄνιοτες καὶ εἰς γενεόγρ. δοκίμων συγγρ.. Καίτοι δὲ τὰ *ἄχρη-μέχρη* ὀμοιάζουσι πρὸς ἀλλήλα κατὰ τε τὸν τύπον καὶ τὴν σημ., ἀνίχουσι εἰς ἀλλήν ἕκαστον ῥίξαν.

ἀ-χρώματος, *ον* (α στερ.+*χρώμα*)· ὁ στερούμενος χρώματος.

ἀ-χρωστος, *ον* (α στερ.+*χρώζω*)· ὁ μὴ ἔχων χρώμα, ὄχρωμος (βλ. *ἀχρώματος*) || ἀψυστος, ἄδικτος, ἀνέγγιχτος.

ἀχυρίτις, -ιδος, ἴ (*ἄχυρον*)· ἀνώμ. θηλ. ἐπίθ. (τοῦ *ἀχυρίνος*)· ἀχυρένεια, ἀπὸ ἄχυρον.

ἀχυρμία, ἴ· (*ἄχυρον*)· σωρός ἀχύρων.

ἀχῦρο-δόκη, ἴ (*ἄχυρον* + *δέχομαι*)· ἀποθήκη ἀ-χύρων.

ἈΧΥΨΡΟΝ, τό, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἀχυρα, πίτυρα [σκοτειν. ἔτυμολ.· συγγ. ἴσως τῆ *ἄχνη*, δ βλ.].

ἀχῦρό-τριψ, -ίβος, ὁ, ἴ (*ἄχυρον*+*τριβω*)· ὁ τρίβων τὰ ἀχυρα.

ἀχώ, ἴ· ἄνωρ. ἀντι *ἡχώ*.

ἀ-χώριστος, *ον* (α στερ.+*χωρίζω* τοῦ *χωρίζω*)· ὁ μὴ χωριζόμενος, μὴ δυνάμενος νὰ χωρισθῇ, ἀναπόσπαστος || ὁ μὴ κεχωρισμένος, ἀμέριστος, ἀχώριστος.— || (α στερ.+*χώριος*)· δι' ὃν δὲν ὠρίσθη θέσις τις, ὁ μὴ ἔχων τόπον προσδιορισμένον.

ἈΨ, ἐπίρρ. τόπου. πρὸς τὰ ὀπίσω, ὀπίσω, μακρὰν, μακρὰν ἀπὸ. 2) ἐπὶ πράξεων, πάλιν, αὐδῆς, ἐκ νέου [ἐκ τῆς ἀπὸ· *ἀπ*-*τ*, πρβλ. λατ. *abs=ab+ts*].

ἀψάμενος, μετχ. μέσ. ἄορ. ἀ' τοῦ *ἄπτομαι* (δ βλ.).

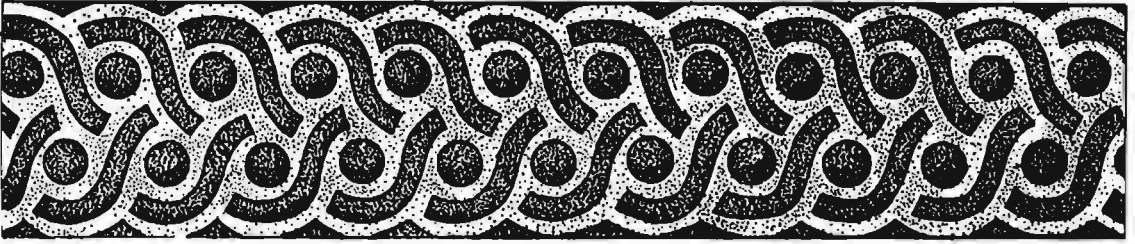
ἄ-ψυστος, *ον* (α στερ. + *ψύω*)· ἄδικτος, ἀψυστος, ἀνέγγιχτος.— || ἐνεργ., ὁ μὴ ἐγγίζων, μὴ ψύων.

ἀ-ψευγής, ἐς (α στερ.+*ψέγω*)· ἄψογος, δμεμπτος, ἀκατηγόρητος.

ἄ-ψεκτος, *ον*=*ἀψευγής* (δ βλ.).

ἀ-ψεύδεια, ἴ (*ἀψευδής*)· τὸ μὴ ψεύδεσθαι, ἡ ἀλήθεια, φιλαλήθεια. Καὶ

ἀ-ψευδέω, μελ. -ήσω· δὲν ψεύδομαι, λέγω τὴν ἀλήθειαν. Ἐκ τοῦ

B

Τό γράμμα **βήτα** αντιστοιχεί προς τό σημεϊτικόν **beith**. Κατά τόν 9ον αι. π. Χ. είχε τό σχήμα **ϐ**, ὅπως φαίνεται ἐν Μωαβιτικῇ ἐπιγραφῇ. Ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ἀλφασβῆτῳ τά ἀρχαϊκώτατα σχημάτα του ἦσαν **ΓΒ** καί **Π**. Τό ἐπικρατήσαν τελικῶς ἐν τῇ Ἑλληνικῇ σχημα ἦτο **β** ἢ **β**, τά σχημάτα δὲ ταῦτα δι-ετηρήθησαν ἀμετάβλητα καί ἐν τῇ Λατινικῇ, καταλήξαντα εἰς τό νεώτερον **B**. Κατά τόν 6ον αι. π. Χ. ἀπαντᾷ κεφαλαῖον **βήτα** τῆς Λατινικῆς ἀλφασβῆτου ἔχον τό σχῆμα **ϐ**, ὁμοίazon παραδόξως πρὸς τά ἀρχαϊκώτατα σχημάτα τοῦ **βήτα** τῆς νήσου Θήρας, καίτοι οὐδεὶς λόγος δύναται νά γίνη περὶ προελεύ-σεως τοῦ πρώτου ἐκ τοῦ δευτέρου, διότι τά δύο σχημάτα ἐξείλιχθησαν ἐντελῶς ἀνεξαρτήτως ἀπ' ἀλλήλων.

Ὁ πίναξ δεϊκνύει τό σχῆμα τοῦ **βήτα** τῶν διαφόρων ἀλφασβῆτων κατά διαφόρους ἐποχάς.

Β, β, βήτα, ἄκλ. τό δεύτερον γράμμα τῆς ἑλλη-νικῆς ἀλφασβῆτου || ἐντεῦθεν ὡς ἀριθμητ. σύμβολον **β'** = **δύο** καί **δευτερος**, **β** = 2000.

Οἱ Αἰολεῖς καί οἱ Δωριεῖς τό ἐχρησιμοποιοῦν ἀντί τῆς ἀπλῆς δασείας πρὸ τοῦ ρ: **βρόδον**, **βράκος** ἀντί **ρόδον**, **ράκος**. — Συχνά παρεμβάλλετο μεταξύ τῶν δύο γραμμάτων τῶν συμπλεγμάτων **μβ** καί **μρ**, διὰ νά ἀπαρτισθῇ πληρέστερος καί ἐνδυνάστερος ἵλιος: **μεσημ-βεία**, **γαμβρός**, **ἀμβροτος**, **μέμβλεται**.

Ἡ εἰς ἄλλα σύμφωνα τροπή τοῦ **β** ὠφείλετο κυρίως εἰς τὴν διάφορον προφορὴν τῶν ἐπὶ μέρος διαλέκτων: ἐτρέπη δέ: **I πβ**: **βατεῖν**, **βικρός** ἀντί **πατεῖν**, **πι-κρός**. — **II βς** (Ἀρχαῖ): **ζερεθρον** ἀντί **βερεθρον**, **βαραθρον**. — **III βγ**: **γλήχων** ἀντί **βλήχων**.

Ἔτυμ.: παράγεται ἐκ τῆς ἀναδιπλ. παιδικῆς λέξεως **βαβὰ** (πρβλ. τὰ **βαβάζω**, **βαβίζω**, **βαβύζω**, **βάβαξ**, **βαβάκτης**, **βαβράζω** πρβλ. ὡς σασσορ. **bababā** = κροτῶ καίόμενος, παταγῶ, λατ. **babil** = «γαυριῶ», **babiger** = ἐκδασμος, ἄγγλ. **baby** = παιδίον, λατ. **ba-bulus** = φλύαρος· τό τελευταῖον τοῦτο προσεγγίζει τά συγγ. τῆς ἰαπ. ***bal-bal** (**ba-bal**, **bam-bal**, **bal-b** κλπ.) σημαίνοντα ἀναρθον καί ἀσυνάρτητον ἀφήγγιον (πρβλ. σασσορ. **baibalakaro** 'ti = εἶμαι βραδύγλωσσος, τραυλιζῶ, **balbāhāh** = τραυλός, λατ. **balbus** = τραυ-λός, **balbulio** = τραυλότης, ἑλλ. **βαμβαλιζῶ**, **βαμβα-κύζω** = κροτῶ, παταγῶ, τοῦς ὀδόντας, **βαμβαίνω** = τραυλιζῶ, τοῦ ἐποίου θάνατον εἶναι τό λατ. **bambaliō** ὡς λατ. παρωνύμιον, σημ. κυρ. τοσεδός. Βλ. καί λ. **βάβραρος**.

βάβαξ, -ακος, ὁ (**βαβάζω**)· φλύαρος.

βαβύκα, ἴ, λακων. ἀντί **γέφυκα**.

βάγμα, -ατος, τό (**βάζω**)· λόγος, ὁμιλία.

βάδην, ἐπίρ. (**βαίνω**): ὄχημα πρὸς ὄχημα, ἡρέμα, σι-γὰ-σιγὰ (λατιν. **pedetentim**)· ἀντίθ. τῇ **δρομῳ**, **τροχά-δην**. — II πεζῆ, «μετὰ τὰ πόδια», ἀντίθ. τῇ: ἐφ' ἵππου, ἐφ' ἀμάξης. — III βαθμηδόν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον (λατ. **gradatim**).

βαδίζω, ἀττ. μέλλ. **βαδιοῦμαι**, μετν. -ιῶ· ἀόρ. α' **εἰβάδισα**· πρκ. **βεβάδικα** (**βάδος**, **βαίνω**)· πηγαῖον πεζῆ, περιπατῶ, ὁδοιπορῶ || πηγαῖνον σιγὰ, θηματίζω || γενικῶς, πορεύομαι, «βαδίζω» (πρβλ. λατ. **badisco**). Ἔξ αὐτοῦ τό

βαδίσις, -εως, ἴ· τό βαδίζειν, τό πορεύεσθαι, τό ἐόδισμα.

βαδιστέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **βαδίζω**· πρέπει νά βα-δίζῃ τις, πρέπει νά περιπατήσῃ τις.

βαδιστής, -οῦ, ὁ (**βαδίζω**)· ὁ βαδίζων πεζῆ, περι-πατητής, πεζοπόρος, δρομεὺς || **ταχύς βαδιστής** = τα-χύς πεζοπόρος, ταχύς δρομεύς.

βαδιστικός, ἴ, ὄν (**βαδίζω**)· καλός, ἱκανός, εἰς τό περιπατεῖν.

βάδος, ὁ (**βαίνω**)· περίπατος, βόδιος. [ἐκ β. βα-, εἰς ἴης καί τό **βαίνω** (βί· ἐπεκτάσεως κατὰ ἐν -ν-) καί τὰ: **βῆμα**, **βωμός**, **βάσις**, **βάθρον** κλπ. ἐν τῇ λ. **βά-δ-ος** ἔχομεν ἐπέκτασιν τῆς ρίζ. **βα-δι**· ἀνός δ.]

ΒΑΪΩ, μελ. **βάζω** ὁμιλῶ, λέγω γ' ἐν. καθ. πρκ. **εἶτος**; **βέβανται** = λόγος ἔχει λεχθῆ· πρβλ. καί **βα-βάζω**. [ἐκ β. **βαν**-πρβλ. **βᾶξις**, **ἀβανής**· πρβλ. καί τό **παρ**· Πασχ. **«βᾶσκειν**· λέγειν, **κακολογεῖν**· πρβλ.

Όνομα ἀλφασβῆτου	Ἐποχὴ κατὰ προσέγγισιν	Σχημα
ΦΟΙΝΙΚΙΚΟΝ	π. Χ. 1.200	ϐ
ΚΡΗΤΙΚΟΝ	1.100—900	ϐ
ΘΗΡΑΪΚΟΝ	700—600	ϐ ρ
ΑΡΧΑΪΚΟΝ ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ	700—500	ϐ
ΑΤΤΙΚΟΝ	600	β
ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΝ . . .	600	β β
ΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝ	600	β
ΙΩΝΙΚΟΝ	403	β
Κλασσ. Λατινικόν καί ἐφεξῆς	—	Β

βᾶ· συντεσμ. τύπος τῆς κλητ. **βασιλεῦ**, ποιητ., ὡσαὶ εἰς ὄνομ. **βᾶς** = βασιλεὺς.

βᾶβάζω· ἀναδιπλ. τύπος τοῦ **βᾶζω** (ὁ βλ.).

βᾶβαί, **βαβαιάξ**, πρβλ. **παπαί**, λατ. **papae**, ἱπι-φώνημα ἐκπλήξεως καί. θουασιμου· **μπᾶ!** Θεέ μου! Παναγία μου!

και τὸ ἐνιαχοῦ τῆς Νέας Ἑλλην. «*έβαξε, θά βάξη*» = ἤχησε, δά ἤχησῃ· *βάσκω* (**βασκω*) συγγ. τῆ *βάσκανος* (8 βλ.)· πρβλ. *καί άβακῆς*].

βάθεια, ἰων. ἀντί *βαθεία*, θηλ. τοῦ *βαθύς*.

βάθειως, ἐπίρ. τοῦ *βαθύς*· ὅ, τι και νῦν, βαθιά.

βάδιστος, ἡ, ον, ὑπερθ. τοῦ *βαθύς*.

βαθμῖς, -ιδος (και -ίδος), ἡ· σκαλοπάτι || ὑπόβαθρον, βάσις || κατώφλιον (οὐδός). Ἐκ τοῦ

βαθμός, ὁ (*βαίνω*)· σκαλοπάτι, κλίμαξ, κατώφλιον.— || *μτφρ.* *βαθμῖς* προόδου, κοινωνική θέσις, ἀξίωμα, τάξις (λατ. *gradus*).

θάθος, -εος, τὸ (*βαθύς*)· θάθος ἡ ὕψος (ἀναλόγως τῆς κατευθύνσεως, πρὸς ἢν μετρεῖ τις, πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ κάτω), λατ. *altitudo* || ἐν τῇ στρατιωτικῇ γλώσσῃ *ἐπιθάθος* = κατὰ θάθος στήλης ἢ φάλαγχος, εἰς τρόπον ὅστε ἡ παράταξις νά περυσιαίξῃ μέγα βάθος και μικρὸν μέτωπον. [ἐκ ῥ. *βαθ-*, συγγ. τῆ ῥ. *βαφ-* τοῦ ῥ. *βάπτω* (8 βλ.)· πρβλ. και *βαθύς*].

βαθρεία, ἡ = *βάθρον* (8 βλ.).

βάθρον, τὸ (ῥ. *βα-, βαίνω*)· τὸ ἐφ' οὗ βαίνει ἡ ἴσταται τις, θάσις, ὑπόβαθρον, «*βάθρον*» || θεμελίωσις, θεμελίωσις. 2) *βαθμῖς*, σκαλοπάτι, ἡ σειράς βαθμῶν και κλίμακος || ἡ περιφέρεια κλίμακος || ἐν τῷ πληθ. κλίμακες. 3) οὐδός, κατώφλιον || *μτφρ.* *χεῖλος*, ὄκρον· *κινδύνου βάθρα* = τὸ χεῖλος τοῦ κινδύνου. 4) θρανίον, ἔδρα, κἀθισμα [ἐκ ῥ. *βα-* τοῦ ῥ. *βαίνω* ἐπεκτετ. κατὰ ἐν -θ-, ὡς ἐν λ. *βάθ-ος* (8 βλ.) κατὰ ἐν -δ-· δ = ρη = θ].

θάδύ-αγκῆς, ἐς (*βαθύς + ἄγκος*)· ὁ ἔχων θαδείας κοιλιάδας (φάραγγας).

θάδύ-βουλος, ον (*βαθύς + βουλή*)· ὁ ἔχων θαδεῖαν βουλήν, θαδύνους, νουνεχῆς.

θάδύ-γεις, ἰων. *βαθύ-γεις*, ον, ἄττ. *βαθύγεις*, ον, (*βαθύς + γῆ*)· ὁ ἔχων θαδεῖαν (παχείαν) γῆν, καρποφόρος, γόνιμος, εὐφορος.

θάδύ-γῆρας, ον (*βαθύς + γῆρας*)· ὁ ἐν θαδεῖ γῆρατι, ὑπέρογρος.

θάδύ-γλυπτος, ον (*βαθύς + γλύφω*)· ὁ θαδέως γεγλυμμένος (σκαλισμένος).

θάδύ-δινῆεις, εσσα, εν (*βαθύς + δινάω*)· ὁ θαδέως συστρεφόμενος, ὁ σχηματίζων θαδεῖαν δίνην. και

θάδύ-δίνης, -ου, ὁ = *βαθυδινῆεις* (8 βλ.).

θάδύ-δοξος, ον (*βαθύς + δόξα*)· ὁ λίαν πεφημισμένος, ἐνδοξότατος.

θάδύ-ζωνος, ον (*βαθύς + ζώνη*)· ὁ θαδέως ἐζωσμένος (τ. ἔ. οὐχί ὕψηλός, ὑπὸ τὸ στήθος, ἀλλά χαμηλά, ἀνωθεν τῆς ὀσφύος, οὕτως ὡστε ἡ ἐσθῆς ἐπιπτεν εἰς τὴν ζώνην με πλουσίας πτυχώσεις (πρβλ. *εὐζωνος*, *βαθύνκολπος*).

θάδύ-θριξ, -τερίχος, ε, ἡ (*βαθύς + θριξ*)· ὁ ἔχων μακράς και πυκνάς τρίχας, ὁ ἔχων πλουσίαν κόμην || ἐπί *πρὸς ἄκρον*. ὁ ἔχων πυκνὸν τρίχωμα.

θάδύ-καμπῆς, ἐς (*βαθύς + κάμπω*)· ὁ θαδέως (τ. ἔ. λίαν) κεκαμμένος || πολὺ καμπύλος, κυρτός.

θάδύ-κῆτης, (*βαθύς + κῆτος*)· ὁ ἔχων θαδείας (μεγάλας) κοιλότητας, τ. ἔ. ὁ πολὺ θαδύς (π. χ. πόντος).

θάδύ-κλειῆς, ἐς (*βαθύς + κλέω*) = θαδύδοξος, λίαν πεφημισμένος.

θάδύ-κολπος, ον (*βαθύς + κόλπος*)· ὁ θαδέως κεκολλημένος, τ. ἔ. ὁ φέρων ἱμάτιον με θαδείας (πλουσίας) πτυχώσεις, ὡς τὸ *βαθύζωνος* (8 βλ.). 2) ἡ ἔχουσα λίαν ἀνεπτυγμένον τὸ στήθος, ἡ ἔχουσα πλουσία στήθη (μαστοῦς πληροῦντας τὸ στήθος). — || ἐπί τῆς γῆς, ἡ ἔχουσα θαδείας (τ. ἔ. εὐφόρους) κοιλιάδας.

θάδύ-κρημνος, ον (*βαθύς + κρημνός*)· ὁ ἔχων θαδεῖς (τ. ἔ. ὑψηλοῦς και ἀποτόμους) κρημνοῦς.

θάδύ-κρυστάλλος, ον· ὁ κεκαλυμμένος με θαδεῖς (τ. ἔ. παχείς) κρυστάλλους (δηλ. πάγους).

θάδύ-κτέανος, ον (*βαθύς + κτέανον*)· ὁ ἔχων πολλὰ κτήματα, θαδύπλουτος || κτερ. ὁ ἔχων πολλὰς και μεγάλας ἀγέλας κτηνῶν.

θάδύ-λειμνος, ον, και *βάθύ-λειμων*, ον, γεν. -ονος (*βαθύς + λειμνός*)· ὁ ἔχων θαδεῖς (τ. ἔ. πλουσίους, εὐφόρους) λειμῶνας.

θάδύ-λήϊος, ον (*βαθύς + λῆϊον*)· ὁ ἔχων θαδύ

λήϊον (τ. ἔ. ἀφθονα και πλούσια σπαρτά).

θάδύ-μαλλος, ον (*βαθύς + μαλλός*)· πυκνόμαλλος, ὁ ἔχων πυκνά και ἀφθονα (βαθιά) μαλλιά.

θάδύ-μήτης, -ου, ὁ (και *βάθύμητα*) (*βαθύς + μήτης*)· ὁ θαδείας ἔχων βουλὰς, θαδύνους (πρβλ. *μητίετα*).

θάδύ-νοος, ον, και συνηρ. *βαθύνους*, ουν (*βαθύς + νόος*)· ὁ ἔχων θαδύν νοῦν, θαδεῖαν σκέψιν, φρόνιμος.

θάδύνω, μέλ. *βάθύνω*· πρκ. *βεβάθυγκα* (*βαθύς*)· καθιστῶ τι θαδύ, σκάπτω και κοιλαίνω τι || *βαθύνω τὴν φάλαγγα* = αὐξάνω τὸ βάθος τῆς φάλαγγος προοδῆτων σειρὰς πολεμιστῶν.

θάδύ-ξύλος, ον (*βαθύς + ξύλον*)· πυκνόδενδρος.

θάδύ-πέδος, ον (*βαθύς + πέδον*)· ὁ ἔχων (ἡ ἀποτελών) θαδεῖαν πεδιάδα (τ. ἔ. χαμηλήν, κειμένην μεταξὺ ὄρεων).

θάδύ-πέλμος, ον (*βαθύς + πέλημα*)· ὁ ἔχων θαδύ (τ. ἔ. παχὺ) πέλημα («*χονδρὴν πατοῦσαν*»).

θάδύ-πλόκαμος, ον (*βαθύς + πλόκαμος*)· ὁ ἔχων θαδεῖς (τ. ἔ. μακροῦς, πλουσίους) πλοκάμους (πλεξίδας).

θάδύ-πλούτος, ον (*βαθύς + πλοῦτος*)· ὁ καθ' ὑπεροβὴν (ἐξαιρετικῶς) πλούσιος.

θάδύ-πόλεμος, ον (*βαθύς + πόλεμος*)· ὁ χωμένος βαθιά εἰς τὸν πόλεμον, ὁ πολεμῶν με ὄλας του τὰς δυνάμεις.

θάδύ-ρρείτης, -ου, ὁ (*βαθύς + ἔρειω*) = *βαθύρρεος* (8 βλ.).

θάδύ-ρρηνος, ον (*βαθύς + ῥῆνω*)· ὁ ἔχων ἡ ὁ κατασκευασμένος ἐκ πυκνοῦ και μακροῦ μαλλίου προβάτων, πυκνόμαλλος.

θάδύ-ρριζος, ον (*βαθύς + ῥίζα*)· ὁ ἔχων θαδείας ῥίζας, ὁ θαδέως ἐρριζωμένος.

θάδύ-ρροος, και κατὰ συναίρ. *βαθύρροος*, ουν (*βαθύς + ῥέω*)· ὁ ἔχων θαδύ ρεῦμα, ὁ ὑπερρεχειλίζων, ῥέων με ἀφθονα ὕδατα.

ΒΑ ΘΥΣ, *βαθεία* (ἰων. *βαθέα*), *βαθύ*· συγγρ. *βαθύτερος*, ποιητ. *βαθίον*, ὄμρ. *βάσσαν* ὑπερθ. *βαθύτατος*, ποιητ. *βάθιστος*· θαδύς ἡ ὕψηλός, λατ. *altus*. 2) θαδύς, παχύς, χονδρός || θαμνήτης, ἀφθονός (ὡς ἐπί *μαλλίων* και *γυναικῶν*) || γενικῶς: μέγας, ἀφθονός || ἐπί *ζωνῆς*: θαδεῖα || ἐπί *τοῦ νοῦ*, διανοίας, σκέψεως: θαδύς, ουνετός, οὐφρων.—ὡς. μετὰ διαφόρων ἄλλων σημασιῶν ἐπί *χρόνου*, ἡλικίας κλπ.: *βαθύς ὄρθρος*—*βαθὺ γῆρας*—*βαθεία φάλαγξ*.

Ἔτυμ.: ἐκ ῥ. *βαθ-*, ἐξ ἧς και *τά: βάθος* (8 βλ.), *βένθος* (πρβλ. *πάθος*—*πένθος*)· πρβλ. *σανοκρ.* *gāh* = βυθίζομαι, βουτῶ, *gāh-as* = λούομενος (ὡς οὖς = θάδύς), *gah-ana-s* = θαδύς.

θάδύ-σκάφης, ἐς (*βαθύς + σκάπτω*)· ὁ θαδέως ἐσκαμμένος.

θάδύ-σκίος, ον (*βαθύς + σκιά*)· ὁ θαδέως σκιαζόμενος, ὁ ῥίπτων παχείαν σκιάν ἡ εὐρισκόμενος ἐν τοιαύτῃ.

θάδύ-σπορος, ον (*βαθύς + σπείρω*)· ὁ θαδέως ἐσπαρμένος, εὐφορος.

θάδύ-στερνος, ον (*βαθύς + στέρνον*)· ὁ ἔχων θαδύ (τ. ἔ. πλατὺ, εὐρὸν) στέρνον || *εὐρύστερνος αἶα* = γῆ ἔχουσα εὐρὸ και ἐκτεταμένον στήθος.

θάδύ-στολμος, ον (*βαθύς + στολμός*)· ὁ φορῶν μακράν και πλουσίαν (*βαθείαν*) ἐσθῆτα (φόρεμα, ἐπανωφόριον).

θάδύ-στρώτος, ον (*βαθύς + στρώννυμι*)· ὁ θαδέως ἐστρωμένος, ὁ ἔχων παχεία στρώματα.

θάδύ-σχοίνος, ον (*βαθύς + σχοῖνος*)· ὁ κατάφυτος ἀπὸ πυκνοῦς οχοίνους τόπος.

θάδύ-φρων, ον, γεν. -ονος (*βαθύς + φρῆν*) = *βαθύβουλος* (8 βλ.), θαδύνους.

θάδύ-φυλλος, ον (*βαθύς + φύλλον*)· ὁ ἔχων θαδύ (πυκνόν) φύλλωμα.

θάδύ-χαίτης, -ου, ὁ ὡς και *βαθυχαίτηεις*, -εσσα, -εν (*βαθύς + χαιτή*)· ὁ ἔχων θαδεῖαν (τ. ἔ. μακράν και πυκνήν, πλουσίαν) χαιτήν (κόμην).

θάδύ-χθων, ον, γεν. -ονος (*βαθύς + χθών*) = *βαθύγειος* (8 βλ.)· ὁ ἔχων θαδεῖαν (παχείαν, εὐφορον) χθόνα (γῆν), εὐφορος, γόνιμος.

Θαίην, ης, η, εὐκτ. ἀορ. ὄ' τοῦ **βαίνω**.

ΒΑΙΝΩ (οχηματισθὲν ἐκ τινος *βᾶω)· μέλ. **βήσομαι**, ἐπ. **βέομαι** καὶ **βέλομαι**, ὄρω. **βᾶσθαι**· πρὸς **βέβηκα**, ἐπ. γ' πληθ. **βεβίασι**, **βεβῶσι**· ἀπρμ. **βεβήμεν**· μτχ. **βεβῶς**, **βεβῶν**, καὶ κατὰ συναρτ. **βεβῶς**, **βεβῶσα**, **βεβῶς**· ἀορ. ὄ' **ἔβην**, ἐπ. γ' ἐν. **βῆ**, ἐπ. γ' οὐκ. **βήτην**. Πρῶτ. **βῆθι**, ἐν δὲ τοῖς συνθέτοις **βᾶ** (π. χ. **κατάβα**)· ἴσοτ. **βᾶ**, ἐπ. **βείω**, ἐπ. γ' ἐν. **βῆ**· Ἐὐκτ. **βαίην**· ἀπρμ. **βῆναι**, ἐπ. **βῆμεναι**· μτχ. **βᾶς**, **βᾶσα**, **βᾶν**.—Μέσον, ἐπ. γ' ἐν. ἀορ. ἄ' **ἔβησθε**, ἀντὶ **ἔβησατο**.—Παθητ., ἀορ. ἄ' **ἐβάθη** ἐν συνθ. (ὡς **συνεβάθη**)· πρὸς **βεβᾶμαι** ἐν συνθ. (ὡς **παραβεβᾶμαι**): Ἄμτ., περιπατῶ, βαδίζω, θηματοῖζω, πορεύομαι. 2) ἐπις. μετ' ἀπρμ.: **βῆ δ' ἔμεν**, **βᾶν δ' ἔλα**· ἐξεκλήθησε ὑὰ ὑπάγη (ἐξεκίνησαν ὑὰ ὑπάγου)· **βῆ δὲ θέειν**· ἤρχισε ὑὰ τρέχει. 3) **βαίνω μετὰ τι** = βαδίζω κατόπι τινός (πρᾶγμα), ἔπειτα ἀπὸ τι· **βαίνω ἐπ' ἐλπίδος** κλπ. = προχωρῶ (στηριζόμενος) ἐπὶ ἐλπίδων, τ. ἔ. τρέφω ἐλπίδος κλπ. 4) ὁ πρὸς **βέβηκα** ἔχει κυρ. τὴν ἔνοιαν τοῦ· εὐρίσκομαι ἐν τινὶ τόπῳ, ἔχω κατασταλάξει, ἔχω κατακαθίσει: **εὐ βέβηκα**=εἶμαι καλὰ στερημένος· **οὐ ἐν τέλει βεβῶτες**=οὐ κατέγοντες τὰ ἀζίωματα. 5) ἐπὶ ἀψύχων παραγωγῶν, **ἐννεά ἐνιαυτοὶ βεβᾶσι**=ἐννεά ἔτη ἤλθον καὶ παρήλθον. 6) ἀναβαίνω: **βαίνω δίφρον**=ἀναβαίνω εἰς δίφρον, ἐπιβαίνω δίφρου || ἐπὶ ζῴων, σπουριόκομαι, σπουσιόζομαι, «καθαλλικεύω»: **ἔπιποι βαινόμενοι**=φορβάδες. 7) μετ' αἰτ.: τοῦ σπυτ. ἢ ἔρωτες. ἀντικ. **βαίνω κέλευθον**=περιπατῶ ὁδόν—**βαίνω πόδα**=κινῶ τὸν πόδα πρὸς τὰ ἔμπροσθ, προχωρῶ || ὡς, μτγν. μετ' αἰτ. **αἶνον ἔβα κόρος**=ἀηδία ἐπῆλθε μετὰ τὸν ἔπαινον· **χρέος ἔβα με**=χρέη μὲ κατέλαθον (ἔπεουρεύθηον ἐπ' ἔμου).

|| Μεταβ., μετ' ἐνεργ. μελλ. **βήσω**· ἀορ. ἄ' **ἔβησα** (ἀνταποκρινόμενος σημασιολ. εἰς ἀνεστ. **βιβάζω**)· κάμνω τινὰ ὑὰ βαδίζω: **φῶτας βῆσεν ἀφ' ἔπιπον**=τοὺς ἔκαμε ὑὰ κατέλθω (τοὺς κατεβίβασεν) ἀπὸ τὸ ἄρμα. Ἐτυμ.: **βαίνω** (*βαν-ιω (*βαν-ιω (*γνι-ιω)=λατ. venio· πρὸς. σασκ. ρ. ga=βαίνειν (ἐν. g'i-gā-mi) gā-ti-s=θῆμα κλπ.· ἐκ τῆς αὐτῆς ρ. παράγονται καὶ τὰ: **βάσις**, **βάσκιω**, **βῆμα**, **βιβᾶσι**, **βιβᾶσθων**, **βιβάζω**, **βάδος**, **βαδίζω**, **βάθρον**, **βέβαιος**, **βηλός**, **βέβηλος**, **βαώσις**· πρὸς. καὶ ἀγγλ. gate, gait, go, going.

ΒΑΙΩΝ, τὸ (**βᾶς**)· κλάδος φοίνικος.
ΒΑΙΟΨ, ἄ, ὄν· μικρός, λεπτός, ἀσήμαντος, ὀλίγος, εὐτελής, ταπεινός: **ἐχώρει βαιός**=ἐταξίδεψε μὲ μικρὸν συνοδὸν || **ἀπὸ βαιῆς** (ἐνν. ἡλικίας)= παιδιόθεν (ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας) || **βαιὸν** ὡς ἐπιρ.=ὀλίγον· [**βαιός** (*gvaiois· πρὸς. λιθ. gaisziū, gaiszti = γίνωμον ἀφαντος, gaiszintī = ἀφανίζειν. Πρὸς. ἡβαιοός).

ΒΑΨ, ἡ, γεν. -ιδος (ὡς καὶ **βαῖς**, -ιδος)· κλάδος φοίνικος.

ΒΑΨ, ἡ· δερμάτινον ἐπανωφόριον τῶν χωρικῶν, ἢ γούνα· [θηρική λέξις].

ΒΑΚΕΛΑΣ, ὄ· ἱερεὺς (ἢ ὑπηρέτης) τῆς Κυβέλης· χονδροκέφαλος, φαῦλος, παληάνθρωπος, λατ. baceus, baceolus.

ΒΑΚΗΛΟΣ, ὄ=βακέλας ὁ βλ.

ΒΑΚΙΖΩ, μέλ. -ίω (**Βάκις**)· προφητεύω ὡς ὁ Βάκις.

ΒΑΚΙΣ, -ίος ὄ· ἀρχαῖος μάντις ἐκ Βοιωτίας.

ΒΑΚΚΑΡΙΣ, -ιδος (ἢ -ιος, ἢ -εως) ἢ· ὀρμητικὸν φυτόν, ἐκ τῶν ριζῶν τοῦ ὁποῦοι παρήγετο ἔλαιον (λατ. baccar).

ΒΑΚΤΗΡΙΑ, ἡ=βάκτρον (ὁ βλ.).

ΒΑΚΤΗΡΙΟΝ, τό=βάκτρον (ὁ βλ.).

ΒΑΚΤΡΕΥΜΑ, -ατος, τό· βακτηρία, ράβδος, στήριγμα. Ἐκ τοῦ

ΒΑΚΤΡΕΥΩ, μέλ. -σω· στήριζομαι (ἀκκουμβῶ) ἐπὶ βακτηρίας. Ἐκ τοῦ

ΒΑΚΤΡΟΝ, τό (*βᾶω, βιβάζω), λατ. baculum· ράβδος, **βακτηρία** (ὁ βλ.), στήριγμα.

ΒΑΚΤΡΟ-ΠΡΟΣΑΙΤΗΣ, -ου, ὁ (**βάκτρον**+**προσαίτης**)· ὁ ἐπαίτης ὄστις περιφέρεται στήριζόμενος ἐπὶ βακτηρίας.

ΒΑΚΧᾶ (**Βάκχος**)· παραληρῶ διατελῶν ἐν Βακχικῇ μανίᾳ.

ΒΑΚΧΕ-ΒΑΚΧΟΝ ἔδω· ἔδω ὕμνον εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου, ἀρχόμενον ἀπὸ τῶν ἐπικλήσεων **«Βάκχε, Βάκχε»** || ἐπικαλοῦμαι τὸν Βάκχον.

ΒΑΚΧΕΙΑ, ἡ (**Βάκχος**)· βακχικὴ κραιπάλη, μανία, παραφροσύνη.

ΒΑΚΧΕΙΟΝ, τό· ναὸς τοῦ Βάκχου.— || = **βακχεία** (ὁ βλ.).

ΒΑΚΧΕΙΟΣ (ἢ **βακχεῖος**) α, ον (**Βάκχος**)· βακχικός, ἀνήκων εἰς τὸν Βάκχον ἢ εἰς τὰς τελετὰς τοῦ || ὁμοίῳ πρὸς ἱερεὰ τοῦ Βάκχου, ἐνδουσιῶν, μαινόμενος,

ΒΑΚΧΕΥΜΑ, -ατος, τό (**βακχεύω**)=βακχεία (ὁ βλ.).

ΒΑΚΧΕΥΣ, -έως, ὄ=Βάκχος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ΒΑΚΧΕΥΣΙΜΟΣ, ον· ὁ παραδεδομένος εἰς Βακχικὰ δρῖνα, μαινόμενος.

ΒΑΚΧΕΥΣΙΣ, -εως, ἡ (**βακχεύω**)· βακχικὴ κραιπάλη, μανία.

ΒΑΚΧΕΥΩ, μέλ. -εύσω (**Βάκχος**)· τελῶ (ἐορτάζω) τὴν ἐορτὴν τοῦ Βάκχου. 2) ὁμιλῶ ἢ ἐνεργῶ ὡς κατεχόμενος ὑπὸ μανίας, μαινόμενος ἐκ θρησκευτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ (λατ. bacchari).— || ἐνεργ. μετ. ἐμπνέω μανίαν εἰς τινα, κινῶ τινα εἰς βακχικὸν ἐνθουσιασμόν.

ΒΑΚΧΗ, ἡ (**Βάκχος**) καὶ **Βακχίς**, -ίδος· ἱερεῖα τοῦ Βάκχου.— || πᾶσα ὑπὸ βακχικῆς μανίας κατεχομένη γυνή, μαινάς.

ΒΑΚΧΙᾶΖΩ=βακχεύω.

ΒΑΚΧΙΟΣ, α, ον καὶ **βακχικός**, ἡ, ὄν=βάκχειος (ὁ βλ.).— || ὡς ὄνομαστ. ὁ Βάκχιος (ἐνν. θεός)=ὁ βακχικός θεός, τ. ἔ. ὁ Βάκχος.

ΒΑΚΧΙΣ, -ίδος, ἡ=Βάκχη (ὁ βλ.).

ΒΑΚΧΙΩΤΗΣ, -ου, ὁ (**Βάκχιος**)· διασώτης τοῦ Βάκχου, ἑκκχευτής.

ΒΑ'ΚΧΟΣ, ὁ ὁ θεός Βάκχος, νεώτερον σχετικῶς (ἀπαντῶν παρὰ Σοφ. τὸ πρῶτον) ὄνομα τοῦ Διονύσου, ὃς ἐκαλεῖτο **Διονύσος Βάκχειος** καὶ ὁ **Βάκχειος** ὁ πρῶτος· φυτεύσας τὴν ἄμπελον, θεὸς τοῦ οἴνου καὶ τῆς ἔμπνευσεως, εἰδικῶς δὲ τῆς δραματικῆς ποιήσεως. Ταυτίζεται πρὸς τὴν λέξιν **Ίακχος**, καὶ οὕτω παράγεται ἐκ τοῦ **Ίάχω**.—|| ὁ ὑπὸ τοῦ Βάκχου κατεχόμενος || γενικός, πᾶς ἐνδουσιῶν καὶ μαινόμενος ἐξ ἐνθουσιασμοῦ.

Ἐτυμ.: ἐκ ρ. **βαχ**- ὡστε **Βάκχος** (***Φάκχος**, καὶ **Ίακχος** (***Fiακχος**· πρὸς. συγγ. τῷ **λαχ**, ἢ **ἔγω**: **λαχ** (***Fiαχ**· πρὸς. ὄμηρ. **αἰάχος** (***αἰάχος** καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. **«βαβάκτης κραιπάλας ὄνειρος καὶ Βάκχος»**.

ΒΑΛᾶΝ-ΑΓΡΑ, ἡ (**βάλανος**+**ἀγρα**)· εργαλεῖον, ἀγκυροπλῆξ ἢ κλειδίον, δι' οὗ ἐξήγον τὴν **βάλανον**, καὶ οὕτω ἢ θύρα ἠνοίγετο || κλειδί, κλειδορία,

ΒΑΛᾶΝΕΙΟΝ, τό, λατ. balneum (παλ. ballneum· πρὸς. τὸ νεολ. μπάνιο)· λουτήρ, λουτρῶν || λουτρόν. Πρὸς. **βλύω**.

ΒΑ'ΛΑ'ΝΕΥΨ, -έως, ὄ· ὑπηρέτης τοῦ λουτρῶνος, λατ. balneator. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ΒΑΛᾶΝΕΥΩ, μέλ. -σω· εἶμαι **βαλανεύς** (ὁ βλ.), ὑπηρέτῳ ἐν **βαλανείῳ** (ὁ βλ.) || περιποιῶμαι τοὺς λουόμενους || γεν., ὑπηρετῶ, περιποιῶμαι.

ΒΑΛᾶΝΗ-ΦΑΓΟΣ, ον (**βάλανος**+**φαγεῖν**)· ὁ τρώγων βαλάνους (βαλανίδια).

· **ΒΑΛᾶΝΗ-ΦΟΡΟΣ**, ον (**βάλανος**+**φέρω**)· ὁ φέρων (τ. ἔ. παράγων) βαλανίδια ἢ χουρμάδες.

ΒΑΛᾶΝΙΖΩ (**βάλανος**)· τινάζω τὴν βαλανιδιὰν καὶ αὐλλέγω τὰ πίπτοντα βαλανίδια.

ΒΑΛᾶΝΙΣΣΑ, ἡ, θηλ. τοῦ **βαλανεύς** (ὡς **βασιλισσα** θηλ. τοῦ **βασιλεύς**) ἢ ἡ ἐν βαλανείῳ (λουτρῶνι) ὑπηρετοῦσα γυνή.

ΒΑ'ΛΑ'ΝΟΣ, ἡ· κυρ. τὸ βαλανίδι ἢ βαλανίδι (λατ. glans καὶ belanus), ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων κυρτῶν καὶ κυρ. ἐπὶ τοῦ καρποῦ τοῦ φοίνικος (τοῦ χουρμά).

ΔΙΟΣ ΒΑΛΑΝΟΣ=τὸ γλυκὸν κάστανον.— || δι' ὁμοίτητα σχήματος: 1) εἶδος ὄστρακοδέρμου (εἰμυδία). 2) ἡ βάλανος (τὸ ἄκρον) τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου. 3) οἰδήσιον ἢ καρφίον (λατ. pessulus), τὸ ὁποῖον εἰσάγειν διὰ τινος ὀπῆς τοῦ ἄκρου τοῦ ξυλίνου μοχλοῦ (τοῦ ὀπίσθεν τῆς θύρας κλειμένου καὶ διήκοντος καθ' ὅλον τὸ πλάτος αὐτῆς) εἰς ἄλλην ὀπῆν ἀνοικμένην ἐπὶ τῆς παρατάξεως τῆς θύρας (τὴν **βαλανοδόκην**),

διά να συγκρατήται ἡ θύρα κλειστή, μὴ μετακινουμένου τοῦ μοχλοῦ· διὰ τὴν ἀνοιχθῆ ἡ θύρα ἔπρεπε νὰ ἀνασυρθῆ ὁ σιδηροῦς αὐτὸς πάσσαλος (ἡ *βάλανος*) διὰ τῆς *βαλανάγρας* (βλ. λ.).

Ἔτυμ. : πιθανῶς. ἐκ ῥ. *βαλ-* (τοῦ *βάλλω*) ὡς σημ. πᾶν ὅ,τι ρίπεται ἢ πίπτει· πρβλ. λατ. *glā-nē*, ἕλλ. *βλή-μενος*, *βλη-τός*· ἡ ταυτότης τῶν φθόγγων *b-g* ἐνισχύεται καὶ ὑπὸ ἄλλων γλωσσῶν (ἐκτός τῆς Λατιν.): λιθ. *gille*, καλ.-πρωσ. *gille*, σανσκρ. *gulāh*=*glans penis*, ἱαπ. **gvelē*=*θάλανος*, γαλλ. *gland*. Ἐξ αὐτοῦ τὸ *θάλασσον*, μέλ. *-ώσω*· κλείω (κλειδώνω, μανδάλων) τὴν θύραν διὰ *βαλάνου* (βλ. *βάλανος*).

θάλασσα-τόμος, (καὶ *βαλαντιο-τόμος*) ὁ (*βαλάντιον+τεμεῖν*)· ὁ τέμνων (κόπτων, τρυπῶν) τὸ θάλασσαν καὶ ἀραιρῶν τὰ ἐν αὐτῷ χρήματα.

ΒΑΛΑΝΤΙΟΝ, τὸ (καὶ ὀρθῶς *βαλλάντιον*)· σακκίδιον, ἐπουγγίον, χρηματοφυλάκιον (σοκτεῖν. ἔτυμολ.). **θαλαντιο-τομέω**· τέμνω (κόπτω) θάλαντια || κλέπτω χρήματα.

ΒΑΛΒΙΣ, *-ῖδος*, ἡ, καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. αἱ *βαλβίδες* (λατ. *carceres*)· κυρ. τὸ σχοινίον τὸ τεῖνον ἄνωθεν πρὸ τῶν ἀγωνιζομένων ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ δρόμου || κατὰ πληθ. κυρ. ἐσῆμ. τὸς στύλους, ἀφ' ὧν ἦτο τετυμμένον τὸ σχοινίον, ἐπομένως ἡ γραμμὴ ἀφ' ἧς ἀνεχώρουν. Ἐἴτα ἐσῆμ. τὸ σημεῖον τοῦ σταδίου, ἐκ τοῦ ὁποῦ ἐξεκίνοον καὶ εἰς ὃ ἐπέστρεφον οἱ δρομεῖς ἢ οἱ ἀρματοδρόμοι || κἀδε σημεῖον ἐκκινήσεως (π. χ. τὸ σημεῖον, ἀφ' οὗ ἐρρίπτετο ὁ δίακος). — || Πᾶν μέρος ὅπου ἔπρεπε νὰ κερῶδηθῆ (νὰ κατακτηθῆ), ὅπως ἡ ἐπιτοκία τῆς τοῦ σὺν || ὡς. ἐσῆμ. πᾶν τέρμα, τέλος (σοκτεῖν. ἔτυμολ.).

θάλα ἀντὶ *ἔβαλε*, γ' ἐν. ἀορ. ε' τοῦ *βάλλω*. **θάλην**, ὡς. *βαλλήν*, *-ήνος*, ὁ θασιλεύς (λέξ. Φρυγική, πθ. συγγ. τῆ *ἔβρ*. *Bel* ἢ *Baal*=*Κύριος*).

θάλιος, *ά, όν* (*βάλλω*)· στικτός, ποικίλος, παραδολός, *εβαλός* (σημαρ.)= ὁ φέρων λευκὸν στίγμα ἐπὶ τοῦ μετώπου, (λατ. *varius*)· πρβλ. *Βαλίος*, ὄνομα ἐνός τῶν ἱππῶν τοῦ Ἀχιλλέως. [πθ. συγγ. τῷ *βαλανεὺς* καὶ *βάλλω*].

θαλλάντιον, τὸ=*βαλάντιον* (βλ. βλ.). **θαλλήναδε θάλεπιν**· λογοπαίγνιον ἐπὶ τῶν λέξ. *βάλλω* καὶ τοῦ αὐτ. ὀνόμου *Παλλήνη*.

ΒΑ'ΛΛΩ, μέλ. *βάλλω*, ἱων. *βῆλέω* (σπαν. *βαλλήσω*)· ἀορ. β' *ἐβάλλον*, ἱων. ἀπρφ. *βαλέειν*· πρκ. *βέβληκα*· ὑπερσ. *ἐβεβλήκειν*· ἐπ. *βεβλήκειν*. — Μέσον, ἱων. πρτ. *βαλλέσκετο*· μέλλ. *βαλοῦμαι*· ἀορ. ε' *εβάλωμην*, ἱων. Πρστ. *βαλεῦ*. — Παθητ., μέλλ. *βληθήσομαι*, ττετλ. μέλ. *βεβλήσομαι*· ἀορ. α' *εβλήθην*· γ' ἐν. ἀορ. β' *εβλήτο*, ὑπερσ. *βλήεται*, εἰκτ. β' ἐν. *βλεῖτο*, ἀπρφ. *βλήσθαι*, μτχ. *βλήμενος*· πρκ. *βέβλημαι*, ἱων. γ' πληθ. *βεβλήαται*· ὑπερσ. *ἐβεβλήμην*. — || ἐνεργ. ρίπτω, βάλλω, ἐξοκοντίζω, ἐκφερονδονίζω (κυρ. ἐπὶ οὐσιῶν)· βλημάτος ἐκφθάλου ὄπλου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς πᾶν πληγμὰ δι' ἀγγεμάχου ὄπλου, ἐφ' οὗ ἦτο ἐν χρήσει τὸ: *πλήττω*, *οὐτάω* || μτφρ. ἐπὶ ἵχθου, πίπτω, προσπίπτω, προσβάλλω (τὸ αἰσθητήριον τῆς ἀκοῆς): *κτύπος οὐατα βάλλει*=ἡχος προσπίπτει εἰς τὰ ὠτά μου.—ἐπὶ πλοίων, ἐφορῶ, ἐπιπίπτω || ὡς. σπρώχνω, σκουντῶ || ἀφῆνω νὰ πῆσθ || καὶ ἐπὶ θαλάσσης, χύνω δάκρυα || ὡς. βάλλω (τοποθετῶ) ὁλόγηρα: *κύκλα ἀμφὶ ὄχθεσι βάλε*· πρβλ. τὸ σημερ. *βάλλω*, *θάνω*, *θαίνω*. 2) ὡς ἀμτβ., πίπτω, κούρτουβαλλῶ, κυλίσσομαι: *ποταμὸς εἰς ἅλα βάλλων*. — || Μέσον, ἀναμετρῶ κατ' ἐμαυτὸν, βάλλω εἰς τὸν νοῦν μου, συλλογίζομαι, διαλογίζομαι. 2) ρίπτω ἐπάνω μου: *ξίφος ἀμφὶ ὤμοις βάλλομαι*=ρίπτω εἰς τοὺς ὤμους ξίφος (τ. ἔ. τὸ ἔξαρτῶ διὰ τελαμώνος ἀπὸ τοῦς ὤμου μου). 3) βάλλω δεμελίον, δεμελιώνω: *βάλλομαι ἄστν*=ἰδρῶ πόλιν || *κρηπίδα βάλλομαι*=*fundamenta jacere*=βάλλω δεμέλια.

Ἔτυμ. : ἐκ τῆς αὐτῆς ῥ. *βαλ-* (καὶ κατὰ μετὰπτ. *βελ-*, *βολ-*) παράγονται τὰ: *βέλος*, *βέλεμον*, *βελώνη*, *βλητός*, *βολή*, *βόλος*, *βολίς*. Ἀντίστ. σανσκρ. ῥ. *gal-*: *glā*=*βαλ-*: *βλη-* (σημειωτέα ἡ συχρῆ ἀντιστοιχία τῶν φθόγγων *g*:*β*). — *βάλλω* (ἱαπ.**gviljo*, ῥ. *gvel-*· πρβλ. ἀρχαῖα *-δέλλω* (<*gveljo*): *εσ-δέλλοντες*=ἐκβάλλοντες (ἐν. ἐπιγρ.), ὡς. τὸ παρ' Ἑσυχ. *εξέλλειν*· *βάλ-*

λειν· πρβλ. ὡς. σανσκρ. ῥ. *gal-*: *galati*=*ρέω* σταγονηδόν, πίπτω, *galayati*=*ὑγροποιούμαι* (πρβλ. ἕλλ. *βλώω*, *βλύζω*). Βλ. καὶ *βαλανεὺς*.

βαλοῖσαι, δωρ. ἀντὶ *βαλοῦσαι*, ὄνομ. πληθ. θηλ. μτχ. ἀορ. β' τοῦ *βάλλω*.

βαλός, *-οῦ*, ὁ· δωρ. ἀντὶ *βηλός*.

βαλῶ, μέλ. ὀριστ., καὶ *βάλω* ὑποτ. ἀορ. ε' τοῦ *βάλλω*.

θάμα, τό, δωρ. ἀντὶ *βῆμα*.

θαμβάινω· συγκρούω τοὺς ὀδόντας, τραυλίζω (λέξις πεπονημένη ἐκ τοῦ ἵχθου). [συγγ. τῷ *βάζω*, *βαβάζω*· *βαμβανύζω*, *βαμβαλίζω*· πρβλ. *βαβαί*. Κατ' ἄλλους τὸ *βαμβάινω* ἔχει πρὸς τὸ *βαίνω* οἶαν σχέσιν ἔχει τὸ *παμφάινω* πρὸς τὸ *φαίνω*].

θάμες, δωρ. ἀντὶ *βῶμεν*, α' πληθ. ὑποτ. ἀορ. ε' τοῦ *βαίνω*.

θάμμα, *-ατος*, τὸ (*βάπτω*)· ὑγρὸν ἐντὸς τοῦ ὁποῦ θάπτεται, θυδίζεταί τι, θαφῆ (βλ. *βάπτω*).

θάνα, ἐπ. ἀντὶ *ἔθαν*, *ἔβησαν*, γ' πληθ. ἀορ. ε' τοῦ *βαίνω*.

θάναυσία, ἡ (*βάνουσις*)· χειρωναξία, ἡ ζωὴ καὶ αἱ συνήθειαι τοῦ χειρῶνακτος || τὸ ἔργον καὶ ὁ χαρακτηριστὴρ τοῦ θαναύσου || Ἐντεῦθεν, χυδασιότης, θαναυσότης, ἔλλειψις μορφώσεως. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **θάναυσικός**, *ή, όν*· ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος διὰ χειρῶνακτικὰς ἐργασίας || *τέχνη θαναυσική*=μηχανική (χειρῶνακτική) τέχνη, λατ. *ars sellularia*.

θάν-αυσιος, *ον* (ἀντὶ *βάνουσιος*, ἐκ τοῦ *βάνουσι*+*αῦω*)· ἐργαζόμενος διὰ τοῦ πυρὸς || ὅθεν γενικῶς, χειρῶνας, χειροτέχνης, ἀποχειροβίσιος || μτφρ. ταπεινός, χυδασιός, ἀνελεύθερος.

θαναυσουργία, ἡ (*βάνουσις+ἔργον*)· τὸ ἔργον ἢ ἡ τέχνη τοῦ θαναύσου (τοῦ χειρῶνακτος).

θάξις, *-εως*, ἡ (*βάξω*)· λόγος, φήμη || εἰδησις, ἀγγελία || ἐκδεσις || κυρ. ἐπὶ χρησμοῦ· *ἀλώσιμος θάξις*=ἀφήγησις, νέα (εἰδησις), περὶ τῆς ἀλώσεως.

θαπτίζω, *άττ.* μέλλ. *βαπτισῶ* (*βάπτω*)· θυδίζω κατ' ἐπανάληψιν, ἐυθίζω ὑπὸ τὸ ὕδωρ, καταθυδίζω.— Μέσον, λούσομαι.— || *θαπτίζω*.— Ἐξ αὐτοῦ τὸ

θάπτισμα, τό, γεν. *-ατος*· τὸ θυδίζειν, λούειν, θαπτίζειν. Πρβλ. *βαπτισμός*.

θαπτισμός, *ε'*· ἡ εἰς τὸ ὕδωρ καταθύσις || τὸ θάπτισμα.

θαπτιστής, *-οῦ*, ὁ· θυδίζων, ὁ θαφεύς.— || ὁ θαπτίζων: ὁ *Βαπτιστής* (ὁ Ἰωάννης).

θαπτός, *ή, όν*· θυδισμένος, δεδαμμένος || ὁ ἔχων λαμπρὸν χρῶμα.— || ὁ ἀντλούμενος ὅπως τὸ ὕδωρ. Ἐκ τοῦ

ΒΑ'ΠΤΩ, μέλ. *βάπτω*. — Παθ. ἀορ. *εβήφθην*, ἀορ. β' *εβήφην*· πρκ. *βέβαμμαι*. — || μετ. θυδίζω εἰς τὸ ὕδωρ (γεν. εἰς ὑγρὸν), καταθυδίζω (λατ. *immergere*). 2) *εβάφω*, θυδίζω εἰς θαφῆν, χρωματίζω, μουσκεύω. — παροιμία: *βάπτω τινὰ βάμμα Σαρδανικόν*=χρωματίζω τινὰ μὲ τὴν ἐρυθρὰν θαφῆν τῶν Σάρδεων, τοῦ προσοδιδῶ αἱματηρῶν ὕψιν, τὸν δερμὸς μέχρις αἱματώσεως, 3) γενικῶς τὴν καταθύσιν αὐτοῦ, ἀναστροφή, ἀντλῶ.— || ἀμτβ. θυδίζομαι, καταθυδίζομαι: *ναῦς ἔβαψεν*=τὸ πλοῖον ἐθυδίσθη.

Ἔτυμ. : ἐκ ῥ. *βαφ-*, πρβλ. *βαφή*, *βαφεύς*· πρβλ. αἰολ. παρ' Ἑσυχ. *βύπτειν*· *βαπτίζειν*. Κατὰ τινὰς συγγ. τῆ ῥ. *βαθ-*: *βαθύς*, *βάθος*, ἔ βλ., κλπ.

θάραδρον, ἱων. *βέρεθρον*, τὸ (συγγ. τῷ *βάθρον*, *βόθρος*) λατ. *barathrum*· ὄδυσος χάσμα βαθύ γῆς, χαράδρα || ἐν Ἀθήναις χαράδρα ὀπισθεν τῆς Ἀκροπόλεως, εἰς ἣν κατεκρημνίζοντο οἱ εἰς θάνατον καταδικαζόμενοι (πρβλ. *τὸν καισάταν ἐν Σπάρτῃ*) || ἐντεῦθεν: || μτφρ. ὀλεθρος, καταστροφή. [εἰ· ἔτυμολ. βλ. καὶ *βεβρώσκω*].

θαρδάριζω, μέλ. *-ίσω*, ἀττ. *-ίω* (*θάρδαρος*)· φέρομαι ἢ ὀμιλῶ ὡς θάρδαρος || ὀμιλῶ ξένην γλῶσσάν.— || παίρνω τὸ μέρος τῶν θαρδαρῶν, φρονῶ τὰ τῶν θαρδαρῶν (καὶ δὴ τὰ τῶν Περσῶν, *μηδίζω*)· πρβλ. *μηδίζω*.

θαρδαρικός, *ή, όν*· ὁ ἀνήκων εἰς θαρδαρούς, ξένος, ξενικός, ὁμοιος πρὸς ξένον || ἀντίθ. τῷ *ἐλληνικός*. — ἐπίρ. *θαρδαρικός*=ἐν ξένη γλῶσση (καὶ εἰς Περσικῆ). Ἐκ τοῦ

ΒΑΨΒΑΨΡΟΨ, ον, ἐπιθ. βαρβαρικός, τ. ἔ. οὐχί ἑλληνικός, ἕξενος ἢ ὡς οὐα. οἱ **βάρβαροι** = πάντες δοοὶ δὲν ἦσαν "Ἑλληνες ἢ δὲν ὠμίλων ἑλληνιστῶν. Ὁ Πλάτων διακρίνει τοὺς ἀνθρώπους εἰς Βαρβάρους καὶ "Ἑλληνας, ὅπως οἱ "Ἑβραῖοι ἀπεκάλουν ὄλους τοὺς ἄλλους λαοὺς συλλήθην "Ἐθνικούς (Gentiles).— ἢ Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀγούστου οἱ Ῥωμαῖοι ἐχρησιμοποιοῦν τὸν ὄρον δι' ὄλους τοὺς ἄλλους λαοὺς πλὴν τοῦ ἰδικῶν τῶν καὶ τῶν "Ἑλλήνων. Οἱ "Ἑλληνες ὄμως καὶ τότε ἀκόμη ἐπέμενον νά θεωροῦν καὶ τὰ ἀποκαλοῦν **βαρβάρους** καὶ τοὺς Ῥωμαῖους.

Ἔτυμ. : συγγ. τῷ σανσκρ. **barbará-s** (τραυλός, οὐλος ὄηλ. σγουρός, ξενικός), λατ. **balbus** = τραυλός, **balbutio** = τραυλότης. Ἡ λέξις εἶναι πάντως πεπονημένη κατὰ τὸν ἦχον τῆς γλώσσης τῶν ξενογλώσσων, πρβλ. **βοβοροῦζω** (= μουρουρίζω, γουρουρίζω), περσ. **barbar**, σανσκρ. **balbalākarōti** πρβλ. **βαβαί**.

βαρβάρω-φωνος, ον (**βάρβαρος**+**φωνή**)· ὁ λαλῶν ξένῳ (ἢ καὶ ἄλλοκοτον) γλώσσῳ, βαρβαρόγλωσσος.

βαρβάρω, μέλ. -ώσω (**βάρβαρος**)· καθιστῶ τινα δάρβαρον ἢ ξένον. — Παθητ., καθίσταμαι (γίνομαι) δάρβαρος, ἐξαγριῶμαι ἢ εἶμαι ἀκατάληπτος ὄταν ὄμιλῶ.

ΒΑΨΒΓΨΤΟΝ, τὸ (καὶ **βάρβιτος**, ὁ ἢ ἴ)· μουσικὸν ὄργανον μὲ πολλὰς χορδὰς, ὄμοιον πρὸς τὴν λύραν, ἀντὶ τῆς ὄποιας καὶ χρησιμοποιεῖται. [πιθ. ξενικ. λέξις· κατ' ἄλλους ἑλλ. συγγ. τῆ ρ. **μερ**- πρβλ. **μορμήτω**].

βαρδιστος, ἡ, ον, κατὰ ποιητικὴν μετῴθεσιν ἀντὶ **βραδιστος**, ὕπερθ. τοῦ **βραδύς**· οὕτω καὶ συγκριτ. **βαρδύτερος** ἀντὶ **βραδύτερος**.

βαρέω (**βάρω**), ἀμτβ. κατὰ μτχ. ἐπ. πρκ. **βεβαρωῶς** = καταπεποιημένος, καταβεβλημένος· **οἶνω βεβαρωῶτες** = οἶνοβαρεῖς.

βαρέως, ἐπιρ. τοῦ **βαρύς**· βαρέως, ἐπαχθῶς, ἀνιάρως ἢ **βαρέως φέρω τι** = λατ. **aegre-ferre** = δυσανασχετῶ διὰ τι, μετὰ δυσκολίας τὸ ὑποφέρω—**βαρέως ἀκούω** = ἀκούω οὐχὶ μετὰ προθυμίας (ἀλλὰ μετὰ ἀηδίας).

βαρίς, -ιδος, ἰων. -ιος, ἦ, πλγθ. **βάρεις**, ἰων. **βάρεις**, αἶ· Αἰγυπτιακὸν παίδιον, εἶδος σχεδίας ἢ γεν., μονόξυλον, λέμβος, ὄκατιον (λατ. **rahis**).

Ἔτυμ. : **βάρεις** < κοπτ. **bari**· **βάρεις** > λατ. **baris** καὶ **barka** (***bārica**) = λέμβος, ὄκατιον.

ΒΑΨΡΟΨ, -εος, τὸ· ὄβρος, φορτίον, πείσις ἢ ἐντεῦθεν, λύπη, στενωχῶρος κατάστασις, ἀδλιότης, δυστυχία ἢ ὡς. ποσότης, ἀφθονία, ὕπερβολή.

δαρύ-αλγής, ἐς (**βαρύς**+**ἄλγος**)· ὁ βαρέως (μετὰ στενωχρίας) ἀλγῶν (ὑποφέρων, βαρέως πάσχων). 2) ὁ προξενῶν βαρὺ ὄλγος (μεγάλῳ ὄλιψιν).

δαρύ-ἀλγητος, ον (**βαρύς**+**ἀλγέω**)· ὁ λιαν ὄδυνηρός, ἀνιάρως ἢ ὁ προξενῶν βορέα ὄλγη (= **βαρυαλγής** 2).

δαρυ-ἀχής (Α), ἐς (**βαρύς**+**ἄχος**)· ὁ βαρέως (βαθέως) στεναχῶν (ὁ πλήρης ὄλιψιν).

δαρυ-ἀχῆς (Β), ἐς, ὄωρ. ἀντὶ **βαρυαχῆς** (ὄλ. λ).

δαρύ-θρεμῆτης, -ου, ὁ, καὶ -ετήρ, -ήρος, ὁ (θηλ. -ετήρα, ἦ) (**βαρύς**+**βρέμω**)· ὁ δυνατὰ (**βαρέως**) βροντῶν.

δαρυ-θρομῆτης, -ου, ὁ (**βαρύς**+**βρομέω**)· ὁ δυνατὰ βρουχόμενος (μυκόμενος, ὄρωόμενος).

δαρύ-θρομος, ον (**βαρύς**+**θρόμος**)· ὁ βαρέως (ἰσχυρῶς, δυνατὰ) κροτῶν.

δαρύ-θρός, -ώτος, ὁ, ἦ (**βαρύς**+**βιβρώσκω**)· ὁ λαμβάργος τρώγων, ὁ καταβιβρώσκων, κατατρώγων.

δαρύ-γδουπος, ον (**βαρύς**+**δοῦπος**)· ὁ βαρέως (ἠχηρῶς) κροτῶν, ὁ δυνατὰ βροντῶν.

δαρύ-γόνυτος καὶ **βαρύ-γυνοτος**, ον (**βαρύς**+**γόνυ**)· ὁ βαρέα ἔχων τὰ γόνυα, βραδυκίνητος, ὄκνηρός.

δαρύ-γυιος, ον (**βαρύς**+**γυῖον**)· ὁ καταπονῶν (καταβάλλων, κουράζων) τὰ μέλη.

δαρύ-δαίμονέω, μέλ. -ήσω (**βαρυδαίμων**)· κατέχομαι ὑπὸ κακοῦ δαίμονος ὃ γεν., εἶμαι ἀτυχής. Ἔξ αὐτοῦ τὸ

δαρύ-δαίμονία, ἦ· βαρεῖα μοῖρα (κακοτυχία) ἢ δυστυχία, ἀτυχία.

δαρύ-δαίμων, ον, γεν. -ονος (**βαρύς**+**δαίμων**)· ὁ κύπτων κάτω ἀπὸ σκληρῶν μοῖραν, κακότυχος.

δαρύ-δακρυς, ον (**βαρύς**+**δάκρυ**)· ὁ χύνων πικρὰ δάκρυα, ὁ πικρῶς ὄρηνῶν.

δαρύ-δίκος, ον (**βαρύς**+**δίκη**)· ὁ βαρεῖαν (μεγάλην) ἐκδίκησιν λαμβάνων, ὁ σκληρῶς ἐκδικούμενος.

δαρύ-δοτειρα, ἦ (**βαρύς**+**δοτήρ**)· ἡ διδοῦσα (παρέχουσα) ὄβρη (συμφορὰς), ἢ πρόξενος συμφορῶν.

δαρύ-δουπος = **βαρυδουπος** (ὄ βλ.).

δαρύ-ζήλος, ον (**βαρύς**+**ζή.ος**)· ὁ ὕπερβολικὰ ζηλότυπος.

δαρύ-ἠχῆς, ἐς (**βαρύς**+**ἦχος**)· ὁ βαρέως ἠχῶν, ὁ προξενῶν δυνατὸν ἦχον, βροντῶδης.

δαρύ-θυμία, ἦ· κατῆφεια, μελαγχολία. Ἐκ τοῦ

δαρύ-θυμός, ον (**βαρύς**+**θυμός**)· ὁ θεβαρημένος τὸ πνεῦμα (τὴν ψυχῆν), ὁ ἠγανακτημένος, κατῆφης, ἔχων κακὴν ψυχικὴν διάθεσιν.

δαρύθω (**βαρύς**)· εἶμαι θεβαρημένος (καταπεποιημένος) ἢ εἶμαι βαρύς, ἀποναρκωμένος, νωθρός.

δαρύ-κομπος, ον (**βαρύς**+**κομπέω**)· ὁ βαρέως κομπῶν, βαρέως βρουχόμενος (ὄρωόμενος).

δαρύ-κοτος, ον (**βαρύς**+**κοτέω**)· ὁ βαρέως ὄργιζόμενος, ὁ σφόδρα ὄργιζόμενος.

δαρύ-κτύπος, ον (**βαρύς**+**κτυπέω**)· ὁ βαρέως κροτῶν, ἠχῶν, ὁ φοβερὰ βροντῶν, βαρυδουπος.

δαρύ-λαίλαψ, -απος, ὁ, ἦ (**βαρύς**+**λαίλαψ**)· ὁ βαρεῖαν λαίλαπα (φοβεράν τρικυμίαν) ἐγείρων.

δαρύ-λόγος, ον (**βαρύς**+**λόγος**)· ὁ βαρέως εἰς τοὺς λόγους, ὁ κακολόγος, βωμολόχος, ὁ χρησιμοποιῶν ὄβριστικὰς ἐκφράσεις· **βαρύλογα ἔχθεα** = μῖσος ἐκσπῶν εἰς πικρὰς λέξεις.

δαρύ-μηνιος, ον καὶ **βαρυμηνίς**, ι, γεν. -ιος (**βαρύς**+**μῆνις**)· ὁ ὕπερβαλλόντως μηνίων, ὁ ὕπερβολικὰ ὄργιζόμενος.

δαρύ-μισθός, ον (**βαρύς**+**μισθός**)· ὁ ἀπαιτῶν (λαμβάνων) βαρὺν μισθὸν (πλουσίας ἀπολαυδῆς) ἢ ἀπληστὸς, πλεονέκτης.

δαρύ-μοχθός, ον (**βαρύς**+**μόχθος**)· ὁ βαρέως μοχθῶν, ὁ ὑπομένων πολλοὺς μόχθους, πλήρης κόπων, ταλαιπώρος.

δαρυνθεν, ἐπ. καὶ αἰολ. ἀντὶ **ἐβαρυνθησαν**, γ' πλθ. παθ. ὄρρ. α' τοῦ **βαρύνω**.

δαρύνω, μέλ. -ῦνῶ (**βαρύς**)· φορτῶν βαρέως, ἐπιβαρύνω ἢ καταδίδωμι διὰ τοῦ ὄβρους, βασανίζω, τυραννῶ.— Παθητ., εἶμαι κουρασμένος, ἐξηντλημένος· **βαρύνομαι χεῖρα** = εἶμαι ἠκρωτηριασμένος κατὰ τὴν χεῖρα.— Μτφρ. εἶμαι πλήρης ἀνίας (λατ. **gravari**).

δαρύ-όπης, -ου, ὁ (**βαρύς**+**ὄψω**)· ὁ ἔχων βαρεῖαν (ἠχηρῶν) φωνήν.

δαρύ-ὄργητος, ον (**βαρύς**+**ὄρηγῆ**)· ὁ βαρέως (σφόδρα) ἐξωργιόμενος.

δαρύ-παλάμος, ον (**βαρύς**+**παλάμη**)· ὁ ἔχων βαρεῖαν χεῖρα ἢ ὁ λαμβάνων σκληρῶν ἐκδίκησιν.

δαρύ-πενθός, ἐς (**βαρύς**+**πένθος**)· ὁ προξενῶν βαρὺ πένθος.

δαρύ-πένθητος, ον (**βαρύς**+**πενθέω**)· ὁ βαρέως πενθῶν.

δαρύ-πεσῆς, ἐς (**βαρύς**+**πεσεῖν**)· ὁ βαρέως πίπτων.

δαρύ-ποτμός, ον (**βαρύς**+**πότμος**) = **βαρυδαίμων** (ὄ βλ.)· ὁ ἔχων βαρεῖαν μοῖραν, κακότυχος, ἀτυχής.

δαρύ-πους, ὁ, ἦ -πουν, τὸ, γεν. -ποδος (**βαρύς**+**πούς**)· ὁ βαρὺς τοὺς πόδας ἢ βαρὺς κατὰ τὰ ὄκρα.

ΒΑΨΡΥΨ, εἶα, ὄ· συγκρ. **βαρύτερος**, ὕπερθ. **βαρύτερος**· βαρὺς (λατ. **gravis**) ἢ φορτικός, ἀνιάρως, ἐνοχλητικός, ὄκληρός, καταδλιπτικός ἢ ἐπὶ προσώπῳ, ὄκληρός αὐτοτηρός, καταδλιπτικός. 2) ἐν κατῶ ἔνν. σπουδαῖος, ἐπιβλητικός, ὄξιοπροετής.— ἢ ἐπὶ στρατιωτῶν, βαρέως ὄπλισμένος.— ἢ ἐπὶ ἦχου, ἰσχυρός, δυνατός ἢ βαθῶς, «βαρὺς» (ἀντιθ. τῷ ὄξυς).

Ἔτυμ. : **βαρύς**, **βαρύνω**, **βαρύντης**, **βάρω**, **βαρέω**· πρβλ. σανσκρ. **gurús** = βαρὺς, **gurutā** = ὄβρος, λατ. **gravis**, **gravitas**, **gravedo**, **gravo**, **gravidus**. Πάντα ταῦτα ἐκ τῆς αὐτῆς ρ. **gar-**· ἑλλ. **βαρ.** : **βαρύς** (ιαπ. ***gn̄r̄rus**). Ἐκ τῆς αὐτῆς ρ. κατὰ μετῴπ. καὶ αἰ ποιητ. λ. **βεῖ**, **βειραρός**, **βεῖθω**, **βειθύς**, **βεῖζω** καὶ λατ. **brutus**.

βαρύ-σίδηρος, ον (βαρὺς + σίδηρος)· βαρὺς ἐκ τοῦ σιδήρου.

βαρύ-σταθμός, ον (βαρὺς + σταθμός)· ὁ βαρέως σταθούμενος, βαρὺς εἰς τὸ ζῦγι, βαρὺς.

βαρύ-στενάχων, οἴσα, ον (βαρὺς + στενάχων)· ὁ βαρέως (βαδέως) ἀναστενάζων «βαριαναστενάχων».

βαρύ-στονος, ον (βαρὺς + στένων) = βαρυστενάχων (8 βλ.).

βαρύ-σύμφωρος, ον (βαρὺς + συμφωρά)· ὁ ὑπὸ συμφωρῶν καταβεβλημένος (θεβρωμένος).

βαρύ-σφάραγος, ον (βαρὺς + σφάραγος)· ὁ ἤχηρως (σφάρα) βροντῶν (= βαρυσμάραγος).

βαρύτης, -της, ἡ (βαρὺς)· ἄραρος, βαρύτης || φορτικότης || τραχύτης, καταπίεσις || βαρύτης τρόπων, ἀξιοπρέπεια.

βαρύ-τιμος, ον (βαρὺς + τιμή)· ὁ μεγάλης ἀξίας || σεβάσιμος, πολύτιμος, θαυματούχος.

βαρύ-τλητος, ον (βαρὺς + τλήναι, ἀορ. 6' τοῦ *τλάω)· ὁ δυσκολοῦπφορος, ἀνυπόφορος.

βαρύ-φθογγος, ον (βαρὺς + φθογγή, φθόγγος)· ὁ βαρέως (μεγάλως) ἤχων, ὁ ἤχηρως βρυχώμενος.

βαρύ-φρων, -ωνος, ὁ, ἡ (βαρὺς + φρήν)· ὁ σπουδαῖος τήν σκέψιν ἢ τὴν πρόθεσιν || βαρύθυμος, μεγαλοχολικός, κατηφής.

βαρύ-χειλος, ον (βαρὺς + χεῖλος)· ὁ ἔχων παχέα χεῖλη.

βαρύ-χορδός, ον (βαρὺς + χορδή)· ὁ ἔχων χορδὰς βαρέως (βαδέως) ἠχούσας, ὁ βαδέως ἤχων.

βαρύ-ψυχός, ον (βαρὺς + ψυχή)· ὁ βαρειαν ἔχων τήν ψυχικὴν διάθεσιν, βαρυκάρδιος || μικρόψυχος, ἄθυμος, κατηφής.

βάς, **βάσα**, **βάν**, μτχ. ἀορ. 6' τοῦ *βαίνω*.

βάσανίζω, μελ. -ίω, ἀττ. -ίω· τρίβω ἐπὶ τῆς δοκιμαστικῆς λίθου (βλ. *βάσανος*) || δοκιμάζω (ἐξελέγχω) τὴν γνησιότητα ἐνός πράγματος, ἐξετάζω τι || ἀποδεικνύω τὴν ἐνοχίαν, καταδικάζω || ὑποβάλλω εἰς βάσανιστήρια, «βάσανίζω».

βάσανισμός, ὁ (βάσανίζω)· τὸ ὑποβάλλειν εἰς βάσανιστήρια || βάσανος, τιμωρία.

βάσανιστής, -οῦ, ὁ, εἰδικ. θηλ. ἡ *βάσανιστρια* (βάσανίζω)· ὁ ἐξεταστής, ὁ ἀνακρίνων || ὁ ὑποβάλλων εἰς βάσανιστήρια, βάσανιστής.

ΒΑΣΤΑΝΟΣ, ἡ· ἡ Λυδία λίθος (lapis Lydius), ἡ χρησιμεύουσα πρὸς δοκιμὴν τῆς γνησιότητος τοῦ χρυσοῦ (πρβλ. καὶ *παρατριβω*).— || μτφρ. ἔλεγχος, δοκιμή, ἀν πράγματι τὴν εἶναι γνήσιον ἢ οὐ.— || ἐξετάσεις, ἀνάκρισις, κυρ. δι' ἐφορμογῆς βάσανιστηρίων. 2) βάσανιστήριον, ψυχικὴ ὀδύνη, νόσος [ἢ λ. εἶναι πιθ. ἀνατολ. προελεύσεως].

βασεύμαι, *βασεύνται*, δωρ. ἀντι *βήσομαι*, *βήσουνται*, μελ. τοῦ *βαίνω*.

βασίλειά, ἡ (βασίλεύς)· βασίλισσα, ἡγεμονίς, πριγκίπισσα || γεν. γυνή βασίλική καταγωγῆς.

βασίλειά, ἡ (βασίλευς)· βασίλειον, βασίλική ἐξουσία, κράτος || κληρονομικὴ μοναρχία (ἀντιθ. τῆς τυραννίς).

βασίλειον, τό, καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ πληθ. τὰ *βασίλεια* = ἀνάκτορον βασιλέως || ὡς. τὸ βασίλικόν θησαυροφυλάκιον ἢ ἡ βασίλική σκηνή. Κατὰ κυρτολεξίαν εἶναι οὐδ. τοῦ ἐπιθ.

βασίλειος, ον, καὶ -α, -ον, ἰων. *βασιλήϊος*, ἡ, ον' ὁ τοῦ βασιλέως, βασίλικός. Ἐκ τοῦ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ, -έως, ἰων. -ῆος, ὁ, αἰτ. *βασιλέα* καὶ κατὰ συνακρ. *βασιλή*· ὄνομ. πληθ. *βασιλεῖς* (ἐν τῇ παλαιστ. ἀττ. -ῆς, ἰων. -ῆες)· βασίλευς, ἀρχηγός, ἡγεμὼν (ἐπὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων).— Ἐκ τούτου τὰ παραθετ. *βασιλέως*, -τατος = βασίλικώτερος, βασίλικώτατος.— || *βασίλευς* ἐπίσης ἐκαλεῖτο ὁ δευτερός ἐκ τῶν ἐνέα ἀρχόντων ἐν Ἀθῆναις, ὃς ἦν ἐπιφορτισμένος μετ' τὴν ἐπίβλεψιν τῆς λατρείας πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ τὴν διεξαγωγὴν τῶν φονικῶν δικῶν.— || Μετὰ τοὺς Περσικοὺς πολέμους ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας ἐκαλεῖτο ὡς ὁ κυρίως *Βασίλευς* (ἀνευ ἄρθρου) ἢ ὁ *μέγας Βασίλευς*.

Ἔτυμ.· σκοτεινῆς ἔτυμολ. κατὰ τὴν πιθανωτ. ἔτυμολογίαν εἶναι σύνθ. ἐκ τοῦ *βασι-* <ρίζ. *βα-* τοῦ *βαίνω*

+ίνων. -λεύς, πρβλ. **λῆφος*, *λῆός*, *λεός*, ἦτοι τὸ δλον = ὀδηγός τοῦ λαοῦ || κατ' ἄλλους τὸ 6' συνθ. εἶναι *λῆ-φας* > *λῆς* = λίθος καὶ *βασίλευς* = ὁ βαίνων ἐπὶ λίθου. Κατ' ἄλλους δὲν εἶναι σύνθετον ἀλλ' ἀπλοῦν, παραγόμενον ἐκ τινος **βάσις* = φυλή, οἰκογένεια, -λεύς δὲ εἶναι κατάληξις, ὡς ἡ -εύς ἐν πολλοῖς ὀνόμασιν (*κουρεύς*, *νομεύς* κ. ἄ.). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

βασίλευς, μελ. -οῦ· εἶμαι βασιλεὺς, κυβερνῶ· κατ' ἀορ. *ἀ' ἐβασίλευσα* = ἔχω γίνει (ἐγενόμην)· βασιλεύς.— || μετὰ δωρ. σημ. κυβερνῶ λαόν τινα, εἶμαι βασιλεὺς ἐν μέσῳ τινῶν.— Παθητ., κυβερνώμαι ὑπὸ βασιλέως, διατελῶ ὑπὸ βασιλέα.

βασίλητι, ἡ, ἰων. ἀντι *βασιλεῖα* (8 βλ.).

βασίλητιος, ἡ, ον, ἰων. ἀντι *βασίλειος* (8 βλ.).

βασίλητις, -ίδος, ἡ· ἰδιόρ. θηλ. τοῦ *βασίλειος* = βασίλικός || = *βασίλεια* = βασίλισσα.

βασίλιζω, μελ. -οῦ (βασίλεύς)· εἶμαι μετ' τὸ μέρος τοῦ βασιλέως, φρονῶ τὰ τοῦ βασιλέως || φέρομαι βασίλικῶς.

βασίλικός, ἡ, ὄν = *βασίλειος* (8 βλ.)· ὁ τοῦ βασιλέως· βασίλικός, ἐμπρέπων εἰς βασιλέα. 2) ὁ ἄνηκων εἰς (ἢ κατάλληλος διὰ) βασιλέα, ἡγεμονικός.— || ὡς οὖσα. ὁ *βασίλικός* = αὐλικός, εὐπατριδής, ἢ ἐνν. τοῦ οὖσα. *οἰκος* = ἀνάκτορον, παλάτιον.

βασίλιναῦ· βαρβαρικός τύπος ἀντι *βασίλινα*, *βασίλισσα* (βλ. λ. λ.).

βασίλινα καὶ *βασίλισσα*, ἡ = *βασιλεῖα* (8 βλ.) = βασίλισσα.

βασίλις, -ίδος, ἡ = *βασιλεῖα* (8 βλ.) = βασίλισσα, ἡγεμονίς· ὡς ἐπιθ. = *βασιληῖς* = βασίλική.

βασίλισκος, ὁ· ὑποκορ. τοῦ *βασίλευς*· μικρός βασιλεὺς, μικρός ἀρχηγός, λατ. *regulus*.

βασίλισσα, ἡ· μτγν. τύπος ἀντι *βασίλεια* = βασίλισσα.

βασίμος, ον (*βαίνω*)· ὄν δυνατὰ τις νὰ διαδῆ, δωρ. || προσιτός.

βάσις, -έως, ἡ (*βαίνω*)· τὸ βαδίζειν, βῆμα, πᾶν τιμα || περὶ πάτος.— || τὸ ἐφ' οὗ βαίνει τις, ἔδαφος, δάπεδον || βᾶθρον, ὑπὸβᾶθρον, κρηπίδωμα.

βασκαίνω, μελ. -ᾶνῶ· ἀορ. *ἀ' ἐβάσκηνα*· παθ. ἀορ. *ἀ' ἐβασκάνθη* (*βάσκω*, *βάζω*)· χρησιμοποιοῦ κακὰς λέξεις περὶ τινος || κυρ. σοκοφάντω, κακολογῶ, δυσφημῶ, ταπεινῶ.— || χρησιμοποιοῦ κακοῦς λόγους διὰ τινα, μαγεύω τινὰ μετ' μαγικά μέσα (γοητείας) ἢ «μετ' τὸ κακὸ μάτι», «ματιάζω» (λατ. *fascinare*).

βασκάνια, ἡ (*βάσκανος*)· κακολογία, φθόνος, κακεντρέχεια.— || μαγεία, «ματίσμο».

βασκάνιον, τό· φυλακτήριον ἐναντίον μαγείας, μαγικόν τι μέσον.— || ἐν τῇ πληθ. γοητεῖται, μαγείται.

βάσκανος, ον (*βασκαίνω*)· σοκοφάντης, κακολόγος, φθονερός, κακοῦδος. 2) μάγος, γόης.

Ἔτυμ.· *βάσκανος* < **βακ-σκανος*, πρβλ. *βάζω* (βλ. λ. λ.), *βάζις*, «*βάσκειν*· λέγειν, κακολογεῖν» Ἡσυχ.· λατ. *fascinum* (fari+cano).

βασκάντικός, ἡ, ὄν· ὑβριστικός, φθονερός, φιλοκατήγορος.

βασκάς, 'άδος, ἡ· εἶδος νήσσης.

βάσκε· Προστ. ἀπρηχαιτωμένου τινὸς *βάσκω*, ἕτερου τύπου τοῦ *βαίνω* (δπως τὸ *χάσκω* εἶναι ἕτερος τύπος τοῦ *χαίνω*): *βάσκ' ἔτι* = «ἔλα, πήγαινε!» «δρόμο, φύγε!» — *βάσκετε* = φύγετε «δρόμο!» , ἀλλὰ καὶ *βάσκε* = ἔλθε· βλ. *βαίνω*.

βασμός, ἰων. ἀντι *βαθμός* (βλ. λ. λ.).

βάσσα, δωρ. ἀντι *βήσσα* (βλ. λ.).

βασσάρα, ἡ = *ἀλώπηξ* (θρακ. προελεύσεως).— || χιτών τῶν ἐν Θράκῃ βακχῶν (ὡς πεποιτημένος ἐκ δερμάτος ἀλώπεκος). 2) *Θεῖσσα Βάκχη*, ἐπιθ. πάσης πόρνῆς, ἡ ἀναίτουθς καθόλου γυναικῆς.

βασσαρικός, ἡ, ὄν = *βακχικός* (βλ. λ.).

βασσάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ *βασσάρα* (βλ. λ.)· μικρὰ ἀλώπηξ.

βάσρων, ον, γεν. -ωνος, δωρ., συγκρ. τοῦ *βαθῶν* (πρβλ. *θάσων*, *βράσων*, *ἐλάσων*, *ἡσων*).

βάσταγμα, -ατος, τό· πᾶν τὸ βαστάζομενον, τὸ φορτίον.— || τὸ βαστάζων, στηρίζων || ράβδος, βαστήριον, στηρίγμα. Ἐκ τοῦ

ΒΑΣΤΑΖΩ, μελ. -άω· ἀορ. *ἀ' ἐβάστασα*, μτγν.

ἐβάσταξα, παθ. ἄορ. α' **ἐβαστάχθην** σηκώνω, κρατῶ ὑψηλά, ὑψώνω (σημ. «βαστώ») || μτφρ. ἐξυψώνω, ἐγκυμιάζω, ἐξυμνῶ.— || φέρω, ὑποστηρίζω, κρατῶ ὀρθιον || φέρω ἐν τῷ νῶ, ἔχω κατὰ νοῦν, σταθμίζω, σκέπτομαι, ἀναλογίζομαι.— || λαμβάνω και φεύγω, ἀπάξω.— **IV** λαμβάνω ἀνά χεῖρας, ἐγγίζω, ἐξ-ετάζω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δασακτέος, α, ον ὄν πρέπει τις νά βαστάσῃ, νά φέρῃ.

δασακτός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ **βαστάζω** ὁ δυνάμενος νά βασταχθῆ || ὁ βασταζόμενος || σηκωτός.

δάταλος, ὁ (καὶ **βάταλος**) ὁ τραυλίζων (σχωπιτόν ἐπώνυμον τοῦ Δημοσθένους, σχέδιν ἔχον πρὸς τὸ **βατταρίζω**, διότι κατὰ τὴν νεκρὰν ἡλικίαν ζῆν ἤθνατο νά προφέρῃ τὸ ρ) κυρ. **βάταλος** = πρωκτός και ἐπὶ προσώπ.— **κίναιδος**.

δάτέω, μέλ. -ήσω (βαίνω) ἐπιβαίνω, ὀχεύω, βατεύω, «πηδῶ» (ἐπὶ ζῳίων).

δάτην, ἐπ. ἀντι **ἐβήτην**, γ' ζυϊκ. ἄορ. β' τοῦ **βαίνω**.

δατήρ, -ῆρος, ὁ (βαίνω) τὸ ἐφ' οὗ πατεῖ τις, οὐδός, κατώφλιον. 2) τὸ μέρος ἐξ οὗ ἀναχωρεῖ τις (=βαλβίς). 3) τὸ ἐφ' οὗ στηρίζεται τις περιπατῶν, βακτηρία. 4) ἐν λύρα, οτροφίγγε, κλειδίον, δι' οὗ ἐντείνονται αἱ χορδαί.

δατήρις, -ίδος, ἡ, θηλ. ἐπιθ. (π. χ. **βατηρὶς κλιμαξ**) ἡ χρησιμεύουσα πρὸς ἀνάβασιν.

δατία, ἡ = **βάτος** (ὁ βλ.) ἀκανθώδης θάμνος, λόχημ.

δατιάκη, ἡ εἶδος ποτηρίου ὑποκορ. **βατιάκιον**.

δατιδο-σκόπος, ον (βατίς+σκοπέω) ὁ παρατηρῶν, κατασκοπεύων, τὰς δατίδας (βλ. **βατίς**) ὁ λαίμαργος διὰ **βατίδας**.

δατίς, -ίδος, ἡ (βάτος) εἶδος ἀκανθώδους ἰχθύος ἢ θάμνου.— || πτηνὸν συχνάζον εἰς θάμνους (rubicola).

δάτο-δρόπος, ον (βάτος+δρέπω) ὁ δρέπων (ἀνασπῶν) ἀκάνθας, ὁ δρέπων (συλλέγων) θάτους.

δατόεις, εσσα, εν (βάτος) ἀκανθώδης.

ΒΑΤΟΣ (Α), ὁ ἀκανθώδης θάμνος, «θάτος», «βατοινία». [σκοτεινῆς ἔτυμολ.]. **Τὸ βάτον**=βατόμουρον, καρπὸς τῆς θάτου.

βάτος (Β), ὁ ἐβραϊκὸν μέτρον δι' ὑγρά, **batb**=τῇ Αἰγυπτιακῇ **ἀράβη** και τῷ ἄττ. **μετητη**.

θάτος (Γ), ὁ εἶδος πλατέος ἰχθύος (βλ. **βατίς**).

θάτος, ἡ, ὄν (βαίνω) διαδατός, ὃν δύναται τις νά διαδῆ, εὐκολοπέραστος.

δατράχειος, ον (βάτραχος) ὁ ἐκ δατράχου ἢ εἰς δάτραχον ἀνήκων· **δατράχειον** (ἐνν. **χρῶμα**) = τὸ χρῶμα τοῦ δατράχου, πρασινοκίτρινον.

δατραχειοῦς, ὁ (βάτραχος) ὁ ἔχων χρῶμα δατράχου.— **τὸ δατραχειόν**=δικαστήριον ἐν Ἀθήναις, καλούμενον ὀτως ἐκ τοῦ χρώματος αὐτοῦ.

δατράχιον, τό ἀγριοεῤῥινον, πολυάνθεμον (**rapunculus**).

δατράχης, -ίδος και -ίδος, ἡ ἐοδῆς χρώματος δατράχου (πρασινοκίτρινου). Ἐκ τοῦ

δατραχίτης λίθος λίθος πρασίνου ἀνοικτοῦ χρώματος.

δατραχο-μυο-μαχία, ἡ ἡ μάχη δατράχων και μυῶν (τίτλος παρωδίας ἠρωϊκῆς).

ΒΑΤΡΑΧΟΣ, ὁ ὡς και νῦν «δάτραχος, δάτραχος, βαδρακός, βαδρακός, βαδρακας» (λατ. **rana**). 2) τὸ κοῖλον μέρος τῆς ὀπλῆς τοῦ ἵππου.

δαττάρειω, ἄττ. μέλλ. -ῶ (**Βάττος**) τραυλίζω, ψελλίζω [πρβλ. **Βάττος ἀιχνόφονος και τραυλός** παρ' Ἡροδ. ἢ λ. εἶναι πεποιημένη κατὰ τὸν ἦχον, πρβλ. λατ. **buttuti bullubaita** ἐπιφων.].

δαττο-λογεῖω=δατταρίζω (βάττος+λόγος) ὁμιλῶ τραυλίζων || ἐπαναλαμβάνων πολλάκις τὴν ἴδιαν συλλογὴν (ὅπως κάμνουν οἱ ἔχοντες δυσκολίαν περὶ τὴν γλῶσσαν) || χρησιμοποιοῦ μάταιας ἐπαναλήψεις, φλυαρῶ, πολυλογῶ.

βάττος, ὁ ὁ τραυλίζων, κύριον ὄνομα Βασιλέως τινός τῆς Κιπρῆνης (λαεῖς πεποιημένη κατὰ τὸν ἦχον τοῦ τραυλίζοντος· πρβλ. **βατταρίζω**).

δατύλη, ἡ ἡ νῆνος, ἡ βραχύσωμος γυνή.

δατ-ώδης, ες (βάτος+εἶδος) ὁμοῖος ἀκάνθη, ἀ-

κανθώδης.— || κεκαλυμμένος με ἀκάνθας. **δαυδάω** πίπτω εἰς ὑπνον, ἀποκοιμῶμαι.— || ἐνεργ. ἀποκοιμίζω, ὡς τὸ **βαυκαλάω**.

δαῦζω, ζωρ. **βαῦσθω** μέλ. **βαῦξω** κραυγάζω «**βαῦ, βαῦ**», ὑλακτῶ, «γαυγίζω, θασίζω» || ἐντεῦθεν, θρηνητῶ, ὀλοφύρομαι, γρούζω || μέμφομαι, ὀνειδίζω.— || μτθ. ἀνακράζω, φωνάζω δυνατά, διά τι. [Ἦ λ. εἶναι πεποιημένη κατὰ τὴν ὑλακτῆν τοῦ κυνός **βαῦ-βαῦ**=**γαῦ-γαῦ** πρβλ. τὸ λατ. **baubor**].

δαυκαλάω (και βαυκαλίζω) συγγ. τῷ **βαυβάω** (βλ. λ.)· ἀποκοιμίζω, νανουρίζω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δαυκάλημα, τό νανουρίσμα.

δαυκάλις, -ίδος, ἡ, ἡ -εως ἄγγειον (χαλκοῦν ἢ πηλινον) πρὸς ψύχρανσιν οἴνου, ψυκτήρ (σκοτειν. ἔτυμολ.).

δαυκίδες, αἱ εἶδος γυναικείων πεδίλων.

δαῦνος ἢ βαυνός, ὁ (αῦω) κλίβανος, κάμινος (ἀγν. ἔτυμολ.).

δαῦσθω, ζωρ. ἀντι **δαῦζω** (δ βλ.).

δάφή, ἡ (βάπτω) καταβύδιος, τὸ θούπημα π. χ. πετυρακτωμένου σιδήρου εἰς ψυχρὸν ὕδωρ.— Ἡ καταβύδιος ὑφάσματός εἰς δαφήν, τὸ δάψιμον ὡς αὐτῆ αὐτῆ ἡ δαφή.

δαφήναι, ἀπφρ. παθ. ἄορ. β' τοῦ **βάπτω**.

δάψις, -εως, ἡ (βάπτω) ἡ καταβύδιος, τὸ δάψιμον.

δαῦλλω, ἄορ. **ἐβόλλα** ἀμέλγω ἀγελάδας **δαῦλας, ἡ (δαῦλλω)** τὸ θμελγμα.

ΒΔΕΨΑΛΑ, ἡ (βδάλλω) ὁ γνωστός σκώληξ «ἀβδέλλα», λατ. **hirudo** [πρβλ. **βδάλλω** = βυζαίνω, ἀμέλγω· ἀγν. ἔτυμολογ.].

δαῦλλίζω δάλλω, προσκολλῶ δαῦλλας.

δαῦλυγμια, τό (βδελύσσω) σίχμα, κάθαρμο, εἰχαμένον πρᾶγμα, κυρ. ἐπὶ εἰδῶλων.

δαῦλυγμία, ἡ (βδελύσσω) ἀηδία, σικχασιά || ἀκαθοροία, ἀηδὲς πρᾶγμα.

δαῦλυκτός, ἡ, ὄν (βδελύσσω) σιχαμερός, προξενὼν δαῦλυγμίας, ἀηδῆς, δαῦλυρός.

δαῦλυκ-τροπος, ον ἀντι **βδελυκτό-τροπος (βδελυκτός+τρόπος)** = **βδελυκτός** (δ βλ.).

ΒΔΕΛΥΡΟΣ, ἡ, ὄν πρακαλῶν τὴν δαῦλυγμίαν, σιχαμερός, «βδελυρός» ὡς και νῦν λέγεται.

Ἐτυμ. : συγγ. **βδόλος** = δυσσομία, **βδύλλω** (δ βλ.)· πρβλ. και **βδέω**.

δαῦλύσσω, ἄττ. -τω· μέλ. -ξω· παράγω (προκαλῶ) δυσωδῶν (ἀποστροφῆν) || καθιστῶ τι ἀηδὲς.— || Κατὰ τὸ πλείστον ὡς ἀποθετ. **βδελύττομαι**, μετὰ μέσ. μέλλ. α' **βδελύσομαι** και παθ. μέλλ. α' **βδελυχθήσομαι**, μέσ. ἄορ. α' **ἐβδελυξάμην** και παθ. ἄορ. α' **ἐβδελυχθην**· αἰσθάνομαι ἀποστροφῆν (ἀηδῆς) πρὸς τι, ἀποστρέφομαι, αἰσθάνομαι φρίκην διά τι. Ἄλλ' ἔλοι αὐτοῖ οἱ τύποι, ὅς και ὁ πρκ. **ἐβδελυγμαι**, ἀπαντῶσι και ἐν παθητ. ἐνν., εἶμαι δαῦλυκτός, δξιος ἀποστροφῆς.

δαῦσμα, τό (βδέω) πορδή, φύσα (λατ. **visium**).

δαῦεῦ, (βδέω) κωμικὴ παρῳδήσις τοῦ **Ζεῦ**.

ΒΔΕΨΑ, μέλ. **βδέσω** πέρδομαι, «κλάνω», θρωμάω.

Ἐτυμ. : **βδέω, βδέσμα, βδόλος, βδύλλω, βδελυρός, βδελύσσω** πάντα ταῦτα εἶναι ἁμῶρ., (ἐκ ρ. **βδέω** ὡς και τὰ λατ. **vis-io, visium** = δαῦσμα· πρβλ. και λιθ. **bez-d-as** = δαῦσμα, **bez-d-u** = δαῦεῦ, βοημ. **bez-d-i-i** = δαῦεῦ· σημειωτέα ἡ ἀντιστοιχία τῶν λατ. ν : ἔλλ. θ.

βδύλλω = **βδέω** (δ βλ.)· μετ' αἰτ. φοβοῦμαι τινα || ἐξευτελιζῶ τινα, φέρομαι κακῶς και θαναούσως πρὸς τινα.

δαῦασι, γ' πληθ. ἐπ. πρκ. τοῦ **βαίνω**.

δαῦβιος, α, ον (ὡς. -ος, -ον) (**βαίνω**)· στερεός, σταθερός || ἀκλόνητος || ἀξιόπιστος, ἀσφαλής, σίγουρος : τὸ **δαῦβιον**=δαῦβιότης.

Ἐτυμ. : ἐκ ρ. **βα-** (<γνα- ἢ *γνη) τοῦ **βαίνω** ἢ λ. **βέβαιος** (<βέβα-ιος> ἐξέκρινε ἐκ τῆς ρ. τοῦ πρκ. **βεβα-**· ἐκ τῆς αὐτῆς ρίξ. βάσεως παράγεται και τὸ **βέβη-λο-ε**, ὅπερ εἶναι παθητ. τρόπον τινὰ τοῦ **βέβαιος**, καίτοι ἐν ἄλλῃ ἐνν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δαῦβιότης, -ητος, ἡ· στερεότης, σταθερότης, ἀσφάλεια.

δαῦβιῶω, μέλ. -ώσω· καθιστῶ τι στερεόν (δαῦ-

βαιον), ἐπιθεβαίω, ἐξασφαλίζω.—Μέσον, ἐξασφαλίζω δι' ἑμαυτὸν (στηρίζω τὴν στάσιν μου καὶ τὰ ἐπιχειρήματά μου), ἐπιθεβαίω, ἐπικυρώνω, ἐξασφαλίζω.

θεβαίως, ἐπίρ. τοῦ **βεβαίως**· στερεῶς, σταθερῶς, **θεβαίως**, -ως, ἢ ἐξασφάλιως, ἐπιθεβαίως, ἐπικυρώσως.

θεβᾶμεν, **βεβᾶναι**, ἐπ. συγκεκ. τύπος τοῦ **βεβηκῆναι**, ἀπρφ. πρκ. τοῦ **βαίνω**.

θεβᾶμαι, πκθ. πρκ. τοῦ **βάπτω**.

θεβᾶρῶς, κτχ. ἐπ. πρκ. τοῦ **βαρέω** (δ δλ.)=καταβηλόμενος, καταπεποιημένος.

θεβᾶσαν, γ' πληθ. ἐπ. ὑπερσ. τοῦ **βαίνω**.

θεβᾶσι, ἀττ. συνηρ. τύπος ἀντὶ **βεβᾶσαι**, γ' πληθ. ἐπ. πρκ. τοῦ **βαίνω**.

θεβᾶως, **βεβᾶντα**, ἐπ. ἀντὶ **βεβηκῶς**, -ντα, μτχ. πρκ. τοῦ **βαίνω**.

θεβῆκα, πρκ. τοῦ **βαίνω**.

θεβῆκειν, ἰων. ἀντὶ **ἐβεβῆκειν**, ὑπερσ. τοῦ **βαίνω**.

θεβῆλος, **ον** (**βαίνω**, **βηλός**)· ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι ἐπιτετραμένον νὰ πατήσῃ τις («βατὸς καὶ τοῖς τυχούσιν»)· παραδεδομένος εἰς τὴν ἀνδρωπίνην χρῆσιν· λατ. *profanus*, ἀντίθ. τῷ *ιερός*.—|| ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀνίερως, ἀνόσιως, **θεβῆλος** [δι' ἑτυμολ. δλ. **βεβαίως**]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

θεβηλῶν, μέλ. -ώσω· μισίω, θεβηλώνω, μολύνω.

θεβιάσμαι, παθ. πρκ. τοῦ **βιάζω**.

θεβίηκα, πρκ. τοῦ **βιάω**.

θεβλάστηκα, πρκ. τοῦ **βλαστάνω**.

θεβλάφα, **θέβλαμμαι**· ἐνεργ. καὶ παθ. πρκ. τοῦ **βλάπτω**.

θεβλάψομαι, παθ. τετελ. μέλ. τοῦ **βλάπτω**.

θέβλεφα, **θέβλεμμαι**, ἐνεργ. καὶ παθ. πρκ. τοῦ **βλέπω**.

θέβληαι, ε' ἐν. παθ. πρκ. τοῦ **βάλλω**.

θέβληται, **θέβλητο**, ἰων. γ' πληθ. παθ. πρκ. καὶ ὑπερσ. τοῦ **βάλλω**.

θέβληκα, **θέβλημαι**, ἐνεργ. καὶ παθ. πρκ. τοῦ **βάλλω**.

θέβληκειν, **θέβλημην**, ἐπ. ἐνεργ. καὶ παθ. ὑπερσ. τοῦ **βάλλω**.

θέβληται, **θέβλητο**, γ' ἐν. παθ. πρκ. καὶ ὑπερσ. τοῦ **βάλλω**.

θέβληκα, πρκ. τοῦ **βλίττω**.

θεβολήατο, γ' πληθ. παθ. ὑπερσ., καὶ **βεβολημένος** μτχ. παθ. πρκ. τοῦ **βολέω** ἀντὶ **βάλλω**.

θεβούλημαι, πρκ. τοῦ **βούλωμαι**.

θεβούλευκα, **θεβούλευμαι**, ἐνεργ. καὶ παθ. πρκ. τοῦ **βουλεύω**.

θεβρασμαι, παθ. πρκ. τοῦ **βράσσω**.

θεβρόιδα, πρκ. τοῦ **βρόιθω**.

θεβρωμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ **βρωτόω**.

θεβρωχε, (δλ. **βρωχάομαι**).

θεβρωδω, ποιητ. τύπος τοῦ **βιβρώσκω** (δ δλ.).

θεβρωκα, **θέβρωμαι**, ἐνεργ. καὶ παθητ. πρκ. τοῦ **βιβρώσκω**.

θεβρώς, συγκεκ. τύπος ἀντὶ **βεβρωκῶς**, μτχ. πρκ. τοῦ **βιβρώσκω**.

θεβρώσομαι, παθ. τετελ. μέλ. τοῦ **βιβρώσκω**.

θεβύσμαι, παθ. πρκ. τοῦ **βύζω**.

θεβῶς, **θεβῶσα**, ἀττ. συνηρ. τύπος ἀντὶ **βεβαίως**, μτχ. ἐπ. πρκ. τοῦ **βαίνω**.

θέη, ε' ἐν. τοῦ **βέομαι**, ἐπ. μέλλ. τοῦ **βαίνω**.

θείομαι, ἐπ. ἀντὶ **βήσομαι**, μέλλ. τοῦ **βαίνω** (ἢ μέλλ. τοῦ **βιάω**)=δὴ περιπατήσω (ἢ δὴ ζήσω).

θεῖω, ἐπ. ἀντὶ **βῶ**, ὑποτ. ἀορ. ε' τοῦ **βαίνω** (ἢ τοῦ **βιάω**=**βείομαι**, δ βλ.).

θεκκε-σέληνος, **ον** (**βεκκός**+**σελήνη**) = **ἀρχαῖος**, ἀρχαϊκός, ἀπρωχαιωμένος κρονόληγρος || ἀνόητος, θλάξ.

θεκός, τὸ (γρ. καὶ **βεκκός**, **βέκκος**)=ἄρτος (πίθ. φρυγ. λέξ.).

θελετη-φόρος, **ον**· ὁ φέρων θέλη.

θέλεκος, ὁ· εἶδος ὄσπριου, ἴμοιον λαθύρω.

θέλεκμον, τὸ, ποιητ. ἀντὶ **βέλος**· «βέλος», βλήμα || ἀκόντιον [ἐκ ρίζ. **βαλ-** τοῦ **βάλλω**, δ βλ.].

θελένιον, τὸ· εἶδος φυτοῦ, περὶ οὗ λέγεται ὅτι εἶναι δηλητηριώδες μὲν ἐν Περσίᾳ, ἀβλαβές δὲ μετα-

φυτευόμενον εἰς Αἴγυπτον ἢ Παλαιστίνην.

θελεσει-χαρής, ἐς (**βέλο**+**χαίρω**)· ὁ χαίρων (εὐφραίνόμενος) εἰς τὰ θέλη (ἐπιθ. τοῦ Ἄπὸλ.).

θελόνη, ἢ (**βέλος**)· ἀκική (αἰχμή) θέλους || τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος || θελόνη βραπτικῆς, «βελόνα» [δι' ἑτυμολ. βλ. **βάλλω**].

θελονο-πώλης, -ου, ὁ (**βελόνη** + **πωλέω**)· ὁ πωλὼν θελόνας.

θέλος, -εος, τὸ (**βάλλω**)· πᾶν τὸ ριπτόμενον, τὸ βαλλόμενον, βλήμα, «βέλος», ἀκόντιον (πρβλ. λατ. *jaculum* ἐκ τοῦ *jacio*). 2) μτφρ. **ἀγανά βέλεα** (τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος) χρησιμοποιοῦνται ἐπὶ τοῦ αἰφνιδίου καὶ ἀνωδύνου θανάτου· **δύσομβρα βέλεα** = τὰ θέλη τῆς καταγίγδους· **δμμάτων βέλος**=βλέμμα ἐξακοντιζόμενον ὑπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ. [δι' ἑτυμολ. βλ. **βάλλω**, ἐκ ρίζ. **βαλ-** : **βελ-** < *gvel*].

θελ-ουλόκος, **ον** (**βέλος**+**ἔλκω**)· ὁ ἔλκων (ἀναούρων, ἐκβάλλων) θέλος ἐκ πληγῆς.

θέλτερος, **α**, **ον** = **βελτίων** (δ βλ.), ποιητ. συγκρ. τοῦ **ἀγαθός**. Ἐξ αὐτοῦ ὡς. σπάν. ὑπερθ. **βέλτατος**, **η**, **ον**.

θέλτιστος, **η**, **ον**, ὑπερθ. τοῦ **ἀγαθός**· παρὰ πολὺ καλός, ἄριστος.

θελτίων, **ον**, γεν. -ονος (συγκριτ. τοῦ **ἀγαθός**)· καλλίτερος [ἀττ. **βελτίων** ἀλλὰ **βέλτιον**].

θεμβικία (**βέμβιξ**)· περιστρέφομαι ὡς βέμβιξ («σβούρα»).

θεμβικίζω, μέλ. -ίω (**βέμβιξ**)· περιστρέφω (γυρίζω) τι σὺν σβούρα || θέτω εἰς κίνησιν.

ΒΕΜΒΙΞ, -ικος, ἢ· «σβούρα» (λατ. *turbo*).

βενδίδειον, τὸ· ὁ ναός τῆς Βενδίδος (θρακικῆς ὀνομασίας τῆς Ἀρτέμιδος).

βενδῖς, -ίδος· ἢ Θρακικὴ Ἄρτεμις, λατρευομένη ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο καὶ ἐν Περσίᾳ.

ΒΕΝΘΟΣ, -εος, τὸ (ποιητ. ἀντὶ **βίθος**, ὅπως ἀκριβῶς **πένθος** ἀντὶ **πίθος**)· τὸ ὄδος τῆς θαλάσσης (λατ. *fundus*)· **βένθοσδε**=εἰς τὸν θυδόν· **βένθεα ὕλης**=τὰ θάδη (τὸ ἐσωτερικόν) τοῦ **δάσους** [δι' ἑτυμ. βλ. καὶ **βαθύς**, **βίθος**].

βέντιστος, **η**, **ον**, Δωρ. ἀντὶ **βέλτιστος**.

βέομαι, ἐπ. ἀντὶ **βήσομαι**, μέλλ. τοῦ **βαίνω** (ἢ καὶ τοῦ **βιάω**=δὴ ζήσω). δλ. καὶ **βείομαι**.

βερρεθρον, τὸ, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ **βέραθρον**.

βερέ-σχεδᾶς, ὁ· ἀνόητος, θλάξ («μπούφος») [λέξ. κωμ. πεποιημ. ὑπὸ Ἄριστοφ.].

βεῦθος, -εος, τὸ· πολυτελής γυναικεῖα ἐοδής.

βῆ βῆ· ἢ βληχὴ τῶν προσώτων («μποι...αῖ»),

βῆ, ποιητ. ἀντὶ **ἔβη**, γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ **βαίνω**.

βῆγμα, τὸ (**βήσω**)· ἀπόχρεψις, φλέγμα.

βῆθι, **βῆναι**, Προστ. καὶ ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ **βαίνω**.

βηλός, ὁ (**βαίνω**)· οὐδός, κατώφλιον (λατ. *limen*)· πρβλ. **βέβηλος**.

βῆμα, -ατος, τὸ (**βαίνω**)· πάτημα βῆμα || θέσις (τόπος). διὸ νὰ πατήσῃ τις (νὰ θάλη τὸν πόδα).—|| θέσις ὑψηλότερον πως κειμένη (ἀφ' ἧς συνήθως ὀμιλεῖ τις) || ρητορ. βῆμα, ἀφ' οὗ ὀμιλεῖ ὁ ρήτωρ (π.χ. ἐν τῇ Πνυκί), λατ. *rosita*, *suggestum* ἢ -us.

βῆμεν, ἐπ. ἀντὶ **ἔβημεν**, α' πληθ. ἀορ. ε' τοῦ **βαίνω**.

βῆμεναι, ἐπ. ἀντὶ **βῆναι**, ἀπρφ. ἀορ. ε' τοῦ **βαίνω**.

βῆν, ἐπ. ἀντὶ **ἔβην**, ἀορ. ε' τοῦ **βαίνω**.

βῆναι, ἀπρφ. ἀορ. ε' τοῦ **βαίνω**.

βῆξ, **βηχός**, ἢ (ἢ δ) (**βήσω**)· «βήχας» (λατ. *tussis*) [ἀεβ. ἑτυμολ.].

βῆρυλλος, ἢ· πολυτίμος λίθος, χρώματος θαλασσοπρασίνου.

βῆσα, ἐπ. ἀντὶ **ἔβησα**, ἐνεργ. ἀορ. α' τοῦ **βαίνω**.

βῆσο, ἐπ. ἀντὶ **βῆσαι**, Προστ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ **βαίνω**.

βῆσετο, ἐπ. ἀντὶ **ἔβησατο**, γ' ἐν. μέσ. ἀορ. α' τοῦ **βαίνω**.

βῆσομαι, μέλ. τοῦ **βαίνω**.

βῆσσα, Δωρ. **βᾶσσα**, ἢ (**βαίνω**), λατ. *salvus*· δασώδης κοιλὰς ἢ φάραγξ· **οὔρεος ἐν βῆσσοι** = εἰς τὰς φάραγγας τῶν ὄρεων.—|| εἶδος ποτηρίου (τῶν Ἀλεξανδρινῶν), εὐρύτερον κατὰ καὶ στενοτέρου ἄνω [πιθ. ὁμόρ. τῷ **βαθύς**—**βυθός**—**βυσσός**—**ἄβυσσος**]· πρβλ. **βάθος**, **βαθύς**. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

θησούεις, **εσσα**, **εν** (**βῆσσα**)· δασώδης, δρυμώδης, φαρογγώδης.

ΒΗ΄ΣΣΩ, αττ. βήττω, μέλ. βήξω· ἀορ. α' ἐβηξα· θήλω (πεποιημ. λ.).

θη-άρμων, -ονος, ὁ (βαίνω + ἄρμος)· ὄρχηστῆς, χορευτῆς (πρβλ. παρ' Ἡσυχ. «ὄρχησται, οἱ διὰ τῶν ποδῶν ὄρχούμενοι ἀπὸ τοῦ ἡρμοσμένως βαίνειν»).

θηήν, ποιητ. ἀντὶ ἐβήτην, γ' δυϊκ. ἀορ. δ' τοῦ βαίνο.

ΒΙ'Α, ἰων. βίη, ἡ· σωματικὴ δύναμις, ἰσχὺς, δῶμη (λατ. vis) || συχνὰ ἐν περιφράσει μετὰ γεν. προσ.: βίη· **Ἡρακλῆος** = ἡ δῶμη τοῦ Ἡρακλέους.— || βία, πρᾶξις βίας, ἐφαρμζή βίας || **βία τινός** = παρὰ τὴν δέλησιν τινος [Υ].

Ἔνυμ.: βία; βίαιος, βιάω, βιάζω· πρβλ. βι-, βιο- ἐν τοῖς συνθ. **Ἀντί-βιος**, **ὔπερ-βιος**· λατ. vis, violo· βλ. ἴς. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

βιάζω, μέλ. -άσω· ἐκβιάζω, μετέρχομαι βίαν, ἀναγκάζω.— Παθ. ἀορ. α' ἐβιάσθην· πρβλ. **βεβίασμαι**· ὑπέκειμαι εἰς ἐκβίασμόν, ὑφίσταμαι ἐκβίασμόν, ἐξαναγκάζομαι: **βιάζομαι τάδε** = ἐκβιάζομαι νὰ πράξω ταῦτα.— || ὡς ἀποθετικόν, μετὰ μέσ. ἀορ. α' ἐβίασάμην· καὶ (ἐνίοτε) παθητ. πρβλ. **βεβίασμαι**· ἐξαναγκάζω τινά, μετέρχομαι βίαν, καταβάλλω, κατανικῶ: **βιάζομαι ἐμαυτὸν** = μετέρχομαι βίαν κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ μου, ἐκβιάζω τὸν ἑαυτὸν μου (αὐτοκτονῶ): **βιάζομαι τινα** = ἐξαναγκάζω τινά διὰ τῆς βίας, ἐπιπίπτω κατὰ τινός || ἀπλ., μετέρχομαι βίαν, ἀνολύω διέξοδον διὰ τῆς βίας (ἐκβιάζω λύσεις).

βίαιο-κλώψ, -ῶπος, ὁ (βίαιος + κλέπτω)· ὁ κλέπτων διὰ τῆς βίας.

βίαιο-μάχας, -α, ὁ (βίαιος + μάχη)· ὁ βιαίως (χρησιμοποῖων βίαν καὶ οὐχὶ δόλον) μαχόμενος.

βίαιος, α, ον, ὡσ. -ος, -ον (βία)· «βίαιος», ἰσχυρὸς, λάβρος, δ. ἰμύς || ὁ ἐνεργῶν βιαίως (ἐκβιαστικῶς), ἐκβιάζω, ἐξαναγκάζων· **πρὸς τὸ βίαιον** = διὰ τῆς βίας. 2) ὡς παθητ. ὁ ἐκβιαζόμενος, διὰ τῆς βίας ἐξαναγκαζόμενος || καταναγκαστικὸς· Ἐξ αὐτοῦ τὸ

βιαιότης, -ητος, ἡ· βία, ἐκβιασμός || ὁ χαρακτῆρ τοῦ βιαίου.

βιαιῶς, ἐπίρ. τοῦ βιαιός· διὰ τῆς βίας, ἀναγκαστικῶς.

βι-αρκής, ἐς (βίος + ἀρκέω)· ὁ παρέχων τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, ὁ ἐπαρκῶν εἰς τὰ τοῦ βίου, βιοποριστικὸς.

βιασότης, -οῦ, ὁ (βιάζω)· ὁ χρησιμοποῖων (ἀσκῶν) βίαν, ὁ ἐκβιαστῆς.

βιατής, -οῦ, ὁ = βιαστῆς.

βιάω· πρβλ. **βεβίηκα** — παλαιότ. ἐπ. τύπος τοῦ βιάω· ἐκβιάζω, ἐξαναγκάζω.— Μέσον, **βιάομαι**, μέλ. **βήσομαι**· ἐκβιάζω, μετοχειρίζομαι τινὰ κατὰ τρόπον βίαιον, μετέρχομαι βίαν κατὰ τινός || ὡσ. πλεονεκτῶ, ἐξαπατῶ, ἀποστερῶ δι' ἀπάτης: **νώϊ μισθὸν βήσατο** = μάς ἐστέρησε διὰ τῆς βίας τὸν μισθόν μαζ.— ἀορ. α' ἐβήτην = ἐξαναγκάσθη διὰ τῆς βίας.

βιάω, μέλ. -άσω, αττ. βεβιάω, μετθ. τοῦ βαίνω· κάμνω τινά νὰ ἀναβῆ, ἐγείρω, ὑψώνω, ἐξυψῶ. [δ'· ἐτυμολ. βλ. βαίνω].

βιάω, ἄσα, ἄν, μετθ. ἐν. ἐσχηματισμένη ὡσεὶ ἐκ β. βίημι = βαίνω (δ βλ.).

βιάσθων, οὔσα, ον, μετθ. ἐν. τοῦ ῥημ. βεβιάσθω = βαίνω· θηματίζω, διασκελίζω || **μακρὰ βεβιάσθων** = μεγάλα θήματα θηματίζων, μὲ μεγάλους θηματισμούς.

βιάω, ποιητ. παράλληλος τύπος τοῦ βαίνω· θηματίζω, διασκελίζω || **πέλωρα βεβιάω** = κάμνειν πελώρια θήματα || μετθ. **βεβιάω**, **βεβιάω** (θηματίζω, διασκελίζω).

βιήμη, ποιητ. τύπος ἰσοδ. τοῦ βαίνω (βλ. λ.).

βιθλίριον, ὑποκορ. τοῦ βιβλος· μικρὸν βιβλίον ἢ κύλινδρος χάρτου· ὡσ. καὶ **βιβλαεῖδιον** καὶ **βιβλίδιον** καὶ **βιβλιδάριον**.

βιθλιακός, ἡ, ὄν· ὁ ἄνθρωπος τῶν βιθλίων, ὁ βιθλιοφάγος, πολυμαθὴς ἐκ τῆς ἀναγνώσεως βιβλίων.

βιθλινοσ οἶνος· οἶνος παραγόμενος εἰς τινὰ ὄρινα μέρη τῆς Θράκης, τὰ καλούμενα **βιθλινα ὄρη**.

βιθλιο-θήκη, ἡ (βεβλίον + θήκη)· θήκη βιβλίων

(ἐπιπλόν, ἐν ᾧ φυλάσσονται βιβλία «βιβλιοθήκη») || συλλογὴ βιβλίων.

βιβλιο-κῆπος, ὁ· ὁ ἔμπορος βιβλίων.

βιβλιο-λέθιας, -α, ὁ (βεβλίον + λήθη)· ὁ ἐπιλανθανόμενος τῶν βιβλίων (σκαωπτικὸν ἐπώνυμον Διδύμου τοῦ Γραμματικῶ, γράφαντος περὶ τὰ 3.500 βιβλία, τόσα ὥστε νὰ μὴ τὰ ἐνθυμῆται δεῖα).

βιβλίον, τὸ (καὶ **βυβλίον**), ὑποκορ. τοῦ βιβλος· μικρὸν βιβλίον, ἐπιστολὴ || κύλινδρος· βλ. βιβλος.

βιβλιο-πώλης, -ου, ὁ (βεβλίον + πωλέω)· ὁ πωλῶν βιβλία.

ΒΙ'ΒΑΟΣ, ἡ· ὁ ἐσωτερικὸς φλοιὸς τοῦ παπύρου (βύβλος).— || χάρτης πεποιημένος ἐκ τοῦ φλοιοῦ αὐτοῦ || ἐντεῖθεν, φύλλα χάρτου, «βιβλίον». [πρβλ. φων. **βύβλος** = πάπυρος· **βύβλινος** = κατεσκευασμένος ἀπὸ ἴνας **βύβλου** (τ. ἔ. παπύρου)].

ΒΙΒΡΩ'ΣΚΩ, μέλ. **βρώσομαι**· ἀορ. α' ἐβρωσα· ἀορ. δ' ἐβρων· πρβλ. **βεβρωκα**, μετθ. **βεβρωκώς**, καὶ κατὰ συγκοπὴν **βεβρώς**.— Παθητ., μέλ. **βρωθήσομαι**· τετ. μέλ. **βεβρωθήσομαι**· ἀορ. α' ἐβρώθην· πρβλ. **βεβρωμαι** (οἱ ἔλλειποντες χρόνοι παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ ἐσθίω)· τρώγω, καταπράγω || ροκανίζω, περιτρώγω || καταναλίσκω || μετὰ γεν., τρώγω ἐκ τινος πράγμ.

Ἔνυμ.: ἐκ βίβ· **βωρ**·, ἐξ ἧς παράγονται καὶ τὰ: **βορά**, **βορός**· **βρώμα**, **βρώμη**, **βρώσις**, **βρωτήρ** (πρβλ. καὶ ἐν συνθ. **δημ(ε)ο-βόρος**, λατ. **carni-vorus**)· λατ. **vorax**, **vororo**, νορὸ, **voragō**· β. **βωρ**· = **σασνακί**. **gar**· **gir-ā-mi** = χάρφτω· διὸ πιθανῶς ἀνήκει ἐνταῦθα καὶ τὸ **βέραθρον**.

βιβῶ, αττ. μέλλ. τοῦ βεβιάω.

βιβῶν, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ βεβιάων, μετθ. τοῦ βεβιάω.

βιδιαῖοι, οἱ· Ἄρχοντες ἐν Σπάρτῃ, πέντε τὸν ἀριθμόν, ἐποπτεύοντες τὰ γυμνάσια τῶν νέων (ἐτ. γρ. **βιδεοί**, **βιδυοί**, **βειδεοί**· πιβ. συγγ. τῆ **ιδυοί** <**Φιδυοί** <**Φιδεῖν**, videre).

βικίον· τὸ ὑποκορ. τοῦ ἐπ.

ΒΙ'ΚΟΣ, ὁ (ἀνατολ. λέξις)· ἄγγελος (πίδος ἢ ἀμφορέυς) κατάλληλον πρὸς ἐναποθήκευσιν οἴνου.

βι'νε'ῶ· συνευρισκομαι, συνουσιάζω (κυρ. διὰ τῆς βίος καὶ παρὰ φύσιν)· ἀντιθ. τῆ **δπιλώ** [κατὰ τινος συγγ. τῆ **βία**].

βινητιάω· ἐμετ. τοῦ βινέω· ἐπιδύμω συνουσιάζω.

βιο-δότης, -ου, ὁ (βίος + δίδωμι)· ὁ δίδων (ὁ δωρούμενος, ὁ χορηγῶν) ζωὴν ἢ τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

βιο-δωρος, ον (βίος + δῶρον)· ὁ δωρούμενος τὸ ζῆν (τὰ πρὸς τὸ ζῆν) || μεγαλόδωρος.

βιο-δότης, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **βιοδότης**.

βιο-θάλμιος, ον (βίος + θάλλω)· ζωηρός, ἀκμαῖος, θάλλων, εὐρωστος.

βιο-θρέμων, ον, γεν. -ονος (βίος + τρέφω)· ὁ τρέφων (ὁ διατηρῶν) τὴν ζωὴν || διατροφεύς, συντηρητής.

ΒΙ'ΟΣ, ὁ· ζωὴ, βίος || ὁ δρόμος (ἢ πορεία, ἢ τροχία) τῆς ζωῆς.— || ὁ τρόπος ἢ τὰ μέσα τὰ πρὸς τὸ ζῆν («τὸ βίος») || ἡ ζωὴ, ὁ πόρος ζωῆς, τὰ πρὸς τὸ ζῆν μέσα ἀνθρώπου τινός.

Ἔνυμ.: ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζ. παράγονται τὰ: **βίος**, **βίωτος**, **βιοτή**, **βιδάω** (μέλ. **βείομαι** καὶ **βέομαι**)· λατιν. **vivo**, **vivus**, **vita**, **victus**· **σασνακί**. **γ' ἐν**, **γ' ἐνāmī** = ζῶ, **γ' ἐνάς** = ζῶν, **γ' ἰνιδάμ** = ζωὴ· **Γο' ἐθ.** **quivus** = ζῶν, **ga-quium** = ἀναζῆν· παλαιογερμ. **quek** (πρβλ. ἀγγλ. **quick**, **quicken**, γερμ. **er-quicken** = ἀναψύχειν, ἀναζωογονεῖν)· **Λιθ.** **gyvenū** = ζῶ, **gynvas** = ζῶν, **gynatā** = ζωὴ.

ΒΙ'ΟΣ, ὁ· τὸξον [β-**γν**·, πρβλ. **σασνακί**. **γ' γα** = **νευρά** τὸξου· οἱ Ἀρχαῖοι παρήγον τὴν λέξιν ἢ ἐκ τοῦ βία (= ἔντασις) ἢ ἐκ τοῦ βίος, διότι τὸ τὸξον ἐρησιμοποιετο ὡς βασικὸν μέσον πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν πρὸς τὸ ζῆν].

βιο-στερής, ἐς (βίος + στερεύω)· ὁ ἀποστερῶν δῆλον τινά τῶν πρὸς τὸ ζῆν μέσων.— || ἐν παθητ. ἐνν. ὁ στερούμενος τῶν πρὸς τὸ ζῆν, ὁ διατελῶν ἐν ἐνδείᾳ.

βιοτεία, ἡ (βιοτεύω)· τρόπος πορισμοῦ τῶν πρὸς τὸ ζῆν, μέσον ζωῆς.

βιοτεύω, μέλ. -σω (βιάω)· ζῶ, ὑφίσταμαι, συντηροῦμαι || **βιοτεύω ἀπὸ τινός** = ζῶ ἀπὸ τῆ.

θιοτή, ή, λατ. *vita* = βίωτος (θ βλ.).

θιοτής, -ητος, ή = βίωτος (θ βλ.).

θιοτικός, ή, όν· βλ. βιωτικός.

θιοτίον, τό, όποκορ. τοῦ βίωτος· μικρόν εισόδημα, μικροί πόροι ζωής.

θιοτος, ό (βίωω)· ζωή || τὰ μέσα τὰ πρὸς τὸ ζῆν, πόρος ζωής. [δι· έτυμολ. βλ. βίωσι].

θιους, μτχ. άορ. β' τοῦ βίωω.

θιο-φειδής, ές (βίωσι + φειδομαι)· ό φειδόμενος τῆς περιουσίας του || φειδωλός, φιλάργυρος, «τοιγ-γούνης».

θιοώ, μέλ. βιώσσομαι, μτγν. βιώσω· άορ. α' έβιωσα.— άορ. β' έβίωσι (ώσει έκ ρήμ. βίωμι)· γ' έν. Προστ. βιώτων· Έποτ. βιω· Έδκτ. βιώνη· άπφ. βιώναι· μτχ. βιοῦς (βίωσι, λατ. νιντο)· ζώ, κυρ. ζώ εύτυχής.— Παθητ., βιοῦται = ζῆ τις (λατ. νινιtur).

θιοώνται, βιόωντο, γ' πληθ. έπ. μέσ. έν. και πρτ. τοῦ βιόω.

θιοώτο, άντι βιόωντο, γ' πληθ. μέσ. έν. Έδκτ. τοῦ βιόω.

θιοών, Έδκτ. μέσ. άορ. β' τοῦ βιόω.

θιοώναι, άπφ. τοῦ βιόω.

θιοώσιμος, ον (βιόω)· όν πρέπει νά διέλθῃ («νά ζῆσῃ») τις || ό δυνάμενος ἢ έχων έλπίδα νά ζῆσῃ || άξιος νά ζῆσῃ.

θιοωσι, -εωσι, ή (βιόω)· βίωσι, ζωή || τρόπος ζωής. **θιοωσκομαι**, άποθ., μτβ. τοῦ βιόω· ζωογονώ, δι-ετηρῶ έν τῇ ζωῇ. β' έν. έπ. άορ. α' έβιόωσα.

θιοωτικός, ή, όν (βιόω)· άνθότ. βιωτικός· κατ-άλληλος, άξιος, διά τήν ζωήν || ζωηρός.— || ό άν-ήκων εις τήν ζωήν, ό άποβέλων εις τόν θίον.

θιοωτός, ή, όν (βιόω)· όν δύναται τις νά ζῆσῃ, όν άξίζει νά ζῆσῃ τις || κατὰ τὸ πλεϊστον μετ' άρνή-σεως: βίωσι οὔ βιωτός = άνυπόφορος ζωή, πού δέν δύναται και δέν άξίζει νά τήν ζῆ κανείς (πρβλ. ά-βιωτός).

θιοώτω, γ' έν. Προστ. άορ. β' τοῦ βιόω.

θιοωφελής, ές· ό χρῆσιμος εις τήν ζωήν.

θιοάβην, έπ. άντι έβλάβησαν, γ' πληθ. παθ. άορ. β' τοῦ βλάπτω.

θιοάθερός, ά, όν (βλάπτω)· έπιβλαθής, έπιζήμιος, «βλαθερός».

θιοάθῃ, ή (βλάπτω)· «θλάβῃ», ζῆμια, φθορά: βλά-βῃς δίκη = άγωγή δι' έπενεχθεΐσαν ζῆμιαν.

Έτυμ.: βλάβῃ, βλάβος, βλάβομαι, βλάπτω, βλα-βερός, βλαβόεις, πάντα ταῦτα είναι δμόρριζα, παρα-γόμενα εκ ρ. βλαπ- κατὰ προοδευτικῆν άφομοίωσιν βλαβ- (πρβλ. τό παρ' Έσυχ. «άβλοπείς, άβλαβείς» βλαπ- <*μλαπ- <*mlaq- πρβλ. σανσκρ. marçayati = βλάπτειν, mḷkḷáḥ = πηλωμένος, λατ. mulco, mulla (παλ. λατ. mollia <*moicla).

θιοάθῃναι, άπφ. παθ. άορ. β' τοῦ βλάπτω.

θιοάθῃσομαι, παθ. μέλ. β' τοῦ βλάπτω.

θιοάθομαι = βλάπτομαι (θ βλ.)· άπαντᾷ μόνον έν τῷ έν. βλάβεται.

θιοάθος, -εος, (και κατὰ συναίρ. -ους), τό = βλάβῃ (θ βλ.).

βλαισοΐς, ή, όν· ό έχων τὰ σκέλη κυρτά πρὸς τὰ έσω, τοῦς δὲ πόδας πρὸς τὰ έξω, «στραβοπό-δης» || γεν. κυρτός, άγκύλος, «στραβός». [άγνώστου έτυμολ.· άσφαλῶς ταῦτόν τῷ λατ. blaesus = τραυλός, έπερ είναι δάνειον εκ τῆς Έλληνικῆς].

βλαισότης, ή (βλαισός)· ή πρὸς τὰ έξω στρεβλό-της τῶν ποδῶν, τό στράβωμα τῶν ποδῶν.

βλαισώσεις, ή = βλαισότης.

βλαικεία, ή (βλαικεύω)· όκνηρία, νωδρότης, ήλι-θιοτής.

βλαικεύω (βλάξ)· είμαι νωδρός, όκνηρός («θλάβξ»).

βλαικικός, ή, όν (βλάξ)· νωδρός, άνόητος, «θλάβξ».

Έπῆρ. βλαικιώς.

βλαικώδης, ες (βλάβξ + είδος)· όμοιάζων πρὸς νω-δρόν, θραδῶν || νωδρός.

βλαίωμα, τό (βλάπτω) = βλάβῃ (βλ. λ.).

βλαΐ, βλακός, δ, ή (συγγ. τῷ μαλακός, θ βλ.)· μαλθακός, νωδρός τό τε σῶμα και τόν νοῦν || ά-δρανής. Άνώμ. συγκρ. βλακίστερος ἢ βλακώτερος.

Έτυμ.: εκ ρ. βλακ- <*μλκ- <μλακ- έν τῷ μαλα-κός· εκ τῆς αὐτῆς ρ. και τὰ μαλ-θ-ακός, ά-μαλός,

άμβλύς· βληχρός, άβληχρός, βλώσκαω, μολεΐν· πρβλ σανσκρ. mlāyati = χαλαρώνω, mlātaḥ = μαλθακός. Λατ. flaccus (χαλαρός, χαῦνος) <*mlākos· mollis, mollities, mollire. Άρχικῆ ίατ. ρ. mal- (και παραλλ. mal-) πρβλ. λατ. mallās = molles, έλλ. «μαλ-κόν· μα-λακόν, μαλ-κίω· κακός έχω» Έσυχ. «μαλκ-ενίς· παρθένος Κρήτες» Έσυχ.· μάλως = mollis (άντι mol- vis): mol-vi: μωλ-υ = ten-ui: tan-u· μάλως = θραδός, νωδρός· μωλύτερος = άμβλύτερος· μωλύειν = πρσθ-νεϊν (mollire). Ίσως και τό λατ. mul-ier (πρβλ. μαλκ-ενίς) = mollior (πρβλ. θηλύτεραι γυναικες) άμβλύς <*ά-μλν-ς.

βλαΐπτω, μέλ. βλάπω· έπ. άορ. α' βλάπω· πρκ. βεβλάφα ἢ έβλάφα.—Παθ. μέλ. β' βλάβῃσομαι, τετελ. μέλ. βεβλάωμαι· μέσ. μέλ. βλάωμαι χρῆσιμοποιοῦ-μενος ως παθητ.· παθ. άορ. α' έβλάβῃθῃ, συνηθέστ. άορ. β' έβλάβῃθῃ· πρκ. βεβλάωμαι· έμπροδίζω, κωλύω, έξασθενίζω || άναχαίτίζω, σταματῶ || μετὰ γεν., έμπο-δίζω από τι || βλαβέντα λοισθίων όρόμων = άναχαί-τιοθέντα εις τόν τελευτατόν του όρόμον || βλα-φθείς έν δζω = έμπλακείς (μπερδευθείς) εις τοῦς κλάδους. 2) Έπί τοῦ πνεύματος, τυφλώνω, έξασπα-τώ, άποπλανῶ. 3) ζῆμίων, προξενῶ θλάβῃν, φθει-ρω. [δι· έτυμολ. βλ. βλάβῃ].

βλαστάνω, μέλ. βλαστῶ· άορ. β' έβλαστον· μτγν. άορ. α' έβλάστησα· πρκ. βεβλάστηκα ἢ έβλάστηκα (βλαστέω)· εκβάλλω θλαστόν, ξεφυτρώνω, «θλα-στόταν» || γενικώς, άναδίδω, φύω, φυτρώνω, φύομαι.

Έτυμ.: βλαστάνω, βλαστός, βλάστη, βλάστημα, βλαστημός· εκ ρ. βλ- <*μλ- πρβλ. Άγγλοσαξων. moild = κεφαλή, σανσκρ. murdhā = μέτωπον, κεφαλή, έλλην. βλωθρός = ύψηλός, βλώσκω = μολούμαι, λατ. flos, παλ-γερμ. blai = φύλλον. Έν πάσι τούτοις ύποκειται ριζικῆ έξίσις melō = αύξάνω, είμαι ύψηλός, εξ ἧς και μελαθρον, βλωθρός. Άλλοι, βασίζομενοι έπί τῆς σανσκρ. ρ. vardh- (vardhami = αύξάνω) συνάγουσι κα-τὰ μετὰθεσιν φθόγγων ρ. vradh- = έλλ. βλαθ-, εξ ἧς κανονικῶς τὰ βλάστη, βλαστάνω (τό τελευταίον κατ' έπέκτασιν τοῦ θέμ., ως έν τοῖς αύξάνω, έξάνω).

βλαστή, ή = βλαστός (θ βλ.)· θλαστάρι, κλωνάρι, φύλλον.— || αύξῆσις, άνάπτυξις.

βλαστήμα, -ατος, τό, κατὰ βλαστημός, δ = βλάστη (θ βλ.).

βλαστημός, δ = βλάστη I.

βλαστοΐς, έ (βλαστάνω)· θλαστάρι, κλωνος, πα-ραφύος· λατ. germen. [δι· έτυμολ. βλ. βλαστάνω].

βλασ-φημέω, μέλ. -ήσω· πρκ. βεβλασφήμηκα (βλάσ-φημος)· οτάζω (άφίνω νά πέσουν, νά εκφυγούν), προφέρω, θεβήλους λόγους || όμιλῶ άσεβῶς. 2) ό-μιλῶ κακός ἢ πρὸς θλάβῃν τινός || δυσφημῶ, συκο-φαντῶ, τινα || «θλασφημῶ». Ίξέ αὐτοῦ τό

βλασ-φημία, ή· βέβηλος, άσεβής, γλῶσσα. 2) δυσφημίσις, κακολογία || «θλασφημία», (άσεβής λό-γος). Έκ τοῦ

βλάσ-φημος, ον (βλάβξ ἢ βλάπτω; +φήμη)· ό άσε-βῶς όμιλῶν, κακολόγος. 2) ό ύβριστικῶς όμιλῶν, συκοφαντικός.

Έτυμ.: βέβατον είναι τό β' συνθετ. φήμη, και διτ-σημ. τόν εκστομιζόντα άπρεπείς και άσεβείς λόγους. Κατὰ τινας τό α' συνθετ. είναι θεματικῶς τῆς τύπος βλασ- <*mls- <*mls- ίατ.ετ. τιος λ. *melos ένυπαρχούσης έν τῷ άρμεν. ° mel = άμάρτημα, σφάλμα, λιθ. melas = άμάρτημα, ως και έν τῷ έλλ. μέλος = οὔτιδανός, μά-ταιος.— Κατ' άλλους βλάσφημος <*βλάφ-φημος άντι βλαψί-φημος, δπου α' συνθετ. θά ἦτο τό βλάπτω, βλάβος.— Κατ' άλλους α' συνθετ. είναι τό βλάβξ βλασ- <*μλαθσ- (πρβλ. έτυμολ. έν βλάβξ), πρβλ. και σανσκρ. mḷdhaḥ = ύπεροψία, καταφρόνησις.— Κατὰ τινας τέ-λος βλασ- <*βλασθ-, πρβλ. τό παρ' Έσυχ. «βλαθόν· άδύνατον, βλάζειν· μοραίνειν», πρβλ. και βλαδαρός, συγγ. τῷ άμαλός, άμαλδώνω, και μέλδω.

βλαΐΐτη, ή, κατὰ τό πλεϊστον έν τῷ πληθ. βλαῦ-ται, αί· είδος σανδάλων, λατ. soleae. [άγν. έτυμολ.· πρβλ. άβλαντος = άνυπόδητος· βλ. έν λ. γλάμων].

βλαυτίον, τό, όποκορ. τοῦ βλαΐτη.

βλαφθείς, μτχ. παθ. άορ. α' τοῦ βλάπτω.

βλαχά, θωρ. άντι βληχῆ.

Θάλασσα, ἐπ. ἀντί *ἐβλασα*, ἄορ. α' τοῦ *βλάπτω*.
Θάλασις, -εως, ἡ (θάλασσα)· θάλασσα, θάλασσιμον, ζήνια.
Θαλαψι-φρον, ον, γέν. -ονος (βλάπτω + φρήν)· ὁ θάλαπτιν τὰς φρένας, ὁ καθιστῶν τινα παρόφρονος. 2) ὁ δεσβαμμένος τὰς φρένας, φρενοβλαστής. *Ἐπίρ. *βλαψιφρονός* = κατὰ τρόπον φρενοβλαστής.

Θαλειό, ἑ' ἐν. Ἐβκτ. ἐπ. μέσ. ἄορ. ε' τοῦ *βάλλω*.
Θαλειαίνω (βρέμω; ἢ βλέπω);· κευκώμαι, εἶμαι ὑπερήφανος διὰ τὴν· *σθένει θαλειαίνω* = ὑπερήφανος διὰ τὴν ῥώμην του.

*Ἔτυμ.: ἀθεβ. ἐτυμολ.· πρβλ. ἀβλεμής = ἀσθενής || *υδροός* || *μαλακός*, ἡρεμος || ὦσ. καὶ μετὰ τοῦ εὐφών. α-: ἀβληχρός (δ βλ.)· ἐπίρ. *βληχερός* = ὀλίγον, ἐπιπολαίως. [δ:] ἐτυμολ. βλ. *βλάξ*].

ΒΛΗΧΩΝ, -ωνος, ἡ· αἰτ. *βληχῶ* ἢ *βλήχω*· ἰων. *γλήχων*, ἰωρ. *γλάκων* καὶ *βληχῶ*, -οῦς· φληγοκούνι (φτυ.).

*Ἔτυμ.: οἱ διπλοὶ τύποι *βλήχων*: *γλήχων* ἀναλογεῖται πρὸς τὴν ἀντιστοιχίαν *βλέφαρον*: *γλέφαρον*· σκετείν. ἐτυμολ.· *βλήχων* < **gnlāph* *γλάκων*, *γλήχων* κατ' ἀφομοίωσιν ἐκ τοῦ **gnlāph*- εἰς **glāph*-. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

βληχωνίας, -ου, ε' παρεσκευασμένος ἀπὸ φληγοκούνι (βλ. *βλήχων*).

βλιμάζω, λακ. -άτω· διὰ τοῦ δακτύλου δοκιμάζω, ἂν ἡ κόττα ἔχει τὸ αὐγὸ.

ΒΛΙΓΤΑ, ἰων. *βλίσω*· μέλ. *βλίω*· ἄορ. *ἐβλίσα*· (μέλι)· ἀποκόπτω τὴν κηρύδραν, καὶ λαμβάνω (τρυγῶ) τὸ μέλι.

*Ἔτυμ.: ἐξ ἧς *βίζις* καὶ ἡ λ. *μέλι*, διὰ παρεμβολῆς ἐνός β, ὅπως *βλάξ* (μαλακός, βοτός): *ἀμβροτος*, *βλώσκω*: *μολεῖν*, *μοσ-ημερία*: *ἡμέρα*· *βλίττω* < **mlitjo*.

ΒΛΟΙΣΥΡΟΣ, ἄ, ὄν· ἀγριωπός, αὐστηρός || ὦσ. ἀνδροπρεπής, ἀνδροεῖος || ἢ τροχύς, θάναυσος, ἀγενής.

*Ἔτυμ.: σκετείν. ἐτυμολ.· κατὰ τινας συγγ. τῷ *βλαστάνω*· κατ' ἄλλους *βλοσυρός* (**βλεσυρός* καὶ συγγ. τῷ *βλεμειάω*, ἀ-βλεμής).

βλοσυρ-ώπις, -ιδος, ἡ (βλοσυρός + ὤψ)· ἡ βλοσυρὰ τὴν ὄψιν, ἡ βλοσυρὸν (φοβερόν καὶ ἀγριον) ἔχουσα τὸ θέμμα,

ΒΛΥΖΩ, μέλ. *βλύσω*· ἄορ. α' *ἐβλύσα* = βλύω (δ βλ.). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

βλύσις, -εως, ἡ, καὶ *βλυσμός*, ε' ἀνάβλυσις, ἀνάβρυσις || πλημύρισμα.

βλύσσεις, ποιητ. ἀντί *βλύσαι*, γ' ἐν. Ἐβκτ. ἄορ. α' τοῦ *βλύζω*.

ΒΛΥΩ, μέλ. *βλύσω*· ἀναβλύζω, ἀναπηδῶ || παφλάζω, κοχλακίζω || ἐκρέω || ἐντεῦθεν, εἶμαι πλήρης, πλημμυρῶ.

*Ἔτυμ.: ἀθεβ. ἐτυμολ.· κατὰ τινας τὰ *βλύζω*, *βλύω* συνανήκουσι μετὰ τοῦ *βρύω* καὶ εἶναι συγγ. τῷ *φλύω*· ἄλλοι συνάπτουσι ταῦτα πρὸς τὸ παλ.-γεσμ. *quellān* = ἀναπηδῶ, *σανακρ. galati* = ὀτάζω, *gālayati* = ὑγροποιῶ, καὶ τὸ ἑλλ. *βάλλω* (δ βλ.).

βλύμαι, ἴποτ. μέσ. ἄορ. τοῦ *βάλλω*.

βλυθρός, ἄ, ὄν (βλώσκω)· ὑψηλός, μεγαλοπρεπής (ἐπὶ δένδρων).

*Ἔτυμ.: *βλυθρός* (**μυλθρός*· πρβλ. *σανακρ. mīrdhā* (< **mīdh*- ἰαπ. **midh*-) καὶ ἑλλ. *βλαστάνω* (δ βλ.)) κατὰ τινας *βλυθρός* (**βρωθρός* κατ' ἀνομοίωσιν < ἰαπ. **mīrdh-ro*).

βλώσκω· (οἱ χρόνοι του σχηματίζονται ὡσεὶ ἐξ ἐν. *μόλω*)· μέλ. *μολούμαι*, ἄορ. ε' *ἐμολον* (πρβλ. *θρώσκω*, *θοροῦμαι*, *ἐθορον*)· πρκ. *μέμβλωκα* (ἀντί *μεμόλωκα*)· ἐρχομαι ἢ ὑπάγω. [δ:] ἐτυμολ. βλ. *βλαστάνω*· πρβλ. παρ' Ἡσυχ. *ἐμβλω*· *ἐφάνη*· *ἀγγιβλώς*· *ἀρετι παρών*· Βζαίς *meiθ* = αὐξάνω].

βο-άγριον, τῶ· ὀπίς ἐκ δέρματος ἀγρίου ταύρου.

*Ἔτυμ.: κωσ. σμ. τὸ λαφυραγωγούμενον κατὰ τὴν ἄγρην βοός, τ. ἐ. τὸ δέρμα, ἀκέμη δὲ καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζομένη ὀπίς. Κατὰ ταῦτα δύναται ὡς δεῦτερον συνθετικὸν νὰ θεωρηθῇ ἡ λ. *ἀγρα*. Ἐκ τοῦ

βο-αγρός, ἡ (βοῦς+ἀγριος)· ἀγριος βοῦς, ἀγριος ταῦρος.

βοσ-θόος, δωρ. ἀντί *βοηθόος* (δνομα Δελφικῶ μνηός).

βόδμα, -ατος τὸ (βοάω)· ὀξεῖα κραυγὴ, κραυγὴ || ἡχηρὰ μελωδία.

ΒΑΝΧΗ, ἡ· τὸ «βέλοσμα»· γέν. ὁ κλαυθμηρισμός τῶν παιδίων (λατ. *vagitus*).

*Ἔτυμ.: *βλη-χῆ*, *βλη-χός*, *βλη-χά-ομαι*, *βλη-χάζω*· πρβλ. λατ. *bāla-re*, *bāla-tus*· πεποιημ. λ., πρβλ. καὶ λατ. *blacifero*, γερμ. *blöcken* = θελάζειν (συγγ. καὶ τῷ παλ.-σλαβ. *biéjall*, *blekali*, *blecolati*· κατὰ τινας ἂν πᾶσι ὑπόκειται ῥ. *blā* (<*bālā*, ἐπακτεταμένη διὰ διαφόρων συμφώνων)· χ < -σκ- τῶν ἐναρξτικῶν ἰσως. Κατ' ἄλλους *βλ*- (<*gnl*).

βληχρός, ἄ, ὄν (βλάξ)· ἀδύνατος, ἀσθενής || *υδροός* || *μαλακός*, ἡρεμος || ὦσ. καὶ μετὰ τοῦ εὐφών. α-: ἀβληχρός (δ βλ.)· ἐπίρ. *βληχερός* = ὀλίγον, ἐπιπολαίως. [δ:] ἐτυμολ. βλ. *βλάξ*].

ΒΛΗΧΩΝ, -ωνος, ἡ· αἰτ. *βληχῶ* ἢ *βλήχω*· ἰων. *γλήχων*, ἰωρ. *γλάκων* καὶ *βληχῶ*, -οῦς· φληγοκούνι (φτυ.).

*Ἔτυμ.: οἱ διπλοὶ τύποι *βλήχων*: *γλήχων* ἀναλογεῖται πρὸς τὴν ἀντιστοιχίαν *βλέφαρον*: *γλέφαρον*· σκετείν. ἐτυμολ.· *βλήχων* < **gnlāph* *γλάκων*, *γλήχων* κατ' ἀφομοίωσιν ἐκ τοῦ **gnlāph*- εἰς **glāph*-. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

βληχωνίας, -ου, ε' παρεσκευασμένος ἀπὸ φληγοκούνι (βλ. *βλήχων*).

βλιμάζω, λακ. -άτω· διὰ τοῦ δακτύλου δοκιμάζω, ἂν ἡ κόττα ἔχει τὸ αὐγὸ.

ΒΛΙΓΤΑ, ἰων. *βλίσω*· μέλ. *βλίω*· ἄορ. *ἐβλίσα*· (μέλι)· ἀποκόπτω τὴν κηρύδραν, καὶ λαμβάνω (τρυγῶ) τὸ μέλι.

*Ἔτυμ.: ἐξ ἧς *βίζις* καὶ ἡ λ. *μέλι*, διὰ παρεμβολῆς ἐνός β, ὅπως *βλάξ* (μαλακός, βοτός): *ἀμβροτος*, *βλώσκω*: *μολεῖν*, *μοσ-ημερία*: *ἡμέρα*· *βλίττω* < **mlitjo*.

ΒΛΟΙΣΥΡΟΣ, ἄ, ὄν· ἀγριωπός, αὐστηρός || ὦσ. ἀνδροπρεπής, ἀνδροεῖος || ἢ τροχύς, θάναυσος, ἀγενής.

*Ἔτυμ.: σκετείν. ἐτυμολ.· κατὰ τινας συγγ. τῷ *βλαστάνω*· κατ' ἄλλους *βλοσυρός* (**βλεσυρός* καὶ συγγ. τῷ *βλεμειάω*, ἀ-βλεμής).

βλοσυρ-ώπις, -ιδος, ἡ (βλοσυρός + ὤψ)· ἡ βλοσυρὰ τὴν ὄψιν, ἡ βλοσυρὸν (φοβερόν καὶ ἀγριον) ἔχουσα τὸ θέμμα,

ΒΛΥΖΩ, μέλ. *βλύσω*· ἄορ. α' *ἐβλύσα* = βλύω (δ βλ.). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

βλύσις, -εως, ἡ, καὶ *βλυσμός*, ε' ἀνάβλυσις, ἀνάβρυσις || πλημύρισμα.

βλύσσεις, ποιητ. ἀντί *βλύσαι*, γ' ἐν. Ἐβκτ. ἄορ. α' τοῦ *βλύζω*.

ΒΛΥΩ, μέλ. *βλύσω*· ἀναβλύζω, ἀναπηδῶ || παφλάζω, κοχλακίζω || ἐκρέω || ἐντεῦθεν, εἶμαι πλήρης, πλημμυρῶ.

*Ἔτυμ.: ἀθεβ. ἐτυμολ.· κατὰ τινας τὰ *βλύζω*, *βλύω* συνανήκουσι μετὰ τοῦ *βρύω* καὶ εἶναι συγγ. τῷ *φλύω*· ἄλλοι συνάπτουσι ταῦτα πρὸς τὸ παλ.-γεσμ. *quellān* = ἀναπηδῶ, *σανακρ. galati* = ὀτάζω, *gālayati* = ὑγροποιῶ, καὶ τὸ ἑλλ. *βάλλω* (δ βλ.).

βλύμαι, ἴποτ. μέσ. ἄορ. τοῦ *βάλλω*.

βλυθρός, ἄ, ὄν (βλώσκω)· ὑψηλός, μεγαλοπρεπής (ἐπὶ δένδρων).

*Ἔτυμ.: *βλυθρός* (**μυλθρός*· πρβλ. *σανακρ. mīrdhā* (< **mīdh*- ἰαπ. **midh*-) καὶ ἑλλ. *βλαστάνω* (δ βλ.)) κατὰ τινας *βλυθρός* (**βρωθρός* κατ' ἀνομοίωσιν < ἰαπ. **mīrdh-ro*).

βλώσκω· (οἱ χρόνοι του σχηματίζονται ὡσεὶ ἐξ ἐν. *μόλω*)· μέλ. *μολούμαι*, ἄορ. ε' *ἐμολον* (πρβλ. *θρώσκω*, *θοροῦμαι*, *ἐθορον*)· πρκ. *μέμβλωκα* (ἀντί *μεμόλωκα*)· ἐρχομαι ἢ ὑπάγω. [δ:] ἐτυμολ. βλ. *βλαστάνω*· πρβλ. παρ' Ἡσυχ. *ἐμβλω*· *ἐφάνη*· *ἀγγιβλώς*· *ἀρετι παρών*· Βζαίς *meiθ* = αὐξάνω].

βο-άγριον, τῶ· ὀπίς ἐκ δέρματος ἀγρίου ταύρου.

*Ἔτυμ.: κωσ. σμ. τὸ λαφυραγωγούμενον κατὰ τὴν ἄγρην βοός, τ. ἐ. τὸ δέρμα, ἀκέμη δὲ καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζομένη ὀπίς. Κατὰ ταῦτα δύναται ὡς δεῦτερον συνθετικὸν νὰ θεωρηθῇ ἡ λ. *ἀγρα*. Ἐκ τοῦ

βο-αγρός, ἡ (βοῦς+ἀγριος)· ἀγριος βοῦς, ἀγριος ταῦρος.

βοσ-θόος, δωρ. ἀντί *βοηθόος* (δνομα Δελφικῶ μνηός).

βόδμα, -ατος τὸ (βοάω)· ὀξεῖα κραυγὴ, κραυγὴ || ἡχηρὰ μελωδία.

βληθείς, μχ. παθ. ἄορ. α' τοῦ *βάλλω*.

βληθήσομαι, παθητ. μέλ. α' τοῦ *βάλλω*.

βλήμα, -ατος τὸ (βάλλω)· τὸ ριψιμον, βολή, πέταγμα. 2) πυροβολισμός, τραῦμα, πληγὴ. 3) σκέπασμα (κλινოსκέπασμα).

βλήμενος, ἡ, ον, μχ. ἐπ. παθ. ἄορ. ε' τοῦ *βάλλω*.

βλήναι, ἀπρφ. ἄορ. ε' τοῦ *βάλλω*.

βλήσθαι, ἀπρφ. ἐπ. παθ. ἄορ. ε' τοῦ *βάλλω*.

βλήσομαι, ἐπ. μέλλ. τοῦ *βάλλω*.

βλητέος, α, ον, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ *βάλλω*· ὄν πρέπει νὰ ριψῆ τις. 2) *βλητέον* = πρέπει νὰ ριψῆ τις.

βλητῶ, γ' ἐν. ἐπ. παθ. ἄορ. ε' τοῦ *βάλλω*.

βλητός, ἡ, ὄν (βάλλω)· βεβλημένος, ἐξηκοντισμένος || κτυπημένος, πληγυμένος.

βλητρον, τὸ (βάλλω)· σιδηρὸν κερπίον.

βληχάομαι, μέλ. -ήσομαι· ἀποθ. (βληχῆ)· θελοῦν (ἐπὶ ἀνίων καὶ αἰγῶν). Ἐκ τοῦ

βληθείς, μχ. παθ. ἄορ. α' τοῦ *βάλλω*.

βληθήσομαι, παθητ. μέλ. α' τοῦ *βάλλω*.

βλήμα, -ατος τὸ (βάλλω)· τὸ ριψιμον, βολή, πέταγμα. 2) πυροβολισμός, τραῦμα, πληγὴ. 3) σκέπασμα (κλινοςκέπασμα).

βλήμενος, ἡ, ον, μχ. ἐπ. παθ. ἄορ. ε' τοῦ *βάλλω*.

βλήναι, ἀπρφ. ἄορ. ε' τοῦ *βάλλω*.

βλήσθαι, ἀπρφ. ἐπ. παθ. ἄορ. ε' τοῦ *βάλλω*.

βλήσομαι, ἐπ. μέλλ. τοῦ *βάλλω*.

βλητέος, α, ον, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ *βάλλω*· ὄν πρέπει νὰ ριψῆ τις. 2) *βλητέον* = πρέπει νὰ ριψῆ τις.

βλητῶ, γ' ἐν. ἐπ. παθ. ἄορ. ε' τοῦ *βάλλω*.

βλητός, ἡ, ὄν (βάλλω)· βεβλημένος, ἐξηκοντισμένος || κτυπημένος, πληγυμένος.

βλητρον, τὸ (βάλλω)· σιδηρὸν κερπίον.

βληχάομαι, μέλ. -ήσομαι· ἀποθ. (βληχῆ)· θελοῦν (ἐπὶ ἀνίων καὶ αἰγῶν). Ἐκ τοῦ

δόξα, *-άκος*, δ' και συνηρ. *βῶξ*· εἶδος ἰχθύος Ἰεροῦ τοῦ Ἑρμοῦ, κληθέντος οὕτω ἐκ τοῦ ἤχου, ὃν ἐκπέμπει.

δοῦτης, *-ου, δ*, θηλ. *βοῦτις, -ιδος*, ἡ (βοάω) ὁ κρυναζῶν, ξεφωνίζων.

δό-αυλος, δ' **δό-αυλον**, τὸ (βοῦς + αὐλή)· σταυλος βοῶν, βοσῶσταθμον.

βοάω, ἐπ. γ' ἐν. *βοάει, γ'* πληθ. *βοῶσιν*, μετ. *βοῶν*· μελ. *βοήσω*, ἀττ. *βοήσσομαι*, ἰων. συνηρ. *βῶσω, βῶσσομαι*· ἄορ. α' *ἐβόησα*, ἰων. *ἔβωσα*· πρκ. *βεβήκα*.—Μέσ. ἄορ. α' *ἐβοήσασθην*, ἰων. *ἐβωσάμην*.—Παθητ., ἄορ. α' *ἐβόηθην*, ἰων. *ἐβῶσθην*· πρκ. *βεβήσσομαι*, ἰων. *βεβῶσομαι* (βοή)· ἐκβάλλω κρυναγὴν ἐκ χαρακῆς ἢ λύπης, κρυναζῶ, ἀνακράζω, φωνάζω δυνατά || ἐπὶ πραγμ., ἠχώ, ἀντηχώ, δυνατά, «βοίζω» || θρονῶ, ὠρύομαι, βροχώμαι.— || μετέτ., μετ' αἰτ. προσ., ἐπικαλοῦμαι τινα, τὸν φωνάζω δυνατά || τὸν φωνάζω ζητῶν τὴν βοήθειάν του. 2) ἀπαίτω, ἀξιώ τι φωνάζων δυνατά. 3) διαβρῦλῶ, διακηρύσσω.

δοεικός, ἡ, ὄν (βοῦς)·=βόειος (δ βλ.)· ὁ ἀνήκων εἰς βοῦν ἢ κατὰλληλος διὰ βοῦν || ὁ ἐκ βοός: *ζεῦγη βοεικά*=ἄμαξαι συρόμεναι ὑπὸ βοῶν.

βόειος ἡ *βόειος, α, ον* (βοῦς)· ὁ ἐκ βοός ἢ ἐκ βοῶν, ὁ ἐκ βοείου δέρματος || βωδινός, ἀγελαιδινός || ἡ βοεία ἢ βοεία και κατὰ συναίρ. *βοή* (ἐνν. δορά)· δερμα βοός, ὅσπης ἐκ δερματος βοός.

βοεύς, *-έως, δ* (βοῦς)· λυρίον ἢ σχοινίον ἐκ δερματος βοός.

βοή, ἡ, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ *βοή* (βλ. βόειος).

ΒΟΗ', ἡ ἰσχυρά φωνή, κρυναγὴ (ἀπὸ χαρᾶν ἢ ἀπὸ λύπης) || πολεμικὴ κρυναγὴ κατὰ τὴν μάχην ἐκπεμπομένη, ἢ και αὐτὴ ἡ μάχη || *βοήν ἀγαθός* = ὁ μεγαλόφωνος κατὰ τὰς μάχας, ὁ γενναῖος πολεμιστής || ὡς. *βοή* ἐλέγετο και ὁ θορυβώδης πάτατος τῶν κυμάτων.— || = βοήθεια, ἐπικουρία (ἦν ζητεῖ τις κρυναζῶν).

Ἔτυμ.: *βοή* <γνοῦν, ρ. γνευ= φωνάζειν, πρβλ. γός (ἡ ἀναλλαγὴ μεταξύ β—γ δὲν εἶναι τι τὸ ἀσύνηθες) τὸ λατ. βοο=ἐκβάλλω φωνήν εἶναι δάνειον ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς.

βοη-γενής, ἐς (βοῦς+γενέσθαι) ὁ γεννηθεὶς ἐκ βοός (και *βουγενής*).

βοη-δρῶμος (βοηδρόμος)· τρέχω πρὸς τὴν ἀκουομένην κρυναγὴν, τρέχω πρὸς τὸν ἐπικαλούμενον (ζητοῦντα) βοήθειαν || σπεύδω εἰς βοήθειαν, βοηδῶ, ὑπερασπίζω.

βοη-δρόμια, *-ων*, τὰ πανήγυρις και ἀγῶνες εἰς ἀνάμνησιν τῆς βοήθειας τῆς δωδεκάτης ὑπὸ τοῦ Θησεῦς ἐναντίον τῶν Ἀμαζόνων.

βοη-δρομίων, *-ῶνος*, δ' ὁ τρίτος ἀττικός μῆν, κατὰ τὴν ἐπιρκειαν τοῦ ὁλοῦ ἐτελοῦντο τὰ *Βοηδρόμια*, εἰς ἀνάμνησιν τῆς νίκης, ἣν κατήγαγεν ὁ Θησεύς μαχόμενος πρὸς τὰς Ἀμαζόνιας (ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸ εὐαγγέλιον 15 Σεπτεμβρίου—15 Ὀκτωβρίου).

βοη-δρόμος, *ον* (βοή + δρόμος)· ὁ τρέχων πρὸς βοήθειαν || ὡς ὀλισσαστ.=ὁ βοηδός.

βοηδ-άρχος, δ' ὁ ἀρχηγός τῶν ἐπικούρων || παρὰ Καρχηδονίους, ὄνομα ἀρχοντος.

βοήθεια, ἡ (βοηθός)· βοήθεια, προστασία, ἐπικουρία || σωτηρία, ἀπολύτρωσις.— || βοηθητικὴ δύναμις.

βοη-θέω, ἰων. *βοθέω*, μελ. *-ήσω* (βοηθός)· βοηδῶ, ὑποστηρίζω, ἔρχομαι εἰς ἐπικουρίαν, σπεύδω εἰς βοήθειαν. Ἔξ αὐτοῦ τὸ

βοηθητέον, ρημ. ἐπιθ.: πρέπει νὰ βοηθῆσθαι τις.

βοηθητικός, ἡ, ὄν (βοηθέω)· ὁ πρόθυμος ἢ ἰκανός νὰ βοηθῆσθαι.

βοη-θός, *ον* (βοή+θέω)· ὁ σπεύδων πρὸς τὴν βοήν τῆς μάχης, πολεμικός, πολεμοχαρής || *βοηθόον ἄεμα*=ἄεμα σπεύδων πρὸς τὴν μάχην.

Ἔτυμ.: *βοηθός* <βοή+θός, πρβλ. θέω, συνών. τῆ *βοηδρόμος*· *βοηθέω* <**βοηθεῖω*· ἰων. *βοθηῖσαι*=βοηθῆσαι.

βοηθός, ὄν, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ *βοηθός*· ὡς οὗς. δ *βοηθός*=ὁ παρέχων βοήθειαν, βοηθητικός, συμμαχικός.

βοη-λάσσια, ἡ τὸ ὀδηγεῖν βοῦς || ἀπαγωγὴ, ἀρ-

παγὴ, βοῶν.— || τόπος, ἐνθα βόσκονται βόες (κτῆνη), νομὴ, βοσκή. Ἔξ τοῦ

βοη-λάτις (βοῦς+ἐλαύνω)· ἀπάγω βοῦς || κεντῶ βοῦν ὅπως προχωρήσῃ.— || (**βοή*+ἐλαύνω)· ἐγγεῖρω βοήν (κρυναγὴν).

βοη-λάτης, *-ου, δ*· θηλ. *βοηλάτις, -ιδος*, ἡ (βοῦς+ἐλαύνω)· ὁ ἐλαύνων (ἀπάγων μακρὰν) βοῦς || ὁ ἀπαξ βοῦν.— || ὁ ζωνηλάτης, κτηνηλάτης, ὁ ἐλαύνων και βόσκων βοῦς || βοσκός, ἀγελαιδάρης.

βοη-λατικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτηδεύων εἰς βόσκην βοῶν || ἡ βοηλατικὴ (ἐνν. τέχνη)· ἡ τέχνη τοῦ βοηλάτου (δλ. λ.).

βοη-νόμος, *ον*=*βουνόμος* (δ βλ.).

βόης, *-ου, δ* (βοάω)· ὁ «φωνακλᾶς».

βόησις, *-εως, ἡ*, ἰων. *βοητύς, -ύος*, ἡ (βοάω)=*βοή* (δ βλ.)· δυνατὴ φωνή, κρυναγὴ || κυρ. ἐπικλήσις βοηδείας.

βοητής, *-οῦ, δ* ὁ βοῶν, ὁ φωνάζων ἰσχυρῶς.

βοητητικός, ἡ, ὄν· βοῶν, θορυβώδης.

βοητός, ἡ, ὄν (βοάω)· ὁ μεγαλοφῶνως ἀδόμενος.

βοητύς, *-ύος, ἡ*· ἰων. ἀντι *βόησις*.

βοδρεύω· σκάπτω βόδρον, λάκκον.

ΒΟΘΡΟΣ, δ'· λάκκος, ὄρυγμα || γεν. τρύπα ἐντός τοῦ ἐδοφους || τῆφος (λατ. puteus).

Ἔτυμ.: *βόθρος*, *βόθρυνος*· λατ. fodio = ὀρύσσω, fossa = ὄρυγμα, fodico = κεντῶ· λιθ. badau badyli = κεντῶ, bedu bedeli = ὀρύσσω πάντα ταῦτα ἐξ ἰαπ. β. bhed(h) bhod(h)· *βόθρος* <**ποθ-ρος* <**φοθ-ρος* (ἐξ ἐπιπέραςως τοῦ *βαθῦς* β. π.).

βόθρυνος, δ=*βόθρος* (δ βλ.).

βοί, ὡς τὸ *αἰβοί*· ἐπιφών. *δυσασκελαις* ἢ περιφρονησεως: οὐφ!

βοιδάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ *βοῦς* (δλ. και *βοίδιον*).

βοΐδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ *βοῦς* (μύσχος, μοσχάρι, μοσχίδα).

Βοιωτ-ἀρχέω, μελ. *-ήσω*· εἶμαι Βοιωτάρχης. Ἔξ τοῦ *Βοιωτ-ἀρχης, -ου, δ* (*Βοιωτός* + *ἀρχω*)· «Βοιωτάρχης», εἰς ἐκ τῶν ἀνωτάτων ἀρχόντων ἐν Βοιωτίᾳ. Ἔξ αὐτοῦ τὸ

Βοιωτ-ἀρχία, ἡ· τὸ ὄσιωμα τοῦ Βοιωτάρχου.

Βοιωτία, ἡ· ἡ «Βοιωτία», κληθεῖσα οὕτω ἐκ τῶν πλουσίων βοσκῶν και τῶν χάρις εἰς αὐτὰς πολλῶν και μεγάλων ἀγελῶν κτηνῶν (βοῶν). Ἔξ αὐτοῦ τὸ

Βοιωτιάζω και *Βοιωτίζω*· ὁμοιάζω πρὸς Βοιωτόν, φέρομαι ὡς Βοιωτός || εἶμαι βραδύνουος, ἠλίθιος || ὁμιλῶ τὴν Βοιωτικὴν διαλέκτον.—Φρονῶ τὰ τῶν Βοιωτῶν, εἶμαι μετὰ μέρος τῶν Β.

Βοιωτίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ Βοιωτός· μικρὸς Βοιωτός.

Βοιωτι-ουργής, ἐς (*Βοιωτία* + *ἔργον*)· προερχόμενος ἐκ Βοιωτικῆς ἐργασίας.

Βοιωτός, *-οῦ, δ*· κάτοικος τῆς Βοιωτίας.

βολαίος, *α, ον* (*βολή*)· σφοδρός, βίαιος.

ΒΟΛΒΟΪΣ, δ' ὁ, λατ. *bulbus*· εἶδος κρυσσοειδοῦς ρίζης, «βολβός», «βρουβός».

Ἔτυμ.: ἴσως αὐγγ. τῆ λατίν. *vulva, vulvere*· ἐξ ἀναδιπλ. ἰαπ. β. **bol-*, πρβλ. λατ. *bulbus*· λιθ. *bulbē, bulwis*· σανσκρ. *bāldajah* (φουτὸν βολβοειδοῦς μορφῆς)· λατ. *bullā* = πομφόλυξ, **φυσάλις*· λιθ. *bullis*=γλυτός (=σανσκρ. *bulih*).

βολή, ἡ (*βάλλω*)· τὸ ῥίψιμον, κτύπημα, πληγὴ (τραῦμα) ἐκ βλήματος (ἐξ ἀκονιζομένου), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *πληγῆ*=κτύπημα ἐξ ἀγχεμάχου ὄπλου.—*μαφρ.* ἀστραπιοῦν βλέμμα.—*βολαί ἡλίου*=ἀκτίνες ἡλίου. Πρβλ. τὸ σημερ. «βολά»: «μιά βολά, δύο βολές»=*ἀπαξ, δίς*.

βολίζω, μελ. *-σω* (*βολίς*)· ριπτῶ τὴν βολίδα (ἐκ μολύβου) διὰ τὴν μέτρησην τοῦ βάθους τῆς θαλάσσης.

βολίς, *-ίδος, ἡ* (*βάλλω*)· πᾶν τὸ θαλλόμενον (ριπτόμενον) βλήμα || ὁ βολιδοσκοπῶν μολυβδός.— || τὸ ῥίψιμον τῶν κύβων.

βολίτινος, ἡ, ὄν· ὁ ἐκ κόπρου βοῶν (παρεσκευασμένος). Ἔξ τοῦ

βόλιτον, τό, ἡ **βόλιτος**, δ (*βόλος*)· κόπρος βοῶν.

βόλλομαι και **βόλομαι**, αἰολ. ἀντι *βούλομαι*.

βολο-κτύπια, ἡ (*βόλος*+*κτυπέω*)· ὁ κτύπος (κρότος) τῶν ριπτομένων κύβων.

ὄλομαι = βούλομαι (βλ. λ.).
ὄλος, ὁ (βάλλω)· τὸ ρίψιμον τοῦ «πεζοβόλου, τ. ἔ. τοῦ ριπτομένου διὰ τῆς χειρὸς δικτύου ἢ ὡς τὸ συλλαβανόμενον πράγμα» *βόλος ἰχθύων* = μία ἀγρα (τραβηξιά) ἰχθύων. = τὸ ρίψιμον τῶν κύβων.
βομβ-αύλιος, ὁ (βόμβος + αὐλός)· ὁ παίζων τὸν βοκαυλον (κοιν. γκαΐδων) κυρ. ὁ διὰ τοῦ αὐλοῦ βομβῶν (κατὰ λογοπαικτικὸν συμφυρμὸν τῶν λέξε. αὐλητῆς καὶ βομβυλῖος).
βομβεῦντι, αἰολ. ἀντὶ βομβοῦσι, γ' πληθ. τοῦ βομβέω.
βομβέω, μέλ. -ήσω (βόμβος)· δημιουργῶ ὄμβρον ἢ ἦχῳ θαδέως ἢ ὑποκόφως ἢ βοῦζῳ, βομβῶ.
βομβήεις, εσσα, εν (βομβέω)· ὁ βομβῶν, βοῦζων.
βομβητής, -οῦ, ὁ (βομβέω)· ὁ βομβῶν.
ΒΟΜΒΟΙΣ, ὁ, λατ. *bombus*· πᾶς θαδῦς καὶ ὑπόκωφός ἦχος (λέξ. πεποιημένη ἐκ τοῦ ἦχου).
Ἔτυμ.: βόμβος, βομβέω, βόμβυξ, -ῆκος, βομβυκιον, βομβυλῖος (ἢ -ύλιος), βομβυλή· πᾶσαι αὗται εἶναι λέξεις πεποιημέναι ἐκ τοῦ παραγομένου ἦχου· τὸ λατ. *bombus* εἶναι δάνειον ἐκ τῆς Ἑλλην.· πρβλ. καὶ τὰ συνών. *bambara* = μέλισσα, λιθ. *bambéti* = μουρμουρίζω (πρβλ. βαβαί), *bimbals bimbilas* = κοπρόμυγα.
βομβυλῖος, -οῦ, ὁ, ἢ (καὶ βομβυλῖος) (βόμβος)· βομβοῦν ἔντομον, ἀγριομέλισσα (κοιν. «μπούμπουρας»).
βομβύλια, τὰ· εἶδος μελισσῶν, αἴτινες κατασκευάζουν φωλεὰς ἐκ πηλοῦ.
βόμβυξ, -ῆκος, ὁ· μεταξοκώληξ.
Ἔτυμ.: βόμβυξ, βομβυκιον, βομβυλῖος, βομβυλίς· πᾶσαι αὗται εἶναι ξενικῆς ἰσως προελεύσεως λέξεις.
βοο-θύτης, -ου, ὁ = βοουθύτης (β βλ.).
βοο-κτάσις, ἢ (βοῦς+κτείνω)· τὸ κτείνειν (σφάζειν) βοῦς.
βοο-νόμος, βοο-σφαγία κτ. = βοουνόμος, βοουσφαγία.
βοο-σφάγια, ἢ (βοῦς+σφάζω)· σφαγὴ βοῶν.
βοῶς, ἐπ. ἀντὶ βοῶα.
ΒΟΡΑ, ἢ (βιβρώσκω)· τροφή, κρέας [βι' ἔτυμολ. βλ. βιβρώσκω].
βορβορό-θύμος, ον (βόρβορος + θῦμός)· ὁ ἔχων βορβορώδη (βρωμερόν) θῦμον (τ. ἔ. ψυχὴν).
ΒΟΡΒΟΡΟΣ, ὁ· ἰλύς (πηλός), λάσπη (λατ. *coenum*).
Ἔτυμ.: ἀδελ. ἔτυμολ.· τινὲς συσχετίζουν τοῦτο πρὸς τὸ Ἄρμ. *Kork* = ρυπαρότης ἢ τὸ συνών. παλ-αγγλ. *horh*· καὶ ἄλλοι πρὸς τὸ *sanskrit. barburā* = ὕδωρ.
βορβορο-τάραξις, ὁ (βόρβορος + τάρασσω)· ὁ τὸν βόρβορον ἀνατάρασσων, «ἀνακατασοῦρης» («σκατοχούλιαρο»).
βορβορόω· μισίω, μολύνω.
βορβορο-ώδης, ες (βόρβορος + εἶδος)· πηλώδης, λασπώδης, γλοιώδης, ἀκάδατος, βρωμερός.
ΒΟΡΕΑΣ, -ου, ὁ· ἰων. *Βορέης*, κατὰ συναίρ. *Βορέης, -έω*· ἀτ. *Βορέας, -ᾶ*· «βοριᾶς», ὁ βόρειος ἄνεμος (λατ. *aquilo*).— ἢ τὸ βόρειον μέρος τοῦ ὀρίζοντος: πρὸς βορῆν ἄνεμον = πρὸς βορρᾶν ἢ πρὸς βορέαν τινὸς = πρὸς τὰ βόρεια (πρὸς βορρᾶν) δέσεώς (τόπου) τινός.
Ἔτυμ.: πρβλ. παλ-σλαβ. *gora*, *sanskrit. girih*, Ἄλβ. *gur* (πάντα = ὄρος, βράχος), λιθ. *gire* = «δάσος» ἄλλως τε *βορέης* κυρ. σημ. ἄνεμος τῶν ὀρέων, πρβλ. *ὑπερβόρεος* = ἀπὸ πέραν (ἐκεῖθεν) τῶν ὀρέων, ἀρκτικῶς.
Βορέας, -άδος, ἢ, ἰων. *Βορειάς*, ποιητ. *Βορειάς, Βορηίς*· θυγάτηρ τοῦ βορρᾶ.— ἢ θηλ. ἐπιθ., βορεία, βορεινή.
βόρειος, α, ον καὶ -ος, -ον (*Βορέας*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βόρειον ἄνεμον, βορεινός.
Βορεῶτις, -ίδος, ἢ = *Βορέας* (β βλ.).
βορηίος, η, ον, ἰων. ἀντὶ βόρειος (β βλ.).
Βορηίς, -ίδος, ἢ = *Βορέας*.
βορός, ᾶ, ὄν (βορά)· ὁ καταβροχθίζων, ἀδηφάγος, λαίμαργος.
βόρυξ, οἱ· ἀγνωστα ζῶα τῆς λιθῆς.
βόσις, -εως, ἢ (βόσκω)· τροφή, φορδὴ, χόρτον.
βόσκη, ἐπ. γ' ἐν. Πρῶστ. τοῦ βόσκαω.

βοσκή, ἢ βόσκη, ἢ (βόσκω)· τροφή τῶν ζῴων, «βοσκή», χόρτον, φορδὴ, νομή.
βόσκημα, -ατος, τὸ (βόσκω)· τὸ τρεφόμενον (βοσκόμενον, βόσκον), θρέμματα, ἀγέλη ἢ ἀγέλη κτηνῶν ἢ προβάτων.— ἢ τροφή.
βοσκητέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ βόσκαω· πρέπει νὰ θρέψῃ (νὰ βοσκήσῃ) τίς.
βοσκός, ὁ· ὁ βόσκων ἀγέλην, βουκόλος, «βοσκός».
ΒΟΪΚΩ, μέλ. *βοσκήσω* (ὡσεὶ ἐξ ἀπληρωμένου τινός *βοσκέω*)·— Ἑνεργ., ἐπὶ τοῦ βοσκοῦ, τρέφω, ὀδηγῶ εἰς τὴν βοσκήν (τὰ ποιμνία), διατρέφω, ὑποστηρίζω, συντηρῶ, διατηρῶ (λατ. *pascere*).— Παθητ., ἐπὶ τῆς ἀγέλης κτηνῶν (λατ. *pasci*)· τρέφομαι, βόσκομαι.
Ἔτυμ.: βόσκαω, βοσκή, βόσις, βόσκημα, βοτόν, βοτήρ, βότης, βώτωρ, βωτιάνειρα· ἐκ β. γνῶ = βόσκειν, πιθαν. δὲ συγγ. τῷ ἰαπ. **gvnos*, αἰτ. *gvnm* (= βόσος)· βλ. βούς.
Βοσπόριος, α, ον· ἀπὸ τὸν Βόσπορον, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Β.
βόσ-πορος, ὁ (βοῦς+πόρος: βόδις πόρος)· κυρ. τὸ πέρασμα (πόρος) βοός, διάβασις βοός ἢ ὄνομα πορθμῶν τινῶν (στενῶν δηλ. θαλασσίων διαβάσεων), κυρ. δὲ τοῦ Κιμμερίου καὶ τοῦ Θρακικοῦ πορθμοῦ.
βόστρυξ, -ῆχος, ὁ = βόστρυχος (β βλ.).
βόστρυχιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ βόστρυχος.
ΒΟΪΤΡΥΧΟΣ, ὁ (ἐν τῷ πληθ. δὲ καὶ τὰ βόστρυχα)· πλέγμα τριχῶν, πλόκαμος, πλεξούδα ἢ ποιητ. πᾶν ὅ,τι εἶναι συνεστραμμένον ἢ συμπελεγμένον ἐλικοειδῶς, ὅπως π.χ. ἡ ἀστραπή (*πυρὸς βόστρυχος*), ἢ ἢ ἐλιξ κλήματος (κοιν. ψαλλίδα).
Ἔτυμ.: β- (gv· πρβλ. norr. *kwaster* = σάρωδρον, μεσ-γερμ. *quasi* = βάτος, ποιν. *quisir* = κλάδος, κάτω χωρῶν *kwast* = ραντιστήριο ἀγίασμοῦ. Κατὰ τινὰς συγγ. καὶ τῷ λατίν. *vespicēs* = ἄκανθα βάτος, *sanskrit. gusrīah* = κημὸς (καπίστρι), Ἄγγλοσάξ. *cosp* = δεσμός, *cysran* = ὄλυσοδεῖνω (τὰ τελευτατὰ ταῦτα ἐν-εθνημίζουσι τὸ λατίν. *cuspris*).
βοτάμια, τὰ (βόσκαω) = βοσκάλι.
βοτάνη, ἢ (βόσκω)· βοσκή, χόρτος, τροφή ζῴων.
βοτήρ, -ήρος, ὁ (βόσκαω)· βοσκός: *οἰωνῶν βοτήρ* = οἰωνοσκόπος· *κύων βοτήρ* = ποιμενικός κύων («τοσπανόσκυλος».)
βοτηρικός, ἢ, ὄν (βοτήρ)· ὁ ἀνήκων εἰς βοσκόν ἢ κατάλληλος διὰ βοσκόν.
βοτόν, τὸ (βόσκαω) = βόσκημα· πᾶν τὸ βοσκόμενον, κτήνος.
βοτρυδόν, ἐπίρ. (βότρυς)· ὡς βότρυς, ὡσάν τὸ σταφύλι, καθ' ὁμάδας.
βοτρυῖος, α, ον (βότρυς)· ἐκ βοτρυῶν, συγκελμένος ἐκ σταφυλῶν.
βοτρυό-δωρος, ον (βότρυς + δῶρον)· ὁ παράγων βότρυας (κυρ. ὁ δωρούμενος σταφυλῆς).
βοτρυοεικής, εσσα, εν (βότρυς)· πλήρης βοτρυῶν.
βοτρυό-παις, -παῖδος, ὁ, ἢ (βότρυς + παῖς)· τέκνον τῆς σταφυλῆς.
βοτρυο-χαίτης, -ου, ὁ (βότρυς + χαίτη)· ὁ ἔχων βότρυας εἰς τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς. 2) ὁ ἔχων βοτρυώδη (τ. ἔ. πυκνὴν, πλοσιαν) τὴν κόμην.
ΒΟΤΡΥΣ, -υος, ὁ· σταφυλή, «τασμί σταφυλοῦ», λατ. *racemus*.— ἢ = βότρυχος, βόστρυχος (πλόκαμος, πλεξούδα).
Ἔτυμ.: σκοτειν. ἔτυμολ.· ἐξ ἰαπ. β. *gvet* (= σουστρέφω, τυλλίσω) παρήχθησαν ἰσως τὰ ἑλλ. *βότρυς, βόστρυχος*, λατ. *botulus* (**gvot* = ἔντερον, λουκάνιον) ὡς τὸ ἑλλ. *βύττος* (= *γυναικὸς αἰδοῖον*), *sanskrit. gutschā* = «τοῦφρα», δέσμη, παλ-γερμ. *garba* = δερμάτι σταχύων, δράγμα.
βότρυχος, ὁ = βόστρυχος (β βλ.).
Ἔτυμ.: προήλθε κατὰ συμφυρμὸν τῶν λ. *βότρυς* καὶ *βόστρυχος*, ἐντεῦθεν δὲ καὶ ὁ συμφυρμὸς τῶν σημασι., καθ' ὃν *βότρυς* σημ. καὶ πλεξούδα.
βοτρυχ-ώδης, ες (βότρυχος + εἶδος)· ὡσάν βόστρυχος, ἀγουρός (κατσαρός).
βοτρυ-ώδης, ες (βότρυς + εἶδος) = *βοτρυσειδής* = ὡσάν τασμί σταφύλια.
βου-, τύπος τοῦ οἴσ. βούς, χρησιμοποιοῦμενος ὡς

α' συνθετ. πρὸς ἔκφρασιν τοῦ ὑπερβολικὰ μεγάλου, τοῦ τερατώδους: **βου-παις**, **βου-φάγος** (πρβλ. κοιν. **βου-σκα**=πελώρια, πολύ μεγάλα, σκα).

ΒΟΥ'ΒΑ'ΑΙΣ, -ιος, ἴ; εἶδος ἐλάφου ἢ ἀντιλόπης, αἰγάγου τῆς Ἀφρικῆς (βιολίου πρὸς βοῦν).

ΒΟΥ'ΒΑ'ΛΟΣ, ὁ, λατ. *bubalius*: βουβάλι, ἀγριὸς βόσκις.

Ἔτυμ.: ἐξ ἧς ρίζ. καὶ τὸ **βου-ς**, πρβλ. σανσκρ. *gāu-s*, (ρ. *gan-*), *gavalah* = ἀγριὸς βούβαλος, λατ. *bō-s* (ρ. *bon-*), παλ.-γεμμ. *chuo* (ἀγελάς), λατ. *bubulus* (ὡς ἐπιθ.).

βου-βότης, -ου, ὁ (**βουῖς**+**βόσκω**): ὁ βόσκων βοῦς, τρέφων βοῦς || ὡς οὖα. **βουβότης**, ὁ = βουκόλος.

βου-βοτός, ὄν (**βουῖς**+**βόσκομαι**): ὁ ὑπὸ βοῶν νεμόμενος (φαγωμένος ἀπὸ βώδια).

βου-βρωστίς, -εως, ἡ (**βου-**+**βιβρώσκω**): βουλιμία, ἀφύσικος ὄρεξις || μτφρ. συντριπτικὴ πενία, δυστυχία (πρβλ. **βου-**).

ΒΟΥΒΩ'Ν, -ώνος, ὁ: ὁ «βουβών», λαπάρα (ὁ μεταξὺ τῶν μηρῶν τόπος), λατ. *inguen*. [θεωρεῖται συγγ. β. πρὸς τὸ **βουνός**]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

βουδωνιάω: ὑποφέρω ἀπὸ προξίμου τῶν βουβώνων.

βου-γαῖος, ὁ (**βου-**+**γαίω**): ὁ ὑπερβολικὰ (πρβλ. **βου-**) χαίρων || κομποροῦμων, μεγαλαυχῶν || δρασὺδελος.

Ἔτυμ.: **βου-** (**βουῖς** εἶναι μεγεθυντικὸν πρόθημα, δηλωτικὸν ὑπερβολικῆς τινος καὶ τερατώδους ιδιότητος) τὸ **ἴ** συνθ. **γαῖος*****γαίσιος**, πρβλ. μτχ. ἐν. **γαίων**, **γαῦρος** (=ὑπερρήφανος).

βου-δέρω, ὄν (**βουῖς**+**δέρω**): ὁ ἐκδέρων βοῦς || ὁ βασανίζων βοῦς|| ὡς οὖα. μάχαιρα πρὸς ἐκδοράν.

βου-θερῆς, ἐς (**βουῖς**+**θέρω**): ὁ παρέχων θερμὴν βοσκήν || ὁ διατρέφων κατὰ τὸ δέρω.

βου-θίνης, -ου, ὁ (**βουῖς**+**θινάω**): ὁ ἐσθίων βοῦς || ὁ δεσπινῶν δλόκληρον βοῦν.

βου-θόρος, ὄν (**βουῖς**+**θρόσκω**): ὁ τὰς βοῦς ὀχεύων

βου-θύσις, ἡ: θυσία βοῶν. Ἐκ τοῦ **βου-θύτης** (**βουῖς**+**θύω**): σφάξ, θυσιαζῶ, βοῦς || γενικῶς, θυσιαζῶ ἢ κατασφάζω. Ἐκ τοῦ

βου-θύτος, ὄν (**βουῖς**+**θύω**): ὁ ἐκ θυσίων, ἡ ὁ ἀνήκων εἰς θυσίας || θυτικός.

βουκαῖος, ὁ (**βουῖος**): ὁ ἀροτριῶν μὲ βοῦς||βουκόλος, βοηλάτης.

βου-κέρως, ὄν, γυν. **βουκέρω**, αἰτ. πληθ. **βουκέρως** (**βουῖς**+**κέρω**): ὁ ἔχων κέρατα ὡσάν τοῦ βοός.

βου-κέφαλος, ὄν (**κεφαλῆ**): ὁ ἔχων κεφαλὴν βοός || ἐπιθ. ἴππων, ἰδιῶ θεσσαλικῶν, διότι ἦσαν ἐστιγματισμένοι (μαρκαρισμένοι) μὲ σχῆμα κεφαλῆς βοός. Πρβλ. **Βουκεφάλιας**, γυν. -α, ὄνομα τοῦ ἵππου τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου.

βου-κόλεω, μέλ. -ήσω (**βουκόλος**): βόσκω, ἐπιτηρῶ, ἀγέλην βοῶν.—**Μέσον**, βόσκομαι, βόσκω (ἐμαυτόν), «βόσκω» ἐγὼ ὁ ἴδιος, περιπλανῶμαι ἀνά τὰς βοσκάς.— || μτφρ. ἐμπαίζω, ἐξαπατῶ: **ἐλπιδι βουκολοῦμαι**=τρέφω (ἐξαπατῶ) ἐμαυτόν μὲ ἐλπίδας.

βου-κόλησις, ἡ (**βουκολέω**): ἡ βόσκησης βοῶν || μτφρ. ἢ ἐξαπάτησις.

βου-κολία, ἡ (**βουκόλος**): ἀγέλη βοῶν, «βουκολία».— || σταύλος βοῶν, βουσταθμός. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

βου-κολιάζομαι, θωρ. **βουκ-**, μέλ. -άξομαι (καὶ -αξοῦμαι): ᾄδω ἢ γράφω βουκολικὰ ᾄσματα. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

βου-κολιαστής, -οῦ, ὁ, θωρ. **βουκ-**: ὁ ᾄδων ἢ ποιῶν βουκολικὰ ᾄσματα, ὁ βουκολικός ποιητής.

βου-κολικός, ἡ, ὄν, θωρ. **βουκολικός**, ἄ, ὄν (**βουκόλος**): ἀγροτικός, ποιμενικός: τὰ **βουκολικά** (ἐνν. **ποιήματα**)=ἡ βουκολικὴ (ποιμενικὴ) ποιήσις.

βουκόλιον, τό: ἀγέλη βοῶν. Ἐκ τοῦ

βου-κόλος, θωρ. **βου-κόλος**, ὁ (**βουῖς**+ἀπρηχ. **κόλεω**=λατ. *colo*): «βουκόλος», βοσκός (τοσπάνης) ἀγέλης βοῶν, ἀγελαδάρης.

Ἔτυμ.: **βουκόλος**, καὶ ὑποκορ. **βουῖος**, θωρ. **βω-κος**, **βουκαῖος** πρβλ. ἱβρ. *buchall*, γαλλ. *bugail*=ποιμῆν, βρετον. *bugel*=νεαρός βοσκός: διὰ τὸ **ἴ** συνθετ. -κόλος βλ. ἐν λ. **αι-πέλος**.

βουῖος, θωρ. **βωῖος**, ὁ (**βουῖς**)=**βουκαῖος** (ὁ βλ.). **βου-κράνος**, ὄν (**βουῖς**+**κράνος**): ὁ ἔχων κεφαλὴν βοός.

βουλαῖος, α, ὄν (**βουλή**): ὁ ἐν τῇ βουλή, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν βουλήν || ἐπιθ. τῶν θεῶν, ὅσων τὰ ἀγάλματα ἴσταντο ἐν τῇ βουλευτηρίῳ.

βουλ-αρχος, ὁ (**βουλή**+**αρχω**), λατ. *auctor consilii*: ὁ εἰσηγητής (ἐπινοητής) σχεδίου τινός.

βουλεῖα, ἡ (**βουλεύω**): τὸ ἀξίωμα τοῦ βουλευτοῦ.

βουλεύμα, -ατος, τό: ψήφισμα, ἀπόφασις τῆς βουλῆς (λατ. *consilium*): γενικῶς, ἀπόφασις, σχέδιον, σκοπός.

βουλεύματιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **βουλεύμα**.

βουλεύσις, -εως, ἡ (**βουλεύω**): σκέψις, περισκεψίς.

βουλεύτεον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ **βουλεύω**: πρέπει νὰ βουλεύθῃ (νὰ σκεφθῇ) τις.

βουλεύτηρ, -ήρος, ὁ=**βουλευτής**: ἐξ αὐτοῦ τὸ

βουλευτήριος, ὄν: ὁ συμβουλευών, κατάλληλος διὰ συμβουλήν.— || ὡς οὖα. τὸ **βουλευτήριον** = τὸ μέγαρον τῆς βουλῆς || αὐτὴ ἡ Βουλὴ (τὸ σύνολον τῶν βουλευτῶν).

βουλευτής, -οῦ, ὁ (**βουλεύω**): μέλος τῆς βουλῆς.— || σύμβουλος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

βουλευτικός, ἡ, ὄν: ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τοὺς βουλευτὰς ἢ τὴν βουλήν: **ὄρκος βουλευτικός** = ὁ δίδόμενος ὑπὸ τῶν βουλευτῶν ὄρκος. 2) ὡς οὖσιαστ. τὸ **βουλευτικόν** (ἐν τῷ ἀθηναϊκῷ θεάτρῳ) = τὰ πλησιέστερα πρὸς τὴν ὀρχήστραν ἐδῶλια, τὰ προοριζόμενα διὰ τὴν **Βουλήν τῶν πεντακοσίων**.— || ὁ κατάλληλος ἢ ἱκανὸς διὰ συμβουλήν.

βουλευτός, ἡ, ὄν: ὁ ἐπινοηθεὶς, σχεδιασθεὶς. Ἐκ τοῦ

βουλεύω, μέλ. -σω* πρκ. **βεβούλευκα**.— **Μέσ.** μέλ. -εὔσομαι: ἀορ. α' **ἔβουλεύσαμην**.— Παθητ. ἀορ. α' **ἔβουλεύθην** πρκ. **βεβούλευμαι**: ἀλλ' ὁ μέσ. μέλλ. καί-ται καὶ μετὰ παθητ. σημ. ὅπως ἀπίσθη καὶ ὁ παθητ. ἀορ. καὶ ὁ παθ. παρκ. ἐχρησιμοποιοῦντο καὶ μετὰ μέσης σημ. (**βουλή**) σουσκέπτομαι, σκέπτομαι κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους, ἔχω σκεφθῆ, καὶ οὕτως ἔχω καταλήξει εἰς ἀπόφασιν, ἀποφασίζω ἐπὶ τινος πράγματος (σημ. «βουλιούμαι»).— μέσον, σουσκέπτομαι κατ' ἐμαυτόν, ἐπομένως καταλήγω εἰς ἀπόφασιν, ἀποφασίζω (ὡς ἐν τῷ ἐνεργητ.).— Παθητ., εἶμαι ἀποφασισμένος διὰ τι, ἔχω ἀποφασισθῆ διὰ τι.— || εἶμαι μέλος τῆς βουλῆς: ἴδω συμβουλήν [θι' ἀτυμολ. βλ. **βούλομαι**, **βουλή**].

βουλή, ἡ (**βούλομαι**): θέλησις, ἀπόφασις (λατ. *consilium*).— σχέδιον, σκοπός, ἐπιδίωξις, πρόθεσις. 2) συμβουλή, γνώμη (εἴτε λαμβανόμενη, εἴτε δίδομένη).— ὡς καὶ τὸ λατ. *concilium*) ἢ βουλή ἢ ἡ σύγκλητος (κυρ. δὲ ἡ βουλή τῶν 500 ἐν Ἀθήναις).

Ἔτυμ.: ἐκ β. ρόλ. **βουλόμαι**; **βουλή**, **βούλη-σις**, **βούλη-μα**, **βουλό-σις** πρβλ. σανσκρ. *var* (*vr-pḥ-mi*, *vr-nā-mi*) = ἐκλέγω, προτιμῶ, *var-ās* = ὁ ἐκλέγων, *várā-s*=εὐχή, *vrā-tā-m*=θέλησις: *Zenḍ. var*=ἐκλέγειν, ἐπιθυμεῖν λατ. *vol-o*, *vol-un-tas*, *vol-unf-arius* πρβλ. Κρητ. **βώλομαι** = βούλομαι, αιολ. **βόλλομαι**, **βόλλα**=βουλή βλ. καὶ **βούλομαι**.

βουλήσι, ἐπ. ἀντι **βούλη**, ὁ ἐν. Ἰσοτ. τοῦ **βούλομαι**. **βουλήσις**, **εσσα**, ἐν (**βουλή**): ὁ ἔχων καλὴν γνώμην, συνετός.

βουληθεὶς, μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ **βούλομαι**.

βούλημα, -ατος, τό (**βούλομαι**): θέλησις, σκοπός, πρόθεσις.

βούλησις, -εως, ἡ (**βούλομαι**): τὸ θέλειν || θέλησις, σκοπός, πρόθεσις.

βουλήσομαι, μέλ. τοῦ **βούλομαι**.

βουλη-φόρος, ὄν (**βουλή**+**φέρω**): ὁ συμβουλευών, ὁ ἐκφέρων γνώμην.

βου-λιμία, ἡ (**βου-**+**λιμός**): ὑπερβολικὴ πείνα. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

βου-λιμιάω, μέλ. -άσω* ὑποφέρω ἀπὸ ὑπερβολικῆν πείναν.

βούλιος, ὄν (**βουλή**)=**βουλευτικός** (ὁ βλ.).

ΒΟΥ'ΛΟΜΑΙ πρτ. **ἔβουλόμην**, ἀττ. ὡς **ἔβουλόμην** μέλ. **βουλήσομαι**: ἀορ. α' **ἔβουλήθην**, ἀττ. καὶ

ἡβουλήθη· πρκ. **βεβούλημαι**, ἐν συνθ. δὲ καὶ **βέβουλα** (προ-βέβουλα)· Ἐποθετ. δέλω, ἐπίδωμ, ἔχω ἐν νῶ || συνήθως μετ' ἀπαρ., ἀλλ' ὡς. καὶ μετὰ δοτ.: **Τρώεσσι ἐβούλετο νίκην**—ἐπέδωμεν νίκην διὰ τοὺς Τρώας (νὰ νικήσουν οἱ Τρώες), ἢ τὸ πλήρες: **Τρώεσσι ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι**.—**βούλει** ἢ **βούλεσθε** μεθ' Ὑποτακτ. προσθέτει δύναμιν εἰς τὴν ἀπαίτησιν ἐπὶ παρακλευστικῶν ἐρωτησῶν: **βούλει φράσω**; = θέλεις νὰ εἴπω...;—**δ βούλεμενος** (λατ. *quivis*) = πᾶς δοτις θέλει, οὐ πρῶτος τυχῶν ποῦ ἐπίδωμει.—|| ἔχω προτιμώτερον, προτιμῶ, κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ ἐπομ. ἢ, ὁπότε κείται ἀντὶ τοῦ **βούλομαι μάλλον**: **βούλομαι ἐγὼ λαὸν σὸν ἔμμεναι** ἢ **ἀπολέσθαι**=ἐγὼ προτιμῶ νὰ εἶναι σὺς ὁ λαός (στρατός) παρὰ νὰ χάθῃ.

Ἔτυμ.: ἀττ. **βούλομαι**, δωρ. **βύλομαι**, Ὀμηρ., Ἀρκ., Κυπρ. **βόλομαι**, Θεσσαλ. **βέλλομαι**, Βοιωτ. **βείλομη**, δωρ. **δήλομαι**, Λοκρ., Δελφ. **δείλομαι**. ἰων-αττ. **βουλή**, δωρ. **βαλά**, Ασβ. **βόλλα** ἰων-αττ. **βουλεύω**, δωρ. **βωλεύω**, Λεσβ. **βολλεύω**· πάντα ταῦτα προέρχονται ἐκ τῆς αὐτῆς ῥ. **βολ-**· **βούλομαι** (***βόλομαι**) (ὑποτ. ἀορ. τοῦ **βόλομαι**) τὸ ***βόλομαι** ἀφείλει τὸ ο εἰς ἐπίδρασιν τοῦ ἐνσῶτ. **βόλομαι**, ἀντὶ τοῦ ἀρχαίου θεματ. φων. τοῦ ἀορ. -ε-, τοῦ σφισσομένου ἐν τῇ Θεσσαλ. **βέλλομαι**, δωρ. **δήλομαι** (<**gvel-s-*) πάντως ἐξ ἰαπ. ῥ. *gvel- gvol-* δὲν συμφωνοῦσι πάντες διὰ τὴν συσχέτισιν των πρώτων: **βελτίων**, λατ. *volio* (=ἔλλ. *ἔλδομαι*).

βουλό-μάχος, (**βούλομαι** + **μάχη**)· ὁ ἐπίδωμος (ἐπιζητῶν, ἐπιδιώκων) τὴν μάχην (τὴν ἔριδα).

βου-λύσιος, **ον**· ὥρα κατάλληλος διὰ τὴν ἀπό τοῦ ζυγοῦ λύσιν τῶν βοῶν. Ἐκ τοῦ

βου-λύτος, ὁ (**βοῦς** + **λύω**) (κυρ. εἶναι ἐπιθ. (ἐνν. τοῦ **καιρός**)· ἡ ὥρα ἢ κατάλληλος διὰ τὴν ἀπόρριψιν τῶν βοῶν, ἐσπέρα: **βουλυτόνδε**=πρὸς τὸ ἐσπέρας, κατὰ τὸ ἐσπέρας. Πρβλ. τὸ λατ. *solūtus*=λελυμένος, ἀπερχειμένος.

βου-μολγός, ὁ (**βοῦς** + **ἀμέλγω**)· ὁ ἀμέλγων τὰς ἀγελάδας.

βου-μύκοι, οἱ· ἡχηρὰ βοή ὅμοια πρὸς μυκηθμόν βοός.

βουναία, ἡ· ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, τῆς ὁποίας τὸ ἱερὸν εὑρίσκατο ἐπὶ τινοῦ βουνοῦ ἐπὶ τῆς πρὸς τὸν Ἄκροκόρινθον ὁδοῦ.

βουνίξω (**βουνός**)· ἐπισωρεύω (ἔβξ.).

βουνίξω, -ιδος, ἢ (**βουνός**)· βουνωδῆς.

βουνίτης, -ου, ὁ (**βουνός**)· ὁ διαμένων εἰς τὰ ὄρη.

βουνο-δάττω, (**βουνός** + **βαίνω**)· περιπατῶ εἰς (ἢ ἀναβαίνω) βουνά.

βου-νόμος, **ον** (**βοῦς**+**νέμομαι**)· ὁ νέμων (βόσκων, τρέφων) βοῦς (ἀγέλην), ἀγελαδάρης.—|| **βου-νομός** (**βοῦς**+**νέμομαι**)· ὁ βοσκομένος (τρωγόμενος) ὑπὸ βοῶν: **ἀγέλαι βουνόμοι** (κατ' ἄλλους **βούνομοι**) = ἀγέλαι βοῶν νεμομένων (βοσκομένων).

ΒΟΥΝΟΣ, ὁ· βουνόν, ὕψωμα, λόφος. [θεωρεῖται συγγ. ῥ. πρὸς τὸ **βουβόν**, β βλ.].

βουνώδης=**βουνο-ειδής**· ὄρεινός.

βου-παῖς, -παιδος, ὁ (**βου**+**παῖς**)· μεγάλο παιδί, «παλληκαράκι». 2) ἐπὶ μελισσῶν, ἡ γεννηθεῖσα ἐκ τοῦ βοός = **βουγενής** (διὰ τὴν μυθολογούμενην αὐτῶν καταγωγὴν, πρβ. *Virg. georg.* 4,281).

βου-πάλη, -εως, ὁ, ἢ (**βου**+**πάλη**)· ὁ σκληρῶς παλαίω || ὁ συνιστάμενος εἰς σκληρὰν πάλην, ὡς ἡ μεταξὺ βοῶν πάλη.

βου-πάμων, **ον**, γεν. -ονος (**βοῦς**+**πέπαμαι**, πρκ. τοῦ **πάμομαι**)· ὁ πλούσιος εἰς ἀγέλας βοῶν.

βου-πληκτρος, **ον**· ὁ κεντῶν βοῦς = **βουπλήξ** (β βλ.).

βου-πλήξ, -πλήξω, ὁ, ἢ (**βοῦς**+**πλήσσω**)· κέντρον βοός, βουκέντρον || πέλεκος πρὸς σφαγὴν βοός.

βου-ποιμήν, -εως, ὁ (**βοῦς** + **ποιμήν**)· ποιμήν (βοσκός) βοῶν, βουκόλος.

βου-πόρος, **ον** (**βοῦς**+**πέλωμαι**)· ὁ διαπερῶν (διατρτυπῶν) βοῦν: **βουπόρος δβελός** = σοῦβλα (**δβελός**) ἄρκετὰ μεγάλη διὰ νὰ διαπεράσῃ ὀλόκληρον βουόν.

βου-πρῶρος, **ον** (**βοῦς**+**πρῶρα**)· ὁ ἔχων μέτωπον (πρόσωπον, κυρ. πρῶραν) ὄβρα.

ΒΟΥ, ὁ, ἢ· γεν. **βοός**, ποιητ. καὶ **βου**· αἰτ. **βου**, ποιητ. **βῶν**, ὡς. ποιητ. καὶ **βῶα**. — πλθ. ὄνομ. **βόες** καὶ **σπαν**. κατὰ συναίρ. **βοῦς**;· γεν. **βοῶν** καὶ **σπαν**. συνηρ. **βῶν**· δοτ. **βουσί**, ποιητ. **βέσσει**, **σπαν**. **βοσί**. νεορὸς βοῦς, ταῦρος ἢ ἀγελάς, βοῦς, βόδι ἢ βοῦδι ἢ βῶδι ἐν τῷ πλθθ. κτήνη.—|| **βοῦς**, ἢ = ἀσις κεκαλυμμένη διὰ δέρματος βοός. —|| παροιμ.: **βοῦς ἐπὶ γλώσση βέβηκε**, **βοῦς ἐπὶ γλώσσης ἐπιβαίνει**, ὡς **ὅς ἐπὶ στόμα**, ἐπὶ ἀνδρῶπων τηροῦντων σιγὴν διὰ οὐδοῦσιν τινα λόγον (ἐκ τῆς ιδέας ὅτι βαρὺ τι σῶμα τηρεῖ δεδεμένην τὴν γλῶσσαν, ἢ ὅτι ζωροδικημά τι ἢ νόμιμα φέρον τὴν εἰκόνα ἐὸς πείθει εἰς σιωπὴν).

Ἔτυμ.: **βοῦς** (<***βους**)· πρβλ. *σανσκρ. gāūh* = ἀγελάς, *Ζενδ. gāus*=ἀγελάς· λατ. *bōs* γεν. *bōvis*· ὄμβρ. *bum*=*bovem* (<*gubon*=*βῶν*, *σανσκρ. gām*)· Ἰβρ. *bō*, γεν. *bou* *bō* (<**bovos*)· παλ-ἰβρ. *chuo*· παλ-αεζον. *kō* (=ἀγελάς) <αἰτ. **kōh* (<**g̃hōm*· ἀγγλο-σαξ. *cū*· ἰαπ. **gnōn*· αἰτ. **gnō[n]m*) ἐν τῇ ἐξηρατημένην θαμῆδι μεταπτώσεως ὡς ἔ' συνθετ. ἐν τῇ ἔλλ. λ. **ἐκατόμ-βη** = δυοῖα ἑκατὸν βοῶν (-**βη** (**g̃nna*))· πρβλ. *σανσκρ. çata gu-* = ὁ κάτοχος ἑκατὸν ἀγελάδων, καὶ ἴσως λατ. *bī-bulcus* = βουκόλος· **-βοιος** (ἐν τῷ ὄμβρ. *τεσσαρά-βοιος* = ὁ ἀζίς τεσσαρῶν βοῶν) (<**bofjos* (πρβλ. *σανσκρ. gānyah*) (<**gnōnjo*. **Άξιον* σιμειώσεως εἶναι τὸ παρ' Ἡσυχ. *αγαίος ἢ γαιδός· δ ἐργάτης βοῦς*). Ἐνταῦθα ὡς. ἀνήκει τὸ **βουβ-αλος** (=σως ἀντὶ **βουβ-αλο-ς**), ἀντίστοιχον τοῦ *σανσκρ. gan-ala-s*.

βοῦς, συνηρ. αἰτ. πλθθ. ἀντὶ **βόας** (τοῦ ὄσο. **δ βοῦς**). **βου-σταθμῶν**, τὸ (**βοῦς**+**σταθμός**)· σταθμὸς βοῶν. **βου-στασις**, -εως, ἡ=**βουστάθμων** (β βλ.). **βου-στροφηδόν**, ἄπρ. (**βοῦς**+**στροφή**)· κατὰ τὸν τρόπον ποῦ στρέφονται οἱ βόες κατὰ τὴν ἄρισιν || ἐπὶ τῆς ἀρχαιοτάτης ἑλληνικῆς γραφῆς, καθ' ἣν ἔγραψον ἐναλλάξ ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ (ὄστω εἶχον *γραφεῖ* οἱ νόμοι τοῦ Σόλωνος π. χ.).

βου-στροφός, **ον** (**βοῦς**+**στρέφω**)· ὁ στρέφων (τ. ε. ὀδηγῶν) τοὺς βοῦς.—ὡς ὄσο. **δ βουστρόφος**=τὸ βουκέντρον.

βου-σφάγέω (**βοῦς**+**σφάζω**)· σφάζω βοῦς.

βουτάλις, -ιος, ἡ· εἶδος νυκτερινοῦ πτηνοῦ (κατ. γκιωννής).

βουότης, -ου, ὁ (**βοῦς**)· δωρ. **βούτας** ἢ **βώτας**· βουκόλος, ἀγελαδάρης.

βου-φάγος, **ον** (**βοῦς**+**φάγειν**)· ὁ τρώγων βοῦς.

βου-φονεύω, μελ. -ήσω (**βουφόνος**)· φονεύω (σφάζω) βοῦς.

βου-φόνια, τὰ (ἐνν. *ιερά*)· ἐορτὴ συνοδευομένη ἀπὸ δυοῖας βοῶν. Ἐκ τοῦ

βου-φόνος, **ον** (**βοῦς**+**φόνος**)· ὁ φονεύων (δυσιάζων) βοῦς. 2) ἐν ᾧ ἢ καθ' ὃν σφάζονται (δυσιάζονται) βόες.

βου-φορέω, μελ. -ήσω (**βου-φορέος**)· τρέφω, διατηρῶ, βοῦς || βόσκω βοῦς || συντηρῶ ἀγέλας.

βου-φόρβια, τὰ, γεν. -ων· ἀγέλη βοῶν. Ἐκ τοῦ

βου-φορέος, **ον** (**βοῦς**+**φέρβω**)· ὁ τρέφων βοῦς. — ὡς ὄσο. **δ βουφορέος**· βουκόλος, βοσκός.

βου-φορτός, **ον** (**βου**+**φόρτος**)· ὁ φέρων μέγα φορτίον.

βου-χανθής, *ἔς* (**βοῦς**+**χανθάνω**)· ὁ δυνάμενος νὰ περιλάβῃ («νὰ χωρέσῃ») ὀλόκληρον βουόν.

βου-χίλος, **ον** (**βοῦς**+**χίλος**)· πλούσιος εἰς νομὴν || ἢ ὁ ἔχων τροφήν διὰ τὰ κτήνη (*χιλόν*, *χόρτον*) || ὁ τρέφων βόας.

βουών· συνηρ. μετχ. τοῦ **βοάω**. 2) γεν. πλθθ. τοῦ **βοῦς**.

βου-ώνης, -ου, ὁ (**βοῦς**+**ᾠνόμομαι**)· ὁ ἀγοράζων βοῦς διὰ δυοῖας (εἰδικὸς ἄρχων ἐν Ἀθήναις).

βου-ὤπις, -ιδος, ἢ (**βοῦς** + **ὤψω**)· ὁ ἔχων ὀφθαλμοῦς βοός (τ. ε. μεγάλους καὶ στρογγύλους)· εἰδικώτερον ἢ λέξις ἀπαντᾷ ὑπὸ μίαν τῶν ἀκολούθων ἐνωϊῶν: α' ταυρηδὸν ἐλέπαισα (ἢ ἔχουσα σταθερὸν βλέμμα, τὸ βλέμμα τῆς αὐτοπεποιδῆσεως)· β' μεγαλό-ὀφθαλμος (τὸ α' συνθ. σημ. μετέθυσιν, πρβλ. **βουπαις**, **βουγίος** κ.λ.)· γ' μεγαλόφωμος (κατὰ τὸν Ἡσυχίον, ὅστις μνημονεύει καὶ ταύτην τὴν σημασίαν, πρβλ. εὐρύ-
 οἰον).

πα) δ' ἡ ἔχουσα ὄφθαλμούς ταύρου ἢ μόσχου ἢ ἀγελάδος· ἀκόμη καὶ ἡ ἔχουσα ὄψιν (μορφήν) ἀγελάδος.

θωτέω, μέλ. -ήσω ἄροτριώ. Ἐκ τοῦ **θούτης**, -ου, δ' ὁ βοηλάτης, βουκόλος || γεωργός.— || ὀνομασία τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Ἄρκτου (ὅπως ἄμαξα ἐπωνομάζετο ὁ ἀστερισμὸς τῆς Ἄρκτου).

θράβεια, ἢ (βραβεύω)· τὸ ἀξίωμα (τὸ ὑπόδηγμα) τοῦ βραβεύς (τ. ἔ. τοῦ δικαστοῦ, κριτοῦ, ἢ διαιτητοῦ) || ἡ προεδρία τῶν ἀγῶνων || γενικῶς, κρίσις, διαιτησία.

θράβειον, τὸ (βραβεύω)· τὸ ἔπαθλον τῶν ἀγῶνων.

ΒΡΑΨΕΥΨ, -έως, δ' ἄττ. αἰτ. ἐν βραβῆ, ὄνομ. πληθ. βραβῆς· ὁ κριτής, ὁ καθορίζων καὶ ἀπονέμων τὰ βραβεῖα κατὰ τοὺς ἀγῶνας || γεν., κριτής, διαιτητής || ἀρχηγός, ὁδηγός.

Ἔτυμ.: σκοτειν. ἔτυμολ. κατὰ τινες βραβεύς <*βρα-βεύς, πρβλ. πρεο-βεύς, *βρα-: μαρ- (ἐν λ. μάρτυς)· κατ' ἄλλους βραβεύς <*mīg'vēus=ὁδηγός: πρβλ. ἀμορβός=συνδός.

βραβευτής, -οῦ, δ=βραβεύς.
θράβευς, μέλ. -σω (βραβεύς)· εἶμαι κριτής, ἢ διαιτητής || κρίνω || διευθύνω, κυβερνῶ.
θράβυλον, τό· εἶδος ἀγρίου δαμασκῆνου, κορόμηλον.

θράβυλος, ἢ τὸ δένδρον δὲ παράγει βράβυλα (δαμάσκηνα), δαμασκηνέα.

ΒΡΑΨΧΟΣ, δ' «βραχνάδα», λαιμόπονος (κρουλόγημα τοῦ λαιμοῦ).

Ἔτυμ.: βραγχάω, βραγγός, καὶ βράραχος, βράγγη· κατὰ τινες συγγ. τῆ ἑλλ. βράγγος (ἢ βλ.)· κατ' ἄλλους εἶναι ἁμῶρ. τοῦ ἁμῶρ. ἀορ. ἔβραχε (βλ. βράχω), πρβλ. σανσκρ. barhali-b'ḥali. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

βραγχός, ἢ, ὄν· βραχνός.
βραδέως, ἐπίρ. τοῦ βραδύς· ἀργά, σιγὰ-σιγὰ.
βράδινος, ἢ, ὄν, αἰολ. ἀντὶ γαδίνος (βλ. λ.).
βραδίων, βράδιος, ποιητ. παραθετ. τοῦ βραδύς.
βράδος, -εος, τὸ (βραδύς)· βραδυτής, ἀργοπορία.
βραδύνω, μέλ. -ῆνω (βραδύς)· ἐπιβραδύνω, ἀναβάλλω.— Παθητ., ἀναβάλλομαι, εἶμαι καθυστερημένος.— || ἁμῶρ. βάλνω βραδέως, ἀργοπορῶ.— μέσον, εἶμαι βραδύς (ἀργός), βραδυπορῶ, χρονοτριβῶ.

βραδῦ-πειθής, ἐς (βραδύς+πειθόμεαι)· ὁ βραδέως παιδόμενος, δύσκολος εἰς τὸ νά πεισθῆ (εἰς τὸ νά πιστεῦσθ).

βραδῦ-πλοέω, μέλ. -ήσω (βραδύς + πλέω)· πλέω βραδέως (ἀργά).

βραδῦ-πους, ὁ, ἢ, -ποῦν, τό, γεν. -ποδος (βραδύς + πούς)· ὁ βραδύς τούς πόδας, ἀργοκίνητος.

ΒΡΑΨΥΨ, -εἶα, ὄν· συγγρ. βραδύτερος (καὶ κατὰ ποιητ. μετὰθεσιν φθόγγων βραδύτερος), ὡς ποιητ. βραδύτων (ἢ βλ.) καὶ βράσων ὑπερθετ. βραδύτατος ποιητ. βράδιος (καὶ κατὰ μετὰθεσιν βράδιος)· ἀργός, βαρὺς (ἀντιθ. τῆ ταχύς)· βράδιος θελεῖν (*Ὀμ.)=βραδυτάτοι εἰς τὸ τρέχειν.— μτφρ. βραδύς τὴν ἀντίληψιν, βραδύνω, νωδρὸς τὴν σκέψιν.— || ἐπὶ χρόνου, ἀργός, καθυστερημένος.

Ἔτυμ.: βραδύς <*gvrdus, πρβλ. λατ. gurdus <*gvurdos <*gvrdos· κατ' ἄλλους συγγ. τῆ σανσκρ. mrd-ús (ἀντὶ mardus)=μαλακός, mrdu-īḥ=μαλακότης, ἀτονία· ἢ αὐτῆ β. mard μετὰ τὸ ἐθῶν. α- ἐν ἀρχῇ ὑπόκειται ἐν τῆ ἀ-μαλδ-ῆνω=καθίστω τὴ μαλακόν, ἀδύνατον. Κατὰ τινες ἐκ τοῦ ἀμέρω (ἢ βλ.).

βραδῦ-σκελής, ἐς (βραδύς+σκέλος)=βραδυπόπος (ἢ βλ.)· κυρ. ὁ βραδύς τὰ σκέλη (τ. ἔ. τούς πόδας).

βραδύτης, -ήτος, (βραδύς)· βραδυτής, ἀργοπορία || νωδρεία, πληγῆς

βράκος, τό, αἰολ. ἀντὶ βράκος <βρακος· πλοῦσιόν (πολύτιμον) φέρεμα γυναικός.

βρασειάς, μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ βράζω.

ΒΡΑΣΙΩ, ἄττ. βράττω· μέλ. βράσω ἀορ. α' ἔβρασα.— Παθητ. ἀορ. α' ἔβρασθην· πρκ. βίβρασαι· κινῶ διαίως, κοχλάζω || ρίπτω ἐπάνω (ἐκβράζω), ἐπὶ τῆς θαλάσσης. 2) λιχνίζω, κοσκινίζω, δημητριακά (σίτον).— Παθητ., βράζω, παφλάζω, κοχλάζω.

Ἔτυμ.: ἀβεθ. ἔτυμολ. κατὰ τινες βράσσω <*mīstio, κατ' αὐτοὺς δὲ παράγεται ἐκ τούτου καὶ τὸ λατ. fretum (ἀναβρασμός τῆς θαλάσσης) <*mreiom, παλ. γεσμ. brātan (=ψῆνω) <*mrēi (κατ' ἄλλους τὸ fretum <ferveo καὶ τὸ παλ. γεσμ. brātan <*bhrēi).— Κατ' ἄλλους βράσσω <*mraθῆω, πρβλ. lett. murdei=παφλάζω, λιθ. mūrdau mūrdyti=ταράσσω ἐν τῆ ὕδατι.

βράσσω, ὄν, γεν. -ονος, ποιητ. συγγρ. τοῦ βραδύς (καὶ κατ' ἄλλους τοῦ βραχύς, ὅπερ ὁμοῦ δὲν εἶναι δημηρικόν· ἢ ἀντιστοιχεῖ βραχύς: βράσσω ἀναλογεῖ πρὸς τὴν ἔλαχύς: ἐλάσσω).

βράχε· βλ. βράχω [δι' ἔτυμολ. βλ. βράγγος].

βράχεις, εἶσα, ἐν, μτχ. παθ. ἀορ. δ' τοῦ βρέχω.
βράχιον (Α), -ονος, ὁ (βραχῆς)· τὸ ἄπὸ τοῦ ὤμου μέχρι τοῦ ἀγκῶνος μέρος τῆς χειρός (ἀντιθ. τῆ πῆχυς), λατ. brachium (ἀναίνειν ἐκ τῆς Ἑλλην.) [ἀβεθ. ἔτυμολ.].

βράχιον (Β), -ον, γεν. -ονος (ἰων. γ, ἄττ. γ), βράχιστος· παραθ. τοῦ βραχύς (ἢ βλ.).

βράχος, -εος, τό, πληθ. βράχεια καὶ κατὰ συναίρ. βράχη (βραχύς)· τὰ «ρηχὰ νερά», τενάγη (λατ. vada, brevia et syrtes).

βραχύ-θιος, ὄν· ὁ βραχύν ἔχων τὸν βίον, ὀλιγόζωος.

βραχῦ-θωλος, ὄν (βραχύς + θῶλος)· ὁ ἔχων ὀλίγους θῶλους γῆς (ὀλίγον χῶμα) || βραχύθωλος χέρος=στενὴ λωρίς γῆς.

βραχῦ-γνώμων, ὄν, γεν. -ονος (βραχύς+γνώμη)· ὁ ἔχων ὀλίγον νοῦν (περιορισμένην ἀντίληψιν).

βραχῦ-δρομος, ὄν (βραχύς + δρόμος)· ὁ τρέχων ὀλίγον.

βραχῦ-λογία, ἢ· ἡ βραχύτης ἐν τῷ λόγῳ || τὸ ὀμιλεῖν (ἢ καὶ γράφειν) συντόμως). Ἐκ τοῦ

βραχῦ-λόγος, ὄν (βραχύς+λέγω)· ὁ ὀλιγόλογος, ὁ ἐπιδιώκων τὴν συντομίαν ἐν τῷ λέγειν (ἢ γράφειν).

βραχύνω, μέλ. -ῆνω· καθίστω τι βραχύν. Ἐκ τοῦ

ΒΡΑΨΥΨ, εἶα, ὄν· συγγρ. βραχυτέρος καὶ βραχῶν ὑπερθ. βραχύτατος καὶ βραχίστος· ἐπὶ χώρου καὶ χρόνου, βραχύς, μικρός, ὀλίγος || ἐπὶ ἀριθμοῦ καὶ θαμοῦ (τάξεως), μικρός, ὀλίγος (λατ. brevis): βραχῦ=ὀλίγον, ὀλίγον χρόνον ἢ διάστημα || ἐπὶ βραχῦ=διὰ μικρόν. διάστημα || κατὰ βραχῦ=μικρόν κατὰ μικρόν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον || ἐν βραχεῖ=ἐντός βραχεός χρονικοῦ διαστήματος, ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ || διὰ βραχέων=μέ ὀλίγας λέξεις, δι' ὀλίγων (λατ. brevisibus, paucis) || διὰ βραχυτάτων ἢ ἐν βραχυτάτοις=δι' ἐλαχίστων λέξεων (λατ. quam brevissime).

βραχῦ-σίδηρος, ὄν (βραχύς+σίδηρος)· ἄκων βραχυσίδηρος (παραθ. Πινδ.)=ἀκόντιον ἔχων αἰχμὴν μικράν.

βραχῦ-σκελής, ἐς (βραχύς+σκέλος)· ὁ ἔχων βραχεά σκέλη.

βραχῦ-σύμβολος, ὄν (βραχύς + συμβολή)· ὁ μικρὸν συνεισφορὰν εἰσφέρων.

βραχῦ-τονος, (βραχύς+τείνω)· ὁ μέχρις ὀλίγου ἐξικνούμενος.

βραχῦ-τράχηλος, ὄν (βραχύς+τράχηλος)· ὁ βραχύν τὸν τράχηλον ἔχων.

βραχύτης, -ήτος, ἢ (βραχύς)· συντομία, «βραχύτης» || γλισχρότης, ἀνεπαρκεία, ἑλλειψίς.

βραχῦ-φειγίτης, -ου, ὁ (βραχύς+φείγος)· ὁ παρέχων ὀλίγον ἢ ἀνεπαρκές φῶς.

βραχῦ-φυλλος, (βραχύς+φύλλον)· ὁ ἔχων ὀλίγα φύλλα, ἀραιὸν φύλλον.

ΒΡΑΨΧΩ, ἐν χρήσει μόνον κατὰ τὸ γ' ἐν. ἀορ. δ' ἔβραχε ἢ βράχε· κροτῶ, θρονῶ, παταγῶ, ἀντηχῶ, ὠρούμαι (πεποιημ. λ.)· [δι' ἔτυμολ. βλ. βράγγος].

θρέμμα, -ατος, τό (θρέχω)· τὸ πρόσδιον καὶ ἄνω τοῦ μετώπου μέρος τοῦ κρανίου (λατ. sinciput)· ἀπαντᾷ καὶ ὡς θρεγγμός ἢ θρεγμός, θρέμμα [πιθαν. ἐκ τοῦ θρέχω, διότι τοῦτο τὸ μέρος τοῦ κρανίου ἀποσταθεύεται βραδυτέρον τῶν ἄλλων].

θρεκεκεκέξ, ἀπομίμησις τῆς φωνῆς τῶν βατράχων.

ΒΡΕΜΩ, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. (ἔτι καὶ τὸ λατ. fremo)· βρουχῶμαι, ὠρούμαι (ἐπὶ τῶν κυμάτων ἢ τοῦ ἀνέμου) || παταγῶ, ἐπὶ θπλων | ὠ-

ρῶμαι, κρουγάζω, ἐπὶ δχλου || ἀπαντᾷ ὡς. καὶ ὡς μέσον.

Ἔτυμ.: *θρέμω, θρέμος, θρομέω, θροντή* (<*θρομ-τά *θροντάν' λατ. *fremo* παλ-γερμ. *breman*=μυκῶμαι, *brema*=οίστρος (ἀλογόμυγα) gall. *breffu*=μυκῶμαι) ιαπ. **mrem*-μετὰ τετμημένης ἀναδιπλώσεως, πρβλ. *sanaokr. marmarah*=δορυβάτης, ἔλλ. *μορμύρω*. Κατ' ἄλλους *θρέμω* (**gvrem*- πρβλ. Λιθ. *grumelli*=θροντῶ μακρῶν, παλ.-σλαβ. *grumeti*=θροντῶ ταῦτα ἕμως παράγονται ἐξ ιαπ. β. **ghrem* καὶ εἶναι ἡμῶριζα τοῦ ἔλλ. *χρεμετίζω*.

ΒΡΕ'ΝΘΟΣ, ὁ ἀγνωστον θαλάσσιον πτηνὸν μεταλοπρεπούς ἐμφανίσεως || ἐντεῦθεν:— || οἰήσις, ἀλαζονεία, ὑπερηφάνεια. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

θρενθῦμαι, ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐν. καὶ πρτ. συμπεριφέρομαι ὑπεροπτικῶς, κρατῶ τὴν κεφαλὴν μου ὑψηλὰ, κομπάζω.

Ἔτυμ.: *θρενθῦμαι, θρένθος* λατ. *grandis* = ὑψηλός· παλ.-σλαβ. *gradī*=οἰήθος· gall. *brynn* = λόφος· παλ.-ιρλ. *bruinne*=οἰήθος· πάντα ταῦτα ἀνάγονται εἰς ἰαπ. **gvrendh*=φουσκῶν.

θρέξις, -εως, ἡ (*θρέχω*)=θρέξιμον, βροχή·

ΒΡΕ'ΤΑΣ, τὸ, γεν. *βρέτεος*, ὄνομα πλῆθ. *βρέτη* ξύλινον ὁμοίωμα θεοῦ, ξόανον.

ΒΡΕ'ΦΟΣ, -εος, τὸ τὸ μὴ γεννηθὲν ἀκόμη, τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ ἐμβρυον (λατ. *foetus*=ἐμβρυον).— || τὸ νεογέννητον, τὸ νεογνόν || ἐπὶ ζῴων, σκύμνος, σκύλας.

Ἔτυμ.: *βρέφος* (<**gvrebhos*, πρβλ. *sanaokr. gárbhas*=μήτρα, *Zend. garewa*=νεογνόν ζῴου) κατὰ τινας συγγ. τῆ παλ-γερμ. *kaip*, Γοθ. *kalbō*=δάμαλις. Ἡ ρίζα τῆς λ. *βρέφος* εἶναι ἀσφαλιῶς *grabh-* (ἀργότερον *grah-*)=σουλλομβάνειν, ἐπομένως *βρέφος*=τὸ αὐληφθὲν, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζῴων (πρβλ. τὸ παρ' Ὀμ. *βρέφος ἡμίονον κυνέουσαν*). Τινὲς τὸ ἐνεργ. σημασ. ἔχον *sanaokr. gárbhas* καὶ *Zend. garewa* τὰ συσχετίζον πρὸς τὸ ἔλλ. *δελφ-ύς*=κοιλία (πρβλ. τὸ παρ' Ἡσυχ. <*δολφός ἡ μήτρα*).—

θρεχμός, ὁ=*βρέγμα* (δ ἔλλ.).

ΒΡΕ'ΧΩ, μέλ. -ξω, ἄορ. α' ἔβρεξα.— παθητ. ἄορ. α' ἔβρεχθην· ἄορ. β' ἔβραχην· πρκ. *βέβρεγμα*· ὑγραίνω τὴν ἐπιφάνειαν, μουσκεύω, ραντίζω (ἀντιθ. τῆ *τέγγω*).— Παθητ., ὑγραίνομαι, διαβρέχομαι, μουσκεύομαι. 2) ἀπροσ. *βρέχει* = ὕει = λατ. *pluit* = πίπτει βροχή, «βρέχει».

Ἔτυμ.: *βρέχω, βροχή, βροχετός* ἐκ β. *brech-*, συγγ. τῆ λατ. *rigo*, *irriguus*, Γοθ. *riqn* (βροχή), *riqnjan* (βρέχειν), παλ-γερμ. *regan*, Γερμ. *regen*=βρέχειν), Ἀγγλ. *rain* (ἐν πᾶσι τοῦτοις τὸ β τῆς ρίζης ἀπωλέσθη). Ἡ β. *brech-* (ιαπ. **meregh-*).

ΒΡΗ, ἀχῆριστον ἐπιτακτικὸν πρόβλημα, ὁπόθεν παράγονται τὰ: *βριάω, βριαρός, Βριάρεως, ὁβριμος, βριθύς, βρίθω* κ. ἄ. βλ. ἐν λ. *βαρύς*.

Βριάρεως, ὁ (ἐν ἐπιθ. τριουλλά. *Βρίδρε'ως*) ὁ θεῖος (δ βλ.), ἰσχυρός, Πίγας ἐκατόχρωμος, ὑπὸ τῶν θεῶν οὕτω καλούμενος, ὑπὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων καλούμενος *Διγαίων*.

Βριάρος, ἄ, ὄν, ἰων. *βριερός, ἡ, ὄν* (*βριάω*)· ἰσχυρός, στερεός, σπιθαρός.

Ἔτυμ.: *βριαρός, βριάω, βριήπτος* = ὁ φωνάζων δυνατὰ «*βρέ' βριαρόν*» Ἡσυχ. «*βρέ' ἐπὶ τοῦ μεγάλου*» Ἡσυχ. Κατὰ τινας συγγ. τῆ *sanaokr. jrǵaia*=ἐφορμῶ ἐπὶ τινος, *jrǵaia*=ἐφοδος. Πάντως τὸ *βριαρός* εἶναι συγγ. τῆ ἔλλ. *βαρύς* κατὰ τὴν γνώμην τῶν περισσοτέρων, ὡς καὶ τῆ *ἕβρις* (ὑ=ἐπὶ). Ὁμῶριζα πάντως εἶναι τὰ: *βρίθω*, πρκ. *βέβριθα, βρίθος, βριθύς* ὡς. τὸ *βρίθω*=ἐφοδος, ὄργη, *βριτῶμαι, -όμαι, -άζω, -αίνω* (δ βλ.). Πλείονα βλ. ἐν λ. *βαρύς*.

βριάω (*βρι-*) ἰσχυροποιῶ, καθιστῶ τι(να) ἰσχυρόν.— || ἀμτδ., εἶμαι ἰσχυρός.

ΒΡΙ'ΖΩ, μέλ. -ξω, νυστάζω, εἶμαι νυσταλέος, ἀποκοιμῶμαι || ἄδρανῶ, ἀπρακτῶ [δ]' ἔτυμολ. βλ. *βαρύς, βριαρός* πρβλ. τὸ παρ' Ἡσυχ. «*ἀ-βρίξ' ἐρηγῶρεως*»].

βρι-ἡπίος, ὄν (*βρι-*+*ἡπίω*)· ὁ δυνατὰ φωνάζων, μεγαλόφωνος.

Ἔτυμ.: τὸ α' σὺν *βρι-* εἶναι τὸ αὐτὸ μετὰ τῆς λ. *βριαρός, Βριάρεως*· ὑπὸ τινων συσχετίζεται πρὸς τὸ

βαρός, βαρεῖν, βαρύς (*βαρυ-, βρυ-, βρι-*), πρβλ. Ἡσυχ. «*βρι' ἐπὶ τοῦ μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ τίθεται*».

βρίθος, -εος, τὸ (*βρίθω*)· βάρος [δ]' ἔτυμολ. βλ. *βριαρός*].

βριθῶσυνη, ἡ (*βριθῶσ*)· βάρος, βαρύτης. **βριθύ-νοος, ὄν** (*βριθύς+νόος*)· ὁ ἐμβριθῆς κατὰ τὸν νοῦν, θαδύνοος, συνετός.

βριθύς, εἶα, ὄν (*βρίθω*)· βαρύς, σπιθαρός, σταθερός.

ΒΡΙ'ΘΩ, μέλ. *βρίσω*, ἐπ. ἀπροφ. *βρισέμεν* ἄορ. α' ἔβρισα· πρκ. *βέβριθα*· εἶμαι βαρύς, σπιθαρός || εἶμαι βαρὶὰ φορτωμένος μετ' ἢ || κάμπτομαι ὑπὸ τὸ βάρος πράγματός τινος.— Μέσον: *μήκων καρπῶ βριθωμένη* = παπαρούνα γεμάτη (κυρ. φορτωμένη) καρπὸν· *ἕρις βεβρίθωια* (ἐπ. ἀντὶ *βεβρίθωια*) = βαρεῖα οπουδαία, ἕρις. 2) Ἐπὶ ἀνθρώπων, ὑπερβαλῶν κατὰ τὸ βάρος, ὑπεριαχῶν, ἐπικρατῶ || ὑπεριοχῶν ἐν τῷ ἀγῶνι, εἶμαι ὁ κύριος τῆς καταστάσεως.— || ἴμτδ., ἐπιβαρύνω, καταπιέζω, [δ]' ἔτυμολ. βλ. *βριαρός, βαρύς*.

βριτῶμαι καὶ βριτῶμαι, ἀποθ. φρυάττω ἐξ ὀργῆς, εἶμαι πλήρης ὀργῆς, μαίνομαι.

Ἔτυμ.: δ'· ἔτυμολ. βλ. *βριαρός*· ἡ λ. φαίνεται ποιημένη ἐκ τοῦ ἡχου.

βριθ-άρματος, ὄν (*βρίθω*+*άρμα*)· ὁ φορτῶνων (λυγίζων ὑπὸ τὸ βάρος του) τὸ ὄρμα (ἄμαξαν).

ΒΡΟ'ΓΧΟΣ, ὁ· λάρουξ, τραχεῖα ἀρτηρία.

Ἔτυμ.: *βρόγγος, βρογγίη, βρόγγια*=χόνδροι τῆς ρινός· δ'· ἔτυμ. βλ. *βρόγχος*.

βρομέω = *βρέμω* (δ ἔλλ.)· βομβῶ, βοῦζω (ἐπὶ κωνώπων) || κροτῶ, παταγῶ (ἐπὶ πυρός) || κοχλάζω, παφλάζω (ἐπὶ βράζοντος ὕδατος) [δ]' ἔτυμ. βλ. *βρέμω*].

βρομιάζομαι, ἀποθ.· κορυσαντιῶ, ὀργιάζω, μεδοκοπῶ, ὡς ὁ Βάκχος. Ἐκ τοῦ

βρόμιος, α, ὄν (*βρόμος*)· ὁ ἡχῶν, ἀντηχῶν || θρουχόμενος, ὠρυόμενος || θρουβώδης, ταραχώδης.— Ἐντεῦθεν, ὁ *βρόμιος* = ὁ δορυβώδης (δυελλώδης) θεός, ἐπώνυμον τοῦ Βάκχου. 2) = *Βάκχιος*, τ. ἔ. βακχικός.

βρομιώδης, ες (*βρόμος+είδος*)· βακχικός.

βρόμος, ὁ (*βρέμω*), λατ. *fremitus*· πᾶς ἰσχυρός δόρυβος, ἡ ταραχῆ, ἡ κρότος καὶ πάταγος (ὡς ἐπὶ πυρός π. γ.) [δ]' ἔτυμολ. βλ. *βρέμω*].

βροντάω, μέλ. -ήσω· βροντῶ, μπουμπουνίζω || ἀπροσ. *βροντᾶ*=λατ. *tonat*=«βροντᾶ».

ΒΡΟΝΤΗ, ἡ· ὅτι καὶ νῦν λέγομεν καὶ ἐννοοῦμεν.— || ἡ κατάσταση τοῦ ὑπὸ θροντῆς καταστάντος ἐκπλήκτου, ἡ ἐμβροντησία, κατάπληξις. [δ]' ἔτυμολ. βλ. *βρέμω*].

βρόντημα, -ατος, τὸ (*βροντάω*)· τὸ κεραυνοβόλημα.

βρόντης, -ου, ὁ (*βροντή*)· ὁ θροντῶν, ὄνομα ἐνός τῶν τριῶν Κυκλώπων, οἵτινες ἐσφουρηλάτου τούς κεραυνούς τοῦ Διός.

βροντησι-κέραυνος, ὄν (*βροντάω+κεραυνός*)· ὁ ἐκπέμπων βροντὴν καὶ ἀστραπὴν ἡ κεραυνός.

βροντ-ώδης, ες (*βροντή+είδος*)· ὁ ὁμοίος βροντῆ, «βροντῶδης», ὁ ἔχων φωνὴν ὁμοίαν πρὸς βροντῆν. **βρότειος, ὄν** (καὶ -α, -ον), ἐπ. *βρότειος, ἡ, ὄν* (*βροτός*)· θνητός, ἀνδρώπιος.— ὡς. καὶ *βροτήσιος, α, ὄν*.

βροτο-θάμων, ὄν (*βροτός+βῆμα*)· ὁ καταπατῶν τοὺς ἀνθρώπους.

βροτό-γνηυς, υ, γεν. -υος (*βροτός+γῆνευς*)· ὁ ἔχων ἀνδρωπίνην φωνὴν (ἐπὶ φιτιτκαῶ).

βροτόσις, εσσα, εν (*βρότος*)· αἱματηρός, πλήρης αἵματος, αἱματομένος, αἱματοβαφής || κηλιδωμένος. [δ]' ἔτυμολ. βλ. *βρότος*].

βροτο-κτονέω· κτείνω (φονεύω) *βροτούς* (θνητούς, ἀνθρώπους). Ἐκ τοῦ

βροτο-κτόνος, ὄν (*βροτός+κτείνω*)· ὁ κτείνων *βροτούς*=ὁ φονεύων ἀνθρώπους.

βροτο-λοιγός, ὄν (*βροτός+λοιγός*)· ὁ ὀλεθρὸς (ἢ φθορὰ) τῶν ἀνθρώπων.

ΒΡΟΤΟ'Σ, ὁ· θνητὸς ἀνθρωπος, ἀνθρωπος (ἀντιθ. τῆ *ἀθάνατος ἡ Θεός*) ὡς ἐπὶ *βροτός, ἡ, ὄν*=θνητός. **Ἔτυμ.**: *βροτός* (<**μβροτός*, πρβλ. *ἄμβροτος*=ἀθάνατος), *τερπί-μβροτος*, *Ἀκεσί-μβροτος*, κλ.π. τ. ἔ.

mors = έλλ. *μόρος*, *μορτός* > *μορτός* > *μ(β)ροτός* > *βροτός* (πρβλ. τὸ τῆς νεωτ. *μορὲ* > *μρε* > *μ(β)ρε* > *βρε* ἢ *ρέ*). Πρβλ. *βλώσκω* (<**μβλώσκω* <**μλώσκω* (δλ. λ.))· παρ' Ἑουσ. «*μορτός*· ἀνθρώπος, θνητός»· σανσρ. *p. mar-* (*már-ā-m*, *mri]ē* (=ἀποδνήκω), *mī-tá-s* (=νεκρός), *marāju-s*, *mī-ti-jas* (=δνητός), *a-mī-la-s* (=ὀδάντος), *a-mī-la-m* (=ποτὸν ὀδασίας), *mar-ās*, *mī-ti-s* (=δνητός), Ζενθ. *mar* (δνησκειν), *mare-ta* (=δνητός), *maretan* (=ἄδρωπος).— Λατ. *mor-i-or*, *mors-mortis*, *mor-luus*, *mori-allis*, *mor-bus*, *mar-ceo*, *mar-cesco*, *marc-idus*— Λιθ. *mlr-ti* (δνησκειν), *mar-as* (δλεδρος)· κατὰ ταῦτα *βροτός* (<ιαπ.**mórtō*+**mī-ti*, λατ. *moriōr* <**mī]o-*.—Ἰαπ. *p. *mer-*)· έλλ. *μερ-* (*μορ-*, *μαρ-*)· ἐκ τῆς αὐτῆς ρ. καὶ τὰ *μαρῖα*, *μαρσάμος*.

ΒΡΟΤΟΣ, ὁ· αἷμα πρὸς ἐκ πληγῆς, αἷμα πηκτὸν ἢ ἀνάμεικτον με κονιορτὸν (λατ. *cruro* = *λύθρον*). Ἔτυμ.: *βρότος*, *βροτόεις*, *βροτόω* = ρυπαῖα, κηλιδῶν, με αἷμα· πρβλ. σανσρ. *murtāh* (=πηκτός, πηγμένος), *mu'rcalai* = πῆζω, γίνομαι ἀλύγιτος. Κατὰ τινὰς συγγ. τῆ *βόρ-βορ-ος*, καὶ κατ' ἄλλους συγγ. τῆ *μύρον*, *ρήμ*. ἐπιθ. *μυρότος*, ἐξ οὗ προήλθε τὸ *βρότος*, καθ' ὃν περίπου τρόπον τὸ *βροτός* ἐκ τοῦ *μορτός* (πρβλ. τὸ τοῦ Σχολ. ἐν Ἰλ. VII, 1) «*βρότος οὐ πᾶν αἷμα ἀλλὰ τὸ ἀπὸ βροτοῦ πεφονευμένου*».

βροτο-σκόπος, ον (*βροτός*+*σκοπέω*)· ὁ παρατηρῶν, παρακολοῦδῶν τὸν ἄνθρωπον.

βροτο-στύγις, ἐς (*βροτός*+*στύγις*)· ὁ μισῶν τοὺς ἀνθρώπους.— || ἐν παθῆτ. ἐνν., ὁ μισοῦμενος ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων.

βροτο-φειγής, ἐς (*βροτός*+*φειγός*)· ὁ παρέχων φειγός (φῶς) εἰς τοὺς βροτούς (δνητούς).

βροτο-φθόρος, ον (*βροτός*+*φθειρώ*)· ὁ φθείρων (καταστρέφω) τοὺς ἀνθρώπους.

βρότος (*βρότος*)· κηλιδῶν με αἷμα [δι' ἔτυμολ. δλ. *βρότος*].

βροχέτις, ὁ (*βρέχω*)· ὑγρασία, βροχῆ.

βροχέως, Διολ. ἀντὶ *βραχέως*.

ΒΡΟΧΘΟΣ, ὁ· λαιμός, φάρυγξ.

Ἔτυμ.: *βροχθός*, πρβλ. ἄορ. *ἔβροθε*, δημηρ. ἀνακαταβρόξειε, ἀναβροχεῖς, παρ' Ἑουσ. «*βρόξαι*· ἑοφῆσαι». Πρβλ. έλλ. *βρόγγος* (δ βλ.), μεσ-αγγλ. *crawe* (=ὁ δεῦτερος στόμαχος τῶν πτηνῶν)· μεσ-γερμ. *krage* (=λαιμός, φάρυγξ)· παλ-ιρλ. *brage* (=αὐχὴν, τράχηλος)· gall. *bruanh* (=φάρυγξ)· πάντα ταῦτα εἶναι συγγ. τῆ ρ. *grev-* ἥτις ἐνυπάρχει· ἐν τῇ έλλ. λ. *βροά* (δ βλ.) κ. ἄ. πρβλ. καὶ *βρόχω*.

βροχίς, ἡ (*βρέχω*)· μελανοδοχεῖον (ἐκ κέρατος). 2) ὑποκορ. τοῦ *βροχός* (δ βλ.).

ΒΡΟΧΟΣ, ὁ· βρόχος, θηλειά, σχοῖνιον πρὸς ἀπαχιορισμὸν ἢ στραγγαλισμὸν || παγίς διὰ πτηνά || ἐμάτι· ἡ τρύπα τοῦ δικτύου.

Ἔτυμ.: *βροχο-* (<**μοροχο-*, πρβλ. τὰ παρ' Ἑουσ. «*μόροτον*· ἐκ φουροῦ πλέγμα τι»· «*μάραγνα*· μάσιε, *ράβδος*, *ταυροεία*», λατ. *merges*=δράγμα σταχῶν· πρβλ. παλ-ιρλ. *braig* (=άλυσις), *braga* (=δεσμώτης).—Ἰαπ. *p. *meragh-* (=πλέκω, δένω).

***ΒΡΟΧΩ**, ἄορ. *ἔβροξα*· καταπίνω, ροφῶ· πρβλ. ἀναβρόχω, καταβρόχω.

βροῦάζω (*βρούα*)· εἶμαι γεμάτος, ὑπερπλήρης || πλημμυρῶ, «ξεχειλιζῶ».

βροῦδην, ἐπίρ. (*βρούα*)· κυρ. με συνσεφίγμενος ὀδόντας, σφιγκτά, δυνατά.

βρογγός, ὁ (*βρούα*)· δάγκμα || τριγμός τῶν ὀδόντων [δι' ἔτυμολ. βλ. *βρούα*].

ΒΡΥΨΚΩ, μελ. -ξω· ἄορ. *ἔβρουξα*· δαγκᾶν, καταβροχδίζω λαιμάργωγος. Πρβλ. *βρούα*.

Ἔτυμ.: *βρούα*, *βροῦδην* (δ βλ.)· συγγ. τῆ έλλ. *βροῦκος* κλπ. (=ἀκρίς) καὶ λατ. *broccus* = ὁ ἔχων προεξέχοντα ὀδόντας. Πρβλ. ὡς. παλ-γερμ. *chrou-wil*=ὄικρανον, ἄν καὶ λίαν ἀμφίβολος ἢ μετ' αὐτοῦ συγγένεια.

ΒΡΥΨΛΩ = *βρῦν εἰπεῖν* (δ βλ.).

βρῦν, **βρῦν εἰπεῖν**· λέγω «μπρ...», ἐπὶ νηπίων || φωνάζω ζητῶν ὕδωρ.

βρούε, μόνον κατ' αἰτ. *βρούα*· τὸ θάδος, ἡ ἄβυσσος, τῆς θαλάσσης. [δι' ἔτυμ. δλ. *βρούχιος*].

βρούχασμαι, μέσ. μέλ. *βρουχίσσμαι*, παθ. ἄορ. *ἔ-*

βρουχίσθη· ἐπ. πρκ. *βίβερχα* (οὕτω *μέμνημα*, *μέμνημα*, ἐκ τῶν *μηνάσμαι*, *μυκάσμαι*)· ἀποθ. (δλ. *βρούα*)· βρουχῶμαι, «βρουχιοῦμαι», μυκῶμαι (μουγκρίζω), ὠρούμαι (οὐρλιάζω), λατ. *rugire*.

Ἔτυμ.: ἄγν. ἔτυμολ.· πάντως τὰ *βρουχάσμαι*, *βρούα*, *βρούα* συνανήκουσιν ἔτυμολ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **βρούχημα**, -ατος, τὸ βρουχηθῆς, «μουγκρισμα» καὶ **βρούχητής**, -οῦ, ὁ· ὁ βρουχόμενος, «μουγκρίζων».

βρούχιος, α, ον καὶ -ος, -ον (*βρούε*)· ἀπὸ τὰ θάδη τῆς θαλάσσης, θαδύς· *βρουχία ἡχώ*=ἀντήχησις (ἡχώ) ἀπὸ τὰ θάδη τῆς ἄβυσσου.

Ἔτυμ.: *βρούχιος*, ἐπίρ. ὑπόβρουχα = ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ὑποβρούχιος, *βρούε*· ἐν πᾶσι τούτοις ὑπόκειται ρ. *βρ-* (πρ- πρβλ. ἄγγλ. *brack* (χαμηλός), γερμ. *brakig* (ὕδωρ θαλάσσης), εἰτα λατ. *mare*.

ΒΡΥΨΧΩ, μέλ. *βρούξω*· ἄορ. *ἔβρουχον*· παθ. ἄορ. *ἔβρουχθη*· εἶναι· τοῦτο τὸ βρούα (δ βλ.).

Ἔτυμ.: *βρούα*, *βρούχη*, *βρούγιος*, *βρούχετος* συνανήκουσιν ἔτυμολ.· πρβλ. Γοθ. *kriustan* (τρίζω τοὺς ὀδόντας)· Λιθ. *grauziu*, *grauzli* (ροκανίζω)· παλ-σαβ. *gryza grysti* (δαγκῶν)· Ἄρμ. *krcei atamanc* (τριγμός τῶν ὀδόντων).

ΒΡΥΨΩ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατ' ἔνεστ. καὶ πρτ., σπαν. δὲ κατὰ μέλλ. *βρούω*· εἶμαι πλήρης ἔκ τινος πράγματος || εἶμαι κατάρμοτος, φουσκωμένος, με τι (ἀπὸ τι), «βρούζω».— || *Μετ.*, κάμνω νά ἀναδύση τι, «θγάζω» τι.

βρώμα, -ατος, τὸ (*βιβρώσκω*)· τὸ τρωγόμενον, τροφή, φαγητόν.

βρωμάσμαι, ἄορ. *ἔβρωμασάμην*, ἀποθ. (*βρέμω*)· ὀγκανίζω, «γκαρρίζω» ὡσὸν ὄνος (λατ. *rudere*) [ἔτυμ. συγγ. τῆ *βρέμω*, *βρόμος*, δ βλ.].

βρώμη, ἡ (*βιβρώσκω*)=βρώμα (=τροφῆ).

βρώσιμος, ον (*βρώσις*)· φαγώσιμος.

βρώσις, -εως, ἡ (*βιβρώσκω*)· τὸ τρώγειν, τὸ φαγητόν, (ἀντίθ. τῆ *πόσις*), «ἡ βρώση».— || Τὸ κατατρώγειν, ἡ διάβρωσις, σκωρία.

βρωτήρ, -ῆρος, ὁ (*βιβρώσκω*)· ὁ τρώγων, ὁ καταβροχδίζων.

βρωτός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *βιβρώσκω*· ἐδώδιμος, φαγώσιμος, ὃν δύναται τις νά φάγη.— *Τὸ βρωτόν*=ἡ βρώσις (δ βλ.).

βρωτύς, -υός, ἡ (*βιβρώσκω*), ἰων. ἀντὶ *βρώσις* (δ βλ.). **βύβλιος**, η, ον (*βύβλος*)· κατεσκευασμένος ἐκ βύβλου (τ. ἔ. παπύρου)· πρβλ. *βιβλίος*.

ΒΥΨΒΛΟΣ, ἡ· αἰγύπτιος πόμπυρος.— || αἱ ἴνες (τὰ νεῦρα) τοῦ φλοιοῦ τῆς, ἐξ οὗ κατασκευάζοντο σχοινία, χάρτης κλπ.: *αἱ βύβλοι*=τὰ φύλλα τῆς βίβλου, ἐντεῦθεν δὲ, τὸ βίβλον || τὴν αὐτὴν σημ. ἔχει ὡς καὶ δ πλθ. τοῦ οὐδ. τὰ *βύβλα*. Ἐν τῇ τελευταίᾳ σημ. γράφεται καὶ *βίβλος* (δ βλ.)· βλ. *βύβλος*.

βύζην, ἐπίρ. (*βύα*)· στενωῶς πεπιεσμένος, στενωῶς || πυκνῶς, ἀδρόως. [δι' ἔτυμολ. βλ. *βυνέω*].

βυθίζω, μελ. -ίω (*βυθός*)· καταβυθίζω, βουτῶ τι.

βυθίος, α, ον (*βυθός*)· ὁ ἐν τῷ θάθει εὐρισκόμενος, ὁ βυθισμένος, θαδύς.— || ὁ τοῦ βυθοῦ, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ θάδος· *βυθία* (ἐνν. ζῶα)=τὰ ὑδρόβια ζῶα.

βυθίτης, -ου, ὁ· *βυθίτης*, -ίδος, ἡ=βυθίος (δ βλ.).

ΒΥΨΘΩ, ὁ· θάδος, πυθμῆν, «βυθός», ὁ «πάτος» τῆς θαλάσσης. [σχοτειν. ἔτυμολ.· κατὰ τινὰς εἶναι ὁμόορ. τῆ *βάθος* (δ βλ.)· ἄλλοι συσχετίζουσι τὸ παρ' Ἑουσ. «*βυθίσσων*· διορύσσων»].

βυθο-τρεφής, ἐς· ὁ ἐν τῷ βυθῷ ζῶν.

βυκάνη, ἡ· σάλπιγξ (λατ. *buccina*) [πιθ. *α'* συνθ. τὸ *βοῦς*, καὶ *β'* ἡ πεποιημ. ρ. *καν-*].

βυκανάω ἢ **βουκανάω**· φυσῶ τὴν σάλπιγγα, σαλπίζω.

βυκάνημα, τό· ὁ ἦχος τῆς σάλπιγγος.

βυκανητής καὶ **βυκανητής**, ὁ· ὁ σαλπικτής.

βυκτής, -ου, ὁ (*βύα*), ἄρσ. ἐπιθ. ὁ μεγαλυχῶν, κομπάζων, «φουσκῶν»· ἡχητικός, παταγῶδης || ἐπ. γεν. πλθ. *βυκταῖν*.

Ἔτυμ.: *βυκτής*, *βυκάνη* (=σάλπιγξ), ἔτυμολ. συνανήκουσι τῆ *σανσρ. bukkārah* (βρουχηθῆς λέοντος), λατ. *buccina* (σάλπιξ), *bucca* (ἐξωγκωμένη παρειά)· μεσ-ιρλ. *bochua* (μυκωμένη θάλασσα)· gall. *bugad* (μυκηθμός)· ἐν πᾶσι τούτοις ὑπόκειται ἰαπ. *p. buq-*

(πνέειν), πεποιτημένη ἐκ τοῦ ἤχου· πρβλ. καὶ βύας.

δυνέω, ἄττ. ἀντὶ βύω (δ βλ.).

**Ετυμ.*: βυνέω (*βυανέω, βύω· βύστρα, βύσμα· βύ-
ζην (ἀδρόως, σωρηδόν)· πάντα ταῦτα συνανήκουσιν
ἐτυμολ., θεωροῦνται δ' ὑπὸ τινων ὡς προϊόντα ἰαπ. β.
*bus- ἢ *gv- (πρβλ. τὸ παρ' Ἑσυχ. «ζέβυται· ὄσσα-
ταί», ὅπερ ζέβυται <ἰαπ. *gve-bu-, πρβλ. σανσκρ.
ja-bhāra.

ΒΥΨΙΑ, ἡ· τὸ ἐκδαρὲν (ἀφαιρεθὲν δέρμα), ἢ
δορά. [βύρσα, βύρσινος· ἄγν. ἐτυμολ., ἴσως ἢ λ. δὲν
εἶναι ἑλλην.].

θυρο-αἰτός, ὁ (βύρσα+αἰτός)· δερμάτινος ἀε-
τός, παρώνυμον (παραιοσούκλι) τοῦ θυροσδέψου
Κλέωνος.

θυροσείς, -έως, δ· θυροσδέψης. *Ἐκ τοῦ

θυροσείω, μέλ. -σω (βύρσα)· κατεργάζομαι δερ-
ματα, θυροσδεψῶ.

θυροσίη, ἡ· δερμάτινον λωρίον (μάστιξ)· θηλ. τοῦ
θύρσινος, ἡ, ον (βύρσα)· κατεσκευασμένος ἐκ
δέρματος, δερμάτινος.

θυροσ-δεψέω, μελ. -ήσω· κατεργάζομαι δέρμα-
τα, εἶμαι θυροσδέψης. *Ἐκ τοῦ

θυροσ-δέψης, -ου, ὁ (βύρσα+δέψω)· ὁ κατεργα-
ζόμενος δέρματα.

θυροσ-παφλάγων, -όνος, ὁ (Βύρσα+Παφλαγών)·
ὁ θυροσδέψης Παφλαγῶν (παρώνυμον τοῦ Κλέωνος).

θυροσ-πώλης, -ου, ὁ (βύρσα + πωλέω)· ὁ πωλῶν
δέρματα.

θυροσ-τενής, ἐς καὶ **θυροσ-τόνος**, ον (βύρσα+
τείνω)· ὁ ἔχων δέρμα τεντωμένον ἐπάνω του.

θύσσινος, ἡ, ον (θύσσιος)· ὁ κατεσκευασμένος
ἐκ θύσσου (λεπτοφρασμένου λινοῦ ὑφάσματος).

θύσσο-δομέω (θύσσοδ+δέμω, δομέω)· κυρ. οἰκο-
δομῶ ἐν τῷ θάδει, τ.ε. σκέπτομαι περὶ τινος ἐν τῷ
θάδει τῆς ψυχῆς μου || σχεδιάζω τι ἐν τῷ κρυπῶ,
«θυσσοδομῶ». [θύσσοδς <βυθ-]-ος=θυδός].

θύσσοθεν, ἐπίρ. (θύσσοδς)· ἐκ τοῦ θυδοῦ, ἀπὸ τὰ
δέδη, ἐκ θεμελιῶν.

θύσσο-μέτρης, -ου, ὁ (θύσσοδς+μετρέω)· ὁ μετρῶν
τοὺς θυδοῦς, τὰ θάδη.

θύσσοδς, δ=θυδός, τὸ θάδος (ὁ πυθμῆν) τῆς θα-
λάσσης [θύσσοδς, ἄ-θύσσοδς, θύσσοδομεύω, θύσσο-
φρων, παρ' Ἑσυχ. «θύσσοδοι· βόθρηι»· δι' ἐτυμολ.
βλ. βυθός].

ΒΥΨΙΟΣ, ἡ· λεπτόν ὑποκίτρινον λίνον (ἰδίᾳ Αἰ-
γυπτιακόν καὶ Ἰνδικόν) καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ κατασκευασζό-
μενον ὑφασμα [θύσσοδς, _θύσσινος· ἢ λ. εἶναι πιθανώτ.
σημιτικῆ (Ἑβρ.-Ἀραμ. bus=ὄδονη, πανί)].

θύσσο-φρων, ον, γεν. -ονος (θύσσοδς+φρῆν)· ὁ θα-
δέως ἢ θαδέα σκεπτόμενος, κρυψίνους, πανοῦργος.

ΒΥΨΩ (καὶ βυνέω, δ βλ.), μελ. βύσω· ἄρ. α' ἐβῶ-
σα—Παθ. ἄρ. α' ἐβύσθην· πρκ. βέβυσμαι· «στου-
πῶνω», θουλλῶνω, κλειώ, φράσσω· **νήματος βεβυ-
σμένος**=στουπωμένος μέ νῆμα· **σπογγίω βεβυσμέ-
νος**=θουλλωμένος μέ σπόγγον [δι' ἐτυμολ. βλ. βθνήω].

βῶ, Ἰποτ. ἐνεργ. ἄρ. β' τοῦ βαίνω.

βωδέω, ἰων. ἐκ συναίρ. τύπος ἀντὶ τοῦ βοηθέω.

βωκολιάσσω, -αστής, δωρ. ἀντὶ βουκ-.

βωκόλος, **βωκολικός**, δωρ. ἀντὶ βουκ-.

βώκος, ὁ, δωρ. ἀντὶ βοῦκος (δ βλ.).

βωλάκιος, α, ον (βῶλαξ)· ὁ σχηματίζων βῶλα-
κας, ὁ ἔχων πλοῦσιον (ἄφρονον) χῶμα.

βῶλαξ, ἡ· ἄκος, ἢ=βῶλος, χωματίσιος σβῶλος.

βῶλιον, τὸ (καὶ βωλίον), ὕποκορ. τοῦ βῶλος· μι-
κρός σβῶλος.

Βῶ-ΛΟΣ, ἡ· λατ. gleba, βῶλος (ασβῶλος) χῶμα-
τος || τεμάχιον γῆς, ἔδαφος, χῶμα || γενικῶς, ὄγκος
παντός πράγματος, ἀκόμη καὶ ὁ ἥλιος καλεῖται
χρυσέα βῶλος.

**Ετυμ.* βῶλος, βῶλαξ <ρ. gvel- (πρβλ. βάλανος)·
κατὰ τινες συγγ. τῆ σανσκρ. glāh=σφαῖρα, «μπάλ-
λα», λατ. gleba· κατ' ἄλλους ἐκ *ρ. gel- (περὶ ἧς βλ.
ἐν λ. γλουτός).

βωλο-τόμος, ον (βῶλος + τέμνω)· ὁ τέμνων
κόπτων, συντρίβων) τοὺς βῶλους, βωλοκόπος.

βῶμιος, α, ον, καὶ -ος, -ον (βωμός)· ὁ ἀνήκων
εἰς τὸν βωμόν, ὁ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ.

βωμῖς, -ίδος, ἡ, ὕποκορ. τοῦ βωμός· βαθμῖς, «οκα-
λοπάτι» βωμοῦ.

βωμο-λόχευμα, -ατος, τὸ ἀχρεία (φαῦλη) ἀστει-
ότης, ἀπρεπὲς σκώμμα, «βωμολοχία» || χαμερπῆς
κολακεία, χυδαῖον κολάκευμα. *Ἐκ τοῦ

βωμο-λοχεύομαι, ἀποθ.· μετέρχομαι (ἐξασκῶ) θά-
ναυσον (χυδαῖαν) βωμολοχίαν || ἀρέσκομαι εἰς χυ-
δαῖα σκώμματα. *Ἐκ τοῦ

βωμο-λόχος, ον (βωμός + λοχάω)· ὁ ἐλλοχεύων
(παρομένων) περὶ τοὺς βωμούς, διὰ νὰ κλέψῃ τὰ
τεμάχια τῶν προσφερομένων κρεάτων || ὁ πεινα-
λέος, ὁ ζητιάνος || ἐντεῦθεν, ὁ χαμερπῆς, κόλαξ, ὁ
θάναυσος ἀστειολόγος, ὁ «βωμολόχος».

βωμός, ὁ (βαίνω)· πᾶσα ὑψηλότερον πως κειμένη
τοποθεσία (δέσις), ἐφ' ἧς δύναται τις νὰ σταθῇ || θά-
δρον, λατ. suggestus || ὑψωμένον μέρος κατάλλη-
λον διὰ προσφορὰν θυσιῶν, «βωμός»· μτγνέστ. ὡς.
καὶ **τύμβος** (τ.ε. χωματίσιος λόφος κρύπτων εἰς τὰ
ἐγκατὰ του τάφους), λατ. tumulus | δι' ἐτυμολ. βλ. βαίνω].

βῶν, ἐπ. ἀντὶ βοῦν, αἰτ. τοῦ βοῦς· ὡς, συνγρ. γεν.
πληθ. ἀντὶ βοῶν.

βῶσας, κατὰ συναίρ. ἀντὶ βοήσας, μτχ. ἄρ. α' τοῦ
βοῶω.

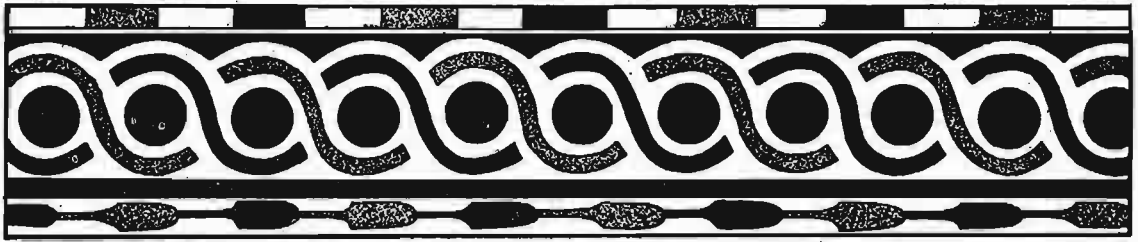
βῶσι, γ' πληθ. Ἰποτ. ἄρ. β' τοῦ βαίνω.

βωστρέω (βοάω)· βοῶ, κράζω εἰς βοήθειαν. [βω-
στρέω· βοάω· πρβλ. τὰ ἀνάλογα, ἐλαστρέω· ἐλάω,
καλιστρέω· καλέω, σαωστρέω· σῶζω].

βῶτας, δωρ. ἀντὶ βοῦτης (δ βλ.).

βωτι-άνειρα, ἡ (βῶσκω+άνηρ)· ἡ τρέφουσα ἄν-
δρας, τροφὸς ἡρώων.

βῶτωρ, -ορος, ὁ=βοτήρ (δ βλ.). [πρβλ. συ-βῶτης
=χοιροβοσκός· **παμ-βῶτις** = ἡ τρέφουσα πάντα·
ἀνδρώπους· βλ. βῶσκω].

Γ

Τό γράμμα **γάμμα** ἀντιστοιχεί πρὸς τὸ σημεῖον **gimel** (**ג**). Τὰ ἐκάστοτε ἐν τῇ Ἑλληνικῇ σχήματά του εἶναι : **Γ** , **γ** , **Λ** , **λ** . Ἐκ τοῦ τελευταίου σχήματος προήλθε προφανῶς τὸ τῆς λατινικῆς ἀλφαβήτου **C** , σχῆμα ἄλλως τε τὸ ὅποιον ἀνευρίσκομεν ἤδη καὶ ἐν τῇ Κορινθιακῇ καὶ Χαλκιδικῇ ἀλφαβήτῳ. Ἀμφότερα τὰ σχήματα **λ** καὶ **C** ἀνευρίσκονται εἰς τὴν ἀρχαιότεραν λατινικὴν ἀλφάβητον, καθὼς καὶ εἰς τὴν Ἑτρουσκικὴν, ἐκεῖνο ὅμως πρὸ ἐπέζησε καὶ τελικῶς ἐκυριάρχησεν ἐν τῇ λατινικῇ ἀλφάβητῳ καὶ ταῖς νεολατινικαῖς γλώσσαις εἶναι τὸ δευτέρον σχῆμα **C** .

Ὁ παρατιθέμενος πίναξ παρέχει τὸ σχῆμα τοῦ γάμμα τῶν διαφόρων ἀλφάβητων κατὰ διαφόρους ἐποχάς.

Όνομα ἀλφάβητου	Ἐποχὴ κατὰ προσέγγισιν	Σ χ ῆ μα
ΦΟΙΝΙΚΙΚΟΝ	π. χ. 1.200	ג >
ΚΡΗΤΙΚΟΝ	1.100—900	Λ
ΘΗΡΑΪΚΟΝ	700—600	Γ Γ
ΑΡΧΑΪΚΟΝ ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ	700—500	λ
ΑΤΤΙΚΟΝ	600	Λ
ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΝ . . .	600	> >
ΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝ	600	λ
ΙΩΝΙΚΟΝ	400	Γ
ΚΛΑΣΣ. ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ καὶ ἑφεξῆς	—	C
ΚΛΑΣΣ. ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ καὶ ἑφεξῆς	—	Γ Γ

Γ, γ, γάμμα, ἄκλ., τὸ τρίτον γράμμα τῆς Ἑλλην. ἀλφάβητου ὡς ἀριθμητ. **γ'** = τρεῖς, τρίτος, ἐνφ. **γ** = 3000. — Πρὸ τῶν οὐρανικῶν **κ**, **γ**, **χ** καὶ πρὸ τοῦ **ξ** τὸ **γ** προφέρεται ὡς ἔρρινον **ν**, ὅπως π. χ. εἰς τὰς λέξεις **ἄγκος**, **ἄγκος**, **ἄγγι**, **ἄγγω**. — Διὰ τὸ **δίγαμμα** **F** βλ. τὸ γράμμα **σ**. — Ὁ Ὅμηρος τὸ τοποθετεῖ εἰς τὴν ἀρχὴν μερικῶν λέξεων, ἵως **αἶα** : **γαῖα**, **δοῦπος** : **γδοῦπος** τοῦτο συμβαίνει καὶ ἐν τῇ ἀττ. λόγῳ πρὸ τῶν **λ** καὶ **ν**, π. χ. **λήμη** : **γλήμη**, **γέφος** : **γνόφος**. — Ἐν τῇ Δωρικῇ διαλέκτῳ ἀπαντᾷ ἐνίοτε **δ** ἀντὶ τοῦ **γ**, π. χ. **δᾶ** ἀντὶ τοῦ **γῆ** καὶ **δνόφος** ἀντὶ τοῦ **γνόφος** ὡς. **γ** ἀντὶ τοῦ **β** : **γλέφαρον** ἀντὶ **βλέφαρον** ἐν τῇ ἀττ. διαλ. ὅμως ἀπαντᾷ καὶ ἀντιθέτως **β** ἀντὶ **γ** : **βλήχων** ἀντὶ **γλήχων** ὡς. ἀπαντᾷ **γ** ἀντὶ **κ** : **γνάπτω** ἀντὶ **κνάπτω** ὡς. καὶ ἀντὶ τοῦ **λ** : **γῆιον** ἀντὶ **λῆιον**.

γᾶ, Δωρ. ἀντὶ **γε**.

γα, Δωρ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ **γῆ**.

γονγάμη, ἡ, ἡ **γάγγαμον**, τὸ μικρὸν στοργυλ-

λον δίκτυον (κατάλληλον διὰ τὴν ἄγραν ὀστρέων) [βλ. ἔτυμολ. βλ. **γέντο**].

γάγγραινα, ἡ (**γγάω**, **γγαίνω**)· πληγὴ προκαλοῦσα διάβρωσιν καὶ καταλήγουσα εἰς σήψιν τῶν πέριξ μερῶν, ἅτινα σηπόμενα πίπτουσι. Ἡ εἰς νέκρωσιν καταλήγουσα γάγγραινα καλεῖται **σφάκελος**. [**γάγγραινα**, **γόγγρος**· πιδ. ἐκ β. **ger** = τρώγειν· πρβλ. **γράω**].

Γάδαρα, -ων, τὰ πόλις ἐν Παλαιοσίτνῃ (βλ. Κ.Ε.Λ.).

Γάδειρα, -ων, τὰ πόλις τῆς Ἰσπανίας (βλ. Κ.Ε.Λ.).

γάζα, ἡ· ὁ βασιλικὸς θησαυρὸς, τὸ θησαυροφυλάκιον ἢ οἱ θησαυροὶ (Περσικὴ λέξις).

γαζο-φυλάκιον, τὸ (**γάζα** — **φυλάκη**)· τὸ θησαυροφυλάκιον, ταμεῖον (λατ. **aerarium**).

γᾶθέω, Δωρ. ἀντὶ **γηθέω**.

γαῖα, ἡ, γεν. **γαίας** ἐπ. **γαίης** (οὐχὶ ὁμοῦ καὶ ὄνομ. **γαίη**, ἐκτός ἐν τῇ μετ. ποιήσει) ὅπως καὶ τὸ **αἶα**, ποιητ. ἀντὶ **γῆ**· «**γῆ**», ἔδαφος, χῶμα ἢ ἡ χώρα, ἡ πατρίς, τινοῦ. [ἐν τῇ Ἑρακλεωτ. **γαίων**, -ῶνος = σωρὸς χῶματος· βλ. ἔτυμολ. βλ. **γῆ**].

γαῖά-οχος, ον, Δωρ. ἀντὶ **γαίη-οχος**.

γαῖη-γενής, ἐς, ποιητ. ἀντὶ **γηγενής**.

γαίηιος, η, ον (**γαῖα**)· ἀναπηδήσας, ἀναφυσίς, ἐκ τῆς γῆς.

γαῖη-οχος, ον (**γαῖα**+**ἔχω**), ποιητ. **γηοῦχος**· ὁ ἔχων (τ. ἔ. ἀνέχων, βαστάζων) τὴν γῆν, περιέχων (περιβάλλων, περικυκλῶν) τὴν γῆν (ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς θεοῦ τῆς θαλάσσης) ἢ ἐπὶ ἄλλων θεῶν, ὁ προστάτης μιᾶς χώρας (πρβλ. τὸ σημερ. **πολιτοῦχος**). [λακων. **γαῖόχος** ἢ **γεόχος** (**γαῖα**+**φοχος**) (**γαῖα**+**φοχος** βλ. **ἄχος** ὡς καὶ τὸ ὁμοίως ἐοχηματισμένον σύνθ. **αἰγίοχος**].

γαῖος, ον, Δωρ. ἀντὶ **γῆιος**· ὁ ἐπὶ τῆς γῆς (τῆς ξηρᾶς) ὢν, «**γῆίνος**».

ΓΑΪΩ, μόνον κατὰ μετ. ἐν χρῆσει : **κύδει γαίων** = γαυριῶν (ὑπερφηανευόμενος) διὰ τὴν δόξαν του. [βλ. ἔτυμολ. βλ. **γηθέω**].

ΓΑΛΛΑ, γεν. **γάλακτος**, τὸ «τὸ γάλα» (λατ. **lac**, γεν. **lac-tis** : **γάλακτος**) [βλ.].

Ἔτυμ. : **γάλα**, **γαλαθηνός** (πρβλ. **θῆσθαι** = δηλᾶσαι)· **γαλακτοφάγος**· **γλάγος**, **κλάγος**· παρ' Ἑσυχ. «**γαλακῶνες**· **μεστοὶ γάλακτος**—**γαλακίων**· **γαλαθηνός**» συγγ. τῷ λατίν. **lac**(**lacti**, | παλ.λατ. **lacte**, γεν. **lactis**, πρβλ. **γα-λακτι-ος** (τὸ **γα-** εἶναι προθεματικόν). Ὑπὸ τινων θεωροῦνται συγγ. τὰ **ἀμέλγω** (λατ. **mulgeo**), ὅποτε θὰ εἶχομεν ἀμοιβαίαν ἀλληλεπίδρασιν μεταξύ τῶν δύο θεμάτων : ***μλαγ-**(*)**βλαγ-**, πρβλ. **ἀμέλγω**· καὶ **γλακ-**

τό δημρ. γλάγος κατ' άλλους εἶναι πρωταρχικόν (πρωτότυπον) καὶ κατ' άλλους προήλθε δι' ἀφομοιώσεως ἐκ τοῦ *γλάκος (πρβλ. τὸ τοῦ Ἡουχ. «γλακῶνες» μιστοὶ γάλακτος) τὸ τῆς Κρητικῆς διαλ. κλάγος (<*γλάκος κατὰ μετὰθεσιν φθόγγων, ἢ κατ' ἀνομοίωσιν ἐκ τοῦ γλάγος. Κατὰ τὸν Hirr γλάγος (<*dlaγος, λατ. lac <di-, πρβλ. ιαπ. *delak, *dlaklōs, *dlakti' συγγ. θεωρεῖται καὶ τὸ 1οτθ. miluks, ἐξ ἐπιδράσεως τοῦ *milkau, ἀγγλοσαξ. meolkan κλπ. (=δηλιάζειν) πρβλ. ἀγγλ. milk. γυλάθηνός, ἡ, ὄν (καὶ -ός, -όν) (γάλα) ὁ δηλιάζων ἔτι, νήπιον.

*Ετυμ.: δι' ἔτυμολ. βλ. γάλα· ὡς β' συνθ. εἶναι ἡ β. θα-, θη-, ἡ ἐνυπάρχουσα ἐν τοῖς: θῆ-θθαί = ἀμέλγειν, δηλιάζειν (πρβλ. γάλα θῆσθαι ἐν Ὄδυσ. δ 89), θη-λή, τι-θή-νη, τί-τθη (=τροφός), θῆ-λυσ· τιθῆ-νός· τιτθός· πρβλ. σανσκρ. β. dhā-, dhāj-ā-mi=πίνω, ἀμέλγω, dhā-rūs = δηλύς, dhā-tri=τροφός, μήτηρ, dhē-nūs=γαλακτοῦχος ἀγέλας· λατ. fē-lo (ἀμέλγω), fē-niua, fī-lius, fī-lia.

γαλακτίνας, η, ο (γάλα)· γαλακτώδης, λευκός ὡς γάλα.

γαλακτο-πῆγής, ἐς (γάλα+παγγῆναι) τοῦ πῆγγνυμι· ὁμοῖος (λευκός) ὡς τὸ πηγμένον γάλα.

γαλακτο-πότης, -ου, ὁ (γάλα+πίνω) καὶ -πώτης· ὁ πίνων γάλα.

γαλάνα, γαλανός, ἄωρ. ἀντὶ γαλήνη, γαληνός. ΓΑΛΕΉ, -έης, καὶ κατὰ συναίρ. γαλή, -ῆς· ἡ κοινῶς λεγομένη γάτα ἢ κουνάδι (νυφίτσα), (σημερ. «γαλιθα, γαλιτσα», λατ. mustela.

*Ετυμ.: γαλή (<*galeja, ἐπθ. τοῦ *γαλῆς· σανσκρ. girih = μῦς, λατ. glis γυν. gliris = σκίουρος· τὸ λατ.

galēa (περικεφαλαία ἐκ δέρματος) εἶναι δάνειον ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς, περυσιαῖς δὲ τὴν Ἰλιαν ἀκριβῶς χρῆσιν μετὰ τὸ δημρ. κυνήη (=κράνος ἐκ δέρματος κυνός) ἐν τῇ δημρ. φράσει κτειδέη κυνήη (=κράνος ἀπὸ δέρμα κουναβίου).

γαλεο-εἰδής, -ές (γαλέος)· ἐκ τοῦ εἰδούς τῶν καρχαριῶν.

γαλέος, εἰδός καρχαρίου κηλιδωτοῦ ὡς ἡ γαλή (βλ. λ.), λατ. mustelus.

γαλερός, ἄ, ὄν φαιδρός, εὐδυμος (συγγ. τῆ γαλήνη, β βλ.)—ἐπῆρ. -ῶς.

γαλέωτης, -ου, ὁ (γαλήη)· εἰδός κηλιδωτῆς σάουρας. γαλή, ἡ, κατὰ συναίρ. ἀντὶ τοῦ γαλήη (β βλ.).

γαληναῖος, α, ον=γαληνός (β βλ.). γαληνεια, ἄωρ. γαλένια, ἡ=τῆς ἐπομ.

ΓΑ'ΑΗ'ΝΗ, ἡ· νηνεμία (ἐλλειψίς ἀνέμου) καὶ ἡ-συχία τῆς θαλάσσης (ἐλλειψίς τρικυμίας), κοιν. «κάλμα», «μπουνάτσα» (γαλλ. bonace): γαλήνην εἰλαύνειν=πλέειν διὰ τῆς γαληνιαίας θαλάσσης, πλέειν ἐν καιρῷ γαλήνης ἢ γενικῶς, ἡρεμία, «γαλήνη». [γαλήνη, αἰολ. γέλανα· γαληνός· δι' ἔτυμολ. βλ. γελάω]. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

γαληνιάω· εἶμαι γαλήνιος, φαιδρός, εὐδυμος ἢ εἶμαι εὐδῖος, «ξῆστερος» ἐπ. μτχ. θηλ. γαληνιώσα.

γαλήνης, ὄν (γαλήνη)· ἦσυχος, ἡρεμος, κυρ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἢ οὐδ. πληθ. γαληνά = ἡσυχία: γαλήνη δρω=βλέπω γαλήνην (ἐν Εὐρ. Ὀρ. 279, περὶ οὗ παραδέχεται, ὅτι ἀπηγγέθη ποτὲ ὑπὸ τινος ἠθοποιοῦ ὡς γαλήνη δρω).

γαλι-ἀγκων, -ωνος, ὁ· ὁ ἔχων ἀγκῶνας (δηλ. βραχιόνος) γαλήης, τ. ἔ. βραχεῖς.

Γάλλος, ὁ· ἱερεύς τῆς Κυβέλης ἢ εὐνοῦχος.

γάλα-ουργέω, -ουργός, -ουχέω, -ουχία=γαλακτ-.

ΓΑ'ΛΟ'ΩΣΙ (καὶ γάλωσι), ἡ, γυν. γαλώω, ὄστ. καὶ ὄνομ. πληθ. γάλω· ἀττ. γάλως γυν. -ω· ἀνδροδέλφη (ἀδελφὴ τοῦ ἀνδρός, κοιν. κουνιάδα, ἀλλὰ καὶ ἡ γυνὴ τοῦ ἀδελφοῦ, κοιν. νύφη), λατ. glos· τὸ ἀντίστοιχον ἄρα εἶναι: δαήρ. [πρβλ. τὸ παρ' Ἡουχ. «γέλαρος» ἀδελφοῦ γυνῆ]· ἴσως ἐκ β. γαλ· ἐν τῇ σημ. τοῦ εἶμαι εὐδυμος].

γάμια, ἄωρ. ἀντὶ γῆμας, ἀπφ. ἄορ. α' τοῦ γαμέω.

Γάμβρειον, τό· πόλις τῆς Μυσίας (βλ. Κ.Ε.Α.).

γαμβρός, ὁ (γαμέω)· καὶ αἰολ. γάμβρος· πῶς ὁ ἐξ ἐπιγαμίας (διὰ γάμου), συγγενής, «συμπέδερος», λατ. affinis· ἢ ἔτι καὶ σήμερον, ὁ συζευχθεὶς τῆν

δυγατέρα τινός, «γαμβρός». 2) ὁ ἐπ' ἀδελφῆ γαμβρός (ὁ σύζυγος τῆς ἀδελφῆς) ἢ καὶ ὁ ἀδελφός τῆς γυναίκος, γυναικάδελφος («κουνιάδος»). 3) πενθερός.— ἢ ἐν τῇ ἄωρ. καὶ Αἰολ., νυμφίος, μνηστήρ, ἐραστής, «ἕνας ποῦ γαμπρῆζει».

*Ετυμ.: δι' ἔτυμολ. βλ. καὶ γάμος· πρβλ. σανσκρ. jāmaīā, Ζενθ. zāmaīar-, λατ. gener· ἐκ β. gem- = συναρμόζω, ζευγαρώνω, πρβλ. λατ. geminus (= διδυμος) καὶ ἑλλ. γέντω (β βλ.)· κατ' άλλους ἐν πάσι τοῦτοις ὑπόκειται ιαπ. β. gen- = γεννᾶν, παράγειν, γάμος (<*gen-mo, σανσκρ. jāmaīā (<*gen-m-, jārah (ἐραστής) (<*gen-r-o-s.

γάμεν, ἄωρ. ἀντὶ ἔγγμεν, γ' ἐν. ἄορ. α' τοῦ γαμέω. γαμετή, ἡ, θηλ. τοῦ γαμέτης (β βλ.)· ἡ σύζυγος, ἔγγαμος γυνὴ (νόμιμος σύζυγος), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τῆν παλλακῆν (ἢ λέγεται κτητή) ἢ ὡς. καὶ γυνὴ γαμετή.

γαμέτης, -ου ὁ (γαμέω), ἄωρ. γαμετᾶ· ἀνὴρ, σύζυγος καὶ

γαμέτις, -ιδος, ἡ=γαμετή (β βλ.). Ἐκ τοῦ γαμέω, μέλ. γαμέω, ἀττ. γαμῶ, μτρν. γαμήσω· ἄορ. α' ἔγγμα, μτρν. ἐγάμησα· πρχ. γεγάμηκα.—Μέσ. μέλ. γαμέσομαι, ἐπ. γ' ἐν. γαμέσσομαι, ἀττ. γαμῶμαι· ἄορ. α' ἔγγμάμην.— Παθ., ἄορ. α' ἐγαμήθη, ποιητ. μτχ. γαμθεῖς· πρχ. γεγάμημαι (γάμος)· ἐπὶ ἀνδρῶς, νυμφεῖομαι, λαμβάνω γυναῖκα ὡς σύζυγον (λατ. ducere): ἐκ κακοῦ, ἐξ ἀγαθοῦ γῆμαι=λαβεῖν γυναῖκα ἐκ ταπεινῆς ἢ ἐξ εὐγενούς οικογενείας.

— ἢ μέσον, δίδω (ἐμαυτὸν) τὸ τέκνον μου) εἰς γάμον: 1) ἐπὶ γυναικός, δίδω ἐμαυτὴν εἰς γάμον, ὑπανδρεύομαι (λατ. nubere), 2) ἐπὶ τῶν γονέων, δίδω τὸ τέκνον μου εἰς γάμον, μνηστεύω τὸ τέκνον μου ἢ λαμβάνω γυναῖκα διὰ τὸν ἰόν μου ἢ ἀνδρα (σύζυγον) διὰ τὴν δυγατέρα μου.— ἢ Παθητ., δίδομαι εἰς ἀνδρα (ὡς σύζυγός του), ὑπανδρεύομαι ἢ λαμβάνομαι ὑπὸ τινος γυναικός ὡς σύζυγος. [δι' ἔτυμολ. βλ. γαμβρός, γάμος].

γαμήλευμα, -ατος, τό=γάμος (βλ. λ.).

γαμήλιος, ον, καὶ -α, -ον (γαμέω)· ὁ ἀνήκων εἰς γάμον, νυμφικός (λατ. nuptialis): ἡ γαμηλία· (ἐνν. θυσία)=ἑορτὴ γινομένη ἐπ' εὐκαιρίᾳ γάμου.

Γαμηλιών, -ώνος, ὁ· ὁ ἔβδομος μῆν τοῦ ἄττικου ἔτους, ὀνομασθεῖς οὕτω ἐκ τοῦ γαμέω, διότι ἦτο ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν συνήθως ἐτελοῦντο οἱ γάμοι, καὶ ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸ χρονικὸν διάστημα 15 Ἰανουαρίου—15 Φεβρουαρίου. Βλ. καὶ Ἀθηναίων.

γαμίζω, μέλ. -ίσω (γάμος)· δίδω εἰς γάμον (δυγατέρα), ὑπανδρεύω.

γαμικός, ἡ, ὄν (γάμος)· ὁ ἀνήκων εἰς γάμον ἢ κατάλληλος διὰ γάμον, νυμφικός (λατ. nuptialis): τὰ γαμικά=ὁ γάμος (λατ. nuptiae)· ἐπῆρ. -κῶς=ὡς εἰς γάμον.

γάμσκο=γαμίζω (β βλ.).

γάμο-κλόπος, ον (γάμος + κλέπτω)· μοιχευτικός, μοιχικός ἢ ὡς οἰαία. μοιχός.

ΓΑ'ΜΟΡΟΣ, ὁ, ἄωρ. ἀντὶ γη-μόρος. ΓΑ'ΜΟΣ, ὁ· «γάμος», τελετὴ γάμου, ὑπανδρεία: ἐν τῇ πληθ. οἱ γάμοι=γαμηλῖοι ἑορταί, τελετὴ γάμου (λατ. nuptiae).

*Ετυμ.: γάμος, γαμέω· ἄορ. ἔγγμα, ἄωρ. ἐγάμα· γαμέτης, γαμετή, γαμέτις· γαμήλιος· γαμβρός (βλ. λ.)· συγγ. τῆς σανσκρ. jāmihi (ἀδελφός ἢ ἀδελφῆ), λατ. geminus (δίδυμος) κ.ἄ. (βλ. ἐν λ. γαμβρός).

γάμο-στέλλος, ον (γάμος + στέλλω)· ὁ στέλλων (προπαρασκευάζων) γάμον.

γαμφηλαί, -ῶν, αἰ' (γαμψός + γαμπρός)· αἱ σιγόνες ζώου (π. χ. λέοντος, ἔππου κλ.)· βόμφος πτηνοῦ. [δι' ἔτυμολ. βλ. γόμφος].

γαμψός, ἡ, ὄν (κάμπτω)· καμπύλος, κυρτός, εκκομμένος.

*Ετυμ.: γαμψός· γαμψῶνυξ, -υχος (γαμψός+δενῦξ) = ὁ ἔχων γαμψοῦς δονυχας· πρβλ. λιθ. gum'bas (προεξοχή, κόμβος), gémbé (καρφόλι), gumbrón (περικεφαλαία). Πάντα ταῦτα εἶναι συγγ. τῶ γνάμπτω=κυρτώνω· βλ. γνάμπτω.

γάν, ἄωρ. ἀντὶ γῆν, γαῖαν.

γάνω (γάνος): λάμπω, άπαστράπτω, στίλβω || φαίνομαι δροσερός, ζωηρός, θαλερός (λατ. *nitere*) || μτφρ. είμαι φαιδρός, χαίρω, άγάλλομαι.

ΓΑ'ΝΟΣ, -εος, τῷ λαμπρότης, σπιλιπνότης || άκτινοβολία || κάλλος, γοητεία, εύφροσύνη.

Έτυμ.: γάνος, γάνω (λάμπω), γανώω (δ βλ.): γανερός (λαμπρός, στίλβων): γάνωμα (δ βλ.): γανυρός (φαιδρός) Πάντα ταύτα συνανήκουσιν έτυμολ., διά τήν έτυμολ. δέ βλ. γηθέω.

γάνωω καθιστώ τι λάμπον, άπαστράπτον, τό κάμνω νά άκτινοβολή, «γανώνω» μτχ. παθ. πρκ. **γεγανωμένος**=λατ. *nitidus*=περιχαρής, εύθυμος.

γανώνω, -όωσα, έπ. μτχ. τοῦ γανώω.

γάνυμαι, έπ. μέλ. **γανύσομαι**: Άποθ. (γάνος) άγάλλομαι, λαμπρύνομαι, φαιδρύνομαι || είμαι κατενδουσιασμένος μέ τι. Έξ' αυτού τό

γάνυσμα, τό, γεν. -ατος=γάνος (δ βλ.).

γᾶ-πεδον, τό, δωρ. αντί γῆπεδον.

γᾶ-πετής, **γᾶ-πόνος**, **γᾶ-ποτός**, δωρ. αντί γη-πετής κλπ.

ΓΑ'Ρ, σύνδ. αιτιολ. ή έπεξηγηματ. και συμπερασμ. γενικώς θεωρεΐται ως σύνδ. εκ των γε + ᾄρ (ᾄρα), μέ κυριαρχούσαν τήν έννοιαν άλλτες τοῦ πρώτου και άλλοτε τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ. Άντιστοιχεί πρός τό τῆς Λατιν. *enim* και, ως εκείνο, οὔδέποτε τίθεται έν άρχῇ λόγου, αλλά πάντοτε μετά μίαν τοῦλάχιστον λέξιν. Αί κυριώτεραι χρήσεις του είναι: **I. Αἰτιολογικός**, εισάγων τόν λόγον ή τήν αίτιαν τοῦ συνόλου των προηγούμενων ή μερους αὐτῶν, όποτε=διότι.—Όταν ή αίτιολογία προηγῆται τοῦ αιτιολογούμενου, δ γάρ=όσον, άφ' οὔ, έπειδή: **Άτρεΐδη, πολλοί γάρ τεθνήσκειν Ἀχαιοί...** τῷ σε χρῆ πόλεμον παῦσαι=έπειδή πολλοί... έχουν πέσει νεκροί, δι' αυτό πρέπει νά σταματήσης τόν πόλεμον || τήν αὐτήν σημασίαν έχει δ γάρ και έν ταις παρενθετικαῖς προτάσεσιν: **καί, ἦν γάρ δ Μαραθῶν έπιτηδεύατον...** = και, έπειδή ὁ Μαρ. ἦτο ή πλέον κατάλληλος τοποθεσία, ... ||

Έπεξηγηματικός, εισάγων πλήρη έπεξηγήσιν (ανάλοισιν) τῶν προηγούμενων (ίδια δσάκις εισάγει έναρξιν άφηγήσως): **δμως δέ λεκτέα ἄ γινώσκω** έχει γάρ ή χώρα πεδία κάλλιστα... = άλλ' όμως πρέπει νά είπω δσα γινωρίζω έχει δηλα δή (=γάρ) δυνάμενος νά άποδοθῆ και διά τοῦ συλλογ. λοιπόν) ή χώρα κλπ. Τοιαύτην έπεξηγ. σημ. έχει συνήθως, δσάκις προηγείται δεκτικῆ άντων., ή υπερθετικοῦ θαμβοῦ επίθ., ή μια τῶν εισαγωγικῶν φράσεων **σκέπασθε δέ, δηλον δέ, τεκμήριον δέ.**— **III Έπιτακτικός**, έπιτείνων (ένισχύων): **1) Ἐρώτησιν** (ως τό λατ. *nam*): **τίς γάρ σε θεῶν έμοι ἄγγελον ἦκεν**=και ποίος λοιπόν από τοῦ θεοῦ σε απέστειλεν...; **2) Εὐχῆν**: **κακῶς γάρ εἰς-όλοιο** = "Ω, πού νά πήγαινες κατά διαβόλου! μετά τοιαύτης σημασ. καίται δ γάρ εἰς τήν συνήθη παρ' Ὀμήρω περιφρασιν **αἴ γάρ και τήν παρ' Ἀτ. εἰ ἦ εἴθε γάρ** (λατ. *utinam*) (=ώ, μακάρινά...)— **IV Έν συνδουσασμῷ μετ' άλλων μορίων**: **ἀλλά γάρ**, ένθα δ γάρ άνήκει εἰς πρότασιν μή υπάρχουσαν άλλ' εύκόλως εκ των συμπραζόμενων έννοουμένην, ἡς ή θέσις είναι μεταξῦ τοῦ **ἀλλά** και τοῦ **γάρ**: **ἀλλά γάρ ἦκουσ' αἴδ' ἐπὶ πρᾶγος πικρόν** (Αἰσχ.)=ἀλλά [σίωπα], αἶδε γάρ ἦκουσιν... 'Η σύνταξις δηλ. είναι **έλληειστικῆ** Παρ' Ἡροδ. υπάρχει χωρίον ένθα ή τοιαύτη σύνταξις είναι πλήρης: **ἀλλ', οὐ γάρ έπειθε, διδοί τό φᾶρος.** **2) γάρ ᾄρα**=διότι άληθῶς, διότι τῷ δντι. **3) γάρ δῆ**=διότι θέβαια, διότι ως γνωστόν. **4) γάρ οὖν**=διότι τῆ άληθεία. **5) γάρ που**=διότι ύποδέτω.

γαργαίρω, μέλ. -ᾄρω (γάργᾱρα) είμαι πλήρης από τι, γέμω.

Έτυμ.: εκ β. γαρ- παράγονται τά: γάρ-γαρα (σωρός), γαρ-γαίρω, ᾄ-γείρω, ᾄγορά, ᾄγυρις, ᾄγυρτης' λατ. *grex*, *e-greg-i-us*, *greg-a-him* διά πλείονα βλ. ᾄγείρω.

γαργάλισμα, άττ. **γαργαλίω** (γάργᾱλος) δτι και σήμερον, έρεδίζω (λατ. *irillare*). Έξ' αυτού τό

γαργαλισμός, -οῦ, δ' κνησμός, τό γαργάλισμα, λατ. *irillatio*.

ΓΑ'ΡΓΑΛΟΣ, δ' γαργαλισμός, κνησμός (φαγοῦρα) || γαργαλής = ὁ εύκόλως γαργαλιζόμενος || γαρ-

γαλίζω λέξεις πεποιημένοι κατ' άπομίμησιν ἤχου (πρβλ. λατ. *gurges*).

ΓΑ'ΡΓΑ'ΡΑ, τᾶ' σωρός, πληθος, άφθονία [δία τήν έτυμολ. βλ. γαργαίρω και ᾄγείρω].

γᾶρος, δ' ζωμός τις ή έμβασμα έξ άλλης και μικρών Ιχθύων, ή τᾶ έντόσδια τῶν Ιχθύων ταριχευτά.

γᾶρῶ, δωρ. αντί γηρῶ.

γαστήρ, ή, γεν. **γαστέρος** και κατά συγκοπ. **γασρός**, δστ. πλ.θ. **γαστράσι**: ή κοιλία, τό υπογάστριον, λατ. **venter**: **γαστήρ άσπίδος** = τό κοίλον τῆς άσπίδος.

2) μήτρα, λατ. **uterus**: **έν γαστρὶ φέρειν** ή **έχειν** = έγκυον εἶναι, έγκυμονεῖν. **3) μτφρ. δρεξίς**, και έν καθ' ήμισυ, λαιμαργία, άδηφαγία.

Έτυμ.: γαστήρ, γεν. **γασρός**, αιτ. **γαστέρα** γαστρα (=ή κοιλία άγγείου) (< *gᾱ-s- (ή πρώτη σημασ. =τό περιέχον τᾶ έντόσδια) πρβλ. σανσκρ. *gāthā-ras* (κοιλία), *gēma* (κυρ=γρασπύλον, περιέχω, είμαι πλήρης): **γέμος**=έντόσδια έγκεκλεισμένα έντός τῆς κοιλίας. Βλ. **γέμος** και **γέντο**. Έξ' αυτού τό

γᾶστρα, ίων. **γᾶστρη**, ή **κοιλία** (τ. έ. τό έξωγκυμώμενον μέρος) ένός πίδου.

γαστριδίων, τῷ, ύποκορ. τοῦ γαστήρ, γαστρίον (ᾄ βλ.).

γαστρίζω, μέλ. -ίωω (γαστρίς) γεμίζω τήν κοιλίαν, υπερπληρῶ τήν κοιλίαν.— || κτυπῶ τινα εἰς τήν κοιλίαν («πυγμαχικό κόλπο»).

γαστρί-μαργία, ή λαιμαργία, άδηφαγία. εκ τοῦ

γαστρί-μαργος, ον (γαστήρ + μάργος) άδηπάγος, λαιμαργος.

γαστρίον, τό, ύποκορ. τοῦ γαστήρ.

γαστρίς, -ιος (και -ιδος), δ, ή (γαστήρ) ὁ έχων μεγάλην κοιλίαν (ώσαν πῖθον) || λαιμαργος.

γαστρο-θάρης, ές (γαστήρ+θάρης), ιδία επί γυναικός: ή βεβαρημένη τήν γαστέρα μέ έμβρυον, ή έγκυος.

γαστρο-φορέω, μέλ. -ήσω (γαστήρ+φέρω) φέρω έν τῇ κοιλίᾳ, είμαι έγκυος.

γαστρ-ώδης, ες (γαστήρ + εἶδος)=γαστροειδής, ὁ «κοιλαρός», ὁ έξωγκυμώμενην έχων τήν κοιλίαν.

γαστρων, -ωνος, δ'=γαστρίς (βλ. λ.).

γαυλικός, ή, ον (γαῦλος) ὁ άνήκων εἰς (ή κατάλληλος διά) έμπορικόν πλοῖον.

γαυλιτικός, ή, ον = γαυλικός (δ βλ.).

ΓΑΥΛΟΣ, δ' σκεῦος χρησιμοποιοῦμενον κατά τό μέγεγμα τῶν προβάτων (κοιν. «καρδάρι, γαδόδα») || κάδος («κουβάς») χρησιμοποιοῦμενος διά τήν άντλησιν ύδατος (λατ. *gaulus*) κᾶθόλου, πᾶν στρογγύλον σκεῦος (π. χ. ή κυψέλη μελισσῶν).

Έτυμ.: πρβλ. σανσκρ. *gōlah* (σφαῖρα), *gōlagōlam* (σφαιρικῆ λάγνηος), Ἄριμ. *kur* (=σκάφη) (< *gu-ra.

ΓΑΥ'ΛΟΣ, δ' στρογγύλον έμπορικόν πλοῖον (φοινικικόν), έν άντιθέσει πρός τᾶς **μακρᾶς ναῦς**, τᾶς **τρῆρεις** (τᾶ καθαυτοῦ πολεμικά πλοῖα). [κατά τινες φοινικικῆ λ.].

γαυριάω, έν χρήσει μόνον κατ' άνεστ. συμπεριφέρομαι υπερηφάνως, έπαίρομαι, υπερηφανεύομαι, «γαυριάζω». Έκ τοῦ

γαῦρος, ον, και -α, -ον (γαίω) ὁ καυχόμενος, υπερηφανεύόμενος, διά τι || ἀλαζών, άγέρωχος || ὁ περιφρονητικῶς πρός τοῦς άλλους φερόμενος || εύπληθοσ |γαῦρος' γαυράς, -ακος, ίων. γαῦρηξ ('Ἡσυχ.)

γαυρίαώω γαυρῶω (= καθιστώ τινα γαῦρον) πάντα ταύτα είναι ὁμορ. (εκ β. γαυ-> γαF->γα-) τῷ ὁμ. γαίω (< *γαF-|ω' βλ. γηθέω και ᾄγαυός). Έξ' αυτού τό

γαυρόομαι, παθητ.: έπαίρομαι διά τι || είμαι υπερήφανος, ἀλαζών. (συνών. τῷ γαυριάω, δ βλ.). Έξ' αυτού τό

γαῦρωμα, -ατος, τῷ' έφ' ᾧ τῆς έπαίρεται, αίτία υπερηφανείας, κομπορημοσύνη.

ΓΕ, δωρ. γα, έγκλιτ. μόριον, λατ. **quidem** τούλάχιστον, έν πάση περιπτώσει: **δ γ' ένθάδε λεῶς** =οἱ έδῶ τούλάχιστον άνδρωποι || συχνά ἠνωμένοι μετά άντωνυμιᾶν: **έγωγε, σύγε, όγε.** **2)** καλά λοιπόν, τότε λοιπόν (ύποδηλοῦν κάποιαν άπροθυμίαν): **εἰμί γε** = τότε λοιπόν (καλά λοιπόν), δᾶ ὑπάγω (άφ' οὔ εἶναι έτοιμοι...). **3)** Καί πράγματι (τῷ δντι, ἀληθῶς) εκ έπ-

Ισης, προσέτι: *καλῶς γε ποιῶν* = και προσέτι (πολύ) καλῶς ποιῶν! 4) πρὸς ἔξαρσιν και ἐπίτασιν δρῶν: *νῆ Δία...* (μετὰ μασολαβούσης λέξεώς τινος, εἰς τὴν ὁποῖαν συνήθως ἀναφέρεται ὁ γε).— II ἀκριβῶς, ἴσα-ἴσα, ἀκριβῶς ἴσα-ἴσα· ἀκόμη και: *ἤλθον Ἀμφιάρεω γε πρὸς βίαν*=ἀκριβῶς (ἀκόμη και) ἐναντίον τῆς δελήσεως τοῦ Ἀμφιάρου. [εἶναι τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ -k τοῦ Ἰουθ. ml-k = ἐμέ-γε και πρὸς τὸ -g τοῦ λατ. neg-ōlium, neg-legere, neg-are· πρβλ. σανσκρ. ha (*ghe, *gha ἢ gho, λιθ. -gi, -gu, λατιν. hi-c (*ghe ἢ *gho+*ke].

γέα-οχος, ον, δωρ. ἀντί γαίη-οχος.

γέγασα, ἐπ. ἀντί γέγονα, πρξ. τοῦ γίγνομαι· ἔχω γεννηθῆ, εἶμαι, ζῶ· πληθ. *γέγαστε, γεγάστε, γεγάσσι*· ἄλλ' ὁμοῦ *γεγάμε* [ᾱ] ἀπρφ. ἀντί *γεγάμαι*, δωρ. *γεγάκειν* [ā]· μτχ. *γεγάως, -αυῖα*, ἀπτ. κατὰ συναλο. *νεγάως, -ῶσα*, ὡς τὸ *βεβῶσ, βεβῶσ*.

Ἔτυμ.: ἐκ ῥ. γεν-, γα- (= ἐ-γεν-ό-μην, γί-γνομαι, γέν-ος, γεν-ε-τήρ, γεν-ε-τεῖρα, γέν-ε-σις κλπ.) — γα-: γε-γα-ώς, γε-γά-α-σι, γί-γα-ς)· πρβλ. σανσκρ. g'an (g'āp-ā-πί, g'ā-gan-mi) = γεννᾶν, παρακριν, g'an-ūs = γένος, g'an-i-tā = γενέτωρ, g'ān-i-trī = γενέτειρα· λατ. gen-, gi-gn-o, gen-us, gen-i-tor, gen-e-rix, gen-s κλπ.

γέγαθα, δωρ. ἀντί γέγηθα, πρξ. τοῦ γηθέω.

γεγάκειν, ἀπρφ. δωρ. πρξ. τοῦ γίγνομαι· βλ. *γέγασα*.

γεγάμεν, **γεγάμεν**· βλ. *γέγασα*.

γεγάμηκα, πρξ. τοῦ γαμέω.

γεγένημαι, πρξ. τοῦ γίγνομαι.

γέγευμαι, παθ. πρξ. τοῦ γεύω.

γέγηθα, **γεγήθειν**, πρξ. και ἐπ. ὄπερα. τοῦ γηθέω.

γεγήρακα, πρξ. τοῦ γηράσκω.

γέγλυμαι, παθ. πρξ. τοῦ γλύφω.

γέγυμμαι, παθ. πρξ. τοῦ γομφῶω.

γέγονα, πρξ. τοῦ γίγνομαι.

γέγραφα, **γέγραμμαι**, ἐνεργ. και παθ. πρξ. τοῦ γράφω.

γεγράφμαι, τετελ. μέλ. τοῦ γράφω.

γεγύμνακα, **γεγύμνασμαι**, ἐνεργ. και παθ. πρξ. τοῦ γυμνάζω.

ΓΕΪΩΝΑ, πρξ. μετὰ σήμ. ἐνεστ., μτχ. *γεγωνῶς*, ὄπερα. *ἐγεγωνέην* μετὰ σήματ. πρτ. — Οἱ ἄλλοι χρόνοι εἶναι ἐσχηματισμένοι ὡσεὶ ἐξ ἐνεστ. *γεγωνῶν* ἢ *γεγωνέων* ἢ ἀπρφ. *γεγωνεῖν*, ἐπ. *γεγωνέμεν*· πρτ. *ἐγεγωνέην* ἢ *γεγόνεην* ἀντί *ἐγεγωνέον*, ὡς γ' ἐν. *ἐγγέωνε*· ἀπρφ. ἀορ. α' *γεγωνῆσαι*· ρήματ. ἐπιθ. *γεγωνητέον*· φωνάζω δυνατὰ ἢ κράζω μεγαλοφώνως, ὡστε νά γίνω ἀκουστός ἢ *δοον τε γέγωνε βοῆσας*=δοον ἡμπόρεσε νά γίνῃ ἀκουστός με τὰς κραυγὰς του || μετὰ αἰτ. πραγμ., διακηρύσσω, διαδῆλω || ἐπὶ πραγμάτων, ἤχῳ, ἀντηχῶ, κωδωνίζω, κ.λ.π.

Ἔτυμ.: εἶναι ἐθαλα ἢ ἐτυμολ. συγγένεια πρὸς τὸ *γινῶσκα*, τοῦ ὁποῖου ὁμοιάζει νά εἶναι τύπος πρξμ.: *γέγονα, γεγωνέοντες*=εὐκόλογνῶριστοι· *γεγωνίσκα*=διακηρύσσω· ριζ. εἰσὶς *ghep;ō*· δι' ἐτυμολ. βλ. *γεγνώσκα*.

γεγώνησις, -εως, ἢ *γέγονα*· τὸ μεγαλοφώνως κράζειν, ἢ μεγαλοφώνως ὁμιλεῖν.

γεγωνητέον, ρήματ. ἐπιθ. τοῦ *γεγωνέω*· πρέπει νά διακηρύξῃ τις μεγαλοφώνως.

γεγωνίσκα, ἐπεκτετ. ἐν. ἀντί *γέγονα*=διακηρύσσω.

γεγωνός, ὄν, ἐπιθ. ἐκ μτχ. *γεγωνῶς* (ὡς τὸ ἐπιθ. *ἀραρός, ὄν* ἐκ μτχ. *ἀραρός*)· ὁ μεγαλοφώνως κράζων, μεγάλως ἤχων, ἤχηρός.

γεγάς, -ῶσα, -ῶς· μτχ. ἀπτ. πρξ. τοῦ γίγνομαι, ἀντί *γεγωνῶς, γεγαῶς* (βλ. *γέγασα*).

Γέεννα, ἢ, γεν. *Γεέννης*· ἐβραϊκὴ λέξ. Gehenna ((gē-hinnom)=ἡ κοιλία τοῦ Ἐννόμ, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐνεσταφρίζοντο τὰ πτώματα τῶν μεγαλυτέρων ἐγκληματιῶν.—ἐνταῦθεν, Ἄδης, τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον (κόλασις, τάρταρος).

γει-πόνος κλπ., βλ. *γεωπ*—.

γει-ἄροτης, -ου, ὁ (γῆ+ἄρω) και *γει-αροτήρ*· ὁ καλλιεργῶν τὴν γῆν.

γεινόμενος, μτχ. ἀορ. α' τοῦ γείνομαι.

γείναι, ἐπ. ἀντί *γείνηαι*, β' ἐν. Ἰποτ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ γείνομαι.

γείνομαι, ὡς παθητ., ἐν χρῆσει μόνον κατ' ἐνεστ. και πρτ.· γεννῶμαι (ἀκριβῶς ὅπως τὸ γίγνομαι).— II Ὁ ἀορ. α' *ἐγεινάμην*, ἀπρφ. *γείνασθαι*, χρησιμοποῖται πάντοτε ἐν ἐνεργ. μτβ. ἐνν.=*ἐγγένησα*· τ. ἔ. *γεννώ* (ἐπὶ πατρὸς) και *τίκτω* (ἐπὶ μητρός)· *οἱ γεινάμενοι*=οἱ γεννήτορες.

γειο-μόρος κλπ.=*γεωμόρος*.

γειο-φόρος, ον (γῆ+φέρω)· ὁ φέρων γῆν.

ΓΕΪΪΩΝ, ἢ **γείσιον**, τὸ· πᾶν τὸ προεξέχον εἰς τρόπον ὡστε νά προσφυλάσῃ, τὸ γείσιον (ἢ κορνίζα) τῆς ὀροφῆς || τὸ κράσπεδον (ἢ παρυφή) ματίου. [ἀγν. ἐτυμολ. ἢ λ. θεωρεῖται ὑπὸ τῶν πλεσίτων ὡς Καρικῆ, πρβλ. τὴν καρικῆν λ. *γίσσα*=λίθος.]

γεινιάσις, -εως, ἢ *γειτονία*, τὸ νά εἶναι τις *γείτων* || οἱ γείτονες, εἴ ἢ γειτονιά.· Ἐκ τοῦ

γεινιάω (*γείταν*)· εἶμαι γείτων, συνουρέω

γειτονεύω και **γειτονέω**=*γεινιάω* (β βλ.).

γειτόσυνος, ον = *γεινιάζων*, γειτονικός, κοντινός. Ἐκ τοῦ

ΓΕΪΤΩΝ, -ονος, ὁ, ἢ (γῆ;)· δετ. και νῦν, ὁ «γειτονός».— II ὡς ἐπιθ. ὁ γεινιάζων, ὁ συνουρέων, ὁ γειτονικός.— μτφρ. συγγενής πρὸς τινα || ὁμοῖος πρὸς τινα. [ἀγν. ἐτυμολ. ἴσως συγγ. τῷ γῆ· πάντως τὸ -ει-ἀπαντᾷ εἰς διας τὰς διαλ.]

γελάσις, αἰολ. ἀντί *γέλασις*.

γελᾶνής, ἐς (*γέλω*)· γελαστικός, εὐθυμός.

γελᾶντι, δωρ. ἀντί *γελῶντι*, δοτ. μτχ. τοῦ *γελᾶω*.

γελάξας, δωρ. ἀντί *γέλασας*.

γελάοισα και **γελῶσα**, δωρ. ἀντί *γελάουσα*.

γελᾶσα, δωρ. ἀντί *γελῶσα*, ὄνομ. θηλ. μτχ. τοῦ *γελᾶω*.

γελασεῖω, ἐφρετικὸν τοῦ *γελᾶω*· ἔχω ὄρεξιν νά γελᾶσω, εἶμαι ἔτοιμος (πρόθυμος) νά γελᾶσω.

γέλασμα, -ατος, τὸ (*γελᾶω*)· γέλως || μτφρ. τὸ πάφλασμα (π.χ. τῶν κυμάτων): *κυμάτων ἀνήγειθμον γέλασμα*=τὸ πάφλασμα ἀναριθμητῶν κυμάτων.

γελαστής, -οῦ, ὁ (*γελᾶω*)· ὁ γελῶν, ὁ μυκτηριστής (χλευαστής).

γελαστός, ἢ, ὄν· γελοῖος, καταγέλαστος. Ἐκ τοῦ

ΓΕΛΑΪΩ, ἐπ. *γελῶ*, ἐπ. μτχ. πληθ. *γελῶντες, γελῶντες, ἢ γελοῖωντες*· ἐπ. πρτ. *γελοῖων ἢ -ῶων*· μελ. *γελᾶσομαι*· ἀορ. α' *ἐγέλασα*, ἐπ. *ἐγέλασσα*, δωρ. *ἐγέλαξα*.—Παθητ. ἀορ. α' *ἐγέλασθην*· πρξ. *γεγέλασμαι*· γελῶ, λατ. *rideo*· *ἐγέλασσε φίλον κῆρ* = ἐγέλασεν ἐντός του (μέσα του) ἢ καρδιά του.— II γελῶ διὰ τι(να), χλευάζω τι(να).

Ἔτυμ.: *γελᾶω*· *γελαστός*· *γελᾶνής* ((*γελασ-νής)· *γέλως*, -ωτος, ἀπτ. γεν. *γέλω* (ἀντί *γᾶλως), αἰολ. *γέλος*· *γελῶνός* ((*γᾶλασ-νός)· *γελῆγη* (βλ. λ.)· πιθάν. συγγ. τῷ *αγελεῖν*· *λάμπειν, ἀνθεῖν*· Ἦουχ. και τῷ *γῆνος, γῆνη, αἰλαινοί*· τὰ *λαμπρῶματα*) (Ἦουχ.)· πρβλ. ἱρλ. *glan* (καθαρὸς) (<*glan-s· Γαλλ. *glain* (πολύτιμος λίθος) (<*glanjō· Ἰρλ. *glaine gáithe* (νηνεμία) (<*glanjā· παλ-γερμ. *kleinl* (λαμπρός) (<*glai-

ΓΕΪΛΙΣ, -ιδος (και -ιδος, και -ιος), ἢ (και ἤττον ὀρθῶς *γελγίς*)· πληθ. *γέγγις* = *ἄγγις* (β βλ.)· κεφαλή ἢ βολβός ἢ σκελὶς σκοροδόου (λατ. *spica allii*). [*γέγγις* (*γελγίθ-· πρβλ. *ἄγγις* και ἴσως σανσκρ. *grhjanah*=εἶδος κρομμίου].

γελοῖος, ἐπ. ἀντί *γέλοιος* (β βλ.).

γέλοιος α, ον, και -ος, -ον (*γελᾶω*), και *γελοῖος*· καταγέλαστος, «γελοῖος», ὄλιος γέλωτος.— II προκαλῶν γέλωτα, γελωτοποιός, εὐτράπελος, ἀστεῖος || *γέλοια*=ἀστεῖομορ, ἀστεῖοτήτες «ἀστεῖα».

γελῶντων, ἐπ. πρτ. τοῦ *γελᾶω*.

γελσιώντες, μτχ. ἐν. τοῦ *γελῶντων*.

γελῶω, γελῶντες, ἐπ. ἀντί *γελῶω, γελῶντες*.

γελῶντι, δωρ. ἀντί *γελῶω*.

γελῶντες, ποιητ. ἀντί *γελῶντες*.

γέλως, ὁ· γεν. -ωτος, αἰτ. -ωσι (ἐπ. -ω)· αἰτ. *γέλωτα* (ἐπ. *γέλω*, παρὰ τοῖς ἀπτ. ποιητ. *γέλων*)· (*γελᾶω*)· γέλως, γέλασμα, λατ. *risus*· *ἐπὶ γέλωτι*=διὰ νά προκαλέσῃ τις γέλωτα, χάριν ἀστεϊότητος.— II ἀντικείμενον γέλωτος, αἰτία διὰ γέλωτα (λατ.

ludibrium)· **γέλωτα ποιούμαι** τι=γελοιοποιῶ τι, τὸ κάμνω νά προκαλῆ τὸν γέλωτα.

γελυτο-ποία, ἡ· τὸ νά κάμνη τις γελοῖα πράγματα, διὰ νά προκαλῆ τὸν γέλωτα τῶν ἄλλων || βωμολοχία. Ἐκ τοῦ

γελυτο-ποιός, ὄν (γέλωσ + ποιέω)· ὁ προκαλῶν (κινῶν) τὸν γέλωτα || ὡς οὖσα. ὁ **γελυτοποιός**, -οῦ=ὁ λέγων ἄστεια, ὁ ποιῶν γελοῖα, ὁ «γελυτοποιός».

γελῶν, ἐπ. πρτ., **γελῶντες** ἐπ. μτχ. τοῦ **γελᾶω**.

γελῶ, μέλ. **γελῶω**, ἄττ. -ῶ (γέμω)· «γελῶω», πληρῶ ἐντέλωσ || φορτῶνω τι μέ τι. — Παθητ., πληροῦμαι, φορτῶνομαι.

γέμος, τὸ=γόμεσ· ἑσῶρος, φορτίον. Ἐκ τοῦ **ΓΕΜΩ**, ἐν χρῆσει μόνον κατὰ ἔνεστ. καὶ παρატ. εἶμαι γεμέτος, εἶμαι πλήρης ἀπὸ πράγμ. τι.

Ἐτυμ.: **γέμω**, **γελῶω**· **γέμος** (= ἐντόσθια· βλ. **γαστήρ**)· γόμεσ=φορτίον· πρβλ. λατ. **gemo**· βλ. **γέντο**.

γενεά, -ᾶς, ἰων. **γενεή**, -ῆς, ἡ (*γένω)· γέννησις, χρόνος γεννήσεως, γενετή: **δπλότερος γενεή**=νεώτερος κατὰ τὴν ἡλικίαν || **ἐκ γενεῆς** = ἐκ γενετῆς (ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς γεννήσεως). — || γέννησις, οἰκογένεια, καταγωγή: **γενεῆ ὑπέρτερος** = ἀνώτερος κατὰ τὴν καταγωγήν· ἐπὶ ἱππων, «ράτσα». — || «γενεά»=λατ. **saeculum**: **δύο γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων**. — **IV** τέκνα, ἀπόγονοι.

γενεᾶ-λογεῖω, μέλ. -ῆσω (**γενεα-λόγος**)· ἀνιχνεύω, παρακολουθῶ, τὸ γενεαλογικὸν δένδρον τινός· **γενεαλογεῖναι** τινα=παρακολουθῆναι τὴν γενεαλογίαν τινός. — Παθ., ἔλκω τὴν γενεαλογίαν μου. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

γενεᾶ-λογία, ἡ· ἡ παρακολουθησις τῆς καταγωγῆς τινός, ἡ «γενεαλογία» του. Ἐκ τοῦ

γενεᾶ-λόγος, ὄν (**γενεᾶ** + λέγω)· ὁ ἐρευνῶν τὴν γενεαλογίαν.

γενεή, -ῆς, ἡ, ἰων. ἀντὶ **γενεᾶ**· ἐπ. δοτ. **γενεῆφι**.

γενεῖδη, ἡ· γέννησις, ἀρχή, προέλευσις, καταγωγή || ἐπὶ ἱππων, ράτσα, γένος. 2) ὁ τόπος τῆς γεννήσεως, τόπος προελεύσεως: **ἀργύρου γενεῖδη** = μεταλλεῖον ἀργύρου.

γενεθλίδιος, ὄν=γενεθλίος.

γενεθλίος, ὄν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γέννησιν ἢ τὸ γένος τινός (λατ. **patialis**): **γενεθλίον ἡμέρα**=ἡ ἡμέρα τῆς γεννήσεως τινός· **τὰ γενεθλία** = ἑορτὴ ἐπὶ τῆς γεννήσεως, ἡ κατ' ἔτος (καὶ δὴ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως) ἑορτὴ τοῦ γεννηθέντος· **γενεθλίοι θεοὶ**=λατ. **dii gentiles**=οἱ θεοὶ οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν οἰκογένειαν ἢ τὸ γένος τινός, οἱ προστάται θεοὶ || **γενεθλίον αἷμα**=συγγενικὸν αἷμα.

γενεθλον, τὸ = **γενεθλή** (ὁ βλ.)· καταγωγή. 2) = **γέννημα**, γόνος, ἀπόγονοι.

γενειάζω, δωρ. -άσσω (**γένειον**)· ἀποκτῶ γενειάδα, φθάνω (ἔρχομαι) εἰς ἀνδρικήν ἡλικίαν.

γενειάς, -άδος, ἡ (**γένειον**)· γένειον, πώγων, γενειάς. 2) Κατὰ πληθ., παρειά («μάγουλα»), γνάθοι.

γενειάσκω = **γενειάζω**· ἀρχίζω νά ἀποκτῶ γενειάδα.

γενειάτης, ἰων. **γενειήτης**, ὁ· θηλ. **γενειᾶτις** ἢ -εᾶτις, -ιδος (**γενειάς**)· γενειοφόρος.

γενειᾶω, μέλ. -ῆσω=**γενειάζω**· ἀποκτῶ γενειάδα, τρέφω (ἔχω) γενειάδα.

γένειον, τὸ (**γένυς**)· τὸ καλυπτόμενον ὑπὸ τοῦ πώγωνος μέρος τῆς κάτω σιαγόνας, τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου, ἡ κάτω σιαγών, τὸ «πηγούνη».

γένεο, ἐπ. ἀντὶ **ἐγένου**, ὅ· ἐν. ἀορ. ὅ· τοῦ **γίγνομαι**.

γενεῖσθαι, ἀπρφ. ἀορ. ὅ· τοῦ **γίγνομαι**.

γενεσίος, ὄν=γενεθλίος (ὁ βλ.). — || τὰ **γενεσία** = ἑορτὴ εἰς μνήμην τῶν **γενεθλίων** νεκροῦ τινός (πρβλ. **νεκυσία**).

γενεσις, -εως, ἡ (**γενεῖσθαι**, *γένω)· ἀρχή, πηγὴ || γέννησις, γένος («ράτσα»), καταγωγή. [δι' ἔτυμολ. βλ. **γένος**, **γίγνομαι**].

γενεσκετο, ἰων. ἀντὶ **ἐγένετο**, ὅ· ἐν. ἀορ. ὅ· τοῦ **γίγνομαι**.

γενετίρα, θηλ. τοῦ **γενετήρ** (*γένω)· ἡ χορηγοῦσα τὴν γέννησιν, γεννήτρια, μήτηρ. — || ἡ γεννηθεῖσα, ἡ θυγάτηρ.

γενετή, ἡ=γενεῆ (ὁ βλ.), γέννησις, τοκετός.

γενετήρ, -ῆρος, ὁ = **γενετής** (ὁ βλ.). [δι' ἔτυμολ. βλ. **γένος**, **γίγνομαι**].

γενετής, -ου, ὁ (*γένω)· ὁ γεννήσας, ὁ πατήρ, πρόγονος. 2) ὁ ἀποκτηθεὶς, ὁ υἱός. — || ὡς ἐπιθ.=**γενεθλίος** (βλ. λ.).

Γενετυλλίς, -ίδος, ἡ (**γένω**)· ἡ θεὰ ἡ ἐφορῶσα κατὰ τὴν ὥραν τοῦ τοκετοῦ, ἐπώνυμον τῆς Ἀφροδίτης, προστάτιδος καὶ θεοῦ κατὰ τοὺς τοκετούς.

γενέτωρ, -ορος, ὁ=γενετής (ὁ βλ.), πατήρ (πρβλ. λατ. **genitor**).

γένεω, ἰων. ἀντὶ **ἐγένω**, ὅ· ἐν. ἀορ. ὅ· τοῦ **γίγνομαι**.

γενηθῆτω, ὅ· ἐν. Προστ. παθ. ἀορ. α' τοῦ **γίγνομαι**.

γενήσις, ἡ, γεν. **γενηίδος** (**γένυς**)· καὶ κατὰ συναίρ. **γενήσας**=**γένυς** (ὁ βλ.)· ἄκωκῆ (κόψις) τοῦ πελέκεως || πελέκως, ἄσινη, δίκηλα. [δι' ἔτυμ. βλ. **γένυς**].

γένημα, -ατος, τὸ=**γέννημα** (ὁ βλ.).

γένενα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **γένος**· καταγωγή, ἀπόγονοι [παράγωγον τοῦ **γενναῖο** (***γενεναῖο** **γενναῖος** = ὁ ἀνήκων ἀποκλειστικῶς εἰς ἓν γένος, μίαν ράτσα, ὁ εὐγενεὺς γένους. βλ. **γίγνομαι**].

γενναῖδας, -ου, ὁ, πληθ. **γενναδαί** (**γένενα**)· ὁ εὐγενής (τὴν ψυχὴν, ἢ τὴν καταγωγήν), λατ. **generosus**.

γενναῖο-πρεπής, -ες (**γενναῖος** + **πρέπω**)· ὁ ἀρμόζων (κατάλληλος) εἰς εὐγενήν. (Ἐπίρ. -πῶς=κατὰ τρόπον **πρέποντα** εἰς **γενναῖους**).

γενναῖος, α, ὄν καὶ -ος, -ον (**γένενα**)· ὁ ἀρμόζων εἰς τὴν γενεάν ἢ τὴν καταγωγήν τινός· **οὐ μοι γενναῖος**=δὲν ταιριάζει εἰς τὴν ὑψηλὴν καταγωγήν μου || εὐγενής τὸ ἦθος (μεγαλόφρων, ὑψηλόφρων) καὶ τὴν καταγωγήν (τὸ αἷμα, «γαλαζοαίματος»), εὐγενής || ἐπὶ ζῴων, «καλὴς ράτσας», «ἀπὸ καλοῦ οὔτι» || ἐπὶ πραγμάτων, καλὸς εἰς τὸ εἶδος του, καλῆς ποιότητος || ἀλλ' ὡς καὶ: **γενναῖα δύη**=γνησία (ἰσχυρά, δυνατὴ) δυστυχία. [δι' ἔτυμ. βλ. **γένενα**, **γίγνομαι**]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

γενναῖότης, -ητος, ἡ· εὐγένεια, εὐγενικὸν φρόνημα || ὁ χαρακτήρ τοῦ γενναίου || ἐπὶ χώρας, εὐφορία, γονιμότης.

γενναῖος, ἐπίρ. τοῦ **γενναῖος**· εὐγενεῶς ὑπερθ. **γενναῖότατα**.

γεννάω, μέλ. -ῆσω (**γένενα**)· ἐπὶ τοῦ πατρός, παράγω ἀπὸ τοῦ μηδοντος εἰς τὸ εἶναι, «γεννῶ» || ἐπὶ τῆς μητρός, φέρω εἰς τὸν κόσμον, ἀντὶ τοῦ **τίκτω** || οἱ **γεννησάντες**=οἱ γονεῖς. — || μτρφ. **γεννῶ**, παράγω, δημιουργῶ, δίδω ἀρχὴν εἰς τι [δι' ἔτυμολ. βλ. **γένενα**, **γένος**, **γίγνομαι**]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

γέννημα, -ατος, τὸ· πᾶν τὸ παραγόμενον, τὸ γεννώμενον, τέκνον (**progenies, proles**) || πᾶν προῖον, πᾶν ἔργον. — || ἡ φύσις τινός. — || γέννησις, παραγωγή.

γέννησις, -εως, ἡ· γέννησις, παραγωγή || τὸ γεννᾶν, παράγειν.

γεννητής, -οῦ, ὁ, καὶ **γεννήτης** (**γεννάω**)· ὁ γεννῶν, ὁ γονεὺς (λατ. **pater familias**).

γεννητός, ἡ, ὄν (**γεννάω**)· ὁ γεννηθεὶς || θνητός.

γεννητῶρ, -ορος, ὁ=γενετῶρ (ὁ βλ.).

γεννικός, ἡ, ὄν = **γενναῖός**· εὐγενής, γενναῖόφρων || πλήρης ζωῆς. Ἐπίρ. -ῶς.

γενοῖατο, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ **γένοντο**.

γενοῖμαν, δωρ. ἔβητ. ἀορ. ὅ· τοῦ **γίγνομαι**.

γένος, -εος, τὸ (*γένω)· «γένος», γενεά, οἰκογένεια || καταγωγή || οὐχὶ κατ' αἰτ. ἀπόλ. **γένος**: **ἐξ Ἰθάκης γένος εἶμι**=εἶμαι ἀπὸ τῆς Ἰθάκης ἐκ καταγωγῆς || οὕτω καὶ κατὰ δοτ. **γένει πολίτης**=πολίτης γεννημένος (κατ' ἀντίθ. πρὸς τοὺς ἐκ τῶν ὑστέρων πολιτογραφουμένους). — || ἀπόγονος, ἔκγονος, τέκνον (πρβλ. τὸ τοῦ Βιργιλ. **Divi genus**). — || φυλὴ, «ράτσα» (ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν), ἔθνος. 2) ἐν σχέσει πρὸς τὸν χρόνον, ἐποχὴ, ἡλικία, γενεά. — **IV** φύλον || γένος. — **V** γένος, τᾶς· ἐν τῇ λογικῇ ἀντίθ. τῇ **εἶδος** (**species**). [**γένος**=σανσκρ. **janaḥ**=λατ. **genus**· βλ. **γίγνομαι**].

γέντο=**ἔλαβεν** (ῥησασεν)· ὅ· ἐν. ἀπρηχαιωμένον τινός καὶ μηκέτι ἐν χρῆσει ῥήματος, μόνον ἐν τῇ τύπῃ τοῦτφ ἀπαντῶντος· πῖθ. αἰολ. ἀντὶ **ἔλετο** (τοῦ γ καμμένου ἀντὶ F). — || συγκεκομ. ἀντὶ τοῦ **ἐγένετο**.

Έτυμ.: ἄμην. γέντο <*γεμ-το, προφανῶς τοῦ γέμω = λαμβάνω, πιάνω πρβλ. Κυπρ. παρ' Ἑσυχ. ἀπό-γεμ' ἀφελκε', αὐγγεμος συλλαβή, γάγγαμον κλ. πρβλ. καί τὰ σχετικά τὰ παρατιθέμενα ἐν λ. γέμω ὡς ἱβλ. gemel (δεσμός, ἄλυσος), ἄλλ. δ-γμος (χειρὸβόλον οἰαγῶν, δρόγμα)· ρίζ. gem- (ἀρπάζειν, ἀδράχνειν, περιέχειν, βλ. γαστήρ πιέζειν, βλ. γέμω συνενώνειν, βλ. γαμβρός, γάμος)· Κατ' ἄλλους ἐκ β. FeL- τοῦ ἀορ. έίετο (γ ἀντί F, γ ἀντί λ, ὡς ἦνθον ἀντι ἦλθον, βέντιστος ἀντι βέλιτιστος.

ΓΕΝΥΨ, ἡ, γεν. γένυος· δοτ. γένυϊ· δοτ. πληθ. γένυσι, ἐπ. γένυσι· αἰτ. γένυας, συνηρ. γένυς· ἡ κάτω οἰαγῶν, «σαγόνη», ἀμφότεραι αἰ οἰαγόνες, στόμα || ἐντεῦθεν ὡς ἡ παρειά, τὸ πηγούνι.— || ἡ ἄκμή, ἄκκη, «κόψις» τοῦ πελέκεως, πέλεκυς ἀξίνη.

Έτυμ.: ἡ γένυς· γένειος· γενειός· γενής· πρβλ. σανσκρ. hānuh = οἰαγῶν (σανσκρ. h- <gh-: ἄλλ. γ-)> Φρυγ. ἀξή, αἰτ. ἀξένα (γένειον) <προθεμ. ἀ-+ξεν = γένυς· λατιν. gena=γνάθος, παρειά (ἀντι *genus κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ māla), genuinus (dens)=μυλ-όδου (τραπεζίτης), θέμ. genu- = γένυς; παλ· ἱβλ. gin, gall. gen (παρειά)· Ἰοτθ. kinnus (οἰαγῶν, παρειά)· παλ·γερμ. kinni (οἰαγῶν, πώγων)· πρβλ. ὡς γνάθος γναθμός, Λιθ. z'andās (οἰαγῶν)· πρβλ. ὡς τὸ παρ' Ἑσυχ. «κάναδοι (Ἰσ. Μακεδον.) οἰαγόνες, γνάθοι».

ΓΕΝΩ, ἄπηρχ. ἐνεστ. ἐκ ρίζ. τοῦ γίγνομαι (δ βλ.). γέρω, ἐπ. συνηρ. τύπος τοῦ γέραα, καὶ παρ' Ἑροδ. γέραα (πληθ. γέρας)· γέρω, κατ' ἀποκοπὴν ἀντι τῆς ὀνομ. πληθ. γέραα.

γεραιός, ἄ, ὄν (γέρων, γῆρας) = γηραιός, γέρων τῆν ἡλικίαν, γέρων || σεβάσιμος, σεβαστός· συγκρίτ. γεραιτέρος (κατὰ τὸ παλαιότερος)· οἱ γεραιότεροι=οἱ πρεσβύτεροι (λατ. senatores) οἱ γονεῖς. Ἰπερθ. γεραιτάτος.

γεραιό-φλοιος, ὄν (γεραιός + φλοιός)· ὁ ἔχων γηραιὸν (πεπαλαιωμένον) φλοιὸν || ὁ ἔχων πλήρες ρυτίδων δέρμα.

γεραιῶν, μελ. γεραιῶν· ἄορ. ἀ' ἐγέρηρα, ἀπρφ. γεραῖα· ἄορ. β' ἐγέρωρον (γέρας)· τιμῶ, ἀνταμείβω διὰ δώρου || γενικῶς, τιμῶ.

γεραιότερος, -τατος, παραθετ. τοῦ γεραιός.
ΓΕΡΑΨ, ἡ, λατ. grus· τὸ γνωστόν πτηνὸν γέρας (μὲ μακρὸν λαϊμόν). 2) Ἡ γυνωστὴ μηχανὴ (πρὸς ἀνύψωσιν βαρῶν χρησιμοποιοῦμένη ἐν τῷ θεάτρῳ π.χ.).

Έτυμ.: ἐκ β. γερ-· γέ-αν-ος, γερ-άν-ιον, Γερ-άν-εια· πρβλ. λατ. gr-u-s, gru-ere· παλ·γερμ. chr-anuh· ἀγγλ·σαξ. cr'-an· Λιθ. gér-ve - Ἀρμ. krunk· πρβλ. Gall. iarnos trigaranos=ταύρος μὲ τρία πτηνά ἐπὶ τῆς ράχως γερμ. kranich, krahn (γέρας). Ἡ ρ. ger- εἶναι κατ' ἀπομίμησιν φωνῆς (=φωνάζειν).

γερῶός, ἡ, ὄν=γεραιός.
γερῶρός, ἄ, ὄν (γεραιός)· σεβάσιμος, μεγαλοπρεπής γεραιός, οἱ=οἱ ἱερεῖς· αἱ γεραιαί=αἱ ἱερεῖαι.

ΓΕΡΑΣ, -αος, τό· ὄνομ. πληθ. γέρατα, ἰων. γέραα, ἐπ. συνηρ. γερά· δῶρον τιμῆς, (τιμητικὸν δῶρον), ἐπ-οδλον ἢ γεν., δῶρον, τιμὴ || μτφρ. γέρας θανόντων = ἡ τελευταία τιμὴ ἢ ἀπονεμομένη εἰς νεκρούς.— || πρὸνόμιον, δικαίωμα.

Έτυμ.: γέρας, (κυρ. = ἡλικία, πρὸνόμιον ἡλικίας, μεριδιον τιμῆς)· γεραιῶν, γεραιός, ἀγέρατος· βλ. γέρων (πρβλ. ἐπὶ γὰρ γέρας ἐστὶ γερώντων)· κατὰ τινὰς συγγ. τῷ Ζενδ. gar (τιμὴ), garanh (ἀπονομή τιμῆς)· κατ' ἄλλους συγγ. τῷ βαρῶς· *garus ἡ ἐκ β. gar = καλεῖν, φωνάζειν. Ἄλλοι τέλος τὴν σχετίζουσι πρὸς τὸ γαῦρος (σανσκρ. gar-vas (πρβλ. νεῦρον· nervus), καὶ πρὸς τὰ σανσκρ. gar-vas (ἀλαζονεία), garva-ra-s (ἀλαζύν). Βλ. γέρων. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

γερῶσιμος, ὄν (γέρας)· ὁ τιμῶν, ὁ γεραιῶν.— || ὁ τιμῶσιμος, ὁ γεραιόβρομος, ὁ τιμητικὸς.

Γερῶσιος· Σπαρτιατικὸς μῆν, ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν ἀττικὸν Ἑλαφβολιῶνα.

γερῶσ-φόρος, ὄν (γέρας + φέρω)· ὁ φέρων (ἀποκομίζων, κτώμενος, κερδιζών) τιμῆν.

γέραα, ἰων. ὄνομ. πληθ. τοῦ γέρας.

Γερήνιος, ὁ· ἄμην. ἐπιθ. τοῦ Νέστορος (βλ. Κ.Ε.Α.).

Γερητο-Θεόδωροι, οἱ· ὄνδρωποι ὡς ὁ Γέρης καὶ ὁ Θεόδωρος (βηλ. εὐταλεῖς καὶ οὐτιδανολ).

γερωντ-ἀγωγέω (γέρων + ἀγωγός τοῦ ἀγω), μελ. -ῆσω· ἀγω (ὀδηγῶ) γέροντα. Ἐκ τοῦ γερωντ-ἀγωγός, ὁ (γέρων + ἀγω)· ὁ ὀδηγῶν γέροντα.

γερωντία, ἡ· λακων. ἀντι γερουσία (δ βλ.).

γερώντιος, τό, ὑποκορ. τοῦ γέρων· «γερωντάκι ἡ γερωντάκος».

γερουσία, ἡ (γέρων)· βουλή (συνέδριον) γερόντων, «γερουσία» ὡς καὶ σήμερον || κυρ. ἐν Σπάρτῃ, ὅπου ἡ γερουσία ἀπετελεῖτο ἐξ 28 γερόντων.— || πρε-οβεία.

γερουσίος, α, ὄν (γέρων)· ὁ ἀνήκων εἰς (ἡ προωρισμένος, κατάλληλος, διά) τοὺς γέροντας, τοὺς πρεσβυτέρους (ἡ τοὺς ἀρχηγούς)· οἶνος γερουσίος = οἶνος φυλαγμένος διὰ τοὺς ἀρχηγούς μόνον.

γέρρον, τό (εἶρω), λατ. gerra· πᾶν τὸ κατεσκευασμένον ἀπὸ βέργας λυγαριάς, κυρ. ἐπιμηκῆς ἄσπις (κεκαλυμμένη διὰ δέρματος), ὅποιαν μετεχειρίζοντο οἱ Πέρσαι. 2) πλεκτὴ καλύθη (ἡ σκηνή).

Έτυμ.: τὴν συνήθησ προβαλλομένην ἔτυμολ. ἐκ τοῦ εἶρω ἐν δάγονται ὁ πλειστοί. Τινὲς τὸ θεωροῦσι προελθὸν ἐκ β. ger- (περιστρέφειν, πλέκειν), πρβλ. τὸ παρ' Ἑσυχ. «γέρρα· εἰβδος, Κρητ. γάρανα· φρέγανα (χαμόκλαδα)».

γερρο-φόροι, οἱ (γέρρον + φέρω)· οἱ φέροντες γέρρα || στρατιώται φέροντες πλεκτάς ἄσπιδας· (βλ. γέρρον).

ΓΕΡΩΝ, -οντος, ὁ· ὁ ἡλικιωμένος, ὁ «γέροντας», λατ. senex· οἱ γέροντες = οἱ πρεσβύτεροι, οἱ ἀρχηγοί, οἵτινες μετὰ τοῦ Βασιλέως ἀπετέλουν τὴν κυριῶς Βουλὴν || ἐντεῦθεν γέροντες· ἐκαλοῦντο καὶ οἱ γεροῦσαισται, ἀντιστοιχούντες πρὸς τοὺς ἐν τῇ λατιν. patres, κυρ. ἐν Σπάρτῃ, ὅπου οὗτοι ἦσαν 28 τὸν ἀριθμόν.— || ὡς ἐπιθ. γέρων, ὄν, ἀλλ' ὁμοῦ πάντοτε σχεδὸν μετὰ ἀορ. οὖς., ὡς γέρον λόγος (πρβλ. τὸ ἄμην. γέρον σάκος).

Έτυμ.: γέρων· γέρας (βλ. λ.)· γεραιός· γηραιός· γηράσκειν· γερουσίος < *γερωντ-ιος· γερουσία· γῆρας (βλ. λ.)· γραῦ; (βλ. λ.)· πρβλ. σανσκρ. jaran (=γέρων), jarañi (= καθιστῶν τὴν γερωντικόν, ὀδύνατον), jaranah (=ὑπεργηρωσ)· jarās-jarā (=ἡλικία, γῆρας), jarimā (=ἡλικία)· πρβλ. ἐπὶ γὰρ γέρας ἐστὶ γερώντων· ρίζ. δάσις πάντων τούτων=gerē (=γηράσκειν).

γεῦμα, -ατος, τό (γεῦω)· ἡ γεῦσις πράγματός τινοσ.
γεύσασθαι, ἀπρφ. μέσ. ἄορ. ἀ' τοῦ γεῦω.

ΓΕΥΩ, μελ. γεύσω· ἄορ. ἀ' ἔγευσα· δίδω (παρέχω) εἰς τινα τὴν γεῦσιν πράγματός τινοσ.—Μέσον, γεύομαι, μελ. γεύσομαι· ἄορ. ἀ' ἔγευσάμην· μετὰ παθ. π.χ. γεύσομαι· ἀπογεύομαι, δοκιμάζω, τρώγω, ἀπὸ πρῶ-γμά τι· γ' πληθ. ὑπερσ. ἐγέγευτο = εἶχον γευθῆ, εἶ-χον δοκιμάσει || ἐντεῦθεν, δοκιμάζω, κάμνω δοκιμῆν, ἀπόπειραν, λαμβάνω πείραν πράγματός τινοσ· δου-ρός γεύσασθαι = νά δοκιμάσῃ, νά αἰσθανθῆ (λάβῃ αἰσθησιν) τοῦ δόρατος || ἀπολαύω.

Έτυμ.: ἐκ β. γευ· (γευσ-ο· γεύ-ο-μαι, γεύ-μα, γεύ-σι-ς, γευ-σι-ός)· πρβλ. σανσκρ. g'ush (ἀρέσκειν εἰς τι), g'ush-ti-s (γεῦσις, ἱκανοποίησις), g'o'sha-s (ἱκανοποίησις, ἀπόλαυσις)· λατ. de-gu(s)-gere, degustare, gus-tus, gus-tare· Ἰοτθ. kius-a (δοκιμάζω), kus-tus (δοκιμῆ) = λατ. gustus, kaus-jan (γεύομαι)· παλ·περο. dauš- (δοκιμάζω ἀπὸ τι).

ΓΕΦΥΡΑ, ἡ· χῶμα, πρόσχωμα, ἀνάχωμα (ἵνα ἐμποδίσῃ τὴν ἐκχείλισιν πρταμοῦ), ἡ «γέφυρα» πρὸς ζεῦξιν ποταμοῦ (ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. κατὰ πληθ. πάντοτε). — Παρ' Ὀμ. ἄπαντ' ὡς ἡ περίφρασις πολέμοιο γέφυραι=ἡ μεταξὺ τῶν δύο ἀντιμαχομένων παρατάξεων λωρὶς ἐδάφους, τὸ πεδῖον τῆς μάχης.— || μτφρ. ἐν τῷ ἐν., «γέφυρα»: γέφυραν ζευγνύει ἡ γε-φύρα ζευγνύει ποταμόν=ronite Jungere fluvium=κατασκευάζειν ὑπεράνω ποταμοῦ τίνος γέφυραν.

Έτυμ.: γέφυρα, Βοιωτ. βέφρα, Λακ. δίφουρα, Ἰορτ. δέφρα· ἀγν. ἔτυμολ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

γεφυρώ, μελ. -ώσω· κωδιστῶ τι διαβατόν, συν-δῶ, διὰ γεφύρας || γεφυρώνω· γεφύρωσε ποταμόν

(τὸ δένδρον)=έκαμε γέφυραν ὑπεράνω τοῦ ποταμοῦ
γεφύρωσε κλέυθον = έκαμε δρόμον διὰ γεφύρας,
 γεφυρωτόν.— Παθητ., **εγεφυρώθη δ πόρος** = τὸ πέρασμα κατέστη διαβατόν (ήνυδην) διὰ γεφύρας.

γεω-γράφια, ἡ, ἔτι καὶ νῦν λέγομεν, ἡ περιγραφή τῆς γῆς, ὁ γεωγραφικός χάρτης. Ἐκ τοῦ
γεω-γράφος, **ον** (γῆ+γράφος)· ὁ περιγράφων τὴν γῆν· ὡς οὖσα. **δ γεωγράφος**, -ου=ὁ «γεωγράφος».

γεώ-λοφος, ὁ (γῆ+λόφος)· λόφος, λοφίσκος· ὡς τὸ **γεώλοφον** καὶ ἡ **γεωλοφία**.

γεω-μετρέω, μελ. -ήσω· μετρῶ τὴν γῆν, εἶμαι γεωμέτρης. Ἐκ τοῦ

γεω-μέτρης, -ου, ὁ (γῆ+μετρέω)· ὁ μετρῶν τὴν γῆν, ὁ γεωμέτρης. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

γεω-μετρία, ἡ· τὸ μετρεῖν τὴν γῆν, ἔτι καὶ νῦν λέγομεν γεωμετρίαν· καὶ

γεω-μετρικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος (ἔμπειρος) εἰς τὴν γεωμετρίαν· γεωμετρικός· ἡ **γεωμετρική** (ἐνν. τέχνη) = ἡ γεωμετρία· **δ γεωμετρικός**=ὁ γεωμέτρης. Ἐπίρ. -κός.

γεω-μορία, ἡ· διανομή τῶν χωρῶν τῆς γῆς ἢ γεωργία. Ἐκ τοῦ

γεω-μόρος (καὶ **γη-μόρος**, **γα-μόρος**, καὶ **γειο-μόρος**), ὁ, ἡ (γῆ+μείρομαι)· ὁ μετέχων εἰς τὴν διανομήν τῆς γῆς, κληροῦχος, κτηματίας· **οἱ γεωμόροι**=οἱ γαιοκτήμονες, οἱ εὐπατρίδαι, οἱ εὐγενεῖς, λατ. **optimates**.

γεω-πέδον ἢ **γεω-πέδιον**, τό, ἰων. ἀντὶ **γῆ-πέδον** (δ βλ.).

γεω-πένης, -ου, ὁ (γῆ+πένομαι)· ὁ πένης εἰς γαῖα, ὁ μικροκτηματίας.

γεω-πόνος, ὁ (γῆ+πονέω)· ὁ κολλιεργῶν τὴν γῆν (κυρ. **δ πονῶν** περὶ τὴν γῆν, ὁ ἐργαζόμενος τὴν γῆν), γεωργός, «γεωπόνος».

γε-ωργέω, μελ. -ήσω, (γεωργός)· εἶμαι γεωργός ἢ ὡς καλλιεργῶ τὴν γῆν (**εργάζομαι τὴν γῆν**) ἢ μτφρ. μετέρχομαι, ἐπαγγέλλομαι, τι ἢ μετὰ φιλοπονίας ἀσκή τεχνὴν τινὰ ἢ ἐπάγγελμα.

γε-ωργία, ἡ (γεωργός)· «γεωργία», καλλιέργεια τῆς γῆς.— ἢ ἐν τῷ πληθ., καλλιεργημένα γαῖαι, ἀγροτικά κτήματα, χωράφια.

γε-ωργικός, ἡ, ὄν (γεωργός)· ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος διὰ καλλιεργεῖαν, ἀγροτικός.— ἢ ὁ ἐπιτήδειος, ἔμπειρος, περὶ τὴν γεωργίαν.

γε-ώργιον, τό· ἀγρός ἢ καλλιέργεια ἢ εἰσοδήμα, συγκομιδὴ. Ἐκ τοῦ

γε-ωργός, ὄν (γῆ+εργον, *εργω)· ὁ ἐργαζόμενος τὴν γῆν, καλλιεργητής, ζευγίτης ὡς οὐσιαστ. **γεωργός**, -οῦ, ὁ=ὁ ἀγρότης, ὁ χωρικός, «γεωργός».

γε-ωρύχης, μελ. -ήσω· σκάπτω, ἀνασκάπτω, τὴν γῆν. Ἐκ τοῦ

γε-ωρύχος, **ον** (γῆ+δρύσσω)· ὁ δρύσσαν (ἀνασκάπτων) τὴν γῆν, κάμνων λάκκους ἢ ὅπας εἰς τὴν γῆν.

γεω-τόμος, **ον** (γῆ+τεμνῶν τοῦ τέμνω)· ὁ κατατέμνων (κόπνων, σχίζων) τὴν γῆν, ὁ ἀροτριῶν τὴν γῆν, ὁ γεωργός.

Γῆ, ἡ, κατὰ συναίρ. ἀντὶ **γῆα**· ἔτι καὶ νῦν, «γῆ», χώρα, ἔδαφος· **γῆν καὶ ὕδωρ διδόνα**=δίδειν, παραδίδειν, χώρα καὶ ὕδωρ σημεῖα ὑποταγῆς ἢ **κατὰ γῆν**=κατὰ ξηρὰν, διὰ ξηρὰς, ἀντὶθ. **πῶ κατὰ θάλασσαν** ἢ ὡς **κατὰ γῆς**=ὑπὸ τὴν γῆν (ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους) ἢ **ποῦ γῆς**; = λατ. **ubi terra-rum**?=εἰς ποῖον μέρος τῆς γῆς;

Ἐτυμ.: **γῆ**, δωρ. **gā**, Κυπρ. **ζᾶ**, δημρ. **γαῖα** (<γᾱfja), ἰων. **γῆ**, **γῆδιον** (=μικρόν κτήμα)· **γῆπεδον**· **γῆνος**, **γεωργός** (<*γᾱφοργός), λακ. **γαβεργός** (<*γᾱφεργός· Ἡρακλ. **γαῖων** (βλ. λ.))· δημρ. **γαῖήχος** (βλ. λ.). Ἄγν. ἔτυμολ.· κατὰ τινὰς ἴσως ἐν πᾶσι τοῖτοις ὑπόκειται ἡ β. **γα**-, **γεν**- (τοῦ **γίγνομαι**).

γη-γενής, ἔς (γῆ+*γένω)· ὁ ἐκ τῆς γῆς γεννηθεὶς ἢ γεγεννημένος ἢ αὐτόχθων, «γηγενής».— Ὡς οὖσα, **γηγενής**, -οῦς, ὁ=υἱὸς τῆς γῆς (ἐπὶ τῶν Τιτάνων καὶ Τιγάντων).

γῆθεν, ἐπίρ. τοῦ **γῆ**· ἐκ τῆς γῆς, ἀπὸ τῆς γῆς.
γῆδέω, μελ. -ήσω· ἀόρ. **ἐγήθησα**· πρκ. **γέγηθα**, δωρ. **γέγῆθα**. (μετὰ σῆμ. ἐνεστ.)· ὑπερο. **ἐγεγήθειεν**

(**γαίω**)· χαίρω, ἀγάλλομαι, εὐφραίνομαι·

Ἐτυμ.: **γηθέω**, δωρ. **γᾱθέω** (<*γᾱφεθέω=λατ. **gaudeo** <*gavideo <*gāvedhejo· πρκ. **γέγηθα**, δωρ. **γέγῆθα** (=εἶμαι χαρούμενος)· **γηθοσύνη** (=χαρὰ)· **γηθόσυνος** (=χαρούμενος)· δημρ. **γαίω** (<*γᾱf-jw), **γάνυμαι** <ιαπ. *ga-ne-v-mi· **γάνος** (βλ. λ.), τὸ ἀφῆρ-τοῦ **γάνυμαι**· **γαῦρος** (βλ. λ.)· Ἐν πᾶσι τοῖτοις ὑπόκειται ἰαπ. **ρίζ**, **gāu-** (=χαίρω, ἀγάλλομαι)· πρβλ. λατιν. **gau**, **gaudeo**, **gavisus**, **gaudium**· ἑλλ. β. **γα-** > **γαν-** (ὅπως **φα-** > **φαν-**) καὶ **γαν-**. Κατὰ τινὰς συγγ. πρὸς ταῦτα εἶναι καὶ τὰ: **ᾱ-γαν-ός**, **ᾱ-γαν-ρός**, **ᾱ-γαί-ομαι**, **ᾱ-γα-μαι**, **ᾱγη**.

γηθοσύνη, ἡ (γηθέω)· χαρὰ, εὐφροσύνη.

γηθόσυνος, ἡ, **ον** (γηθέω)· πλήρης χαρᾶς, εὐφροσύνος, εὐτυχής.

Γῆ-ΘΥΟΝ, τό, λατ. **geihyom**· εἶδος πράσου.

γῆτιος, καὶ **γῆσιος**, **ον** (γῆ)· ἐκ γῆς ἢ χώρας.

γῆτις, καὶ κατὰ συναίρ. **γῆτης**, -ου, ὁ (γῆ)· γεωργός.

γῆ-λοφος, ὁ=γεώλοφος· λόφος.

γῆμαι, **γῆμας**, **γῆμασθαι**, **γῆμαμένος**· ἀπρφ. καὶ μτχ. ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀορ. ἀ' τοῦ **γαμέω**.

γη-μόρος, ὁ=γεωμόρος (δ βλ.).

γη-οχέω (γῆ+έχω), ἰων. ἀντὶ τοῦ **γη-ουχέω**· εἶμαι κάτοχος γῆς, εἶμαι κτηματίας.

γῆ-πέδον, τό=γεώ-πέδον (δ βλ.) (γῆ+πέδον)· τεμάχιον γῆς, «γῆπεδον».

γη-πετής, ἔς (γῆ+πεσεῖν τοῦ πίπτω)· ὁ πίπτων ἐπὶ τῆς γῆς.

γη-πόνος, ὁ=γεω πόνος (δ βλ.).

γη-ποτος, δωρ. **γᾱ-ποτος**, **ον** (γῆ+πέ-ποται, ἔνν. παθ. πρκ. τοῦ **πίνω**)· ὁ καταπινόμενος ἢ καταποθεὶς ὑπὸ τῆς γῆς ἢ ὄν πρέπει (ἢ δύναται) να καταπῆ ἢ γῆ.

γῆραιός, ἄ, ὄν (γῆρας)· ἠλικιωμένος, γέρων.

γῆράλιος καὶ **γῆράλιος**, ἄ, **ον**=γῆραιός (δ βλ.).

γῆράναι (ἀπρφ. ἀορ. β') ἢ **γῆράναι**, ἀπρφ. ἀορ. ἀ' τοῦ **γῆράσκω**.

γῆράντεσσι, ἐπ. ἀντὶ **γῆράσι**, δοτ. πληθ. τοῦ **γῆ-ράς** (μτχ. ἀορ. β' τοῦ **γῆράσκω**).

γῆρας, ἄ, ὄν, ποιητ. ἀντὶ **γῆραιός**.

γῆρός μτχ. ἀορ. β' τοῦ **γῆράσκω**.

Γῆ-ΡΑΣ, τό, γεν. **γῆραος** (ἀττ. συνηρ. **γῆρας**)· δοτ.

γῆρα (καὶ ἀττ. συνηρ. **γῆρα**)· γερωντική ἠλικία (λατ. **senectus**). [δ': ἔτυμολ. ἑλ. **γέρων** καὶ **γῆράσκω**]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

γῆράσκω ἢ **γῆράω** μέλ. -ᾶσω, ἀττ. **γῆρᾶσομαι**· ἀορ. ἀ' **ἐγήρᾶσα**· ἀορ. β' **ἐγήρα** (ἀπρφ. **γῆράναι**, μτχ. **γῆράς**, ὡσεὶ ἐκ β. εἰς -μι· **γῆραμι** ἢ **γῆράμι**)· πρκ. **γῆράκα**· ἀρχίω νά «γερῶν», γίνομαι γέρων καὶ ἀδύνατος, «γῆράζω». — ὡς μ-ε. (καὶ δῖ ἐν τῷ ἀορ. ἀ' **ἐγήρᾶσα**)· κάμνω τινὰ νά γῆραση.

Ἐτυμ.: **γῆράω** <γῆράμι, πρβλ. μτχ. ἐν **γῆράς**, ἀπρφ. ἐν. **γῆράναι**· ἀορ. **ἐγήρασα**, **ἐγήρη**· Τὸ -η- τῆς βίεως ἀντὶ -ε- ὑφέλειται εἰς ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἀντιθῆτόν του **ἠβάω**, κατόπιν δὲ τοῦτου τὸ **γέρας** (=ἠλικία, πρβλ. **γέρων**· ἑλ. λ. **γέρας**) > **γῆρας**, γεν. **γῆραος γῆρας**, τὸ **γῆραιός** > **γῆραιός**, **γῆραλιός** (Ἡουχ.) > **γῆραλιός**.

γῆρο-δοσκέω, μελ. -ήσω· τρέφω καὶ περιποιῶμαι τινὰ ἐν τῷ γῆρατι, γηροκομῶ.— Παθ., τρέφομαι, τυγχάνω περιποιήσεων, κατὰ τὸ γῆρας, γηροκομοῦμαι. Ἐκ τοῦ

γῆρο-δοσκός, ὄν (γῆρας + βόσκω)· ὁ τρέφων ἢ περιδάλπων (περιποιούμενος) τινὰ κατὰ τὸ γῆρας· του (κυρ. ὁ γηροκομῶν τοὺς γονεῖς του).

γῆρο-κόμος, **ον** (γῆρας+κομέω)· ὁ περιποιούμενος (κομῶν) γέροντας=γηροβοσκός.

γῆρῦμα, -ατος, τό (γῆρῦω)· φωνή, ἤχος, φθόγγος, τόνος.

Γῆ-ΡΥΣ, -υος, ἡ· φωνή, λαλιά, ὀμιλία· πρβλ. τὸ τὸ σῆμ. γκαρυξία.

Ἐτυμ.: **γῆρῦς**, δωρ. **γᾱρῦς**· **γῆρῦω** (δ βλ.) (πρβλ. τὸ παρ' Ἡουχ. **αγαρῶμαθα**· **λοιδορούμεθα**), **Γῆρῶν-ης**· δημρ. εἰναι τὰ: λατ. **garrus** (φλυαρῶ, ληρῶ), **garrulus** (φλύαρος, ἀκριτόμυθος)· παλ-εβλ. **gairm**, gall. **garm** (κραυγή) <Κελτ. *garsmen· παλ-εβλ. **gair**, gall. **gawr** (=κατακραυγή)· παλ-γερμ. **karā** (=οι-

μωγή, όλοφυρμός). Γοτθ. *kara*, άγγλ.-σαξ. *cearou* (=μέριμνα) παλ.-σαξ. *karm* (όλοφυρμός) σανσκρ. *gar*, *grināmi* (=καλῶ, έπαινώ), *gir* (φωνή), *girā* (λόγος) 'Ζενθ. *gar* (θδω) παλ.-γερμ. *kirru* (γεσμ. *knarren*; πιθ. ένταῦθα άνήκουν και τά λατ. *gallus*, παλ.-σκανθ. *kalla* (άγγλ. *call* = φωνάζω, καλῶ). 'Ψα. ένταῦθα, κατά τινας, άνήκουν και λέξεις τινές αναλόγου σημ. αναφερόμεναι εις άπομιμητικές ρίζας *gver-* (πρβλ. λέξ. *deiriān*) και *ger-* (πρβλ. λ. *γέρας*). 'Εσ αύτού τῷ

γηρώ, ζωρ. *γᾶρῶν* μελ. *γηρῶσ᾽* άόρ. α' *ἐγήρῶσα*. Μέσον. μέλλ. *-ύσσαι* άόρ. α' *ἐγηρυσάμην*, αλλά και παθ. *ἐγηρῶθην* μετά μέσ. σημ. 'έκατομιζῶ, όμιλιῶ, λέγω, κράζω, φδω, ψάλλω (λατ. *garrare*). ['Εκ τοῦ *γῆρως*, ὅ βλ. και δι' έτυμολ.]. Πρβλ. τῷ σημερ. *γαρούζω* ἢ *γκαρύζω*.

γῆρας, κατά συναίρ. αντί *γῆρας*, γεν. τοῦ *γῆρας*. **γῆτειον**, τό, άττ. αντί *γῆθειον* είδος πρόσου.

γῆτης, ὁ (και *γῆτης*) κατά συναίρ. αντί *γῆτης* (ὁ βλ.).

γητόμιον, ον (*γῆ+τεμειν* τοῦ *τέμνω*). ὁ *τέμνων* (καλλιεργών) τὴν γῆν=*γεωτόμιος* (ὁ βλ.).

γίγαντι-ολέτης, -ου, ὁ (*γίγας* + *όλλυμι*). ὁ τοῦς γίγαντας άλλῶς (τ. έ. καταστρέφων, φονεύων), ὁ καταστροφεὺς γιγάντων.

γίγαντι-φόνος, ον (*γίγας*+*φένω*). ὁ φονεύων τοῦς γίγαντας.

ΓΙ'ΓΑΡΤΟΝ, τό ὁ πυρῆν (τό «κουκούτσι») τῆς σταφυλῆς. 'Εν τῷ πληθ., τό στέμφυλα.

'**Ετυμ.**: έτυμολ. συναντῆται τῷ λατ. *grānum* (σπόρος, καρπός) = παλ.-εβλ. *grān*, Gall. *grawn*, Γοτθ. *kairn*, παλ.-γερμ. *corn* ὡς. *sanskr.* *jirnáh* (εὐδραυότος) 'ιαπ. **gerā*—(ὡς μεθε. φθείρω διὰ προσοριβῆς—ὡς άμτθ. έξαντλοῦμαι, φθίνω, γηράσκω) πρβλ. ὡς. παλ.-γερμ. *keino* (κουκούτσι) πρβλ. και λ. *γέρων*, *γῆρας*, *γαῦς*, *γεγῆριμος*, *γῦξ*, *γρυμᾶ*.

ΓΙ'ΓΑΣ, -αντος, ὁ, κλητ. *γίγαν* (*γαία* ἢ *γῆ*) κατά τό πλείστον έν τῷ πληθ. οἱ *γίγαντες*: φυλή άγριανθρόπων, πελωρίων τό μέγεθος και τὴν δύναμιν, έξολοθρευθεῖσα υπό τῶν Θεῶν. Παρά τῷ 'Ηοιδῶν, τά τέκνα τῆς Γῆς, εἰς οὗ και τό δνομα *γίγας*=*γγηγής*.

'**Ετυμ.**: παρά τὴν κοινὴς παραδεδεγμένην παραγωγῆν ἐκ τοῦ *γαία*, άλλῶι, ὀρθότερον *γῆρα*, θεωροῦσιν ότι τῷ *γίγας* άνήκει ίσως εις τύπον τινά **γυαίω*, *γέγασ* ἐκ β' **gen-* τοῦ *γίγνομαι* ἐν ταύτῃ ἢ λ. ὕπερθυμίζει τὴν λατ. β'. *ingenti-* (=ὑπερμεγέθης).

γί-γνομαι, κατά συνηκῆν ἐκ τοῦ *γι-γένομαι*, δ-περ έσχηματίσθη δι' ένεστ.τ. αναδιπλασιασμοῦ ἐκ τοῦ ριζικοῦ ***ΓΕΝΩ** (ὁ βλ.) ἐκ τοῦ τελευταίου τούτου προέχονται οἱ: μέλ. *γενήσομαι* άόρ. β' *γενόμεν* πρκ. *γενέσθην* και *γέγονα* άόρ. α' (παρά μετρ.) *ἐγενήθην* διὰ τὸν έπ. πρκ. *γεγάα* βλ. *γέγαα*.—έρχομαι εις τό είναι, γίνομαι ἢ λαμβάνω χῶραν, συμβαίνω ἢ γεννώμαι ἢ εἶμαι ἐν τῷ πρκ. *γέγονα* = εἶμαι ἀπὸ γενετῆς τοιοῦτος, ἐχω γίνει τοιοῦτος. 2) ἐπὶ συμβάντων, συμβαίνω, ἐπέρχομαι.— || Μετά προθ. ἢ έπιρρ., ἐπὶ κινήσεως = φθάνω, μεταβαίνω, εις...: *ἐγίγνετο εις Δακεδαίμονα*. 2) πάντα, παντοῖος, παντοδαπὸς *γίγνομαι* = λαμβάνω ὅλας τὰς μορφάς, στρέφομαι πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν ἢ *εἰμαντοῦ γίγνομαι* = γίνομαι κύριος τοῦ έαυτοῦ μου (κυριαρχῶ ἐπὶ τοῦ έαυτοῦ μου, συγκρατῶ τά νεύρα μου) ἢ *έντός εἰμαντοῦ γίγνομαι* = συνέρχομαι, ἐπανερπλοκω έμαυτόν. 3) τί *γένομαι*, και σπανιῶτ. *τίς γένομαι*; = τί δά γίνῃ με έμέ; τί δά άπογίνω; τί πρέπει νά κάμω έγώ; 4) *γίγνομαι* δι' *δρηγῆς*=όρυζίζομαι *γίγνομαι* διὰ λόγων=λέγω κλπ. 5) μετά γεν. τῆς αξίας, ἀξίζω τόσοον...*ὀβολοῦ γίγνομαι*=έχω ἀξίαν ενὸς ὀβολοῦ.

'**Ετυμ.**: ἐκ β'. *γεν-, γα-*: *ἐ-γεν-ό-μην*, *γί-γν-ο-μαι*, *γεν-ο-μαι* (=γεννώμαι), *γέν-ος*, *γεν-ε-τήρ*, *γεν-ε-τωρ*, *γεν-ε-τειρα*, *γέν-ε-σις*, *γεν-ε-τή*, *γεν-ε-ά*, *γεν-ε-θλη*, *γέν-γα*.—*γόν-ος*, *γον-ή*, *γον-εύς*.—*γγητος*, (διό-, *κασί-*) *γῆ-σι-ος*, *γνώ-τός*.—*νεο-γν-ός*, *δμῶ-γν-ιο-ς*.—*γυν-ή*.—*Σανσκρ.* β'. *gāp-* (*gāp-ā-mi* και *gā-gāp-mi*)=γεννώ, παράγω. *gā-j-ē* (γεννώμαι), *gāp-ās* (δν, εἶναι), *gāp-ús* (γένος), *gāp-i-tā* (γεννήτωρ), *gāp-i-tri* (γενέ-τειρα), *gā-ti-s* (γέννησις).—*Λατιν.* β'. *gen-*: *gi-gn-o-*

gen-ui, *gen-us*, *gen-i-tor*, *gen-e-trix*, *gen(i)-s*, *gnasc-or*, *gn-a-lus*, *na-tio*, *gen-er*, *gen-iu-s*—*nā-tīra*—παλ.-εβλ. *ro-gēnar*=*na-lus sum*, μέλ. *gignid*=*nascetur*, *gein*=*naissance*. 'Εν πάσι τούτοις ὑπόκειται *ιαπ.* β'. **genē-*, *gēnō-* (=γίγνομαι), δὲν είναι δὲ ξῆναι και αἱ λ. *γαμβρός*, *γάμος*. Διὰ τὸν μετρ. τύπον *γίνομαι* βλ. έν λ. *γιννώσκω-γινώσκω*, έν τέλει.

γί-γνώσκω, έσχηματιζόμενον δι' ένεστ. αναδιπλ. ἐκ τοῦ αρχικοῦ **γνώσ*, ((β'. *γνο-*), *γνώ-ναι*, λατ. *nōscō* μέλλ. *γνώ-σομαι* άόρ. β' *έ-γνων*, προστ. *γνώ-θι*, ενκτ. *γνοιην*, άπρφ. *γνώ-ναι*, μετχ. *γνοῦς* πρκ. *έ-γνο-να*, παθ. *έ-γνο-ομαι*, παθ. άόρ. α' *έ-γνώ-σθην* αντίλαμβάνομαι, αισθάνομαι, άποκτῶ γνῶσιν πράγματός τινος, σημειῶνω ἢ και οὕτω γεν. γνωρίζω (ἐπὶ προσώπων και πραγμάτων) ἢ εἶμαι ενήμερος (γνώστης) τινός, έννωῶ τι, κατανοῶ τι ἢ άνίστη μετά γεν. αντί αἰτ., γνωρίζω (έχω γνῶσιν) περί τινος: *γνώ-χω-μένου*=εμαθεν, άντελήφθη, διτι αύτός ἦτο έξωργισμένος ἢ σπαν. και μετά μετχ.: *έγνων ήτημέμνος*=άντελήφθη διτι είχαν νικηθῆ.— || έξετάζω, παρατηρῶ, σχηματίζω γνώμην περί τινος, άποφασίζω ἐπὶ τινος, ψηφίζω: *γνώναι τὰ δίκαια* = λαβεῖν δικαίαν άπόφασιν.

'**Ετυμ.**: ἐκ β'. *γνο-*: *έ-γνο-ν*, *γι-γνώ-σκ-ω*, *γνώ-μα*, *γνώ-σι-ς*, *γνώ-μη*, *γνο-σ-τό-ς*, *γνο-τό-ς*, *γνωρίζω*, *γνο-σ-τήρ*, *γνώρ-ιμος* γέγονα (βλ.λ.).—*ά-γνο-το-ς* ((**ά-γνο-ος*, **γνα-φο-ς* πρβλ. λατ. *cognilus* <**gna-to-s*) *ά-γνοια* άγνώσ, *άωτος* κλπ.—*Σανσκρ.* β'. *gā-* (*gāp-mi*)=γιννώσκω, *gā-nā-m* (=γνώσις), *gā-s gā-ti-s* (=γνωστός, συγγενής).—*Λατιν.* *gno-sc-o* (=ἢπειρ. *γνώσκω*) *nō-ti-o*, *nō-lus*, *gnā-ru-s*, *i-gnō-o*, παλ.-λατ. *gnar-igare*, *rarrare*.—*Παλ.-γερμ.* *knō-u* (γιννώσκω), Γοτθ. *kann* (γιννώσκω), *kunth-s* (γνωστός), *kunthi* (γνώσις). 'Εν-πάσι τούτοις ὑπόκειται *ιαπ.* β'. **gnō-*=γιννώσκειν (πρβλ. *γνώμα*, λατ. **gnō-men*), και *ιαπ.* θάσις **genē-*, **gēno-* (=γιννώσκειν). Δέν είναι άπολύτως βέβαιον, αν ἡ θάσις αὕτη είναι ἢ αὕτη με τὴν θάσιν **genē-*, **gēno-* (=γίγνομαι) μᾶτα αὕτη πιθανότης θά εστῆριζέτο εις τό ότι ἡ πρώτη θάσις σημ. διανοητικὴν ικανότητα, και ἡ δευτέρα φυσικὴν ικανότητα παραγωγῆς.— **Α'** *γραφαι γινώσκω και γίνομαι* (αντι *γινώσκω* και *γίνομαι*) άπαντῶσιν έν τῇ ιωνικο-αττικῇ διαλ. εις μετρ. πελοπον, και δὴ έν ἰων. έπιγρ. μετά τὸν δον π.Χ. αἰ., και έν άττ. έπιγρ. περὶ τό 300 π.Χ.' ὡς. ζωρ. *γίνομαι*, *γινώσκω*, Θεσσαλ. *γι-νυμένα*, Βοιωτ. *γινουόμενος*. Τό σύμπλεγμα *-γν-* παριστᾶ τό *ιαπ.* σύμπλεγμα *-gn-* (άποδιδόμενον διὰ τοῦ *-gn-* τῆς 'Ελλ. έν τῷ τῆς Γορτυν. διαλ. *γινόμενον*) πιθανώτατα πρόκειται περί εκπτώσεως τοῦ *ιαπ.* φθόγου *gn* μετά αναπληρωτικῆς εκτάσεως τοῦ προηγουμένου *-t-* εις *-i-* (*γινώσκω*, *γίνομαι*), χωρὶς μεν τοῦτο να άποκλείεται διτι αποραδικῶς έξηκολούθησαν και έμφανίζονται ἐκ παραλλήλου πρὸς τοῦς νεωτέρους και έπὶ παλαιότεροι τύποι μετά τοῦ συμπλέγματος *-gn-*.

γίνομαι, ἰων. και μετρ. αντί *γίγνομαι* (ὁ βλ. έν τέλει). **γινώσκω**, ἰων. και μετρ. αντί *γιννώσκω* (ὁ βλ. έν τέλει).

γλάγῶ (*γλάγος*) εἶμαι γαλακτερός (έχω πολὺ γάλα) ἢ εἶμαι πλήρης χυμοῦ.

γλάγερός, ά, δν (*γλάγος*) γεμάτος γάλα, γαλακτερός.

γλάγος, *εσσα*, εν (*γλάγος*) = *γλαγερός* (ὁ βλ.). **γλάγο-πήξ**, -ήγος, ὁ, ἢ (*γλάγος*+*πήγνυμι*) ὁ πηγνύων τό γάλα ἢ άγγειον έν ᾧ πήγνυται τό γάλα.

ΓΛΑ'ΤΟΣ, -σος, τό, ποιητ. αντί *γάλα*. [δι' έτυμολ. βλ. *γάλα*].

γλάγο-τροφός, ον ὁ διὰ γάλακτος τροφεύς. **γλάζω** εἶ. τύπος τοῦ *κλάζω* (ὁ βλ.).

γλακτο-φάγος, ον (*γάλα* + *φαγεῖν*) κατά σύγκοπην ἐκ τοῦ *γαλακτοφάγος* ὁ τρεφόμενος με γάλα (χυρ. ὁ τρώγων, δηλ. πίνων, γάλα).

ΓΛΑ'ΜΗ, ἢ = λίμνη (τοιμπα τῶν μετιών). **γλάμυρός, ά, δν** (*γλάμη*) λημώδης ετοιμπίλδρης.

γλάμων, ον, γεν. -ονος (*γλάμη*) ὁ ετοιμπίλδρης. 'Ετυμ.: *γλάμων*, *γλαμωρός*, *γλαμώδης* (συνών.), *γλάμυρος* **γλαμό-μυρος* (τοιμπίλδρης), πρβλ. *μύβα*=*δλέννα* άττ. *γλαμάω* (έχω ὀφθαλμούς με τοιμπίλες),

γλημίον (κόκκος τοίμπλας)· συγγ. τῆ Ἀεττον. *glemas* (μύξα), *glumti* (γίνομαι γλοκώδης), Κέιττον *κλιαν*, Ἄγγλ. *klammy* (κολλητός, ἰξώδης).

γλάνης, -ιδος ἡ -ιος, ὁ, ἡ (πληθ. *γλάνεις*, αἰ' ἰχθύς δμοιον τῶ σιλούρω.

γλάνος, ὁ ἡ ὕαινα (*hyaena striata*).

γλαρίς, -ιδος, ἡ γλυφίς πρὸς κατεργασίαν ξύλου ἢ λίθου (λατ. *caelum, scalprum*).

γλαυκιάω (*γλαυκός*), ἀπαντῶν μόνον ἐν τῇ ἐπ. μτχ. *γλαυκιάων* = ἐξακοντίζων ὄγρια θλέμματα, με ἀπαστράπτοντας ὀφθαλμούς (ἐπὶ λέοντος).

γλαυκίζω, μελ. -ίσω ἔχω χρῶμα γλαυκόν, κυανόφαιον.

γλαυκίνος, ἡ, ον ἔχων χρῶμα κυανόφαιον.

γλαυκόμοι πάσχω ἐκ γλαυκώματος.

ΓΛΑΥΚΟΣ, ἡ, ὄν, Διολ. *γλαῦκος*, α, ον' ὁ ἄκτινοβολῶν, ἀπαστράπτων, λάμπων.— || μετὰ ἐνν. χρῶματος, ὥχρο-πράσινος, κυανοπράσινος, κυανόφαιος, στακτύς (λατ. *glaucus*) (ἐπὶ ἐλαίας, ἰτέας, ὤσ. καὶ ἐπὶ σταφυλῶν).— || Ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἀνοικτοπράσινος, φαιός (λατ. *caesius*) || ἐπὶ προσ., «γυαλινομάτης».

Ἔτυμ. : *γλαυκός, γλαυκιάων* (δημηρ. μτχ.)· *γλαυκίον* (εἶδος παπαρούνας) ἀγριόπαπια με κυανοπράσινα μάτια· *γλαῦκος* (ἰχθύς φαιούχος)· *γλαυκίακος* (ἰχθύς, φυτόν)· *γλαυκώω, γλαυκώπις* (βλ. λ. λ.)· *γλαῦξ* (βλ. λ.)· (δια)γλαῦσω (λάμπω με ζωηράν λάμπω) πρὸς τὸ παρ' Ἡσυχ. «γλαυσόν· λαμπρόν»· *γλαῦσω* (<*γλαυκ-*ju*, *γλαυσόν* (<*γλαυκ-*jon*). Ἐν πᾶσι τοῦτοις ὑπόκειται β. γαλ.-. Πιθ. συγγ. πρὸς τὰ: *γλαυνοί, γλήνος, γλήνη, γελείν, γαλήνη* κλ. (βλ. ἐν λ. γελῶν). Χαρακτηριστικά εἶναι σχετικὰ σχόλια Ἀπολλων. τοῦ Ροδίου 11280: «διαγλαύσσουσι ἀντὶ τοῦ φωτίζουσι ἢ διαλάμπουσι, ὅθεν καὶ ἡ Ἀθηναῖα γλαυκώπις, καὶ γλήνη ἢ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ παρὰ τὸ γλαύσειν, ὃ ἐστι λάμπειν. Καὶ Εὐριπίδης ἐπὶ τῆς σελήνης ἐχρήσατο «γλαυκώπις τε στρέφεται μήνη».

γλαυκό-χρως, ὁ, ἡ, αἰτ. γλαυκόχροα (*γλαυκός+χρως*) ὁ ἔχων χρῶμα γλαυκόν (φαιόν), φαιός, κυανόφαιος.

γλαυκ-ῶπις, -ιδος, ἡ αἰτ. -ῖδα ἄλλα καὶ -ιν (*γλαυκός+ῶπις*), ἐπιθ. τῆς Ἀθηναῖς, ἡ ἔχουσα ἀπαστράπτοντας (ἀκτινοβολοῦντας) ὀφθαλμούς. Κατὰ τινες ἐν τούτοις = ἡ ἔχουσα ὀφθαλμούς (ἢ καὶ μορφήν, ὄψιν) γλαυκός (<γλαῦξ+ῶπις).

γλαυκ-ῶψ, -ῶπος, ὁ, ἡ=*γλαυκῶπις* (βλ. βλ.).

γλαῦξ, ἄτ. γλαῦξ, -κός, ἡ (*γλαυκός*)· ἡ γλαῦξ (κοιν. «κουκουβάγια»), λατ. *noctua*, ὀνομασθεῖσα οὕτως διὰ τοὺς ἀστραπήθλους ὀφθαλμούς τῆς. Παρασιμία: *γλαῦκ'* Ἀθήνας ἢ *γλαῦκ'* εἰς Ἀθήνας, «ελεγμένη ἐπὶ τῶν μάτην πρᾶττόντων τῇ ἐπὶ τῶν μάτην ἐπισωρευόντων τινὰ τοῖς προτιπάρουσι, ὥσπερ εἶ τις γλαῦκας Ἀθήνας ἄγοι· πληθύνουσι γὰρ ἐνταῦθα αἱ γλαῦκες» (σχόλια Ἡσυχ. ἐν Ἀριστ. Ὀρν. 301)· ὡσούτως ἀθηναϊκὰ τινὰ νομίσματα ἐκαλοῦντο «γλαῦκες Δαυρωτικαί» ἐκ τῆς εἰκόνης γλαυκός, ἣν ἔφερον.

γλαῦψ, τὸ (*γλάφω*)· κοιλότης, σπήλαιον [βλ. ἔτυμ. βλ. γλάφω].

γλαῦφῦρια, ἡ· λειότης, στυλιπνότης || ἡμερότης, πραότης. Ἐκ τοῦ

γλαῦφῦρος, ἂ, ὄν (*γλάφω*)· κοῖλος, βαθουλός || *γλαφῦρος λιμήν*=βαθὺς λιμὴν.— || λέϊος, στυλιπνός, στυλιβυμένος || ἐπὶ προσώπων, λεπτός, ἀκριβής, κριτικός· ἐπὶρ. -εῶς=κομφῶς, λείως, χαριέντως.

ΓΛΑΨΦΝ· λαξεῦω, κοιλαίνω, ἀνασκαπτῶ || ἐπὶ λέοντος, ξέω (ξεσχίζω) τὸ ἔδαφος με τοὺς δυνυχας.

Ἔτυμ.· ἐκ β. γλαφ- παράγονται τὰ: *γλάφω, γλάφω, γλαφῦρος*, λατ. *glaber* (φαλακρός) (<*ghladhro-, πρὸς παλ-γεσμ *glai* (λέϊος, στυλιπνός), *glabresco, glabrate* (καίτοι ἐπ' ἄλλων ἀμφισβητεῖται ἢ πρὸς τὰ τῆς Λατινικῆς συσχέτισις). Σημειωτέα ἡ προβαλλομένη ὑπὸ τινων ἀντιστοιχία τῶν *γλάφω*: λατ. *sculpro*—γλύφω: *sculpro*.

γλάχων, ὄν ἀντὶ *γλήχων* (βλ. βλ.).

γλαυκο-πότης, -ου, ὁ (*γλεῦκος+πέ-ποται, γ' ἐν*.

παθ. πρκ. τοῦ *πίνω*)· ὁ πίνων γλεῦκος (μοσοτον, νέο κρασί).

γλεῦκος, -εος, τὸ (*γλυκός*), λατ. *mustum*· ἐγλεῦκος, «μυσοτος», νέος οἶνος μήπω ζυμωθεὶς, ὁ γλυκὺς τῶν σταφυλῶν χυμός. [βλ. ἔτυμολ. βλ. *γλυκός*].

γλέφαρον, τὸ, ὄν ἀντὶ *βλέφαρον* (βλ. βλ.).

ΓΛΗ'ΝΗ, ἡ· κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ («νῆν»), βολβός τοῦ ὀφθαλμοῦ· καὶ || Ἐπειδὴ αἱ εἰκόνας τῶν ἀντικειμένων σχηματίζονται μικρὰ ἐντός τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ, σημ. πᾶν μικρὸν ὁμοίωμα μεγαλυτέρου ἀντικειμένου, πλαγγῶν (κούκλα), πρὸς τὴν *κόρη*, λατ. *pu-pilla* || ὡς λοιδορία: ἔρρε κακὴ *γλήνη*=κρημνίσου ἀπ' ἐδῶ παληοκόριτος!

Ἔτυμ.· δι' ἔτυμολ. βλ. γελῶν, *γλαυκός γλή* (<γλε- (πρὸς βλ. Ἡσυχ. «γελῶ· λάμπω, ἀνθῶ»), ὡς *τερ-* (π.χ. *τερητός*) (<τερε- (ἐν λ. *τέρετρον*)).

ΓΛΗ'ΝΟΣ, τὸ, γεν. -εος (βλ. *γλήνη*)· κατὰ πληθ., πράγματα, πρὸς ὃ πρέπει νὰ ἀνεψίχη τις μετὰ προσοχῆς, ἀξιοθέατα. [βλ. ἔτυμολ. βλ. *γλήνη*].

ΓΛΗ'ΧΩΝ, -ωνος, ἡ· αἰτ. *γλήχωνα* καὶ κατ' ἀποκοπὴν *γλήχω*· τὸ φλησκοῦν ἢ φλησκοῦν ἰων. ἀντὶ *βλήχων* (βλ. βλ.) [βλ. ἔτυμολ. βλ. *βλήχων*].

γλισχρ-αντιλογ-εξεπίτριπτος, ον (κυρ. *γλισχρ-αντι-λογ-εξ-επι-τριπτος*)· κωμικὴ λέξις παρ' Ἀριστοφάνει (Νεφ. 1004)=ὁ διὰ μηδέναν πράγματα ἀντιλέγων καὶ φωνασκῶν καὶ φιλονεικῶν (*γλισχρσ+ἀντιλογία+εξ-επίτριπτος*).

ΓΛΙ'ΣΧΡΟΣ, α, ον· ἰξώδης, κολλώδης, ὀλισθηρὸς (γλιστερός).— || μτφρ. ὁ ἐπιμόνως προσκολλώμενος εἰς τινὰ καὶ παρακαλῶν, φορτικός, ὄχληρός. 2) φειδωλός, φιλάργυρος, ἄπλητος. 3) ἐπὶ ἀριστικῶν συζητήσεων, ἀπεισοδικὸς || μηδαμίνος, ἀνάξιος λόγου.

Ἔτυμ.· *γλισχρος* (<*γλιτ-*χρος* (κατὰ τὸ *αἰσχρός* (<αἰδ-*χρός*) ἐκ β. *λιτ-* (<γλιτ- ἐν τοῖς: *λί-ς* (β. *λιτ-*), *λιτ-ός, λισσός, λίσπος, λίσφος, λίσ-τρον* πρὸς λατ. *glit-tus, gli-s* (<β. *gliit-*)— Λιθ. *gliitūs*· πιθ. συγγ. καὶ τῷ *ὀλισθ-άν-ω*. Βλ. καὶ *γλοιός*).

γλισχρων, -ονος, ὁ (*γλισχρος*)· γλισχρος, φιλάργυρος, ἐξηνταβελόνης, «ταγγούνης».

γλισχρως, ἐπίρ. τοῦ *γλισχρος*· κατὰ τρόπον ὄχληρόν καὶ φορτικόν || φειδωλός, γλισχρως, μόλις καὶ μετὰ βίας || κατὰ τρόπον μικροπρεπῆ καὶ εὐτελῆ.

ΓΛΙ'ΧΟΜΑΙ [Γ], ἀποθ., ἐν χερίσει· μόνον κατ' ἐνεσθ. καὶ πρτ. ὀγωνίζομαι νὰ ἀπολούσω τι, σφόδρα ἐπιθυμῶ τι (μετὰ γεν.). 2) *γλίχομαι περὶ τινος* = ἀισθάνομαι διακαῆ πόδον γύρω ἀπὸ (δὶ') ἐν πράγματι.

Ἔτυμ.· πιθαν. ὁμῶρ. τῷ *γλισχρος γλι-γο-μαι γλιθ-σκομαι*, πρὸς βλ. *ἐρ-χο-μαι* (<ἐρ-σκομαι). Βλ. καὶ *γλοιός, ΓΛΟΪΑ* ἢ *γλοιά, ἡ*· κόλλα (*γλία*)· ἐξ αὐτοῦ τὸ

γλοιός, ὁ· πᾶσα κολλώδης οὐσία, κόλλα (τοιαυτὴ π. χ. οὐσία ἦτο τὸ ἰξώδες ἔλαιον, τὸ ἔλαιον μετὰ κονιορτοῦ, ὅπερ ἀπέπεσον ἀπὸ τοῦ δέρματός των οἱ παλαιότεροι διὰ τῆς *σλεγγίδος*).— || ὡς ἐπιθ. *γλοιός, ἂ, ὄν* ὀλισθηρός, ὀπιστος, πανούργος.

Ἔτυμ.· *γλοιός* (<*γλοι-*φος*)· *γλοιόσμαι* = γίνομαι γλοιώδης (κολλώδης)· *γλία, γλήνη, γλοία ἢ γλοιιά* (=κόλλα)· *γλιτόν· γλοιόν* (Ἡσυχ.)· *γλισχρος* (βλ. λ.)· *γλίχομαι* (βλ. λ.)· πρὸς λατ. *glis* γεν. *gliŕtis, gliŕtŕon* (π(οί), *gliŕtino, glis, glis*. Ἰβρ. *glenim* (<Κελτ. *glināmi)=προσκολλῶμαι παλ-γεσμ. *chlenan* (=κολλῶ), *klĭban* (=συνδέουσι), *kleiben* (προσκολλῶ), *kleben* (κολλῶν)· Λιθ. *gliitūs* (ὀλισθηρός), *gliitē* (τόγλοιώδες, ψαρόκολλα)· Ἄεττον. *gliws* (= *γλοιός*) = πλάσπαρός, *gliŕwe* (μύξα), *filidē* (κολλώδης). Ἐν πᾶσι τοῦτοις ὑπόκειται ἰαπ. β. *glei-, *glei-t- (=κολλῶν, κολλητός).

ΓΛΟΥΤΟΣ, ὁ· πρωκτός || ἐν τῇ πληθ., οἱ γλουτοί, τὰ κωλομέρια.

Ἔτυμ.· πρὸς τὸ παρ' Ἡσυχ. «γλουτός· σφαίρωμα (τῆς κοτύλης)»· σανσκρ. *glāḥi* (σφαῖρα, κουβάρι), *gudhā* (<*gruda- (<=μπάλλα· σφαῖρα), *gō-lāh* (<*gōda- (<*grōda- (<*glōda- (=σφαῖρα), πρὸς λατ. καὶ *γαυλός*· παλ-γεσμ. *chlinwa, chliwa* (σφαῖρα, κουβάρι), γερμ. *knäuel* (κουβάρι) (κατ' ἀνομοίωσιν ἐκ τοῦ *kilnel*, γερμ. *kugel* (σφαῖρα, μπάλλα) (<*kiugel, ἰαπ.

β. *gļu- (<*gel- (=σχηματίζομαι εἰς μπάλλαν), πρβλ. λατ. galla, gléba, globus κλπ.

γλυκαίνομαι, παθητ.· γίνομαι γλυκός.

γλυκερός, α, ὄν=γλυκός (δ βλ.).

γλυκερό-χρως, -ωτος, ὁ, ἡ (γλυκερός+χρῶς)· ὁ ἔχων γλυκὸ δέρμα (καὶ ψάριον).

γλυκίος, α, ὄν=(γλυκός) (δ βλ.).

γλυκῦ-δάκρυς, υ, γεν. -υος (γλυκός + δάκρυ)· ὁ κινῶν (προκαλῶν) γλυκέα δάκρυα.

γλυκῦ-δωρος, ὄν (γλυκός+δῶρον)· ὁ ἔχων (ἢ φέρων) γλυκέα δῶρα.

γλυκῦ-ηχός, ἔς (γλυκός+ἦχώ)· ὁ γλυκέως ἦχῶν, γλυκὴν παράγων ἦχον.

γλυκῦ-θύμα, ἢ· γλυκετά ψυχικὴ διάθεσις, γλυκότης πνεύματος. Ἐκ τοῦ

γλυκῦ-θύμος, ὄν (γλυκός + θῦμός)· ὁ γλυκεῖται ἔχων τὴν διάθεσιν τῆς ψυχῆς, ἡμερος, πρῶος.— || μετὰ ἐνεργ. σημ., ὁ τέρπων τὸ πνεῦμα, τὴν ψυχὴν || ὁ τερπνός, εὐφρόσυνος.

γλυκῦ-μᾶλον, αἰολ. καὶ δωρ. ἀντὶ γλυκῦ-μῆλον (γλυκός+μῆλον)· μελίμῆλον=γλυκὸ μῆλον.

γλυκῦ-μελίλιχος, ὄν (γλυκός+μελίλιχος)· ὁ γλυκός συνάμα καὶ μελίλιχος, γλυκός καὶ πρῶος τὴν καρδίαν, γλυκός, δελκτικό, ἔλκυστικός.

γλυκῦ-μυθεῶ, μελ. -ῆσω· ὁμιλῶ μετὰ γλυκῦ-τος. Ἐκ τοῦ

γλυκῦ-μῦθος, ὄν (γλυκός + μῦθος)· ὁ γλυκέως ὁμιλῶν.

γλυκῦ-μῦλον, τό, δωρ. ἀντὶ γλυκῦ-μῆλον (γλυκός + μῆλον)· γλυκὸ μῆλον.

γλυκῦ-παῖς, -αῖδος, ὁ, ἡ (γλυκός+παῖς)· ὁ ἔχων λαμπρά (κυρ. γλυκά) τέκνα.

γλυκῦ-πάρθενος, ἢ (γλυκός+παρθένος)· ἡ γλυκετά παρθένος.

γλυκῦ-πικρός, ὄν (γλυκός + πικρός)· ὁ γλυκός ἄμα καὶ πικρός, ὁ μετὰ γλυκότητος πικρός.

ΓΛΥΚΥΨ, εἶα, ὅ· ὁ γλυκός τὴν γεῦσιν, γλυκός || μετρ. εὐφρόσυνος, εὐχάριστος || ἐπὶ πρῶσ. ἀγαπητός, καλοκάγαθος, φιλόφρων. Παρὰβ. γλυκίων, γλυκιστός· ὡς. γλυκύτερος, γλυκίτατος.

Ἔτυμ.: γλυκός, γλυκερός· γλυκαίνω· γλεῦκος (βλ. λ.)· ἀ-γλευνής=πικρός, δριμύς, (βλ. λ.)· γλεῦκη (=γλυκότης), πρβλ. Ἡουχ. ἀγλύκη· ἢ γλυκότης καὶ γλυκόν· γλυκὸν (-κκ- (κν κν) ἐγ-γλύσω (παρ' Ἡροδ., =ἔχω γλυκεῖται γεῦσιν)· γλυκός (*δλνός· λατ. dulcis (<*dolucis, ἐκ ριζ. δολεως dolere=γλυκός· πρβλ. ὡς. λατ. dulc-ēdo, dulce-sc-o· πρβλ. σανακρ. gul-ja-s=γλυκότης. Κατὰ τινας τὸ λατ. dulcis (*gulcis κατ' ἀνομοίωσιν. Περὶ τῆς ἐπὶ τινων συσχετιζομένης λ. δεῦκος βλ. ἀ-δευκής καὶ δεῦκος.

γλυκῦτης, -ητος, ἢ (γλυκός)· ὅ, τι καὶ νῦν, γλυκότης. **γλυπτήρ**, -ῆρος, ὁ, καὶ **γλυπτής**, -ου, ὁ (γλύφω)· ὁ σκαλίζων, ὁ κοιλαινῶν, μετὰ τὴν σμίλην || ὁ γλυπτής, ἀγαλματοποιός.

γλυπτός, ἢ, ὄν, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ γλύφω· κατὰλληλος πρὸς γλυφὴν (σκάλισμα) || ὁ γεγλυμμένος, σκαλισμένος.

γλυφάνον, τό, καὶ **γλύφανος**, ὁ (γλύφω)· μαχαίριδιον ἢ σμίλη κατὰλληλος διὰ σκάλισμα.

γλυφίς, -ίδος, ἢ, κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῷ πληθ., γλυφίδες· ἢ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ βέλους χαραματιδῶ, ἢ ὅποια ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῆς νευρᾶς (τῆς κόρδας) τοῦ τόξου || μετρ. καὶ αὐτὸ τὸ τόξον.— || =γλύφανον (δ βλ.) τ. ε. μαχαίριδιον. Ἐκ τοῦ

ΓΛΥΦΩ, μέλ. -ψω· ἀορ. α' ἔγλυψα.—Παθ. ἀορ. α' ἔγλύφθη, ἀορ. β' ἔγλύφην [β]· πρκ. γέγλυμαι καὶ ἔγλυμμα· κοιλαινῶ σκαλίζων καὶ ἀνσκάπτων || κυρ. ἐγχαράσσω, χαράσσω διὰ γλυφίδος.— || γράφω ἐπὶ (κρυφῆς) πινακίδος.

Ἔτυμ.: Ἐκ β. γλυφ-· γλύφω, γλυφίς, γλύφανος, γλύπτης, γλυπτήρ· λατ. glub-o (ἐκδέρω, ἀποφλοιῶ), glīma (<glub-ma ἢ *glub-smā (φλοιός· καρπού)· πθ. συγγ. τῷ κελύφη, κελύφος· πρβλ. ὡς. παλ-γερμ. kiloban, kluff (ρωγμὴ, σχισμὴ). Ἐν πᾶσι τούτοις ὑπόκειται λατ. β. *glubh-. Βλ. καὶ γλάφω.

ΓΛΩΪ, γλωχός, ἢ, κατὰ πληθ. μόνον γλώχες· τὸ γένειον τοῦ στόχους [δ]· ἔτυμολ. βλ. γλωχίς].

ΓΛΩΪΣΣΑ, ἀττ. γλώττα, -ης, ἢ· ὅ, τι καὶ νῦν, ἢ «γλώσσα», λατ. lingua || ἀπὸ γλώσσης = διὰ στόματος, ἐκ στήθους, ἀπὸ μνήμης καὶ ἐκ τοῦ προχειροῦ || οὐκ ἀπὸ γλώσσης= οὐχὶ ἀπὸ τῆν γλώσσαν ἄλλου τινός, οὐχὶ ἐκ φήμης || γλώσσαν ἔνα=ἀφίω ἐλευθέραν τὴν γλώσσάν μου, ὁμιλῶ ἐλευθέρως (ἀνευ περιορισμῶν).— || γλώσσα, ἦν λαλεῖ τις || γλώσσαν νομίζω = μεταχειρίζομαι γλώσσάν τινα ἢ διάλεκτον.

Ἔτυμ.: γλώσσα, ἀττ. γλώττα, ἰων. γλάσσα· ἐν Κρητ. αὐτῶν(θ)οι· εὐφημοί· γλώσσα (<*γλωχ-ja (βλ. γλωχίς)· ἐσφαλμένη ἢ παραγωγή γλώσσα (<*glochja. Ὁ τύπος γλάσσα συγγ. τῷ γλάζω ἐξ λατ. β. *gelō-.

γλωσσ-αλγία, ἀττ. γλωσσαργία, ἢ· ἀτελεῦττος καὶ ἀκοτάσχετος φλυαρία. Ἐκ τοῦ

γλώσσ-αλγος, ἀττ. γλώσσ-αργος, ὄν (γλώσσα + ἄλγος)· ὁ ὁμιλῶν μέχρι ποῦ νὰ πονέσῃ ἢ γλώσσά του, ὁ ἀκοτάσχετος φλύαρος.

γλωσσό-κομον, τό (γλώσσα+κομέω)· κυρ. θήκη πρὸς φύλαξιν γλωσσίδος (τ. ε. τοῦ στομίου) αὐλοῦ || θήκη ἢ σάκκος πρὸς φύλαξιν χρημάτων.

γλώττα, ἢ· ἀττ. ἀντὶ γλώσσα.

γλωττο-στρέφω, μέλ. -ῆσω (γλώττα+στρέφω)· στρέφω εὐκινήτως τὴν γλώσσαν, φλυαρῶ.

ΓΛΩΧΙΨ ἢ **γλωχίν**, γεν. -ίνος· «γλωσσίδι» || πᾶσα προεξέχουσα αἰχμὴ ἢ ἀκμὴ || τὸ ἄκρον τοῦ λωρῆου τοῦ ζυγοῦ. 2) ἢ αἰχμὴ (ἀκκῆ) βέλους || αὐτὸ τὸ τόξον. [δ]· ἔτυμολ. βλ. γλώσσα, ἢς εἶναι ὁμόρ. τῆς αὐτῆς ρ. εἶναι καὶ τὸ γλώξ, πληθ. γλώχες (δ βλ.).

γναθμός, ὁ· σιαγῶν, ποιητ. τύπος τοῦ γνάθος (δ βλ.).

ΓΝΑΨΘΟΣ, ἢ· ἡ σιαγῶν, τὸ στόμα || κυρ. ἢ κάτω σιαγῶν.— || ὁμοῖος τῷ γένυς=ἡ ἄκρα ἢ ἡ ἀκμὴ δ-πλου π. χ. [δ]· ἔτυμολ. βλ. γένυς.

γναμπτός, ἢ, ὄν· κυρτός, κάμπυλος, κεκαμμένος || εὐλύγιτος, εὐκάμπτος || μετρ. ἐνδοτικός, ὑποχωρητικός, εὐοικονόμητος. Ἐκ τοῦ

ΓΝΑΨΠΤΩ, μέλ. -ψω· ἀορ. α' ἔγναψα· ποιητ. τύπος τοῦ κάμπτος· κάμπτω, κυρτώνω, λυγίζω. [δ]· ἔτυμολ. βλ. γαμπρός· πρβλ. παλ. γερμ. knebil (πόροδος).

γναπτός, ἢ, ὄν (γνάπτω) ἀντὶ τοῦ κναπτός· ἐξ-εορμένος («γενεομένος»), ἐπὶ μαλλίων (ἐρίων)· βλ. κνάπτω.

ΓΝΑΨΠΩ, γνάπτωρ· γναφεῖον, -φεύς, -φευτικός, -φεύς, -φικός· γνάφος, -ψις· βλ. κνάπτω κλπ.

γνήσιος, α, ὄν, συγκεκομ. ἐκ τοῦ γενέσιος· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ (γνήσιον) γένος, δηλ. νομίμως (ἐκ νομίμου γάμου) γεννηθείς, νόμιμος (ἀντίθ. τῷ νόθος) || γεν. «γνήσιος», πραγματικός, ἀληθής (λατ. genuinus)· γνήσιαι γυναῖκες=νόμιμοι σύζυγοι (ἀντίθ. τῷ παλλακίδες)· γνήσιοι Ἕλληνες· φρονοῦ γνήσια = ἔχω εὐγενὴ φρονήματα. [δ]· ἔτυμολ. βλ. γίγνομαι.—

γνήσιως, ἐπίρ. τοῦ γνήσιος· νομίμως, πράγματι, ἀληθῶς.

γνοίην, ἦς, ἢ· Εὐκτ. ἀορ. β' τοῦ γιγνώσκω.

γνοίμεν, ἐπ. ἀντὶ γνοίμεν, α' πληθ. Εὐκτ. ἀορ. β' τοῦ γιγνώσκω.

γνοῦς, μετχ. ἀορ. β' τοῦ γιγνώσκω.

ΓΝΟΨΘΟΣ, ὁ=ὄνοφος (σκοτάδι), ὁ βλ. [δ]· ἔτυμολ. βλ. δνόφος].

γνοφ-ώδης, ἐς (γνόφος+εἶδος)· σκοτεινός (λατ. tenebrosus).

γνώξ, ἐπίρ. (γόνυ)· με κεκλιμένον τὸ γόνυ, γονατιστά· γνώξ ἐρίπειν=νὰ πῆσῃ τις εἰς τὰ γόνατα.

γνώ, ἰων. ἀντὶ ἔγνων, γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ γιγνώσκω.

γνώδι, γνώτω, Προστ. ἀορ. β' τοῦ γιγνώσκω.

γνώμα, -ατος, τὸ (γνώμαι τοῦ γιγνώσκω)· τὸ δι' οὐ γινώσκεται τι, τεκμήριον, σημεῖον, ἐνδείξις (ὁμοῖον τῷ γνώμων, δ βλ.).— || κρίσις, γνώμη.

γνώμεναι, ἐπ. ἀντὶ γνώμαι, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ γιγνώσκω.

γνώμη, ἢ (γνώμαι τοῦ γιγνώσκω)· μέσον γνώσεως, τεκμήριον, σημεῖον.— || σκέψις, νοῦς, κρίσις· γνώμη τῇ ἀρίστη (ἐνν. κρίνειν ἢ δικάζειν) = συμφώνως πρὸς τὴν ἀρίστην κρίσιν (ῥησῆς περιλαμβανομένη ἐν τῷ ὅρκῳ τοῦ δικαστοῦ). 2) βούλησις,

πρόθεσις: ἀφ' ἑαυτοῦ γνώμησιν = ἐξ οἰκείας βουλήσεως. 3) κρίσις, άτομική γνώμη: γνώμην ἀποφαίνομαι = ἐκφράζω, διατυπώνω, τὴν κρίσιν μου, τὴν σκέψιν μου || ὡς. καὶ ἐπὶ ἐσφαλμένης κρίσεως, ἐπὶ φαντασίας γνώμῃσιν = αἱ σκέψεις (γνώμῃσιν, κρίσεις) σοφῶν ἀνδρῶν, ἀξιώματα. 4) σκοπός, πρόθεσις, ἀπόφασις || ψήφισμα, βούλευμα [δὲ] ἔτυμολ. βλ. *γιγνώσκω*].

γνωμίδιον, τό, ἵπποκρ. τὸ γνώμη.

γνωμο-λογία, ἡ (γνωμη+λέγω)· συλλογή γνωμῶν (δηλ. γνωμικῶν).

γνωμονικός, ἡ, ὄν (γνωμων)· ἀρμόδιος νά διδῆ γνώμην (νά παράσχῃ κρίσιν) || ἐμπειρος, πεπειραμένος ἢ ἠσκημένος εἰς τι. — II ὁ ἀνήκων ἢ ἐμπειρος εἰς γνώμονας (ἡλιακὰ φηρολόγια).

γνωμοσύνη, ἡ (γνωμων)· φρόνησις, σύνεσις, κρίσις.

γνωμο-τύπεω τυπώνω (τρόπον τινά χύνω εἰς τύπου, καλοῦσι) γνωμικά (γνώμας)· καὶ

γνωμο-τύπικός, ἡ, ὄν· ἐπιδέξιος, εὐφυής, εἰς τὸ γνωμοτυπεῖν (διατυπώνειν ἀξιώματα). Ἐκ τοῦ

γνωμο-τύπος, ὄν (γνώμη+τύπειν τοῦ τύπτω)· ὁ διατυπώνων ἀξιώματα (τ. ἔ. γνωμικά ἀποφθέγματα), ὁ ἀποφθεγματικῶς ὁμιλῶν.

γνωμων, -ονος, ὁ (γνώμαι τοῦ γιγνώσκω)· ὁ γιγνώσκων, γνώστης, κριτής, ἐρμηνευτής. — II ὁ γνώμων ἢ δεικτής τοῦ ἡλιακοῦ ὄρολογίου. — III οἱ γνώμονες, τ. ἔ. οἱ ὀδόντες οἱ δεικνύοντες τὴν ἡλικίαν τοῦ ἴππου. — IV τὸ γωνιόμετρον, ἢ «γωνία» τοῦ ξυλουργοῦ, λατ. *norma* || ἐντεῦθεν, κανὼν ἢ ὀδηγὸς τοῦ βίου. [δὲ] ἔτυμολ. βλ. *γιγνώσκω*].

γνώω, ἐπ. ἀντι ἔγνωω, ἀορ. β' τοῦ γιγνώσκω.

γνώωναι, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ γιγνώσκω.

γνώωμεν, ἐπ. ἀντι γνώωμεν, α' πληθ. ἵπποτ. ἀορ. β' τοῦ γιγνώσκω.

γνωρίζω, μελ. -ίσα, ἀτ. -ίω· πρ. *ἐγνώρισα*· καθιστῶ γνωστόν, δηλαδ., κηρύσσω. 2) ἀνακαλύπτω, ἀποκαλύπτω || ἀναγνωρίζω, ὁμολογῶ. 3) ἔχω (λαμβάνω) γνώσιν τινος. [δὲ] ἔτυμολ. βλ. *γιγνώσκω*]. Ἐκ τοῦ

γνωρίζω, ὄν, σπαν. ἡ, ὄν (γνωτός)· γνωστός, καλὰ γνωστός || ὡς οὐα. ὁ γνώριμος = φίλος, κάποιος «γνωστός», λατ. *familiaris*. — II οἱ γνώριμοι = οἱ ἐπισημότεροι, οἱ πρῶτοντες (ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸν δημόιον), λατ. *optimates*.

Ἐτυμ.: γνώριμος· γνωρίζω· γνώρισις ἐκ τῆς αὐτῆς β. μετὰ τοῦ γιγνώσκω (β' βλ.)· πρβλ. λατ. *norma* (<*gnōrimā (γωνιόμετρον, κανὼν), gnārus (<*gn-), nārrō (<*gnārō) = κἀμων γνωστόν, Ignōrō. Βλ. *γιγνώσκω*].

γνωρίζω, ἐπ. τοῦ γνώριμος· σαφῶς (κατὰ τρόπον ὥστε νά γίνῃ γνωστόν), κατὰ τρόπον καταληπτόν, κατὰ τρόπον οἰκετόν· *γνωρίζω ἔχω τινί* = δικάμην φιλικῶς πρὸς τινά, διατηρῶ φιλικῶς σχέσεις μετὰ τινος.

γνωρίζω, -εως, ἡ (γνωρίζω)· γνωριμία, «γνώριμα» || γνώσις.

γνωρίσιμα, -ατος, τό (γνωρίζω)· τό δι' οὗ πρᾶγμα τὸ καθιστάται γνωστόν, τεκμήριον, σημεῖον, ἔνδειξις.

γνωρισμός, -οῦ, ὁ (γνωρίζω)· τὸ κἀμνειν τὸ γνωστόν, ἢ γνωστοποίησης, ἢ ἀναγνωρίσις.

γνωριστικός, ἡ, ὄν (γνωρίζω)· ἱκανός ἢ ἐπιτηδεῖος εἰς τὸ καθιστᾶν τὸ γνωστόν

γνώσις, β' ἐν. ἵπποτ. ἀορ. β' τοῦ γιγνώσκω.

γνωσθήσομαι, παθητ. μέλλ. τοῦ γιγνώσκω.

γνώσι, γ' πληθ. ἵπποτ. ἀορ. β' τοῦ γιγνώσκω.

γνωσι-μάχου, μέλ. -ήσω (γνώσις+μάχομαι)· μάχομαι πρὸς (ἀντικρούω) τὴν ἴδιαν μου γνώμην, τ. ἔ. ὁμολογῶ ὅτι ἡ γνώμη μου εἶναι πεπλανημένη (ὅτι εὐρίσκομαι ἐν ἀδίκῳ) || μεταβάλλω γνώμην, ὑποχωρῶ: *γνωσιμαχῶ μὴ εἶναι ὁμοιον* = ὑποχωρῶ καὶ ὁμολογῶ ὅτι δέν εἶναι...

γνώσις, -εως, ἡ (γνώσιναι τοῦ γιγνώσκω)· τὸ νά ζητῆ τις νά μάθῃ ἢ δικαστικῆ ἔρευνα, λατ. *cognitio*. — II γνώσις, τὸ κατέχειν τὴν σοφία. 2) ἡ γνωριμία μετὰ τινος προσώπου. 3) ἀναγνωρίσις.

γνώσομαι, μέλλ. τοῦ γιγνώσκω.

γνωστῆρ, -ήρως, ὁ (γιγνώσκω)· ὁ γιγνώσκων ἢ

ὁ ἐγγυώμενος (ὁ θεβαιῶν) τὴν ἀλήθειαν πράγματός τινος (λατ. *cognitor*).

γνωστής, -ου, ὁ = γνωστήρ (β' βλ.).

γνωστός, ἡ, ὄν, τύπος παράλληλος τῷ γνωτός (β' βλ.)· «γνωστός», δυνάμενος νά γνωσθῆ || ὡς οὐα, οἰκετός, φίλος. — II ὁ ἐγγνωμένος.

γνώτε, β' πληθ. Προστ. ἀορ. β' τοῦ γιγνώσκω. — *γνώτον*, *γνώτων*, β' καὶ γ' δυϊκ. ἵπποτ. ἀορ. β' τοῦ γιγνώσκω.

γνωτός, ἡ, ὄν, ὡς. -ός, -ὸν (γνώται τοῦ γιγνώσκω)· γνωστός, ὄν καλῶς γνωρίζουσι. — Ὡς οὐα, (γιγνώμαι) οἰκετός, φίλος, συγγενής, ὀδελφός: *γνωτοὶ τε γνωταὶ τε* = ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαί.

Ἐτυμ.: ὡς οὐα, γνωτός = συγγενής, ὀδελφός δμοιμοσ—γνωτή = ὀδελφῆ εἶναι συγγ. τῷ — *γνωτός* (= γεννηθείς) ἐκ ριζ. θάσεως *genēō*, ὡς. τῷ λατ. *gnātus* (<*gn-) = σανακρ. *jādh* (= υἱός), *gnāih* (= γονεύς, συγγενής) βλ. *γιγνώμαι*.

γνώω, ἐπ. ἀντι γνώω, ἵπποτ. ἀορ. β' τοῦ γιγνώσκω.

γνώωσι, ἐπ. ἀντι γνώωσι, γ' πληθ. ἀορ. β' τοῦ γιγνώσκω.

γνώσκω, ἰων. ἀντι ἔγθα, γ' ἐν. Πρτ. τοῦ γοάω.

γνώσκω, ἡ *γνώσκω*, γ' πληθ. ἔδκτ. τοῦ γοάω.

γνώσναι, δωρ. ἀντι γοάουσι, γ' πληθ. τοῦ γοάω.

ΓΟΑ'Ω, ἐπ. ἀπρφ. *γοήμεναι*· ἐπ. μτχ. *γοάων*, -όωσα· ἐπ. πρτ. *έγσων* (καὶ γόων), ὡς. *γοάσκον*· μελ. *γοήσομαι*, μτγν. *γοήσω*· ἀορ. α' *έγόησα*. — Παθητ. ἀορ. α' *έγόηθην* (γός)· θρηνώ γοερῶς, στενάζω, κλαίω, «γόησαι» ἢ «γώησαι». — II μετὰ αἰτ., θρηνώ, πενθῶ, κλαίω, τινά ἢ διά τινά.

ΓΟΓΓΥ'ΖΩ, μέλ. -σω· «μουρμουρίζω», τονθορίζω, γρύζω, «γογγύζω» (λέξις παποιημένη ἐκ τοῦ ἤχου).

Ἐτυμ.: ἐξ ἰαπ. β. *gveu* (=φωνάζειν) βλ. ἐν. λ. βοή: *γογ-γύζ-ω* (<*γογ-γύζ-ιω, *γογ-γυσ-μό-ς*· ἐκ σανακρ. β. *guñg'*, *guñg'*-ā-mī (= μουρμουρίζω), *guñgita-m* = βόμβος) εἰς τὴν ἑλλην. λ. δηλ. ἢ ρίζα ἔχει ἀναδιπλασιασθῆ.

γογγύλη, ἡ, καὶ *γογγύλλης*, -ίδος, ἡ (γογγύλος)· εἶδος λαχάνου μεθ' ὀλοβοειδῆ τὴν ρίζαν, «γογγύλια».

γογγύλλω· κἀμνω τὴν στρογγύλον. Ἐκ τοῦ

ΓΟΓΓΥ'ΛΟΣ, ἡ, ὄν, ὡς. *γογγύλιος*, α, ὄν = *στρογγύλος* (β' βλ.)· κυκλοτερής, σφαιρικός. [ἐκ β. *geu-*, *gou-*, *gū-* (=κωρτώ, καμπυλῶναι)· συγγ. τῷ *γαυλός*, *γύλιος*: *γογγύλος*, *γογγυλῆς*, *γογγύλη*, *γογγύλλω*· ἐν πᾶσι τούτοις δπάρχει ἀναδιπλασιασμός τῆς ρίζης].

γογγυσμός, ὁ (γογγύλλω)· τὸ «μουρμουρητό», τὸ «γόγγυσμα», ὀργανκτικῶς.

γογγυστής, -οῦ, ὁ (γογγύζω)· ὁ «γογγύζων», «μουρμουρίζων».

γοεδνός, ἡ, ὄν = *γοερός* (β' βλ.).

γοερός, ἡ, ὄν (γοάω)· ἐπι· πραγμ., ὀξιοθρηνητος, πένθιμος, θλιβερός || ἐπι προσ., θρηνώ, πενθῶν, ὀλοφύρομενος, ὀδυρόμενος.

ΓΟ'Η, ἡ = γός (β' βλ.): *καταεἰδόντες γόησι τῷ ἀνέμῳ* = μεθ' ὀρήνων καὶ κοπετοῦσ μαγεύοντες τοὺς ἀνέμους.

γοήμεναι, ἐπ. ἀντι *γοάν*, ἀπρφ. ἐν. τοῦ γοάω.

γοήμεν, -ον, γαν. -ονος = *γοερός* (β' βλ.).

γός, -ητος, ὁ· δοτ. πληθ. *γόςοι* (γόςω)· ὁ μέ γοερός κραυγᾶς ἐκοτομίζων μαγείας || μάγος, «γός» || ψεύστης, ἀπατεῶν. [β'] ἔτυμολ. βλ. *γόςος*].

γοήσομαι, μέλ. τοῦ γοάω.

γοητεία, ἡ (γοητεύω)· μαγεία, μαγανεία, ὀπάτη, ἀγυρτεία.

γοητεύω, μελ. -σω (γός)· μαγεύω, βασκαίνω, δένω διατ' μαγείας || ἔξαπατῶ.

γοητής, -ου, ὁ (καὶ *γοητής*) (γοάω)· ὁ κραυγάζων, ὁ ὀλοφύρομενος || ὁ γοητευτικός, πλανητικός, ἀπατηλός.

γοητικῆ, -ίδος, ἡ· ἰδιόρ. θηλ. τοῦ γός (β' βλ.)· μάγισσα, φαρμακεῦτρια.

γόςος, ὁ (γόςω)· φορτίον πλοίου, βάρος, φορτίον.

γομφί-δουπος, ὄν (γομφίος+δοῦπος)· ὁ δοῦπών (κρατῶν, ἠχῶν) μετὰ τῶν ὀδόντων (καθῶς προσκρούει εἰς τοὺς ὀδόντας, ἐπι χάλινοῦ).

γομφίος, (ἐνν. ὀδός), ὁ (γόςος)· μολόδος, κοιν.

τραπεζίτης (όδους), λατ. molaris (ἀντίθ. τῆ προσθί-
ος).— || όδους κλειδίου.

γομφό-δετος, ον (γόμφος + δέω)· ό δεδεμένος
(στερεωμένος) με ήλους.

γομπο-πάγης, ές (γόμφος+πάγημαι τοῦ πήγνυμι)
ό διά καρφίον στερεώσ συνδεδεμένος.

ΓΟΜΦΟΣ, ό μεγάλο μεγέδους σφηνοειδές
καρφίον (ήλος) έκ μετάλλου ή ξύλου, κατάλληλον
διά τήν ναυπηγησιν πλοίων || καθόλου, πᾶν είδος
συνδέσεως ή στερεώσεως (πρβλ. τό σημ. «γόφος»=
ίσχιον) || κατά πληθ. γόφοι=τά σταυρωτά πλευρι-
κά σανιδώματα τῶν αἰγυπτιακῶν μονοξύλων.

Έτυμ.: γόμφος, γομφίος, (όδους)=σανοκρ. jam-
bhyah=μυλόδους γαμφηλαί γαμφί (=οιαγόνες
ζώου)· γόμφος = σανοκρ. jāmbhah (όδους)· πρβλ.
ιαπ. *gombho-s (όδοντοστοιχία)· πρβλ. ώσ. jam-
bhaṭe, jābhaṭe (όραπάζω δια τοῦ στόματος), jam-
bhāyati (γρίβω). Έξ αὐτοῦ τό

γομόφος, μέλ. -ώσω· συνδέω (στερεώνω) διά
γόμφον (ξύλινον ή, αιδήρων καρφίον) || **γεγόμφωται**
σκάφος=τό κοίλον τοῦ πλοίου (τό σκάφος) έχει
στερεωθῆ διά γόμφων (τ. έ. έχει ναυπηγηθῆ). Έξ
αὐτοῦ τό

γόμφωμα, -ατος, τό (γομόφος)· τό διά γόμφων
συνηρμοσμένον και συνδεδεμένον || ό σκελετός,
τό «σκαρί».

γομφωτήρ, -ήρος, ό (γομόφος)· ό συνδέων διά
γόμφων (βλ. γόμφος)· ό ναυπηγός.

γονεύς, -έως, ό (*γένω)· ό γεννῶν, ό πατήρ,
πρόγονος || έν τῷ πληθ., οί γονεῖς, ώς και παρ' ήμῖν.
[εἰ' έτυμολ. βλ. γόνος].

γονεῖω· γεννῶ, παράγω.

γονή, ή (γένω, γενεσθαι)· τό γεγεννημένον, τό
παρηγμένον, ή γενεά, οί απόγονοί, τό γένος, ή
γενεά, ή «ράτσα» || οικογένεια.— || σπόρος, σπέρ-
μα.— || γέννα, τοκετός || μήτρα.— || **IV** γέννησις,
καταγωγή.— || **V** γενεά. [εἰ' έτυμολ. βλ. γόνος].

γόνιμος, ον, ώσ. η, ον (γόνος)· παραγωγικός,
καρποφόρος, εύφορος· **ποιητής γόνιμος** = ποιητής
με δημιουργικήν πνοήν, πραγματικός ποιητής, μέ
γνησίαν ποιητικήν διάθεσιν || έντεῦθεν, γνήσιος, ἀλη-
θινός. [εἰ' έτυμολ. βλ. γόνος].

γόνος, ό, ή (*γένω, γενεσθαι)· τό γεννῶμενον
ή παραγόμενον τέκνον, απόγονος || ώσ. λέγεται ἐπι
τῶν νεογνῶν ζώων, ἐπι τῶν καρπῶν τῶν φυτῶν,
και γενικῶς, ἐπι παντός προϊόντος.— || τό γένος
(ράτσα), καταγωγή.— || **III** τό γεννᾶν, ή γέννησις.
[γόνος, γονή' γονεύς' γόνιμος' βλ. γίνομαι].

ΓΟΝΥ, τό, γεν. γόνατος, δοτ. πληθ. γόνασι· ίων.
γόνυ, γούνατος κλπ. έπ. γόνυ, γονός, γουνί, πληθ.
γούνα, γούνων, γούνεσι· πρβλ. όδου' λατ. GENU·
τό γόνυ («γόνατος»)· άπτομα γούνων = έναγκαλιζο-
μαι τό γόνατα ώς ίκετης· άντομαι, λίσσομαι
τινα προς γόνατων=ίκετεῦ τινά έναγκαλιζόμενος
τό γόνατά του || γόνυ κάμπω = κλίνω τό γόνυ
(κυρ. κάμπω, λυγίω), τ. έ. κόδημαι, καθίζω, και ά-
ναπαύομαι || κάμπτειν γόνυ όμωσ λέγεται επίσης και
ἐπι τῶν έτοιμαζομένων δι' άγώνα δρόμου και έτοιμῶν
ήδη νά τρέξωσιν || γόνατα τιθέναι· γονατίζω || **θεῶν**
έν γούνασι κεῖται = εύρίσκεται εἰς τό γόνατα τῶν
θεῶν, τ. έ. εξαρτάται από τήν θέλησιν και τήν
διάθεσιν τῶν θεῶν.— Κατά μεταφοράν έκ τῶν κα-
ταβαλλομένων πολεμιστῶν: **ές γόνυ βάλλω, κλίνω,**
ρίπτω=τόν «ρίχνω στά γόνατα», «τόν γονατίζω».—
|| τό γόνυ, τ. έ. ό άρμός (ό κόμβος) δαμνωδῶν τι-
νων φυτῶν, π.χ. τοῦ καλάμου (λατ. geniculum).

Έτυμ.: γόνυ, γόνατος (*γονφατος, πληθ. αιολ. γόν-
να, ίων. γούνα («*γονφα»)· γονία («*γονφ-ία· πρόχυν
(βλ. λ.)· όμηρ. γόνυ (βλ. λ.)· γνύστετος (ό πίπτων εἰς
τά γόνατα)· όμηρ. **Ιγνύη** (*Fi-γνῦη=τό ὑποκάτω μέ-
ρος τοῦ γόνατος (Ιγνῦα, άγκύλη)· όμ. **γοννάζομαι,**
γουνόμοι· πρβλ. σανοκρ. jñpu (αἰ' ό πρβλ. γονία,
ου'ο πρβλ. γόνυ), abhi-jñu (μέχρι τοῦ γόνατος)· γοῦθ.
kñiū λατ. genu, geni-culu-m, geniculatus. Έν πᾶσι
τούτοις δπόκειται ίαπ. δάσις **geneu** (γόνυ).

γόνυ-κροτός, ον (γόνυ+κροτάω)· ό κροτῶν τά
γόνατα, τ. έ. έχων αὐτά κεκαμμένα προς τά έσω,

εἰς τρόπον ὡστε συγκρούονται έν τῷ περιπατεῖν.

γόνυ-πετέω, πίπτω εἰς τό γόνατα: **γονυπετέω**
τινι ή **τινα**=γονατίζω ένώπιόν τινος προς καθικέ-
τευσιν. Έκ τού

γόνυ-πετής, ές (γόνυ+πσεσῖν)· ό πίπτων εἰς τά
γόνατα, ό γονατιστός || **γονυπετής** **δθρα** = ή στάσις
τοῦ γονατισμένου (τοῦ γονυπετοῦς).

γόνυ, έπ. αντί **έγασον**. γ' πληθ. πρτ. τοῦ **γοάω**.

ΓΟΨ, ό· θρήνος, όλοφυρμός, στεναγμός, «γο-
ητός».

Έτυμ.: γός· γοάω· γόςης (βλ. λ.)· γόςος (*γόςος,
συγγ. τῆ βοή, έκ β. gneu-(κραυγάζειν), τοῦ -γ- προ-
ερχομένου έκ τού συνεσταλμένου τύπου γυ- (πρβλ. γογ-
γύ-ζω)· πρβλ. σανοκρ. β. gu- (και και' αναδιπλ. g'ō-gu)
=ήχεῖν, gāus=λόγος· παλ-αλαβ. gov-orū (δούροδος),
govor-l-i (δορυθεῖν)· Ρωσ. govoril'i (όμιλεῖν)·
παλ-ερλ. gulh (φωνή, λέξις), gute, gutte (φωνήσις).

Έν πᾶσι τούτοις ὑπόκειται ίαπ. ρ. **gheu-**

· **γοόων, -όωσα**, έπ. μτχ. τοῦ **γοάω**.

Γοργεῖος, άττ. **Γόργειος, α, ον** (Γοργώ)· ό τῆς
Γοργόνος, ό άνήκων εἰς τήν Γοργόνα.

Γοργο-λόφας, -ου, έ'· ό έχων ἐπι τοῦ κράνουσ
του (ή, ἐπι τῆς άσπίδος του) Γοργόνειον· θηλ. **Γορ-
γολόφα, -ης, ή**.

Γοργόνειος, ον=**Γοργεῖος** (β βλ.).

Γοργό-νωτος, ον (Γοργώ+νωτον)· ό έχων τήν
Γοργόνα ἐπι τῆς ράχεωσ· π.χ. άσπις φέρουσα
Γοργόνα.

γοργόμοι, κπητ., γίνομαι **γοργός** (τ. έ. άγριος,
άδάσαστος, ἐπι ίππου). Έκ τού

ΓΟΡΓΟΣ, ή, όν· φρικτός, τρομερός, φοβερός ||
μανιώδης, άγριος: **γοργόν βλέπω** = ρίπτω φοβερόν
βλέμμα, φαίνομαι φοβερός || **γοργός εἰσιδεῖν** = φο-
βερός νά τόν ἴδῃ κανεῖς (φοβερός τήν όψιν) || ἐπι
ίππων, θερμός, θυμοειδής.

Έτυμ.: γοργός· Γοργώ· **γοργοσθαί**· **γοργώσ** και
γοργωπός (=γοργός τήν όψιν)· Πάντα ταῦτα εἶναι
έμόρριξα· **γοργός**=παλ.-ερλ. garg gargg (τραχύς, ά-
γριος), πρβλ. ερλ. grain (άσχημο)· έν πᾶσι τούτοις δ-
πόκειται ίαπ. β. *greg-

Γοργο-φόνος, ον (Γοργώ+φένω)· ό φονεύς τῆς
Γοργούσ, ό φονεύσας τήν Γοργόνα (βλ. Γοργώ).—
θηλ. **Γοργο-φόνη**, όνομα τῆς Ἐθηνᾶσ.

ΓΟΡΓΥ ΡΑ, ή· ὑπόγειος εἰρκτηή, δεσμοκτήριον ||
ὑπόγειος όχετός (άγυγός άκαθαρσίων).

Έτυμ.: γόργυρα, ίων. γοργύρη· πρβλ. παρ' Ἑσυχ'
αγέργυρα· αὐτή, **δεσμοκτήριον**· ό τύπος τῆς όνομ.
γόργυρα προήλθεν έκ συμφυρμῶ τῶν τύπων **γέργυρα**,
γεν. **γοργύρας**. Φαίνεται πιθανόν δι' ή λ. έσχηματί-
σθη δι' αναδιπλώσεωσ τῆς ρ. **γῦρ-** τῆς λ. **γυρός** (β βλ.).

Γοργώ, -όος και κατά συναέρ. -όως, ή' μτγν. κλίσις
Γοργώ, Γοργόνος, και έν τῷ πληθ. **Γοργόνες** (γορ-
γός)· ή «Γοργόνα», τέρας φρικτόν τήν θέαν. (*Η-
σίλοος άναέρει τρεῖς Γοργόνάσ όνομαστικῶσ, τήν Εὔ-
ρυάλην, τήν Σθεινώ και τήν Μέδουσαν (θυγατέρας τοῦ
Φόρκυος και τῆς Κητοῦσ)· ή τελευταία (ή Μέδουσα)
ήτο ή φρικτοτέρα· ή πληρης δφων άντι πλοκάμων κε-
φαλή τῆς ήτο προσηρμοσμένη εἰς τήν αἰγίδα τῆς Ἐ-
θηνᾶσ, και πάντες όσοι τήν προσέβλεπον ἀπελιθοῦτο

γοργ-ώπις, -ίδος, ή' ἴδιόρ. θηλ. τοῦ **γοργώψ**.

γοργ-ωπός, όν (γοργός+ώψ)· ό έχων άγριον και
βλοσυρόν τό όμμα, φρικτός.

γοργ-ώψ, -ώπος, ό, ή=γοργωπός (β βλ.).

γούν, (γ' οὔν), ίων. γών (γε+οὔν)· περιοριστικόν ή
έλαττωτικόν μέρος· τουλάχιστον, λοιπόν, έν πάση
περιπτώσει, έξ άπαντος || αληθῶσ, τῷ όντι (συχνά
εἰς άπαντήσεῖς).

γούνα, γούνων, έπ. πληθ. τοῦ **γόνυ** (β βλ.).

γουνάζω, έπ. Προστ. τοῦ **γουνάζομαι**.

γουνάζομαι, -όομαι, άποθ. (γόνυ)· «πέφτω»
και έναγκαλιζομαι τό γόνατά τινος (διά τина, χά-
ριν τινός)· **γουν. προς τινος** =ίκετεῦ έν όνόματι
τινος, άντι τινος.

γούνατος, γούνατι, γούνατα, γούνασι· ίων. και
ποιητ. κλίσις τοῦ **γόνυ**.

γουνόμοι, άποθ. = **γουνάζομαι** (β βλ.)· έπ. πρτ.
γουνούμη.

ταύθων θηλ. ἀπίθ. *γριπητῆς* (ἐνν. *τέχνη*) ἡ τέχνη τοῦ *γριπέως*, ἡ ἀλιευτική.

ΓΡΙΠΟΣ, δ' δίκτυον ἀλιέων [δ'ι' ἐτυμ. βλ. *Γριφός*].

γρίπων, δ=*γριπέως* (δ βλ.), ἀλιεύς.

ΓΡΙΦΟΣ, δ (ὡς τὸ *γριπέως*) δίκτυον ἀλιέων ἢ κἀντίρον (καλάθι), κατεσκευασμένον ἀπὸ σπάρτα (βοῦρα). 2) πᾶν τὸ περίπλοκον, τὸ ἀσαφές, ἀσαφῆς ῥήσις, αἰνίγμα, «γρίφος».

Ἔτυμ.: *γρίφος* καὶ ἄλιερον μετρ. ἀλλ' ἐκ παραλλήλου ἀπαντῶν *γρίπος*· *γριπέως*· *γριπέως*, *γριπέως*· *γριπέως* (= ὀμιλῶ δι' αἰνιγμάτων, αἰνιγματωδῶς)· *γριπέως* (<gr-i-bho-, πρβλ. μεσ-γερμ. *krēbe* (=καλάθι), σκονακρ. *grapsa* (δ'εσημ)· ἐκ ρ. *ger-* (=σχηματίζω) πλεξούδαν, πλέκω) βλ. λ. *γέρρον*). Πάντως ἡ ἐτυμολ. ἀμφότερων δὲν εἶναι ἀσφαλῆς. Κατ' ἄλλους εἶναι συγγ. τῷ *ῥῆμ* (γεν. *ῥέπ-ος*) καὶ τῆς λατ. *scrip-u-s*.

γρίφ-ώδης, ἐς (*γριφός+είδος*)· ὁμοίος πρὸς *γριφόν* (δλ. λ.), αἰνιγματώδης.

ΓΡΟΨΦΟΣ, δ' εἶδος ἀκόντιου.

ΓΡΥΨ, γρυλλιομός, γρύξιμον (ὡς ἡ τῶν *χοίρων* φωνή)· *οὐδὲ γρῦ ἀπεκρίνατο* = δὲν εἶπεν εἰς ἀπάντην οὔτε ἓνα γρῦ, τ. ἔ. οὔτε λέξιν, οὔτε συλλαβὴν ἢ *οὐδὲ γρῦ*=οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην φωνήν, οὔτε «τσιμουδιά».

Ἔτυμ.: *γρῦ*· *γρύψω* (<*γρυδῶ) (=γρυλλίζω)· *γρύψω* καὶ *γρύψω*, *γρύψω*· *γρύψω* (βλ. λ.)· *γογγρῦζειν*· *τονθορῦζειν*, *τὸ τὰς ὕς φωνεῖν* ('Ἡσύχ.)· πρβλ. λατ. *grundio grunnio* (=γρυλλίζω)=παιδ-γερμ. *grunzian*. Κατὰ τὸν 'Ἡσύχ. *δμοῦς* καὶ ἄλλους *γρῦ*=ὁ ὑποκάτω τοῦ ὄνυχος ῥύπος, τ. ἔ. τίποτε, ἀσήμαντον πρόγμα· κατ' ἄλλους τὸ *γρῦ* εἶναι συγγ. πρὸς τὰ *γρῦ*, *γρῦ*, *γρῦ* καὶ σήμ. «ψίχουλον». 'Ἐξ αὐτοῦ τὸ

γρύψω, μέλ. -ῖω ἢ -ῖομαι· ἄρ. α' *ἔγρυσα*· λέγω *γρῦ*, γογγύζω, μουρμουρίζω, λατ. *grunpio*· βλ. *γρῦ*.

γρυλλίζω ἢ *γρυλλίζω* (*γρύλλος* ἢ *γρῦλος*)· «γρυλλίζω», μουγκρίζω.

γρύλλος ἢ *γρῦλος*, δ (*γρῦ*)· χοῖρος, χοιρίδιον.

γρυπ-άετος, δ (*γρῦψ+άετος*)· εἶδος ἀετοῦ, ἀετολέοντος, ἢ δράκοντος.

ΓΡΥΠΟΣΨ, ἡ, ὄν [ψ]· κυρτωμένος, καμπουρισμένος ἢ κυρ. ὁ ἔχων τὴν ῥίνα κυρτήν, ὁ ἔχων ἀέτιον ῥίνα (ἀντίθ. τῷ *σιμός*, δ βλ.).

Ἔτυμ.: *γρυπός*· *γρῦπός*· *γρῦπός*· *γρῦπός* (=γίνομαι ἀγκιστροειδῆς)· *αγρυπᾶναι*· *αγρυπᾶναι*, *αγρυπᾶναι*· *αγρυπᾶναι* ('Ἡσύχ.)· *γρῦψ* (βλ. λ.)· συγγ. τῷ παιδ-γερμ. *chrump* (=κυρτωμένος, καμπύλος, στρεβλός) (<*grum-pó-· norr. *krjppel* (=ἀνάπηρος), *krjppa kroppa* (=καμπούρης), *Βουαρ.* *krjpfen* (=καμπούριάζω). Κατ' ἄλλους εἶναι συγγ. τῷ παιδ-γερμ. *chrouwil* (=τρίαινα, σφιγκτῆρ)· πρβλ. *γρυμῆα*=σάκκος παλαιῶν ἐνδυμάτων. 'Ἐξ αὐτοῦ τὸ

γρῦπότης, -ητος, ἢ (*γρυπός*)· κυρτότης, τὸ ἀγκιστροειδές (ἴδια τῆς ῥίνας).

γρῦπός, μέλ. -ώσω (*γρυπός*)· κυρτώνω, κάμπω.

γρῦψ, γεν. *γρῦπός*, δ (*γρῦπός*)· ἀετολέων (μυθολογικὸν τέρας, μὲ κεφαλὴν καὶ πτερά ἀετοῦ, σῶμα δὲ λέοντος) ἢ ἰππότεος (πτερωτὸς ἵππος· κατὰ τὸ ἥμισυ ἵππος καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἀετός).

γρῦπός, ἡ, ὄν (*γρῦ*)· καταγαγμένος, κατατρυπημένος, κοίλος.

γρῦνη, ἢ (*γρῦπός*)· σπήλαιον, κοίλη πέτρα, «γούρνα» ἢ σκάρη ζυμώματος.

ΓΥΨ, ἡ· τεμάχιον γῆς, ἀγρός, πεδῖον. [πιθ. ἐκ τοῦ *γῆ* (δ βλ.)· *γῦ* (<*γψα-α)].

γύσια, τὰ (*γῦ*)=*περυνήσια* (δ βλ.)· σχοινία δι' ὧν ἡ πρῶμα πλοῖον προσδεύετο εἰς τὴν ξηράν.

ΓΥΨΑΛΟΝ, τό· τὸ κοῖλον, ἢ κοιλότης· παρ. Ὀμηρ. *θώρηξ γυάλωσιον ἀρηρῶς* = θώραξ ἀποτελούμενος ἀπὸ δύο ἡμισωθάρκων (καλούμενα *γύαλα*), τὸ πρῶσιον (τοῦ πτόχου) καὶ τὸ δεξιόν (τῆς ῥάχως), τὰ ὅποια προσσηρμόζοντο εἰς τὰ πλάγια διὰ πορπῶν ἢ περυνῶν (πρβλ. *κραιαί-γύαλος*).—Γενικῶς, πᾶσα κοιλότης (πρβλ. σήμ. «γούρνα»): *πέτρας γύαλον*=κοιλότης βράχου, σπήλαιον, ἄντρον ἢ *κατήρης γύαλον*=ἡ κοιλότης τοῦ γνωστοῦ ἀγγείου (τοῦ κρατήρος).—Κατὰ πληθ., κοῖλον ἔδαφος, κοιλᾶδες, φάραγγες.

Ἔτυμ.: *γύαλον*· Μεγαρ. *γυάλω*, δ, ἢ *γυάλω*,

ἢ (κύπελλον)· *ἔγγυαλίω* (=δέτω εἰς τὴν χεῖρα)· λατ. *vola* (<*gv-el-ā ἢ *gv-ol-ā)=τὸ κοῖλον τῆς χειρός. Ζεῦδ. *gav-gava* (=χεῖρ)· λιθ. *gānu gāuti* (=ἐπιτυγχάνω τὸ ποδοῦμενον)· ἔλλ. *ἔγγῳ* (δλ. λ.)· παιδ-γερμ. *gūalu* (=ὠμοπλάτη) (<*geu-lōn-· Ἀρμ. *kalum* (=λαμβάνω) (<*gv-ol-· Ἐν πᾶσι τοῦτοις ὑπόκειται *iap. ῥ. geu, gou, gu, gv* (=κυρτώνειν)· βλ. καὶ *γασός, γυάλος, γῦς, γυῖον, γῦρός*.

ΓΥΨΙΣ, -ου, δ' κεκαμμένον ξύλον τοῦ ἀρότρου, εἰς δ' προσσηρμόζετο ἡ ὕνις (τὸ ὄνι), λατ. *buris*.— II = *γῦα*=ἀγρός, πεδῖον, [*γῦς* ἐκτὸς τῆς ἀνωτέρω σήμ. σημαίνει καὶ ἀγροτικὸν μέτρον· πληθ. = *γαῖαι*· (*ἀροτρον*) *αὐτόγυον*=ἀροτρον τοῦ ὀποῖου τὸ κεκαμμένον ξύλον ἀποτελεῖ ἐν σῶμα μὲ τὸ σιδηροῦν μέρος τοῦ ἀρότρου (τὸ ὄνι)· πρβλ. ἔλλ. *γύαλον, γυῖον, γυρός* κλπ. (δλ. ῥ. *geu*=κυρτώνω)· λατ. *būra būris* (*būra* (<*gῦōsa ?)].

γυι-αρκῆς, ἐς (*γυῖον* + *ἀρκῆ*)· ὁ ἐνδυναμώνων τὰ μέλη.

γυιο-θάρης, ἐς (*γυῖον* + *θάρης*)· ὁ καταβαρύνων τὰ μέλη.

γυιο-δόρος, ὄν (*γυῖον*+*δορά*)· ὁ καταβιβρώσκων (περιτρώγων, ροκανίζων) τὰ μέλη.

γυιο-δάμας, -ου, δ (*γυῖον* + *δαμάω*)· ὁ δαμάζων (καταπονῶν) τὰ μέλη ἢ ὁ ὑποτάσσων τὰ μέλη, νικητής.

ΓΥΓΩΝ, τό, παρ' Ὀμηρ. πάντοτε κατὰ πληθ. τὰ *γυῖα*· τὰ μέλη τοῦ σώματος, λατ. *membra* ἢ κυρ. τὰ κατώτερα μέλη τοῦ σώματος, τὰ γόνατα.

Ἔτυμ.: *γυῖον* κυρ. =κυρτότης, γόνυ, κνήμη· ἐν τῷ πληθ.=μέλη σώματος, κόλπος (στέρνον) μητρός· *ἀμφίγυος* (δλ. λ.)· ἄμφρ. *ἀμφίγυεις*· πρβλ. *γύαλον, γυός* κλπ.

γυιο-πάγης, ἐς (*γυῖον* + *πάγνυμι*)· ὁ πηγνύων (σκληρύνων, ἀποναρκών) τὰ μέλη.

γυιο-πέδη, ἢ (*γυῖον* + *πέδη*)· ἡ πέδη τῶν γυῖων (τῶν μελῶν τοῦ σώματος), τ. ἔ. ἡ χειροπέδη καὶ ἡ ποδοκάκη.

ΓΥΙΟΣ, ἂ (ἡ), ὄν (*γυῖον*)· χλωδός τὰ μέλη, παράλυτος, ἀπόπληκτος. [*γυῖος, γυῖω* (=καθιστῶ τινα χλωδόν)· συγγ. τῷ *γυρός, γασός* κλπ. δλ. *γυῖον*].

γυιο-τάκης, ἐς (*γυῖον*+*τήκη*)· ὁ τήκων (τ. ἔ. φθειρῶν) τὰ μέλη.

γυιο-τόρος, ὄν (*γυῖον*+*τορέω*)· ὁ διαπερῶν ἢ διατρυπῶν τὰ μέλη.

γυιο-χαλκος, ὄν (*γυῖον*+*χαλκός*)· ὁ ἔχων τὰ μέλη τοῦ σώματος τὸ ἀπὸ χαλκόν.

γυῖω (*γυῖός*)· κάμνω τινὰ χλωδόν, παράλυτον. 2) ἐξαδυνατίζω τι(νά), ἐλαττώνω, μικρύνω.—Παθητ., εἶμαι ἢ γίνομαι χλωδός· *γυῖοθῆεις*, μετ. ἄρ. α' = χλωδός γενόμενος, χλωδαίεις.

γῦλι-αῦχη, -εως, δ, ἡ· (*γύλιος*+*αῦχη*)· ὁ ἔχων μακρόν καὶ λεπτόν αῦχένα (λαιμόν), μακρολαίμης.

ΓΥΨΑΙΟΣ, ἢ *γυῖός*, δ' εἶδος μακρῶς καὶ στενῆς στρατιωτικῆς *πήρας* (χοιν. σάκκου) ἢ ὁ καὶ σήμερον ἐν τῷ στρατῷ ἐν χρῆσει γυῖος. βλ. *γύαλον*.

γυμνάζω, μελ. -άσω· πρκ. *γεγύμνακα*· παθ. πρκ. *γεγύμνασμαι* (*γυμνάς*)· ἀσκῶ τινα γυμνόν, ἀσκῶ εἰς τὰς γυμναστικὰς ἀσκήσεις, ἀσκῶ, ἐξασκῶ, «γυμνάζω» τινὰ ἢ μετ. ἀπρρ. *γυμνάζω τοὺς παῖδας ποιεῖν* (=γυμνάζω, ἐδίζω, τούς παῖδας νά πράττουν τι.—Παθητ., ἀσκούμαι εἰς γυμναστικὰς ἀσκήσεις ἢ γεν., γυμνάζω, ἀσκῶ, ἐμαυτόν.

γυμνάς, -άδος, δ, ἡ· κυρ. θηλ. τοῦ *γυμνάς*.— II γυμνασμένος, ἡσκημένος.

γυμνασία, ἡ (*γυμνάω*)· ἐκγύμνασις, ἀσκήσις.

γυμνάσι-αρχῆς, ἡ μέσ. -έομαι· εἶμαι γυμνασάρχης ἢ Παθητ., εἶμαι ἐφοδιασμένος με (ἐξω) ἓνα ἢ περισσοτέρους γυμναστικὰς ἀσκήσεις ἢ γεν., γυμνάζω, ἀσκῶ, ἐμαυτόν.

γυμνάσι-ἀρχῆς καὶ **γυμνασάρχης**, δ (*γυμνάσιον*+*ἀρχῆ*)· ὁ καὶ σήμερον οὕτω λεγόμενος ὅστος ἐπέπαινε τὴν παλαιότεραν καὶ ἐπλήρωσε τοὺς προγυμναστάς ἢ διδάσκαλος τῆς γυμναστικῆς. 'Ἐξ αὐτοῦ τὸ

γυμνάσι-αρχία, ἡ· τὸ ἄξιμα τοῦ γυμνασάρχου.

γυμνάσιον, τό (*γυμνάω*)· τὸ μέρος, ἡ τοποθεσία, ἐνθα ἡσκούντο εἰς γυμναστικὰς ἀσκήσεις, σχολή γυμναστικῆς· ἐκ *θήμετρον γυμνασίου*=ἀπὸ

τό σχολεῖόν μας. — Ἦν τῷ πληθ., σωματικά ἀσκήσεις.

γυμναστέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *γυμνάζω*· πρέπει νὰ γυμνασθῆ (ἢ νὰ γυμνασθῆ) τις.

γυμναστής, -οῦ, ὁ (*γυμνάζω*)· ὁ προγυμναστής τῶν ἀθλητῶν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

γυμναστικός, ἡ, ὄν· ὁ εὐχρηστικῶς ἐπιδιδόμενος εἰς γυμναστικὰ ἀσκήσεις ἢ ἡ *γυμναστική* (ἐνν. *τέχνη*)=ἡ γυμναστική (ὡς καὶ σήμερον λέγεται καὶ νοεῖται). Ἐπίρ. -κῶς = ὡς ἀθλητής, κατὰ τὸν τρόπον ἀθλητῶν.

γυμνός, -ῆτος, ὁ (*γυμνός*)· ὁ ἐλαφρῶς ὀπλισμένος πεζὸς στρατιώτης, ὁ εὐζωνος.

γυμνήτεια, ἡ (*γυμνητεύω*)· ἡ γυμνότης· οἱ ἐλαφρῶς ὀπλισμένοι στρατιῶται (βλ. *γυμνήτης*).

γυμνητεύω· εἶμαι (βαδίζω) γυμνός ἢ εἶμαι ἐλαφρῶς ἐνδεδυμένος ἢ εἶμαι ἐλαφρῶς ὀπλισμένος. Ἐκ τοῦ

γυμνήτης, -ου, ὁ, θηλ. *γυμνήτης*, -ιδος, ἡ = *γυμνήτης* (β βλ.).

γυμνητικός, ἡ, ὄν (*γυμνός*)· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατάλληλος διὰ) ἐλαφρῶς ὀπλισμένον στρατιώτην.

γυμνικός, ἡ, ὄν (*γυμνός*)· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατάλληλος διὰ) γυμναστικὰ ἀσκήσεις ἢ *γυμνικὸς ἀγών*=ἀγών, διαγωνισμός, ἀμιλλα περὶ τὰς γυμναστικὰς ἀσκήσεις.

γυμνητεύω· ὀρθότερον *γυμνητεύω* (β βλ.).

γυμνο-παιδιά, ἡ (*γυμνός+παιδιά*)· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ.: ἐτήσια εορτὴ εἰς τιμὴν τῶν ἐν Θυρέα περὸντων Σαρτιῶν, καθ' ἣν παῖδες γυμνοὶ ἐχόρευον καὶ ἐτέλουν διαφόρους γυμναστικὰς ἀσκήσεις.

ΓΥΜΝΟΣ, ἡ, ὄν· ἄνευ ἐνδύματος, ἄνευ περιβολῆς, *γυμνός* ἢ *ἐγδυμένος* ἢ ἄοπλος, ἀνυπεράσπιτος ἢ ἐπὶ πραγμάτων, *γυμνὸν τόξον*=ἀκάλυπτον τόξον (τ. ἔ. ἐξηγῆμεν ἐκ τῆς δῆξης) ἢ μετὰ γεν., ἐσπερημένος πρόματός τινος· *γυμνὸς ὄπλος*.— Συχνὰ *γυμνός*=ἐλαφρῶς ἐνδεδυμένος, τ. ἔ. φορῶν μόνον τὸν χιτῶνα, ἄνευ τοῦ *ἱματίου*.— τὰ *γυμνά*=τὰ μέρη τοῦ σώματος τὰ μὴ καλυπτόμενα ὑπὸ τοῦ ὀπλισμοῦ, τὰ ἐκτεθειμένα εἰς τὸν ἐχθρὸν, ἀνυπεράσπιτα δὲ (ἰδίως ἢ δεξιὰ πλευρὰ) ἢ ἀλλὰ καὶ ἐπὶ δολοκλήρου παρατάξεως *γυμνά* ἐλέγοντο αἱ πτέρυγες τῆς παρατάξεως. 2) ὡς. ἐπὶ γεροντότων, αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ, γυμνά, ἀπλῶ, καθαρὰ.

Ἔτυμ.: *γυμνός*· *γυμνάς*, -άδος=ἡ ἀσκουμένη γυμνῆ· *γυμνάξω*· *γυμνάσιον*· πρβλ. σανσκρ. *nagnah*, Ζενδ. *magna-*· λατ. *nudus* (<*no[gl]vedos>· παλ. ἰρλ. *nocht*· gall. *noeth* (<κελτ.*nokto-s>)· παλ. γερμ. *nackul*, *nahhut*· Διθ. *núgas* (<ἰαπ.*nōgvos>.—Ἰαπ.**nogvnós*)· σανσκρ. *nagnā*) ἢ ἄλλ. **nygnós*· κατ' ἄνομ. **nygnós*· *γυμνός* (κατὰ μετάθ.). *γυμνός* + *nygnós*· **nygnós* καὶ κατ' ἄνομ. *λυμνός* (παρ' Ἑσυχ.).— Κατ' ἄλλην ἐκδοχὴν ἰαπ. **nogvnō-s*, Ζενδ. **nagna*· *nagna* (κατὰ μετάθ.) ἢ ἄλλ. *nygnós*· **nygnós*· *γυμνός* (κατὰ μετάθ.)· προβλ. Κυπρ. *ἀπολύματος*· *ἀπογύμνωσις*· (Ἑσυχ.), -*λυμν*· κατ' ἄνομ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

γυμνο-σοφιστάι, οἱ (*γυμνός* + *σοφιστής*)· οἱ γυμνοὶ φιλόσοφοι τῶν Ἰνδιῶν (ἀνωτέρω τάξεις τῶν Ἰνδῶν, οἱ καὶ *Βραχμᾶνες* καλούμενοι, ζῶντες δὲ γυμνοί).

γυμνότης, -ῆτος, ἡ· τὸ νὰ ἔναι τις γυμνός, γυμνότης, «γύμνια» ἢ πενία.

γυμνός, μελ. -ώσω (*γυμνός*)· ἀπογυμνῶν, κάμνω τινὰ γυμνόν.— Παθητ., ἐπὶ πολεμιστῶν, ἀπογυμνῶνομαι ἀπὸ τὰ ὄπλα μου, ἀπομένω ἄοπλος καὶ ἐκτεθειμένος, ἀνυπεράσπιτος ἢ ἐπὶ πραγμάτων, τὸ *τεῖχος ἐγυμνώθη*=τὸ τεῖχος ἐγκατελείφθη γυμνόν, δηλ. ἀνυπεράσπιτον ἢ ἄλλ' ὡς. καὶ ἀπογυμνῶ ἑμαυτόν, ἀπογυμνῶνομαι, εἶμαι γυμνός· *ἐγυμνώθη δακέων*=ἀπεγύμνωσεν ἑαυτόν ἀπὸ (ἀφῆρεσεν ἀπ' ἐπάνω του) τὰ ῥάκη του.

γύμνωσις, -εως, ἡ (*γυμνός*)· ἀπογύμνωσις, τὸ ἀφαιρεῖν πᾶν κάλυμμα καὶ ἀφίνειν γυμνόν.— ἢ γυμνότης ἢ τὰ γυμνά μέρη (τοῦ σώματος).

γύναι, κλητ. τοῦ *γυνή*.

γύναικῆριον, τό, ἄσπορον. τοῦ *γυνή*· ἀσθενής, μωρὰ, γυνή (πρβλ. *γύναιον*).

γύναικεῖος, α, ον, ὡς. -ος, -ον. Ἰων. *γυναικῆϊος*, -ῆϊη, -ῆϊον (*γυνή*)· ὁ ἀνήκων εἰς γυναίκα, ὁ ἀρμόζων εἰς γυναίκα, γυναικεῖος, γυναικῆϊος, λατ. *muliebris*. 2) ὡς οὐσιαστ., ἡ *γυναικῆϊη*=*γυναικῶν*=τὰ διαμερίσματα τῶν γυναικῶν, γυναικῶνιτης.— ἢ δηλυπρηπής, «γυναικῶτος», ἐκτεθλυμμένος.

γύναικίζω, μέλ. -ίσω, ἀτ. -ίω (*γυνή*)· εἶμαι γυναικῶδης, δηλυπρηπής, παίζω τὸν ῥόλον γυναικός.

γύναικό-βουλος, ον (*γυνή+βουλή*)· ὁ βουλευθεὶς (ἐπινοηθεὶς) ὑπὸ γυναικός.

γύναικο-γῆρυτος, ον (*γυνή+γῆρύω*)· ὁ ὑπὸ γυναικός διακηρυχθεὶς (βλ. *γυναικοκῆρυκτος*).

γύναικό-θύμος, ον (*γυνή+θυμός*)· ὁ ἔχων νοῦν (διὰθεσιν, φρόνημα) γυναικός.

γύναικο-κῆρυκτος, ον (*γυνή+κηρύσσω*)· ὁ ὑπὸ γυναικός διακηρυχθεὶς, φημισθεὶς.

γύναικο-κράσις, (*γυνή+κράσις*)· ἡ κρᾶσις (ἰδιοσυγκρασία, φύσις) γυναικός.

γύναικο-μάνεω· εἶμαι γυναικομανής (τρελλός διὰ γυναίκα). Ἐκ τοῦ

γύναικο-μάνης, ἐς (*γυνή+μαίνομαι*)· τρελλός διὰ γυναίκα.

γύναικό-μίμος, ον (*γυνή+μίμωμαι*)· ὁ μιμούμενος τὰς γυναίκα, γυναικῶτος, δηλυπρηπής.

γύναικό-μορφος, ον (*γυνή+μορφή*)· ὁ ἔχων μορφήν γυναικός, ἐν γυναικείᾳ μορφῇ.

γύναικο-πληθής, ἐς (*γυνή+πλήθος*)· πλήρης γυναικῶν.

γύναικό-ποινος, ον (*γυνή+ποινή*)· ὁ ἐκδικῶν τὴν γυναίκα, π. χ. πόλεμος γινόμενος πρὸς ἐκδίκησιν ἔνεκα γυναικός (ὁ Τρωικός π. χ.).

γύναικος, (γεν. τοῦ *γυνή*)· ἐκ τοῦ τύπου τούτου σχηματίζονται ὅλα τὰ παράγωγα.

γύναικο-φίλις, -ου, θωρ. -φίλας, -α (*γυνή+φιλέω*)· ὁ ἀγαπῶν τὰς γυναίκα.

γύναικό-φρων, ον, γεν. -ονος (*γυνή+φρήν*)· ὁ ἔχων φρένας (τ. ἔ. νοῦν, φρόνημα) γυναικός.

γύναικό-φωνος, ον (*γυνή+φωνή*)· ὁ ἔχων φωνὴν γυναικός (τ. ἔ. ἀπαλὴν καὶ λεπτήν).

γύναικῶν, -ῶνος, ὁ (*γυνή*)· τὰ διαμερίσματα γυναικῶν (*γυναικῶνιτις*)· ἀντίθ. τῷ *ἀνδρῶν*.

γύναι-μάνης, ἐς=*γυναικομανής* (β βλ.).

γύναιον, τό, ἄσπορον. τοῦ *γυνή*· μικρὸς μωρος γυνή, γυναικούλα.

γύναιος, α, ον=*γυναικεῖος* (β βλ.). Ἐκ τοῦ

ΓΥΝΗ, ἡ, γεν. *γύναικος*, αἰτ. *γυναικα*, κλητ. *γύναι*· πληθ. *γυναικες*, *γυναικῶν*, κ. λ. (ὡσεὶ ἐξ ὀνομ. *γύναιξ*)· ἡ γυναίκα, λατ. *femina*, ἀντίθ. τῷ *ἀνήρ*· ἡ κλητ. *γύναι*, χρησιμοποιοῦται πρὸς θῆλων σεδασμῶν (= κυρία, δέσποινα)· παρ' Ὀμ. συχνὰ συνάπτεται τὸ *γυνή* μετ' ἄλλου οὗς· *γυνή ταμίη*, *γυνή δέσποινα* κλπ.— ἢ σύζυγος, οὐσθία.— ἢ γυνή θνητή, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ *θεά*.— ἢ ἐπίζυγος, ἡ θήλεια, τὸ «ταῖρι».

Ἔτυμ.: *γυνή* <ἰαπ. *gwnā-, Βοιωτ. *βανᾶ* (ἰαπ. *gwnā-· *αβανήκας*· *γυναικας*)· (Ἑσυχ.)· Βεδ. *ganā* (=βανᾶ) *gnā*· (<ἰαπ. *gwnā) = οὐρανία γυνή· Ζενδ. *ganā*· *gnā*· σανσκρ. *jānih jāni*, -*jāni*- περὶ. *zan* (γυνή)· ἀσμ. *kin* (<ἰαπ. *gven- ἢ *gvēn-). Γοτθ. *qinō* (<ἰαπ. *gvenā-) κλπ. Κατὰ τὸν Kurtius παράγεται ἐκ τῆς β. τοῦ *γίνομαι*, β βλ.

γύννις, -ιδος, ὁ (*γυνή*)· ὁ δηλυπρηπής ἀνήρ, ἀσθενικός.

γυῖάριον, τό, ἄσπορον. τοῦ *γύπη*· φωλεὰ (γυῖων), ὀπή, σχισμὴ, ρωγμὴ.

γύπεσιν, δοτ. πληθ. τοῦ *γύψ*.

γύπη, ἡ (*γύψ*)· φωλεὰ γυῖων ἢ γεν., ὀπή, ρωγμὴ, «χαραμῶδα».

Ἔτυμ.: πρβλ. τὸ τοῦ Ἑσυχ. «*γύπη*· *κοίλωμα γῆς, θαλάμη, γωνία*»· σανσκρ. *gōpāgāhi* (προφυλάσσειν)· Ζενδ. *gufra-* (βαδύς, κρυμμένος). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

γυῖαδός, ἡ, θηλ. ἐπίθ. ἢ ὑπὸ γυῖων συχνασζομένη (οἰκουμένη), π. χ. *πέτρα*.

γυῖνός, -ης, ον· ὁ ἀνήκων εἰς γυῖα.

γυῖν-ώδης, -ης (*γύψ+είδος*)· ὁμοίος πρὸς γυῖα.

γυργαθός, ὁ (οὐχὶ *γύργαθος*)· κόφινος πεπλεγμένος ἐξ ἰτέας, ἰδίως πρὸς ἀγρον ἰχθύων (πρβλ. σημερ. *γιοργάθι*).

γῦρη-τόμος, ον (γῦρος+τεμεῖν τοῦ τέμνω)· ὁ τέμνων, διαγράφων, χαράσσων, σχηματίζων) κύκλους.

γῦρίνη, ἡ· εἶδος πλακοῦντος.

ΓΥΨΙΣ, -εως, ἡ· τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου, ἡ ἄχνη, λατ. pollen.

Ἔτυμ.: γῦρις· γῦρίτης (ἄρτος) = ὁ ἐκ λεπτοτάτου ἀλεύρου· γῦρίνη (εἶδος γυκίσματος)· γῦρις συγγ. τῷ λατ. granum, γοτθ. kaurn (βλ. γίγαρτον)· ριζ. θάσις gerāx (τρίβω, κοπανίζω).

ΓΥΨΟΨ, ἄ, ὄν· στρογγύλος || κυρτός, καμπύλος, «γυρτός», λατ. curvus· γυρός ἐν ὤμοισιν = ἔχων τοὺς ὤμους κυρτούς, «καμπούρης».

Ἔτυμ.: γυρός· ἐκ τῆς αὐτῆς ῥ. τῷ γῦρος (βλ. λ.)· γυρόω = κάμνω τι στρογγύλον· Ἀρμ. kor (=καμπύλη) (<ιαπ. *govero-), kori (=ὄχετός), kurn (=ρόχις) (πρβλ. Λεττ. gurni (γλουτοὶ ἵππου). kr-ukn (=ὀπίσθιον ποδός, τακούνη) (<ιαπ. *gīro-· πρβλ. Σουηδ. kula = ξυλοκόρφι), kray (=χελώνη) (<*kuray· ιαπ. *gīrafi-· Νερβ. kīra (=κάθημαι ὀκλαδόν), kaure (=πλόκαμος) (<ιαπ. *goriro-· Λιθ. gauraī (=τρίχες σώματος). Ἐν πᾶσι τούτοις ὑπέκειται ιαπ. ῥ. geu, gou, gu κλπ. (=κυριώ)· βλ. λ. γαυλός, γαυσός, γύης, γυῖον, γυιός, ἔγγυη.

ΓΥΨΟΣ, ὁ· κύκλος || κυκλικός λάκκος πρὸς φύτευμα δένδρων.

ΓΥΨ, γῦπος, ὁ· ἀρπακτικὸν ὄρνεον ὅμοιον ἀετῶ, κοιν. «γύπας»· λατ. vultur. [πιθ. συγγ. τῷ γυρός, ἐκ ῥ. ιαπ. geu, gu (=κυρτώ)· πρβλ. γρύψ· γρῦπος].

ΓΥΨΟΣ, ἡ· κιμωλία γῆ. 2) μτγν. γύψος (ὡς καὶ νῦν), εἶδος θηλ. ὀσβεστώδους γῆς μεμιγμένης μετὰ ὀξέος χαλκάνθου, λατ. gypsum, [ἡ λ. εἶναι σημιτικῆς προελεύσεως]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

γῦψόω, μέλ. -ώσω· τρίβω, ἀλείφω, τι διὰ κιωλίσ (ἢ διὰ γύψου).

γυλεός, ὁ· ὀπή, σπήλαιον (βιάφρ. γρ. φωλεός).

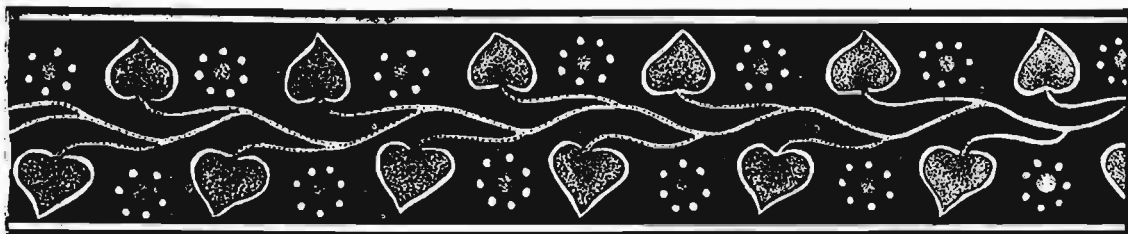
γῶν, ἰων. ἀντί γούν, ἔπως ὦν ἀντί οῦν.

ΓΩΝΙΑ, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῶν, γωνία, «γωνιό», κώχη, ὀγκωνή.— || γωνιόμετρον ξυλουργού. [βλ. ἔτυμολ. ἑλ. γόνυ]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

γωνιασμός, ὁ· τὸ ρυθμίζειν τὰς γωνίας διὰ τοῦ γωνιομέτρου τὸ «γωνιασμά» || ἐπιὼν γωνιασμός = χρησιμοποίησις στίχων ὠραίων καὶ ἰσομέτρως τερματιζομένων.

γωνι-ώδης, ες (γωνία+εἶδος)· ὅμοιος γωνίᾳ, γωνιακός || ὁ σχηματίζων γωνίαν.

ΓΩΨ ΤΟΣ, ὁ, ἡ· θήκη τόξου, φαρέτρα. [σχοτείν. ἔτυμολ.· κατὰ τινας συγγ. τῷ γρῦτά (=ράκσουλ-λέκτης)· ἑλ. γρῦμέα· κατ' ἄλλους συγγ. τῷ γαυλός].

Τό γράμμα τούτο (τό **Δέλτα**) κατέχει σταθερώς τήν τετάρτην κατά σειράν θέσιν ἀφ' ἧς ἐνεφανίσθη ἀλφάβητος ἐν τῇ Ἱστορίᾳ, καί ἀντιστοιχεῖ πρὸς τό Σημιτικόν **daleth** **ד**. Τό στρογγύλον σχῆμα **Δ**, μέ τό ὅποιον ὅπαντ' ἐν τῇ Χαλκιδικῇ ἀλφάβητῳ, παρελήφθη ἐκ ταύτης εἰς τήν Λατινικήν ἀλφάβητον καί δι' αὐτῆς εἰς τήν Ἑτρουσκικήν.

Ὁ παρατιθέμενος πίναξ ἐμφανίζει τό σχῆμα τοῦ γράμματος δέλτα τῶν διαφόρων ἀλφάβητων κατά τάς διαφόρους ἐποχάς, ἀπό τῆς φοινικικῆς τοῦ 1.200 π. Χ. μέχρι τῶν συγχρόνων:

Όνομα ἀλφάβητου	Ἐποχή κατά προσέγγισιν	Σχῆμα
ΦΟΙΝΙΚΙΚΟΝ . . .	π. Χ. 1.200	𐤃
ΚΡΗΤΙΚΟΝ	1.100—900	Δ
ΘΗΡΑΙΚΟΝ . . .	700—600	Δ
ΑΡΧΑΪΚΟΝ ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ	700—500	ϐ
ΑΤΤΙΚΟΝ	600	Δ
ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΝ . .	600	Δ
ΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝ . . .	600	Ɀ
ΙΟΝΙΚΟΝ	400	Δ
ΚΛΑΣΣ. ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ καί ἐφεξῆς . . .	—	D
ΚΛΑΣΣ. ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ καί ἐφεξῆς . . .	—	Δ

Δ, δ, δέλτα, ἄκλ., τό τέταρτον γράμμα τῆς ἐλλην. ἀλφάβητου || ὡς ἀριθμ., δ' = τέσσαρες καί τέταρτος, δ' = 4000.

Ἀλλοιωσῆς (τροπαί) τοῦ δ ἐν ταῖς διαλέκτοις: I ἐν τῇ Αἰοίλ. τρέπεται εἰς β: **σάνδαλον** <σάμβαλον, **δελφίς** <βελφίς, **Δελφοί** <Βελφοί.— ἀντιθέτως τό κοινόν **ὄβελος** ἐν τῇ Δωρ. γίνεται **ὄδελός**.— II Ἐν τῇ Δωρ. -δ->γ: **δνόφος** <γνόφος.— III Ἐν τῇ Ἴων. δ)ξ: **Δεῦς** <Ζεὺς, **δα-** <ζα- ἐν φ Δωρ. -ξ->σδ: **μελίξω** <μελίσω, **φράξομαι** <φράσσομαι ἐνλίτε -ξ->σδ: **γυμνάξομαι** <γυμνάσσομαι.— IV -δ->κ: **δαίω** <καίω.— V -δ->λ: **δάκρυ** <lacrima, **ἰδασὺς** <λάσιος.— VI -δ->σ: **ὄδμη** <δομή, ὡς καί μετὰ προσθήκης ἄλλου συμφ.: **βάδος** <βασμός, **ἰδῶ** <εὐθίω.— VII Ἐνλίτε παρεντίθεται τό -δ-, ἵνα ἀποδοθῇ μαλακώτερος καί πληρέστερος ἦχος: **ἀνδρος** <ἀν-δ-ρός.— VIII Ἐν ἀρχῇ μερικῶν λέξεσιν τό -δ- ἄλλοτε προστίθεται καί ἄλλοτε παραλείπεται: **δειλη-εἴλη**, **δή-η**, **διώκω-ἰώκω**.

δᾶ-, ἐπιτακτικόν προδεματικόν μόριον=ζα-(δ ἐλ.): **δᾶ-αιος**, **δα-φινός** (ἔ ἐλ.). [**δα-** <***σα-** = **αιολ.** ζα- (<***δja-** <δία-). Κατ' ἄλλους **δα** <***δατ** <ιαπ.***dŋt**, πρὲλ. **δασὺς** <***δατὺς** <ιαπ.***dntu-s**].

δᾶ, Δωρ. ἀντι **γᾶ**, ° **γῆ**, (πρὲλ. **δῆ** = γῆ), κατά τό πλεῖστον ἐν τῇ Κλητ. αἰτ. **δᾶν**.

δᾶγμα, τό, Δωρ. ἀντι **δῆγμα**.

δᾶγυς, -ῦδος, ἡ' πλαγγῶν (κούκλα) ἐκ κηροῦ, χρησιμοποιοιμένη διὰ μαγικὰς τελετᾶς. [ῆ]. [ᾶγν. ἐτυμολ. κατά τινας εἶναι ἑσσσαλ. λ., κατ' ἄλλους εἶναι δάνειον ἐκ ξένης γλώσσης].

δᾶδ-ουχέω, μέλ. -ῆσω' εἶμαι **δᾶδοῦχος**, ἔχω τό ἀξίωμα τοῦ **δᾶδοῦχου**, κρατῶ **δᾶδα** (πυρσόν), ἰδ. κατά τὰς Πομπάς. Ἐκ τοῦ

δᾶδ-οῦχος, **ον** (δᾶς+ἔχω) ὁ **ἔχων** (κρατῶν) **δᾶδα** (πυρσόν) || ὡς οὖς.. ἡ **δᾶδοῦχος**=ἡ πυρσοφόρος κατά τήν τελετήν τῶν μυστηρίων τῆς ἐν Ἐλευσίνι Διμήτρος, ὅπου ὁ πυρσός ἀπετέλει τό σύμβολον τρόπον τινά τῆς ὑπὸ τῆς Διμήτρος ἀναζητήσεως τῆς θυγατρὸς τῆς Περσεφόνης.

δᾶδο-φορέω, μελ. -ῆσω' φέρω **δᾶδας** (λαμπάδας, πυρσοῦς). Ἐκ τοῦ

δᾶδο-φόρος, **ον** (δᾶς + φέρω) ὁ φέρων **δᾶδα** (πυρσόν, λαμπάδα).

δᾶειν, Ἐκτ. ἀορ. ε' τοῦ ***δάω** (δ ἐλ.).

δᾶείς, μετ. ἀορ. ε' τοῦ ***δάω** (δ ἐλ.).

δᾶεῖω, ἐπ. ἀντι **δαῶ**, Ἰποτ. παθ. ἀορ. ε' τοῦ ***δάω** (δ ἐλ.).

δᾶήμεναι, ἐπ. ἀντι **δαῆναι**, ἀπρφ. παθ. ἀορ. ε' τοῦ ***δάω** (δ ἐλ.).

δᾶήμων, **ον**, γεν. -ογος (δαῆναι τοῦ ***δάω**) ὁ εἰδήμων, ὁ ἔμπειρος εἰς τι. [βι' ἐτυμολ. ἐλ. ***δάω** κατὰ τινας, ἦττον ὀρθῶς, **δαῆμων** <***δα**-ῆμων <δαίμων (πρὲλ. Ἡουχ. **αδαιῆσαι** <διδάξαι <δαι-**φό**ς)].

δαῆναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. ε' τοῦ ***δάω**.

ΔΑΗΡ, -έρος, δ' κλητ. **δᾶερ** ἄδελφός τοῦ συζύγου, ἀνδράδελφος, ἀνταποκρινόμενον πρὸς τό ἡ **γάλως**=ἀνδραδέλφη.

Ἐτυμ.: **δᾶηρ** <***δαι**ῆρ <λατ. **lāvir** <σανσκρ. **dāvár-** (αἰτ. **dāvaram**) Ἄρμ. **talgr** γεν. **talger** Λιθ. γεν. **dēvers**, δοτ. **dēver** παλ-γεσμ. **zeihhur** ἰαπ. ***daivér-**].

δα-ῆσομαι, μέλ. τοῦ ***δάω**.

δαῆται, γ' ἐν. Ἰποτ. μέσ. ἀορ. ε' τοῦ **δαίω** A.

δαί (δῆ), ἐπιτστ. δῆ' ἐρωτημ. μόριον, χρησιμοποιούμενον κατόπιν ἐρωτηματ. λέξεων, δηλουσῶν θαυμασμόν ἢ περιέργειαν: **τί δαί**; = τί λοιπόν; **πῶς δαί**; = πῶς λοιπόν; πῶς οὕτω; Βλ. **δῆ**.

δαί, ἐπ. τύπος κατ' ἀποκοπήν ἐκ τοῦ *δαίδι*, δοτ. τοῦ *δαῖς* [Γ] ὁ βλ.

δαίδαλος, α, ον, ὡς. -ος, -ον' τεχνικῶς εἰργαζόμενος, μεθ' ὑπομονῆς πεποικιλμένος. Ἐκ τοῦ

δαίδαλλω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐν. καὶ πρτ. παθ. ἄορ. α' *ἐδαίδαλθην*, πρκ. *δεδαίδαμαι* (*δαίδαλος*) ἑργάζομαι τεχνικῶς, ποικίλλω τι μετὰ περιέργου τέχνης, κατὰ περίεργον τρόπον || στολιζῶ, ἐξωραίζω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δαίδαλμα, -ατος, τὸ (*δαίδαλλω*) ἔργον τέχνης. **δαίδαλοεις**, *εσσα*, ἐν = *δαίδαλος* (ὁ βλ.).

δαίδαλο-εργός, ἐν (*δαίδαλος+ἔργον*) ὁ μετὰ τέχνης ἐργαζόμενος.

ΔΑΙ'ΔΑ'ΛΟΣ, η, ον, ἐπιθ.=*δαίδαλος*' τεχνικῶς κατεσκευασμένος, περίτεχνος: *δαίδαλα πάντα*=πάντ' εἰδῶς τεχνικὰ ἔργα.— || ὡς κύριον ὄνομα ὁ *Δαίδαλος*, περίφημος τεχνίτης, καλλιτέχνης, ἐκ Κνωσοῦ τῆς Κρήτης καταγόμενος, σύγχρονος τοῦ Μίνως, μνημονεύμενος ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ὡς κατασκευαστῆς χροῦ (βλ. λ.) διὰ τὴν Ἀριάδην.

Ἔτυμ.: ἐκ β. *δαλ*· *δαί-δαλ-ος*, *δαι-δάλ-εος*, *δαϊ-δάλ-ω*, *δαί-δαλ-μα* (καλλιτέχνημα) τὰ ἐκ τῆς β. *δαλ*-παράγωγε ἐμφανίζουσι ἐπιτακτικὴν ἀναδιπλωσιν τοῦ ἀρχικοῦ τῆς συμφώνου μετὰ διφθόγγου (ὡς ἐν τοῖς: *παϊπάλλ-ω*, *λαί-λαψ*, *παϊ-φάσω*, *μυι-μά-ω*, *δαι-δύσομαι*· πρβλ. λατ. *dol-ā-re* (πελεκῶ, σκεπαρίζω), *dolā-bra* (σκέπαρον), *dol-iu-m* (βαρέλι) *σανοκρ. dā-lai* (διαρρηγνυαί), *dalayati* (σχήλι), *dalām* (μέρος ὀπλοποιοῦντος, τεμάχιον). Ἡ β. *δαλ*- < *dēl*- < *dēi*- (*dei*-) (=τέμνω, σχίζω, διαρρηγνύω, ἐργάζομαι τεχνικῶς)· βλ. λ. *δάλλει*, *δέλλος*, *δηλέομαι*.

δαϊδάλο-χειρ, -ερος, ὁ, ἡ (*δαίδαλος+χείρ*) ὁ ἔχων ἐπιτηδεῖας (ἐπιδεξίας) χεῖρας.

δαϊδάλω = *δαίδαλλω* (ὁ βλ.)· ποιητ. ἀπρφ. μέλ. *δαϊδαλωσέμεν*.

δαῖζω, μέλ. -ξω· ἄορ. α' *ἀδαίξα*. — Παθητ., μτχ. ἄορ. α' *δαίγθεις*· μτχ. πρκ. *δεδαίγμενος* (*δαίω* B)' σχίζω εἰς δύο, διαχωρίζω: *χιτῶνα περι στήθεσσι δαίξαι*—*δεδαίγμενος ἦτορ* = διατρυπημένος εἰς τὴν καρδίαν, μετὰ τρυπημένην τὴν καρδίαν.— ὡς ἐπιθ. ἀμφιβολίαν, *ἐδαίξεται θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι* = ἡ ψυχὴ τοῦ ἥτο χωρισμένη εἰς δύο μέρη εἰς τὸ στήθος τοῦ (δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ) || *δαῖζόμενος κατὰ θυμὸν διχθάδια* = διηρημένος εἰς δύο, εὐρισκόμενος μεταξὺ δύο γνωμῶν, καὶ μὴ γνωρίζων ποῖαν νὰ ἀκολουθῆσθῆ. [*δαῖζω*, *δαῖκτωρ*, *δαῖκτηρ*, *δαῖκτης* < **da-fo-s* (=κεκομμένος εἰς δύο μαχαίριδιου, κατεστραμμένος δι' ἔτυμολ. βλ. *δαίω* B)]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δαῖκτέμενος, η, ον (ἢ ἐν δυοῖ λέξεσι: *δαῖ κτάμενος*) (*δαῖς+κτείνω*) ὁ φονευθεὶς ἐν μάχῃ, ὁ πεσὼν ἐν πολέμῳ.

δαῖκτηρ, -ῆρος καὶ *δαῖκτης*, -οῦ, ὁ (*δαῖζω*), ἀπαντῶν μόνον μετὰ ἀρσ. οἰα· ὁ σπαράσων τὴν καρδίαν.

δαίμονιά (*δαίμων*) ὑπόκειμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν (ἐπίδρασιν) ἐκδικητικοῦ τινος δαίμονος (θεοῦ τινος), κυριεύομαι ὑπὸ δαίμονος, πάσχω θεόθεν: *δαίμονά δόμος κακοῦς* = ὁ οἶκος ἔχει καταβυθισθῆ ὑπὸ θεοῦ τινος εἰς συμφοράν. 2) μετὰ συστομ. αἰτ. *δαίμονῶν ἀχη* = συμφορὰ ἔχουσι προορισθῆ ὑπὸ τοῦ δαίμονος διὰ τίν.— || ἄπολ., κατέχωμαι ὑπὸ κακοῦ πνεύματος, πάσχω ἀπὸ μανίαν, εἶμαι μανιακός.

δαίμονίζομαι, μέσον (*δαίμων*) ἔχω τὴν ὑπὸ τοῦ δαίμονος προκαθορισμένην δι' ἐμέ μοῖραν (τ. ἔ. = *δαίμονιά*, ὁ βλ.). — || Παθητ., μέλ. μτχ. παθ. ἄορ. α' *δαίμονισθεῖς*· κατέχωμαι ὑπὸ δαίμονος (τ. ἔ. ὑπὸ κακοῦ πνεύματος).

δαίμονιον, τὸ (χυρ. οὐδ. τοῦ *δαίμονιος*) ἡ θεότης, τὸ θεῖον, ἡ ἐπενέργεια τοῦ θεοῦ, λατ. *numen*. — || *δαίμονια*, τὰ κατώτερον γένος θεῶν ὄντων, δαίμονες (ἀντίθ. τῶ *θεοί*). 2) «τὸ δαιμόνιον» τοῦ Σωκράτους, λέξις μετὰ τὴν ὁποῖαν οὗτος ἀνόμαζε τὸ ἐν αὐτῷ οἰκόν πνεῦμα. 3) ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ, τὸ πονηρὸν πνεῦμα.

δαίμονιος, α, ον, ὡς. -ος, -ον (*δαίμων*)· πρβλ. τὸ τῆς νέας «δαίμονισμένος». — || Παρ' Ὀμήρῳ μόνον ἐν τῇ κλητικῇ *δαίμονιε*, *δαίμονιῃ* (ἐν καλῇ ἔνν. = εὐ-

γενέστατε, ἀξιοθαύμαστε!· *συχνότη*. ὁμως ἐν κακῇ ἔνν. ὡς *λοιδορία*=δυστυχιόμμενε, κακομοιρισμμενε ἢ) παρ' αὐτ. κατὰ τὸ πλεταστον εἰρωνικῶς=καλέ μου ἀνδρωπε! δαυμάσιε! — || ἐπὶ πραγμάτων προερχομένων ἐκ τοῦ θεοῦ ἢ τῆς μοῖρας, θεόπεμπτος, θεῖος, δαυμαστός: *εἰ μὴ τὸ δαιμόνιον εἶη*=ἂν δὲν ἦτο θεοῦ παρέμβασις· τὰ *δαίμονια* = τὰ ἐκ θεοῦ, θεομηναί. — || ἐπὶ προσώπων, θεῖος, θεοειδής.

δαίμονι-ώδης, ες (*δαίμονιον+εἶδος*)· ὁμοῖος δαίμονι, δαβολικός, σατανικός.

δαίμονιως, ἐπίρ. τοῦ *δαίμονιος*· κατὰ τρόπον θεῖον, διὰ θείας δυνάμεως || παραδόξως, κατὰ ἀλόκοτον τρόπον.

δαίμων (A), -ονος, ὁ, ἡ (*δαίω* (B))· θεός, θεά.— || ἡ θεότης, λατ. *numen* || μοῖρα, τὸ πεπωμένον, εἰμαρμένη, κύχη (καλῆ ἢ κακῆ) || *πρὸς δαίμονα* = ἐναντίον τοῦ πεπωμένου || *σὺν δαίμονι* = μετὰ τὴν εὐνοίαν τῶν θεῶν (=λατ. *non sine diis*) || παρὰ τοῖς *πρᾶγ.*, θάνατος (λατ. *sors*). — || ὁ δαίμων τίνος, τ. ἔ. τὸ προστατεῦον αὐτὸν πνεῦμα || ὁ κληρὸς τίνος, ἡ τύχη του.— **IV** *δαίμονες* ἀνομάζοντο καὶ αἱ ψυχαὶ τῶν ἀνθρώπων τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος, αἵτινες ἀπετέλουσαν τὸν συνδετικὸν κρίνον μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων || *θθεν* μτγν., αἱ ψυχαὶ τῶν τεθνεῶτων, λατ. *manes, lemures*. — **V** πονηρὸν πνεῦμα, διάβολος (ἐν τῇ Κ. Α.).

Ἔτυμ.· Κατὰ τινὰς ἐκ β. *δα*- τοῦ *δαίω*=μοιράζω, τρόπον τινὰ *δαίμων* = ὁ διαμοιραστής, πρβλ. Ἡουχ. *αἰσοδαίτης ὑπ' ἐνλίον ὁ Πλούτων* ἢ = ὁ λαχὼν, ὁ κληρωθεὶς κατὰ τὴν διαμοίρην, κληρὸς, τύχη· < **dei-* πρβλ. *δαίωμαι* καὶ ἀγγλοσαξ. *hima*, ἀγγλ. *hime* (χρόνος), παλ. γερμ. **timan*- (περίοδος) < *di-*. — Ἄλλοι ἀνάρχουσι τὴν λ. εἰς τὴν β. *δι-φ.* (βλ. *Ζεύς, θεῖος*). Κατ' ἄλλους *δαίμων* (**δαι-* μτγν. λατ. **lasi* < **das-* πρβλ. παλ. λατ. *lases, lares, -ium*, ἀλλ' ἤττον ὀρθῶς·

δαίμων (B), ὡς ἐπιθ. = *δαήμων* (ὁ βλ.)· ἐμπειρός, εἰδικός, εἰς τι.

δαίνυ, ἐπ. ἀντι *ἐδαίνυ*, γ' ἐν. πρτ. τοῦ *δαίνυμι* (ὁ βλ.).

δαίνυ', ἐπ. ἀντι *ἐδαίνυο*, β' ἐν. μέσ. πρτ. τοῦ *δαίνυμι* (ὁ βλ.).

δαίνυατο, ἀντι *ἐδαίνυοντο*, γ' πλθ. μέσ. πρτ. τοῦ *δαίνυμι* (ὁ βλ.).

δαίνυμι καὶ **δαίνύω**· ἐπ. γ' ἐν. πρτ. *δαίνυ*· μέλ. *δαίω*· ἄορ. α' *ἐδαίω* (*δαίς*) κυρ. διανέμω, μοιράζω || «κάμνω τραπέζην», δίδω γεῦμα ἢ συμπόσιον, εὐχῶ: *δαίνυ δαῖτα γέροντι* = εἶχε καλέσει εἰς συμπόσιον τοὺς γεροντοτέρους (ἔδιδε γεῦμα εἰς τοὺς γεροντοτέρους)—*δαίνυεν τινὰ*=εὐωχεῖν τινά.— || μέσον *δαίνυμαι*, μέλ. *δαίσομαι*, ἄορ. α' *ἐδαίσομην*· δίδω γεῦμα εἰς τινά, εὐωχοῦμαι, συμποσιάζω || ὡς μετὰ αἰτ. *δαῖτα, κρέα* κλπ.=συμποσιάζω μέ... καταναλώω, τρώγω, κρέα κλπ. || ὡς ἐπὶ δηλητηρίου ἢ πυρὸς κλπ.=κατατρώγω, καίω κλπ.

δαίνυο, ἐπ. ἀντι *ἐδαίνυσο*, β' ἐν. μέσ. πρτ. τοῦ *δαίνυμι* (ὁ βλ.).

δαίνυτο, ἐπ. ἀντι *δαίνυτο*, γ' ἐν. Εὐκτ. μέσ. ἐν. τοῦ *δαίνυμι* (ὁ βλ.).

δαῖος, α, ον, ὡς. -ος, -ον' ἰων. καὶ ὁμ. *δήϊος*, η, ον' αὐτ. κατὰ συναρπ. *δῆος* (*δαίω* A = ἀνάπτω, καίω, *δαῖς*) || ἐχθρικός, καταστρεπτικός || ὡς ἐπιθ. τοῦ πυρός, τὸ καῖον, καταναλίσκον || ἐν τῶ πλθ. *δαῖοι* = οἱ ἐχθροί. 2) δυστυχής, θῆλιος, κακομοίρης.— || (*δαῖναι*), ὁ γινώσκων, ὁ ἐμπειρός (πρβλ. *δαῖφρων*) [βι' ἔτυμ. βλ. *δήϊος*].

δαίρω, μέλ. *δῆρῶ*· ἀπρφ. ἄορ. α' *δῆραι*, ποιητ. ἀντι *δέρω*, *δείρω*· ἐκδέρω, ξυλοκοπῶ [βι' ἔτυμ. βλ. *δέρω*]. **δαῖς**, -ίδος, αὐτ. κατὰ συναρπ. *δάς*, *δαδός*, ἡ (*δαίω* A = ἀνάπτω, καίω)· δουλός, πυρὸς ἐκ δαδίου (λατ. *faeda*)—ξύλον πεύκης (δαδί), ἐξ οὗ κατεσκευάζοντο οἱ πυροί.— || πόλεμος μάχη, κατὰ τὸ πλεταστον ἐν τοῖς συγκεκομ. τύποις: δοτ. *δαῖ* (ἀντι: *δαῖδῖ*) καὶ αἰτ. *δαῖν* (ἀντι *δαῖδα*) [ἐκ β. *δαφ*- τοῦ *δάνω* (=καίω. ἀνάπτω), ὁ βλ.].

δαῖς, γεν. *δαίτος*, ἡ (*δαίω* B = μοιράζω, διανέμω)· κυρ. μερίδιον κρέατος || φαγητόν, συμπόσιον, εὐωχία (λατ. *dapes*) || κρέας ἢ αὐτὸ τοῦτο *τροφή*. [βι' ἔτυμολ. βλ. *δαίω* B].

δαίσασθαι, δαισάμενος, ἀπρφ. και μτχ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ δαίνυμι (δ βλ.).

δαίταλεις, -έως, δ (δαίνυμι)· συμπότης, δαιτυμῶν || φιλικξενοῦμενος, «μουσαφίρης».

δαίτη, ἡ· ποιητ. ἀντί δαίς (δ βλ.).

δαίτηθεν, ἐπίρ. (δαίτη)· ἐκ συμποσίου, («ἀπό τραπέζι»).

δαιτρεύω, μελ. δαιτρεύσω (δαιτρός)· κόπτω κρέας, χωρίζω εἰς μερίδας, διαμοιράζω, διανέμω.

δαιτρόν, τό (δαίω B = διαμοιράζω)· τό μερίδιόν τινος.

δαιτρός, δ (δαίω B = μοιράζω)· ὁ κόπτων (κυρ. κρέας) και διαμοιράζων. Ἐξ αὐτοῦ τό

δαιτροσύνη, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ κόπτην και διαμοιράζειν κατά τό δαίτηνον || τραπεζοκομία, τό σερβίρισμα· εἰς τό τραπέζι.

δαιτυμῶν, -όνος, δ (δαίς)· ὁ προσκεκλημένος εἰς γεῦμα, ὁ ξετιζόμενος (φιλοξενοῦμενος)· 2) Ἐν τῷ πληθ., οἱ συνδαιτυμόνες, τ. ἔ. οἱ συνδειπνοί, ὧν ἕκαστος ἔφερε μαζί του τό μερίδιόν του (λεγόμενοι και ἔραμισαί). [δι' ἔτυμολ. βλ. δαίω B = μοιράζω].

δαίτης, -ύος, ἡ, ἰων. ἀντί δαίς (δ βλ.).

δαίφρων, ον, γεν. -ονος (δαίς = μάχη + φρήν)· ὁ ἔχων μάχιμον φρόνημα, φιλοπόλεμος, διακαῶς ἐπιζητῶν τήν μάχην, τολμηρός, ἀφοβός. — II (δαίηται)· ὁ ἔχων σοφόν τό φρόνημα, συνετός, ἐμπειρός, σοφός.

ἔτυμ.· Ἐν τῇ Ἰλιάδι ἡ λ. ἀπαντᾷ πάντοτε μετά τῆς πρώτης σημασίας. Ἐν τῇ Ὀδυσσειᾷ διμῶς ἡ λ. ἔχει χάσει τήν ἀρχικήν τῆς σημασίας, και χρησιμοποιεῖται τό ἐπιθ. μετά τοιαύτης σημασίας. και ἐν τοιαύτῃ συναφείᾳ μετ' ἄλλων ἐπιθ. (ποικιλομήτης κ. ἄ.), ὥστε τελικῶς ἐξεληφθη ὡς γινόμενον ἐκ τοῦ δαίηται. Κατά τήν παραγωγῆν δέ ταύτην δαίφρων («δαίσι» (πρβλ. σανσκρ. dāśrah, βλ. δέδαι, δαίηται) + φρήν και εἰναι συνών. τοῖς ἑξέφρων, ποικιλομήτης κ. ἄ.). Κατά τήν πρώτην σημ. δαίφρων («δαί» (πρβλ. παλ.-ιρλ. dōi = ἰσχυρός) ἡ («δαί»· πρβλ. ἕμπερ. τοπ. δαῖ («δαί» = ἐν τῇ μάχῃ) (πρβλ. ἐν δαῖ λυγροῦ, ἐν δαῖ λευγαλέῃ, δαικτάμενος = πεσοῦν ἐν πολέμῳ, συνών. τῷ ἀρητῆματος), βλ. δαῖς II και δῆιος.

δαίχθεις, μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ δαῖζω.

δαίῳ (A) = καίω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐν. και πρτ. ἀνάπτω· δαῖε οἱ ἐκ κόρουθος πύρ (= ἡ Ἀδηνῶ) ἦναψε (ἔκαμε νά καιῆ) πυρά (φλόξ) ἐπάνω εἰς τήν περικεφαλαίαν τῆς. — Παθητ. ἀορ. α' μτχ. δαίσθεις· μτχ. πρκ. δαδαιμένος· καίω, φλέγομαι, κατακαίωμα· δαίεται ὄσσο = τό μάτια λαμποκοποῦν, σπινθηροβολοῦν· ἐνταῦθα ἀνήκει ὡς. και ἔ πρκ. δέδηα, ἔ ὑπερρ. ἐδέδηειν, ποιητ. δεδήειν· πόλεμος δέδηειν = ὁ πόλεμος ἔχει ἀνάψει ὄσσο δεδήειν = ἡ φήμη εἶχεν ἐξαπλωθῆ ὡς ἡ πυρά (πρβλ. τά τῆς Λατιν. flagrat bellum, flagrat rumor).

ἔτυμ.· ἐκ β. δαF· δα-ί-ω («δαίω», *δαF-ιω (δ-μτχ. πρκ. δέ-δη-α, δε-δαι-μένο-ς) δαός, τό, δαῖς γεν. δαῖδος (ἀπτ. συνμτχ. δάς, δαδός)· δανός («δαεινός» (*δαFεο-νος (= ξηρός, κατάλληλος πρὸς καυσίον) δαλός («δαφελός, πρβλ. λ. δαβελός) = πυρός· δαλερός (στίλθων, φλεγόμενος)· ἕμπερ. σανσκρ. dūpō'hi (καίειν, φθείρειν), δῆρηά (καυμένος, βασανισμένος), dānāh (πυρά), dāman' (ἀλυγμένη, ὀδύνη)· ἰρλ. dōim (καίω)· παλ.-γερμ. zusen (καίειν). Ἐν πᾶσι τοῖς ὑπάρκειται ἰαπ. ρ. dāu-, dāu-, du-, dū- (καίειν)· βλ. δῆι· ὡς. βλ. δῆιος.

δαίῳ (B), διαίρῳ, διαχωρίζω, διαμοιράζω, διανέμω || ἐν ἑνεργ. σημ. ἔν ἀπαντᾷ τό δαίω, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ τό δαῖζω || ἐν μέσ. και παθητ. σημασίας. τό δαίωμα· ὡς μέσ.: κρέα δαῖόμενος = διαμοιράζων μερίδας κρέας || παθητ., δαίεται ἦτορ = ἡ καρδία μου εἶναι χωρισμένη, ἀσχίζεται ἐπ. γ' πληθ. δαδαίεται. — Ἄλλ' ἕμπερ οἱ τύποι ἔδαισα, ἔδαισαμην ἀνήκουσιν εἰς τό δαίνυμι· οἱ ἔδαισα δάσσομαι, ἔδασάμην, δέδασσομαι ἀνήκουσιν εἰς τό δατέομαι.

ἔτυμ.· ἐκ β. δα-· δα-ί-ω ἡ μᾶλλον μέσ. δα-ί-ομαι (μέσ. = διανέμω, ἕμπερ. παθ. = εἶμαι μοιρασμένος, εἶμαι ἐσχισμένος) δαῖς, γεν. δαῖτός· δαίτη· δαῖτός· δαιτυμῶν δαιτρός· δαιτρός· δαίνυμι (βλ. τᾶς λ. λ.)· ἴορτ. δαῖσις, -ιος· δαίμων, δαῖζω, δάνος, δατέομαι

(βλ. τᾶς λ. λ.)· πρβλ. ἐπιγρ. καρπο-δαῖσται = διανομείς καρπῶν πρβλ. σανσκρ. dáyatē (διανέμειν, μοιράζομαι), δαγᾶ (συμμετοχή), dáti, dáti (κόπτειν, ὀρέπειν, συλλέγειν), dálu, dálrām (μέρος), dādh (μοιρασμένος· βλ. δάνος), dlh (διανομή κατ' ἀνάλογον)· πρβλ. ὡς. Ἄρμ. ti γεν. tiog (αἰών, ἔτη, ἡμέραι) («ἰαπ. *dī-ti, *dī-ti, *dī-to, *dī-tā») λ. dī-yes. Ἐν πᾶσι τοῖς ὑπάρκειται ἰαπ. ρ. dā(i), dā(i), dī (= διανέμειν)· δαίωμα («δαί-ιο-μαι ἡ νεοσηματισμός ἀντί *δάσομαι (σανσκρ. dáyatē) σύμψωνα πρὸς τόν μελ. δαίω».

δάκε, ἐπ. ἀντί ἔδαικε, γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ δάκνω (δ βλ.).

δάκε-θύμος, ον (δάκνω + θυμός)· ὁ τήν καρδίαν δάκνων ἡ κατατρώγων πρβλ. δηξί-θύμος, θυμοδακής.

δακεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ δάκνω (δ βλ.).

δακετόν, τό = δάκος (δ βλ.)· ἰοδόλον (δηλητηριώδες) ἔρπετόν.

δακνάζω, ποιητ. ἀντί δάκνω (δ βλ.). — Ὡς παθ., ἐνοχλοῦμαι, πικραίνομαι, κατά τρόπον ὀδυνηρόν.

ΔΑΚΝΩ, μελ. δήξομαι· πρκ. δέδηχα· ἀορ. ἔ' ἔδᾶκον· ἐπ. ἀπρφ. δάκνειν. — Παθ. ἀορ. α' ἔδηξθη· πρκ. δέδημαι· «δ. γκάνω», κυρ. ἐπὶ κυνῶν, ὡς. ἐκ κατ' κωνῶπων· στόμιον δάκνω = δαγκῶνα (μασοσυλίξω, κρατῶ διά τῶν ὀδόντων) τόν χαλινόν ὁ δάκνω ἑμαυτὸν = δαγκῶν τὰ χεῖλη μου ἀπό φόβου μήπως γελάσω. — II μτχ., κεντῶ, κεντριζῶ, ἐρεθίζω. — Παθητ., καρδίαν δέδημαι = ἔχω πικρανθῆ κατάρκωδα.

ἔτυμ.· ἐκ β. δακ-· δάκ-νω, δακετόν (βλ. λ.), δῆγ-μα (βλ. λ.), δάκος (βλ. λ.). Πρβλ. σανσκρ. dácati (δαγκῶνω), dácah (τεμάχιον)· ἰοθ. tahjan (σχίζω)· παλ. γερμ. zangar (δηκτικός), zanga (λαβίς, τανάλια).

δάκος, τό, γεν. -εος (δακεῖν τοῦ δάκνω)· ζῶων, τοῦ ὁποῖου τό δάγκωμα εἶναι ἐπικίνδυνον || πᾶν θλαβερόν ζῶων.

ΔΑΚΡΥ, -υός, τό, ποιητ. ἀντί δάκρουν· τό δάκρουν (λατ. lacruma). — II σταγών (σταλαγματιά), ἔπος τῆς βητινῆς π. γ.

ἔτυμ.· δάκρω, δάκρουν· παλ.-λατ. lacruma, λατ. lacruma, lacrima· παλ. Breton. dacr-, corn. dacr-, gall. πληθ. dagrau· παλ.-ιρλ. dūr («κέτ. *dakru» παλ.-γερμ. zahar (δάκρουν)· πάντα ταῦτα ἔξ ἰαπ. *dakru, κατ' ἀνομοίωσιν ἐκ τοῦ *dra'kru πρβλ. παλ.-γερμ. trahan (γερμ. träne = δάκρουν)· προγερμ. *trahnu («dra'krnu»· κατά τινὰς συγγ. τῆς σανσκρ. ácru, ácraṁ, Ζενθ. asrī-, A:θ. aszar (δάκρουν).

δακρῦδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ δάκρω.

δακρῦμα, -ατος, τό (δακρῦ)· ἀντικείμενον δάκρῶν, δι' ὁ χύνει τις δάκρυα. — II ὁ χύνει τις κλαίω, δάκρουν.

δακρυο-γόνος, ον (δάκρω + γένω)· ὁ γεννῶν, παράγων, δάκρυα.

δακρῦοεις, ὄεσσα, ὄεν (δάκρουν)· πλήρης δάκρῶν || ἐπὶ προσ., ὁ πολὺ κλαίων || ἐπὶ πραγμ., ὁ προκαλῶν δάκρυα ἢ ἰσίοδακρυτος. — δακρῦοέν γελάω, ὡς ἐπίρ. = μειδιῶ διά μέσου δάκρῶν.

ΔΑΚΡΥΨΟΝ, τό = δάκρω (δ βλ.)· ἐπ. γεν. πληθ. δακρῦοφι [ε'· ἔτυμολ. βλ. δάκρω].

δακρυ-πλώω (δάκρω + πλέω)· πλέω (εἶμαι θουτημένος, κολυμβῶ) εἰς τό δάκρυα, πνίγομαι εἰς τό δάκρυα.

δακρυ-ρροέω, μελ. -ήσω· ἀναλύομαι εἰς δάκρυα, χύνω δάκρυα. Ἐκ τοῦ

δακρῦ-ρροος, ον (δάκρω + ῥέω)· ὁ ῥέων δάκρυα (ἀναλυόμενος εἰς δάκρυα).

δακρῦσα, ἐπ. ἀορ. α' τοῦ δακρῦω, ἀντί ἔδαικρυσσα.

δακρῦσι-στακτός, ον (δάκρω + στάζω)· ὁ στάζων δάκρυα.

δακρῦσῶ, ζωρ. μελ. ἀντί δακρῦσω.

δακρῦτός, ἡ, ὄν (και -ός, -όν), γμ. ἐπιθ. τοῦ δακρῦ· ἄξιοδακρυτος || πολυδάκρυτος, πλήρης δακρῶν.

δακρυ-χάρης, ἐς (δάκρω + χαίρω)· ὁ χαίρων (εὐπρίσκων εὐχαρίστητον) εἰς τό δάκρυα.

δακρυ-χένων, οσσα, ον, μετροχ. ἐπιθετον (δάκρυ-χένω) ὁ χύνων δάκρυα, κλαίων.

δακρύω [β], μέλ. -ύσω ἄορ. α' ἐδάκρυσα' πρκ. **δεδάκρυτα** (δάκρυ)· κλαίω, χύνω δάκρυα, «δακρύνω».—Παθ. πρκ. **δεδάκρυμαι**=εἶμαι ἔνδακρυς, εἶμαι πλήρης δακρύων || μετὰ αἰτ. τοῦ συστοίχου ἢ ἐσωτερ. ἀντικ.: **δακρύνω γόους** = θρηνώ γοερώς μετὰ δακρύων.— || μετ. κλαίω, θρηνώ, (διά)τι(να). — Παθητ. εἶμαι διὰ δάκρυα, κλαίοντα δι' ἐμέ.— || **δακρύνω βλέφαρα**=κατακλύζω τὰ βλέφαρά μου ἀπὸ δάκρυα.

δακρυ-ώδης, ες (δάκρυ+εἶδος)· ὅμοιος πρὸς δάκρυα || πλήρης δακρύων.

δακτυλήθρα, ἦ (δάκτυλος)· θήκη δακτύλου.

δακτυλίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ δακτύλου (ὁ ἔλ.).

δακτυλικός, ἦ, ὄν (δάκτυλος)· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατάλληλος διὰ) τὸν δακτύλου, λατ. **digitalis**· αὐλὸς δακτυλικός=αὐλὸς παιζόμενος διὰ τῶν δακτύλων.— || ἐπὶ τοῦ μέτρου, τὸ δακτυλικὸν μέτρον, ὁ δοκτυλικὸς ῥυθμὸς.

δακτύλιος, ὁ (δάκτυλος)· «δακτυλίδι», σφραγὶς δακτυλίδιου || πᾶν πρᾶγμα ἔχον τὸ σχῆμα δακτύλου.

δακτύλο-δεικτικός, ον (δάκτυλος+δεικνύμι)· ὁ δεικνύμενος διὰ τοῦ δακτύλου (πρὸς τὸ ὄρατον **digitale monstravi**).

δακτύλο-ειδήης, ες (δάκτυλος+εἶδος)· ὅμοιος δακτύλω.

δακτύλος, ὁ πλ.θ. οἱ δάκτυλοι, ποιητ. ὡς τὰ δάκτυλα (δείκνυμι)· δάκτυλος, λατ. **digitus**· ἐπὶ δακτύλων **συμβάλλομαι** = λογαριόζω εἰς (μέτ) τὰ δάκτυλα. 2) δάκτυλος τοῦ ποδός, ἀλλ' ἔτι καὶ ἄνω τῆς γεν. ποδός (ὡς τὸ λατ. **digitus**).— || τὸ μικρότερον τῶν ἑλληνικῶν μέτρων μήκους, περίπου=0,018 τοῦ γαλλικοῦ μέτρου.— || μετρικὸς ποῦς, ὁ δάκτυλος (—).

Ἔτυμ. δακτύλος (<*δάκτυλος (πρὸς Βοιωτ. δακκύνιος) (<*dqi-ku-lo- σανακρ. a-dat-kah (= νωδός, ξε. δοντιάρης).— Κατὰ τινὰς δάκτυλος (<δάκνω. — Κατὰ τινὰς ἢ λ. εἶναι σημεϊτικὴ (πρὸς ἔβρ. **diglā**=χουρμαδιό), ἀλλὰ ἢ ἐκλογὴ αὐτῆ ἐν στήθεσι. — Κατὰ τὸν Curtius ἢ λ. δάκτυλος εἶναι ὑστερογενὲς σχηματισμὸς τοῦ ὅποιου τὸ πρωτότυπον κρύπτεται ἐν τῷ λατιν. **digitus** τὸ -g- τοῦ λατιν. ἔκκει τὸ -k- τοῦ ἑλλην. ἀναλογεῖ πρὸς τὴν αὐτὴν ἀντιστοιχίαν μεταξὺ τῶν λέξεων **viginti**: εἰκοσὶ ἔχεται λοιπὸν δι' ἢ λ. δάκτυλος (<β. δεκ- (δεχ-) τοῦ δέχομαι, πρὸς τὸ ὅποιον ἢ σημ. τῆς λ. δάκτυλος ἔχει οἴαν σχέσιν ἔχει καὶ τὸ γερμ. **Finger** (δοκτύλος) πρὸς τὸ ἐπίσης γερμ. **fangen** (συλλαμβάνειν). Καίτοι ἄλλοι τὸ λατ. **digitus** τὸ ἀνάγουν εἰς τὴν β. **dic-** (=δικ-, δεικ- τοῦ δείκνυμι).

δακτύλο-τριπτος, ον (δάκτυλος+τριβω)· ὁ τριπτός διὰ τῶν δακτύλων.

δαλέομαι, ῥωρ. ἀντι δαλέομαι (ὁ ἔλ.).

δαλίον, τό, ὑποκορ. τοῦ δαλός (ὁ ἔλ.).

δαλός, ὁ (δαίω A)· τεμαχίον ξύλου φλεγόμενου, δαυλός.— || ἐσθεομένος (μὴ φλεγόμενος πλέον) πυρός, μετρ. ἐπὶ γέροντος (πρὸς τὸ ὄρατ. **di-lapsam in cineres facem**).— || φῶς φάρου.— [εἰς τὴν ἔτυμολ. ἔλ. καὶ **δαίω A** δαλός (<δαφελός (πρὸς παρ' Ἡσυχ. «δαβελός» δαλός, Λάκωνες)].

δάμαξ, μετρ. τύπος τοῦ δαμάω (ὁ ἔλ.).

δάμαϊος, ὁ (δαμάω) (ἐπιθ. τοῦ Προσειδώνος)· ὁ δαμαστής.

δάμαλη, ἦ = δάμαλις (ὁ ἔλ.).

δάμαλη-βοτος, ον (δάμαλις+βόσκω)· ὁ βοσκόμενος ὑπὸ δαμάλεων.

δάμαλη-φάγος, ον (δάμαλις+φαγεῖν τοῦ τρώω)· ὁ ἐσθίων (τρώγων) δαμάλις, ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους.

δάμαλιζω, μέλ. -ίω, ποιητ. ἔκτετ. τύπος τοῦ δαμάω ὑποτάσσω.

δάμαλις, -εως, ἦ (δαμάω)· νεαρὸ ἀγελάς, «δαμάλα», «μοσχίδα», λατ. **juvenca**.— || μετρ. κοράσιον (πρὸς τὴν αὐτὴν σημ. τῶν ἢ μῶσχος, ἢ πάλος).

Ἔτυμ. δάμαλις, δαμάλη, δαυλίος· ἐκ β. δαμ- τοῦ δαμάω (ὁ ἔλ.)· πρὸς ἑλ. **dam** (δοῦς) (<ἑλ.τ. *damo-s, damallaid (ἑλαφος)· ἑλ.τ. *damato- = ἑλλ. δάματος (ἐξήμερωμένος) λατ. **damā** (ἑλαφος), **domare**=δα-

μάειν· σανακρ. **damyah** = ταῦρος πρὸς τιθάσειν.

δάμαλος, ὁ (δαμάω)· μῶσχος (λατ. **vitulus**).

δάμαρ, -ατος, ἦ (δαμάω)· σύζυγος (ἦ), ἢ γυνὴ (πρὸς ἀμῆς=ἡ παρθένος).

Ἔτυμ. ἢ ἐκ τοῦ δαμάω ἔτυμολ. εἶναι μία ἐκ τῶν πολλῶν κατ' αὐτὴν τὸ σανακρ. **dārāh** καὶ τὸ ἑλλ. **δάμαρ** ἀνάγονται εἰς τὸ ἱαπ. *domā- (δομάζειν).— Κατὰ τὸν Boisacq δάμαρ (δ. δάμαρτ-) κυρ. = ἡ διοικοῦσα τὸν οἶκον (<δημ- (<ρίζ. dem=οἰκία) + -αρ (<ἦ(1), πρὸς λατ. αἰτ. **artem**, ἑλλ. ἀρτώω, ἑπαρτής (πρὸς β. ἀρ- τοῦ ἀραρίσκω).— Κατ' ἄλλους ἢ λ. δάμαρ εἶναι παλαιὸν οὐδ. (παρέμειον πρὸς τὸ οὐδ. ἦπαρ- ἦπατος) = συναρμογὴ ξύλων οἰκοδομῆς· πρὸς παλ.γορβ. **timbr** (ξύλον συναρμογῆς οἰκοδομῆς)· παλ.-Σαξ. **timbar** (τοιχοδομῆ) ἐξ ἧς βίζης καὶ αἰ' λ. δέμω, δόμος.— Κατ' ἄλλους εἶναι συγγ. τῷ σανακρ. **dārāh** πλ.θ. (σύζυγος), ἐξ ἱαπ. *dñi-ro-· ἑλλ. **δμά-** (=οἰκοδομεῖν), σανακρ. **dārāh** (ἔνικ.) = τὰ τοῦ οἴκου· **dāra** (<ἱαπ. dōlo-· δωρ. δῶλος· ἑλ. **δοῦλος**).

δαμάσσω, ῥωρ. ἀντι δαμάω (ὁ ἔλ.).

δάμασι-μβροτος, ον (δαμάω+βροτός)· ὁ δαμάζων, ὑποτάσσω. (καταβάλλων) τοὺς θνητούς.

δάμασι-ιππος, ον (δαμάω+ἵππος)· ὁ δαμάζων ἵππου, ἵπποδαμοστής.

δάμασις, -εως, ἦ (δαμάω)· ὁ δαμασμός, ἢ ἡμέρωσις, καθυπόταξις.

δάμασι-φρων, ον, γεν. -ονος (δαμάω+φρήν)· ὁ δαμάζων (καθυποτάσσω ἀιχμαλωτίζων) τὰς φρένας.

δάμασι-φως, -ατος, ὁ, ἦ (δαμάω+φῶς=ἀνήρ) = δαμασίμβροτος (ὁ ἔλ.).

δάματειρα, ἦ (δαμάω), θηλ. οὐς.=δαμαστρία.

δάματερ, ῥωρ. κλητ. τοῦ Δημήτηρ.

ΔΑΜΑΩ, ἐπ. γ' ἐν. δαμάω, γ' πλ.θ. δαμάωσι· μέλ. δαμάω, ἐπ. δαμάσω ἄορ. α' ἐδάμασα, ἐπ. ἐδάμασσα, δάμασσα' πρκ. **δεδάμακα**.—Παθητ. **ἀορ.** α' ἐδμήθη, μετ. **δημηθεῖς** ἄορ. β' ἐδάμη, ἀπρφ. **δάμημεναι**, μετ. **δάμεις**· πρκ. **δέδμηκα**. — ὡς ἀπαντῶσι μετ. **ἀορ.** α' δαμάσθεις, μετ. πρκ. **δεδαμασμένως** ὡς ἐξ ἐν. **δαμάζω** ἡμερώνω, τιθάσειω, ὑποβάλλω ὑπὸ ζυγόν, ὑποτάσσω, ὑπενερῶ, καταβάλλω.— || ἐπὶ παρθένων, ζευγνύω εἰς γάμον, διδω εἰς γάμον (ὡς σύζυγο), ὑπανδρεύω || ὡς ἐκβιάω, συγκοιμῶμαι, σουμευρίσκομαι (λατ. **subigere**).— || γενικῶς, ὑποτάσσω, κατακτῶ (κυρ. ἐν πολέμῳ). — Παθητ. ὑποτάσσομαι, εἶμαι ὑποτελής, ὑπακούω. 2) φονεύω, ἀφάζω.

Ἔτυμ. ἐκ β. δαμ- δαμ-νη-μι, δαμ-νά-ω, δαμ-ά-ω, δαμ-άζ-ω, (κατὰ τινὰς καὶ τὸ δάμαρ), δαμ-δή-ς, -δαμος (ἐν συνθέτοις=ὁ δαμάζων), ἀ-δμήης, δμῶς (βλ. τὴς λ. λ.)· **δμυ-τός** (δωρ. **δμυτός**=δαμασμένος, τιθάσειμένος)· **δμησις, -εως**· δάμασις, -εως· **δημητήρ, -ῆρος** (δοτις δεσπόζει)· **ἀδάματος** (ἀτιθάσειτος)· **ἀδαμάτ'· δαμαστέα** (Ἡσυχ.). Πρὸς σανακρ. β. **dam-**· **dāmyai** (εἶμαι δαμασμένος, καὶ μετ. δαμάζω), **damāh** (ὁ δαμάζων), **damah** (δαμασμός), **damitā** (δαμαστής)=λατ. **domitor** = ἑλλ. **παν-δαμάτωρ**, **dam-jas** (νεαρός ταῦρος)· λατ. **domō** (<*domā-jō=παλ.γερμ. **zamōn** (=δαμάζω), **dom-litus**, **dom-litor**, **dom-linu-s**· παλ.-ερλ. **damnaim** (κλειώ)· Γοθ. **ga-fam-jan** (δαμάζειν)· παλ.-γερμ. **zam** (τιθάσειμένος). Ἐν πάσι τούτοις ὑπόκειται ἱαπ. β. *dmā (=δαμάζειν) βλ. καὶ δάμαλις.

δάμειν, ῥωρ. ἀντι δαμάω, β' τοῦ δαμάω.

δάμειω, ἐπ. ἀντι δαμῶ, ὑποκ. παθ. ἄορ. β' τοῦ δαμάω· β' καὶ γ' ἐν. παθ. δαμῆης, -ῆης, ἐπ. ἀντι δαμῆς, δαμῆ· β' πλ.θ. δαμείετε ἀντι δαμῆτε.

δάμεν, ἐπ. ἀντι ἐδάμησα, γ' πλ.θ. παθ. ἄορ. β' τοῦ δαμάω.

δάμημεναι, ἐπ. ἀντι δαμῆναι, ἀπρφ. παθ. ἄορ. β' τοῦ δαμάω.

δάμνα, ἐπ. ἀντι ἐδάμνα, γ' ἐν. πρκ. τοῦ δάμνημι.

δαμνάω, γ' ἐν. τοῦ δαμνάω ὡς β' ἐν. μέσου ἐν. τοῦ δάμνημι.

δαμνάω=δαμάω μόνον κατ' ἐν. καὶ πρκ. ἐν ἱρῆσει.

δάμνημι=δαμάω (ὁ ἔλ.).— Μεσ. καὶ Παθ. δάμνημαι.

δάμος καὶ δάμοσιος, α, ον, δωρ. ἀντι δμῆ

δαμῶσι, ἐπ. γ' πληθ. τοῦ δαμάω (β βλ.).
δαμῶματα, τὰ (δαμῶς)=τὰ δημοσία εὐδόμενα=ὑ-
μῶνι ψαλλόμενοι δημόσια.

δᾶν, ζωρ. ἀντι δῆν=γῆν'—οὐ δᾶν=οὐχὶ μὰ τὴν Γῆν!
ΔΑ'ΝΑ'ΟΙ', οἰ': οἱ Δαναοί, οἱ ὑπήκοοι τοῦ Δαναοῦ,
τοῦ βασιλέως τοῦ "Αργούς || παρ' "Ομ. Δαναοί ὄνο-
μαζῶνται ἅλοι γενικῶς οἱ "Ελληνες || Δαναΐδες, -ᾶν, οἰ
=οἱ υἱοὶ ἢ ἀπόγονοι τοῦ Δαναοῦ || Δαναΐδες, αἰ=αἱ
θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ. Ἐξ αὐτοῦ κωμικὸν ὑπερθετ.
Δαναώτατος=ὁ παλαιότατος ἐκ τῶν Δαναῶν.—[κυρ.
Δαναοί=οἱ ἐκ τῆς Γῆς γεννηθέντες, γηγενεῖς, ἐκ
τοῦ Δανάη, ἡ, ἔπερ ἦτο τὸ μυθολογικὸν ὄνομα τῆς
Ἐρηᾶς Γῆς (πρβλ. δανός)].

δάνειον, μέλ. -είω=πρκ. δεδάγεικα, παθ. δεδά-
νεισμαι (δάνος): δίδω χρήματα ἐπὶ τόκῳ ἢ ἐπὶ ἐπι-
τροπῇ, ὡς δάνειον, δανείζω.—Παθητ., ἐπὶ τῶν χρη-
μάτων, δίδομαι ἐπὶ τόκῳ ὡς δάνειον.— Μέσον, λαμ-
βάνω χρήματα ἐπὶ τόκῳ, δανείζομαι [βι' ἔτυμ. βλ.
δάνος].

δάνειον, τὸ (δάνος): τὰ ἐπὶ τόκῳ διδόμενα ἢ
λαμβάνόμενα χρήματα, «δάνειον».

δάνεισμα, -ατος, τὸ (δανείζω) = δάνειον (β βλ.).

δάνεισμός, ὁ (δανείζω): τὸ δανείζειν (δίδειν ἢ
λαμβάνειν ἐπὶ τόκῳ) χρήματα, τὸ δάνεισμα.

δάνειστής, -οῦ, ὁ (δανείζω): ὁ δανείζων (=παρ-
έχων χρήματα ἐπὶ τόκῳ) χρήματα, ὁ τοκογλύφος.

δάνειστικός, ἡ, ὄν' ὁ διατεθειμένος νὰ παρέ-
χη δάνεια.

ΔΑ'ΝΟΣ, -εος, τό δῶρον.— || χρήματα διδόμενα
ἐπὶ τόκῳ, δάνειον || χρῆος, ὄφειλή.

ἔτυμ.: δάνος, δάνειον, δανείζω (βλ. λ. λ.): δάνος
κυρ. σμ. τὸ δῶρον, τὸ διδόμενον, καὶ (ἰαπ. *dā-, συν-
εσταλμ. τύπου τῆς β. dā = δίδοναι (βλ. δίδωμι).—
Κατ' ἄλλους ἔχει σχηματισθῆ μάλλον ἐκ τοῦ *danō-s=
σανσκρ. dānā (=μοιρασμένος) (ἰαπ. *dā-, συνεσταλ-
μένου τύπου τῆς β. dā(i)=μοιράζειν πρβλ. παρ' Ἡουχ.
adānas (ἡ δανάς): *μερίδας. Καρύστιοι». Βλ. δαί-
ομαι, δατέομαι.

δανός, ἡ, ὄν (δαίω Α) κεκαυμένος, ἀπεξηραμ-
μένος, ξηρός, κοφாலισμένος. [Παρθῆτι καθ' ὃν τρό-
πον ἡ λ. φᾶνός: daves: δάος (πρβλ. ἡμιδαής): de-
ves-nós > *daFennós > *daienos > δανός].

δάος, -εος, τὸ (δαίω Α) = δαλός (β βλ.) πυρός,
δαυλός.

δαπάνω, μέλ. ἦσω.—Παθ. ἀόρ. α' ἐδαπανήθην,
πρκ. δεδαπάνημαι, ἀμφοτέροι ἐν χρήσει καὶ μετὰ μέ-
σης σημασίας.—ἐξοδεύω, ἀναλοκῶ χρήματα: δαπα-
νᾶ εἶς τι=ἐξοδεύω διὰ τι.—Μέσον, δαπανῶ ἐξ ἰδίων.
— || ὡς μέτ.: δαπανῶ τὴν πόλιν = βάλλω εἰς ἐξο-
δα τὴν πόλιν, ἐξαντλῶ τὴν πόλιν. Ἐκ τοῦ

ΔΑ'ΠΑ'ΝΗ, ἡ, κότος, ἐξοδόν, δαπάνη.— || τὸ
δαπανώμενον (ἢ δαπανηθῆν) χρήμα || ὡς. χρήμα
πρὸς κατεδαπάνησιν.— || τῶσι πρὸς δαπάνας,
δαπανηρότης, ἄσωτια.

ἔτυμ.: ἐκ β. δαπ.: δαπ-άνη δάπ-ανος δαπ-ανᾶω'
δάπ-τω (ξεοχίζω) δαμιλῆς (γενναιόδωρος) δειπ-
νον (β. δαπ-) δεπ-, δειπνον (δειπνον, πρβλ. λατ.
dapinare) πρβλ. σανσκρ. dāpayaṭi (διανέμω) (πρβλ.
β. da: ἑλλ. da-τοῦ δαλομαι, δατέομαι β βλ.): λατ.
dap-s dapis (=δειπνον, οὐμπόσιον), dap-ino (προσ-
φέρω δειπνον) = δαπ-ανᾶω, damnum (<dap-nom =
πρόστιμον, ζῆμα, λάθῃ || κατοδική). Ἐν πᾶσι τού-
τοις ὑπόκειται σανσκρ. β. dāp-, dāp- (= ἑλλ. δαπ-,
δπ-), ἥτις ἀποτελεῖ ἐπέκτασιν τῆς β dā(i) (=διανέ-
μειν, χωρίζειν)=ἑλλ. da-περὶ ἧς βλ. ἐν λ. λ. δαί-
ομαι, δατέομαι, δάνος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δαπάνημα, -ατος, τὸ (δαπάνη) τὸ δαπανηθῆν
χρήμα, ἐξοδόν.

δαπάνηρός, ἂ, ὄν (δαπάνη) ἐπὶ ἀνθρώπων, πολυ-
ἐξοδος, ἄσωτος || ἐπὶ πραγμ., πολυδαπάνος, πολλὴν
δαπάνην ἀπαίων. Ἐπίρ. ρῶς=κατὰ τρόπον πολυ-
δαπάνου.

δαπάνος, ον=δαπανηρός (β βλ.).

δά-πεδόν, τὸ (da-+πέδον) γῆ, ἔδαφος || τὸ πά-
τωμα (τὸ «δάπεδον») δωματίου || ἐν τῇ πληθ., πεδιά-
δες, ἐπίπεδος χώρα.

ἔτυμ.: ἡ ἐν ἀρχῇ ὑποδηλωθεῖσα ἔτυμολ. ἐκ τοῦ
da- (ἀντι ζα- (<*δja τ. ἑ. δια) (πρβλ. δά-σκιος, διαφο-
ρός) δὲν εἶναι ἀσφαλῆς.—Πιθανώτερον εἶναι, ὅτι, συμ-
φώνως καὶ πρὸς τὴν σῆμα. (δά-πεδον = ἔδαφος τῆς
οἰκίας) δά-πεδον (ἰαπ. *dāp-pedo- (ἐξ ἰαπ. β. dem,
dam, ἑλλ. δᾶ, δῆ=γά, γῆ) = οἰκία. Βλ. καὶ τὰς λ. λ.
δᾶ, ἔνδον, καὶ πέδον.

ΔΑ'ΠΙΣ, -ιδος, ἡ=τάπης (β βλ.) τάπης, «ταπίτο»,
«χαλί».

δαπτέμεν, ἐπ. ἀντι δάπτειν, ἀπρφ. τοῦ δάπτω
(β λ.).

ΔΑ'ΠΤΩ, μέλ. δάπω=καταβροχδίζω. [βι' ἔτυμολ.
βλ. δαπάνη, διότι παράγεται ἐκ τῆς αὐτῆς ρ. δαπ-].

Δάρδανος, ὁ υἱὸς τοῦ Διός, ἱερωτῆς τῆς Δαρ-
δανίας ἢ Τροίας.—Ως ἐπίθ. Δάρδανος ἀνήρ = Τρώες,
κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ πληθ. Δάρδανοι Δαρδάνιος,
α, ον = Τρωικός Δαρδανίς, -ίδος, ἡ = ἡ ἐκ Τροίας
γυνὴ Δαρδανία, ἡ=ἡ Τροία Δαρδανίδης, -ου, ὁ =
υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Δαρδάνου Δαρδανίωνας, οἰ=
υἱοὶ τοῦ Δαρδάνου.

δαρδάπτω, ἔκτετ. τύπος τοῦ δάπτω (β βλ.).

ἔτυμ.: κατ' ἄλλους, ἰσως ὀρθότερον, δαρδάπτω (=
ξεοχίζω, καταβροχδίζω) (<δαρ-δαπτω ἢ *δαρ-δρά-
πτω κατ' ἀνομοίωσιν καὶ εἶναι ἐπιτατικὸν τοῦ δρέπω
=ἐκρίζωνω, συλλέγω (β βλ.).

δαρείκος ἢ δαρείκος στατήρ, ὁ χρυσοῦν νόμι-
μα Περσικόν, ἴσον πρὸς 20 ἀττικὰς δραχμάς, ὅσως
ὥστε ὁ δαρείκος=1 μνα, 300 δαρείκοι=1 τάλαντον. Τὸ
νόμισμα τοῦτο ἀνομασίθη ὄνομα, διότι κατὰ τὴν παρὰ το-
ν ἐκόπη ὑπὸ τοῦ Δαρξίου τὸ πρῶτον, πιθ. ὁμοῦ προ-
ηλθεν ἐκ τῆς Περσικῆς λέξ. darā = βασιλεύς, ἐξ ἧς
καὶ τὸ ὄνομα Δαρείος, ἔπερ κυρ. ἀντιτοίχεται πρὸς τὰ
ἡμέτερα βασιλεύς, ἡγευών, κυρίαρχος, ἀναξ (πρβλ.
τὸ Γερμ. Kaiser). Βλ. Δαρείος.

ἔτυμ.: κυρ. δαρείκος=τεμάχιον χρυσοῦ, καὶ εἶ-
ναι δάνειον ἐκ τῆς Περσικῆς (πρβλ. Βαβυλ. da-ri-ku,
da-ri-ka) πρβλ. Ζενθ. zairi-, σανσκρ. hārih (κίτρινος),
Ζενθ. zaranya-, σανσκρ. hiraṇyam (χρυσός). Δὲν ἀπο-
κρούεται ὁμοῦ καὶ ἡ συστέτις πρὸς τὴν λ. Δαρείος.

Δαρείος, ὁ «Δαρείος», ὄνομα διαφόρων βασι-
λέων τῆς Περσίας || κατὰ τὸν Ἡρόδ. Δαρείος = ἑλλ.
ἐρξείης (β βλ.) [ἡ λέξις σχηματίσθη κατὰ ἐξελληνι-
σμὸν τῆς Περσ. λ. darā (βασιλεύς)]. Βλ. δαρείκος.

δαρήσομαι, παθ. μέλλ. β' τοῦ δέρω.

ΔΑΡΘΑ'ΝΩ, ἀόρ. β' ἐδαρθον καὶ ποιητ. ἐδραθον'
κοιμῶμαι, λατ. dormio. Πρβλ. καταδαρθάναω. [ἐκ β.
δαρθ-, πρβλ. σανσκρ. drā, drā-mi, drājā-mi (κοιμῶμαι),
ni-drā (ἀποκοιμῶμαι) λατ. dor-mi-i-o παλ-σαα. drē-
m-a-li (κοιμῶμαι)].

δαρό-θιος, ον=θηρόθιος (β βλ.).

δαρός, ἂ, ὄν, Δαρ. καὶ παρὰ Τραγ. ἀντι θηρός (β βλ.).

δαρῶ, μέλ. τοῦ δέρω.

δάς, γεν. δαδός, ἡ ἄττ. κατὰ συναρ. ἀντι δαῖς (β βλ.).

δάσασθαι, ἀπρφ. μέσ. ἀόρ. α' τοῦ δατέομαι ἰων.
γ' ἐν. ἕριστ. δάσασκετο α' πληθ. ἔνικτ. δασάμεθα'
δασάται, γ' ἐν. ζωρ. μέλλ. Πρβλ. πάσασθαι τοῦ πα-
τέομαι (β βλ.).

δασεύς, ἐπίρ. τοῦ δασύς δασεύς ἔχω=εἶμαι πλη-
ρῆς τριχῶν, μαλλιαρός, δασύς.

δά-σκίος, ον (da-+σκίη) παχύσκιος, σκοτεινός.

δάσμευσις, -εως, ἡ (δασμός) διαίρεσις, διανομή.

δασμο-λογέω, μέλ. -ἦσω (δασμολόγος) συλλέ-
γω (εἰσπράττω) δασμούς (φόρους), φορολογῶ || μετὰ
ἐπιπλῆξ αιτ.=εἰσπράττω φόρους ἀπὸ τινος Ἐξ αὐτοῦ τὸ
δασμο-λογία, ἡ συλλογὴ (εἰσπραξις) δασμῶν ἢ
φόρων, φορολογία.

δασμο-λόγος, ον (δασμός + λέγω) ὁ συλλογεύς
φόρων, εἰσπράκτωρ.

δασμός, ὁ (δάσασθαι τοῦ δατέομαι) διαίρεσις,
διανομή, ἐισμοίρασμός τῆς λείας. — || Παρ' Ἄττ.,
τὸ κατ' ἀναλογίαν ἐπιβαλλόμενον ἐκάστῳ χρημα-
τικὸν ποσόν, φόρος.

δασμο-φορέω, μέλ. -ἦσω φέρω (τ. ἑ. πληρώνω)
δασμόν (φόρον). — Πιθητ., δασμοφορεῖται τινι =
φόρος πληρώνεται εἰς τινά. Ἐκ τοῦ

δασμο-φόρος, ον (δασμός+φέρω) ὁ φέρων (τ.

Ε. πληρώνων, καταβάλλων) φόρον || ὁ φόρου ὑποτελής, ὁ φορολογούμενος.

δάσομαι, μέλ. τοῦ *δατέομαι*: πρβλ. *δάσασθαι*.

δασ-πλής, -ήτης, ὁ, ἡ, καὶ *δασ-πλήτης*, ἡ (δα- + *πλήτω*)· φρικτός, φοβερός, τρομερός || ἐπιθ. τῶν Ἐμμελιζῶν.

Ἔτυμ.: σκοτειν. ἔτυμολ.· κατὰ τινὰς ἐκ τοῦ *δα- + πελάξω* (= *δυσπέλαστος*;) καὶ κατ' ἄλλους, ἐρθότερον. ἐκ τοῦ *δα- + πλήσω*· ἐπὶ ἀμφοτέρως τὰς περιπτώσεις παρεντίθεται ἐν *-σ-*· κατὰ τινὰς τέλος ἐκ τοῦ *δα- + παλ-*, *πελ-* ἔξ ὧν τὰ *πολεμίζω*, *πόλεμος*· περὶ τοῦ *δα-* ἡ *ζα-* βλ. τὰς λ. λ.

δάσασθαι, ἐπ. ἀντὶ *δάσασθαι* (βλ. λ.).

δασύ-θριξ, -τριχός, ὁ, ἡ (*δασύς* + *θρίξ*)· πυκνόθριξ, πλήρης τριχῶν, μαλλιαρός, δασύς, «δασύθριξ».

δασύ-κερκος, ὁν (*δασύς* + *κέρκος*)· ὁ ἔχων δασεῖαν (τ. ἔ. πυκνότριχα, πυκνόμαλλον) τήν *κέρκον* (= τήν οὐράν).

δασύ-κνημος, ὁν (*δασύς* + *κνήμη*), καὶ *δασυ-κνήμων*, ὁν, γυν. -ονος· ὁ ἔχων δασείας (τ. ἔ. διὰ τριχῶν κεκαλυμμένας) τὰς κνήμας.

δασύ-μαλλος, ὁν (*δασύς* + *μαλλός*)· ὁ ἔχων *δασύν μαλλόν* πυκνόμαλλος, «μαλλιαρός».

δασύνω, μέλ. -ύνω (*δασύς*)· καθιστῶ τι *δασύ* (τ. ἔ. τραχύ, πλήρες τριχῶν, τριχωτόν).— Πάθητ., γίνομαι τραχύς ἢ τριχωτός.

δασύ-πούς, -πόδος, ὁ (*δασύς* + *πούς*)· ὁ δασύν (μαλλιαρόν) ἔχων πόδα, τ. ἔ. λαγυῶς ἢ κόνικλος.

δασύ-πύγων, -ωγος, ὁ, ἡ (*δασύς* + *πύγων*)· ὁ ἔχων δασύν πύγωνα (τ. ἔ. πυκνότριχα γενειοῖδα).

ΔΑΨΥΨ, εἶα, ὅ, ἰων. θηλ. *δασέα*· ὁ ἔχων δασύ τὸ τρίχωμα, πυκνόθριξ, τριχωτός, μαλλιαρός || τραχύς ἢ χνουδωτός, ἀντιθ. τῷ *ψιλός* || ἐπὶ τῶπων, ὁ κεκαλυμμένος ὑπὸ πυκνῶν θάμνων, θαμνώδης: *δασέα θρίδαξ* = μαρούλι πυκνόφυλλον (μὲ πολλὰ φύλλα).— ἢ ὡς τὸ λατίν. *densus*· παχύς, χονδρός.

Ἔτυμ.: *δασύς*, *δάσος*, *δασύνω* (βλ. λ. λ.)· λατ. *densus*, *densere*, *densare*.— *δασύς* (**δατύς*, ἰαπ. **dʰi-u-s* (πρβλ. πρῶτ. Ἦσυχ. «*αδασόν*· *δασύ*, *δασ-πέταλον*· *πολύφυλλον*»). Ἐκ τοῦ ἐπιτατ. προθήματος *δα-* (**δατ-* < ἰαπ. **dʰt* (βλ. λ. λ.)· πρβλ. λατ. *denseo*, *densus* (< ὑμπεπυκνωμένος) (**densos* ἢ **dʰyos*, ἐκ β. *den-*, καὶ κατ' ἐπέκτασιν **den-t* καὶ **den-s*· ἐκ τοῦ *δασύς* προήλθε καὶ τὸ *δάσος*· ἔχει δὲ τὸ *δάσος* πρὸς τὸ *densus* οἷαν σχέσιν ἔχουσι τὸ *βάθος* πρὸς τὸ *βένθος* καὶ τὸ *πάθος* πρὸς τὸ *πένθος*).

δασύ-στέρονος, ὁν (*δασύς* + *στέρον*)· ὁ ἔχων *δασύ* (τ. ἔ. μαλλιαρόν) τὸ στέρον.

δασυ-χαίτης, -ου, ὁ (*δασύς* + *χαίτη*)· ὁ ἔχων *δασεῖαν* (τ. ἔ. πυκνήν) τήν *χαίτην* (τ. ἔ. τήν κόμην).

δατέομαι, μέλ. *δάσομαι*· ἄορ. α' *ἐδασάμην*, ἐπ. *ἐδασάμην*· πρβλ. *δέδομαι* (ὡς πρὸς τοὺς τύπους πρβλ. *πατέομαι*, *ἐπαάλλω*), ἀποθ.· διαμοιροῦμαι τὰ μετὰ πινος, λαμβάνω τὸ μεριδίον μου ὅπο τι || σιγίζω, κόπτω, εἰς τεμάχια: *χθόνα ποσὶ δατεῦντο* = ἐμέτρουν τήν γῆν διὰ τῶν ποδῶν (=λατίν. *carpebant viam pedibus*). 2) κόπτω εἰς δύο. 3) διαιρῶ, διαχωρίζω ἢ διαμοιρῶ εἰς ἄλλους.

Ἔτυμ.: δι' ἔτυμολ. βλ. καὶ *δαίω* B· *δατέομαι* (ἀπρφ. γορτ. *δατηθῆναι*, ἄορ. ἡμ. *δάσοσθαι*, ἀττ. *δάσασθαι*, Κρητ. *δαταθῆναι* *δάσαθαι*, πρβλ. Κρητ. *δέδοισμαι* (πρβλ. *-δαίστα* *δαίσις*, βλ. *δέομαι*)· *δασμός* (**δατομός*· *δάσμα* (μέσος)· *δατήριος* (βλ. λ. λ.)). Ἐκ β. *dā(i)* (= *διανέμειν*)· πρβλ. *δάνος* (βλ. λ. λ.) *ἀδάτος*· *ἀδαιρέτος* (Ἦσυχ.). Βλ. *δαίωμα*, *δήμος*, *δαίω* B.

δατεῦντο, Αἰολ. γ' πληθ. πρτ. τοῦ *δατέομαι*.

δατήριος, α, ὁν (*δατέομαι*)· ὁ διανέμων, διαμοιρῶν καὶ

δατήρης, -οῦ ὁ (*δατέομαι*)· ὁ διανομέως.

δάφνητος, α, ὁν· ὁ ἐκ δάφνης, ἡ ὁ ἀνήκων εἰς δάφνην. Ἐκ τοῦ

ΔΑΨΩΝΗ, ἡ· τὸ γνωστὸν δένδρον, ἡ δάφνη, θεωρουμένη ἱερὰ ὡς ἀφιερωμένη εἰς τὸν Ἀπόλλωνα. [ἀγν. ἔτυμολ. ἢ συγγένειά του πρὸς τὰ *λάφνη*, Θεσσαλ. *δαύχνα*, *δανυμός* (= «δάφνην πικρὰ») εἶναι ἀμφίβολος. Ἡ πρὸς τὸ λατ. *laurus* σχέσις ἀμφισβητεῖται.]

δάφνη-φόρεω, μέλ. -ήσω· φέρω δάφνας (τ. ἔ.

κλάδους ἢ στεφάνους ἐκ δάφνης). Ἐκ τοῦ **δάφνη-φόρος**, ὁν (*δάφνη* + *φέρω*)· ὁ φέρων (φύων) δάφνην.— ἢ ὁ φέρων κλάδους ἢ στεφάνους ἐκ δάφνης.

δάφνιακός, ἡ, ὄν (*δάφνη*)· ὁ ἀνήκων εἰς δάφνην· **δάφνη-γηθής**, ἐς (*δάφνη* + *γηθέω*)· ὁ ἐπὶ τῇ δάφνῃ γηθόμενος (τ. ἔ. τερπόμενος).

δάφνη-κόμος, ὁν (*δάφνη* + *κόμη*)· ὁ διὰ δάφνης ἑοτεμμένος.

δάφνη-ώδης, ἐς (*δάφνη* + *είδος*)· δαφνοειδής || κακάφτος ἀπὸ δάφνας.

δαΨοεινός, ὄν = *δαφινός* (βλ. λ.): *εἶμα δαφινεὸν αἵματι* = ἔνδυμα ἐρυθρόν ἀπὸ αἵμα.

δαΨοεινός, ὄν (*δαΨοεινός*)· ἐπὶ ἀγρίων ζώων, κατέρυθος ἐξ αἵματος, μουροκίτρινος || ἡ ἰσως αἱματηρός, φονικός. [δι' ἔτυμολ. βλ. καὶ *φοινός*· *δαΨοεινός* = *δαΨοεινός*· πρβλ. *δάσκιος*, *δάπεδον* (ἀντὶ *ζαφοεινός*, *ζάσκιος* κλπ.). Κατ' ἄλλους *δαΨοεινός* ἀρχαίωτο β. (= πνέειν, φυσᾶν) ἀπολήξασα εἰς ἐπιτατ. μορ.].

δαΨιλία, ἡ· ἀφρονία. Ἐκ τοῦ

δαΨιλής, ἐς (*δάπτω*)· ἀφρονος, «δαψιλής», πλουσιοπρόχος || ἐπὶ προσώπων, ἐλευθέριος, μεγαλόδωρος.— Ἐπίρ. *δαψιλῶς* = κατὰ τρόπον σπάταλον καὶ ἄσοτον.— Ἰπέρθ. *δαψιλέστατα*.

***Δ'ΑΩ**, παλαιὰ ρίζα σμηνλιν «μανθάνω» (λατ. *discere*), ἡτις ἐνίοτε λαμβάνει μετ. ἔννοιαν: «*διδάσκω*» (λατ. *doceo*): ἢ ὡς μεταβατ., *διδάσκω* μόνον ἐν τῷ μετ' ἀναβιβλ. ἐνεργ. ἄορ. β' *δέδαε* = ἐδίδαξε (λατ. *doceo*)· μετρ. ὡς καὶ *έδωον*.— Ὁ ἐνεστώς ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ εἶναι *διδάσκω*.— ἢ *μανθάνω*· μέλ. *δαήσομαι* (ἐμεῦ *δαήσομαι* = θὰ μάθησιν πορ' ἐμοῦ)· πρβλ. *δεδάσκα*, μετχ. *δεδαηκός*, *δεδαός*, ὡς παθ. *δεδαημένος*· ἄορ. β' *έδάην*, ὕποτ. *δαῶ*, ἐπ. *δαείω*, ἀπρφ. *δαήναι*, ἐπ. *δαήμεναι*, μετχ. *δαείς*.— Ἐκ τοῦ *δέδαα* ἐσχηματίσθη ἀπρφ. μέσ. ἐν. *δέδαασθαι* (= ἀναζητῶ).— Ὁ ἐνεστώς ἐν τῇ ἐνν. ταύτῃ εἶναι *διδάσκομαι*.

Ἔτυμ.: γ' ἐν. ἡμτρ. ἄορ. β' *δέδαε* (**de-dʰe-i*) = ἐδίδαξε· ἀπρφ. παθ. ἄορ. β' *δαήναι*, *δαήμεναι* (= *μανθάνω*)· παθ. μετχ. *δεδαός* (πεπαιδευμένος, λόγιος, ἱκανός)· *δαείρα*, *δαήμων*, *δαίφρων*, *ἀδαής* (βλ. τὰς βλ. λ. λ.)· πρβλ. σανσκρ. *dāsmāh*, Ζενδ. *dahmā*· σανσκρ. *dāsrāh* (ὁ κόκμων θαύματα)· < ἰαπ. β. **dʰis-*, πρβλ. **dens-* (βλ. *δήνεα*).

δαῶμεν, α' πληθ. Ἰποτ. παθ. ἄορ. β' τοῦ **δάω*.

ΔΕ' = ἄλλὰ· συνθετικὸν μόριον, μετὰ ἀντιθετικῆς ἢ ἐναντιωματικῆς συνάψεως. Ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ *μέν*, κυρ. ἐν τῷ περὶ λόγῳ, ὅποτε δύναται νὰ ἐρμηνεύεται διὰ τῶν ἐν ᾧ, ἐξ ἄλλου, ἀπὸ τοῦ ἄλλο μέρος (βλ. μέν). 2) Συχνὰ χρησιμοποιεῖται διὰ νὰ ἀποτελέσῃ ἀπλήν μετὰ τὰς ἀπὸ ἐνός πράγματος εἰς ἄλλο, ὅποτε δύναται νὰ ἀποδοθῇ διὰ τοῦ *καὶ* ἢ διὰ τοῦ *περαιτέρω*.— ἢ *Κυρίως* ὁ δὲ κατεῖται ὡς δευτέρα λέξις τῆς προτάσεως, ἀλλ' ἀπαντᾷ καὶ ὡς τρίτη ἢ τετάρτη, ἐνίοτε δὲ καὶ ὡς πέμπτη ἢ ἕκτη, ὁσαύτως αἱ προηγούμεναι λέξεις εἶναι τόσον στενῶς συνδεόμεναι μετὰ τῶν ὡστε ἀποτελοῦν ἐν ἐνιαύον ὅλον. [σκοτ. ἔτυμ.· φαίνεται συγγ. τῷ *δή*, β βλ.· κατὰ τινὰς συγγ. τῷ ἀριθμ. *δύο*].

—δε' ἀχώριστον ἐγκλιτ. μόριον, συναπτόμενον: ἢ μετὰ ἐνομάτων τόπων ἐν αἰτ., πρὸς ὀλίγων τῆς εἰς τόπον κινήσεως, ὡς νὰ ἦτο ἐγκλιτ. πρόθεσις: *οἰκόνδε* (ἀττ. *οἴκαδε*) = εἰς (πρὸς) τήν πατρίδα· *Οὐλύμ-πόνδε* = εἰς (πρὸς) τὸν Ὀλυμπόν· *Θύραζε* (ἀντὶ *θύρας δε*) = εἰς (πρὸς) τήν θύραν.— Σπανιώτερον ἀπαντᾷ συνημμένον καὶ μετὰ κτητικῆς ἄνωτον. (ἐκτός τοῦ σὺδ.). *δινδε δόμονδε*, ἐνίοτε δὲ ἐμφανίζεται μετὰ *οὗ*, καὶ ὅταν ἀκόμη προηγῆται ἡ πρόθ. *εἰς*: *εἰς ἄλαδε*. Παρ' Ἀττικοῖς συχνὰ συνάπτεται μετὰ ἐνομάτων πλάσθ.: *Ἀθήναζε*, *Θήβαζε* (ἀντὶ *Ἀθήνας δε*, *Θήβας δε*).— Ἐνίοτε δηλοῖ σκοπὸν μόνον: *μήτι φάβονδ'* ἀγόρευε = μή λέγεις τίποτε ποῦ νὰ προκαλῆ φόβον.— ἢ Συνάπτεται μετὰ δεκτικῶν ἄνωτον. Πρὸς ἐπιτατὴν τῆς ἐνυάμεως τῶν: *δῖδε*, *τοιόσδε*, *τοσοσδε* κ.λ. (= οὗτος δὴ, τοιοῦτος, τοσοῦτος ἀκριβῶς, οἷος ἢ ὅσος αὐτός ἐδῶ)· πρβλ. ἀττ. *ὀδι* κλπ.

Ἔτυμ.: ἀντιστοιχία πρὸς τὴν Ἑλλην. ἀχώρ. μόρ. **-δε** εἶναι ἐν τῇ Λατίν. **-do**: *en-do*, *in-du* Γοτθ. *du-*

*Αγγλ.-ααξ. -*id* Ζωνθ. -*da* : *vaðs-men-da* (=οΐκαδε) πολ. Γερμ. -*zu*, -*za*, -*ze*, -*zi* Λιθ. -*da*.

δεά, ἡ, Δωρ. ἀντι *dead* (λατ. *dea*).

δέατο, ἐπ. ἀντι *δέατο* (γ' ἐν. πρτ. τοῦ ἀπηρχ. ρημ. *δεαμαι*=*δονέω*)· ἐφραίετο.

*Ετυμ.: πρβλ. *αδαήμεν'* *εδοκιμαζον. εδόξαζον* (Ήσυχ.) <**deia-*: σκανορ. *didei* (=φοίνεσθαι)· πρβλ. ἀρ. *δοάσσοτο* (= ἐφώνη), ὅπου. *δοάσσεται*· ὁμηρ. *δεελος* <**dej-elos, dēlos* <**dej-ēlos*· βλ. καὶ τὰς λ.λ. *αὐτόδιον, δίζημι, δίος, ἐνδιος, εὐδία, β. deiā* (dī-dī)=λάμπειν.

δέατος, γεν. ὡσεὶ ἀξ ὄνομ. **dear* ἢ **deas* = *δέος* (βλ. λ.).

δέγμενος, μτχ. ἐπ. ἀορ. β' τοῦ *δέχομαι*.

δεδάσσομαι, ἐπ. ἀπρφ. μέσ. ἐν. τοῦ **δάω* (δ βλ.).

δέδαε, γ' ἐν. ἐνεργ. ἀορ. β' τοῦ **δάω* (δ βλ.). [βι' ἐτυμ. βλ. *δάω*].

δεδάηκα, δεδάημαι, ἐνεργ. καὶ παθ. πρκ. τοῦ **δάω*.

δεδαίεται, ἰων. ἀντι *δέδαινται*, γ' πληθ. παθ. πρκ. τοῦ *δαίω* B.

δεδαίγμενος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *δαίζω* (δ βλ.).

δεδαίδαλμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *δαίδαλλω* (δ βλ.).

δέδακον, ἀναδιπλ. ποιητ. ἀρ. ε' τοῦ *δάκνω* (δ βλ.).

δεδάκρυκα, πρκ. τοῦ *δακρῶω* (δ βλ.).

δεδαργγίαι, ἄττ. ἀντι *δέδραγμα*, παθ. πρκ. τοῦ *δράσσομαι* (δ βλ.).

δέδαρμαι, παθ. πρκ. τοῦ *δέρω* (δ βλ.).

δέδαρμαι, παθ. πρκ. τοῦ *δατέομαι* (δ βλ.).

δέδαώς, μτχ. ἐνεργ. πρκ. τοῦ **δάω* (δ βλ.).

δέδειγμα, πρκ. τοῦ *δέχομαι* (ὡς ἰων. πρκ. τοῦ *δείκνυμι*).

δέδεγμα, παθ. πρκ. (μετὰ μέσης σημ.) τοῦ *δέω* = ἔχω ἀνάγκην.

δέδειξομαι, τετελ. μέλ. τοῦ *δέχομαι* (δ βλ.).

δέδειπνάμαι, ἀνώνμ. ἀπρφ. πρκ. τοῦ *δειπνέω* (δ βλ.).

δέδειχα, δέδειγμα, ἐνεργ. καὶ παθ. πρκ. τοῦ *δείκνυμι*.

δέδεκα, δέδεμαι, ἐνεργ. καὶ παθ. πρκ. τοῦ *δέω* = δένω.

δέδεξο, προστ. πρκ., καὶ *δεδέξομαι*, τετελ. μέλ. τοῦ *δέχομαι*.

δέδετο, ἐπ. γ' ἐν. παθ. ὑπερσ. τοῦ *δέω*=δένω.

δέδεχάται, ἰων. ἀντι *δεδεγμένοι εἰσι*, γ' πληθ. πρκ. τοῦ *δέχομαι*.

δέδηγμα, παθ. πρκ. τοῦ *δάκνω*.

δέδηε, δεδήει, γ' ἐν. πρκ. καὶ ὑπερσ. τοῦ *δαίω* A.

δέδημμαι, παθ. πρκ. τοῦ *δημέω*.

δεθήσομαι, τετελ. μέλ. καὶ *δεθήσομαι*, παθ. μέλ. τοῦ *δέω*=δένω.

δέθηκα, πρκ. τοῦ *δάκνω*.

δέδια, ποιητ. *δείδια*, πρκ. (μετὰ σημ. ἐν.) τοῦ *δαίω* (δ βλ.)· προστ. *δέδιθι*· μτχ. *δειδιώς*.

δεδιδάκνηκα, πρκ. τοῦ *διακονέω*.

δεδιδάχθαι, ἀπρφ. παθ. πρκ. τοῦ *διδάσκω*.

δεδιήτηκα πρκ. τοῦ *διαιτάω*.

δεδίσκομαι=*δειδίσκομαι* (δ βλ.).

*Ετυμ.: *δειδίσκομαι* <**de-dēik-sko*-<**dēik-*, **dēik-* (πρβλ. ἑμ. *δειδίσσομαι* <**de-dēik-jo-*, *δειδίξομαι, δειδίξασθαι*, ἄττ. *δεδίττομαι*· ἑμ. *δειδίσκα* <**dēdōika*, ἄττ. *δέδοικα, δεδέικελος* (δειλιός). Βλ. *δείδω, δέος*.

δεδίττομαι, ἄττ. ἀντι *δειδίσσομαι*.

δεδιώγμαι, παθ. πρκ. τοῦ *διώκω*.

δεδημάτο, ἰων. ἀντι *εδέδημητο*, γ' πληθ. παθ. ὑπερσ. τοῦ *δαμάω* (δ βλ.).

δέδημα, πρκ. τοῦ *δέμω* (δ βλ.).

δέδημηαι, παθ. πρκ. τοῦ *δαμάω*· ὡς, τοῦ *δέμω* (δ βλ.).

δέδηητο, -*ήατο*, γ' ἐν. καὶ πληθ. τοῦ *δαμάω*.

δέδογμα, παθ. πρκ. τοῦ *δοκέω* (δ βλ.).

δέδοικα, πρκ. μετὰ σημ. ἐν. τοῦ *δείδω* (δ βλ.).

δέδοικα, Δωρ. ἐν. ἐσχηματισμένος ἐκ τοῦ *δέδοικα* = *δείδω*.

δεδοκήμαι, παθ. πρκ. τοῦ *δοκέω* (δ βλ.).

δεδοκήμενος, μτχ. ἐπ. πρκ. τοῦ *δέχομαι*, μετὰ σημ. ἐνεστ.=ἀναμένων, παραμένων ἐν ἐνέδρῳ.

δεδοκίμασμαι, παθ. πρκ. τοῦ *δοκιμάζω* (δ βλ.).

δέδομαι, παθ. πρκ. τοῦ *δίδομαι*· ποιητ. γ' πληθ. *δέδομαι*.

δέδονται.

δέδονατο, Δωρ. ἀντι *εδεδόνητο*, γ' ἐν. ὑπερσ. τοῦ *δονέω* (δ βλ.).

δέδορκα, πρκ. τοῦ *δέρκομαι* (μετὰ σημ. ἐνεστ.).

δέδουπα, πρκ. τοῦ *δουπέω* (δ βλ.).

δεδραγμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *δράσσω* (δ βλ.).

δέδρακα, πρκ. τοῦ *διδράσκω*, ὡς καὶ τοῦ *δράω* (δ βλ.).

δέδραμαι, παθ. πρκ. τοῦ *δράω* (δ βλ.).

δεδράμηκα, πρκ. τοῦ *τρέχω* (ἐσχηματισμένος ἐκ τοῦ **δραμέω*).

δέδρομα, ποιητ. πρκ. τοῦ *τρέχω* (ἐσχηματισμένος ἐκ τοῦ **δρέμω*).

δεδυστύχηκα, πρκ. τοῦ *δυστυχεῶ*.

δέδωκα, πρκ. τοῦ *δίδομαι*.

δέελος, ἡ, ον, ἀναλελυμένος (ἀσυναλρ.) τύπος τοῦ *δηλος* (δ βλ.) [*δέελος* <**dej-elos*. Βλ. *δέατο, δηλος, ἀρλίηλος, εὐδείελος*].

δεηθήτε, ε' πληθ. ὑποτ. ἀορ. α' τοῦ *δέομαι*.

δέημα, -*ατος*, τό (*δέομαι*)· παράκλησις, ἱκεσία || *δέησις*, προσευχή.

δέησις, -*εως*, ἡ, (*δέομαι*)· παράκλησις, τό παρακαλεῖν, ἱκετεύειν.

δέησομαι, μέσ. μέλ. τοῦ *δέω*=ἔχω ἀνάγκην.

ΔΕΙ· ἴσοτ. *δέη*· Εὐκτ. *δέοι*· ἀπρφ. *δεῖν* μτχ. *δέον*, ἄττ. *δεῖν* πρτ. *δέει*, ἰων. *δέει*· μέλ. *δεήσει*· ἀρ. α' *έδησε*· ἀπρτ. τοῦ *δέω* B. || μετ' αὐτ. καὶ ἀπρφ.: *δεῖ τινα ποιῆσαι*=εἶναι ἐπιβεβλημένον εἰς τινα τὴν πρόξην τι, πρέπει ἢ, ὀφείλει τις νὰ πράξῃ τι (λατ. *oportet, decet*).— || μετὰ γεν. πράγμ., ὑπάρχει ἀνάγκη πράγματός τινος (=λατ. *opus est re*)· *πῶλου δεῖ*=λεῖ· εἰ πολὺ, χρειάζεται πολὺ, ὑπάρχει μεγάλη ἀπόστασις ἀπὸ τοῦ...· *ὀλίγου δεῖ*=ὀλίγον λείπει, σχεδόν· *πλεῖνος δεῖ*=ἀκόμη περισσότερον χρειάζεται— καὶ μετὰ τοῦ προσώπου, προσεπιθεμένου κατὰ δοτ. προσ.: *δεῖ μοί τινος*=λατ. *opus est mihi re*. [βι' ἐτυμολ. βλ. *δέωω* B].

δείγμα, -*ατος*, τό (*δείκνυμι*)· παράδειγμα, ἀπόδειξις, ἔλεγχος, <δείγμα (λατ. *documentum*). 2) τοποθεσία ἐν Πειραιεῖ, ἐθα α' Ἱεραροῖ ἐπέθετον τὰ ἐμπορεύματά των πρὸς πώλησιν (ὅπως εἰς τὰς «*Ἀγοράς*» τῆς Ἀνακτορῆς). Ἦξ αὐτοῦ τό

δειγματίζω, μέλ. -*σω*· ἐπιδεικνύω τι, ἐκδέτω *δείγμα* πράγματός τινος.

δείδεκτο, γ' ἐν. ὑπερσ. τοῦ *δείκνυμι* μετὰ σημ.σ. παρατ.· *δειδέχεται*=*δεδεγμένοι εἰσι* (γ' πληθ. πρκ.)· *δειδέχάτο* (=δεδεγμένοι ἦσαν) γ' πληθ. ὑπερσ.

δειδήμων, ον, γεν. -*ονος* (*δείδω*)· πλήρης φόβου, δειλιός, ἀνανδρός. [*δειδήμων* <**de-dēj-ēmōn*, ἐκ β. *dnei* (=φοβοῦμαι). Βλ. *δείδω, δέος*].

δείδια, ας, ε, ὡς τὸ *δέδια*, πρκ. τοῦ *δείδω* (δ βλ.) μετὰ σημ.σ. ἐνεστ.· φοβοῦμαι· πληθ. *δείδιμεν, δειδε*· προστ. *δειδίθι*· ἀπρτ. *δειδίμεν*· μτχ. *δειδιώς*, ζυτικ. *δειδιότε*· *δείδιον*, γ' πληθ. ὑπερσ. βλ. *δείδια*.

δειδίσκομαι, ἀπών. (*δείκνυμι*)· ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐν. καὶ πρτ.· χαριετίζω μὲ ἐκτεταμένην τὴν χεῖρα, ὑποδέχομαι φιλοφρόνως, κολαφορίζω τινά || πίνω εἰς ὑγείαν τινός· *δειδίσκετο δέπαι*. 2) = *δείκνυμι* (δ βλ.) [βι' ἐτυμολ. βλ. *δείκνυμι, δέκομαι, δηδέχεται*].

δειδίσσομαι, ἄττ. *δεδίττομαι*· μέλ. -*ίξομαι*· ἀρ. α' *εδειδέξαμην* (*δείδω*)· μτχ. τοῦ *δείδω*· ἐκφοβίζω τινά, τὸν φοβερίζω, τὸν τρομοκρατῶ.

δείδοικα, ἐπ. ἀντι *δέδοικα*, δ βλ.

ΔΕΙ' ΑΩ· ὁ ἐνεστ. ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ α' προστ. φοβοῦμαι.— μέλ. *δεισομαι*· ἀρ. α' *δέσεια*, ἐπ. *έσεια*· πρκ. μετὰ σημ. ἐν. *δέδοικα*· ὡς. *δέδία*, ἐπ. *δείδια* (δ βλ.)· γ' πληθ. ὑπερσ. *εδείδιον*, ἐπ. *δειδιον*· 1) ὁμ.τ.· εἶμαι περίφοβος, φοβοῦμαι, κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ τοῦ *μη*... (ὡς τὸ λατ. *vereor ne*...) =φοβοῦμαι μήπως... || ἀλλ' ὁμ.τ. *δείδω μη οὐ*... (=λατ. *vereor ne non...*, *vereor ut*...) =φοβοῦμαι μήπως δέν... 2) μετ' ἀπρφ. φοβοῦμαι νὰ πρξῇ τι. 3) *δείδω περί τινι* = εἶμαι περιφροντις, εἶμαι ἀνήσυχος, ἀγωνιῶ, διὰ τι(να). 4) μετὰ αὐτ., φοβοῦμαι, τρέμω, τινά. 5) μτχ. πρκ. τὸ *δειδῶς* = τὸ φοβεῖσθαι τινα (ὁ φόβος τινός (ἀκριβῶς ὡς τὸ *δέος*).

*Ετυμ. *δείδω* <**de-dējo-*, πληθ. ὁμηρ. *δείδιμεν*

(δέδοικμεν), ἀττ. δέδοικμεν, ἀορ. δημηρ. ἐδδεισεν (ἐδδει-
σαν), ὑποδδείσας (ὑποδδείσας) ὑποδδείσατε, πρκ. Κρητ.
δεδοικώς (γεργρ. δεδοικώς παρ' Ἑσυχ.), δημηρ. δεδ-
δοικα (δέδοικα), ἀττ. δέδοικα (ἐξ οὗ Σικελ. ἐν. δε-
δοικω), δημ. πρκ. δέδια (δέδεια) δέδιασιν, ἀττ. δέδια
νεωτερικοί τύποι κατά τὸ δέδοικμεν τῆς αὐτῆς β. πρὸς
τὰς λ. δέος, δεινός, δειλός (ἄς βλ.). ἐν πᾶσι τοῖς
τύποις ὑπόκειται σανσρκ. β. dvei- (=φοβοῦμαι), ἐκτετα-
μένη κατά ἐν -s ἐν τῷ σανσρκ. dvē'sti (μισῶ), dvē'sah
(μίσος, διωγμός), Ζενδ. dvažəh (διωγμός) τὸ λατ.
dīrus (τρομερός) <*dei-ro-s, δῆσ *deis-o-s, *dei- ἢ
*dels- (ιαπ.*dvei- ἢ *dveis-. Πιθαν. συγγ. τῷ ιαπ.*dvi-
δύο, δεύτερος).

δειλιάω, μελ. -ήσω· ἀορ. α' ἐδειλίησα (δειλέος)¹
ἀναμνηστικὸν μέχρι δειλίας (ἐσπέρας).

δειλιανός, ἡ, ὄν = τῷ ἐπιόμ. δειλέος = πρὸς τὴν
δειλίαν, πρὸς τὸ δειλιανόν, κατά τὸ ἐσπέρας. Ἐκ τοῦ
δειλέος, ον (δειλήν), ὁ ἀνήκων εἰς τὴν δειλίαν (δ
βλ.), ὁ γινόμενος κατά τὸ δειλιανόν ἢ ἀπογευματι-
νός, βραδινός ἢ δειλεον ἡμαρ = τὸ πρὸς ἐσπέραν
μέρος τῆς ἡμέρας, δειλιανόν, βράδυ. — ἢ ὡς ὄσα,
δειλέος (ἐνν. ὄρη) = δειλή (δ βλ.).

Ἐτυμ. : Κατὰ τὸν Ἑρωδ. δέτυον. δειλέος· πρβλ. ἰων.
ἀττ. δειλή· δειλιανός· δημ. γ' ἐν. πρκ. δειλετο (δ ἡλιος,
κατὰ ἀϊθήρ. τοῦ τῶν χειρῶν. θῆσσο γενομένην ὑπὸ τοῦ
Ἀριστάρχου). Κατὰ τινὰς δειλέος <*δειφέλος, ιαπ.*gveio-
no- : λατ. vilesco (μαραινῶμαι), σανσρκ. jīnāhi (γηρά-
σκω). — Κατ' ἄλλους τὸ δειλέος <*δελός (κατὰ μετρι-
κῶν ἔκτασιν) <*δουσελος· βλ. δύω, δύσμοι, δύνω. —
Κατ' ἄλλους τὸ δειλέος εἶναι ἀπὸ τοῦτο τὸ θ' συνθ.
τοῦ εὐδείεος (εὐ+δείεος ἀντὶ ἡλιος = πολὺ καθαρός,
φανερὸς) βλ. λ., καὶ εἶναι συγγ. τῷ ἄλβ. diel, djel
(ἡλιος) (ιαπ.*dveilos).

δεικανάσκει, γ' ἐν. ἐπ. πρκ. τοῦ δεικανάω.
δεικανάω = δεικνύμι· δειχίναω, ὑποδεικνύω. — **Π**
μέσ. = δεικνύμαι, δέχομαι = χαιρετίζω, ὑποδέχομαι.
[πρβλ. τὸ παρ' Ἑσυχ. «δεκανάται ἀσπάζονται» συγγ.
τῷ λατ. decus, ἀρχ.-ινθ. dācasyaŋi (= εὐνοεῖ, ἀμεί-
βει), dācnoŋi (= ὀρκίζεται εἰς θεόν, προσκυνῶ)].
δεικανώνω, γ' πλθ. ἐπ. μέσ. πρκ. τοῦ δεικα-
νάω [δ' ἔτυμον βλ. δεικνύμι].

δεικελον καὶ **δεικίλον**, τὸ (δεικνύμι)· παράστα-
σις, ἀναπαράστασις, ἐπίδειξις, ἐκδρασίς.

δεικνύμι, ἐπ. συντετιμ. τύπος τοῦ δεικνύω.
δεικνύμεν, ὀφθαλμοί, ἐπ. ἀντὶ δεικνύμαι.

ΔΕΪΚΝΥΨΜΙ καὶ **δεικνύω**· Προστ. δεικνύη δεικνύε·
μέλ. δειξω ἰων. δέξω· ἀορ. α' δδειξα, ἰων. δδειξα· πρκ.
δέδεικα. — Παθ. μέλ. δειχθήσομαι, καὶ τετελ. μέλ.
δεδείχομαι· ἀορ. α' δδειχθη, ἰων. δέχθη· πρκ.
δέδειγμα· περὶ τῶν τύπων δειδέχεται, δειδέχασθε βλ.
κατωτέρω Π. — δεικνύω, «δειχίναω», ἐπίδεικνύω. ὑπο-
δεικνύω (λατ. monstro)· ἀπροσ. δειξίω = ὁ χρόνος (ὁ
καιρός) δὴ δειξῆ ἢ δεικνύμι εἰς τινα = δειχίναω πρὸς
τὴν διεύθυνσιν ἀνθρώπου τινός. 2) φέρω εἰς φῶς,
φανερῶν, ἐπίδεικνύω : θεὸς ἡμῖν δειξε τέρας = ὁ
θεὸς μᾶς ἐδειξεν ἐν θαύματι. — Μέσων δεικνύμαι =
δεικνύμι ἑμαυτῷ, θέτω ὑπ' ὄψιν μου, πρὸ ὀφθαλ-
μῶν. 3) κἀμὴν γνωστῶν, ὑποδείκω, διὰ λέξεων ἢ
ἐκδέτω, διηγῶμαι, ἐξηγῶ, διδάσκω ἢ ἀποδεικνύω,
ἐξελέγχω : δδειξαν ἔτοιμοι ὄντες = ἀπέδειξαν ὅτι
ἦσαν πρόθυμοι. 4) Ἐπι. κατηγόρων, καταγγέλλω
τινά. — **Π** μτλ. ἐν. δεικνύμενος = δεχόμενος, δεξιού-
μενος (= χαιρετίζων ὑποδεχόμενος) γ' πλθ. πρκ.
δειδέχασθε, γ' ἐν. καὶ πλθ. ἡμερῶν δειδέκασθε, δειδέ-
χασθε ἀπαντῶσι μετὰ τῆς ἰδέας ὡς ἀνωτέρω ἐνν. τὸ δπο-
δέχασθε : τοὺς μὲν κυπέλλοις δειδέχασθε = ἔπιαν εἰς
ὕψιστον των, τοὺς ἔχειρατίσαν, μετὰ τὴν κύπελλον δει-
δέχασθε μύθοις = τοὺς ἔχειρατίσαν με λόγους.

Ἐτυμ. : Ἡ διπλῆ σημασία τῆς β. δεικ- (δεικ-), ἢ τοῦ
δεικνύω καὶ τοῦ ὑποδέχασθε ἀναφαίνεται ἐν τῷ
δειδίσκομαι, δεικανάω, -άσομαι, ἢ δὲ δευτέρα τὸ ὑπο-
δέχασθε ἐν τῷ δεξιόσομαι· ἐντέθεν φαίνεται πιθα-
νὸν ὅτι ἡ ῥίζα εἶναι κοινή μετὰ τὸ δέχομαι (ἰων. δέ-
κομαι)· κατὰ τὴν αὐτὴν σειράν συλλογισμῶν καὶ δε-
ξιά ἀνομισητὴ ἢ χειρ. ἦν μεταχειριζόμεθα καὶ πρὸς
δειξίην (βλ. δάκτυλος) καὶ πρὸς ὑποδοχήν. Κατὰ μι-

κρόν, ἰδέξ μεθ' Ὀμηρον, καθιερώθη διὰ μὲν τὴν πρώτην
σημασίαν τὸ δεικνύμι, διὰ δὲ τὴν δευτέραν τὸ δέχομαι.
— δεικνύμι· δειξίς, ἐπίδειξις· δεικέλος (= δεικνύ-
ων, μιμούμενος)· Λακων. δεικίηλος (= ὑποκριτής,
μῆμος)· δεικίηλον (βλ. λ.)· ἐκ τῆς αὐτῆς β. (δεικ- (δεικ-)
παράγεται καὶ ἡ δίκη· πρβλ. σανσρκ. dicāti, dīdžsti
κ.λ., Ζενδ. disyeŋi (δεικνύω), σανσρκ. dīdhi (δηλώ-
σις), Ζενδ. di-dīdīsi (συμβουλή) (= λατ. dic-ti-ō, ιαπ.

*dik-ti-s), σανσρκ. dīc- dik (διεύθυνσις, δεξιότης) = λατ.
γεν. dicis ἐν τῇ φράσει «dicis causa» = διὰ τὸν τύ-
πον, διὰ τὰ μάτια· πρβλ. jūdex (κριτής, δικαστής)
<*ious-dic-s, dicā (διεύθυνσις ἐν τὸς τοῦ οὐρανοῦ)
(= ἑλλ. δίκη), dāzāh (διεύθυνσις, θέσις)· λατ. dīcō
(*dēicō) (λέγειν)· dico, -are (ἀναγγέλλειν πανηγυ-
ρικῶς)· Ἡ πρωταρχικὴ ὁσμ. διετηρήθη ἐν τῷ λατ. in-
dico (δεικνύω), index (digitus). — Ἐν πᾶσι τοῖσι δ-
πόκειται ἢ ιαπ. β. deik, dik- (καταγγέλειν)· ὁσπερο-
γενῆς τύπος τῆς ῥίζης ταύτης εἶναι ὁ τύπος deig ἐν
τῷ τύπῳ μέσ. πρκ. δδειγμα, δειγμα, λατ. digitus. —
ἰων. δεικνύμι, ἀπόδειξις κλπ. κατὰ συμφυρμῶν τῶν ρ.
dē(i)k-, dik-, dek- ἐν τῷς ἑμηρ. δηδίσκομαι, δεικνύ-
μενος, ἰων. δεικομαι. Βλ. καὶ δεικομαι.

δεικτέος, α, ον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ δεικνύμι· ὄν πρέ-
πει νὰ δειξῆ τις. — **Π** δεικτέον (ἐνν. ἐστὶ) ἀπροσ.
πρέπει νὰ δειξῆ τις.

δειλαῖον (δειλέος)· εἶμαι δειλός, ἀνανδρός.
δειλαῖος, α, ον, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ δειλέος· πλή-
ρης φόβου, καὶ ἐσπόμενος, ταλαιπώρος, ἄδλιος, τι-
ποτένιος, ἐλεεινός.

δειλ-ακρίων, -ωνος, δ' κυρ. σημ. δειλός, συνήθως
δμως ἐπὶ προσωπώνεων, καίμενε! φουκαριᾶ μου!
Ἐκ τοῦ

δειλ-ακρος, α, ον (δειλέος+ἄκρος)· κυρ. ὁ εἰς ἄ-
κρον δειλός (τ. ἔ. λίαν ἀξιοδρήνητος), ὁ λίαν ὀ-
κτρός, ἄξιος οἴκτου.

ΔΕΪ'ΑΗ (ἐνν. ὄρα), ἢ· κυρ. ἡ ὄρα τοῦ μεγαλυτέ-
ρου καύσωνος τῆς ἡμέρας (τ. ἔ. ἀμέσως μετὰ τὴν
μεσημβρίαν), «τὸ δειλὸν, δειλιανόν ἢ ἔπειτα γενικῶς,
ὁ μετὰ μεσημβρίαν χρόνος τῆς ἡμέρας· παρ' Ὀμ.
«ἔσσομαι ἢ ἡὼς ἡ δειλή ἢ μέσον ἡμαρ». Διηρητο εἰς
τὴ δειλή (τὸ μετὰ μεσημβρίαν μέρος τῆς ἡμέρας) εἰς
δειλήν πρωϊάν καὶ δειλήν ὄριάν (ἦτοι ἐνωρίς καὶ
ἀργά τὸ ἀπόγευμα) ἢ ἀργότερα δειλή (ἀπλῶς) ὡνομάζετο
τὸ δευτέρον μέρος τοῦ μετὰ μεσημβρίαν χρόνου (τοῦ ἀ-
πογεύματος), ἢ ἐσπέρα, τὸ δειλιανόν ἢ δειλήν ἢ δει-
λήν ὡς ἐπίρ. = κατὰ τὸ βράδυ, τὴν ἐσπέραν. [βλ. τὴν
ἐτυμολ. βλ. δειλέος· κατ' ἄλλους δειλή εἶναι ἔσπερος
τύπος τοῦ εἰλη=ἡ θερμότης ὡρα τῆς ἡμέρας].

δειλία, ἡ (δειλέος)· τὸ νὰ εἶναι τις δειλός, ἀναν-
δρία, «δειλία»· δειλίην ὀφλεῖν = τὸ νὰ κατηγορηθῆ
τις ἐπὶ δειλία.

δειλιάω (δειλία), μέλ. -άσω· φοβοῦμαι, εἶμαι φο-
βισμένος.

δειλομαι, ἀποθ. (δειλή)· κλίνω πρὸς τὴν ἐσπέραν.

δειλετό τ' ἡέλιος = ὁ ἥλιος ἔβαινε πρὸς τὴν δύσιν.
δειλός, ἡ, ὄν (δέος, δειδω), ὁ πλήρης δέους
(φόβου), «φοβιστάρης», ἀνανδρός, «δειλός», ψωφο-
δεῖς ἢ εὐτελής, ποταπός, ἀνάξιος, τιποτένιος. — **Π**
ἄδλιος, ἐλεεινός, ἀξιοδρήνητος, δυστυχής (ὡς τὸ
λατ. miser). Ἐπίρ. -λως. [δειλέος (*δφεϊ-ελος, ἐκ β.
*dvei- (=φοβοῦμαι). Βλ. δειδω, δέος].

δειμα, -ατος, τὸ (δειδω)· φόβος, τρόμος, ἐκφο-
βισμός. — **Π** ἀντικείμενον φόβου, τρόμος, φρίκη.
Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δειμαῖον, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.
διατελῶ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ φόβου, εἶμαι φοβισμέ-
νος ἢ μετ' αὐτ. φοβοῦμαι τι.

δειμάλιος, α, ον (δειμα)· πλήρης φόβου, δειλός. —
Π ὁ ἐμποῖων (προκαλῶν) φόβον, φρικτός, τρομερός.

δειμας, μτλ. ἀορ. τοῦ δέμα (δ βλ.).

δειματο, γ' ἐν. μέσ. ἀορ. τοῦ δέμα (δ βλ.).

δειματόεις, εσσα, εν (δειμα)· φοβισμένος, κατ-
επτομένος.

δειματόω, μέλ. -ώσω (δειμα)· ἐκφοβίζω, τρομο-
κρατῶ, τινα.

δείμονεν, ἐπ. α' πληθ. ἴσσοι. ἀορ. α' τοῦ δέμων (ὁ βλ.). **δειμός** (καὶ δειμος), ὁ (δέος)· φόβος, τρόμος (λατ. timor).

δεῖν, ἀπρφ. τοῦ δέω (βλ. δεῖ).— II ἄττ. ἀντι δέον, οὐδ. μτχ. τοῦ δεῖ (ὁ βλ.), ὅπως πλεῖν ἀντι πλέον.

ΔΕΪΝΑ, ὁ, ἡ, τό, γεν. δεινός, δοτ. δεινί, αἰτ. δεινα· «έννας τέτοιος», «κάποιος», τὸν ὅποιον δὲν ἡμπορεῖ ἢ δὲν θέλει νὰ ἀνομήσῃ τις.— Πληθ. οἱ δεινός, τῶν δεινῶν, τὰ δεινα· ἐνίοτε ὁμως ἀπαντᾷ καὶ ὡς ἀκλιτον δεινα, ἀναφέρεται δὲ καὶ ὄνομ. δειν.

Ἔτυμ.· Κατὰ τὸν Boisacq ὁ τύπος ὁ δεινα (ἢ ὀρθότερον ἐν μιᾷ λ. ὀδεινα) προήλθεν ἐκ τοῦ τύπου ταδεῖνα (<τάδε ἐνα=αὐτὰ ἐδῶ καὶ ἐκεῖνα (*ένος=ἐκεῖνος ἐκεί) ὁ τύπος ταδεῖνα (ὁ οὕτω σχηματισθεῖς κατὰ συμπῆραν τὸν δύο λέξεις ταδε + ἐνα) ἐξελήχθη ὡς ἀποτελούμενος ἀπὸ τὰς δύο λέξεις τὰ + δεινα (τὰ δεινα), ἐντεῦθεν ἢ γεν. τοῦ δεινα, ἀκολούθως δὲ ἢ κλιτ.: *ὀδεινα, τουδεινός, τωδεινί, οἰδεινός κλπ., θηλ. ἡδεινα τωδεινί, καὶ ἀκόμη ὄνομ. Συρακ. ὀδειν' ὡς. τύποι τοῦ δεινατος, τῷ δεινατι.

δεινο-δέτης, -ου, ὁ (δεινός+τέθημι)· πανοῦργος, ἀπατεῦν.

δεινο-λογέομαι, μέλ. -ήσομαι, ἀποθ. (δεινός+λέγω)· παραπονοῦμαι μεγαλοφώνως.

δεινο-πάθος, μέλ. -ήσω (δεινός+πάθος)· πόνω (ὑποφέρω) δεινά || παραπονοῦμαι πικρά (καὶ μεγαλοφώνως) διὰ τὰ παθήματά μου.

δεινό-πους, ὁ, ἡ, -πουν, τό, γεν. -ποδος (δεινός+πούς)· ὁ δεινός τοὺς πόδας, ὁ «φοβερός στὰ πόδια».

δεινός, ἡ, ὄν (δέος)· φοβερός, τρομερός, φρικτός || ἐνίοτε καὶ ἐπὶ ἡπιωτέρως ἐννοίᾳ, σεβαστός, σεπτός.— μτχ. τὸ δεινόν (πληθ. τὰ δεινά) = ὁ κίνδυνος, τὰ δεινοπαθήματα, αἱ συμφοραί.— II ὁ δεινὸν δεινοί, μὴ ἀποστεῖλαι=οὐδεὶς φόβος ὑπάρχει μήπως ἀποστατήσωσιν· δεινὸν ποιῶ ἢ ποιούμαι = «τὰ παῖρην βαριά», βαρέως φέρω τι, παραπονοῦμαι, ἀγανακτῶ, διὰ τι (λατ. aegre ferre).— II ὁ ἔχων τρομερὰν ἰσχύν ἢ ἰκανότητα δι' ὀτιδήποτε (καλὸν ἢ κακόν), ὁ ἰκανὸς δι' ὅλα. 2) ἐξαιρετός, ἀξιοθαύμαστος, παράδοξος, ἀλλόκοτος: τὸ συγγενὲς τοῦ δεινόν=οἱ δεσμοὶ τῆς συγγενείας ἔχουσι παράδοξον δύναμιν.— III Ἐκ τῆς ἐνν. τοῦ πανισχύρου, τοῦ θαυμαστοῦ ἢ λ. μετέπειτα εἰς τὴν σημασ. τοῦ ἰκανοῦ, εὐφυοῦς, ἐπιδεξιοῦ, ὡς ἐν τῇ φράσει δεινός τε καὶ σοφός || συχνὰ μετ' ἀπρφ.: δεινὸς λέγειν=ὁ ἔχων μεγάλην ῥητορικὴν ἰκανότητα («δεινὸς εἰς τὸ λέγειν» λέγομεν καὶ σήμερον) ὡς μετ' αἰτ. δεινὸς τὴν τέχνην =τρομερὰ ἐπιδεξιὸς εἰς τὴν τέχνην του. [δεινός <*δφει-νός <βλζ. dvei- (=φοβοῦμαι) ἔλ. δεῖδω, δέος]. Ἔξ αὐτοῦ τὸ

δεινός, γεν. τοῦ ὁ, ἡ δεινα (ὁ βλ.).

δεινότης, -ητος, ἡ, τό νὰ εἶναι τις δεινός, φοβερός || ἡ τραχύτης, αὐστηρότης. 2) φυσικὴ ἰκανότης, εὐφυΐα.

δεινός, μέλ. -ώσω (δεινός)· καθιστῶ τι δεινόν (τρομερόν) || ἐξογκῶν, τὸ παριστῶ ἐπὶ τὸ μείζον, τὸ ὑπερβάλλω.

δειν-ωπός, ὄν (δεινός+ώπ)· ὁ φρικτός τὴν ψῆν, τρομερός τὴν θέαν || ὁ ἔχων ἀγρίους καὶ φοβεροὺς ὀφθαλμοὺς (φοβερὰ βλέμματα).

δεινός, ἐπρφ. τοῦ δεινός· κατὰ τρόπον τρομακτικόν || κατὰ τρόπον θαυμαστόν || καθ' ὑπερβολήν, σφόδρα.

δεινωσίς, -εως, ἡ (δεινώω)· ἐξογκωσίς, ὑπερβολή, μεγαλοποησίς.

δειν-ώψ, -ώπος, ὁ, ἡ=δεινωπός (ὁ βλ.)· συχν. ἐπὶ τῶν Ἐριτύων.

δειξίω, μέλλ. τοῦ δεικνύμι.

δειός, τό, ἐπ. ἀντι δέος (ὁ βλ.).

δειπνεῦντες, θωρ. ἀντι δειπνοῦντες.

δειπνέω, μέλ. -ήσω· πρκ. δεδειπνηκα, ἄττ. πρκ. ἐδειπνηκα, ἀπρφ. γεδειπνάνα (δειπνοῦ) παρασκευάζω δειπνον || γευματίζω, προγευματίζω || παρ' ἄττ. πάντοτε, τρώγω τὸ κύριον φαγητόν τῆς ἡμέρας || μετ' αἰτ., δειπνεῖν ἄρτον=τρώγω ἄρτον διὰ δειπνον, δειπνίζω μετ' ἑτηρόν ἄρτον. Ἔξ αὐτοῦ τὸ

δειπνηστός ἢ **δειπνηστος** (δειπνέω)· ἡ ὥρα τοῦ δειπνοῦ. Ἐν τοῖς ὁμηρ. σχολ. ἀναφέρεται ἀξυτόνωσ μεν (δειπνηστός) τὸ δειπνον, βαρυτόνωσ δὲ (κυρ. προπαραξυτόνωσ, δειπνηστος), ὁ καιρός τοῦ δειπνοῦ. [Κατὰ τὸν Bechfel, lexil. ἡ λ. εἶναι σύνθετος μετ' ὁ συνθετ. τὴν λ. ἔστος (=φαγητόν) ἀντιθ. τῷ πότος].

δειπνητρίον, τό (δειπνέω)· ἡ αἰθουσα τοῦ δειπνοῦ, ἐστιάτοριον.

δειπνητής, -οῦ, ὁ (δειπνέω)· ὁ φιλοξενούμενος εἰς τὸ δειπνον, ὁ συνδαιτυμῶν, σύνδειπνος, ὁμοτρόπερος. Ἔξ αὐτοῦ τὸ

δειπνητικός, ἡ, ὄν (δειπνητής)· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατὰλληλος διὰ) δειπνον || ὁ ἀγαπῶν νὰ δειπνῇ. Ἐπρφ. -κώς=ὡς καλὸς (δεξίος) μάγειρος.

δειπνίζω, μέλ. -ίσω, ἄττ. -ίω (δειπνοῦ)· φιλοξενῶ εἰς δειπνον, φιλεῶ, προσκαλῶ εἰς δειπνον.

δειπνο-λόχος, ον, καὶ -η, -ον (δειπνοῦ+λοχός)· ὁ λοχῶν (ἐλλοχεύων), παραμονεύων, τὰ δειπνα, ἀλιεῦν προσκλήσεις διὰ δειπνα, παράσιτος.

δειπνον, τό· φαγητόν ἢ ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ || ἐνίοτε=ἄριστον, θηλ. τὸ πρῶτον πρόγευμα || ἄλλοτε =δόρπον, τ. ἔ. ἐσπερινόν φαγητόν || παρ' ἄττ. δειπνον=τὸ κύριον φαγητόν, τὸ γεῦμα (λατ. coena) || Κανονικῶς παρ' Ὀμήρου μέν: ἄριστον = πρόγευμα (πρωινόν), δειπνον=γεῦμα, καὶ δόρπον=ἐσπερινόν φαγητόν || παρὰ δὲ τοῖς Ἄττικοις: ἀκράτισμα=πρόγευμα, ἄριστον=γεῦμα, καὶ δειπνον=ἐσπερινόν φαγητόν.— φράσεις τινές: ἀπὸ δειπνοῦ=ἀμέσως μετὰ τὸ δειπνον· ἐπὶ δειπνον καλεῖν. 2) γενικῶς, τροφή, ζωοτροφία (χόρτον, ὄχηρον). [Κατὰ τινὰς ἐκ τῆς ρ. δαπ-, δειπ- τοῦ δάπτω (βλ. ἐν λ. δαπάνη). Κατ' ἄλλους δειπνον <ιαπ.*dēiqno-m, ἐκ β. dēiqv- (=παρασκευάζειν, βόλλειν εἰς τὴν σειρὰν)].

δειπνο-ποιέω=προπαρασκευάζω δειπνον, παρέχω δειπνον.— Ὡς μέσον, γευματίζω, δειπνώ. Ἐκ τοῦ **δειπνο-ποιός**, ὄν (δειπνον + ποιῶ)· ὁ παρέχων δειπνον, ὁ ἐστίων.

δειράς, -άδος, ἡ (δειρή)· ἡ ράχις βουνοῦ, ὡς τὸ λόφος (λατ. jugum).— II =δειρή (ὁ βλ.), τράχηλος, λαιμός.

Ἔτυμ.· δειράς· πρβλ. ὁμ. πολυδειράδος (Οὐλύμποι), ἄττ. Δειραδιώται, Κρητ. Δηράς· Ἡουχ. «δηράδες· βουνοί, δειράς· λόφος»· ὑμῖδειρος· δειράς <*δεροσδ· σανσρ. d[3at] d[3ad- (δράχος).— Κατ' ἄλλους δειρο-(*dēro-), ἰαπ. *gyerjo-, λιθ. gire (δόσος), παλ-σλαβ. gora, σανσρ. girli (δρος). Ἡ πρὸς τὸ λατ. dorsum συγγένεια ἀμφισβητεῖται.

δειράς, μτχ. ἀορ. α' τοῦ δέρω (ὁ βλ.).

ΔΕΙΡΗ', ἄττ. ΔΕΨΗ, ἡ· τράχηλος, λαιμός.— II =δειράς, ἡ ράχις βουνοῦ.

δειρο-τομέω, μέλ. -ήσω (δειρή + τέμνω)· τέμνω (κόπτω) τὴν δειρήν (τὸν λαιμόν) τινος, ἀποκεφαλίζω (λατ. Jugulo).

ΔΕΨΡΩ, ἰων. ἀντι δέρω (ὁ βλ.).

δεισ-ήνωρ, -ορος, ὁ, ἡ (δειδω+ἀνήρ)· ὁ φοβούμενος τοὺς ἀνδρας.

δεισι-δαιμονία, ἡ· ὁ φόβος πρὸς τοὺς θεοὺς, εὐλάβεια. 2) ἐν κακῇ ἐνν., ὅτι καὶ σήμερον ἐννοοῦμεν λέγοντες τὴν λ. Ἐκ τοῦ

δεισι-δαίμων, ον, γεν. -ονος (δειδω+δαίμων)· ὁ φοβούμενος τοὺς δαίμονας (θεοὺς) || ἐν κακῇ ἐνν., εὐλοβής, εὐσεβής, θρησκός. 2) ἐν κακῇ ἐνν., ὁ «δεισιδαίμων», ὡς καὶ σήμερον ἢ λ. ἐν χρήσει.

ΔΕΚΑ, οἱ, αἱ, τά, ἀκλιτον ἀριθμ., λατ. decem: οἱ δέκα (θηλ. ἀρχοντες)=λατ. decemviri: οἱ δέκα (ἐνν. ἔτη) ἀφ' ἡβης = οἱ κατὰ δέκα ἔτη ὑπερβάντες τὸ εἰκοστόν ἔτος τῆς ἡλικίας των (τ. ἔ. τὸ ἔτος τῆς στρατιωτικῆς των ὑπηρεσίας).

Ἔτυμ.· δέκα <ιαπ.*dek̄i || = σανσρ. δάσα, Ζενδ.

dasa, λατ. decem, Ὀμρφ. desen (duf) = δώδεκα.— **δέκατος** <ιαπ.*dek̄i-to-s· λιθ. deszimlas, παλ-πρωσ. desimlas, Ροθ. falfunda, παλ-γερμ. zehanio· πρβλ. ἰαπ.*dek̄i-imos, σανσρ. dasamāh, Ζενδ. dasama-, Λατιν. decimus, παλ-ιρλ. dechm-ad.— **δεκάς**, -άδος (κλινόμενος κατὰ τὰ εἰς -δ ὀδοντικὸλητα) <ιαπ.*deḱi-η-

=σινσρ. *daçáí*.—Ριζική θίασις πάντων τούτων είναι τὸ Ἰαπ. *dekemí*, πρβλ. *-κοντα* (<*dKómte, Fí-náti <*dKíηti, ἑλλ. *ἐκατόν*· κατά τινὰς ὑπάρχει συγγένεια τῆς πρὸς τὸ *δέκμοι*, δικαιολογουμένη ἐκ τοῦ ὅτι κατά τὸ *δέχεσθαι* αἱ χεῖρες εἶναι τεταμέναι, *dē-ḱηti <*dnē-ḱηti (=δύο χεῖρες), πρβλ. γοιθ. *handus* (χείρ). **δεκά-βοις**, *ον* (*δέκα+βοῦς*): ὁ ἔχων ἄξιαν δέκα βοῶν.

δεκάδ-αρχος, *δ* (*δέκα+ἄρχω*)=*δεκάρχος*, ὁ ἀρχων ἐπὶ δέκα ἀνδρῶν (λατ. *decurio*).

δεκαδέυς, *-έως*, *δ* (*δεκάς*): ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτῆν δεκαρχίαν (*decuria*) || μέρος (τμημα) ἐκ δέκα στρατιωτῶν.

δεκά-δυο, (*καὶ δεκα-δύο*), *οί*, *αί*, *τά*=*δυσδέκα* (8 ἑλ.). *τ. ἑ. δ* δέκα.

δεκά-δωρος, *ον* (*δέκα+δῶρον* II): ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος δέκα παλαμῶν.

δεκα-έτηρος, *ον* (*δέκα+έτος*): δεκαετής || χρόνος (χρονική περίοδος) δέκα ἐτῶν.

δεκα-ετήζ, *ἐς* (*δέκα+έτος*): ὁ δέκα ἐτῶν ἡλικίας || ὁ διαρκῶν (ἢ διαρκέας) ἐπὶ δέκα ἐτη.

δεκάζω, *μελ.* *-άσω* (*δέκομαι*; *δέκα*); διαφθεῖρω διὰ δῶρων, δωροδοκῶ (*ἰβία* δικαστής), λατ. *decuriare*.— Πλθ.. δέχομαι δῶρα, διαφθεῖρομαι διὰ δῶρων, δωροδοκῶμαι. [*ε*: ἔτυμολ. ἑλ. *δέκομαι*].

δεκάκις, *ἐπίς*. (*δέκα*): δέκα φορές || δεκαπλασίως.

δεκά-κλίνας, *ον* (*δέκα+κλίνη*): ὁ δυνάμενος νά περιλάβῃ δέκα κλίνας (δαιτυμόνων) || ὁ ἔχων μῆκος δέκα κλινῶν.

δεκα-κῦμία, *ἡ* (*δέκα+κῦμα*): δέκα ἀλλεπάλληλα κύματα || τὸ δέκατον κύμα (λατιν. *fluctus decumanus*) πρβλ. *τρικῦμία*.

δεκά-μηνος *καὶ δεκα-μηνιαῖος*, *ον* (*δέκα+μήν*): ὁ ἔχων ἡλικίαν δέκα μηνῶν || ὁ διαρκείας δέκα μηνῶν || κατὰ τὸν δέκατον μῆνα (ἐν τῷ δεκάτῳ μηνί).

δεκά-μνους, *-ουν* (*καὶ -μνω*, *-μνων*) (*δέκα+μνᾶ*): ὁ ἔχων ἄξιαν δέκα μνῶν, ὁ ζυγίζων δέκα μνάς.— *Τὸ δεκάμνον*=βάρος δέκα μνῶν.

δεκ-ἀμφορος, *ον* (*δέκα + ἀμφορεύς*): ὁ περιλαμβάνων (τ. ἑ. χωρῶν) δέκα ἀμφορεῖς (τ. ἑ. περὶ τὰς 390 λίτρας).

δεκά-πάλαι, *ἐπίς*. (*δέκα + πάλαι*): πρὸ μακροτάτου χρόνου || κωμικός τύπος τοῦ *πάλαι*, *πρόπαλαι* (πρβλ. *δωδεκάπαλαι*).

δεκά-πέντε, *οί*, *αἱ*, *τά*: ὡς καὶ σήμερον.

δεκά-πηχυς, *υ* (*δέκα+πῆχυς*): ὁ ἔχων μῆκος δέκα πῆχων.

δεκα-πλάσιος, *ον* (*δέκα*): δέκα φορές τόσοσ (λατ. *decuplus*) || μετὰ γεν., δέκα φορές μεγαλύτερος ἀπὸ τι(να) || ἡ *δεκαπλασία* (ἐνν. τιμῆ) ὡς οὖσ.= δέκα φορές ἐπάνω, εἰς τὸ δεκαπλασίον.

δεκά-πλῆθρος, *ον* (*δέκα+πλήθρον*): ὁ περικλείων δέκα πλῆθρα || ὁ ἔχων ἑκτασίον δέκα πλῆθρων. Βλ. *πλήθρον*.

δεκα-πλόος, *ον*, *καὶ* *συνηρ. δεκαπλοῦς*, *-οῦν* = *δεκαπλάσιος* (ὁ βλ.).

δεκά-πόλις, *ἡ* (*δέκα+πόλις*): περιοχὴ (χώρα) περιλαμβάνουσα δέκα πόλεις, δεκάπολις.

δεκά-πους, *δ*, *ἡ*, *-πουν*, *τό*, *γεν. -ποδος*: ὁ ἔχων μῆκος δέκα ποδῶν.

δεκ-ἀρχης, *-ου*, *δ* (*δέκα+ἄρχω*): ὁ ἀρχηγός δέκα ἀνδρῶν, ὁ δεκαεὺς (πρβλ. *δεκάδ-αρχος*). Ἐξ αὐτοῦ τὸ **δεκ-αρχία**, *ἡ* = *δεκααρχία*=ἡ κυβερνήσις τῶν δέκα ἀρχόντων (λατ. *decemviralis*).

δεκάς, *-άδος*, *ἡ* (*δέκα*): σῶμα ἐκ δέκα ἀνδρῶν, λατ. *decuria*.— || δ ἀριθ. 10.

δεκά-σπορος, *ον* (*δέκα + σπείρω*) ὁ ἀποτελούμενος ἀπὸ δέκα σπορητῶν (ἑτῆ σποράς), ἦτοι δεκαετής.

δεκαταῖος, *α*, *ον* (*δέκατος*): ὁ δέκα ἡμερῶν (ἡλικίας) || ὁ ἐν τῇ δεκάτῃ ἡμέρᾳ.

δεκα-τάλαντος, *ον* (*δέκα+τάλαντον*): ὁ ζυγίζων δέκα τάλαντα, ὁ ἔχων ἄξιαν δέκα τάλαντων || ὁ ὑπολογισθεὶς (ἐκτιμηθεὶς) εἰς δέκα τάλαντα.

δεκα-τέσσαρες, *-ρα*: ὅτι καὶ σήμερον.

δεκατευτήριον, *τό* (*δεκατεύω*): τόπος ἐν ᾧ πλη-

ρώνονται τὰ δέκατα || τελωνεῖον (λεγόμενον καὶ *δεκατη-λόγιον*).

δεκατευτής, *-οῦ*, *δ* (*δεκατεύω*) καὶ *δεκατη-λόγος*: ὁ τὴν δεκάτην (τὰ δέκατα) συλλέγων, λατ. *decumanus*. Ἐκ τοῦ

δεκατεύω (*δεκάτη*), *μελ.* *-σω*: ζητῶ (ἀπαιτῶ) τὰ δέκατα (τὸν φόρον τῆς δεκάτης), λαμβάνω παρά τινος τὴν δεκάτην || λαμβάνω τὸ δέκατον μέρος λείας τινός, κυρ. ὡς προσφορὰν εἰς τοὺς θεοὺς.— ὡς ἀπαιτῶ τὴν δεκάτην ὡς φόρον ἐπὶ ὄλων τῶν εἰσαγωγῶν.

δεκατη-λόγος, *δ* (*δεκάτη + λέγω*) = *δεκατευτής* (8 ἑλ.).

δέκατος, *η*, *ον* (*δέκα*): ὁ δέκατος κατὰ σειρᾶν.— || ὡς οὖσ., *δεκάτη* (ἐνν. *μέρις*), ἡ=τὸ δέκατον μέρος, τὸ ἐν δέκατον, ἡ *δεκάτη*, ὡς λέγεται καὶ σήμερον ἔτι. 2) *δεκάτη* (ἐνν. *ἡμέρα*), ἡ: ὅτι καὶ νῦν.— Ἐν Ἀθήναις *δεκάτη* ἐκαλεῖτο ἡ ἑορτὴ ἡ τελουμένη τὴν δεκάτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς γεννήσεως, ἐπὶ τὸ τέκνον ἐλάμβανε τὸ ὄνομα του: *τὴν δεκάτην θύω* = κἀμνω ἑορτὴν (ιδίω συμπόσιον) κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ὀνοματοθεσίας τοῦ τέκνου μου.

δεκατό-σπορος, *ον* (*δέκατος+σπορά*): ὁ ἀνήκων εἰς τὴν δεκάτην γενεάν (σποράν) || ὁ δέκατος ἀπόγονος ἐν τῇ δεκάτῃ γενεᾷ.

δεκατόω, *μελ.* *-ώσω* (*δέκατος*) = *δεκατεύω*: λαμβάνω παρά τινός τὸ δέκατον.

δεκά-φύλος, *ον* (*δέκα+φυλή*): ὁ ἐκ δέκα φυλῶν ἀποτελούμενος.

δεκά-χαλκον, *τό* (*δέκα+χαλκοῦς*): νόμισμα ἄξιαν δέκα χαλκῶν, τὸ ῥωμ. *denarium* (*denarius*).

δεκά-χίλιοι, *αι*, *α* (*δέκα+χίλιοι*)=δεκακισχίλιοι.

δεκ-έτηρος, *ον*=*δεκάτης*, 8 ἑλ.

δεκ-έτης, *-ου*, *δ* (*δέκα + έτος*): ὁ διαρκῶν δέκα ἔτη, δεκαετής.— || ὁ ἡλικίας δέκα ἐτῶν, δεκαετής.

δεκ-έτης, *-ιδος*, *ἡ*, *θηλ.* τοῦ *δεκ-έτης* (8 ἑλ.).

δέκομαι, *ἰων.* καὶ *αιολ.* ἀντὶ *δέχομαι* (8 ἑλ.).

Ἐτυμ.: ἰων., ἑωρ., Ἀεσθ. *δέκομαι* (πρβλ. αἰτ. *δωροδόκος*, ἄρκ. *ἐδοκῶ=ἐδοχῶ*), αἰτ. *δέχομαι* (ἐκ τοῦ μέλλ. *δέξομαι*, ἐξ ἐπιρράσεως τῶν *ἔχω-ἔξω*, *βρέχω-βρέξω*)· ἑτηρ. γ' πλθ. ἐν. *δέχεται*, μτχ. *δέγμενος*, ἄορ. *δέκτο* (πρβλ. *ἀπροξιδεγμαί· προσδέχομαι*· Ἡσυχ.)· *δοκάνη* (= *θήκη*) κατὰ τινὰς συγγ. τῶ λατ. *decet* (=εἶναι δεκτόν, ἀρμόει), *decus* (ὁ, τὴ ἀρμόζει, στόλισμα), *σινσρ. daças-yáti* <*dācah (=λατ. *decus*), *dāksati* (=εἶμαι ἰκανός), *dāksinah* (=δεξιός), πρβλ. καὶ λ. *δεξιός*, ὡς καὶ τὰ *δοκίμος*, *δοκῶν*, *δοκῶν*, *δοκέω* (βλ. τὰς λ. λ.), ὡς καὶ τὸ λ. *doceo* (=καθιστῶ τι πιθανόν, παρ. *δεκτόν*· διδάσκω). Ἐν πᾶσι τοῖς τοῖς ὑπόκειται ἰκπ. *ρ. dē(i)k-*, *dek-*, *dik-* (=εἶναι ἀνοικτὰς τὰς χεῖρας ἢ ἀδεῦθαι τι, χαιρετίζω, δεξιούμαι).— Ἐνταῦθα ἀντίκει καὶ ὁ ἑτηρ. τύπος γ' πλθ. ἐν. *δηδέχεται* (=συλλέγουσι), γ' ἐν. πρτ. *δήδεκτο*, γ' πλθ. *δηδέχαστο*· ἑτηρ. *δηλόκομαι* (<*δη-δικ-σκομαι) =χαιρετίζω. Βλ. καὶ *δείκνυμι*, *δεξιός*.

δεκ-ὄργυιτος, *ον* (*δέκα+ὄργυιά*) καὶ *δεκ-ὄργυος*: ὁ ἔχων μῆκος δέκα ὄργυιων.

δεκτήρ, *-ῆρος*, *δ*=*δέκτης* (8 ἑλ.).

δέκτης, *-ου*, *δ* (*δέχομαι*): ὁ δεχόμενος, λαμβάνων || ὅθεν, ἐπαίτης.

δέκτο, γ' ἐν. ἄορ. ε' τοῦ *δέχομαι*.

δεκτός, *ἡ*, *όν*, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ *δέχομαι*: ὃν δύναται τις νά λάβῃ || ὃν πρέπει νά δεχθῇ τις, εὐπρόσδεκτος (λατ. *acceptus*).

δέκτηρις, *ἡ*, ποιητ. θηλ. τοῦ *δεκτήρ*, *δέκτης* (8 ἑλ.).

δέκτωρ, *-ορος*, *δ*, ποιητ. ἀντὶ *δέκτης*, *δέκτηρ* (*δέχομαι*): ὁ ἀναδεχόμενος τι || ὁ ἀναλαμβάνων αὐτὸ ἐπάνω του (ἐφ' ἑαυτοῦ, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του).

δεκ-ὄρϋγος, *ον*, ὀρθότερος τύπος τοῦ *δεκὸργυιτος* (8 ἑλ.).

δελεάζω, *μελ.* *-άσω* (*δέλεαρ*): δολώνω || ἐλκῶ, συλλαμβάνω, διὰ δολώματος || ἐξαπατῶ διὰ δολώματος.— || μετὰ αἰτ. τοῦ συστοίχου ἀντικ.: *νῶτον ὅδε δελεάζω* = βάλλω ἐν πλάτῃν χαιρού ὡς δολῶμα.

ΔΕ'ΛΕΑΡ, *-ατος*, *τό* τὸ δόλωμα, λατ. *esca*.

Έτυμ. δέλεαρ (*δέλεφαρ (πρβλ. δέλευρα), έπ. δειλαρ (*δελφαρ, αιολ. βλήρ (*βληαρ· δέλος, δέλετρον· ύποκορ. δελήειον· δελεάζω (ελ. λ.): βλωμός (= τεμάχιον άρτου)· κα-βλέει και κατα-βλέθει (= καταπίνει)· Ήουχ. «βλέτες αι βδέλλαι». *Έν πάσι τούτοις υπάκειται ιαπ. β. gvel- (ριζ. θάσις gvelē) (= καταβροχθίζειν), ήτις πιθανόν είναι ότι προήλθεν εκ διασπαρσέως των ριζών gver- (βλ. βορά, ελ. λ.) και gel- (πρβλ. παλ-τρλ. gelim = καταβροχθίζω). Κατά ταύτα δέλεαρ (*δερεαρ (κατ' άνομοισιν) εκ β. gver- (πρβλ. ήσ βλ. βορά)· πρβλ. παλ-γερμ. querdar = δόλωμα, παγίς.—*Υπό τινων συσχετίζεται προς το δόλος και ύπ' άλλων προς το βάλλω.

Δελε-άρπαξ, -ατος, ό, ή (δέλεαρ+άρπαζώ)· ό μετά λαιμοργίας άρπάζων τώ δόλωμα («πού ταιμηά άμέως»).

Δελεασμα, -ατος, τς=δέλεαρ (δ βλ.).

ΔΕ'ΑΤΑ, τό, άκλ.. όνομα τού τετάρτου γράμματος τής έλλ. ά φασήτου (ελ. Δ, δ). 2) όνομα νήσων σχηματιζόμενων εις τας έκβολάς μεγάλων ποταμών (ώς τού Νείλου), άφειλίμενον εις τό σχήμα των.

Έτυμ.· δέλτα <έβρ. dālet, πρβλ. delet (θύρα)· κατ' άναλογίαν άνομάσθησαν δέλτα τούτα τούτου σχήματος· πρβλ. Ήουχ. «δέλτα· αιδούον γυναικείον».

Δελτιόν, τό, ύποκορ. τού δέλτος (δ βλ.).

Δελτο-γράφω, ον (δέλτος + γράφω)· ό γράφων επί πίνακος (δέλτου) || ό άναγράφω, ό σημειών, ό καταχωρίζω.

Δέλτος, ή'· πινακίς χρησιμεύουσα προς γραφήν, ένομασθεια σήτω έκ τού σχήματος τού κεφαλαίου Δ, ό ήν και τό παλαιόν σχήμα τών πινακίδων || μτρ., δέλτοι φρεωνών=πινακίδες τής καρδιάς.

Έτυμ.· κατ' άλλους ή λ. είναι συγγ. τή δαιδάλλω (ελ. δαίδαλος), σανσκρ. dálati (=έκρήγνυμοι), λατ. dolō (=διαμορφώ)· κυρ. δέλτος = έπιφάνεια σχηματισθεία δια γλυφής (ελ. δαίδαλος). — Κατ' άλλους δέλτος κυρ.=έπιφάνεια άνεπτυγμένη (έκτυλιγμένη), και είναι συγγ. τή γερμ. zell (=οκνήη, τέντο), εκ τινος β. del- (οχιζών), ή μάλλον εκ τού ιαπ. *delg- (έκτυλιόω, έπιφάνεια άνεπτυγμένη). Έξ αούτú τó

δελτώω, μέλ. -ώσω (δέλτος)· άναγράφω, καταχωρίζω, επί πινακίδων.

Δελφάκιον, τό, ύποκορ τού δέλφαξ· χοιριδίον τού γάλακτος (γαλαθιδιόν).

Δελφάκόομαι από δέλφακος (ελ. δέλφαξ) αυθάνομαι εις χοίρον. Έκ τού

ΔΕ'ΑΦΑΣ, -άκος, ό, και κυρ. θηλ. ή' χοιριδίον. [βι' έτυμ. βλ. δελφύς].

Δελφίνιος, ό (Δελφός), έπ(θ. τού 'Απόλλωνος.—τό Δελφίνιον=ναός τού 'Απόλλωνος έν 'Αθήναις.

Δελφίνο-φόρος, ον (δελφίς + φέρω)· ό φέρων δελφίνας· κεραίαι δελφίνοφόροι=δοκοί μετά τροχαλιών, δια των όποιων κατεβάζοντο και άφίνοντο επί των έχθρικών πλ. ίων οι δελφίνες (ελ. δελφίς II).

ΔΕΛΦΙ΄Σ, και δελφίν, -ίνος, ή' τό δελφίσι (βγυνιστός ιθής). — II όγκος εκ σιδήρου ή μόλυβδου, εκ των τό σχήμα δελφίνος (εξ τή και τό όνομα), κρημαμένος εκ τής κεραίας τού πλοίου και δια τροχαλιών αλφινθίως ριπατόμενος εις τό κατάστρωμα τού έχθρικού πλοίου, τό όποιον ούτω κατεβούζετο.

Έτυμ.· είναι άναμφίβολος ή έτυμολ. συγγένειά του προς τά δελφύς και δέλφαξ (δ βλ.). Κατά τινος άλλως τε δελφίς=χοίρος θαλάσσης. Τό μασοφόρον τούτο τής θαλάσσης φέρειε ίσως τό όνομά του εις τήν δελφίν του (ελ. δελφός), τ. έ. τήν μήτραν του.

ΔΕΛΦΟ΄Ι, -ών, οί' τό περίφημον μαντειον τού 'Απόλλωνος έν Φωκίδι, παρά τας ύπαιρειάς τού Πορνασοού.— II οί κάτοικοι των Δελφών. Βλ. Κ.Ε.Α.

Δελφός, -ύος, ή' ή μήτρα τής γυναικός.

Έτυμ.· δελφύς· «δολφύς ή μήτρα» (Ήουχ.)· δέλφαξ (βλ. λ.)· ά-δελφός (βλ. έν λ.)· δελφύς (*gvelbhus-, πρβλ. Ζενδ. garəbuh- (νεαρών ζώνων), παλ-γερμ. kalb· δολφός συγγ. τή σανσκρ. gārbhah (νεογώνων ζώου) (πρβλ. άλλ. βεφφος, δ βλ.), λατ. volba vulba (μήτρα). *Έν πάσι τούτοις υπάκειται ιαπ. β. gelbh-, φσειλομένη εις διασταύρωσιν τών β. gver- και golebh-

και ηγλοσζα έξόγκωμα, προήξιμον. Βλ. ά-δελφός.

ΔΕ'ΜΑΣ, τό, έν γράσει· μένον κατά όνομ., και αιτ. (δέμω)· τό σώμα, κυρ. τού ανθρώπου || κυρίως τό ζών σώμα, δεδομένου ότι υπό των άρχαίων σώμα έλάγετο τό πτώμα· μικρός τό δέμας = μικρός τό άνσότητα, μικρόσωμος.— II ως έπίρ. (κυρ. αιτ.) ήτο συνών. τού δίκην· δέμας πυρός αιδουμένοιο=έν τή μορφή καιομένου πυρός, όμοιος προς καιόμενον πύρ (=instar ignis). [βιζ τήν έτυμολ. βλ. δέμω, δόμος].

Δέμνιον, τό (δέμω), κατά τό πλείστον έν τφ πληθ. ή κλίνη, ή κλινοστρωμνή, τά στρώματα.

Δεμνιο-τήρης, -ου, ό (δέμνιον+τηρέω)· ό τηρών (ό φυλάττων) τήν στρωμνήν του (τά δέμνια του), κλινήρης || μοίρα δεμνιοτήρης = μοίρα (τύχη) βραδύουσα ή έπιφέρη τό τέλος τής.

ΔΕ'ΜΩ, ένεργ. άόρ. ά' έδεμα, μέσ. έδειμάμη· πρκ. δέδηκα· παθ. πρκ. δέδημαι· οίκοδομώ, κτίζω || μέσ· έδειματο οίκουο=έκτισε δι' έαυτον οίκημα, κατοικίαν || γενικώς, κατασκευάζω, οίκοδομώ.—δέμνιν δδών = λατ. munire viam=κατασκευάζειν δρόμον.

Έτυμ.· εκ β. δεμ.· δέμω, δέμ-ας (βλ. λ.)· δέμ-ος (βλ. λ.), δώ, δώ-μα. Συγγ. τή σανσκρ. dámah, dam (οίκος), dam-pati-s (οικοδεσπότης)· Ζενδ. dem-a' (οίκος)· λατ. domus domes-ticus, domi-ciliu-m. Βλ. και δόμος.

Δενδίλλω (δινείω+ίλλος)· στρέφω τούς όφθαλμούς ταχέως || ρίπτω μία «γρήγορη ματιά», ως δια να κάμω νέυμα. [σκοτεινής έτυμολ. ή έν άρχή υποζηλουμένη έτυμολ. άμφισβητείται· πιθανώς πρόκειται περί άναβιπλώσεως ρίζης τινός δελ.=παρρητρείν].

Δενδρέον, τό, ίων. αντί δένδρον (δ βλ.). *Έξ αυτú τού τό

δενδρέων, -ώνος, ό, και δενδρών (δένδρον)· άλλος, δάσος ή τόπος κατάφυτος από δένδρα.

Δενδρήεις, εσσα, εν' δενδρώδης, πλήρης δένδρων || δασώδης.

Δενδριακός, ή, όν (ή δενδρικός) (δένδρον)· εκ δένδρου, άνήκων εις δένδρον.

Δενδριδίον, τό, ύποκορ. τού δένδρον.

Δενδρίτης, -ου, ό, και θηλ. δενδρίτις, -ιδος, ή'· ό εκ δένδρου || ό άνήκων εις δένδρον || κατάλληλος προς φυτείαν ή καλλιέργειαν δένδρων.

Δενδρο-θάτέω (δένδρον + βάινω)· αναβαίνω (άναρριχίμαι) εις τό δένδρα.

Δενδρο-κόμης ή δένδρό-κομος (δένδρον+κόμη)· ό κατάφυτος (κατακεκαλυμμένος, έσκιασμένος) από δένδρα.

Δενδρο-κόμος, ό (δένδρον+κομέω)· ό έπιμελούμενος δένδρων, ό καλλιεργών (άσκών) δενδροκόμιν.

Δενδρο-κοπέω (δένδρον + κόπτω) = δένδροτομέω (δ βλ.).

ΔΕ'ΝΑΡΟΝ, τό, ίων. και αιτ. δένδρος, -εος, τό· δι τι και νυν' δένδρον έλάας=έλαιόδενδρον, έλαία || γενικώς, δένδρα όνομάζονται· κυρ. τά όπωροφόρα δένδρα, και' άντιθεσιν προς τά άγρια δένδρα (τά θασικά), άτινα καλούνται ύλη.

Έτυμ.· δένδρον, *δένδρος τό, -εος (πληθ. τά δένδρα), πρβλ. ήμ. δενδρήεις· αιτ. δένδρον· δένδρύνω, πρβλ. Ήουχ. «δενδράζειν» ταπεινός υπό τά όρθς παραφύγειν». Υπό τινων θεωρείται συγγ. τή σανσκρ. dandā (ρόπαλον, ρόβδος)· και' άλλους δένδρε(Ψον <*δενδο-δρε(Ψ)ον δι' άπλοήσ της, *δενδ- (ιαπ. gvend-, *δρεFον=γοσθ. hru (ελ. δδρ, δρευ)· και' άλλους πάλιν *δενδο- δύναιται να κείται· αντί δένδεο- ιαπ. *gvendes·)*δένδος (ξύλον)· εκ τού δένδρον+*δένδος)*δένδρος κατά συμφωρμόν.

Δενδρο-τομέω, μέλ. -ήσω κατακόπτω τά δένδρα || κατερημώνω μίαν χώραν (κατακόπτων τά δένδρα τής). Έκ τού

δενδρο-τόμος, ον (δένδρον+τεμειν του τέμνω)· ό κατακόπτων δένδρα.

Δενδρο-φόρος, ον (δένδρον + φέρω)· ό φέρων (φύων, εύφορος εις) δένδρα || ό φέρων (κρατών) κλάδους δένδρων εις τας χειράς του, θυρσοφόρος.

Δενδρό-φύτος, ον (δένδρον+φύω)· ό φυτευμένος με (ό κατάφυτος από) δένδρα.

δενδρ-ώδης, *ες* (δένδρον+είδος)· ὁ ὁμοιος πρὸς δένδρον || δασώδης. 2) *δενδρώδεις Νύμφαι*=Νύμφαι τῶν δασῶν.

δενδρωτίς, -ιδος, ἡ (δένδρον)· περιοχὴ κεκαλυμμένη μὲ δένδρα, δένδροι τευμένη.

δεννάξω, μέλ. -άσω· ὑβρίζω, λοιδορῶ, κακολογῶ, βλασηφῶ. Ἐκ τοῦ

ΔΕΨΝΟΣ, ὁ· λοιδορία, κακολογία, μομφή, ὄνειδος.—[δέννος· δηννάξω· αδεννόν· κακόλογον] (Ἡσυχ.) δέννος <*δετανος· gvedzhno, *gvedh-sno· Λιθ. gēda (αἰσχος, ἐντροπή), ἔκ β. gvedh-].

δεξαι, Προστ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ δέχομαι.

δεξαμενῆ, ἡ (κυρ. ἀντὶ δεξαμένη, θηλ. τῆς μτχ. τοῦ μέσ. ἀορ. β' τοῦ δέχομαι)· δοχεῖον ὕδατος, στέρνα, «δεξαμενῆ».

δεξιὰ, ἰων. -εῖ (θηλ. τοῦ δεξιός, ἐνν. τοῦ οὗς χεῖρ)· ἡ δεξιὰ χεῖρ, τὸ δεξιὸ χεῖρι || ἔκ δεξιᾶς=ἀπὸ τῆς δεξιᾶς || **δεξιὰν διδόναι**=χαίρειζω τινά διὰ τῆς δεξιᾶς || διδῶ (τείνω) τὴν δεξιάν χεῖρα πρὸς χαιρετισμόν. Βλ. δεξιός.

δεξι-μηλος, *ον* (δέχομαι + μῆλον)· ὁ δεχόμενος πρόβατα (ὡς θυσίαν), ὁ πλούσιος εἰς θυσίας.

δεξιό-γυιος, *ον* (δεξιός + γυῖον)· ὁ ἔχων δεξιὰ (τ. ἔ. ἐπιδήξια) τὰ μέλη τοῦ σώματος.

δεξιο-λάβος, ὁ (δεξιός + λαβεῖν)· λογοφόρος, φρουρός.

δεξιόμοι, μέλ. -ώσομαι· ἀορ. α' ἐδεξιόσαμην, ἄποθ. (δεξιός)· προοφέρω (προτείνω) τὴν δεξιάν, πρὸς ὑποδοχὴν, τὸν ὑποδέχομαι, τὸν χαιρετίζω διὰ τῆς δεξιᾶς. Ἐκ τοῦ

ΔΕΞΙΟΨ, ἄ, ὄν, Λατ. dexter: I ὁ πρὸς τὴν δεξιάν χεῖρα ἢ πλευράν εὐρισκόμενος || ἐπὶ δεξιᾶ = εἰς τὴν δεξιὰ. — II εὐτυχής, αἰσίος, προμηθύνων καλὸν (ἐπὶ τῆς πτήσεως πτηνῶν καὶ ἄλλων οἰωνῶν). — III μτχρ. ἐπιδήξιος, πρόθυμος, ἔτοιμος || καὶ ἐπὶ τοῦ πνεύματος, ὀξύνουτος, εὐφυής, πανούργος.

Ἔτυμ.: ἔκ β. δεξ-, ἔκτετ. τύπος τῆς δεκ-, δεχ- τοῦ δέχομαι, πρβλ. δεξιάξω· δεξιός· δεξίτερος (δξυτ. κατὰ τὸ δεξιός)· συγγ. τῆ σακσικρ. daksinah (λατ. ad dextram), Ζενθ. daksina- (δεξιός), Λιθ. deszine (δεξιὰ), παλ-ολαθ. desniz (δεξιός), Λατ. dexter, ὑπερθ. dextimus κλπ.· δεξιός <*deksi- ὑπάρχοντος ἐν τῇ δεξι-τερός, σακσικρ. daksi-na-, ἢ <*deksi Fos, πρβλ. gaul. dexsiva <*deks vo.— Κατ' ἄλλους *deksi-εἶναι ἢ τοπικὴ πτώσις ἐνός *dekos (λατ. decus), καὶ ἢ β. deks (πρβλ. σακσικρ. daksai=εἶμαι ὑφέλιμος, καλὸς εἰς τι) εἶναι τύπος τοῦ θ. ἑματός τούτου, ἢ δὲ δεξιὰ πλευρὰ εἶναι αὐτὴ πού συμπερεῖ, ἀρμόζει. Βλ. καὶ δέκομαι.

δεξιό-σειρος, *ον* (δεξιός+σειρά)· ὁ ἐξευμένως οὐχὶ ὑπὸ ζυγῶν, ἀλλὰ δι' ἱμάντων (λωρίων) εἰς τὴν δεξιάν πλευράν (ἐπὶ ἵππου προστιθεμένου παραπλευρῶς καὶ δεξιᾶς τοῦ κανονικοῦ ζεύγους, ὡς τρίτος, παράσειρος· ἐκρησιμοποιοῦντο δ' ὡς τοιοῦτοι οἱ κάλλιστοι ἵπποι, διότι περὶ τὸν καμπτήρα ἐν τῇ σταλῆφ εἶχον νά διανύσουν τὸ μέγιστον τόσον, ἐσδομένου ὅτι ἐτρέχον πάντοτε ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ).

δεξιότης, -ητος, ἡ (δεξιός)· ἐπιδεξιότης, ἱκανότης, ἐμπειρία || ζωηρότης || ἐπὶ τοῦ νοῦ, ὀξύνουσι, εὐφυΐα.

δεξιόφιν, ἐπίρ., παλαιὰ γεν. τοῦ δεξιός· ἐπὶ δεξιόφιν=πρὸς τὰ δεξιὰ.

δεξι-πύρος, *ον* (δέχομαι+πῦρ)· ὁ δεχόμενος πῦρ.

δεξίς, -εως, ἡ (δέχομαι)· τὸ δέχεσθαι, ὑποδοχὴ, τὸ δεξιμον.

δεξιτερός, ἄ, ὄν, ποιητ. τύπος τοῦ δεξιός (ὁ βλ.)· δεξιτερὰ ὡς τὸ δεξιὰ (ἐνν. χεῖρ)· δεξιτερεῖρι, ἀρχαία ἄστ.=εἰς τὴν δεξιάν χεῖρα.

δεξιμα, -ατος, τὸ (δέχομαι)· τὸ προθύμως γινόμενον δεκτόν, τὸ εὐπρόσδεκτον = δεξιμασις (ὁ βλ.). 2) ἐγγύσιος (ἐνέχυρον) φίλας.

δεξι-ώνυμος, *ον* (δεξιός+ὄνομα)· ὁ ἔχων δεξιὸν (τ. ἔ. εὐφώνων) ὄνομα.

δεξιός, ἐπίρ. τοῦ δεξιός· ἐπιδεξιός, ἐπιτηδεῖως || αἰσίως, εὐτυχός. Ἰπερθ. δεξιότατα.

δεξιμασις, -εως, ἡ (δεξιόμοι)· τὸ ἐκτείνειν (προσ-

φέρειν) τὴν δεξιάν πρὸς χαιρετισμόν || ψηφοθηρία πρὸς ἀπόκτησιν ἀρχῆς τινος.

δέξω, ἐπ. β' ἐν. προστ. ἀορ. β' τοῦ δέχομαι.

δέχομαι, μέλ. τοῦ δέχομαι.

δέξω, δέχομαι, ἰων. ἀντὶ δείξω, δείξομαι, ἐνεργ. καὶ μέσ. μέλ. τοῦ δείκνυμι.

δέχομαι· χρειάζομαι, ἔχω ἀνάγκην, ἔχω ἔλλειψιν || πορακαλῶ βλ. δέω Η.

δέον, -οντος, τό, ἄττ. **δεῖν**, οὗδ. μτχ. τοῦ ἄπροσ. **δεῖ** (ὁ βλ.)· ὅτι εἶναι ὑποχρεωτικόν, ἀναγκαῖον, πρέπον· **μᾶλλον τοῦ δέοντος**=περιοσότερον ἀφ' ὅτι χρειάζεται (εἶναι ἀναγκαῖον)· **ἐν δέοντι** (ἐνν. καιρῶ) =εἰς καλὸν καιρὸν, «οἷη ὦρα» (λατ. opportune)· **εἰς τὸ δέον**=δι' ἀναγκαίου (χρησίμου) σκοπούς. — II **χρησιμοποιοῦμενον** ἀπολύτως (μτχ. κατὰ αἰτ. ἀπόλ. ἐπὶ τῶν ἄπροσ. ρημ., ἀντὶ τῆς γεν. ἀπολ. τῶν προσ.) = ἐπειδὴ (ἂν καὶ κλπ.) εἶναι ἢ ἤτο ἀναγκαῖον· οὐδὲν δέον = μὴ ὑπαρχούσης ἀνάγκης. [β' ἐτυμολ. βλ. δέω Β].

δέον, ἰων. ἀντὶ ἔδον, παρτ. τοῦ δέω=δένω.

δεόντων, γ' πληθ. προστ. τοῦ δέω=δένω.

Δ'ΕΟΣ, γεν. δέους, τό· ποιητ. δεῖος· φόβος, τρόμος, ἀνησυχία, ἐκφοβισμός.— II σέβας, σεβασμός.— III τρομοκρατία, μέσθ διὰ τὴν ἐμπνευσίαν φόβου.

Ἔτυμ. δέος <*dfejos ἔκ β. dnei- πρβλ. δεῖμα, δεῖμος (βλ. τὰς λ. λ.)· ἄμυρ. θεουδής <θεοδής <*θεοδφεγής (=θεο-δεής, ὁ φαδούμενος τοὺς θεοὺς). Βλ. δεῖδημων, δεῖδω, δεῖλός, δεῖνός.

ΔΕΨΠΑΣ, -αος, τό· ὄνομ. πληθ. **δέπᾶ**, τὰ· ποιητ. δοτ. πληθ. **δεπάσαι** καὶ **δέπασαι**· ποτήριον, κύπελλον.

Ἔτυμ.· ἀγνώστου ἐτυμολ.· κατὰ τινας εἶναι συγγ. πρὸς τὰς λ. λ. **δάπτω, δαπάνη, δεῖπνον** (βλ. δαπάνη), ἀλλὰ τούτο φαίνεται λίαν ἀμφιβολον.

δερ-άγχη, ἡ (δέρη+άγχω)· περιλαίμιον, περιτραχήλιον, περιδέριον || βρόχος, θηλιά, ἀγχόνη.

δερ-αγχής, *ες* (δέρη + άγχω)· πνιγηρός, ἀποπνικτικός, ἀπάγχων.

δεραιον, τό (δέρη)· περιδέριον, περιλαίμιον.

δεραιο-πέδη, (δεραιον+πέδη)· ἡ περὶ τὸν τράχηλον πέδη, περιδέριον, περιλαίμιον.

δεραι-οῦχος, *ον* (δεραιον+ἔγω)· ὁ συνέχων, ὁ σφιγγων, τὸν λαίμον.

δέρας, -ατος, τό, ποιητ. ἀντὶ δέρμα· δορά, «προβιά», δέρμα.

δεράς, -άδος, ἡ=δειράς (ὁ βλ.).

δέργμα, -ατος, τό (δέρκομαι)· βλέμμα, «ματιά».

δέρη, ἡ, ἄττ. ἀντὶ (δειρή)· ὁ τράχηλος, ὁ λαίμοσ.

Ἔτυμ.· δέρη, ἰων. δειρή, Λεσθ. δέρρα, δέρα, ἄμρ. δήρᾶ (πρβλ. Ἡσυχ. «δειρῆ· τριχῆλος»)· ἔκ τῆς αὐτῆς β. γίνετα· καὶ τὸ δειράς (κρημνισμός) πρβλ. Ἡσυχ. «δειρός· λόφος»· ἴσως δὲ συγγ. καὶ τῆ λατ. **dorsum**· δέρη <*derFā <ἰαπ. *gver-vā, πρβλ. σακσικρ. grivā.— Κατ' ἄλλους δέρη σημ. κυρ. φάρυγγς <ρ. gver- (=καταβροχθίζω), βλ. βορά.

δερκέσκετο, ἰων. γ' ἐν. πστ. τοῦ δέρκομαι.

δερκιάομαι, ἀποθ. ποιητ. ἀντὶ δέρκομαι (ὁ βλ.).

ΔΕΨΚΟΜΑΙ, ἀποθ. μέλ. **δέρξομαι**· πρκ. μετὰ σημ. ἐν. **δέδορκα**· ἀορ. β' **ἐδράκον**· ὡς. παθ. ἀορ. α' **ἐδράχθη**, ἀορ. β' **ἐδράκην**· μέσ. ἀορ. α' **ἐδερξίμην**, μέσ. ἀορ. β' **ἐδρακόμην**· βλέπω, κυττάζω, παρατηρῶ || ἐν-τεθεῖν, βλέπω τὸ φῶς, ζῶ. 2) βλέπω εἰς τι ἢ πρὸς τι || γενικῶς, ἀντιλαμβάνομαι, διακρίνω || εἶμαι ἐνήμερος τινος.— II ἐπὶ φωτός, ἀποστράπτω, λάμπω, ἀκτινοβολῶ (ὡς ὁ ἀφχαλμάς).

Ἔτυμ.· ἔκ β. δερκ-· **δερκ-ομαι**, **δέργμα**, **δέρξεις**, **δρά-κων**, **δορκ-άς** (βλ. τὰς λ. λ.)· πρβλ. Μεγ. Ἔτυμ. **αδράκων παρὰ τὸ δέρμα**, **τὸ βλέπω**· **ἀεζδερξέες γὰρ τὸ ζῶον**· πρβλ. σακσικρ. darç- (βλέπω), πρκ. dadarça, darç=ὀφθαλμός· Ζενθ. πρκ. dādarça (πρβ. δέδορκα). Ἐν πᾶσι τούτοις ὑπόκειται ἰαπ. β. derk (=βλέπειν).

—Κατὰ τινας ἐντάχθα ἀνήκει καὶ τὸ β' συνθ. τοῦ ὑπόδρα ἔκ τινος θραυτέρας β. dar->dra-· πρβλ. καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. «δρακτάεις· περιβλέπεις».

δέρμα, -ατος, τό (δέρω)· τὸ δέρμα, ἡ δορά («πρυβιά, πετοί), ἐπὶ ζῶων (λατ. pellis) || ὡς. ἐπὶ δερμάτων προοριζόμενων διὰ τὴν φύλαξιν ὑγρῶν (ἀ-

σκῶν) κ.λ.π. || ὡς. τὸ δοτρακὸν χελώνης. 2) γενικῶς, τὸ δερμα τινὸς ὧς εἶναι ἐπὶ τοῦ σώματος (μὴ ἐκδορῆν), λατ. *cutis* [ῥι' ἔτυμ. βλ. *δέρω*]. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ **δερμάτινος**, ἢ, *ον* (*δέρμα*)· ὁ κατεσκευασμένος ἐκ δέρματος, «πέτσινος».

δέρσατο, ἰων. γ' ἐν. μέσ. ἀπρ. α' τοῦ *δέρκομαι*.

δέρων, ἐπ. ἀντι *ἔδερων*, πρτ. τοῦ *δέρω*.

δέρως, -*ως*, τό, ποιητ. ἀντι *δέρμα* (βλ. βλ.).

δέρρις ἢ *δέρεις*, -*ως*, ἡ (*δέρως*, *δέρμα*)· δερμάτινον κάλυμμα ἢ ἐπένδυμα.— || ἐν τῷ πληθ., παραπι- τῶματα ἐκ δέρματος, κρεμάμενα πρὸ τῶν ὀχυρωμάτων πρὸς ἐξουδετέρωσιν τῶν ἐχθρικών βλημάτων (λατ. *clivicia*) || τὰ κατεργασμένα δέρματα ἐκα- λούτο *διφθέραι*, *δέρρις* δὲ τὰ ἀκατεργαστα.

δέρτρον, τό (*δέρω*)· ἡ μεμβράνη ἢ περιβάλλουσα τὸ ἐντόσθια (περιτόναιον), λατ. *omentum* *δέ-τρον* *ἔσω δύνοντες* = εἰσδύοντες μέχρι τῶν ἐντο- σθίων.

δερχθεῖς, μτχ. ἀπρ. α' τοῦ *δέρκομαι*· *δερχθῆτι* πρσπ., καὶ *δερχθῆναι* ἀπρφ. τοῦ αὐτοῦ χρόνου.

ΔΕΡΩ, ἰων. *δέρω*· μελ. *δερῶ*· ἀπρ. α' *ἔδειρα*.— Παθητ. μελ. β' *δέρησμαι*· ἀπρ. α' *ἔδάρθην*· ἀπρ. β' *ἔδάρην*· πρκ. *δέδαρμαι*· ἀφοριστὸν τὸ δέρμα, ἐκδέρω, ἐγδέρων.— || ὡς. ζυλοκοπῶ, μαστιγώνω.

**Ἔτυμ.*· ἐκ β. *δε-ι* *δέρω*, *δέρως*, *δέρμα*, *δορὰ* (βλ. τὰς λ. λ.)· *δορός* (ἀσκόξ), *δέρρις* (βλ. λ.), *δέ-τρον* καὶ κατ' ἀνομ. *δέτρον* (βλ. λ.)· *δαρτός* *δρατός* («γδαρμένος»)· *δάρσις* (ἀλλαγὴ δέρματος). Πρβλ. ἡμέρ. σανακρ. *dāra* πρκ. *daāra* (οχιζῶ), μτχ. *dāra* (κεκομμένος, δερσιμένος), πρβλ. ἕλλ. *δρατός*, *δα-τός*· κλπ.—*Ἐν πᾶσι τούτοις ὑπόκειται ἡ σανακρ. β. *der-* (οχιζῶ).

δέσμα, -*ατος*, τό (*δέω*=δένω), ποιητ. ἀντι *δεσμός* (βλ. βλ.)· δεσμός, δεσμά πέδικλον.— || κεφαλόδεσμος.

δεσμεύω, μελ. -*σω* (*δεσμός*)· θάλλω εἰς τὰ δεσμά, δένω, πεδικλώνω || δένω ὀμοῦ (π. χ. εἰς δεμάτια τούς στάχους).

δεσμέω, μελ. -*ήσω* (*δεσμός*)=δεσμεύω (βλ. βλ.).

δέση, ἡ (*δέω*=δένω)· δέμα δεμάτιον.

δέσιμον, τό=δεσμός (βλ. βλ.).

δέσιμος, *ον*, ὡς. -*α*, -*ον* (*δέσιμος*)· ὁ δεσμεύων, ὁ δεσμευτικός || ἐντέθην, ὁ δεσμεύων διὰ μαγείας.— || παθητ., ὁ δεσμευμένος, ὁ ἐν δεσμοῖς ὢν, ὁ ἀιχμαλώτος.

δεσμός, ὁ, πληθ. *οἱ δεσμοὶ* ἢ τὰ *δεσμά* (*δέω* = δένω)· τὸ δι' οὐ στερεώνεται (δένετα) τι, «δεσμός», ταινία, πέδικλον || φορβία («κκοπιτα») || τὰ πρηνή- σια, καλῶδια (οχοινία, παλαμάρια) ἀγκυροβολίας || ὁ μάνδραλος τῆς θύρας. 2) δεσμά, ἀλύσεις || φυ- λάκιος, φυλακή.

δεσμο-φύλαξ, -*ἄκος*, ὁ, ἡ (*δεσμός* + *φύλαξ*)· ὡς καὶ νῦν, ὁ φύλαξ τοῦ δεσμοτηρίου.

δεσμόω=δεσμεύω (βλ. βλ.)· δένω, πεδικλώνω. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δέσμημα, -*ατος*, τό (*δεσμός*)· δεσμός, δεσμά.

δεσμοτήριον, τό (*δεσμός*)· εἰρκτή, φυλακή.

δεσμήτης, -*ου*, ὁ (*δεσμός*)· ὁ δέσιμος, ἀιχμαλώ- τος. 2) ὡς ἐπιθ., ὁ ἐν δεσμοῖς ὢν, ὁ δεσμευμέ- νος ἠθλ. *δεσμῶτις*, -*ιδος*.

δεσπόζω, μελ. -*όσω* (*δεσπότης*)· εἶμαι δεσπότης καὶ κύριος πράγματός τινος, κυριαρχῶ ἐπὶ τινος (μετὰ γεν.) || ἀπολ., κερδίζω, ἀποκτῶ, τὴν κυριότητα, τὴν κυριαρχίαν.— || καθιστῶ ἑμαυτὸν κύριον πράγμ. τινος || καὶ ἀπομένως, καταλαμβάνω, ἐννοῶ, τι. [ῥι' ἔτυμ. βλ. *δέσποια*, *δεσπότης*].

δέσποια, ἡ, θηλ. τοῦ *δεσπότης* (βλ. βλ.)· ἡ κυρία τοῦ οἴκου, οἰκοδέσποια, οἰκοκυρά, λατ. *Herula* || συγγ. ἀπαντᾶ συνημμένον μετὰ ὀνομάτων θεαινῶν. [ῥι' ἔτυμολ. βλ. *πόσις*, *δεσπότης*.— *δέσποια* (<**δεσποινια*, πρβλ. *πέτνια*).

δεσπόσιος, *ον*=δεσπότης (βλ. βλ.).

δεσποῦνη, ἡ (*δεσπότης*)· δεσποτεία, δεσποτική ἐξουσία, δεσποτιομορφή (ἀπόλυτος ἐξουσία).

δεσποῦνος, *ον* (*δεσπότης*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δεσπότην (τὸν κυρίαρχον), εἰς τὸν οἰκοδεσπότην || αὐθαίρετος.— || ὡς ὀσπ.=δεσπότης (βλ. βλ.).

δεσποτεία, ἡ (*δεσπότης*)· ἡ ἐξουσία τοῦ κυρίου

ἐπὶ τῶν δούλων, ἢ ἡ σχέση δεσπότης πρὸς δού- λους. 2) ἀπόλυτος ἀρχή, δεσποτισμός.

δεσποτέω, μελ. -*ήσω*=δεσποζῶ (βλ. βλ.).— Παθητ., κυβερνῶμαι δεσποτικός.

ΔΕΣΠΟΤΗΣ, -*ου*, ὁ κλητ. *δεσποτᾶ*· ζωρ. ὄνομ. *δεσπότης*· ἰων. αἰτ. ἐν. καὶ πληθ. *δεσπότεα* καὶ -*εας* (*πόσις*)· κύριος, κυρίαρχος (κυρ. ἐπὶ δούλων) || ὅθεν, ἀπόλυτος κύριος, τοῦ ὁποῖου οὐ υπήκοοι εἶναι δού- λοι.— || γενικῶς, ὁ κάτοχος, ὁ ἰδιοκτήτης, ὁ κύριος, ὁ ἄρχων.

**Ἔτυμ.*· ἐπὶ ἔτυμολ. βλ. καὶ *πόσις* (ἀντι *πόσις*), δ- περ εἶναι καὶ β' συνθ. τῆς λ. *δεσπότης*, ἐξ οὗ καὶ τὰ: *δεσποζῶ*, *δεσποῦμαι*, *δεσποῦνος* κ.λ. Πρβλ. συγγ. σανακρ. *dām-patih* (κύριος τοῦ οἴκου)· α' συνθ. τῆς λ.

δεσπότης εἶναι ἡ ἰαπ. γεν. **dems* (<**dem-*, **dom-*, **dṁ-*, **dṁj-* (=οικία)) ἕλλ. *δεο-* (<**δενο-*, **δεμο-*—*ιαπ.* *dems-*). Κατὰ ταῦτα *δεο-πότης* (<**δεμο-πότης*=κύριος τοῦ οἴκου.— Κατ' ἄλλην ἔτυμολ. *δεσπότης* κυρ.=κύ- ριος ἀιχμαλώτων πολέμου, ἐπότε τὸ μὲν β' συνθ. πα- ραμένει τὸ αὐτὸ ὡς ἀνωτέρω, τὸ δὲ α' συνθ. *δεο-* (*ιαπ.* **gves-*, **gvos-* (=τὸ σύνολον τῶν ὑπηρετριῶν). Βλ. καὶ *πόσις* καὶ *δέσποια*. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δεσποτικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατάλληλος διὰ) δεσπότην ἢ κύριον. 2) κατάλληλος διὰ τὸν ρόλον τοῦ δεσπότης || ἔχων κλίσην πρὸς δεσποτεία, τυραννικός, δεσποτικός.

δεσπότης, -*ιδος*, ἡ=δέσποια (βλ. βλ.).

δεσποτικός, ὁ, ὕποκορ. τοῦ *δεσπότης* (βλ. βλ.).

δετή, (ἐνν. *λαμπάς*), ἡ· δέσημ δάδων ἀποτελου- σα λαμπάδα· ἠθλ. τὸ

δετός, ἡ, ὄν, ριχμκ. ἐπιθ. τοῦ *δέω*=δένω.

δεύεσκον, ἰων. πρτ. τοῦ *δέω* (βλ. βλ.)· ὑγραίνω, μουσκεύω, ἐρέχω.

δεύεσθαι, ἀπρφ. μέσ. μέλλ. τοῦ *δέω* B (βλ. βλ.)· ἔχω ἀνάγκην.

δέυμα, -*ατος*, τό (*δέω* A)· πᾶν ὄτι εἶναι ὑγρὸν, διάβροχον, μουσκευμένον· *δέυματα κρεῶν* = βρο- στὸν κρέας.

δευσιότο, ποιητ. ἀντι *δευσιότο*, γ' πληθ. ἔνκτ. ἐνεστ. τοῦ *δέω* B.

δέυομαι· ἕλ. *δέω* B.

δευρί, ἄτ. ἐπιτ. τύπος τοῦ *δέω* (βλ. βλ.).

ΔΕΥΡΟ, τοπ. ἐπίρ. πρὸς τὰ ἐδῶ, ἐδῶ! ἔλα ἐδῶ! *δευρε* χρονομομαίτις ἡμερῶν μετὰ πλῆθ.— || ἐπὶ χρόνου. μέχρι τοῦδε, ἕως τώρα, μέχρι τοῦ νῦν, «ἕως ἐδῶ» || *δευρ*· *αἰε*=συνεχῶς ἕως τώρα.

**Ἔτυμ.*· *δευρο*, *δευρε* (ἄτ. ἐπιγρ.), *δευρί*, *δευτε*· τὸ ἐπίρ. *δευρο* περιέχει ἴσως τὸ αὐτὸ *δε-*, τὸ ὁποῖον ὑπ- ἄρχει ὡς ἐγκλιτικὸν εἰς τὰ: *δ-δε*, *ἐνθά-δε*, *δόμον-δε*· πρβλ. *δῆ* καὶ *πλ-λατ.* *quan de*· ὁ τύπος *δευτε* ἰσοδύ- ναμαί πρὸς β' πληθ. Πρσπ.

Δεύς, Αἰολ. ἀντι *Ζεύς* (βλ. βλ.).

δευτάτος, ἡ, *ον*, ὑπερθετ. τοῦ *δευτέρος*· ὑστατος, ἔσχατος, τελευταῖος.

δευτε, ἐπίρ. πληθ. τοῦ *δέω* (βλ. βλ.)· ἔλατε ἐδῶ! ἔλατε! [ἕλ. *δευρο*· κατὰ τινὰς *δευτε* (<*δευρ*· ἔτε).

δευτερ-ἀγωνιστής, -*ου*, ὁ (*δευτερος*+*ἀγωνιστής*)· ὁ ὑποκριτής ὁ λαμβάνων δευτερεοντίας βόλους (λατ. *secundarius*), πρβλ. πρωταγωνιστής || μτφρ. ὁ δευτερος δικηγόρος ἐν δικαστηρίῳ.

δευτεραῖος, *α*, *ον* (*δευτερος*)· κατὰ τὴν δευτέ- ραν ἡμέραν.

δευτερεία, τὰ (ἐνν. *ἀθλα*), τὰ (*δευτερος*)· τὸ δεύ- τερον βραβεῖον κατὰ τινὰ ἀγῶνα || γεν., ἡ δευτέρα θείσις ἢ τόξις.

δευτεριάζω, -*άσω*· παίζω δευτερεύοντα ρόλον || εἶμαι δευτέρος.

δευτερό-πρωτον, *σάββατον*, τό· τὸ πρῶτον σάβ- βατον μετὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν τῆς εορτῆς τῶν ἄζύμων.

δευτέρος, *α*, *ον*· ὄτι καὶ νῦν (λατ. *secundus*)· ὡς συγγρμτ.: *ἐμεῖο δευτερος* = ἔπειτα ἀπὸ τὸν και- ρὸν μου || κατ' οὐδ. γένος, ὡς ἐπίρ., *δευτερον αὐ*, *δευτερον αὐτις*=διὰ δευτέραν φοράν· πάλιν, εὐδύς μετὰ ταῦτα, δευτερον (ἀντιβ. τῷ ἐπίρ. *πρωτον*).— || ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς δέσεως (θηλ. τῆς σειρᾶς, τῆς ἀξίας), δευτέρος, κατώτερος: *οὐδενὸς δευτερος*

= από κανένα κατώτερος || τὰ δεύτερα = δευτερεία (βλ. βλ.), δηλ. τὸ δεύτερον θωραβειον ἢ ἡ δεύτερα τάξις.— || ὁ δεύτερος ἐκ τῶν δύο· δευτέρη αὐτὴ = αὐτὴ ἡ ἴδια μετὰ τινος ἄλλης.

Ἔτυμ.: κυρ. σμμ. ὁ εὐρισκόμενος εἰς τινα ἀποσταῖον ἀπὸ τινος, ὁ ἀπομακρυσμένος, ὁ ἀκόλουθῶν (ἀκόλουθος) χρονικῶς ἢ τοπικῶς (πρβλ. ὁμ. δεύομαι, δεύω Β, καὶ σανκρ. dīraḥ, Zenḏ. dīra- (μακρινός), dānīyān (πλέον ἀπομακρυσμένος)· τὴν ἰδιότητα τοῦ τακτικῶ ἀρ.θμητικῶ τὴν ἀπέκτησεν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ τῷ πρώτῳ.

Δευτερο-στάτης, -ου, ὁ (δύετρος + ἵσταμαι)· ὁ ἰστάμενος ἐν τῇ δευτέρᾳ γραμμῇ τοῦ χοροῦ.

ΔΕΥΨΩ (Α), ἰων. πρτ. δεύεσκον· μέλ. δεύω· ἄρ. α' ἔδευσα.— Παθητ., πρκ. δέδεμαι· βρέχω, ὑγραίνω, μουσκεύω || μέσον· περὶ δέ δευετα ἄλμη = βρέχει τὰ περὰ του (ἢ θύν. τοῦ μέσ.) εἰς τὴν ἄλμη.— || γεμίζω τι μὲ ὑγρόν, ἀπογεμίζω.— || κάμνω τι νὰ χυθῆ, χύνω τι. [πρβλ. ἀτ. πηλο-δευστεῖν = μουσκεύειν τὸν πηλόν· τὸ δεύω εἶναι συγγ. τῷ διαίνω = μουσκεύω (*d(j)eva-)].

ΔΕΥΨΩ (Β), μέλ. δεύω, αἰολ. καὶ ἐπ. τύπος τοῦ δέω (βλ.).· χρειάζομαι, ἀποτυγχάνω, μοῦ λείπει τι, ἔχω ἀνάγκη τινός, στεροῦμαι τινός· δεύω· δ' ολίγον ἄκρον ἐκείσθαι = ὁ εἴτιχε (δὲν κατώρθωσε· δὲν ἠφάσθη) τὸ ἄκρον τοῦ πηδάλιου.— || Συγχύσεως ἀποθ. **δεύομαι** (βλ. λ.), μέλ. δευήσομαι· αἰσθάνομαι τὴν ἔλλειψιν ἢ τὴν ἀπώλειαν πράγματός τινος, εἶμαι ἀνίκανος ἐν εὐρῷ τι, «τᾶχω χαμένα» || ἐντέθεν, εἶμαι ἑλληνῆς εἰς τι, ὑστερῶ εἰς τι· ἄλλα πάντα δεύει· Ἀργεῖω = εἰς ὅλα ἀνεξαίρετως εἶσαι κατώτερος ἀπὸ τοῦ ἄργεῖου.

Ἔτυμ.: ἰων-αττ. δέω, μέλ. δέσω· λετβ. κλ. δεύω (ἄρ. ἐδέυησε, αἰολισμ. παρ' ἑμ.)· δέομαι (ἑμ. δεύομαι) δι:εχωρίσθη εἰς δύο σμμμ.: παρ' Ὀμ. μέν = μέλω ὅπως, εἶμαι κατώτερος τινος, παρὰ δὲ τοῖς ἰων-αττ. = ζητῶ, παρακαλῶ ἐξ αὐτῶν καὶ τὰ: ἐπι-δευής, ἐν-δεής, δεύμα, δεύσεις (βλ. τὰς λ.λ.)· δέω, δεύω (*δευῶν· δέομαι, δεύομαι (*δευῶμαι (πρβλ. σανκρ. dōsah = ἔλλειψις, στερήσις) < β. deus-, πρβλ. β. deu- (ἀπομακρύνομαι) ἐν τῷ σανκρ. dīraḥ (μακρινός), βλ. καὶ ἐν λ. δεύτερος. — Κατὰ τινος τὸ δεύομαι εἶναι συγγ. τῷ δύο, δύω.

ΔΕΨΩ, μέλ. δέψω· καθιστῶ τι μαλακόν τρίβων διὰ τῆς χειρός, χειρομαλάζω, τὸ κάμνω εὐλύγιστον || βυρσοδεψία, βυρσοῦν δέρματα. Ἐκ τούτου εἶναι εἰλημμένον καὶ τὸ λατ. depso (ζυμῶν, βυρσοῦν).

δέχ-άματος, ον (δέκα + ἄμμα)· ὁ ἔχων δέκα θηλίās (ἄμματα, ἐκ τοῦ ἄπτω).

δέχεται, ἐπ. ἀντὶ δεδεγμένοι εἰσί, γ' πληθ. πρκ. τοῦ δέχομαι.

δέχ-ἡμερος, ον (δέκα + ἡμέρα)· ὁ διορκῶν ἐπὶ δέκα ἡμέρας, ὁ δέκα ἡμερῶν. 2) δεχῆμερος ἐνεχειρία = ἀνακωχὴ ἀναεουμένη κατὰ δεκάημερον (κατὰ πᾶσαν δεκάτην ἡμέραν).

δέχθαι, ἀπρφ. ἐπ. ἄρ. β' τοῦ δέχομαι.

δέχθεις, μτχ. ἄρ. α' τοῦ δέχομαι ἐν παθητ. ἐνν.

δέχνομαι, ποιητ. ἀντὶ δέχομαι.

ΔΕΨΟΜΑΙ, ἰων. καὶ αἰολ. δέκομαι· μέλ. δέξομαι καὶ τετελ. δεδέξομαι· ἄρ. α' ἐδέχθην (ἀπααντῶν καὶ ἐν παθητ. ἐνν.)· πρκ. δέδεμαι· ὑπερο. δεδέχομαι. — Ἐπ. ἄρ. β' ἐδέγην ἢ δέγμην, γ' ἐν. δέδο, β' ἐν. πρστ. δέξο· ἀπρφ. δέχθαι, μτχ. δέγμενος, ἀποθ.: — || ἐπὶ πραγμ., λαμβάνω, παραλαμβάνω, δέχομαι, ἀποδέχομαι || κυρ. ἀποδέχομαι εὐχαριστῶς, μετὰ χάρος (λατ. accipere)· δέχομαι τὸν οἶνον = μετὰ χάρος δέχομαι (ἀποδέχομαι), χαίρειτ' αὐτῷ, τὸ προσκίωμα || ἐντέθεν. ἐ ἰδοκιάζω || μετ' ἀπρφ. προτιμῶ.— || ἐπὶ πρστ., δέχομαι φιλικῶς, φιλοξενῶς, περιποιῶμαι, φιλοξενῶ (λατ. excipere). 2) δέχομαι, ὑποδέχομαι τινα ὡς ἐχθρόν, ὑφίσταμαι τὴν ἐφοδόν του || καιροφυλακτῶ || ἀναμένω τὴν ἐπίθεσίν του. 3) ἀναμένω, περιμένω, προσδοκῶ.— || ἐπὶ γαργάνω, διαδέχομαι, ἐπακολουθεῖ, ἐρχομαι εὐθύς εἰπεῖτα ἀπὸ ἄλλο τι (λατ. excipere) [δέχομαι, δοχῆ, δοχός, δοχεῖον· δι' ἐτυμολ. βλ. δέκομαι].

δεψέω, μέλ. -ῆσω, λατ. depso = δέψω (βλ.).· δεψήσας κηρόν = κατεργασθεὶς τὸν κηρόν ἕως οὗ γλῆνι μαλακός.

δέψω = δεψέω (βλ.).

ΔΕΨΩ (Α)· μέλ. δῆσω· ἄρ. α' ἔδησα· πρκ. δέδεκα· ὑπερο. ἐδέξηκιν.— Παθητ., μέλ. δεθήσομαι, τετελ. μέλ. δεθήσομαι· ἄρ. α' ἐδέθη, πρκ. δέδεμαι, ὑπερο. ἐδέδμην· ἐπ. γ' ἐν. δέδετο· δένω, δεομεύω, συνδέω, στερεώνω || ἀπολ., ρίπτω εἰς τὰ δεσμά, φυλακίζω. 2) μεφρ., δένω στερεά, ἄλυσοδένω || μτχ. δένω μὲ μάγια. μαγεύω, θέλω, γοητεύω. 3) μετὰ γεν., ἐμ-ποδίζω τινα ἀπὸ τινος πράγματος.— || μέσον, δένω, προσδένω, τι ἐπάνω μου: ποσοὶ δ' ὑπαὶ λειπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα = τὰ ἔδεσεν εἰς τοὺς πόδας του (ἢ ἐνν. τοῦ μέσου τύπου)· περὶ δὲ κνήμησι... κνημίδασι... δέδετο = εἶχε δέσει κνημίδας περὶ τὰς κνήμας του.

Ἔτυμ.: ἐκ β. δε-· δέ-ω, δι-θη-μι, δέ-σις, δε-τή, δε-σμός, κρή-δε-μῶν, διά-θη-μα (βλ. τὰς λ. λ.)· σανκρ. β. dā-· djā-mi (δένω), dā-man (δεομός), dā-mā (δεομός)· δέω (*δῆω (*dā-jō) δετός ἀντὶ δατός = σανκρ. di'ā-h(β. dē, dō (=δένω)· ἢ κανον. μορφή τῆς ρ. εἰναι ἐν τῷ δι-θη-μι (=δένω)· πρβλ. ὑπό-θη-μα, δι-θη-μα.— κρή-δε-μῶν (=κεφαλόδεσμος) συγγ. τῷ λατ. re dimio (στεφανῶν), redimiculum = κρήδεμῶν.

ΔΕΨΩ (Β), μέλ. δεύω· ἄρ. α' ἔδέησα, ἐπ. γ' ἐν. δῆσεν· πρκ. δεδέκα· ἐπ. δεύω (βλ.).· ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τι, ἔχω ἔλλειψίν τινος, στεροῦμαι τινός, ἀποτυγχάνω τινός (ἢ εἰς τι) (μετὰ γεν. ἐν πάσαις ταῖς σμμ. ταύταις)· ὀλίγου δέω = ὀλίγον μου λείπει, ὀλίγον χρειάζομαι, ὀλίγον ἀπέχω ἀπὸ τοῦ νά... (τ. ε. εἶμαι πλησίον) || πολλοῦ δέω = πολὺ χρειάζομαι, πολὺ ἀπέχω ἀπὸ τοῦ νά...· εἶμαι μακρῶν ἀπό... || ὀλίγου δέω δακρῶσαι = «λίγο θέλω γιὰ νὰ δακρῶσω» || δουῖν δέοντα τεσσαράκοντα = τεσσαράκοντα παρὰ δύο (τ. ε. 38) = λατ. duodequadraginta.— || διὰ δέϊ (ἀπέρω.) καὶ μτχ. **δέων** βλ. λ. λ.— || ἀποθ. **δέομαι** μέλ. δεήσομαι· ἄρ. α' ἐδέθη· πρκ. δεδέμαι· ἔχω ἀνάγκη τινός, στεροῦμαι τινός (μετὰ γεν.)· ἐντέθεν, σφόδρα ἐπιθυμῶ τι, ἐπιδιώκω τι, ποθῶ τι, εὐχομαι τι, παρακαλῶ διὰ τι || μετὰ διπλῆς γεν., παρακλητικῶς ζητῶ τι παρὰ τινος. 2) ἀπολ., εὐρίσκομαι ἐν ἀνάγκῃ, διατελῶ ἐν χρεῖα, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν μτχ.: κάρτα δσόμενος = ἐν ἐοχάτῃ ἀνάγκῃ εὐρισκόμενος. [β' ἐτυμολ. βλ. δεύω Β· ἢ β. δεψ- ἐξ ἧς παράγεται θεωρεῖται: ὑπὸ τινων ὡς ἐπέκτασις τῆς β δε-, ἐξ ἧς τὸ δέω (δένω) καὶ τὰ δμῶρ. του].

ΔΗΨΩ, μέλ. δεψέω, κυρ. χρονικόν· τώρα, τώρα δά, ἦδη, ἔως τώρα· δεπὶ δῆ... προέκηα δίοτους = ἔχω ρίψει ἦδη... ὀκτὼ θέλη || πολλοῖα δῆ = πολλὰκις ἦδη (ἔως τώρα) = λατ. jam saepe || μετὰ Πρστ. καὶ μέλλ., νῦν, πάραυτα, ἀμέσως, κατ' εὐθεταν.— || Πρὸς δὴλωσιν σχέσεως καὶ συναφείας πρὸς τὰ προηγούμενα ἐν τῇ ἐνοσίᾳ τοῦ λοιπόν, οὕτω λοιπόν || ἐπὶ ἀνακεφαλαιώσεως (προσθέσεως) ἀριθμῶν: γίνονται δὴ οὕτοι χίλιοι = οὕτοι λοιπόν ἀνέρχονται εἰς χίλιους || καὶ δῆ = καὶ μάλιστα, πρὸς μείζονα-ἐξαρσίν τινος: εἰς Αἴγυπτον ἀπῆκετο... καὶ δῆ καὶ εἰς Σάρδεϊς = ἐφθασε εἰς Αἴγυπτον... καὶ μάλιστα καὶ (ἢ: καί, ὅπερ τὸ σημαντικώτερον, καί) εἰς τὰς Σάρδεϊς || ὡς· διὰ νὰ δηλώσῃ τι ὡς βεβωμένος: καὶ δῆ δέδεμαι = καὶ λοιπὸν, καλὰ, ὑπόδες ὅτι ἔχω ἀποδεχθῆ.— || ἀνίχης: μόνον εἰς τὴν μετ' αὐτοῦ συναποτέμενον λέξιν, τῆς οὐσίας καὶ ἐξαιρεῖ τὴν ἐννοσίαν: μετὰ ρημάτων: ἄγε δῆ, φέρε δῆ = ἔλα λοιπόν! ἐμπρὶς λοιπόν! μετὰ ὑπερβ. μέγιστος δῆ = ὁ ἐντελῶς (ὀμολογοῦμένος, πράγματι) μέγιστος. 2) μετὰ τινος εἰρωνείας (λατ. scilicet)· δά!· εἰσήγαγε τὰς εταίριδας δῆ = εἰσήγαγεν αὐτὰς δά πού προσποιούται τὴν ἔταίρον. 3) μετὰ ἀνωμυμῶν, πρὸς ἐμφαντικῆν ἔξαρσιν προσώπου ἢ πράγματος: ἐμὲ δῆ ἔδε δεῖσθαι = ἐνα ἄνθρωπον ὡσάν ἐμένα νὰ μεταχειρισθῆ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον· οὐ δῆ... ἐτόλμησας = ἀπὸ ὅλους λοιπὸν οὐ εὐρέδης καὶ ἐτόλμησας... 4) μετ' ἄλλων μερῶν συναπτόμενος ὁ δῆ προσβάτει σαρκῆσαν: ὡς δῆ, ἴνα δῆ = ἴνα ἴσασθαι (ἀκριβῶς διὰ νά...)· ὡς· ὡς δῆ, ἄτε δῆ, οἷα δῆ = καθόσον, ἐφόσον, ἐπειδὴ.

Έτυμ.: κατ' άλλους είναι συντετρ. *ήδη* κατ' άλλους *εκ του δήλος* κατ' άλλους εκ του σανοκρ. *ja, dja* (εξ ου τού λατ. *jam*).— Πάντως περιέχει δεικτική έννοιαν δια τί το παρόν και πρό ορθαλμών, είναι δέ δεβαιωτικό και ένσχυι χρονική έννοιαν άπαντα εις στερεοτύπους περιφρασεις, οίαι αι: *δή που, επει-δή, ή-δη* πιθανώτατα τού μόρ. *δή* είναι συγγ. τή αντίθ. συνδ. *δέ* (=άλλά) βλ. λ. πρβλ. *ωσ. τά λατ. denique, donec, quan-dō, dum* (πρβλ. *etian-dum, inter-dum, non-dum*), έν οίς (άλλοτε έν αρχή και άλλοτε έν τέλει) ένυπάρχει τι τού αντίστοιχον τού έλλ. *δή*.— Έν πάσι τούτοις ύπόκειται *ιαπ. άντωνυμ. θέμα *do-*.— τού άττ. *δαί* (βλ. λ.) (πρβλ. *καί, νή*) έν έρωτησ.— άττ. *δήτα* <δή έπεκτετα. κατά έν να (πρβλ. *ειτα*) ή συνύθης έπιμολ. τού *δήτα* <δή+ειτα είναι έσαφάλωσ, διότι ή έκρεπε να παραχθί. **δητα*.

δη-άλωτος, κατά συναιρ. αντί *δηϊάλωτος* (δ βλ.).
δηγμα, -ατος, τού (*δάκνω*) δάγκωμα, κεντρί.
δηγμός, δ=δηγμα (δ βλ.).
δηθά=δην (δ βλ.), έπίρ. επί μακρόν χρόνον, πολ. πρβλ. *δηζόν* [και *δηθάκι, δηθάκις*, κατ' άνα λογ(αν προς τά *πολλάκι, πολλάκις* πρβλ. *δηθύνω* (έμγρ.). Βλ. *δήν*].
δηθεν (και *δηθε*), έπίρ. (*δή*), έπεκτ. *δή* Ίωσος, πιθανόν || ύποδέτω, νομίζω, διαρῶ || κατά τού πλαίσιον εϊρωνικώς (ώς τού λατίν. *scilicet*) = δηλαδή, τή άληθεια, «τάχα» (συνυποδηλούμενου ότι τού λεγόμενου δέν είναι άληθές) || μετὰ τού *ώς* = *ώς* έναν τῷ *δντι*: *ώς άγρην δηθεν* = προσποιούμενοι *ώς* να ήτο τῷ *δντι* κινήγιον.

δηθύνω, μέλλ. -*υνώ* (*δηθά*) χρονίζω, βραδύνω, αναβάλλω.

δηϊάσκον, έπικ. πρτ. τού *δηϊώω* (δ βλ.).
δηϊ-άλωτος, *ον* (*δηϊός+άλωναι* τού *άλίσκομαι*) ο ύπό τῶν έχθρῶν συλληφθείς, ο αίχμάλωτος.

δαίος, *η, ον* (όρθοτ. γρ. *φαιός*), έπικ. τύπος αντί *δαίος* (δ βλ.) έχθρικός, φοβικός, όλέθριος, κατα στροπετικός || *ώς* έπιθ. τού πυρός π. χ.: *πύρ τε δαίον* || και έν Παθητ. ένν., κατεστραμμένος.

Έτυμ.: και τύπος *δαός* πρτ' Όμ. *άπαντα ή, Τοπική πτώσις δαί* (**δαF*=έν τή μάχη: *έν δαί λυγρή*) έν τῷ συνθ. *δαί-κάταμενος*=φονευθείς έν τή μάχη' δμόρ. τά: *δηϊός, δηϊότης* (βλ. λ. λ.) συγγ. τῷ *κατα-άτ. duellum*) λατ. *bellum, in-dupis* (=λήξις, παύσις, έχδροπραξιών, άνοκωχή). Έκ β. *δαF-, δα-*, πρσι ής βλ. *δαίω A*. Έξ αύτου τού

δηϊοτής, -ήτος, ή' ο άγών τῆς μάχης, ή μάχη, ο πόλεμος.

δηϊώω, άττ. *δηῶ*, άπρφ. *δηῶν* μτγ. *δηῶν* έπ. *δηῶ-ον* πρτ. *έδηῶν*, άττ. *έδηῶν*, ίων. *έδηῶν*, έπ. *δηῶ-ον* μέλλ. *δηῶσας* άόρ. *έδηῶσα*, άττ. *έδηῶσα*, μτγ. *δηῶσας* πρκ. *δεδηῶκα*.—Μέσον, έπ. γ' *πληθ. πρτ. δηῶ-δωντο* άόρ. *α' έδηῶσάμην*.—Παθητ., *άόρ. α' έδηῶθην*, μτγ. *δηῶθείς* πρκ. *δεδηῶμαι* (*δηῶος*) μεταχειρίζομαι τινα *ώς* έχθρον κατακόπτω, σφάζω, φονεύω.— || διαρπάζω, λεηλατώ, έρημώνω (χώραν). [δ:] έτυμολ. βλ. *δαίω A, δηῶος*].

δηκτήριοσ, *ον* (*δάκνω*) ο δάκνων (δαγκάνων), βασανίζων.

δηκτικός, ή, *όν* (*δάκνω*) ο δάκνων (δαγκάνων), ο Ικανός (ή άρεσκόμενος εις τό) να δάκνη, ο έχων κέντρον || δριμύς, «τσουχετρός».

δηλα δη (και *δηλα-δή*), έπίρ. (*δηλος+δή*) καθαρά, φανερά, φυσικά || έν άπαν-ήσ., θεβαίως, έννοείται.

δηλαίω, παράλλ. τύπος τού *δηλέομαι* (δ βλ.).
ΔΗΛΕΪΟΜΑΙ, μέλλ. -*ήσομαι* πρκ. *δέξηλημαι*, άπρφ. *δεδηλήσθαι* έν πθ. ένν. 'Αποθ.' θλάπτω (τι) να, προξενῶ κακόν εις (τι)να, φθείρω, καταστρέφω (τι)νά (λατ. *deleere*) || άπολλ. προξενῶ θλόδην, είμαι έπιθλοσής, όλέθριος || έπί πρζγμ. *καρπὸν δηλήσασθαι* =τό να προξενήσῃ τις φθοράν (ζημίαν) εις τούς καρπούς || *δρκια δηλήσασθαι* = τό να διαλύσῃ τις, να παραβῆ, τās ένόρκους συμφωνίας.

Έτυμ.: εἰς *ιαπ. β. dēl-, dāl-* (=οχιζω) βλ. *δηλα-δαι* (βλ. έν λ. *δαί-δαι-ος*) πρζλθον τά: *δηλέομαι, δηλήμων* (βλ. λ.), *δηλήεις* (καταστροφεύς) *λεσθ. ζά-δηλος* (έσπαργαμένους) *ίων. πανθάλωτος* (έκμηδενι-

σμένος), *φρενο-δάλης* (δστις κόμνει να-χάνη κανείς τά λογικά του) (βλ. έν λ. *δάλλει*) πρβλ. *Λεττ. dēlit* (οχιζειν) ή πρὸς τού λατίν. *deleo* συγγ. άμωισθητεται. Έξ αύτου τού

δήλημα, -ατος, τό (*δηλέομαι*) θλόδη, φθορά, δ-λεθρος.

δηλήμων, *ον*, γεν. -*ονος* (*δηλέομαι*) όλέθριος || *ώς* *όσο. βροτῶν δηλήμων*=έξολοθρευτής άνδρώπων.

δηλησις, -εως, ή (*δηλέομαι*) θλόδη, φθορά, δ-λεθρος.

δηλητήρ, -ήρος, δ (*δηλέομαι*) ο καταστροφεύς. Έξ αύτου τού

δηλητήριοσ, *ον* (*δηλέομαι*) θλαπτικός, όλέθριος, καταστροφικός.

Δήλιος, τά βλ. *Δήλιος*.
Δηλιάς, -άδος, ή (*Δήλος*) γυνή εκ Δήλου || τού άποστειλλόμενου κατά πᾶν τέταρτον έτος εις Δήλον μετά θεώρῶν (προσκυνητῶν) *πλοίον*, εις άνάμνησιν τῶν *πλοίου*, *δπερ* *έκόμισε* τῶν *θηζάα* εις Κρήτην, *δπου* *έθανάτωσε* τὸν *Μινώταυρον* (*Δηλιάς* ένν. *ναῦς*).

Δήλιος, *α, ον* (*Δήλος*) ο εκ Δήλου τὰ *Δήλια* (ένν. *ιερά*) = ή πρὸς τιμήν τού 'Απόλλωνος άγομένη έν Δήλῳ κατά πᾶν τέταρτον έτος έορτή.

δηλον-ότι, έπίρ. αντί *δηλον* *ότι* (=δηλον *έστιν* *ότι*) =είναι καταφανές *ότι*, προδήλως, φυσικά (βλ. *δηλασθή*) || *ώς*. *καίται* μετά *επεξήγγμ.* ένν. *δηλασθή*, τούτ' *έστίν*, ήγουν, «δηλονότι» (λατ. *videlicet*).

δηλο-ποιέω, μέλλ. -*ήσω* (*δηλος* + *ποιέω*) ποιῶ τι δηλον, τ. *έ. καθιστῶ* τι φανερόν (σαφές).

Δήλος, ή' ή γνωστή νήσος τῶν *Κυκλάδων*, τόπος γενέσεως τού 'Απόλλωνος και τῆς 'Αρτέμιδος, *καλουμένη* *ώς*. και 'Οργυγία. Πιθανώτατα *οφείλει* τού *δημῆ* τῆς *εις* τού *επιθ. δηλος* (βλ. λ.) *ώς* *εξάκνηξ* *δραστή* *γενομένη*. Κατ' άλλους τού *δημῆ* δέν είναι *έλληγικόν*.

δήλος, *η, ον*, *ώς* -*ος, -ον* κατά συναιρ. εκ τού *δέελοσ* (βλ. λ.) *όρατός*, *έμφανής*, *καθαρός*. 2) καταφανής, σαφής, άποδεδειγμένος, *άσφαλής*: *δηλον* *ώς* *επίρ.*=φανερῶ, καθερῶ.

Έτυμ.: *δηλος* <**δεj-ηλος*, πρβλ. *έμγρ. άρι-ζηλος, δέελοσ, δέατο* *έκ σανκρ.* β. *dēn-* (λάμπειν, φέγειν), συγγ. τῷ *έλλ. διF-, δι-*, *έξ* *ών* *Ζεύς, δίος* *κ.ά.* (βλ. τās λ. λ.). Έξ αύτου τού

δηλῶω, μέλλ. -*ώσω* (*δηλῶω*) καθιστῶ δηλον (όρατόν, φανερόν), κόμνω γνωστόν, εϊκνύω, ύποδεικνύω, άποκαλύπτω. 2) άποδεικνύω, *έξελέγχω* || *δικηκρίσω* || *επεξηγῶ*, *άποσαφηνίζω*, *άναπτίσω* || *σημαίνω*, *δηλῶ*. 3) *υποδεικνύω*, *έντέλλομαι*, *παρογγέλλω*.— || = *δηλῶσ* *είμι*=είμαι σαφής, είμαι φανερός *άπρσο*. *δηλοί=δηλόν* *έσται*=είναι φανερόν, *άποδεδειγμένον*, *άποδεικνύεται*: *δηλοῖ* *ότι* *οὐχ* 'Ομ*ήρου*...*έσται*=είναι φανερόν *ότι*...δέν είναι τού 'Ομ.

δηλῶω, *επίρ.* τού *δηλος* φανερώσ, *άποδεδειγμένως*.
δηλῶσις, -εως, ή (*δηλῶω*) τό να καταστήσῃ τις τι δηλον (φανερόν), ή φανέρωσις || *υπόδειξις* *έπεξεγήγισις*, *έρμηνεία*. 2) *διεύθυνσις*, *διαταγή*. 3) *πρόκηρυξις*.

δημ-άγωγέω, μέλλ. -*ήσω* (*δημαγωγός*) είμαι *δημαγωγός*, είμαι *άρχηγός* τού λαού (*κνρ.=άγω*, τ. *έ. δδηγῶ*, τόν *δημον* (τόν λαόν), είμαι «δημαγωγός»). Έξ αύτου τού

δημ-άγωγία, ή' ή διαγωγή (συμπεριφορά, δρῆσις) ή ο χαρακτήρ τού *δημαγωγού* (άρχηγού τού λαού), *κα*:

δημ-άγωγικός, ή, *όν* ο κατάλληλος δια *δημαγωγίαν*, ή *όμοιος* πρὸς *δημαγωγόν*. Έκ τῶν

δημ-άγωγός, δ (*δημος+άγω*) ο *άγων* τόν *δημον* *άρχηγός* τού λαού, τού *όχλου*, «δημαγωγός».

δημακίδιον, τό, *κωμικ.* *υποκωρ.* τού *δημος* (δ βλ.).

δημ-άρταος, *ον* (*δημος+άρτάομαι*) ο *περὶ* *ακλήτης* τού λαού, ο *έπιθυμητός* *εις* τόν λαόν || *κύριον* *δνομα* *βασιλέως* *τινός* τῆς *Σπάρτης*.

δημ-αρχέω, μέλλ. -*ήσω* (*δημαρχος*) είμαι *δημαρχος* ή *φύλαρχος* τού δήμου (*tribunus* έν Ρώμῃ). Έξ αύτου τού

δημ-αρχία, ή (*δημαρχέω*) τού *αξίωμα* τού *δημάρχου* (*tribunatus* *παρά* Ρωμ.), *και*
δημ-αρχικός, ή, *όν* (*δημαρχέω*) ο *άνήκων* *εις* τόν *δημαρχον*. Έκ τού

δήμαρχος, ὁ (ἴημος+ἀρχω)· ὁ ἀρχων τοῦ ἑήμου, ἔν. Ἀθῆναις ὁ προϊστάμενος ἐνὸς δήμου (ὅστις διετίθηνα τὰς υποθέσεις του, ἐπύρει καὶ ἐπύλασσε τὸς καταλόγους, ἀπέλεπε τὴν εἰσπραξίν των φόρων κλπ.), ὁ «δήμαρχος» || ἐν Ρώμῃ, φύλαρχος (λατ. *tribunus plebis*).

δήμεις, -εως, ἡ· ἡ κατάσχσεις τῆς περιουσίας τινός καὶ ἡ μεταβίβασις τῆς εἰς τὸ δημόσιον. Ἐκ τῶ **δημέυ**, μέλ. -σω (ἑήμος)· κηρύσσω τὴν ὡς περιουσίαν τοῦ δημόσιου || ἐνεργῶ κατασχσεις εἰς τὸν περιουσιῶν πολιτῶν, καὶ μεταβίβζω ταύτας εἰς τὸ δημόσιον ὡς ἰδιοκτησίαν του (λατ. *publicare*). 2) γενικῶς, καθιστῶ τὴν δημόσιον.

δημ-ηγόρος, μέλ. -ήσω (δημηγόρος)· εἶμαι **δημηγόρος** (τ. ἔ. δημόσιος ῥήτωρ), λαλῶ (ὀμιλῶ) ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου (λατ. *concionari*) || συν. ἀγορεύω κατὰ τὸν τρόπον δημαγωγικῶν. Ἐξ αὐτοῦ τὰ

δημ-ηγORIA, ἡ (δημηγορέω)· συμβουλευτικὴ ἀγόρευσις || ἀγόρευσις (λόγος) ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου, καὶ

δημ-ηγORIKOS, ἡ, ὄν (δημηγορέω)· ἰκανὸς **δημηγόρος**, κατάλληλος διὰ δημοσίας ἀγορεύσεις. Ἐκ τῶ **δημ-ηγόρος**, ὁ (δηήμος+ἀγορεύω)· δημόσιος ἀγορητής, ὁ ἀγορεύων ἐνώπιον τοῦ λαοῦ (ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου), λατ. *concionator*.

δημ-ηλῆσΙΑ, ἡ· ἡ ὑπὸ τοῦ δήμου (λαοῦ) ἐπιβαλλομένη ἔξορα || ἔξεν. ἡ ἔξορα. Ἐκ τῶ

δημ-ηλῆτος, ὄν (δηήμος+ἐλαύνω)· ὁ ὑπὸ τοῦ δήμου ἐλαυνόμενος, ὁ ἐξορισθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ὁ δημοσία ἐξορισθεὶς, ὁ ἐξοριστός.

δη-μήτηρ, ἡ· γεν. -τερος καὶ -τρος· αἰτ. -τερα ἢ -τρα, ὄσ. καὶ -τραν (Δῆ ἀντ: Γῆ+μήτηρ)· ἡ θεὰ Δήμητρα, λατ. *Ceres*, θεὰ τῆς Γεωργίας, μήτηρ τῆς Περσεφόνης [βλ. ἔτυμολ. βλ. ἑῆ, μήτηρ],

δημῖδιον, τό, χωμ. ὑποκορ. τοῦ ἑήμος.

δημῖζω, μέλ. -ισω (ἑήμος)· περιποιούμαι τὴν μᾶζαν τοῦ λαοῦ, προσποιούμαι ὅτι εἶμαι μὲ τὸ μέρος του, κάμνω τὸν δημοτικόν || ἐξαπατῶ τὸν λαόν.

δημῖδ-πράτα, τὰ (δηήμος+παιράσκω)· ἀγαθὰ περιερχόμενα εἰς τὸν δημόσιον διὰ κατασχσεως καὶ ἐκτιθέμενα πρὸς πώλησιν.

δημῖος, ὄν, ὄσ. δάμιος, α, ὄν (δηήμος)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δῆμον (τὸν λαόν), ἀνδρωστος τοῦ λαοῦ, δημόσιος· **δημῖοι αἰσυνῆται** = δικασταὶ ἐκλεγόμενοι ὑπὸ τοῦ λαοῦ.—ὡς ἐπίρ. **δημῖα πίνειν** = πίνειν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, μὲ ἔξοδα τοῦ κοινοῦ. 2) ὡς ὄσ. ὁ **δημῖος** (ἐνν. *δοῦλος*)=ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ὁ (δημόσιος) ἐκτελεστής τῶν θανατικῶν ποινῶν, «**δημῖος**».

δημῖο-ουργός, μέλ. -ήσω (δημιουργός)· εἶμαι **δημιουργός** (τ. ἔ. ἐπαγγελματίας), ἀσκῶ (μετέρχομαι) ἐπάγγελμά τι, ἐργάζομαι.

δημῖο-ουργία, ἡ (δημιουργός)· τὸ δημιουργεῖν, τ. ἔ. κατασκευάζειν ἢ παράγειν τι || ἔργον, ἐπάγγελμα, κατασκευή.

δημῖο-ουργικός, ἡ, ὄν (δημιουργός)· ὁ ἀνήκων εἰς τεχνίτην ἢ ἐπιτήδειον τεχνίτης. Ἐπίρ. -κῶς = κατὰ τὸν τρόπον τεχνικόν, ὡς ἐμπειρος τεχνίτης. Ἐκ τῶ

δημῖο-ουργός, ποιητ. **δημῖο-οεργός**, ὄν (δηήμος+ἔργον, ἔργον)· ὁ ἐργαζόμενος (μετερχόμενος) ἐργον ὡφελίμων διὰ τὸν λαόν || ὡς ὄσιαστ. ὁ **δημῖο-οεργός**=τεχνίτης, ἐργάτης, χειρῶναξ || γενικῶς, πῶς κατασκευαστὴς οἰουδῆποτε πράγματος (λατ. *fabricator*) || μετρ. **ὄρθρος ἡμῖοεργός** = πρῶτα παρακτινοῦσα τὸν ἀνδρῶν πρὸς ἐργασίαν. 2) ὁ ποιητὴς τοῦ κόμοι, ὁ δημιουργός τοῦ παντός, ὁ Θεός.— || δνομα ἀνωτάτης ἀρχῆς πόλεων τινῶν ἐν Πελοποννήσῳ.

δημῖο-θόρος, ὄν (δηήμος+θορά τοῦ βιβρώσκω)· ὁ καταβιβρώσκων τὸν δῆμον, ὁ καταβροχθίζων τὰ δημόσια.

δημῖο-γέρων, -οντος, ὁ (δηήμος+γέρον)· ὁ γεροντότερος τοῦ δήμου (λαοῦ) || γενικῶς, πρσαβύτερος, ἀρχηγός, ἡγεμῶν || κατὰ πληθ., οἱ εὐγένεις, οἱ ἀρχηγοί, οἱ ἀρχόντες (ὡς τὸ λατίν. *senatores*).

δημῖο-θεν, ἐπίρ. (δηήμος)=δημοσία δαπάνη (κυρ. ἐκ τοῦ δήμου, ὅπὸ τὸν λαόν, δι' ἐξόδων τοῦ λαοῦ).— || κατὰ τὸν δῆμον τῆς γεννήσεως, (καταγόμενος) ἐκ τοῦ δήμου.

δημῖο-δοινέω (δηήμος+δοίνη)· παρέχω εἰς τὸν λαόν συμπόσιον.

δημῖο-θροος, -οον, καὶ κατὰ συναίρ. -θροος, -θροον· ὁ ὑπὸ τοῦ δήμου (λαοῦ) **θροούμενος** (τ. ἔ. θρῦλοῦμενος), λαοδρῦλος, πασίγνωστος, περίφωμος.

δημῖο-κηδής, ἐς (δηήμος+κῆδομαι)· ὁ κηδόμενος τοῦ λαοῦ, ὁ φίλος τοῦ λαοῦ.

δημῖο-κοινός, ὁ (ἐνν. *δοῦλος*)· ὁ δῆμιος ὁ ἐκτελῶν τὰς θανατικὰς ποινὰς.

δημῖο-κοπέω, μέλ. -ήσω (δημοκόπος)· θηρεύω (ἐπιδιώκω, ἐπιζητῶ) τὴν εὖνοιαν τοῦ δήμου.

δημῖο-κοπίκός, ἡ, ὄν· ὁ ἰκανός, ὁ κατάλληλος εἰς τὸ δημοκοπεῖν, ὁ ρέπων εἰς δημοκοπίαν. Ἐκ τῶ

δημῖο-κόπος, ὁ (δηήμος+κόπτω)· ὁ δημαγωγός, ὁ κολοκεύων τὸν λαόν διὰ τὰ ἐξῆ τῆν εὖνοιᾶν του.

δημῖο-κραντος, ὄν (δηήμος+κραίνω)· ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐπικυρωμένος.

δημῖο-κράτέομαι, παθ. (δηήμος+κρατέω)· διοικῶμαι δημοκρατικῶς, ἔχω δημοκρατικόν πολίτευμα, ζῶ ἐν δημοκρατίᾳ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δημῖο-κρατία, ἡ (δημοκρατέομαι)· ἡ κυβερνήσις τοῦ λαοῦ, τὸ πολίτευμα καθ' ὃ διοικεὶ ὁ λαός, ἡ «**δημοκρατία**». Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δημῖο-κράτικός, ἡ, ὄν (δημοκρατία)· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατάλληλος διὰ) δημοκρατίαν.

δημῖο-λευστος, ὄν (δηήμος+λεύω)· ὁ λιθοβοληθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ· **δημῖολευστος φόνος**=θάνατος διὰ δημοσίου λιθοβολισμοῦ.

δημῖο-μαι, ἀκρῶ. (δηήμος)· ἀγορεύω δημοσίᾳ || δημοκοπῶ, ὀμιλῶ πρὸς τέρψιν τοῦ λαοῦ, ἀστέίζομαι.

δημῖο-πίληκος, ὁ (δηήμος+πίθηκος)· ὁ πίδηκος τοῦ δήμου, ὁ μὲ τὰς κολακείας του ἐξαπατῶν τὸν λαόν, τσαρλατάνος.

δημῖο-ρρήφης, ἐς (δηήμος+ρίπτω)· ὁ ὑπὸ τοῦ δήμου (λαοῦ) ἐροριμμένος, ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐκτοξευθεὶς.

ΔΗΜΟΣ, ὁ· διαμέρισμα τῆς (ὑπαίθρου) χώρας, ἀντίθ. τῆ *πόλις*· ἐν δήμῳ Ἰθάκης μάλα πλῆονα δήμων κλπ.— || οἱ κοινοὶ θνητοί, ὁ κοινὸς λαός, ὁ δχλος, οἱ ἀνδρωποι τοῦ δχλου, «**λαός**» (λατ. *plebs*): **δήμων ἀνῆρ**, ἀντίθ. τῆ *βασιλεύς*· ὡς. **δήμος ἑών**=ῶν κοινὸς ἀνδρωστος, εἰς ἐκ τοῦ δχλου.— || ἐν δημοκρατυμέναις πολιτείαις, κυρ. ἐν Ἀθῆναις, ὁ λαός, οἱ ἐλευθέροι πολῖται, τὸ πλῆθος· ἐντέθηεν 2) λοοκρατικόν πολίτευμα, δημοκρατία.— **IV Δήμος** ἐν Ἀττικῇ=ἀστικαὶ περιφέρειαι, περιοχαὶ Κοινοτήτων, Κοινοότητες (λατίν. *pagi*) || ὑποδιαίρεσις φυλῶν. Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἡρόδ. οἱ τοιοῦτοι δήμοι ἦσαν 100 (10 ἐξ ἐκάστης τῶν δέκα φυλῶν), ἀντιθέτως βραζυτέρον εἰς 174. [**δήμος**, ὄσ. **δάμος** ἔξ ἰαπ. β. *dā(i)*=ἔλλ. *dā* (=διανέμειν, κομματίζεῖν), περὶ ἧς βλ. ἐν λ. λ. **δατέομαι**, **δαίωμα**, **δαπάνη** κ.λ.· περὶ *σανακρ. dāli* (κόπτειν, μοιράζειν)].

ΔΗΜΟΣ, ὁ· πάχος, λίπος (ὁ *ἐπίπλους*, δηλ. τὸ περιτόναιον τῶν ἐντοσθίων, κυρ. ζύγκι).

Ἐτυμ.: ἀθεβ. ἔτυμολ. κατὰ τινὰς ἔξ ἰαπ. β. *dā* (ρέω, χύνομαι), περὶ *σανακρ. dānam* (ὑγρὸν ρέον ἐκ τῶν κροτάφων τοῦ ἀλέφαντος κατὰ τὴν περιόδον τοῦ ἐργασμοῦ των), *dānu* (ὑγρὸν ἀποστάζον, σταγῶν)· **Ζενδ.** *dānu* (ποταμός), *don* (ὑδωρ, ποταμός)· Ἀρμ. *fatamk* (ὑγρός, ἀρδεύομενος). *fatamkam* (ὑγραίνομαι).

δημοσία, ἐπίρ. βλ. **δημόσιος**.

δημοσιεύω (**δημῖοσιος**)=δημεύω (ὁ βλ.).— || ἀμτε., ἄγω δημοσίον θιον, ἀνήκω εἰς δημοσίαν ὑπηρεσίαν (ἀντίθ. τῆ *ιδιωτεύω*), ἀνήκω εἰς τὴν πολιτείαν. Ἐκ τῶ

δημόσιος, α, ὄν (δηήμος)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λαόν ἢ τὴν πολιτείαν (λατ. *publicus*).— || ὁ **δημόσιος** (ἐνν. *δοῦλος*)=ὑπάλληλος ἢ ὑπηρετὴς τοῦ δημοσίου, μεσσίας κοινωνικῆς τάξεως, ὡς ὁ δημοσίος κήρυξ ἢ φύλαξ.— || ὡς ὄσιαστ. **τὸ δημόσιον**=τὸ κράτος, ἡ Π-λιτεία (λατ. *res publica*). 2) πᾶν δημοσίον οἰκοδόμημα || ἡ δημοσία εἰρκτή.— **IV** ὄσ. *θηλ. ἡ δαμοσία* (ἐνν. *σκηνή*)=ἡ σκηνὴ τῶν Βασιλέων τῆς Σπάρτης. 2) ὄσ. **δημοσία**, ἰων. -λή ὡς ἐπίρ. = δι' ἐξόδων τοῦ Δημοσίου, «**δημοσία**». Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δημοσιός, μέλ. -ώσω=δημεύω (ὁ βλ.).

Δημο-τελής, ἐς (δήμος + τέλος)· δι' ἐξόδων τοῦ δημοσίου, δημόσιος, ἐθνικός.

δημότερος, α, ον (δήμος), ποιητ. ἀντι δημοτικῶς (β βλ.)· κοινός, λαϊκός || κοινῆς προελεύσεως, χυδαίος.

δημότης, -ου, ὁ (δήμος)· εἷς ἐκ τοῦ λαοῦ, ἄνθρωπος τοῦ δήμου || κοινός, ἄνθρωπος τοῦ ὄχλου.— II ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ δήμου καταγόμενος, συνδημότης, συμπολίτης.

δημοτικός, ἡ, ὄν (δήμος)· ὁ προσαρμοζόμενος πρὸς τὸν δήμον (πρὸς τὰ «γούστα» τοῦ λαοῦ), λαϊκός || δημοσίος.— II ἄνθρωπος τοῦ ὄχλου, εἷς ἀπὸ τὸν συμφετόν, λατ. plebeius.— III ὁ δημοκρατικῶν φρονημάτων, λατ. popularis || γεν. δημοφιλής.— ἐπὶ -κῶς=κατὰ τρόπον εὐπροσηγορον, εὐγενῶς, πράως.— IV Ἐν Ἀθήναις, ὁ ἐκ τίνος δήμου, ὁ ἀνήκων εἰς τινὰ δήμον, ἀντιθ. τῷ δημοσίος.

δημ-οὔχος, ον (δήμος+ἔχω)· ὁ προστατεύων τὸν λαόν, κηδεμονικός, προστατευτικός (ἐπὶ θεοτήτων, ἀντίστοιχ. τῷ σημερ. πολιούχος) || ὡς οὐα. *δημοῦχοι γὰς*=οἱ φύλακες (φρουροί) τῆς χώρας || οἱ κυβερνήται (ἄρχοντες) τῆς χώρας.

δημο-φάγος, ον (δήμος+φάγειν τοῦ τρώγω)=δημοβόρος (β βλ.).

δημο-χάριστος, -ου, ὁ (δήμος+χάριζομαι)· ὁ χαριζόμενος εἰς τὸν λαόν (τὸν ὄχλον), ὁ καλακεύων τὰς ἀδυναμίας τοῦ ὄχλου.

δημ-ώδης, ες (δήμος+εἶδος)· ὁ ὁμοιάζων πρὸς τὸν λαόν, ἀνήκων εἰς τὸν λαόν, ἀρέσκων εἰς τὸν λαόν, λαϊκός, λαοφιλής, δημοφιλής.

δήν, θωρ. δάν (δή, ἡδῆ)· ἐπὶ λατ. diu· ἐπὶ μακρὸν χρόνον, ἐπὶ πολὺ, κατὰ τὸ μακρὸν αὐτὸ χρονικὸν διάστημα || πρὸ πολλοῦ.

Ἔτυμ.: *ἔδῆν* (<δῆν, ἥλ., ἄωρ. δάν <*dFān, θωρ. (ἄλκμ.) δαῖν <*doFān (= ἐπὶ πολὺν χρόνον). Πιθανῶς τὸ ἐπὶ *δήν* (δάν) τοῦτο εἶναι αἰτ. ἐν. θηλ. γέν. (καταλήξεσα εἰς τὸ ἐπὶ) ἐνός θηλ. ὄνομ. *dFā-, *doFā- (=διάρκεια) ἐξ αὐτοῦ τὰ: *δηθά, ἰηθρον* θωρ. *δᾶρον* (πρὸβλ. Ἦουχ. *αἰδόν πολυχρόνιον», δαδόν* (*dFājon), *δηναίος* (βλ. τὰς λ. λ.)· συγγ. τῷ λατ. diŋno (=διάρκω, συνεχίζω νά εἶμαι), diŋdum (=ἀπὸ τίνος χρόνου, ἀπὸ μακροῦ)· παλ-ολαθ. *dave* (κἀποτε), *davinīh* = παλαιός· Ἀρμ. *tenem* (διάρκω, διαμένω).— Κατὰ τινὰς συγγ. εἶναι καὶ τὰ λατ. diu, dies. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **θηναίος**, θωρ. *δᾶναιός, ἀ, ὄν* (δῆν)· ὁ ἐπὶ μακρὸν ζῶν, μακροχρόνιος || ἠλικιωμένος, γέρων || παλαιός, ἀρχαῖος. [ὡς ὁ συνθ. θεωρεῖται ὑπὸ τινῶν ῥίζα συγγ. τῷ λατ. *aenom* (πρὸβλ. Γοιθ. *du alivam* = εἰς τοὺς αἰῶνας)· τοῦ:ου ἐν τῇ ἑλλ. σφίζεται ἡ τοπικὴ αἰφεῖ (καταστᾶσα ἐπὶρ.)· ἦτοι *θηναίος* σῆμ. κυρ. ὁ ἔχων μακροζωίαν].

θηναῖον, τό, ρωμαϊκὸν νόμισμα (denarius), ἴσων περίπου πρὸς τὴν ἑλλήν. *δραχμῆν*.

ΔΗΨΕΑ, τὰ σκέψεις, συμβουλαί, σχέδια, τέχνηαι, τεχνήματα· μόνον κατὰ πλθ. ἀπαντῶν (πρὸβλ. Σιμων. ἀποσπ. 7, 78 *αἰθνεα πάντα καὶ τρέπους*).

Ἔτυμ.: ὁ ἐν. τοῦτοῦ *δήνος* παρ' Ἦουχ. πρὸβλ. παρὰ τῷ ἰδίῳ *αἰθνης ἄνακος», αἰθνης ἀδόλος»,* (θωρ.) *αἰθνης ἀπρονόητος», πολυδῆνα· πολυβουλον»* πρὸβλ. ὡς. *σανακρ. puruddsah* (= πλούσιος εἰς θαυμαστάς πράξεις). Κατὰ ταῦτα *δήνος* (**δᾶνος* ἀντι **δενος*, κατὰ τὸ **δᾶσ*· (βλ. *ἀ-δαῆς*) πρὸβλ. *σανακρ. dāsah* (θαυμαστὴ δύναμις, ἀξία πράξις). Ἐν πᾶσι τοῦτοις ὑπόκειται λατ. ῥ. **dens*· περί ἧς βλ. καὶ τὰς λ. λ. *δέδα δαῆμων, δαῖφρων, ἀδαῆς, δαῆναι*.

δηξ-θύμιος, ον (δάκνω+θύμος)=*δανέθυμος, θυμοδακῆς* (β βλ.)· ὁ δάκνων τὸν θυμόν (τ. ἐ. ὁ φθειρών, κατατρύγων, τὴν ψυχὴν, τὴν καρδίαν).

δηξομαι, μέλ. τοῦ δάκνω.

δηοῦν, ἀπρφ. τοῦ *δηϊόω*· *δηοῦν* ἐπ. πρτ. τοῦ αὐτοῦ ῥήμ.

δη-ποθεν, ἀόρ. ἐπὶρ. (δη+ποθεν, γραφόμενον καὶ εἰς δύο λ.: *δη ποθεν*)· ἐξ οἰουδήποτε μέρους, λατ. *undequomque*: *δπόθεν δηποθεν* = ἀπὸ οἰουδήποτε.

δή-ποτε, ἀόρ. ἐπὶρ. (δη+ποτε, γραφόμενον καὶ διὰ δύο λ.: *δή ποτε*), θωρ. *δή ποκα*· κάποτε, εἰς κάποιαν

ἐποχὴν, μίαν φοράν, κατὰ τινὰ χρόνον || *εἰ δήποτε* = λατ. *si quando*· *τί δή ποτε* = λατ. *quidnam* = τί λοιπόν;

δη-που, ἀόρ. ἐπὶρ. (δη+πού), συνηγ. γραφόμενον καὶ διὰ δύο λ.: *δη που*· ἴσως, πιθανόν, ἤμπορεῖ νά... || βέβαια, ἀναμφισβόλως, ὡς νομίζω, ἂν δὲν ἄπατώμαι, λατιν. *scilicet, nimirum*.— II ὡς ἐρωτημ. ὑποδηλοῦν καταφατ. ἀπάντησιν: *τὴν αἰχμάλωτον κάτοισθα δή που;*=γνωρίζεις πολὺ καλά, μοῦ φαίνεται (ἦ: ἂν δὲν ἄπατώμαι) τὴν αἰχμάλωτον;

δη-ποθεν, ἀόρ. ἐπὶρ.=*δήπου* (β βλ.).

δηριόομαι, ἐπικ. γ' ζυϊκ. *δηριάσθων*, γ' πληθ. *δηριόωντο*, ἀπρφ. *δηριάσθαι*, ἀποθ. (*δηρις*)· ἀγωνίζομαι, μάχομαι || φιλονεικῶ, λογομαχῶ, διαπληκτίζομαι.

δηρινθήτην (βλ. *δηριώ*).

ΔΗΨΙΞ, -ιος καὶ -εως, ἡ· ἀγών, μάχη, συμπλοκή, ἀμιλλα. [*δηρις, δηριώ, δηριώω* (βλ. τὰς λ. λ.)· συγγ. τῷ *σανακρ. -dārīh* (σχιζών)· ἐξ ἰαπ. ῥ. *der-* (σχιζών) *sēr-* βλ. *δέρω*].

δηρι-φάτος, ον (δηρις+φάω)· ὁ φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ (πρὸβλ. *ἀρει-φατος*).

δηριώ, ἀόρ. ἀ' *ἐδήρισα*=*δηριάομαι* (β βλ.).—*Μέσον, δηριόομαι*, μέλ. *δηριόομαι*· γ' πληθ. μέσ. ἀόρ. ἀ' *δηριόσαντο*· ὡς γ' ζυϊκ. παθ. ἀόρ. ἀ' *δηρινθήτην*, ὡσεὶ ἐξ ἐν. *δηριόομαι*.

δηρό-θιος, ον, θωρ. *Δαρόβιος*, ον (δηρός+θιος)· μακρόβιος, ζῶν ἐπὶ μακρὸν χρόνον, μακροχρόνιος.

δηρός, ἄ, ὄν (δῆν)· μακρός, πολὺ μακρός, ὁ πολὺν χρόνον διαρκῶν (πρὸβλ. *θηναίος*).— ἐν κακῇ ἐνν., ὡδ. *δηρόν* ὡς ἐπὶρ. (ἐνν. *χρόνον*)=πολύ, πάρα πολὺ, ἐπὶ πολὺν χρόνον. [ῥ' ἐτυμολ. βλ. *δῆν*].

δηράσκετο, ἐπ. ἀντι *ἐδήσατο*, γ' ἐν. μέσ. ἀόρ. ἀ' τοῦ *δέω*=*δένω*.

δήσε, ἐπ. ἀντι *ἐδήσε*, γ' ἐν. ἀόρ. ἀ' τοῦ *δέω* (δένω)· ὡς ἐπ. ἀντι *ἐδέησε*, ἀόρ. ἀ' τοῦ *δέω* B (= ἔχω ἀνάγκην).

δήτα, ἐπὶρ. (δῆ), ἔκτετ. τύπος τοῦ *δῆ*· ἀσφαλῶς, βεβαιοῦς, ἀναμφισβόλως φυσικὰ, ἐννοεῖται || ἐν ἀπαντήσ., βεβαιοτάτα, νά βέβαια, μάλιστα· *οὐ δήτα*=ἀσφαλῶς ὄχι, ὄχι βέβαια, ὅπως διόλου· ἐν ἐρωτήσ., *τί δήτα*;=τί λοιπόν; [β' ἐτυμολ. βλ. *δῆ*].

δηθδεῖς, δηχθῆναι, μτχ. καὶ ἀπρφ. παθ. ἀόρ. ἀ' τοῦ *δάκνω*.

ΔΗΨ, ἐν. μετὰ σημασ. μέλλ., δά εὐρω, δά συναντήσω. [πρὸβλ. Ἦουχ. *αἰθνη εὐζην»*· κατὰ τινὰς συγγ. τῷ ἔμ. *δαῆναι, ἔδατο, δέδαε* (βλ. τὰς λ. λ.)· κατ' ἄλλους ἀνάγεται εἰς ἰαπ. ῥ. **dēs*· καὶ εἶναι συγγ. τῷ *σανακρ. dāsali* (=διώκω, ἐπιδιώκω)].

Δηώ, ἡ, γεν. -ῶος καὶ συννηρ. -οῦς=*Δημήτηρ*, λατ. *Ceres*.

δηῶν, συννηρ. ἀντι *δηϊόων*, μτχ. ἐν. τοῦ *δηϊόω* (β βλ.).

Δηφός, α, ον (Δηώ)· ἀφιερωμένος εἰς τὴν Δήμητρα, ἱερός τῆς Δήμητρος.

δηώσας, δηωθείς, μτχ. ἐνεργ. καὶ παθ. ἀόρ. ἀ' τοῦ *δηῶω* (ἢ *δηϊόω*).

δηώσω, μέλ. τοῦ *δηϊόω*.

Δι, ἐκ συναπρ. ἀντι *Διτ*, δοτ. τοῦ *Ζεὺς*· βλ. **Δίς*.

ΔΙΑ, ποιητ. *διαί*, πρὸβλ. συντασομένη μετὰ Γενικῆς καὶ Αἰτιατικῆς—βασικὴ σῆμ. = ἐντελῶς διὰ μέσου, «πέρα γιὰ πέρα», ἀπ' ἄκρου· εἰς ἄκρον.

Α' ΜΕΤΑ' ΓΕΝΙΚΗ' Σ' || *ἐπὶ τόπου ἢ τοπικῶν διαστήματος*, διὰ μέσου τίνος, ἔξω εἰς: *δι' ἡέρος αἰθέρ' ἱκανεν*=διὰ μέσου τοῦ αέρος (τῆς χαμηλῆς δηλ. ἀτμοσφαιρας) ἐφθασεν ἐπάνω εἰς τοὺς αἰθέρας· *ἐκπρεπε διὰ πάντων*=ἐξείχε (διέπρεπε) μεταξύ ὄλων. 2) ἐπὶ τοπικῶν διαστημάτων: *διὰ πολλοῦ*=εἰς μεγάλην ὀπόστασιν· *διὰ πέντε σταδίων*=εἰς ὀπόστασιν πέντε σταδίων· *διὰ δέκα ἐπάλλων*=ἀνά δέκα ἐπάλλεις, μεθ' ἐκάστην δεκάτην ἑπαλλιν.—

II *ἐπὶ χρόνου*, κατὰ τὴν διάρκειαν χρονικοῦ τίνος διαστήματος, κατὰ τινὰ χρόνον || προκειμένου δὲ περὶ τοῦ παρελθόντος, ἔκτοτε, ἀπὸ τότε: *διὰ χρόνον*=ἔπειτα ἀπὸ χρονικόν τι διάστημα (μικρόν ἢ μέγα), μετὰ τινὰ χρόνον. 2) ἐπὶ ἀλληλοδιαζῶν χρόνικῶν διαστημάτων: *διὰ τρίτης ἡμέρας* = κατὰ πᾶσαν τρίτην ἡμέραν· *διὰ πέντε ἡμέρων*=κατὰ πέντε ἡμέρας

ἔτος («κάθε πέντε χρόνια»).— III ἐν τῇ ἐνόλῳ τοῦ: προέρχουμος ἕκ τινος, διὰ τινος, διὰ μέσου τινός, μέ τι: **διὰ βασιλέων πεφυμένα** = προέρχουμοι ἕκ βασιλέων· **δι' ἐξημηνῶς λέγειν** = διὰ μέσου διεξημηνῶς λέγειν· **διὰ χειρῶν** κλπ. || ἐντεῦθεν δηλοῖ καὶ τὸν τρόπον καθ' ὃν γίνεται τι, ὅποτε ἢ **διὰ+γεν.** = τροπ. ἐπιρ. ἢ τροπ. μτχ.: **διὰ τάχους**=ταχέως· **διὰ βραχείων**=βραχέως· **διὰ σπουδῶς**=σπουδῶδως.

Β' ΜΕΤ' ΑΙΤΙΑΤ.: I **ἐπὶ τόπου**, διὰ μέσου τινός (τοπικῶς): **διὰ δῶμα**=διὰ μέσου τοῦ οἴκου. 2) **ἐπὶ χρόνου**, κατὰ τὴν διάρκειαν τινος, κατὰ τινα: **διὰ νύκτα**=διάρκειας τῆς νυκτός, κατὰ τὴν νύκτα.— III ἀπὸ τινος ἀπόψεως, χάριν (ἐνεκα) τινός, διὰ τινα λόγον, ἐνεκά τινος: **διὰ πολλὰ** = διὰ πολλούς λόγους.

Γ' ANEY ΠΤΩΣΕΩΣ, ὡς ἐπιρ. = ὅλως διόλου, ὀλοσχερῶς, καθ' ὀλοκληρίαν.

Δ' EN ΣΥΝΘΕΣΕΙ: I ὅλως διόλου διὰ μέσου, κατὰ πλάτος: **δια-βαίνω**. 2) μέχρι τέλους, ὡς ἐν τῷ **δια-βιδῶ**, **δια-μάχομαι** || ἐντεῦθεν ἀπλῶς ἐπιτελεῖ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἑ' συνθετ., ἐντελῶς «πέρα γιὰ πέρα».— II μεταξὺ, ἐν μέρει, κἄπως, κυρ. ἐν ἐπιθ. ὡς **διά-λευκος**, **διά-χρυσος** κλπ.—III δηλοῖ ἀμοιβαίαν ἀμιλλαν (ὁ εἰς μὲ τὸν ἄλλον, ἢ ὁ εἰς ἐναντίον τοῦ ἄλλου): **δι-άδω**, **δι-αγωνίζομαι**.— IV δηλοῖ χωρισμὸν (ὁ εἰς ἀπὸ τὸν ἄλλον, εἰς δύο, χωριστά), συγγ. καὶ ἀντίστ. τῷ λατ. **dis-**: **δια-λύω**, **δι-αιρέω**.

***Ετυμ.**: **διὰ** (θεσσαλ. **διε**, Λεοθ. **ζά**) φαίνεται νὰ εἶναι μετασχηματισμὸς τοῦ **ιαπ**. ***dis-**, (λατ. **dis-**, παλ-γερμ. **zir**) > ἔλλ. **dis** (καὶ ***διοα**) > **διὰ** κατὰ τὸ **μετά**, πρβλ. **δια-σχίζω**: λατ. **dis-cindo** (=σχίζω εἰς δύο) / **ιαπ**. ***dis** < ***dvīs**, πρβλ. **dis-th**. **twis-** (**twis-standam** = χωρίζομαι), παλ-γερμ. **zwis-k**, **zwis-ki** (διπλοῦς) < **ιαπ**. ***dvī-**, ***di-** (=δύο). Βλ. **δύο**, **δῖς**, **δυο**.

Διά, αἰτ. τοῦ **Ζεῦς**: βλ. ὄνομα. ***Δίς**.

Δία, ἦ, θηλ. τοῦ **δῖος** (ὁ βλ.). ὁμοία πρὸς θεάν, θεοειδής· **δια θεῶν** ἢ **γυναικῶν**=μία θεὰ μεταξὺ θεαινῶν ἢ γυναικῶν.

Δια-βάδιζω, μέλ. **-ισω**, ἄττ. **-ῖω**· **βαδίζω** (περιπατῶ διὰ μέσου, περνῶ κατὰ πλάτος).

Δια-βαίνω, μέλ. **-βήσομαι**· ἄρρ. β' **-έβην**, μτχ. **δια-βάς**· πρκ. **-βέβηκα**: I κἀμυν ἐν μέγα θῆμα, διασκελιζῶ || ἴσταμαι μὲ τὰ σκέλη διεστηκότα, καὶ ἐπομ. ἴσταμαι στερεῶς, ἔχω σταθεράν θέσιν (ἐπὶ πολεμιστῶν), λατ. **divaricari**.— II μετ' αἰτιατ., περνῶ ἀντικρὺ ἀπὸ τι, υπερβαίνω τι, διαβαίνω τι || ὡς. καὶ ἀπολ., διέρχομαι, περνῶ ὀπέναντι, λατ. **trajicere** (κυρ. παραλειπομένης τῆς αἰτ. **θάλασσαν ἢ ποταμόν**).

Δια-βάλλω (διὰ τοῦς χρόνους βλ. **βάλλω**)· ρίπτω ὀπέναντι, ρίπτω διὰ μέσου τινός (ἐπάνω ἀπὸ τι) εἰς τὸ ἄλλο μέρος || φέρω, διαβιβάζω, εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος || φαινομενικῶς εἶναι ἀμτθ. (βιότη σχεδὸν πάντοτε ἐξυπακούεται αἰτ. τις: **ἐαυτόν**, **στρατόν** κλπ.) = λατ. **trajicere**· διέρχομαι, διαβαίνω, υπερβαίνω, διαπερῶ.— III κατηγορῶ ψευδῶς, συκοφαντῶ, «διαβάλλω», δυσφημῶ || κατηγορῶ τινα εἰς τινα ἄλλον.— III ἐξοπατῶ, ἀπατῶ.

Δια-θάς, μτχ. ἄορ. ἑ' τοῦ **διαβαίνω** (ὁ βλ.).

Διά-θάσις, **-εως**, ἑ' (**διαβαίνω**)· τὸ πέρασμα, «διθάσις». 2) μέσον, τρόπος ἢ μέσον πρὸς διθάσιον.

Δια-θάσκις, θαμιστικὸν τοῦ **διαβαίνω**· **βαδίζω** καμαρωτῶς.

Δια-θαστάς, μέλ. **-σω**· ζυγίζω πρᾶγμα τι διὰ τῆς χειρός, ἐκτιμῶ τὸ βάρος του εἰς τὰ χέρια (ὡσεὶ εἰς πλάστιγγα).

Δια-θατέος, α, ον, ῥῆμ. ἐπιθ. τοῦ **διαβαίνω**· ὄν ὀφείλει νὰ διαβῇ τις, νὰ περάσῃ.

Δια-θατήριος, α, ον (**διαβαίνω**)· συν. κατὰ πληθ. τὰ **διαθατήρια** (ἔνν. **ιερά**) = θυοῖαι προσφερόμεναι πρὸ τῆς μελετωμένης διαθάσεως ὑπὲρ εὐτυχούς ἐκβάσεως τῆς.

Δια-θατός, ἦ, ὄν, ῥῆματ. ἐπιθ. τοῦ **διαβαίνω**· ὄν δύναται τις νὰ διαβῇ, ὁ εὐκόλος πρὸς διθάσιον, διαβατός.

Δια-θεδαίβομαι, ἀποθ.· ἰσχυρίζομαι μετ' ἐπιμο- νῆς, διασχυρίζομαι.

Δια-θέθηκα, πρκ. τοῦ **διαβαίνω**.

Δια-θεθίωκα, πρκ. τοῦ **διαβιδῶ**.

Δια-θέθηκα, πρκ. τοῦ **διαβάλλω**.

Δια-θέβρωμαι, παθ. πρκ. τοῦ **διαβιβρώσκω**.

Δια-θήμεναι, ἐπ. ἀντὶ **διαβῆναι**, ἀπρφ. ἄορ. ἑ' τοῦ **διαβαίνω**.

Δια-θήσομαι, μέλ. τοῦ **διαβαίνω**.

Δια-θήτης, **-ου**, ὁ (**διαβαίνω**)· τὸ γνωστὸν ὄργανον, λεγόμενον καὶ νῦν **διαβήτης** (ἢ κομπάσο), καὶ ὀνομασθὲν οὕτω ἐκ τῶν διεστώτων σκελῶν αὐτοῦ.

Δια-θιάζομαι, μέλ. **-άσομαι**, ἐπιτετ. τύπος τοῦ **βιάζομαι**.

Δια-θιβάζω, μέλ. **-βιβάσω**, ἄττ. **-βιβῶ**, μτθ. τοῦ **διαβαίνω**· κἀμυν τι νὰ διαβῇ || μεταφέρω (μεταθιβάζω) εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος.

Δια-θιβρώσκω, μέλ. **-βρώσομαι**· παθ. πρκ. **-βέβρωμαι**· κατατρώγω, καταθιβρώσκω, καταβροχθίζω, καταναλίσκω.

Δια-θιδῶ, μέλ. **-ώσομαι**· ἄορ. ἑ' **-εβίων**, ἀπρφ. **-βιῶναι** (ὡσεὶ ἐξ ἔνεστ. **δια-βίωμι**)· διέρχομαι (περνῶ) τὴν ζωὴν μου, ζῶ μέχρι τέλους, διαγῶ. 2) ἀπολ. μετὰ μτχ.: **μελετιῶν διαβεβίωκα** = ἔχω καταναλώσει τὴν ζωὴν μου ἐξασκούμενος.

Δια-θλέπω, μέλ. **-ψομαι**· θλέπω διὰ μέσου, εἰσδύω διὰ τοῦ θλέμματος ὁ θλέπω κατ' εὐδεΐαν, ἀτενῶς || θλέπω ἀσκαροαμυκτῖ. 2) θλέπω καθαρά, σαφῶς.

Δια-θληθείς, μτχ. παθ. ἄορ. α' τοῦ **διαβάλλω**.

Δια-θοάω, μέλ. **-ήσομαι**· φωνάζω δυνατὰ, διακηρύσσω, ἀνακοινῶ δημοσίᾳ.— **Μέσον**, διαγωνίζομαι, ἀμιλλῶμαι εἰς τὴν βοήν (εἰς τὸ φωνάζειν).

Δια-βολή, ἢ (**διαβάλλω**)· ψευδῆς κατηγορία, συκοφαντία, δυσφήμισις (λατ. **calumnia**).

Δια-βολία, ἢ=**διαβολή** (ὁ βλ.).

Διά-βολος, ον (**διαβάλλω**)· ὁ ψευδῶς κατηγορῶν, ὁ συκοφαντῶν, συκοφαντικὸς.— Ὡς οὖς. ὁ **διάβολος** = ὁ συκοφάντης || καὶ κυρ. ὁ **διάβολος** (ὡς ὁ κατ' ἐξοχὴν συκοφάντης), ὁ Σατανᾶς (Καιν. Διαθ.). ***Ἐπιρ.** **-λω**=ἐπὶ διαβολῆς, συκοφαντικῶς.

Δια-βόρος, ον (**διαβιβρώσκω**)· ὁ διαθιβρώσκων, ὁ κατατρώγων· μετὰ αἰτ.: **νόσος διαβόρος πόδα**.— II μετὰ παθ. σημ. **διάβορος**, ον· ὁ κατατρωγόμενος, φθειρόμενος (ἢ φθαρεῖς, καταναλωθεῖς). Κατὰ τινα ἢ λ. **προκαροῦνται** (**διάβορος**) ἐπὶ τα ἐνεργ. καὶ παθητ. σημασίαι.

Δια-βουλεύομαι, ἀποθ.· σκέπτομαι, συλλογίζομαι, ὑπόθεσιν τινα ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ.

Δια-βρέχω, μέλ. **-ξω**· βρέχω, ὑγραίνω, «μουσκεύω» τι ὅλως διόλου.

Διά-βροχος· ὁ ἐντελῶς ὑγρὸς, κάθυγρος, καταμουσκευμένος. 2) ὁσπίσι: **ναῦς διάβροχος**=πλοῖον τοῦ ὁποῦ τὰ ξύλα ὀσπίσιν καὶ «κάνει νερά».

Δια-βρώσομαι, μέλ. τοῦ **διαβιβρώσκω**.

Δια-βύνεω, **δια-βύνω**, **δια-βύω**· ὠδῶ διὰ μέσου, σπρώχνω, «τοσπύνω».— Παθητ. σπρώχνομαι, χώνομαι διὰ μέσου, διαπερῶμαι.

Δια-βῶ, **-ῆς**, **-ῆ**, Ἰποτ. ἄορ. β' τοῦ **διαβαίνω**.

Δια-γαλήνιζω, μέλ. **-ισω** (**διὰ** + **γαλήνη**)· καθιστῶ τι ἐντελῶς γαλήνιον.

Δια-αγγέλλω, μέλ. **-ελῶ**· ἄορ. α' **διηγέελα** (**διὰ** + **ἀγγέλλω**)· ἀγγέλλω διὰ τινος (ὡς ἀγγελιαφόρου), ἀποστέλλω ἀγγελίαν || γεν., διδῶ εἰδήσιν, γνωστοποιῶ, διακηρύσσω || μετ' ἀπρφ., παραγγέλλω, διατάσσω, τινὰ νὰ πράξῃ τι.— **Μέσον**, διαβιβάζω τὴν παραγγελίαν (διαταγήν) ἀπὸ προσώπου εἰς πρόσωπον, πληροφοροῦμεν (εἰδοποιούμεν) ἀλλήλους.

Δια-ἀγγελλος, ὁ· ὁ ἀπεσταλμένος τῶς ἀγγελιαφόρος πρὸς διαπραγματεύσιν μετὰ τινός (ἢ τινῶν), λατ. **infernuntius** || ὁ μυστικῶς πληροφορῶν, ὁ μεσάζων || καταδότης, κατασκοπός.

Διάγε, ὄμορ. τύπος ἀντὶ **διήγε**, γ' ἐν. πρτ. τοῦ **διάγω**.

Δια-γενένημαι, πρκ. τοῦ **διαίγνομαι**.

Δια-γελῶ, μέλ. **-θσομαι**· γελῶ διὰ τι(να), περιγελῶ, περιπαίζω, τι(να).

Δια-γενήσομαι, μέλ. τοῦ **διαίγνομαι**.

Δια-γενόμενος, μτχ. ἄορ. ἑ' τοῦ ἐπομ.

Δια-γίγνομαι, μέλ. **-γενήσομαι**, πρκ. **-γενένημαι**.

γιγνομαι διά μέσου τινός, /διέρχομαι, περνῶ || ἀπολ., δέρχομαι τὸν θιον, ἐπιζῶ, ζῶ. 2) εἶμαι ἢ γίγνομαι ἐν τῷ μεταξύ, παρεμβαίνω, μεσολαβῶ || παρέρχομαι.

δια-γιγνώσκω, μέλ. -γνώσομαι· γνωρίζω τὸ ἐν διὰ τοῦ ἔτερου, κάμνω δικάριον μεταξύ δύο, διακρίνω, διαχωρίζω (λατ. *discernere*).— || ἀποφασίζω νά πράξω οὕτως ἢ ἄλλως. 2) ὡς ἀτ. *δικαν. ερος*, ἐκφέρω γνώμην, ἐκφέρω κρίσιν, κρίνω, ἀποφασίζω.

δια-γίνομαι, ἰων. καὶ μτγν. ἕλλην. ἀντι *διαγιγνομαι* (βλ. καὶ *γίνομαι*).

δια-γινώσκω, ἰων. καὶ μτγν. ἕλλ. ἀντι *διαγιγνώσκω* (βλ. καὶ *γινώσκω*).

δια-ἀγκυλίζομαι, μέλ. -ἴσομαι, ἀτ. -ἰούμαι, ἀποθ. (*διά+ἀγκύλη*)· κρατῶ τὸ ἀκόντιον διὰ τῆς ἀγκύλης (τοῦ ἱμάντος τοῦ) μτχ. παθ. πρ. *διηγκυλισμένος* = ἔτοιμος νά ἄκοντιῶ (κυρ. με τὴν ἀγκύλην καλὰ στερεωμένην ἐπὶ τῆς χειρός)· βλ. Κ.Ε.Λ. (*ἀγκύλη*).

δια-ἀγκυλόδομαι=*διαγκυλίζομαι* (β βλ.).

δια-αγκυλισμός, δ'· τὸ νά στηρίζεται τις ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος.

δια-γλαύσσω· ἀπαστρέπτω λαμπρῶς.

δια-γλάφω, μέλ. -ψω, ἀόρ. α' *διέγλαφα*· σκάπτω, κοιλιάνω.

διά-γλυπτος, ον (*διά+γλύφω*)· ἐγγεγλυμμένος, ἑσκαμμένος, ἐντελῶς κοίλος.

δια-γλύφω· σκαλίζω ἐντελῶς, ἐγγλύφω, ἐγχαράττω.

δια-γνώμη, ἡ=*διάγνωσις*=ἡ τελικὴ κρίσις, ἀπόφασις. *Ἐκ τοῦ

δια-γνώμων, ον· διαγνώστης, κριτής, διαιτητής.

δια-γνώμαι, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *διαγιγνώσκω* (β βλ.).

δια-γνώριζω, μέλ. -ἴσω, ἀτ. -ἰῶ· ἐξετάζω ἀκριβῶς, ἐπισταμένως.

δια-γνώσις, -εως, ἡ (*διαγιγνώσκω*)· τὸ διακρίνειν μεταξύ δύο, δικάρισις, («διάγνωσις» ὡς νῦν).— || τὸ ἀποφασίζειν, ἀπόφασις.

δια-γνώσομαι, μέλ. τοῦ *διαγιγνώσκω*.

δια-γνώστικός, ἡ, ὄν'· ὁ ἰκανὸς νά διακρίνη.— || ὡς οὖσ., ἡ *διαγνωστική* (ἐνν. *τέχνη*)=ἡ ἰκανότης τοῦ κάμνειν διάγνωσιν νόσου τινός.

δια-γογγύζω, μέλ. -σω· γογγύζω πολύ, μουρμουρίζω.

δια-γορεύω (διὰ τοὺς χρόνους βλ. *ἀγορεύω*)· ὀμιλῶ καθαρὰ, διακηρύσσω.— || ὀμιλῶ περὶ τινός.

διά-γραμμα, -ατος, τὸ (*διαγράφω*)· πᾶν τὸ διὰ γραμμῶν σημειούμενον, εἰκὼν, τύπος, σχέδιον || γεωμετρικὸν σχῆμα, «διάγραμμα». 2) καταγραφή, κατάλογος. 3) ψήφισμα, διάταγμα.

δια-γραφή, ἡ (*διαγράφω*)· ἡ διὰ γραμμῶν σημείωσις || «διάγραμμα», σχέδιασμα.

δια-γράφω, μέλ. -ψω· σημειῶ διὰ γραμμῶν, σύρω γραμμὰς, χαράσσω, σχεδιάζω.— || σύρω γραμμὴν διὰ μέσου τινός πρὸς διαγραφὴν του, διαγράφω (σθῆν.) ἐκ τοῦ καταλόγου (*circumscribere*) : *διαγράφω δίκη*=διαγράφω (ἀπαλείφω) δίκην τινὰ ἐκ τοῦ καταλόγου, ἀκυρώνω δίκην || ἐν τῇ μέσῃ φωνῇ, *διαγράφωμαι δίκη*=ζητῶ τὴν διαγραφὴν ὑποθέσεώς μου ἐκ τοῦ καταλόγου, παραιτοῦμαι ταύτης, τὴν ἀποσύρω.

δια-γρηγορέω, μέλ. -ῆσω· παραμένω ἄγρυπνος, διατελῶ ἐν ἐγρηγόρσει.

δια-αγριάνω (*διά+ἀγριάνω*)· εἶμαι πολὺ ἐξηγηγμένος (ἐξηγητισμένος).

δια-αγρυπνέω, μέλ. -ῆσω· εἶμαι ἄγρυπνος δι' ὅλης τῆς νυκτός, κατὰκειμαι ἐπὶ τῆς κλίνης ἄγρυπνος.

δια-ἀγγω, μέλ. -γξω, πρὸς ἐπίτασιν ἀντι τοῦ *ἄγγω* (β βλ.)· πνίγω τινὰ μέχρι θανάτου, τοῦ ἀφίγγω τὸν λαϊμόν μέχρις ἀποπνιγμοῦ.

δια-ἀγω, μέλ. -άξω· ἀόρ. β' *διήγαγον* (*διά+ἀγω*)· ὀδηγῶ διὰ μέσου (ἢ ὑπεράνω) τινός εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, διαπερῶ, μεταθιβάζω, μεταφέρω, εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος.— || *Ἐπὶ χρόνου, περνῶ, σπαταλῶ, τὸν καιρὸν μου: *διάγειν βιον* κλπ. (συχν. *δωμωσ καὶ ἀνευ της αἰτ. βιον*)=ζῶ, περνῶ τὴν ζωὴν μου, ὡς τὸ λατιν. *degere, transigere* || ὡς. σημ. βρα-

δύνω, ἀναβάλλω || μετὰ μτχ. *συνεχίζω*, ἐξακολουθῶ, πράττω τι, πράττω τι ἐξακολουθητικῶς: *διάγω μανθάνω*=μανθάνω διαρκῶς («γηράσκω ἀεὶ διδασκόμενος»).— || κάμνω τι(νά) νά ἐξακολουθῆ διατελῶν ἐν τινι καταστάσει, διατηρῶ, ὑποστηρίζω: *πόλλεις ἐν ὁμοιοῖα διάγειν*.— || *IV* περιποιοῦμαι τινά, τὸν κάμνω νά διασκεδάσῃ: *τέταρταιν ὄβολοις τὸν δῆμον διήγειν*=μέ τέσσαρας ὄβολοὺς διεσκεδάσεν τὸν λαόν.— || *V* ἐορτάζω. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δια-ἀγωγή, ἡ (*διάγω*)· ἡ εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος μεταβίβασις (μεταφορά), τὸ πέρασμα.— || ὁ τρόπος καθ' ὃν διέρχεται τις τὸν βιον, ὁ τρόπος (ἢ πορεία) τῆς ζωῆς || ὡς. ὁ τρόπος κατὰ τὸν ὅποιον κερνεῖ κανεὶς τὸν καιρὸν του, διασκεδάσις, ἀναψυχῆ.

δια-ἀγωγή, τὸ· ὁ πρὸς διάβασιν φόρος.

δια-αγωνιάω, μέλ. -άσω· διατελῶ ὑπὸ τὸν φόβον τινός.

δια-ἀγωνίζομαι, ἀποθ. ἀγωνίζομαι, μάχομαι, ἐναντίον τινός.— || ἀγωνίζομαι μετ' ἀποφασιστικότην || πολεμῶ μέχρι τέλους (μέχρι τελευταίας βραβείας αἵματός).

δια-αγωνο-θετέω· φέρω εἰς διαμάχην, κάμνω ὡστε νά διαμαχῶνται.

δια-δάκνω· δαγκάνω δυνατὰ.— || *Μέσ.*, ἀμιλλῶμαι πρὸς τίνα εἰς τὸ δάκνειν.

δια-δάπτω, μέλ. -ψω (*διά+δάπτω*)· σχίζω εἰς δύο, καταξοσχίζω, κομματιάζω.

δια-δάττομαι, μέλ. -δάσομαι· ἀόρ. α' *-τάσασθην* (πρβλ. *δαττομαι*)· διανέμω μεταξύ μας. 2) διαμοιράζω

δια-δέδεγμα, πρ. τοῦ *δια-δέχομαι*.

δια-δέδρακα, πρ. τοῦ *δια-διδράσκω*.

δια-δεικνύμι, μέλ. -δείξω (*διά+δείκνυμι*), ἐπιτετ. *δείκνυμι*· δεικνύω ἀκριβῶς, καθαρὰ, τελείως || ἐν-τεῦθεν, καθιστῶ τι σαφές, ἀποδεικνύω.— || *Παθητ.*, *δεικνύομαι* καθαρὰ, διακηρύσσομαι: *διαδεικνύσθω εἶον πολέμιος*=ἄς κηρύσσεται ἐχθρός.— || ἐνίοτε ἀμτθ. ἐν τῷ ἰων. ἀορ. α' *διέδεξε*=κατέστη φανερόν, ἐδείχθη, ἐφάνη.

δια-δέκτωρ, -ορος, ὁ (*διαδέχομαι*), ὡς ἐπιθ. (ἐνεργ.) διάδοχος, κληρονόμος || (μετὰ παθ. ἐνν.) κληρονόμουμένος κληροδοτούμενος.

δια-δέξιος, ον (*διά+δεξιός*)· ὁ λιαν δεξιός, αἰσιος, εὐοίωνιστος, ὁ πολὺ καλὰ προοιωνιζόμενος.

διά-δεξις, ἡ=*διαδοχή* (βλ. λ.).

δια-δέρκομαι, ἀόρ. β' *-έδρακον*, ἀποθ. (βλ. *δέρκομαι*)· βλέπω τι διὰ μέσου ἄλλου: *οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι*=οὐδέ δα ἡδύνατο νά μᾶς ἴδῃ διὰ μέσου [τῆς νεφέλης].

διά-δετος, ον (*διαδέω*)· ὁ δεμένος σφιγκτὰ: *χαλινοὶ διάδετοι γέντων ἱππέων* = χαλινοὶ στερεὰ δεμένοι εἰς τὰ στόματα τῶν ἵππων.

δια-δέχομαι, -δέχομαι· πρ. *-δέδεγμα*, ἀποθ. *δέχομαι* τι παρά τινος (λατ. *excipere*), παραλαμβάνω || ἀρχίζω || μετὰ δοτ. *προσ.*, γίνομαι διάδοχος τινός, λαμβάνω τὴν θέσιν του, τὸν ἀντικαθιστῶ (εἰς τὴν *φρουρὴν* π.χ.)—θθεν, κατὰ μτχ. πρ. *διαδεδεγμένοι*=μέ τὴν σειράν, κατὰ σειράν, ἀμοιβαίως (λατ. *vicissim*).

δια-δέω, μέλ. -δήσω (βλ. *δέω* Α')· δένω ὀλόγυρα, δένω στερεὰ || γεν., δένω, στερεώνω.

δια-δηλέομαι, ἀποθ. (βλ. *δηλέομαι*)· κατακομματιάζω, κατασπαράσσω.

διά-δηλος, ον (*διά+δήλος*)· καταφανής, λιαν εὐδιάκριτος μεταξύ πολλῶν.

δια-δηλόω· ποιῶ κατὰδηλον, φανερόν ἐντελῶς.

διά-δημα, -ατος, τὸ (*διαδέω*)· ταινία (περιδένασμα τὴν κόμην) || κυρ. ταινία κναυθὸ χρώματος μετὰ λευκῶν στιγματῶν (*caerulea fascia albo distincta*), περιβάλλουσα τὴν τιάναν τῶν Περσῶν βασιλέων || «διάδημα», στέμμα.

δια-διδράσκω, μέλ. *-δράσομαι*· ἰων. **δια-διδρῆσκω**, μέλ. *-δρῆσομαι*· ἀόρ. β' *-έδραν*· πρ. *δέδρακα*· φεύγω μακράν, ἐκφεύγω, διαφεύγω, δραπέτεύω.

δια-δίδωμι, μέλ. -δώσω· δίδω ἀπὸ χειρός εἰς χεῖρα, κάμνω νά περάσῃ τι ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸν

ἄλλον, μεταβίβωζω || παραδίδω (λατ. tradere). 2) διανέμω, παραχωρῶ, ἐκχωρῶ. 3) διασκορπίζω, φημολογῶ, σπερμολογῶ, δημοσιεύω.

δια-δικάζω, μέλ. -άσω· ἐκφέρω κρίσιν ὡς δικαστής ἐπί τινος ὑπόθεσεως || μετὰ αἰτ. πράγμ., ἀποφραρίζω τι, τακτοποιῶ τι, ρυθμίζω τι.— Μέσον, προσφεύγω εἰς τὸν νόμον (εἰς τὰ δικαστήρια), διεκδικῶ τὴν δικαστικῶς || ὑπερασπίζω τὴν ὑπόθεσιν τινος, συνιγορῶ ὑπὲρ τινος.

δια-δικαίω, μέλ. -ώσω· θεωρῶ τι ὡς δίκαιον, ὑποστηρίζω τι ὡς δίκαιον.

δια-δικασία, ἡ (διαδικασία)· δίκη πρὸς διευθέτησιν ἀναφυομένων διαφορῶν.

δια-δικασμα, τό· τὸ ἀντικείμενον τῆς διαδικασίας.
δια-δικέω (Α) (δίκη)· διαδικάζομαι, διαγωνίζομαι ἐν δικαστηρίῳ, ἐκδικάζομαι.— || ἐκδικάζω, ἐκδίδω ἀπόφασιν.

δι-αδικέω (Β)· ἀδικῶ λίαν, βλάπτω.

δια-διφρεύω, μέλ. -σω (βλ. διφρεύω)· διαγωνίζομαι ἐν διφρηλασίᾳ, διφρηλατῶ || μετέχω εἰς ἀρματοηλασίαν (ἀρματοδρομίαν).

δια-δοθεῖς, μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ διαδίδωμι.

δια-δοκίμαζω, μέλ. -άσω· δοκιμάζω (ἐλέγχω) ἀκριβῶς.

δια-δοράτιζομαι· διαγωνίζομαι διὰ δοράτων, ἀκροβολίζομαι.

διά-δος, δια-δότης, Πρост. ἀορ. β' τοῦ διαδίδωμι.

διά-δοσις, -εως, ἡ (διαδίδωμι)· διανομή (κυρ. δόσις, μετάδοσις, ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα).

δια-δοῦναι, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ διαδίδωμι.

δια-δοχή, ἡ (διαδέχομαι)· τὸ νὰ διαδεχθῆ τις ἄλλον τινά· ἐκ διαδοχῆς ἢ κατὰ διαδοχὴν=μέτῃ τῆν σειρᾶν, ἐναλλάξ, ἀμοιβαίως. 2) ἀντικατάστασις ἐν φρουρᾷ.

διά-δοχος, ὁ, ἡ (διαδέχομαι)· ὁ διαδεχόμενος τινος, ὁ ἀκόλουθος, ὁ ἐπόμενος || ὡς οὖν, ὁ διάδοχος ὡς καὶ νῦν (ὁ διαδεχθεὶς τινος εἰς τινος θέσιν, ὁ διάδοχος τοῦ || καὶ ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου) || ὕπνου φέγγος διαδοχῶν=φῶς διαδοχῶν τοῦ ὕπνου. ἐγλ. τὸ φῶς (τὸ διαδεχόμενον τὸν ὕπνον) || διάδοχοι ἐφροῖται=ἐπευρέοντο εἰς τὸ ἔργον διαδοχικῶς («εἰς βάρδιες»).

δια-δράσσομαι, ἡ (διαδράσκω)· ἐν. Εὐκτ. ἀορ. β' τοῦ δια-δέρκομαι.

δια-δράμειν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ δια-τρέχω.

δια-δράναι, ἰων. -δρῆναι, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ δια-δράσκω.

δια-δράσι-πολίται (διαδιδράσκω + πολίτης)· πολῖται ὑπεκφυέοντες (προσπαθοῦντες νὰ ἀποφύγωσι) τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πρὸς τὴν πόλιν (πρὸς τὸ Κράτος) ὑποχρεώσεων τῶν.

δια-δράσσομαι, ἰων. -δρῆσομαι, μέλ. τοῦ δια-δράσκω (ὁ βλ.).

δια-δραστεύω, ἐπιτετ. ἰων. τύπος τοῦ διαδιδράσκω.

δια-δρομή, ἡ (διαδραμεῖν, τοῦ διατρέχω)· τὸ τρέχειν διὰ τινος τόπου, διατρέχειν. 2) τὸ διὰ μέσου τινὸς πέρασμα εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, διαπόδημυσις || διάδρομος, δίοδος.

διά-δρομος, ὄν (διαδραμεῖν, τοῦ διατρέχω)· ὁ τρέχων διὰ μέσου ἢ περὶ, ὁ περιπλανώμενος || ἀσταθῆς, ἀλήτης || ὡς οὖν, ὁ διάδρομος=ὡς καὶ νῦν, δίοδος, πέρασμα, «διάδρομος» (περὶ. διαδρομή).

δια-δύω, ἡ -δύω· ὡς ἀπὸ. δια-δύομαι· μέλ. -δύσομαι· ἀορ. β' διέδυν· διέρχομαι διὰ τινος, διαπερῶ, εἰσδύω || διολισθαίνω διὰ μέσου, διαφεύγω.

δια-δύς, μτχ. ἀορ. β' τοῦ διαδύω, διαδύομαι.

δια-δύω (βλ. διαδύω).

δι-άδω, μέλ. -άσομαι· βλ. δι-αείδω.

δια-δωρέομαι, ἀποθ.· διαμοιράζω δῶρα || γεν., δι-ανέμω.

δι-άει, ἐπ. γ' ἐν. πρτ. τοῦ δι-άημι (ὁ βλ.).

***δια-εἶδω** (Α), μέλ. -είσομαι· ἀορ. β' δι-εἶδον (<δι-αείδω, βλ. δεῖδω>)· ἐπίδεικνύω, ἀποδεικνύω, ἐξελέγχω || ὡς παθητ., ἀρετὴ διαειδέται = ἡ ἀρετὴ (ἢ ἀνδρεία) διακρίνεται, καταφαίνεται.

δι-αείδω (Β), ἀττ. συνηρ. δι-άσω· μέλ. δι-αείσομαι καὶ συνηρ. διάσομαι· διαγωνίζομαι πρὸς τινος εἰς τὸ ἄσπονδο || ἀγωνίζομαι διὰ τὸ βραβεῖον.

δια-ειμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ δι-έημι (ὁ βλ.).
δια-ειπεῖν, **δια-ειπέμεν**, ἐπ. ἀπρφ. τοῦ δι-εἶπον (διὰ+εἶπον).

δια-ζάω, ἀπρφ. διαζήν· μέλ. διαζήσω· περνῶ τὴν ζωὴν μου, διαβίω || ἀπολ., ζῶ || μετὰ μτχ., ὡς τὸ διαβίω (ὁ βλ.), ζῶ πρᾶττων τοῦτο ἢ ἐκεῖνο· διέζωον ποιηφαγέοντες (Ἡροδ.) = ἔζων (συνετηροῦντο εἰς τὴν ζωὴν) τρώγοντες πᾶς (χλόην) || διαζῶ ἀπὸ τινος = πορίζομαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐκ τινος (ἢ διὰ τινος).

δια-ζεύγνυμι, μέλ. -ζεύξω (βλ. ζεύγνυμι)· διαζεύγνυμι, διαχωρίζω, ξεζεύγω (λύω ἀπὸ τὸν ζυγόν). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

διά-ζευξις, -εως, ἡ (δια-ζεύγνυμι)· τὸ διαχωρίζειν, ὁ διαχωρισμός, τὸ «ξέζευγμα».

δια-ζηλεύομαι, ἀπρφ. ἀμιλλῶμαι, ἀνταγωνίζομαι, πρὸς τινος.

δια-ζηλο-τύπεομαι· ἀμιλλῶμαι πρὸς τινος ἐκ ζηλοτυπίας.

δια-ζητέω, μέλ. -ήσω· ζητῶ διὰ μέσου, ζητῶ, ἀναζητῶ, ἐπιμελῶς (ἀκριβῶς) || ἐφευρίσκω.

δια-ζυγία, ἡ (διὰ+ζυγόν)=διάζευξις (ὁ βλ.).

διά-ζωμα, -ατος, τό· πᾶν τὸ περιεζωσμένον, μέση, ὄσφυς.— || ὅτι τίθεται γύρω ὡς ζώνη, περιζωμα, ζώνη. Ἐκ τοῦ

δια-ζώννυμι ἢ -ώω· μέλ. -ζώσω· ζώνω γύρω, περιζώνω.— Μέσον, ζώνω ἑμαυτόν, ζώνομαι, μέ τι (π. χ. με ζώνην κ. ἄ.).

δια-ζῶω, ἰων. ἀντὶ δια-ζάω.

δι-άημι, ἐπ. γ' ἐν. πρτ. διάει· φουσῶ, πνέω, διὰ μέσου τινός, διαπνέω.

δια-θεάομαι, μέλ. -άσομαι, ἰων. -ήσομαι, ἀποθ.· θεώμαι (βλέπω) διὰ μέσου, βλέπω μέσα εἰς τι, ἐξετάζω λεπτομερῶς.

δια-θειόω, μέλ. -ώσω· καπνίζω τι καλὰ με δεῖον (θειάφι) || καθαρίζω με θειάφι, θειοφίζω.

διά-θεσις, -εως, ἡ (διατίθημι)· ἡ τακτοποίησις, ἡ διάταξις. 2)=διαθήκη (ὁ βλ.).— || (ἐκ τοῦ παθητ.), τὸ πῶς εἶναι τις διαθεθεμένος, ἀ διαθέσεις του, «ἡ διαθέσεις», ἡ κατάστασις (τῆς υγείας του π. χ.).

δια-θέτης, -ου, ὁ (διατίθημι)· ὁ διευθετῶν, τακτοποιῶν, ὁ ρυθμιστής, ὁ ἐπιστάτης.

δια-θέω, μέλ. -θεύσομαι· τρέχω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, διατρέχω, περιτρέχω || ἐπὶ φημῶν, ἐξαπλοῦμαι, διαδίδομαι.

δια-θήκη, ἡ (διατίθημι)· διάθεσις τῆς περιουσίας κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ ἀποθνήσκοντος κατόχου || θέλησις (ἐξ αἰ τελευταῖται θελήσεις) καὶ ἡ περιέχουσα ταύτην διαθήκη || ὡς. σύμβουσις, συμφωνία.

δια-θορυβέω, μέλ. -ήσω· διαταράσσω, προκαλῶ μεγάλην σύγχυσιν.

δι-αθρέω, μέλ. -ήσω (βλ. ἀθρέω)· βλέπω διὰ μέσου, βλέπω μέσα εἰς τι, ἐξετάζω ἐπιστομένως, ἐν λεπτομερείαις.

δια-θροέω, μέλ. -ήσω (βλ. θροέω)· διαδίδω φήμην, διαφημίζω.

δια-θρυλέω ἢ -θρυλλέω, μέλ. -ήσω (βλ. θρυλέω)· = διαθροέω· διασκορπίζω (ἔξω) || σπερμολογῶ.— Παθητ., διαφημίζομαι, διατυμπανίζομαι, εἶμαι τὸ ἀντικείμενον συζητήσεων.— ἐν παθητ. ὡς. σημ., ἐκκωφοῦμαι («ξεκωφῶνομαι») ἐκ τῆς συνεχούς ὁμιλίας μτχ. πρκ. διατεθρυλλένος=κωφός.

δια-θρύπτω, μέλ. -ψω· παθ. ἀορ. β' διετρέψην (βλ. θρύπτω)· θραύω εἰς τεμάχια, συντριβῶ, καταθραύω.— || μτφρ. ἐξασυντρίβω, ἐκνευρίζω, χουάνω, τινά.— Παθητ., κατασυντρίβομαι, ἐκνευρίζομαι || ζῶ θῖον ἀκόλαστον, διασθειρόμαι.— Μέσον, «καμαρώνω», κομψεύομαι, ἀκκίζομαι.

δι-αθριάξω, μέλ. -άσω (βλ. αἰθριάξω)· εἶμαι (ἢ γίνομαι) ἐντελῶς αἰθριος καὶ διαυγής. Ἐκ τοῦ **δι-αθριος**, ὄν (διὰ+αἶθρα)· ἐντελῶς αἰθριος καὶ διαυγής, ἀνέφελος.

δι-αθύσσω (βλ. αἰθύσσω)· ὀρμητικῶς κινουμαι κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν.

δι-αίμοσις, ὄν (διὰ+αἷμα)· κηλιδωμένος με αἷμα.
δίαινω, μέλ. -ἄνω· ἀορ. ἐδίηνα· ὑγραίνω, μουσκεύω.— μέσον, διαίνομαι ὄσσε = ὑγραίνομαι τοῦς

ὀφθαλμούς, ὑγραίνω τούς ὀφθαλμούς μου || ἀπολ., κλαίω.— || κλαίω διά τι(να), θρηνώ τι(να). [διαίνω (*διφαν)ῶ] πρβλ. ἰων-αττ. διερός (=ὑγρός) <*διαρός; *Ἐξ ἰαπ. βάσως djenvā ? Βλ. δεύω.

διαίρεσις, -εως, ἡ (δι-αιρέω)· τὸ διαιεῖν, χωρίζειν, ὃ χωρισμός εἰς μέρη || κυρ. ἡ διαίρεσις (χωρισμός) τάξεώς τινος εἰς τὰ συναποτελοῦντα αὐτῆν μέρη.

διαιρέτός, ἡ, ὃν (δι-αιρέω)· διηρημένος, κεχωρισμένος || διαιετός, δυνάμενος νά διαιεθῆ || ὄν δύναται τις νά διακρίνη, εὐδιάκριτος.— || ὃ διαμορσασμένος, διανεμημένος.

διαιρέω, μέλ. -ήσω ἄορ. 6' διείλων.— Παθ., ἄορ. α' διηρέθην· πρκ. διήρημαι (διά + αἰρέω)· διαχωρίζω, «διαίρω», χωρίζω εἰς δύο μέρη || διαλύω τι εἰς τὰ συνθετικά του, καταξοχίζω, κατεδαφίζω.— || διαχωρίζω, διανέμω, μοιράζω.— Μέσον, διαχωρίζω καί μοιράζω μεταξύ μας.— || ἀποφασίζω, δίδω τέλος εἰς τι || ὀρίζω, ἔρμηνεύω.

διαίρω, μέλ. -ἄρω (διά + αἰρω)· σηκώνω ἐπάνω, ἐγείρω, ἀνυψώ.— || χωρίζω εἰς δύο : διαίρω τὸ στόμα=ἄνοιγώ τὸ στόμα.

διαίσσω, μέλ. -αἰξω· ἄττ. δι-ἄσσω, -ἄττω· μέλ. ἄξω, ἄορ. α' διῆξα· (βλ. ἀίσσω) ὄρωμ διά μέσου (ἢ ἐγκασιώς, κατά πλάτος, εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος) || ἐπὶ ἡχοῦ, μεταβίδομαι διά τοῦ ἀέρος.

διαίστός, μέλ. -ώσω (διά + αἰστος)· καταστρέφω ἔξ ὀλοκλήρου, ἀφανίζω.

ΔΙΑΙΤΑ, ἡ· ζωή, μέσον ζωῆς, τρόπος τοῦ ζῆν. 2) τόπος διαμονῆς, ὁμονοῆ, κατοικία.— || ἐν Ἀθηναίς, διαίτησις, τὸ ἔργον τοῦ διαίτητοῦ.

*Ἔτυμ. : διαίτα, διαίτατο· διαι- < ἰαπ. *gnjāi, ρίζ. δάσις gnjē(i) (=ζῆν) πρβλ. ζῆν (<gnjē-, βίος· γενθ. jyāi (=ζωή) κλπ.— *Ἐν τῇ σημ. διαίτα = διαίτησις, διαίταω = εἶμαι διαιτητής < διά + αἰτ- πρβλ. αἶσα < αἰτ'α· διαίτα εἶνα· ἴσως τὸ ἀφηρ. τοῦ διαίταω. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

διαίταω, μέλ. -ήσω πρτ. ἐδαιέτων ἢ διήτων ἄορ. α' ἐδαιέτησα ἢ διήτησα· πρκ. δεδιήτηκα ὑπερα. ἐδεδιήτηκα.— Παθητ., ἄορ. α' διητήθην· πρκ. δεδιήτημαι (διαίτα)· διατηρῶ, συντηρῶ, διατρέφω || τρέφω κατά ὠρισμένον τρόπον, ἐπιβάλλω διαίταν.— Παθητ., διάγω ὠρισμένον βίον, ζῶ κατά ὠρισμένον τρόπον, ζῶ.— || εἶμαι διαιτητής ἢ κριτής· γεν., ρυθμίζω, διευθύνω, κυβερνώ. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

διαίτημα, -ατος, τό (διαίταω)· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., νόμοι (κανόνες) ζωῆς, τρόπος ζωῆς, πορεία τοῦ βίου.

διαιτητήριον, τό (διαίταω)· τὰ ἐνδιαίτηματα, τὰ πρὸς κατοικίαν διαμερίσματα, δωματῖα (λατ. domicilium, cubiculum).

διαιτητής, -οῦ, ὁ (διαίταω II)· ὁ μεσολαβῶν πρὸς λύσιν διαφορᾶς, ὁ «διαιτητής», κριτής (λατ. arbiter).

δια-κάθαίρω, μέλ. -καθαῶ· καὶ **δια-κάθαρίζω**, μέλ. -εῶ· καθαρίζω ἐντελῶς, ἐξοαγνίζω.

δια-καθαρίζω, γ' ἐν. μέλ. τοῦ διακαθαρίζω.

δια-καθίζω (βλ. καθίζω), μέλ. -εῖξω καὶ -εῶ· κάμνω (βάλλω) τὴ νά καθίσω ἰδιαίτερως (χωριστά), τοποθετῶ τὴν κατὰ μέρος.— || ἀμιβ., κάθημαι χωριστά (κατὰ μέρος).

δια-καίω, μέλ. -καύσω· παθ. πρκ. διακέκαυμαι· καίω ἐντελῶς, πυρπολῶ || θερμαίνω καθ' ὑπεροχὴν.

δια-κάνασσω καὶ **διακανάξω**, ἄορ. α' διεκάνασα (βλ. κανάσσω)· ἐπὶ ὑγρῶν, τρέχω διά μέσου τινός κελαρύζοντας («κλουκλουκίζοντας»), ὅταν πίνῃ τις εἰασιτικά καὶ μὲ ἀπληστῖαν, ἢ ὅταν τὸ ὄσθρ διερχεται ἀπὸ μικρὸν στόμιον ἀγγεῖου. Ἡ λ. ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ ἐγμιοσυρομένου ἡχου.

δια-καρτερέω, μέλ. -ήσω ἄντέχω μέχρι τέλους, «τὰ βγάξω πέρα» ἕως τέλους.

δια-κατ-ελέγχω, μέσ. πρτ. δια-κατ-ηλεγχόμην· ἀνσοκευάζω ἐντελῶς.

δια-καυμα, -ατος, τό (δικαυίω)· ὑπερβολικῶς καύσων.

δια-καυνιάζω (καυνός, καυνιάζω)· ἀποφασίζω διά κλήρου, δηλ. ἀφίνω νά ἀποφασίσω ὃ λαχνός, ἢ τύχη.

δια-κεάζω, μέλ. -άσω (βλ. κεάζω)· σχίζω εἰς δύο.

διά-κειμαι, ἀπρφ. -κεῖσθαι· μέλ. -κείσομαι· ἐν τῇ χρήσει λαμβάνεται πάντοτε ὡς παθητ. τοῦ διακίθημι· εὐρίσκομαι εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην ψυχικὴν κατάσταση, διατελῶ ἐν τινι καταστάσει || εἶμαι ἐπιπροσόμενος κατὰ τινὰ τρόπον || συχν. μετ' ἐπρτ. : φιλικῶς διακείσθαι = εἶμαι φιλικῶς διατεθειμένος, κατέχομαι ἀπὸ φιλικῶς διαθέσεως, διακείμαι φιλικῶς πρὸς τινὰ || ὑπόπτως διακείσθαι = εἶμαι ἐκτεθειμένος εἰς τὰς ὑποφύσας τινός (ἢ τινῶν) || καλῶς (κακῶς) διακείσθαι = εἶμαι καλῶς (κακῶς) διατεθειμένος, ἔχω καλᾶς (κακᾶς) διαθέσεις ἐναντὶ τινος.— || ἐπὶ πραγμάτων, εἶμαι τακτοποιημένος, καθωρισμένος || τὰ διακείμενα = ὠρισμένοι ὄροι, ὠρισμένα συμφωνία.

δια-κείρω, μέλ. -κερῶ καὶ -κέρσω· πρκ. -κέραρκα (βλ. κείρω)· κόπτω εἰς τεμάχια, κομματίζω || ἀκυρώνω, ματαιώνω || ἀποστερῶ : σκευία διακεκαρμένος = ἀπεστερημένος ἀπὸ τὰ κομήματά του.— || διαρρηγνύω, παραβαίνω.

δια-κέκναιμαι, παθ. πρκ. τοῦ δια-κναίω.

δια-κέκρίμαι, παθ. πρκ. τοῦ δια-κρίνω.

δια-κελεύομαι, ἀπρθ.· δίδω διαταγὰς εἰς διάφορα πρόσωπα, προτρέπω, παρακίλω. 2) ἐνδαρρύνει ὃ εἰς τὸν ἄλλον. 3) συμβουλεύω, νοουθετῶ || πληροφωρῶ. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δια-κελεύομαι, ὁ (διακελεύομαι)· παρακίνησις, προτροπή || ἐπευφημία.

διά-κενος, ον· ὁ ἐντελῶς (ὄλως δίολου) κενός (ἄδειος), κούλος, «κούφλος».

δια-κέομαι, ἰων. ἀντι διακείμαι.

δια-κερματίζω, μέλ. -ίσω, ἄττ. -εῶ (βλ. κερματίζω)· μεταβάλλω μεγάλα νομίσματα εἰς μικρά (ἀνταλλάσσω μὲ μικρά, κάνω λιανά).

δια-κέρσαι, ἀπρφ. ἄορ. α' τοῦ δια-κείρω.

δια-κέρυκεύομαι, ἀπρθ.· διαπραγματεύομαι διά κήρυκος.

δια-κηρύσσω, μέλ. -ξω· προκηρύσσω, ποιῶ γνωστόν διά κήρυκος || πωλῶ ἐν δημοκρασίᾳ, πλειστηριάζω.

δια-κινδυνεύω, μέλ. -σω· διατρέχω πάντα κινδύνον, καταβάλλω ἀπεγνωσμένας προσπάθειας, ρισκινδυνεύω.— Παθητ., ἐκτίθειμαι εἰς κινδύνους· διακεκινδυνευμένος = παρακεκινδυνευμένος, ἐπικίνδυνος.

δια-κινέω, μέλ. -ήσω (βλ. κινέω)· κινῶ τι σφοδρῶς, συνταράσσω || ἐμβάλλω εἰς σύγχυσιν (ἀταξίαν), συγχέω.— || ἔρουνω αὐστηρῶς, ἐξετάζω μετὰ σχολαστικότητος, «κοσκινίζω» (λατ. exculere).— || τίθειμαι εἰς κίνησιν, κινούμαι.

δια-κίνημα, τό· ἐκτόπισις ὄσπου, ἐξάρθρωσις.

δια-κινῶ· ὄναρμίνυω καλῶς.

δια-κίχημι· θανείζω εἰς διαφόρους.

δια-κλάω, μέλ. -σω· ἄορ. α' διεκλάσα, ἱπ. μετ. διακλάσας θραύω (σπάζω) εἰς δύο διακεκλασμένος = ἐκνευρισμένος.

δια-κλέπτω, μέλ. -ψω· ἀφαιρῶ διά κλοπῆς, κλέπτω (κατὰ διαφόρους περιστάσεις).— || διασώζω (διαφυλάττω) διά κλοπῆς.— Μέσον, μετὰ παθ. ἄορ. β' διεκλάπη· παίρνω τὴν κρυφὰ καὶ φεύγω, διασώζω ἑμαυτὸν ἀπομακρυνόμενος κρυφά.— || συγκαλύπτω.

δια-κλήρῶ, μέλ. -ώσω (βλ. κληρῶ)· ἀπονεμῶ διά κλήρου, ὀρίζω διά κλήρου. 2) ἐκλέγω διά κλήρου.— Μέσον, βάλλω (ρίπτω) κλήρους, λαμβάνω διά κλήρου.

δια-κλίνω κλίνω εἰς τὸ «πλάϊ», ἀπομακρύνομαι, ἀποχωρῶ. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

διά-κλίσις, -εως, ἡ (διακλίω)· ἀπομάκρυνσις, ἀποχώρησις ἀπὸ κλισίος, ἀποφυγή.

δια-κλύζω, μέλ. -ύσω (βλ. κλύζω)· πλύνω ἐντελῶς ἀποπλύνω, «ξεπλύνω», καθαρίζω.

δια-κναίω, μέλ. -κναίω (βλ. κναίω).— Παθ., μέλ. διακνησθήσομαι· πρκ. διακέναιμαι· ἀποξέω ἢ τρίβω· μέχρις ἀφανισμού || φθείρω τελείως, ἐξαντλῶ || κατακομματίζω.— Παθ., φθειρομαι ἐντελῶς, καταστρέφομαι : τὸ χρώμα διακεκνασμένος = ἀπολέσας ὄλως δίολου τὸ χρώμα του.

δια-κνίζω, μελ. -σω (βλ. κνίζω)· καταξεσχίζω.
δια-κοιρανέω (βλ. κοιρανέω)· διακυβερνώ.

δια-κομίδῃ, ἤ· ἡ μετακόμιση, μεταφορά, πράγμ.
 (εἰς τὸ ἀπέναντι, εἰς ἄλλο, μέρος). Ἐκ τοῦ

δια-κομίζω (διὰ τοῦς χρόνους βλ. κομίζω)· μεταφέρω, μεταβιβάζω τι εἰς τὸ ἀπέναντι (ἄλλο) μέρος.—
 Μέσον, μεταφέρω τι ἐκ τῶν ἰδικῶν μου.— Παθητ., μεταφέρομαι ὑπὸ τινος· γενν., διέρχομαι, περνῶ.

διακονέω, ἰων. **δηκονέω**· μελ. -ήσω· πρτ. **ἐδιᾶκονάω** καὶ **δηκονάω**· ἄορ. **ἀ' ἐδιᾶκονήσα** καὶ **δηκονήσα**· πρκ. **δεδιᾶκονήκα**.— Παθητ. **ἀορ. ἀ' ἐδιᾶκονήθη**· πρκ. **δεδιᾶκονήμαι** (**δαίκονος**)· ὑπηρετῶ, προσφέρω ὑπηρεσίαν, περιποιῶμαι || ἐφοδιάζω, χορηγῶ, παρέχω.— Μέσον, ὑπηρετῶ ἑμαυτόν, ἐξυπηρετῶ τὰς ἀνάγκας μου. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

διᾶκονία, ἢ (**διακονία**)· ὑπηρεσία, ἐξυπηρέτησις || ἔργον, ἐπάγγελμα («δουλιὰ»). 2) ἐκτέλεσις καθήκοντος, ὑποῦργημα. 3) τὸ ἀξίωμα (ἢ τὸ ἔργον) τοῦ διακόνου ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.

διᾶκονικός, ἢ, ὄν (**διακονέω**)· ἐξυπηρετικός, χρήσιμος (κυρ. ἐπιτήδειος καὶ πρόθυμος εἰς διακονίαν).

διᾶκονος, ἰων. **δηκονος**, ἢ, ἢ· ὑπηρετῆς, θεράπων || ἀγγελιοφόρος. 2) λειτουργός τῆς Ἐκκλησίας, καὶ κυρ. ὁ **διάκονος** τῆς Ἐκκλησίας.

Ἔτυμ.: ἀθεθ. ἔτυμολ. πλθν. **ἀ'** συνθ. εἶναι ἢ πρὸς **διά**· **διά** τὸ β' συνθ. βλ. λ. **ἐγ-γονέω** (=εἶμαι πρόθυμος καὶ δραστήριος), ἢ τοι **κονέω** (πρὸς λ. Ἡσυχ. **ἀκοναρωτέρον· δραστηκώτερον**—**ἀκόνει· σπεῦθε, τρέχε**—**ἀκονεῖν· ἐπειρεσθαί, ἐνεργεῖν**—**ἀκονηταί· θεράποντες**), ἔκ τινος β. **κον·** ἢ παλαιότερα ἔτυμ. ἐκ τοῦ **διά+κόνιος** (**διάκονος**=ὁ κατασκονισμένος ὡς ἐκ τῆς περι τῆ· ὑπηρεσίαν οὐδὲν) ἀποκρούεται, κυρ. διὰ τὴν μακρότητα τοῦ **ἀ** (**διάκονος**)· καίτοι αὕτη δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ὡς ὀφειλομένη εἰς ἀναλογίαν πρὸς τὰ: **διανεικῆς· διηνεικῆς, ἀνεμος· διήνεμος, ἀλείφω· διηλιφῆς**. Βλ. **ἐγκονέω**.

δι-ἄκοντιζω, μελ. -ίσω (βλ. ἀκονίζω)· ῥίπτω τὸ ἄκοντιον ἐναντίον τινός.— Μέσον, διαγωνίζομαι εἰς τὸ ἄκοντιον, μετέχω εἰς ἀγῶνα ἀκοντίου.

δια-κόπτω, μελ. -ψω· κόπτω εἰς δύο, κόπτω διὰ μέσου («πέρα-πέρα»)· διαχωρίζω, διασχίζω, ἀποχωρίζω, διασπῶ.— ἢ ἀμτ., διέρχομαι διὰ μέσου (τῶν τόξεων τοῦ ἐχθροῦ π. χ.).

δια-κορέω καὶ **-κορεύω** (διὰ+κόρη)· ἐκβιάζω (διαφθεῖρω) κόρην, διακορεύω, διαπαρδενεύω.

δια-κορκορῶ, μελ. -ήσω (βλ. κορκορῶ)· προξενῶ κορκορῶν («γουργορῶν»), «γουργορῶν».

διᾶ-κορος, ὄν (διὰ+κορέννυμι)· ἐκκορεσμένος, χορτασμένος.

διᾶ-κόσιοι, ἰων. **δηκόσιοι**, αι, α (**δισ+ἐκατόν**)· δύο ἑκατοντόδες, «διακόσιοι» (λατ. **ducenti**)· ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῇ ἐν. μετὰ ὀνόματι περιληπτικῶ (πληθῆος σημαντικῶ): **ἵππος διακόσια**=διακόσιοι ἵπποις.

Ἔτυμ.: ἐκ τοῦ ἔωρ. τύπου **δια-κάτιοι** συνάγεται διττὸ τὸ β' συνθ. **-κάτιο** (<*k̑iti-, ἐξ οὗ καὶ **ἐ-κατόν** (ὁ βλ.))· ὅπως δὲ ἐν τῷ **ἐ-κατόν** τὸ **ἐ**· εἶναι ἐξέλιξις τοῦ ἀριθ. **ἔν**, ὅπου καὶ ἐνταῦθα τὸ **ἀ'** συνθετ. **δια-** (< ἀριθμ. **δύο**—ὁ τύπος **-κόσιοι** ἀντὶ **-κάσιοι** ὀφθαίεται εἰς ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἀριθμ. **-κοντα, -κοστός** ὅπως ἐπίσης καὶ ὁ τύπος τοῦ **ἀ'** συνθ. **δια-**, **διη-** ἀντὶ ***δι**· (***δικόσιοι**) ὀφθαίεται εἰς ἀναλογίαν πρὸς τοὺς τύπους **τριά-, τετρη-**.

δια-κοσμέω, μελ. -ήσω (βλ. κοσμέω)· διαχωρίζω καὶ τακτοποιῶ, κατατάσσω, παρατάσσω κατὰ φεῖράν || ἐπιθεωρῶ.—μέσον, θάλλω ὅλα εἰς τάξιν, τακτοποιῶ.

δια-κοσμηθεῖμεν, ἐπικ. ἀντὶ **διακοσμηθεῖμεν**, **ἀ'** πλθ. εὐκτ. **ἀορ. ἀ'** τοῦ **διακοσμέω**.

δι-ἀκούω, μελ. -οῦσμαι· πρκ. **-ακήκω**· ἀκούω μέχρι τέλους, ἀκούω ἐντελῶς || ἀκούω (μανθάνω) παρ' ἄλλου

δια-κράζω, μελ. -ψω· φωνάζω δυνατῶ, κραυγάζω || διαγωνίζομαι πρὸς τινά εἰς τὸ κραυγάζειν.

δια-κρέκω, μελ. -ξω (βλ. κρέκω)· κρούω τὰς χορδὰς τῆς λύρας.

δια-κρήνώω, ὄμορ. **-κρᾶνώω**, μελ. -ώσω (διὰ+κρήνη)· κᾶμνω νὰ ρεῦσθαι τι ὡς ἐκ τινος κρήνης, κᾶμνω γὰ ἀναδύσθαι τι, χύνω.

δι-ακρίθῶω, μελ. -ώσω (διὰ+ἀκριθῆς)· ἔξακριβῶω τι, ἐξετάζω τι μετὰ πάσης ἀκριβείας || ἔχω ἀκριβεστάτην γνώσιν περὶ τινός.

δια-κρίδόν, ἐπικ. (**διακρίνω**)· κερχωρισμένως || ἐξόχως, πρὸ παντός (λατ. **eximie**).

δια-κρίθῆσομαι, πκθ. μελ. **ἀ'** τοῦ **διακρίνω**.

δια-κρίθῶ, ὄμορ. παθ. **ἀορ. ἀ'** τοῦ **διακρίνω**.

δια-κρίνειε, γ' ἐν. εὐκτ. **ἀορ. ἀ'** τοῦ **διακρίνω**.

δια-κρινθείς, ἐπικ. ἀντὶ **διακρίθεις**, πκθ. παθ. **ἀορ. ἀ'** τοῦ **διακρίνω**.

δια-κρινθῆμεναι, ἐπ. τύπος ἀντὶ **δια-κρίθῆναι**, ἀπρρ. παθ. **ἀορ. ἀ'** τοῦ **διακρίνω**.

δια-κρίνω, μελ. -ῶω (διὰ τοὺς χρόνους βλ. κρίνω)· χωρίζω τὸ ἐν ἀπὸ τὸ ἄλλο, διαχωρίζω || ἀποχωρίζω τοὺς μαχομένους.— Παθητ., χωρίζομαι, διαλύομαι || διασκορπίζομαι. 2) «διακρίνω», κᾶμνω διάκριον, διαστέλλω τὸν ἕνα ἀπὸ τὸν ἄλλον. 3) τακτοποιῶ, καθορίζω, ἐκφέρω ἀπόφασιν ἐπὶ τινος διαφωνίας (διαμφισβητήσεως) || **διακρίνω ἀΐρειναι**=κᾶμνω τὴν ἐκλογὴν μου.— Μέσον, διαλύω (μίαν φιλονεικίαν π.χ.).— Παθητ., ἐπὶ προσώπων, διαχωρίζομαι, ἀποχωρίζομαι || λαμβάνεται περὶ ἐμοῦ ἀπόφασις || ὡς καὶ ἐπὶ πράγμ., λαμβάνεται ἀπόφασιν περὶ τινος πράγμ.— || κᾶμνω διάκριον || δέτω τι κατὰ μέρος (ἀποχωρίζω) δι' ἱεροῦς σκοποῦς.— || ὡς μέσον, ἀμφιβάλω, διαστάζω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

διᾶ-κρίσις, -εως, ἢ ὁ χωρισμός, τὸ διαχωρίζειν, ἢ διάλυσις. 2) ἀπόφασις, κρίσις ἢ ἡ ἰκανότης πρὸς διάκρισιν.

δια-κρίτέον, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ **διακρίνω**· πρέπει νὰ ἀποφασίσθαι τις.

διᾶ-κριτός, ὄν (**διακρίνω**)· διακεκριμένος (κυρ. κερχωρισμένος) || ἐκλεκτός, ἐξοχός.

δια-κροτέω, μελ. -ήσω (βλ. κροτέω)· κροτῶ διὰ μέσου, τ. ἔ. διασπῶ, διαρρηγνύω.

διᾶ-κρουσις, -εως, ἢ (**δειακρούω**)· ἀπόκρουσις, ἀπομάκρυνσις || ἀναβολή. Ἐκ τοῦ

δια-κρούω· κτυπῶν διατριπῶ, ἢ δοκιμάζω διὰ κρούσεως.— || ἀποδιώκω ἀπ' ἑμαυτοῦ, ἀπομακρύνω ἀπὸ κοντά μελ. || ἀναβάλλω || ἀπαλλάσσωμαι τινός || ἀποφεύγω ἢ διαφεύγω δι' ἀναβολῶν.

δι-ἄκτορος, -ον, ἢ **δι-ἄκτωρ**, -ορος, ὁ (**δι-ἄγω**)· ὄδηγός, ἄγωγός, παραπομπός (ἐπιθ. τοῦ Ἑρμού).

Ἔτυμ.: ἡ συνήθης καὶ παλαιότερα ἔτυμολ. εἶναι ἐκ τοῦ **διᾶγω**, ἢ σημασ. ἄλλως τε τοῦ **ἄθηγο** ἀρμῆς πρὸς τὸν ῥόλον τοῦ Ἑρμού (σχετῶν πάντοτε: **διάκτορος ἀργεῖφόντης**). Κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ **διήκω** ἢ **διάκω**, συγγ. τῷ **ἄκνυς, διᾶκω** (ἐπὶ εἰς **διᾶκτορος**=διάκονος, «διάκος»), τ. ἔ. πρὸς εἰ. **δι-** (ἢ **δισ-**) + **τρ. ακ-** (=ὁ ἐπισηπεύδων, ὁ ταχὺς), **λία** ἀπιθάνως ὁμοῦ.— Κατὰ τὸν Boisacq καὶ ἄλλους <**διὰ+κτερ-**, πρὸς **κτέρας** (δῶρον, κτήμα, κυρ. τὰ προσφερόμενα εἰς τοὺς νεκρούς) πρὸς λ. ὡς **κτερέω** (ἀπονέμω τὰς τελευταίας τιμὰς). Σημειωτέον ὅτι ἐν Ἰλ. Ω 397 ὁ Ἑρμῆς ἀναφέρεται ὡς υἱὸς τοῦ **Πολύ-κτορος**· **-κτωρ**· **-κτορος** ὡς **-φῶρ**· **-φῶρος** (**τελεσ-φῶρος**), κλῶν· **κλοπός**.

δια-κυδᾶω, καὶ **δια-κυβεύω** (**κύβος**)· παίζω τοὺς κύβους μετὰ τίνος || ριψοκινδυνεύω, διακινδυνεύω.

δια-κυκάω, μελ. -ήσω (βλ. κυκάω)· ἀναμειγνύω μετὰ τινος, ἀναταράσσω.

δια-κύπτω, μελ. -ψω· κύπτω καὶ διέρχομαι διὰ τινος, κύπτω διὰ νὰ ἴδω μέσα εἰς τι || εἰσχωρῶ, εἰσδίδω.

δια-κωλύτης, -οῦ, ὁ· ὁ ἐμποδίζων, ὁ κωλυσιεργῶν. Ἐκ τοῦ

δια-κωλύω, μελ. -ύσω (βλ. κωλύω)· ἐμποδίζω, συγκρατῶ, ἀναχαίτιζω.

διακωχή, ἐσφαλμένος τύπος ἀντὶ **δι-οκωχή** (ὁ βλ.).

δια-λαγγάνω, μελ. -λήξομαι· ἄορ. β' **διελάχον** (βλ. **λαγγάνω**)· διαίρω ἢ διαμοιράζω διὰ κλήρου || κόπτω εἰς τεμάχια, κομματιάζω.

δια-λάθειν, ἀπρρ. **ἀορ. β'** τοῦ **διαλανθάνω** (ὁ βλ.).

δια-λακέω, μελ. -ήσω (βλ. λακέω)· σπάζω εἰς δύο, διαρρηγνύμαι μετὰ πατάγου.

δια-λακτιζώ, μελ. -ίσω· λακτιζῶν διασπῶ.

δια-ἀλέω, μελ. -ήσω· συζητῶ ἀνοικτὰ καὶ μεγαλοφώνως μετὰ τινος περὶ τινός.

δια-λαμβάνω, μελ. -λήψομαι· ἀόρ. β' -έλαβον· πρκ. -έληφα· παθ. πρκ. -έλημμαι· λαμβάνω ἢ δέχομαι κεχωρισμένως (κατὰ σαιράν).— **1** ἀρπάζω μετὰς δύο μου χείρας, ἐναγκαλιζομαι (λατ. complexi) || ὡς γυμναστικός ὄρος (ἢ παλαιστικός), πᾶν ἀπό τῆν ὀσφύν. **2**) συλλαμβάνω διὰ τοῦ νοῦ, κατανοῶ.— **3** χωρίζω, διαίρω (λατ. dirimere) || διαχωρίζω || ὡς ἐπεξηγῶ, ἐρμηνεύω. **2**) ἀποκόπτω, ἀποχωρίζω, ἀποκλείω, τι. **3**) διαμοιράζω.

δια-λάμπω, μελ. -ψω· λάμπω διὰ μέσου τινός, λάμπω, εἶμαι καταφανής, εἶμαι ἐξοχος, διακρίνομαι || ἐπὶ τῆς ἡμέρας, ἐξημερώνω, εὐχαρίζω.

δια-λανθάνω, μελ. -ῆσω· ἀόρ. β' -έλαθον· πρκ. -λέθηθα (βλ. λανθάνω)· διαφεύγω τὴν προσοχήν, μὲν ὡς ἀφανής || μετὰ αἰτ. προσ., διαφεύγω τὴν προσοχήν τινός.

δια-λάγειν· ἀπρφ. ἀόρ. β' τοῦ διαλαγγάνω.

δια-ἀλγής, ἐς (διὰ + ἄλγος)· προξένων μέγα ἄλγος, ἀλγινός, θλιβερός.— **1** || ὁ ὑποφέρων πολλὸν πόνον.

δια-λέγω, μελ. -ξω· κάμνω ἐπιλογήν, «ξεδιαλέγω».— **1** || διαλέγομαι, ἀποθ., μετὰ μέσ. μέλλ. -λέξομαι, καὶ μετὰ παθ. μελ. -λεχθήσομαι· μέσ. ἀόρ. α' διελέξαμην, παθ. διελέχθη· πρκ. διελέγμαι· συνδιαλέγομαι, συσκέπτομαι, συνομιλῶ μετὰ τινός. **2**) ἀπολ. μεταχειρίζομαι γλῶσσάν τινα ἢ διάλεκτον. **3**) συζητῶ, πραγματεύομαι.

δια-λέπω, μελ. -ψω· ἀόρ. β' -έλιπον· πρκ. -λέλοιπα, παθ. -λέλειμαι· ἀφίνω ἐν τῷ μέσω διαστήματι· παθ. ὑπερ. διελέλειπτο (ἀπροσ.) = εἶχεν ἀπομείνει χάσμα τι. **2**) ἀμτβ., ἀπέχω διάστημα τι || τὸ διαλείπον = τὸ μεταξὺ διάστημα, τὸ μεταξὺ ἀπομένον κενόν, τὸ χάσμα.— **1** || ἀφίνω νὰ παρέλθῃ χρόνος, παύω || μετὰ μτχ., παύω πράττων τι. **2**) ἐπὶ χρόνου, παρεμπίπτω, μεσολαμβάνω, παρέρχομαι.

δια-λείχω, μελ. -ξω (βλ. λείχω)· λείχω ἐντελῶς, γλύφω διὰ τῆς γλώσσης, ἀπαλείφω τὸ ὅλως διόλου.

δια-λεκτικός, ἢ, ὄν (διαλέκομαι)· ἰκανός συζητητής, ἐμπειρός εἰς τὸ συνδιαλέγεσθαι ἢ διαλεκτικῆ (ὄν. τέχνη) = ἡ τέχνη τοῦ συζητεῖν περὶ τινος (τοῦ πραγματευέσθαι τι) δι' ἐρωταποκρίσεων.

διά-λεκτος, ἢ (διαλέγομαι)· συνομιλία, συζήτησις.— **1** || ἐναρδὸς λόγος, γλῶσσα. **2**) ἡ γλῶσσα (διάλεκτος) χώρας τινός (τῆς τοῦ ἢ λαοῦ), ὅ, τι καὶ σήμερον νοούμεν λέγοντες τὴν λ.

δια-λέληθα, πρκ. τοῦ δια-λανθάνω.

δια-λέλημαι, πρκ. τοῦ διαλαμβάνω.

δια-λέλύκα, **δια-λέλύμαι**, ἐνεργ. καὶ παθ. πρκ. τοῦ διαλύω.

δια-λελύσσομαι, πρκ. τοῦ διαλυνομαι.

διά-λεξις, -εως, ἢ = διάλεκτος I.

δια-λέξομαι, μελ. τοῦ διαλέγομαι.

δια-λεπτο-λογέομαι (διὰ + λεπτός + λέγω)· συζητῶ μετὰ ἀνιάρως λεπτολογίας (βλ. διάλεκτος).

διά-λεπτος, ὄν (διὰ + λεπτός)· λεπτολόγος || λίαν λεπτός ἢ στενός ἢ μικρός.

διά-λευκος, ὄν (διὰ + λευκός)· σηματομενός με ἀσπρὸν ἢ μεμειγμένος μετὰ λευκοῦ, ἢ μίλιευκος.

δια-λεχθῆναι, ἀπρφ. ἀόρ. α' τοῦ διαλέγομαι.

δια-λήσω, μελ. τοῦ δια-λανθάνω.

δια-λίπειν, ἀπρφ. ἀόρ. β' τοῦ διαλείπω.

δι-ἀλλάγη, ἢ (διαλλάσσω)· ἀνταλλαγῆ || ἀλλαγῆ ἀπὸ ἐχθρας εἰς φιλίαν, συνδιαλλαγῆ, συμφιλίωσις || συνθήκη εἰρήνης || συνήθ. κατὰ πληθ.

δι-ἀλλαγμα, -ατος, τὸ (διαλλάσσω)· τὸ ἀντάλλαγμα καὶ ἡ ἀντάλλαγῆ.

δι-ἀλλακτήρ, -ῆρος, ὅ, καὶ **διαλλακτήρ**, -οῦ, ὅ (διαλλάσσω)· ὁ συνδιαλλακτήρ, ὁ μεσολαβὼν πρὸς συμφιλίωσιν, συμφιλιωτής.

δι-ἀλλάσσω, ἀτ. -τω, μελ. -ξω· πρκ. διήλλάχα· δίδω ἢ λαμβάνω εἰς ἀντάλλαγμα || ὅθεν, κάμνω ἀντάλλαγῆν, ἀνταλλάσσω. **2**) συνδιαλλάσσω, συμφιλίωσω, τινὰ με ἄλλον (τ. ἔ. ἀνταλλάσσω τὴν ἐχθρὰν με φιλίαν).— **1** || Παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. **δια-λάξομαι**· ἀόρ. α' διηλλάχθη καὶ β' διηλλάγη· πρκ. διηλλάγμαι· συμφιλίωνομαι, συνδιαλλάσσομαι, γίνομαι φίλος.— **3** || ἀμτδ. διαφέρω ἀπὸ τινος εἰς τι ||

οὔτω καὶ ἐν τῷ παθ. (κυρ. ἐν τῷ ἀόρ. α' διαλλαχθῆναι), εἶμαι διάφορος, διαφορετικός.

δι-ἄλλομαι, μελ. -αλούμαι (βλ. ἄλλομαι), ἀποθ.· πηδῶ ὑπεράνω τινός, πηδῶ ἀπέναντι.

δια-λογίζομαι, μελ. -ίσσομαι, ἀτ. -ισομαι· πρκ. -λελόγομαι, ἀποθ.· κανονίζω, τακτοποιῶ, λογαριασμοῦς || ἐντεῦθεν, κάμνω ἀκριβῆ λογαριασμόν, λογαριάζω ἐπακριδῶς.— **1** || συνδιαλέγομαι, συζητῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δια-λογισμός, ὁ (δια-λογίζομαι)· τακτοποίησις λογαριασμών.— **1** || ὑπολογισμός, σκέψις, συλλογισμός, μελέτη. **2**) συζήτησις, συνομιλία.

διά-λογος, ὁ (διαλέγομαι)· συνομιλία, «διάλογος», συζήτησις.

δια-λοιδορέομαι, παθ. ἀόρ. α' διελοιδορήθη, ἀποθ.· ὑβρίζω, περιγελῶ.

δια-λύθηναι, ἀπρφ. παθ. ἀόρ. α' τοῦ διαλύω.

δια-λύμαινομαι, ἀόρ. α' διελυμάνθη· πρκ. δια-λελύμαμαι, ἀπρβ.· κακομεταχειρίζομαι τινα, τοῦ φέρομαι κατὰ τρόπον ἐπαισχυντον || βλάβω, καταστρέφω, ἐντελῶς, ἀφανίζω || ἐξαπατῶ || κιβδηλεύω.

διά-λύσις, -εως, ἢ (διαλύω)· ἡ ἀπελευθερωσις τινος ἀπὸ τινός, ὁ χωρισμός || «διόλουσις» (ὡς καὶ νῦν), καταστροφή.— **1** || τέλος, ποῦσις || παῖσις ἐχθροπραξίαν, συνθήκη εἰρήνης.

διαλυσι-φίλος, ἐν (διαλύω + φίλος)· ὁ διαλύων τὴν φιλίαν.

δι-λύτης, -ου, ὁ (κατ' ἄλλους, ἦτον ὀρθῶς, διαλυτής· πρβλ. καταλύτης, προλύτης, ἐπιλύτης) (διαλύω)· ὁ διαλύων, ὁ καταστρέφων.

διά-λύτος, ὄν (διαλύω)· ὁ διαλελυμένος, χαλαρωμένος.— **1** || **διαλυτός**, ἢ, ὄν· ὁ δυνάμενος νὰ διαλυθῆ, ὑποκείμενος εἰς διάλυσιν, δεκτικός διαλύσεως.

δια-λύω, μελ. -ῶσω· πρκ. -λέλυκα· παθ. ἀόρ. α' -ελύθη· πρκ. -λέλυμαι· λύω τὸ ἐν ἀπὸ τὸ ἄλλο (διαλύω εἰς τὰ ἐξ ὧν συντέθη), διαχωρίζω, ἀποχωρίζω || ὀπολύ. **2**) δέτω τέρμα εἰς τὴν εἰς ἐχθρὰν π. χ., φιλίαν κ.λ.). **3**) συμφιλίωσω, συνδιαλλάττω. **4**) **διαλύειν διαβολὰς** = δέτειν τέρμα εἰς συκοφαντίας (ἐξελέγχειν αὐτὰς εἰς ἀσάβημα) || ὡς πληρώνω τὸ χρέος μου, ἐξοφλῶ.— **1** || χαλαρώνω || καθιστῶ τι λεπτοφές καὶ εὐκαμπτον.

δι-αφίτω, μελ. -ώσω (διὰ + ἀφίτων)· γεμίζω τι με ἀφίτα (τ. ἔ. με κριθάλευρα).

δια-λυθῶμαι· πρκ. -λελώβημαι (ἐν παθ. ἔνν.), ἀποθ.· κακοποιῶ τινα κατὰ τρόπον φρικτόν, περικόπη τὰ ὄκτρα, κολοβύνω.

δι-αμαθύνω (βλ. ἀμαθύνω)· συντριβῶ εἰς κόνιν, κατεδαφίζω, καταστρέφω ἐντελῶς, ἐξοντώνω.

δια-μαντεύομαι, μελ. -εύσομαι· ἐκδίδω ἀόφασιν διὰ μέσου χρησμοῦ (μαντείας), χρησμοδοτῶ.

δι-αμαρτάνω, μελ. -ῆσομαι· ἀόρ. β' -ἤμαρτον· πρκ. -ἤμαρτηκα· (βλ. ἀμαρτάνω)· ἀποτυγχάνω ἐντελῶς, παραπλανῶμαι ἐντελῶς ἀπὸ... (μετὰ γεν.). **2**) δὲν κατορθώνω νὰ κάμω ἢ νὰ ἀποκτήσω τι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δι-αμαρτία, ἢ (διαμαρτάνω)· χονδρικὸν σφάλμα || ἐσφαλμένος ὑπολογισμός. **2**) πλήρης ἀποτυχία.

δια-μαρτύρεω, μελ. -ῆσω ὡς ἀτ. δίκαν, ὄρος, μεταχειρίζομαι **διαμαρτυρίαν** (βλ. βλ.), καταθέτω μαρτυρίαν ὑπὲρ ἢ ἐναντίον ἐνοτάσεως τινός.— **1** || παθ. (ἀόρ. α' **διαμαρτυρήθη**)· ἐπιβεβαιώνομαι, ἐπικυροῦμαι, ἀπὸ μαρτυρίας. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δια-μαρτύρια, ἢ· κατάθεσις μαρτυρίας πρὸς ὑποστήριξιν ἢ ἀνασκευῆν ἐνοτάσεως τινός.— **διαμαρτυρία** ἐν τῷ ἀτιμῷ δικαίῳ ἐκκαλεῖται καὶ αὐτῇ αὐτῇ ἢ ἐνοτάσει, ὑποκαλλομένη ἐνότα καὶ κατὰ τὴν ἀνάκρισιν, ἵνα παρεμποδίσῃ τὴν ἐνώπιον δικαστηρίου ἐκδικασιν ὑποθέσεως. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς δίκης ὁ κατηγορούμενος ἠθύνεται πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς διαδικασίας νὰ καταθέσῃ ἐνοτάσιν (ἢ τοὶ **διαμαρτυρίαν**) **εἰθὴν δίκην μὴ εἰσαγόμενον εἶναι**), ὁπότε ἡ δίκη ἀνεβάλλετο καὶ τὸ δικαστήριον ἀπεφάνετο πρῶτον ἐπὶ τῆς ἐνοτάσεως. Ἡ τοιαύτη **ἐνοτάσις - διαμαρτυρία** ἔπρεπε νὰ στηρίζεται ἐπὶ τῆς μαρτυρίας ἐνὸς τοῦλάχιστον μαρτύρου (δοῦν καὶ τὸ ὄνομα).

δια-μαρτύρομαι, μελ. -ὑροῦμαι, ἀποθ. ἐνώπιον θεοῦ καὶ ἀνδρώπων (ἐπισημῶς) διαμαρτύρομαι, καταθέτων ἐνόρκως ὅτι εἶμαι ὁδῶς || ὡς. ἀπαρνούμαι ἐνόρκως || διαθεβαίω ἐπισημῶς.— || παρακαλῶ, ζητῶ, ἐπιμόνως || ἐξορκίζω ἱκετεύων.

δια-μάσσω, ἀττ. -ττω, μελ. -ξω· ζυμώνω, καταζυμώνω.

δια-μάχομαι, μέλ. -χέσομαι καὶ ἀττ. -μαχοῦμαι, ὡς. -χῆσομαι, ἀποθ. ἀγωνίζομαι πρὸς τινα, μάχομαι ἐναντίον τινός || μάχομαι μετὰ τινος ἐναντίον ἄλλου. 2) ἀγωνίζομαι μέχρι τέλους, ἀγωνίζομαι ἀνεπιτόμως καὶ ἐπιμόνως (λατ. *depergnare*).

δι-αμάω, μέλ. -ῆσω· ἄορ. δι-ῆμωσα (διὰ + ἀμάω)· δερρίζω ἢ κόπτω διὰ μέσου. 2) σκαλίζω, ἀνασκάπτω || τὴν αὐτὴν σμ. καὶ ἐν τῇ μέσῳ.

δια-μεθ-ῆμι· ἐγκαταλείπω, ἀφίνω, τι τελείω.

δι-αμείβω, μέλ. -ῶω (βλ. ἀμείβω)· ἀνταλλάσσω || *διαμείβω τι πρὸς τι* = ἀνταλλάσσω τι ἀντὶ ἄλλου (ἢ μέ τι) || ὡς. καὶ ἐν τῇ μέσῳ: -εσθαί τί τινος ἢ ἀντί τινος.— || ἀλλάσσω θέσιν, μεταβαίνω ἀπὸ μίας θέσεως εἰς ἄλλην || διέρχομαι διὰ μέσου (ἢ εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος). 2) ἀπὸλ., μεταβάλλω, ἁλλοιωῶ, μετατρέπω.

δια-μεΐναι, ἀπρφ. ἄορ. α' τοῦ διαμένω.

δι-αμείψις, -εως, ἢ (διαμειψίω)· ἀνταλλαγῆ.

δια-μελαίνω, μέλ. -ἄνω· καθιστῶ τι ἐντελῶς μέλαν.

δια-μελεῖσθαι (δια-μελεῖζω)· τεμαχιδόν, κατὰ μέλη, «κομματίζω».

δια-μέλλω, μέλ. -εως, ἢ (δια-μέλλω)· τὸ νὰ μέλλῃ τις πάντοτε νὰ πράξῃ τι, συνεχῆς ἀναβολή· καὶ

δια-μελλήτης, -οῦ, ὅ (διαμέλλω)· ὁ συνεχῶς ἀνοβάλλων. Ἐκ τοῦ

δια-μέλλω, μέλ. -μελλήσω (βλ. μέλλω)· πάντοτε μέλλω νὰ πράξω τι || πάντοτε εὐρίσκομαι εἰς τὸ σήμερον νὰ πράξω τι || ἐντεῦθεν, ἀναβάλλω συνεχῶς.

δια-μεμένηκα, πρξ. τοῦ διαμένω.

δια-μεμνημαι, πρξ. τοῦ διαμνησσομαι.

δια-μέμφομαι μέμφομαι (ψέγω) μετὰ δριμύτητος. **δια-μένω** (διὰ τοὺς χρόνους βλ. μένω)· μένω δι-αρκῶς εἰς τι μέρος, παραμένω, ἐπιμένω. 2) εἶμαι σταθερός, ἐγκατερωθῶ, ἐμένω. 3) συνεχίζω, ἐξακολουθῶ, διαρκῶ, ἀπομένω.

δια-μερίζω, μέλ. -ίσω καὶ ἀττ. -ίω· «διαμερίζω», διαίρω, κόπτω εἰς μέρη (μερίδας) || μτφρ. προκαλῶ διχονοίας (διαφωνίας).—|| Παθητ., διαφωνῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δια-μερισμός, ὁ διαίρεσις, διαμοιρασμός || δι-χόνοια, διαφωνία.

δια-μετρέω, μέλ. -ῆσω· μετρῶ διὰ μέσου, μετρῶ ἐντελῶς, καταμετρῶ || μετρῶ καὶ ἀποχωρίζω || μετρῶν διαίρω εἰς μέρη, κατανέμω, διανέμω.—Μέσον, τὸ νὰ μὴ ἐξη προσμετρηθῆ (κατανεμηθῆ) μερίδιον, λαμβάνω μερίδιον. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δια-μετρητός, ἢ, ὄν (διαμετρέω)· ὁ μετρηθεὶς καὶ χωρισθεὶς, ὁ καταμετρημένος || ὁ δυνάμενος νὰ καταμετρηθῆ.

διά-μετρον, τὸ (λατ. *dimensum*)· τὸ διὰ μέτρου καθωρισμένον μερίδιον, σιτηρεσίον ἀτραπιώτου, ἢ μισδοτροφοδοσία του. Ἐκ τοῦ

διά-μετρος, ἢ (διὰ + μέτρον)· ὅ, τι καὶ νῦν, ἢ διά-μετρος κύκλου ἢ ἡ διαγωνίος τετραγώνου. 2) κανὼν πρὸς κατασκευὴν τῆς διαμέτρου (τὸ ὄργανον θηλ. δι' οὗ οὐρεῖ τις τὴν διάμετρον ἐπὶ τινος σώματος).

δια-μηχανάομαι, ἀποθ. ἔφευρικόςω, ἐπιπρῶ.

δι-αμιλλάομαι, μέλ. -ῆσομαι· ἄορ. α' διημιλλήθην, ἀποθ. ἀμιλλῶμαι μετὰ ἄεργου, ἀγωνίζομαι (συναγωνίζομαι) λυσσῶδως.

δια-μιμνήσκομαι, ἀπκντῆξ μόνον ἐν τῷ παθ. πρξ. *δια-μνήσκω*· διατρώω ἐν τῇ μνήμῃ.

δια-μινύρομαι, ἀποθ. ἄδω (ψάλλω) μετὰ τόνου κλαυθμηρισμοῦ.

δια-μιστούλλω, μέλ. -ῆλω· ἄορ. α' -εμιστύλα (βλ. *μιστύλλω*)· κατακόπτω εἰς τεμάχια.

δια-μνημονεύω, μέλ. -οω· ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου, ἀναπολῶ, ἐνθυμούμαι || ἐντεῦθεν, ποιούμαι μνείαν, ἀναφέρω.

δια-μοιράω (διὰ + μοῖρα)· διαίρω, κατακόπτω, σχι-

ζω. 2) μέσον, δίδω μερίδιον, διαμοιράζω, διανέμω. **δι-αμπάξ**, (διὰ + ἀν(δ) + πάξ τοῦ πῆγγυμι)· ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, «πέρα γιὰ πέρα».

δι-αμπερές, (διὰ + ἀνα-πέρω), ἐπιρ. τόπου· ἐντελῶς διὰ μέσου, «πέρα γιὰ πέρα».— δλονύξ ἐν τεμάχιον, «μονοκόμματα». 2) ἐπὶ χρόνου, ἀπ' ὀρχῆς μέχρι τέλους, αἰώνως.— [κυρ. εἶναι οὐδ. τοῦ ἐπιθ. *διαμπερῆς*].

δια-μυδάλεος, α ον (βλ. *μυδάλεος*)· διάδροχος, βρεγμένος, μουσκευμένος.

δια-μῦθο-λογέω, μέλ. -ῆσω· ἀνακοινῶ τι διὰ τοῦ στόματος, ἐκφέρω διὰ τοῦ λόγου, ὁμιλῶ, συνομιλῶ.

δια-μυλλάινω, μέλ. -ἄνω (διὰ + μύλλω)· «οτραβοστομιάζω», διαστρέφω τὸ στόμα ἢ καὶ τὰ χεῖλη, κάμνω διαφόρους μορφασμούς, πρὸς χλευασμὸν τινος.

δι-αμφίδιος, ον (διὰ + ἀμφίς)· ὄλιως διόλου διάφορος, διαφορετικός.

δι-αμφισ-θητέω, (διὰ + ἀμφίς + βαίνω· βλ. ἀμφισβητέω)· διαφιλονεικῶ, διαφωνῶ || διασχιρίζομαι τὰ ἀντιθέτα ἀπὸ ἄλλους.

δια-ναυ-μάχέω, μέλ. -ῆσω (διὰ + ναυμαχέω)· συγκροτῶ (μακρὰν) ναυμαχίαν.

δι-ἀν-δίχα, (διὰ + ἀνὰ + δίχα), ἐπιρ. εἰς δύο κομμάτια || κατὰ δύο τρόπους || *διάνδιχα μερμηρίζειν* = κυμαίνεσθαι, ταλαντεύεσθαι, μεταξύ δύο γυναικῶν.

δια-νεΐμαι, ἀπρφ. ἄορ. α' τοῦ διανέμω.

δι-ἀνεκῆς, ἐς, ὄρωρ. καὶ ἀττ. τύπος τοῦ διηνεκῆς (ὁ βλ.).

δια-νέμησις, -εως, ἢ· διανομή. Ἐκ τοῦ

δια-νέμω, μέλ. -νεμῶ· ἄορ. α' δι-ένειμα· πρξ. -νεμένηκα (διὰ + νέμω)· χωρίζω εἰς μέρη, διαμοιράζω, «διανέμω».—Μέσον, διαμοιράζω μεταξύ μας.— Παθ. διαδιδομαι, ἐξαπλώνομαι, ἐξω.—|| θάλλω εἰς τάξιν, κυβερνῶ.

δια-νέομαι (διὰ + νέομαι), ἀποθ. διέρχομαι.

δι-αν-έστην, **δι-αν-έστηκα**, ὁ ἄορ. καὶ ὁ πρξ. τοῦ δι-αν-ίστημι.

δια-νεύω, μέλ. -σω (βλ. νεύω)· κάμνω νεύμα, «γνέφω», προσκαλῶ διὰ νεύματος, κλίνω τὴν κεφαλὴν εἰς σημεῖον συγκατανεύσεως.

δια-νέω (βλ. νέω), μέλ. -νεύσομαι· κολυμβῶν διέρχομαι ἀντίπεραν, κολυμβῶ διὰ μέσου, διαπερῶ θάλασσαν (ποταμὸν κ. λ.).

δια-νήχομαι, ἀποθ. = διανέω (ὁ βλ.).

δια-νίζω, μέλ. -νίωω (βλ. νίζω)· πλύνω τι ἐντελῶς, καθαρῶς ὄλιως διόλου.

δια-νίσσομαι (βλ. νίσσομαι), ἀποθ. διέρχομαι διὰ μέσου τινός, διαπερῶ.

δι-αν-ίστημι, μέλ. *διαναστήσω* (διὰ + ἀνὰ + ἵστημι)· ἀνεγείρω τι, στήνω τι ὄρθιον.— || Παθητ., μετὰ ἐνεργ. ἄορ. β' -ανέστην καὶ πρξ. -ανέστηκα· ἴσταμαι μακρὰν ἀπὸ τινος, ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τινος.

δια-νοέομαι, μέλ. -ῆσομαι· ἄορ. α' -ενοήθην· πρξ. -νενοήμαι, ἀποθ. σκέπτομαι περὶ τινος, προτίθεμαι, σκοπεύω, λατ. *meditari*. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δια-νόημα, -ατος, τὸ (διανοέομαι)· σκέψις, ἰδέα, στοχασμός.

δια-νοητικός, ἢ, ὄν (διανοέομαι)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν διανοήσιν, νοερός.

διά-νοιά (καὶ *διάνοιά*), ἢ (διανοέομαι)· || σκέψις, νοῦς, πνεῦμα, διανοήσις.— || διαλογισμός, σκοπός, πρόδεσις || γνώμη, ἰδέα, πίστις, δοξασία || ἡ ἔννοια ἢ ἡ σημασία ἐνός πράγματος.

δι-αν-οίγω, μέλ. -ξω· ἀνοίγω ὀλίγον, ἀνοίγω ἐν τῷ μετὰξ || ἐντεῦθεν, ἀναπτύσσω, ἐπεξηγῶ, ἐρμηνεύω.

διανοιχθεῖς, Προστ. παθ. ἄορ. α' τοῦ διανοίγω.

δια-νομεύς, -έως, ὁ (διανέμω)· ὅ, τι καὶ σήμερον, ὁ διανέμνων, ὁ διαμοιράζων.

δια-νομή, ἢ (διανέμω)· ὁ διαμοιρασμός, «διανομή» ὡς καὶ σήμερον.

δι-ανταίος, α ον (βλ. ἀνταίος)· ὁ διερχόμενος ἐντελῶς (κατ' εὐθείαν) διὰ μέσου, ὁ διαπερῶν || ὁ ἐκτεινόμενος ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, δι' ἄλης τῆς γραμμῆς || ἢ *διανταία* (ἐνν. *πληγῆ*) = διαμπερές (καί-ριον) τραῦμα || μτφρ. ἀμετάβλητος, ἀνηλέης, ἀ-κορπτος.

διαντλέω, μελ. -ήσω (βλ. ἀντλέω)* ἔξαντλώ δω-
λως διόλου, ἀφαιρῶ τελείως, ἀποξηραίνω || μτρφ.
πίνω μέχρι τραγός (λατ. *exhaustire*).

δια-νυκτερεύω, μελ. -σω (διά+νύξ)* διέρχομαι
τὴν νύκτα, «περνῶ τὴν νύκτα μου».

διανύω ἢ **διανύτω*** μελ. -ύσω (βλ. ἀνύω)* φέ-
ρω ἔντελως εἰς πέρας, τελείως, περατώνω κατ-
ερθῶν || δδόν *διανύω* = τερματίζω ταξίδιον (τὴν
αὐτὴν σημ. ἔχει τὸ ῥῆμα καὶ παραλειπομένης τῆς αἰτ.
δδόν).

δια-ξαίνω, μελ. -ἄνω* ξένω καλά, «λανορίζω» ||
διασχίζω, διασπαράσσω.

διαξείζω, δωρ. ἀντι *διάξειζεις*, β' ἐν. μελ. τοῦ *διάγω*.

δια-ξίφίζομαι, ἀποθ. (διά+ξίφος)* μάχομαι διὰ
ξίφους, ξιφομαχῶ || μάχομαι μέχρι θανάτου.

δια-παιδεύομαι* διέρχομαι ἀπὸ μιαν σειρὰν ἐκ-
παιδεύσεως || διανύω τὸν ἀπαιτούμενον δι' αὐτὴν
χρόνον.

δια-πάλαιω, μελ. -οω* παλεύω, συνεχίζω παλαι-
ων, ἐξακολουθῶ νὰ παλεύω.

δια-πᾶλλω, ἢ* σκληρῶς ἀγών.

δια-πάλλω, μελ. -πᾶλλω* διασεύω, τινάσσω δυνα-
τά || διανέμω διὰ κλήρου.

δια-παλύω, μελ. -ῦνω (βλ. παλύω)* κόμνω
δρῦμματα, συντριβῶ.

δια-παντός, ἐπίρ. = *διὰ παντός** πέρα-πέρα, ὅλως
διόλου || πάντοτε.

δια-παπταίνω (βλ. παπταίνω)* βλέπω τριγύρω
ἔντρομος, ρίπτω περίξ δειλὰ θλέμματα.

δια-παρα-τρίβω, ἢ (διά+παρα+τριβω)* ἀνωφε-
λῆς σπουδῆ, ματαία ἔνσαχόλησις || ἄσκοπος λογο-
μαχία.

δια-παρθενεύω, μελ. -σω (διά+παρθένος)* ἀφαι-
ρῶ τὴν παρθενίαν παρδένων κόρης, διακορεύω.

δια-πασσάλεύω, ἀττ. -παταλεύω, μελ. -σω (διά+
πάσσαλος)* καρφῶνων τεντώνω (ἐπι-δῆματ' ἐκτει-
νόμενον πρὸς κατεργασίαν) || ὡς. στερεώνω τὰ ἄκρα
διὰ πασσαλώσεως (καρφώματος) ὡς κτὰ τὴν σταύ-
ρωσιν.

δια-πάσσω, ἀττ. -ττω* μελ. *διαπάσσω* (βλ. πάσσω)*
ραντίζω περίξ, πασπαλίζω.

δια-παύω, μελ. -οω* κόμνω τι νὰ παύσῃ ἔντελως.
Παθητ., παύω νὰ ὑφίσταμαι.

δια-πειλέω, μελ. -ήσω (βλ. ἀπειλέω)* ἀπειλῶ
σκληρῶς (μετὰ δριμύτητος) || ὡς. ἐν μέσῳ μετὰ τῆς
αὐτῆς σημ.

δια-πεινάω, ἀπρφ. -πεινήν* συναγωνίζομαι πρὸς
τινα, τίς νὰ πεινᾷ περισσότερο, διαγωνίζομαι μετὰ
τινα εἰς τὴν πείναν || πεινῶ πολύ.

δια-πειρα, ἢ* ἀπόπειρα, δοκιμή. Ἐκ τοῦ

δια-πειράομαι, μελ. -ἄσομαι* ἀορ. α' -επειράθην*
πρκ. -πεπειράμαι, ἀποθ. κόμνω ἀπόπειραν διὰ τι,
δοκιμάζω τι (μετὰ γεν.) || μετ' αἰτ., ἔχω πείραν
πράγματός τινος.

δια-πείρω, μελ. -περῶ (βλ. πείρω)* διαπερῶ, δι-
ατριπῶ.

δια-πέμπω, μελ. -ψω* στέλλω περίξ, στέλλω ἐ-
δῶ κί' ἐκεῖ, πρὸς διαφόρους κατευθύνσεις.— || στέλ-
λω διὰ μέσου, στέλλω ἀντικρῶ, εἰς τὸ ἄλλο μέρος.

δια-πενθέω* πενθῶ διαρκῶς, διατηρῶ τὸ πέν-
θος μου.

δια-πέπασμαι, πρκ. τοῦ *δια-πάσσω* (βλ. βλ.).

δια-πεπειράμαι, πρκ. τοῦ *δια-πειράομαι* (βλ. βλ.).

δια-πεπολεμησομαι, τετελ. μελ. τοῦ *διαπολεμέω*.

δια-πέπυσμαι, πρκ. τοῦ *δια-πυνθάνομαι*.

δια-περαίνω, μελ. -ἄνω* φέρω εἰς πέρας, περατῶ.

δια-περαιώω, μελ. -ώσω (βλ. περαιώω)* μεταθι-
βάζω (μεταφέρω) τι εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος.— Παθητ.,
μεταφέρομαι, μεταθιβάζομαι, εἰς τὸ ἀπέναντι μέ-
ρος, διαβαίνω ἀπέναντι. 2) σύρω τι ὅλως διόλου
ἔξω ἀπὸ τὴν θῆκην.

δια-περᾶναι, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ *δια-περαίνω* (βλ. βλ.).

δια-περάω, μελ. -ἄσω (βλ. περάω)* περῶ (περνῶ)
διὰ μέσου || διαπερῶ ἀπέναντι, μεταβαίνω (διαβαί-
νω) ἀπέναντι.

δια-πέρθω, μελ. -οω* ἀορ. β' *διεπράθθον*, ἐπ. ἀπρφ.

*δια-πραθῆεν** μέσ. ἀορ. β' *διεπράθθον*, ἐν παθητ.

ἐνν. (βλ. *πέρθω*)* καταστρέφω ἔντελως, κατεδαφίζω,
ληληταῶ, ἐρημῶν.

δια-πέρσαι, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ *διαπέρθω*.

δια-πεσεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *διαπίπτω*.

δια-πεσεῖσθαι, ἀπρφ. μέσ. μέλλ. τοῦ *διαπίπτω*.

δια-πέτταμαι = *διαπέτομαι* (βλ. βλ.).

δια-πετάννυμι, ἢ -ύω* μελ. -πεεῶω (βλ. *πετάν-
νυμι*)* ἀνοίγω καὶ ἀπλώνω || ἐκτυλίσσω || ἐπὶ πτηνῶν,
ἀνοίγω τὴς πτέρυγας εἰς πτῆσιν.

δια-πέτομαι, μελ. -πηήσομαι* ἀορ. β' -επειτόμην ἢ
-επιτόμην (βλ. *πέτομαι*)* ἀποθ. πετῶ (ἴπταμαι) διὰ
μέσου τινός. 2) πετῶ μακράν, ἐξαφανίζομαι

δια-πεττεύω* παίζω τούς πεσοῦς μετὰ τινα, δο-
κιμάζω τὴν τύχην μου παίζων πεσοῦς.

δια-πεύσομαι, μελ. τοῦ *διαπυνθάνομαι* (βλ. βλ.).

δια-πεφοιδάσθαι, ἀπρφ. παθ. πρκ. τοῦ *δια-φοιδά-
ζω* (βλ. βλ.).

δια-πεφράδα, πρκ. τοῦ *δια-φράζομαι* (βλ. βλ.).

δια-πήγγυμι, μελ. -πήξω* μέσ. ἀορ. α' *διεπηξά-
μην* (βλ. *πήγγυμι*)* ἐμπηγνύω τι διὰ μέσου || στε-
ρεώνω τι ἀνάμεσα εἰς δύο πράγματα || στερεώνω
τι μαζί με ἄλλο.

δια-πηδάω, μελ. -ήσομαι* πηδῶ διὰ μέσου, πηδῶ
εἰς τὸ ὄπεναντι μέρος.— || ἀμτθ. κόμνω πῆδη.

δια-πίαινω, μελ. -ἄνω (βλ. *πιάνω*)* καθιστῶ τι
λίαν παχῶ, παχύνω τι παρὰ πλάτ.

δια-πίμπλημι, μελ. -πῆσω (βλ. τοῦ χρόνου βλ.
πίμπλημι)* γεμίζω τι μετὰ τὸ ὀλίγον.— Παθητ., εἰμαι
τελείως γεμάτος ἀπὸ τι, πληροῦμαι ἔντελως ἀπὸ τι.

δια-πίμπρημι* καίω ἔντελως.

δια-πίνω, μελ. -πίομαι* διαγωνίζομαι πρὸς τινα
εἰς τὸ τίς ἐκ τῶν δύο μας ζύναται νὰ πῆρ περισσότερο
(«παραβαίνω μετὰ κάποιον στοῦ πλοῦτος»).—
|| πίνω κατὰ διαλείμματα.

δια-πίπτω, μελ. -πεσοῦμαι (βλ. τοῦ χρόνου βλ.
πίπτω)* πίπτω διὰ μέσου, διαλοισθαίνω, διαφεύγω ||
ἀστοχῶ, ἀποτυχῶ, ὅλως διόλου || σφάλλομαι || πη-
γαίνω κακὰ || ἀποδεικνύομαι ἄχρηστος καὶ ἀνωφελῆς.

δια-πιστεύω, μελ. -οω* ἐμπιστεύω τι εἰς τινα,
ἐμπιστεύομαι εἰς τινα || ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς τινα.
— Παθητ., μου εἶναι τι ἐμπιστευόμενον, κάτι μου
ἔχουν ἐμπιστευθῆ || ἀπολαύω ἐμπιστοσύνης ὡς
πρὸς τι.

δια-πλέκω, μελ. -ξω* πλέκω τι διὰ μέσου ἄλλου
|| δύο ἢ περισσότερα πράγματα συμπλέκω εἰς ἓν,
πλέκω τι ἔως τέλους.— || «ξεπλέκω», διαλύω τὸ ὕ-
φασμα, διασπῶ, διαχωρίζω: *διεπλέκω τὸν βίον* =
τελειώνω τὸ ὕφασμα τοῦ βίου μου.

δια-πλεύσας, μετ. ἀορ. α' τοῦ

δια-πλέω, μελ. -πλεύσομαι* πλέω διὰ μέσου.

δια-πληκτίζομαι (βλ. *πληκτίζομαι*), ἀποθ. πυ-
γμοχῶ ἢ ἀψιμαχῶ ἐναντίον τινός, «διαπληκτίζομαι»
ὡς κτλ νῦν λέγομεν.

δια-πλήσσω, ἀττ. -ττω, μέλ. -ξω* θραύω εἰς τε-
μάχια, σχίζω.

διά-πλοος, συνηρ. -πλους, δ (διαπλέω)* ὡς ἐπίθ.,
ὁ διαπλέων, ὁ πλέων (διὰ μέσου τινός) εἰς τὸ ἀπ-
έναντι μέρος.— || ὡς οὐσιαστ., δ *διάπλους* = ἡ διά-
πλευσις, ταξίδιον ἀπὸ μέρους εἰς μέρος, πέρασμα.
2) πορθμός, πόρος.

δια-απλώω, μελ. -ώσω (διά+ἀπλώω)* ἀπλώνω, ἐξ-
απλώνω, ἀναπτύσσω, ἐκτυλίσσω.

δια-πνέω, ἐπ. -πνεύω* μελ. -πνεύσομαι* ἀορ. α'
διεπνεύσα (βλ. *πνέω*)* πνέω (φυσῶ) διὰ μέσου, δρο-
οίζω, ἀναζωογονῶ.— || ἀναπνέω κατὰ διαλείμματα,
«ἀνασαίνω», ἀναλαμβάνω, ἀναζῶ.— || Παθητ., ἐξ-
ατμίζομαι, διασκορπίζομαι, ἐν εἰδει ἀτμῶν.

δια-ποικίλλω, μελ. -ιλῶ* κόμνω τι ποικίλον, τὸ
στολίζω μετὰ διάφορα πράγματα, χρώματα κλπ., τὸ
«ποικιλίζω».

δια-πολεμέω, μελ. -ήσω* δεξάγω μέχρι τέλους
πόλεμον, φέρω εἰς πέρας τὸν πόλεμον, τὸν ἀπο-
τελειώνω (λατ. *debellare*). 2) συνεχίζω τὸν πό-
λεμον, ἐξακοῦομαι νὰ μάχομαι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δια-πολέμησις, -εως, ἢ* ὁ τερματισμός, ἡ ἀπο-
τελείωσις τοῦ πολέμου, ἡ ἀποπεράτωσις τοῦ πολέ-
μου, τὸ τέλος του.

δια-πολιορκέω, μελ. -ήσω· πολιορκῶ ἀδικόπως, ἀποκλείω, ἐνεργῶ συνεχῆ ἀποκλεισμόν.

δια-πομπεύω, μελ. -σω (βλ. *πομπεύω*)· φέρω εἰς πέρας τὴν πομπήν. 2) περιφέρω, φέρω περίξ.

δια-πομπή, ἡ (*διαπέμψω*)· τὸ ἀποστέλλειν (ἀποστολή) κατὰ διαφόρους διευθύνσεις ἢ ἀνταλλαγῆ εἰδησίω. 2) διαπραγματεύομαι, ἀποστολή πρέσβεων.

δια-πονέω, μελ. -ήσω· ἀπεργάζομαι τι πλήρως καὶ μετὰ κόπου (λατ. *elaborare*) ἢ ἀσκάω, μετέρχομαι, ἐπαγγέλλομαι, τι.—Παθητ., διευδύνομαι, κυβερνώμαι ἢ ὡς. καταπονοῦμαι.—ἴμτθ. ἐργάζομαι οκληρῶ, μοχθῶ, κοπιῶ.

διά-πνον, ον (*διαπονέω*)· ὁ ἔχων ὑποστῆ πολλά θάσανα, ταλαιπωρημένος, σκληραγωγημένος. 2) μετὰ ἐνεργ. σημ., ἐπίπνοος, κοπιώδης.

δια-πόντιος, ον (*διά+πόντος*)· ὁ πέραν τῆς θαλάσσης εὐρισκόμενος, ὑπερπόντιος, λατ. *transmarinus* ἢ ὁ πλέων (διευδυνόμενος) πρὸς τὰ ἀντικρῦ (τὰ μακρυνά) πελάγη.

δια-πόνως, ἐπίρ. τοῦ *διάπνοος*· μετὰ πόνου καὶ μόχθου.

δια-πορεύω, μελ. -σω· φέρω (μεταφέρω, μεταβιβάζω) εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, διαπερῶ.— Παθητ. (μετὰ μέσ. μέλλ. -εῦσομαι καὶ παθ. ἀορ. ἀ' *διεπορεύθη*), πορεύομαι διὰ μέσου, διέρχομαι διὰ μέσου, διαβαίνω ἢ μετρ. διέρχομαι (τόν βίον π. χ.).

δια-πορεύω, μελ. -ήσω (βλ. *ἀπορεύω*)· καὶ ἀποθ. *διαπορεύομαι*, ἀορ. ἀ' *διηπορεύθη*· εὐρίσκομαι ὅπως διόλου ἐν ἀπορίᾳ, εὐρίσκομαι ἐν ἀμηχανίᾳ, τὰ ἔχω κυριολεκτικῶς χαμένα.

δια-πορθέω, μελ. -ήσω = *διαπέρθω* (β βλ.)· ἀφαιρίζω ἐξ ὁλοκλήρου, καταστρέφω ἐντελῶς.

δια-πορθεύω, μελ. -σω· μεταφέρω (μεταβιβάζω) εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος ἢ διαβιβάζω ἀγγελίαν ἢ ἐπὶ διαπορθμευτικῶν λέμβων, *διαπορθμεύειν ποταμόν* = μεταφέρειν (διαβιβάζειν), εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος τοῦ ποταμοῦ.

δια-πραγματεύομαι, ἀποθ.· συζητῶ, πραγματεύομαι, περὶ τίνος πράγματος μετὰ πάσης ἐπιμελείας, ἀπ' ὄρχης μέχρι τέλους.

δια-πράθεειν, ἀπρφ. ἐπ. ἀορ. ε' τοῦ *διαπέρθω* (β βλ.).

δια-πράσσω, ἀττ. -ττω, ἰων. *δια-πρήσσω*· μελ. -ξω· ἀποτελεῖν, ἀποπερατῶ, συμπληρῶν (λατ. *conficere*) ἢ ἄμτθ., συμπληρῶ τὸν δρόμον μου διὰ μέσου, πορεύομαι διὰ μέσου. 2) ἐκτελῶ (φέρω εἰς πέρας), κατορθύνω ἢ μέσον, κατορθύνω τι δι' ἐμαυτὸν, κερδίζω τὴν ὑπόθεσίν μου. 3) προξένω τὸ τέλος τινός, φονεύω τινά, ἀποκτείνω (λατ. *conficere*).

δια-πρεπής, ἐς· ἔξοχος, διακεκριμένος, ἐπιφανής. Ἐκ τοῦ

δια-πρέπω· εἶμαι ἐπιφανής ἢ ἐξέχω, ὑπερέχω, τῶν ἄλλων ἢ εἶμαι διακεκριμένος, διακρίνομαι, «διαπρέπω».

δια-πρεπῶς, ἐπίρ. τοῦ *δια-πρεπής* (β βλ.)· κατὰ τρόπον ὑπέροχον. Ὑπερθ. *διαπρεπέστατα*.

δια-πρεσβεύομαι, ἀποθ.· ἀποστέλλω πρεσβείας (πρέσβεις) εἰς διάφορα μέρη.

δια-πρήσσω, ἰων. ἀντὶ *δια-πράσσω* (β βλ.).

δια-πρίω, μελ. -πριοῦμαι· πρσ. -πέπρισμαι· διὰ πρίονος χωρίζω εἰς δύο, πριονίζω εἰς δύο ἢ *διαπρίειν τοὺς ὀδόντας* = τρίχειν τοὺς ὀδόντας.— Μέσον, «τριγανίζω με τὰ δόντια μου».

δια-πρό (γραφόμενον καὶ διὰ *πρό*)· ὄλος διόλου, «πέρα-πέρα».

δια-πρύσιος, α, ον (*διαπρεῶς*) = *διαμπερής*· περὶν διὰ μέσου, διαπεραστικός, ὄξυς, ἀνατριχιαστικός (ἐπὶ ἡχων) ἢ ὀξύ., *διαπρύσιον* ὡς ἐπίρ. = ὄξεως, διαπεραστικός. 2) ὁ μακρὰν ἐκτεινόμενος· *πρῶν πεδίον διαπρῦσιον τετυχηῶς* = λόφος ἐκτεινόμενος θαδέως εἰς τὴν πεδιάδα. 3) φανερός.— [*διαπρύσιος* (**δια-πρυτιος*, πρβλ. *διαπρό* < *διά+πρό*, *πρό* : *πρυ* < *ἰαπ. prui* ἐν ἀρχ. περσ. *prusna*, *prusna* (=δψις, πρόσωπον), *Διθ. prusna* (=οτόμα)· πιθαν. ἀντίθ. τῆς *πυ* < *pu* (πρβλ. *πύματος* = ἔσοχατος)· βλ. καὶ *πρύτανις*].

δια-πτάσθαι, ἀπρφ. ἀορ. ε' τοῦ *διαπέτομαι*· καὶ *διαπτέσθαι*· ἀπρφ. ἀορ. ε' τοῦ *διαπέτομαι* (β βλ.).

δια-πτοέω, μελ. -ήσω· ἐπ. ἀορ. ἀ' *διεπτοίησα* (βλ. *πτοέω*)· ἐκφοβίζω τινά, ἀπομακρύνω τινά διὰ τοῦ τρόμου, τρομοκρατῶ τινά.

δια-πτύσσω, μελ. -ξω (βλ. *πτύσσω*)· ἐκτυλίσσω, ἀνοίγω καὶ ἀπλώνω, ἀναπτύσσω, ἀποκαλύπτω.

δια-πτύχη, ἡ (*διά+πτύχη*)· πτυχή, δίπλωσις, «δίπλα».

δια-πτῦω, μελ. -θσω (βλ. *πτῦω*)· πτύω ἐπάνω εἰς τινα, καταπτῦω, περιφρονῶ ἐντελῶς.

δια-πυκτεύω, μελ. -σω (βλ. *πυκτεύω*)· πυγμαχῶ πρὸς τινα, διαγωνίζομαι πρὸς τινα εἰς τὴν πυγμῆν.

δια-πυθάνομαι, μελ. -πέυσομαι· πρσ. -πέπυσμαι· ἀορ. ε' *επυθόμην*· ἀνερευνῶ, ἀναζητῶ, δι' ἐρωτήσεων ἢ ἀνευρίσκω, ἀνακαλύπτω.

διά-πῦρος, ον (*διά+πῦρ*)· πεπυρακτωμένος, «διά-ἄπυρος», καυτερός, φλογερός. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δια-πύρως, μελ. -ώσω (*διάπυρος*)· θάλλω εἰς πῦρ, κατακαίω, πυρπολῶ.

δια-πωλέω, μελ. -ήσω· πωλῶ δημοσίᾳ.

δια-ῤραι, ἀπρφ. ἀορ. ἀ' τοῦ *δι-ἄρω* (β βλ.).

διαραίρημαι, ἰων. ἀντὶ *διήρημαι*, παθ. πρσ. τοῦ *διαίρειω*.

δια-ῤράσσω, ἀττ. -ττω, μελ. -ξω· διαρρήγνυμι, θραύω, διασπῶ.

δια-ῤργεος, ον (*διά+ῤργής*, *ῤργός* Δ)· λευκόστικτος, διάστικτος διὰ λευκῶν στιγμάτων, λευκοποίκιλος.

δια-ῤρθρός, μελ. -ώσω (*διά+ῤρθρον*)· χωρίζω δι' ῤρθρώσεων ἢ συναρμολόγω με ἄρμους. 2) συμπληρῶ ἐν λεπτομερείᾳ, περιγράφω εὐκρινῶς.

δια-ῤριθμέω, μελ. -ήσω· λογαριάζω, ὑπολογίζω, ἀπαριθμῶ ἢ ὡς. διακρίνω ἀριθμητικῶς (λατ. *enumerare*).

δια-ῤρκέω, μελ. -έσω (βλ. *ῤρκέω*)· ἔχω πλήρη ἰσχύν, ἰσχύω ἢ ἀντέχω, διαρκῶ, ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ.—τρέφω, χορηγῶ τρεφῆν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δια-ῤρκής, ἐς· ἄρκετος, ἐπαρκής ἢ συνεχής, διαρκῶν, μακροχρόνιος. Ἐπίρ. -κῶς, ὑπερθ. -κείστατα.

δια-ῤρμόζω ἢ -ττω, μελ. -σω· διαμοιράζω εἰς διάφορα μέρη, διαδέτω.

δια-ῤρπάγή, ἡ· λεηλασία, «διαρπαγή». Ἐκ τοῦ

δια-ῤρπάζω, μελ. -ῤσομαι (διὰ τοὺς χρόνους βλ. *ῤρπάζω*)· σχίζω, κόπτω, εἰς τεμάχια ἢ λεηλατῶ (λατ. *diripere*), λαφυραγωγῶ ἢ ἀποσῶ ὡς λείαν.

δια-ῤρᾶγῆναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. ε' τοῦ *διαρρήγνυμι*.

δια-ῤρᾶγῆσομαι, παθ. μελ. ε' τοῦ *διαρρήγνυμι*.

δια-ῤρραίνω (βλ. *ῤραίνω*)· ραντίζω τι(νὰ) ὄλος διόλου (τελείως).— Παθητ., ρέω, χύνομαι, πρὸς διαφόρους κατευθύνσεις.

δια-ῤραῖω, μελ. -σω· ἀορ. ἀ' *διέρραισα* (βλ. *ῤραῖω*)· καταστρέφω ἐντελῶς, κατασυντριβῶ, ἐξολοθρεύω.

δια-ῤρέω, μελ. -ρεῦσομαι· παθ. ἀορ. ε' (μετὰ ἐνεργ. σημ.) -ερρήν· πρσ. -ερρήκα· ρέω (τρέχω) διὰ μέσου ἢ ἐκφεύγω διὰ μέσου, διαλοισθαίνω ἢ ἀπολ. «διαρρέω», «κάνω νερά».— μετχ. πρσ. *διερρηγῶς* = χάλινον, χάσκων.— ἢ διαφεύγω ὡς τὸ ὕδωρ, ἐξαφαιρίζομαι.

δια-ῤρῆγνυμι, μελ. -ρῆξω (διὰ τοὺς χρόν. βλ. *ρῆγνυμι*)· θραύω εἰς δύο, διασπῶ.— Παθητ. σκάω, σκάζω.

δια-ῤρῆδην, ἐπίρ. (*δι-ῤρῶ*, *δια-ῤρῆθῆναι*)· ρητῶς καὶ κατηγορηματικῶς, σαφῶς, διακεκριμένως.

δια-ῤρῆξας, μετχ. ἀορ. ἀ' τοῦ *διαρρήγνυμι*.

διά-ῤριμα, -ατος, τὸ (*διαρρήπτω*)· τὸ ρίψιμον (χύσιμον) περίξ ἢ τὸ πήδημα ἐδῶ κ' ἔκει. Ἐκ τοῦ

δια-ῤρριπτασκεν, γ' ἐν. ἰων. πρτ. τοῦ *διαρρήπτω*.

δια-ῤρριπτέω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ πρτ. = *διαρρήπτω* (β βλ.).— ἢ ἄμτθ. ρίπτω ἑμαυτὸν, καταδύομαι, βουτῶ.

δια-ῤρριπτω, ἐπικ. *διαρρίπτω*, μελ. -ψω· ρίπτω διὰ μέσου, ρίπτω περίξ, διασκορπίζω ἢ ἐκσφενδονίζω, ἐξακοντίζω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

διά-ῤρριψις, -εως, ἡ (*διαρρίπτω*)· διασκορπιζόμενος.

δια-ῤρροή, ἡ (*διαρρέω*)· ἡ διὰ μέσου ροή ἢ ἄγωγός ἢ σωλὴν, διὰ μέσου τοῦ ὁποῦο ρεῖ τι.

δια-ῤροδέω, μελ. -ήσω (βλ. *ῤροθέω*)· διερχόμενος διὰ μέσου τινός ροχθῶ (κροτῶ, παταγῶ, βοῦζω).

διά-ῤροια, ἡ = *διαρροή* (β βλ.), τὸ ρεῖν διὰ μέ-

σου || (κυρ. ὡς ἰατρικὸς δρόμος) ἡ νόσος διάρροια.

δια-ρροίξω, μελ. -ήσω (βλ. ῥοίξω)· διέρχομαι διὰ μέσου τινός μετὰ συριγμοῦ || τρέχω με ὀρμήν διὰ μέσου τινός || πίνω ὀρμητικῶς.

δια-ρρύδαν, ὄμφρ. ἀντι-**ρρύδην**, ἐπιρ. (διαρρέω)· «λύωνοντας» καὶ «κάμνοντάς το» νά διαρρήν καὶ νά ἐξαφανίζονται.

δια-ρρῆναι, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ διαρρέω.

δια-ρρῆσμαι, μελ. τοῦ διαρρέω.

δια-ρρῶξ, -ώγος, ὁ, ἡ (διαρρήγνυμι)· διερρηγμένως, διεσχισμένως, διεσπασμένως.

δι-αρτάμευ, μελ. -ήσω· ἐπιτετ. **ἀρταμέω** (β βλ.)· κόπτω εἰς τεμάχια, διαμελίζω.

δι-αρτάω, μελ. -ήσω (βλ. ἀρτάω)· ἐξαρτῶ, κρεμῶ || διακόπτω || ἀποχωρίζω.

δια-σαίνω (ἐπιτετ. **σαίνω** β βλ.)· περισαίνω, κολλακέω.

δια-σαίρω (ἐπιτετ. **σαίρω**)· πρκ. -σάσηρα· μειδιῶ θλοουρῶς ὡς ὁ γρυλλίζων κύων.

δια-σάλακωνίζω, ἐπιτετ. **σαλακωνίζω** (ὁ βλ.)· βαδίζω κουνιωτῶς καὶ λυγιοτῶς || βαδίζω με τσακίσματα.

δι-φασσάει, ἀπρφ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ δι-ἄδω-

δια-σάφευ, μελ. -ήσω (διὰ + σαφής)· καθιστῶ τι ἐντελῶς σαφές, δεικνύω ὀλοφάνερα.

δια-σάφηνίζω, μελ. -σω (βλ. σαφηνής)· καθιστῶ τι τελείως σαφές, διευκρινίζω, ἐρμηνεύω || ὀρίζω σαφῶς.

δια-σεῖω, μελ. -σω· σεῖω βιαίως, σεῖω μεθ' ὀρμῆς. 2) συγγέω, προκαλῶ (ἐπιφέρω) σύγχειοιν.— || βασανίζω, καταπονῶ, καταπιέζω.

δια-σεύομαι ἐπ. ἀορ. β' **δισεσθμην**, γ' ἐν. **δισέσθτο**· Παθητ. ὀρμῶ, πηδῶ, τινάσσομαι, διὰ μέσου.

δια-σημαίνω, μελ. -ἄνω· σημειῶνω, σημαδεύω, καθιστῶ τι εὐδιάκριτον διὰ σημείου || καθιστῶ τι γνωστόν, ἐπεξηγῶ, ἀναπτύσσω.

διά-σημος, ον (διὰ+σημα)· ὀλοκάθαρος, σαφής || διακροισμένος, διάσημος, ἐπίσημος, ἔξοχος.

Διάσις, τὰ (Διάσις)· ἐορτή τοῦ Διὸς ἐν Ἀθήναις.

δια-σιωπάω παραμένω σιωπηλός. 2) μετ. παρ-έρχομαι τὴν ἐν σιωπῇ, παρασιωπῶ, τι, δὲν ἀναφέρω τι.

δια-σκανδίζω (διὰ+σκανδέξ), μελ. -σω· τρέφομαι με σκάνδικας (ἀγριολάχανα, κττά τινας τὰ μυρῶντα πρβλ. ὄμφρ. καὶ τοῦ σημερ. λάχανον «σκάντζικας») || ὑπαινιγμῶς ἀφορῶν εἰς τὸν Εὐριπίδην, τοῦ ὁποίου ἡ μήτηρ ἦτο λαχανόπωλις.

δια-σκάπτω, μελ. -πω· σκάπτω διὰ μέσου τινός, σκάπτω διανοίγω, δημιουργῶ ρήγμα μέσα εἰς... || κατασκάπτω, καταστρέφω

δια-σκεδάννυμι, μελ. -σκεδῶ καὶ ἀττ. -σκεδῶ· ἀορ. α' -εσκέδᾶσα· διασκορπίζω ἔξω || σπαταλῶ || ἀπολύω, διαλύω.

δια-σκεδάσειεν, γ' ἐν. Ἔνκτ. ἀορ. α' τοῦ διασκεδάννυμι.

δια-σκευάζω, μελ. -άσω· βάλλω εἰς τάξιν, τακτοποιῶ.— Παθητ. καὶ μέσον, ἐφοδιάζω, ἐξοπλίζω, ἑμαυτὸν || ἐφοδιάζομαι, ἐξοπλίζομαι.

δια-σκέψομαι, μελ. τοῦ διασκοπέω (β βλ.).

δια-σκηνάω ἡ -έω, μελ. -ήσω· καὶ **διασκηνόω**, μελ. -ώσω· στήνω σκηνάς κατὰ διαστήματα, κατασκηνώνω εἰς διάφορα μέρη || εἰς ἕκαστος ἀποσύρεται εἰς τὴν σκηνὴν του. 2) καταλείπω τὴν σκηνὴν τοῦ συντρόφου, ἀπέρχομαι ταύτης.

δια-σκίδνυμι, ἀντι **διασκεδάννυμι**· διασκορπίζω.

δια-σκοπέω, κατ' ἔνεστ. καὶ πρτ.· μελ. -σκέψομαι (ἐκ τῆς βίβλ. τοῦ σκέπτομαι)· πρκ. -έσκεμμαι· θλέπω διὰ μέσου, ἐξετάζω, λαμβάνω ὑπ' ὄψιν μου.— || θλέπω περίε, ἐπιτηρῶ, παραφυλάσσω.

δια-σκοπιόμαι, ἀποθ. (διὰ+σκοπιά)· παρατηρῶ ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς, κατασκοπεύω.

δια-σκορπίζω, μελ. -σω· σκορπίζω πρὸς διαφόρους κατευθύνσεις.

δια-σκώπτω, μελ. -πω· σκώπτω (κοροϊδεύω).— Μέσον, ἀστείζομαι ἀμοιβαίως μετὰ τινός, ἀνταλλάσσω σκώμματα || σκορπίζω τὰ σκώμματά μου πρὸς διαφόρους κατευθύνσεις.

δια-σμάω, ἰων. -σμέω· μελ. -ήσω· σπογγίζω || πλύνω καλά, καθαρίζω.

δια-σμήγω· τρίβω καλῶς || τρίβων καθαρίζω τι.

δια-σφίζομαι, μελ. -ίσσομαι, ἀποθ.· ἐνεργῶ ἢ ὁμιλῶ ὡς σοφιστής.

δια-σπέρρακτός, ἡ, ὄν· ὁ κατασπαραγμένος, κατακρουρημένος. Ἐκ τοῦ

δια-σπάρσσω, ἀττ. -ττω, μελ. -ξω· σχιζῶ εἰς τεμάχια, κατασχιζῶ, κατακρουρῶ.

δια-σπάρῃναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. β' τοῦ διασπείρω.

δια-σπᾶω, μελ. -άσω καὶ συχρότ. -άσομαι (διὰ τοὺς χρόνους βλ. σπάω)· σχιζῶ εἰς δύο, κατασχιζῶ, διαχωρίζω (λατ. *divellere*) || θραύω, καταβάλλω, καταστρέφω || ἐπὶ νόμων, καταργῶ, παραβαίνω.— Παθητ., ἐπὶ στρατιωτῶν, διαμοιράζομαι εἰς σκηνάς καὶ καταλύματα.

δια-σπείρω, μελ. -σπερῶ· σπείρω ἐδῶ κί' ἐκεῖ || διασκορπίζω τῆδε κάκεισε || σπαταλῶ.— || διαχωρίζω.

δια-σπερά, ἡ (διασπείρω)· διασκορπισμός, διασπορά.

δι-άσσω, **διήττω**, ἀττ. ἀντι **δι-αῖσσω** (β βλ.).

δια-στεθάσομαι, μελ. -ήσομαι, ἀπρθ. διακανονίζω, ρυθμίζω διὰ κανόνων, τακτοποιῶ.

δια-στάς, **δια-στήναι**, μετ. καὶ ἀπρθ. ἀορ. β' τοῦ δι-ἰστημι.

διά-στάσις, -εως, ἡ (δια-στήναι τοῦ δι-ίστημι)· τὸ ἴσασθαι μακράν, ὁ χωρισμός || ἀπόστασις, διάστημα. 2) διαφωνία, διχόνοια (λατ. *dissidium*).

δια-σταυρῶ, μελ. -ώσω· ὀχυρῶνω (περιφράσαι) διὰ σταυρώματος (διὰ χαρακώματος ἐκ πασσάλων).

δια-στείχω, ἀορ. β' **δισείχον**· βαδίζω διὰ μέσου, διέρχομαι, διαβαίνω || διαρκῶ, συνεχίζω.

δια-στέλλω, μελ. -στελῶ· χωρίζω, ἐκτείνω, ἀπομακρύνω || διακρίνω, κρύνω σαφῆ διακρίνειν, καθορίζω.— || δ.δ.ω σαφές διαταγῶς, διατάσσω.

διά-στημα, -ατος, τὸ (διαστήναι)· ὁ μεταξὺ χωρὸς, «διόστημα».

διαστήτην, ἐπ. ἀντι **δισεστήτην**, γ' δυϊκ. ἀορ. β' τοῦ δι-ίστημι.

δια-στίλβω, μελ. -πω· στίλβω, λάμπω διὰ μέσου || λαμποκοπῶ, ἀστράφτω.

δια-στοιβάω, μελ. -άσω· στοιβάω (γεμίζω, «στουπώνω») τὰ ἐν τῷ μεταξύ.

δια-στοιχίζομαι, μελ. -ίσσομαι, ἀποθ.· διαμοιράζω κανονικῶς.

δια-στολή, ἡ (διαστοέλλω)· διαχωρισμός || διακρίσις διαφορά.

δια-στράτηγέω, μελ. -ήσω· ὑπηρετῶ ὡς στρατηγός, ἀναλαμβάνω τὰ καθήκοντα στρατηγού.

δια-στρέφω, μελ. -πω (διὰ τοὺς χρόνους βλ. στρέφω)· στρέφω κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, συστρέφω, στρεφογυρίζω τι, στρεβλώνω.— Παθητ., συστρέφομαι, εἶμαι στρεβλωμένος || ἔχω τοὺς ὀφθαλμοὺς μου συνεστραμμένους, κυττάζω ἀλλοίθωρα || ἀλλοιθωρίζω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

διά-στροφος, ον (δια-στρέφω)· ὁ διεστραμμένος, στρεβλωμένος, συνεστραμμένος || μετφ. ὁ διεστραμμένος τὸν χαρακτήρα.

δια-σύρω, πρκ. -σέσυρα· σχιζῶ εἰς τεμάχια || βασανίζω || περιγελῶ, χλευάζω, ταπεινώνω.

δια-σφάζω, ἀττ. -σφάττω, μελ. -ξω· σφάζω, κόπτω τὸν λαῖμόν τινος εἰς δύο, κατασφάζω.

δια-σφαιρίζω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ιῶ· ρίπτω τι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὡς σφαιραν.

δια-σφάλλω, ἐπιτετ. **σφάλλω**· κάμνω τι νά σφάλη (νά ἀνατραπῆ, νά σκοντάψη), ἀνατρέπω ἐντελῶς.

δια-σφάζω, -σφάγος, ἡ (διασφάζω)· ἀνιχνίω γινώμενον βιαίως, σχιζομαι, ρήγω, βραχύδης χαροῦδρα.

δια-σφενδονάω, μελ. -ήσω· διασκορπίζω (ρίπτω μακράν) διὰ σφενδόνης ἢ ὡσάν διὰ σφενδόνης.— Παθητ., ἐκτινάσσομαι μακράν εἰς τεμάχια.

δια-σφηκόμαι, πρκ. -εσφήκομαι, παθητ. (διὰ + σφήξ)· συμπίεζομαι (σφιγγομαι) εἰς τὴν ὀσφύν ὡς σφήξ.

δια-σχιζῶ· σχιζῶ εἰς δύο, διαχωρίζω, διχοτομῶ.— Παθητ., ἀορ. α' **δισχισθῆν**· κόπτομαι (σχιζομαι) εἰς δύο, διαχωρίζομαι, ἀποχωρίζομαι.

δια-σχών, μετ. ἀορ. β' τοῦ δι-έχω.

δια-σφίζω, μελ. -σώσω (διὰ τούς χρόνους βλ. σφίζω)· διασφρώ τινα (ἤ τι) σώων και ἀβλαβῆ διὰ μέσου τῶν κινδύνων, ὀδηγῶ τινα ἀσφαλῶς διὰ μέσου τῶν κινδύνων και τόν ἐξάγω ἐξ αὐτῶν σώων και ἀβλαβῆ ἢ σω. διασφρώ ἐν τῇ μνήμῃ.—Μέσον. διαφυλάσσω δι' ἐμαυτόν.— Παθητ., διέρχομαι ἀσφαλῶς, **διασφίζομαι εἰς...** ἤ **πρός...** = φθάνω ἀσφαλῆς (σώος) εἰς τὸ μέρος.

δια-σφάσσομαι, μελ. -σάσσομαι, ὄρω. ἀντι διασφισσάω.

δια-τάξω, μελ. -σω (διὰ+τάξω)· διατάσσω, τακτοποιῶ, διευθετῶ.

δια-τάγη, ἡ (διαταγήναι τοῦ διατάσσω)· ὡς και παρ' ἡμῖν, προσταγή, διάθεσις, τακτοποιήσις.

δια-τάγηται, ἀπρφ. παθ. ἀορ. β' τοῦ διατάσσω.

διά-τάγμα, -ατος, τὸ (διατάσσω)· διαταγή, προσταγή, πρόσταγμα.

δια-τάμνω, ἰων. ἀντι διατέμνω (ὁ βλ.).

διά-τάξις, -εως, ἡ (διατάσσω)· κατόταξις, τακτοποιήσις, διευθέτησις ἢ κυρ. ἐπὶ στρατευμάτων ἐν τάξει μάχης.

δια-τάρασσω, ἀττ. -τιῶ· μελ. -ξω· ἐμβάλλω εἰς μεγάλην σύγχυσις, συγχέω ἐντελῶς.

δια-τάσσω, ἀττ. -τιῶ· μελ. -ξω.— Παθ ἀορ. α' -ε-τάχθη, ἀορ. β' -ε-τάχην· πρκ. -τέταγμα· τακτοποιῶ ἢ θάλλω εἰς τάξιν, παρατάσσω στρατόν πρὸς μάχην ἢ σω. τάσσω ἐνα-ἐνα χωριστά. 2) μετ' αἰτ. και ἀπρφ., διορίζω τινα διὰ τὸ εἶναι τι ἢ διὰ τὴν πράξιν τι.— Μέσον, μετχ. ἀορ. α' ἐν παθητ. ἐνν. **διαταξάμενοι** = παραταχθέντες εἰς τάξιν μάχης.— Παθητ., εἶμαι ἐν τάξει μάχης.— ὡς μέσον, κάμνω διαθήκη, ὀρίζω τὰς τελευταίας θελήσεις μου.

δια-ταχθεῖς, μετχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ διατάσσω.

δια-τέδρῦμαι, παθ. πρκ. τοῦ διαθρύπτω (ὁ βλ.).

δια-τείνω, μελ. -τενώ· παθ. ἀορ. α' -ε-τέθην· πρκ. -τέταμαι (διὰ τούς χρόν. βλ. τείνω)· ἐκτείνω, ἐκτείνω εἰς τὸ ἔπακρον (ἐντελῶς).— Μέσον, στενοχωρῶ ἐμαυτόν, ἀγωνίζομαι, ἀγωνίζομαι σκληρῶς ἢ ἐμμένω μετὰ πείραστος.

δια-τείχιμα, -ατος, ἀττ. -τιῶ· ὀποχωρίζω διὰ τείχους, ὀχυρώνω διὰ τείχους ἢ κτίζω τείχος ἀπὸ σπυρίου τινός μέχρις ἄλλου ἢ διαίρω, διαχωρίζω, ὡς διὰ τείχους. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δια-τείχισμα, -ατος, τὸ τόπος ὀποκεχωρισμένος και ὠχυρωμένος διὰ τείχους. 2) τὸ μεταξύ δύο μερῶν τείχους, ὁ μεσοτόχος.

δια-τεκμαίρομαι, ἀπρφ. (διὰ+τεκμαίρομαι)· σημειῶν, ἐπισημαίνω, δεικνύω, διὰ σημειῶν ἢ σημαδεύω, προσδιορίζω (λατ. designare).

δια-τελευτάω, μελ. -ήσω· φέρω τι εἰς πέρας, ἀποτελεσιῶν, ἐκπληρῶ.

δια-τελέω, μελ. -λέσω και ἀττ. -λώ· φέρω τι ἐντελῶς εἰς πέρας ἢ περατώνω τι, ἐκπληρῶ τι ἢ ἐξοκολοῦδῶ, συνεχίζω, πράττων τι. Ἐκ τοῦ

δια-τελής, ἐς (διὰ+τέλος)· ἀδιάκοπος, συνεχῆς ἢ διαρκῆς, μόνιμος.

δια-τέμνω, ἰων. -τάμνω· μελ. -τεμῶ (διὰ τούς χρόνους βλ. τέμνω)· κόπτω διὰ μέσου, κόπτω εἰς δύο ἢ διαχωρίζω.

δια-τέταχα, διατέταγμα, ἐνεργ. και παθ. πρκ. τοῦ διατάσσω.

δια-τετραίνω, μελ. -τετραῖνω, ἰων. -τετραῖνέω και -τρέσω· τρυπῶ διὰ μέσου, διατρυπῶ πέρα-πέρα, κάμνω ὁπῆν εἰς τι.

δια-τήκω, μελ. -ξω (βλ. τήκω)· τήκω ἐντελῶς, λυώνω τι διὰ τῆς θερμότητος.

δια-τήρῶ, μελ. -ήσω· ἐπιτηρῶ τι μετὰ προσοχῆς.— ἢ (ἐνν. ἐμαυτόν), κρατῶ ἐμαυτόν μακράν τινος, ἀπέχω ἀπὸ τι.

διὰ τι· ἀντι διὰ τί· διὰ τίνα λόγον· γιατί· λατ. quapropter?

δια-τίθημι, μελ. -θήσω.— Παθητ., ἀορ. α' διατέθη· πρκ. **διατίθειμαι**· δέτω χωρῆς, διευθετῶ, τακτοποιῶ. 2) διαδέτω, διαχειρίζομαι, κυβερνῶ ἢ μεταχειρίζομαι, πραγματεύομαι.— Παθητ., ἔχω διατεθῆ, ἔχω τύχη (τοιαύτη ἢ τοιαύτη) μεταχειρίσεως. 3) ἐκδέτω, ἀνσπύσσω, ἀπαγγέλλω.— ἢ Μέσον, ἐκδέτω πρὸς πώλησιν, διαδέτω τι πρὸς πώλησιν. 2) τακτοποιῶ, ἐξομαλίζω, ἀμοιβαίως ἢ **διατίθημι διαθήκη**

ἐντὶ=κάμνω σύμβασιν μετὰ τινος ἢ ἀπολ., κάμνω συμφωνίαν μετὰ τινος, ὑπόσχομαι.

δια-τιμάω, μελ. -ήσω· ἐπιτετ. **τεμάω**· τιμῶ, ἐκτιμῶ, μεγάλω. 2) ὀρίζω τὴν τιμὴν ὡς ἐκτιμητής.

δια-τινάσσω, μελ. -ξω· τινάσσω δυνατά, συντρίβω εἰς τεμάχια ἢ ὁ μέσ. μελ. -τινάσσομαι εἶναι ἐν χρήσει μετὰ παθητ. ἐνν.

δια-τινθαλέος, α, ον=τινθαλέος (ὁ βλ.).

δια-τιμήγω, ἀορ. α' -έχησα· ἀορ. β' -έτμαγον· παθ. -ε-τιμάην, ἐπ. γ' πλήθ. **διέτμαγεν** (βλ. τμήγω)· ἐπ. ἀντι **δια-τέμνω**· κόπτω εἰς δύο, διαίρω, διαχωρίζω ἢ **διέτμαγεν ἐν φιλότῃ** = ἐχωρίσθησαν φίλοι ἢ ἀπολ. ἐχωρίσθησαν, διεσκορπίσθησαν μακράν.

δια-τιμήζω, ἀπρφ. ἀορ. τοῦ δια-τέμνω.

δια-τοξεύω, μελ. -οω· τοξεύω διὰ μέσου, διατρυπῶ με βέλη.— Μέσον, διαγωνίζομαι πρὸς τινα εἰς τὸ τόξον.

δια-τορος, ον (τείρω)· ὡς ἐνεργ. (ἐπότε ἐρθέτερον νὰ γράψῃται: **διατόρος**), διαπρῶν, διαπεραστικός ἢ ἐπὶ ἤχων, ὄξύς, ἀνατριχιαστικός.— ἢ ὡς παθητ., διαπερασμένος, διατρυπημένος.

δια-τράγειν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ δια-τρέγω.

δια-τρέπω, μελ. -ψω· μετατρέπω, ἀποτρέπω, μεταπέθω.— Παθητ. μετὰ μέσ. μελλ. -τρέπομαι, μέσ. ἀορ. α' -ετραπέμην, παθ. ἀορ. β' -ετραπέμην· στρέφομαι μακράν ἀπὸ τι, ἀποτρέπομαι ἀπὸ τι.

δια-τρέφω, μελ. -θρέψω· συντηρῶ, διατρέφω, τρέφω καθ' ὀλοκληρίαν, δαπανῶ διὰ τὴν διατροφὴν τινος.

δια-τρέχω, μελ. -θρέξομαι (διὰ τούς χρόνους βλ. τρέχω)· τρέχω διὰ μέσου, τρέχω εἰς τὸ ἄλλο μέρος ἢ μετφ. ἐξαντλῶ.— ἢ ἀμτφ. περιτρέχω, τρέχω κατὰ διαφόρους διευδύνσεις (λατ. **discurrere**).

δια-τρέω, μελ. -τρέσω· τρέπομαι εἰς φυγὴν, περιτρέχω, τρέμων ἢ φεύγω πρὸς ὄλας τὰς κατευδύνσεις.

δια-τριβή, ἡ· κατατριβή, φθορά, σπατάλη χρόνου. 2) ἀναψυχή, διασκέδασις. 3) σοβαρά ἐνασχόλησις, μελέτη ἢ συζητήσις. 4) τρόπος ζωῆς, τὸ ζῆν.— ἢ ἐν κακῇ ἐννοίᾳ, σπατάλη χρόνου, ἀώλεια χρόνου, ἀναβλάβη, ἀργοπορία. Ἐκ τοῦ

δια-τριβῶ, μελ. -ψω.— Παθητ. ἀορ. β' **διετέριβην**· πρκ. **διατέτριμμα**· τρίβω μεταξύ, τρίβω ἰσχυράς· **χεροὶ διατριβας**.— κατατριβῶ, κάταναλισκῶ ἢ ἐρηπῶν, καταστρέφω.— 2) μετφ. σπαταλῶ χρόνον, δαπανῶ χρόνον, ζῶ. 2) ἀπασχολῶ ἐμαυτόν, ἐνασχολοῦμαι. 3) χάνω καιρόν, ἀναβάλλω, ἀργοπορῶ, βραδύνω.— ἢ ἀναβάλλω δι' ἀργοπορίας, παρακωλύω, μετακινῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δια-τριπτικός, ἡ, ον (διατριβῶ)· ἀναβλητικός, βραδυκίνητος.

διὰ-τρίχα, ἐπὶρ. = **τρίχα** (ὁ βλ.)· εἰς τρία μέρη, κατὰ τρεῖς τρόπους.

διὰ-τροπος, ον (διατρέπω)· ὁ κατὰ διαφόρους διευδύνσεις τρεπόμενος ἢ ὁ ποικίλος τὰς διαθέσεις, εὐμετάβλητος, ἀσταθῆς.

δια-τροφή, ἡ (διατρέφω)· συντήρησις, διατήρησις, διατροφή.

δια-τροχάζω, μελ. -οω (βλ. τροχάζω)· ἐπὶ ἔπου, τριποδίζω.

δια-τρύγιος, ον (διὰ+τρυγή)· ὁ φυτευμένος με ἀμπελοκλήματα, τῶν ὀπιῶν οἱ καρποὶ ὠριμάζουσι διαδοχικῶς.

δια-τρυφεῖς· μετχ. παθ. ἀορ. β' τοῦ διαθρύπτω (ὁ βλ.).

δια-τρώγω, μελ. -τρώξομαι· ἀορ. β' **διετρώγον**· περιτρώγω, τρωγαλίζω, ροκανίζω, ἐντελῶς.

δι-άττω, ἡ **δι-άττω**, μελ. **διάξω**, ἀττ. ἀντι **δι-αἰσσω**.

δι-αυγάζω, μελ. -οω (βλ. αυγάζω)· διαλάμπω, λάμπω διὰ μέσου τινός, «γλυκοχαράζω».

δι-αυγής, ἐς (διὰ+αυγή)· διαφανής, καθαρὸς ἢ ἀκτινοβόλος.

διαυλο-δρόμης, -ου, ὁ (διαυλος+δρόμος)· ὁ τρέχων ἐν τῷ διαύλῳ, ὁ μετέχων εἰς ἀγῶνα διαύλου, ὁ ἀγωνιζόμενος τὸν διαύλον.

δι-αυλος, ὁ (δύο, δις+αὐλός)· διπλοῦς αὐλός (τ.ἔ. σωλήν)· κατὰ τούς ἀγῶνας δρόμου, ὁ διπλοῦς δρόμος, καθ' ὅν ὁ δρομεὺς ἐτρέχε μέχρι τοῦ ἀπωτάτου

σημείου τοῦ σταθίου, ἐκαιμπετ περὶ τὴν ἐκεῖ κειμένην στήλην (τὸν *καμπτήρα*), καὶ διὰ τῆς ἐτέρας πλευρᾶς τοῦ σταθίου ἐπανήρχατο εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἐκκινήσεως (τὴν *βαλβίδα*) μτφρ. *διαυλοὶ κυμάτων* = πλήμμυρα καὶ δριμυτις (λατιν. *fluctus reciproci*).— II στενόν, πορδμότ.

δια-φάγειν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *διασθίω* (ὁ βλ.).

δια-φάδην, καὶ *διαφάνδην*, ἐπίρ. φανερώς, ἀναφανδόν. Ἐκ τοῦ

δια-φαίνω, μελ. -φᾶνῶ (διὰ τοὺς χρόνους βλ. *φαίνω*)· κάμνω τι νὰ φανῇ διὰ μέσου, δεικνύω διὰ μέσου.— II Παθητ., ἀορ. β' -εφᾶνην, φαίνομαι διὰ μέσου, εἶμαι ὁρατός, ἐμφανίζομαι, διὰ μέσου. 2) λάμπω, εἶμαι πεπυρακτωμένος. 3) εἶμαι φανερός, εἶμαι καταφανής (ἐπίσημος) μεταξὺ ἄλλων ἢ ὀποδεικνύομαι.— III ἐνεργ. ὡς ἀμτβ., «γλυκοχαράζω», ἀνατέλλω. 2) εἶμαι διαφανής. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δια-φάνης, ἐς (*διαφαίνω*)· ὁ φαινόμενος διὰ μέσου ἢ ὁ δι' οὗ δύναται τις νὰ βλέπῃ, διαφανής. 2) ὁ λάμπων, ὁ κατέρυθρος ἐκ τῆς πυρακτώσεως.— II μτφρ. ὁ σαφὺς γνωρίζομενος, προφανής, φανερός ἢ ἐπιφανής, ἔνδοξος.— Ἐπίρ. -νῶς=φανερώς.

δια-φάσκω, ἰων. -φῶσκω (διὰ + φᾶσκω)· δεικνύω φῶς διὰ μέσου, ἀνατέλλω.

δια-φεγγής, ἐς (διὰ+φέγγος)· διαφανής.

διαφερόντως, ἐπίρ. τῆς μτχ. ἐνεργ. ἐνεστ. τοῦ *διαφέρω*· διαφέρω ἀπὸ.., κατὰ τὸν ὅρον διαφορῶν ἀπὸ.. ἢ ἰδίως, πρὸ πάντων, κατ' ἐξοχὴν, ὑπερβολικῶς.

δια-φέρω· μελ. *διοίσω* καὶ *διοίσμαι* (ἐσχηματισμένοι ὡσεὶ ἐξ ἐν. *οἴω)· ἀορ. α' *δι-ήνεγκα*, ἰων. *δι-ήνεκα*· ἀορ. β' *δι-ήνεκον* (ἐξ ἐν. *ἐνεκω) (βλ. *φέρω*)· φέρω (μετφέρω, διαθιβάζω) ἀπέναντι. 2) μεταφέρω εἰς (κατὰ) διαφορὰς διευθύνσεις ἢ σχίζω εἰς δύο· *διαφέρω τὴν ψῆρον* = διδω τὴν ψήφον μου κατὰ διαφορῶν τρόπον, δηλ. ψηφίζω ἐναντίον τινός (ἀλλ' ὡς ἀποφασίζω διὰ τῆς ψήφου μου) μτφρ. διαδίδω εἰδήσεις. 3) φέρω διὰ μέσου τινός, φέρω εἰς τελειοποίησιν. 4) φέρω διὰ μέσου, ἀντέχω, ὑποφέρω, φέρω εἰς πέρας, ἀντέχω μέχρι τέλους. 5) Ἄπολ. συνεχίζω, διαμένω, ζῶ.— II ἀμτβ., ἔχω διαφορὰν, εἶμαι διάφορος, εἶμαι ἀνόμοιος, ἀπὸ τινα. 2) ἀπρσ. *διαφέρει μοι* = τοῦτο ἀποτελεῖ διαφορὰν δι' ἐμέ ἢ ἔχω διαφέρον (οὐμφέρον), μὲ μέλλει· οὐ *διαφέρει μοι* = δὲν ὑπάρχει καμμία διαφορὰ ὡς πρὸς ἐμέ ἢ δὲν ἔχω ἐνδισφέρον.— Ἄπρσ. ἀνευ δοτ. πρσ., ἀπλῶς *διαφέρει* = ὑπάρχει διαφορὰ, οὐ *διαφέρει* = δὲν ὑπάρχει διαφορὰ (nihil referi).— τὰ *διαφέροντα*=τὰ σημεῖα διαφορᾶς, αἱ διαφοραὶ. 3) διαφέρω ἀπὸ ἕνα ἄλλαν, τ. ἐ. ὑπερέχω, ὑπερτερῶ ἢ διαπρέπω, ἐξέχω.— III Μεσ-παθητ., ἔχω διαφορὰς πρὸς τινα, εὐρίσκομαι ἐν διαστάσει, φιλονεικῶ πρὸς τινα.—[διὰ τὴν ἐτυμολ. βλ. *φέρω*].

δια-φεύγω, μελ. -φεύξομαι· ἀορ. β' -ἐρύγον· πρτ. -πέφυγα (βλ. *φεύγω*)· φεύγω διὰ μέσου, φεύγω μακράν, ἀπομακρύνομαι ἢ ἐκφεύγω, διαφεύγω. 2) διαφεύγω τὴν προσοχὴν τινός, τὴν μνήμην τινός, τὴν παρατήρησιν τινός. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

διά-φευξίς, -εως, ἡ (*διαφεύγω*)· διαφυγή, μέσα (καὶ τρόποι) διαφυγῆς.

δια-φημίζω, μελ. -ισω· διεδίδω τὴν φήμην περὶ τινός, καθιστῶ τι γνωστόν, περιφήμον ἢ δημοσίευω.

δια-φθείρω· μελ. -φθερῶ, ἐπ. -φθέρω· πρτ. -έφθαρκα· καταστρέφω ἐντελῶς, φονεύω ἢ γενικῶς, φθείρω, ἐχολώνω, βλάπτω. 2) ἐπὶ ἠθικῆς ἐνν., ὀδηγῶ τινα ἐξω τῆς εὐδαιας ὁδοῦ, διαφθείρω τὴν συνείδησιν του (τὸν χαρακτήρα του), καταστρέφω ἢ κυρ. διαφθείρω διὰ δῶρων (λατ. *corrumpere*) ἢ παραπλανῶ, «ξελογιάζω».— II Παθητ., μελ. -φθαρήσομαι, ὡς μὲς πρτ. -φθαροῦμαι, -φθερέσομαι· ἀορ. β' -εφθάρην· πρτ. -έφθαρκα· καταστρέφομαι, εἶμαι καταστραμμένος, βαδίζω πρὸς τὴν καταστροφὴν, χάνομαι ἢ κυρ. ἔχω καταστῆ ἀνίκανος ἢ *διαφθαρέματος*=κατεστραμμένος ὑλικῆς ἢ ἠθικῆς.— III ὁ πρτ. *διεφθόρα* ἀπαντᾷ ἐνίοτε καὶ ἀμτβ.=εἶμαι παράφρων, τρελλός ἢ ὡς εἶμαι καταστραμμένος, εἶμαι τῷ θανάτου, νεκρός. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δια-φθορά, ἡ (*διαφθείρω*)· καταστροφή, ἀφανι-

σμός, θάνατος. 2) ἐν ἠθικῇ ἐνν. διαφθορά, ἀπὸ πλάνης. 3) *ἰχθύσιν διαφθορά* = λεία, θορά, τῶν ἰχθύων. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δια-φθορέως, -εως, ἡ (*διαφθορά*)· ὁ διαφθεῖρων, «διαφθορεῖς», ἀποπλανών, ὀπατεών.

δια-φύγημι, μελ. -ήσω· ἀφίνω τι νὰ φύγῃ ἢ ἀπολύω, διαλύω.

δια-φουβάζω, μελ. -σω (βλ. *φουβάζω*)· καθιστῶ τινα μαινόμενον (μανιακόν).— Παθητ., μαινομαι ἢ παραληρῶ.

δια-φουιάω, ἰων. -έω, μελ. ἡσω (βλ. *φουιάω*)· περιφέρω μοι παντοῦ, πηγαίνω ἐδῶ κι' ἐκεῖ, γυρίζω διαρκῶς ἢ ἐπὶ φήμης, διοδίζομαι.

δια-φορά, ἡ (*διαφέρω*)· διαφορὰ, διάκρισις, ἀνομοιότης. 2) διαφωνία, διάστασις, ἀσυμφωνία, διχόνοια.— II διάκρισις ἠθικῆς φύσεως, ὑπεροχὴ, ἐξοχότης.— III κέρδος, πλεονέκτημα, δῖελος, ὠφέλεια.

δια-φορέω, μελ. -ήσω· φέρω εἰς διαφορὰ μέρη, διασκορπίζω γύρω, διαδίδω, ἐξαπλώνω. 2) παίρνω μαζί μου κάτι ὡς λείαν (ἀφύρον) καὶ φεύγω ἢ λεηλατῶ, λαφυραγωγῶ ἢ ὡς κατακομματίζω, καταστρέφω.— II = *διαφέρω*· μετφέρω ἀπὸ ἐνός τοῦ εἰς ἄλλον. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δια-φόρησις, -εως, ἡ (*διαφορέω*)· διαρπαγὴ, λεηλασία.

διά-φορος, ον (*διαφέρω*)· ὁ διαφέρων ἀπὸ τι(να), διαφορετικὸς, ἀνόμοιος. 2) ὁ ἔχων διαφορὰς πρὸς τινα ἢ ὁ διαφωνῶν πρὸς τινα, ὁ εὐριοκόμενος ἐν διαστάσει μετὰ τινός.— II ὑπέροχος, ἐξαιρετός. 2) ἐπωφελής, ὠφέλιμος· συμφέρον, ἐπικερδής.— III ὡς ὄστιατ. τὸ *διάφορον* (καὶ ἰδ. κατὰ πλγ. τὰ *διάφορα*) = ἡ διαφορὰ ἢ αἱ ἀντιθέσεις, αἱ φιλονεικίαι ἢ ἐχθραὶ, τὰ συμφέροντα, τὰ ἐνδιαφέροντα ἢ αἱ χρηματικὴ ὁσοληψία (ἀγορὰ κόστους, τόκοι, χρηματικὰ ποινὰ).

διαφόρος, ἐπίρ. τοῦ *διάφορος*· κατὰ διαφορῶν τρόπον, ἀνομοίως. 2) ἐχθρικός. 3) ἐξόχως, ὑπερόχως, κατὰ ὑπέροχον τρόπον.

διά-φραγμα, -ατος, τὸ (*διαφράσσω*)· τοίχος διαχωρίζων, μεσότοιχος. 2) μεμβράνη διαχωρίζουσα τὸν θώρακα ἀπὸ τὴν κοιλίαν, κελσομένη καὶ σήμερον ἐν τῇ ἱατρικῇ «διάφραγμα».

δια-φράγγυμι=*διαφράσσω* (ὁ βλ.).

δια-φράζω (βλ. *φράζω*)· λέγω, δηλῶ, καθαρά (ρητῶς)· ἐπ. ἀορ. β' *δι-επ-εφραδον*.

δια-φράσσω, μελ. -ξω (βλ. *φράσσω*)· χωρίζω, ἀποχωρίζω, διὰ φράγματος ἢ περιτειχίζω ἢ ἀποκλείω.

δια-φρέω, μελ. -ήσω (διὰ+φρέω, ὅπερ μόνον ἐν συνθέσει· ἀπαντᾷ· βλ. *εισφρέω*, *ἐκφρέω*)· ἀφίνω τι νὰ διέλθῃ διὰ μέσου, ἐπιτρέπω νὰ διαθῇ.

δια-φουγγάνω=*διαφεύγω* (ὁ βλ.).

δια-φυγή, ἡ (*διαφεύγω*)· τὸ φεύγειν διὰ μέσου, τὸ ἐκφεύγειν, τὸ διαφεύγειν, «διαφυγὴ» (κυιν. ξεγλιστριμα) ἢ μέσον διαφυγῆς ἢ τὸπος καταφυγῆς, καταφυγίον.

δια-φύη, ἡ (*διαφύω*)· πᾶσα φυσικὴ γραμμὴ χωριοῦ, πᾶν φυσικὸν χώρισμα (ὅπως εἶνα: α' ἀρθρῶσεις, οἱ ἄρμοι, τῶν μελῶν τοῦ σώματος) ἢ χάσμα, σχισμὴ, ἐντομὴ (ὅπως εἰς τὰ κέρυα π. γ.).

δια-φύλασσω, ἄττ. -ττω, μελ. -ξω· ἐπιτηρῶ (φρουρῶ) ἀγρύπνως ἢ διατηρῶ, διασέζω, «διαφυλάσσω».

δια-φύσάω, μελ. -ήσω· φεύω διὰ μέσου.— II διασκορπίζω, ἀπομακρύνω, διὰ φυσήματος ἢ Παθητ., διασκορπίζομαι εἰς τοὺς ἀνέμους, ἐξαφανίζομαι.

δια-φύσσω, μελ. -ξω (βλ. *ἀφύσσω*)· ἀορ. α' *δι-ήφυσα*· ἀντλῶ διὰ μέσου ἢ ἀντλῶ συνεχῶς ἢ ἀντλῶ τι μέχρι τέλους, ἐξαντλῶ τελειῶς.— III ἀποσηῶ, οπαράσσω, ἐξαοχίζω.

δια-φύω, μελ. -φύσω· κάμνω νὰ φυτρώσῃ τι διὰ μέσου ἢ ἀμτβ., βλαστῶν ἐκ τοῦ μέσου, ἀναβλαστῶν.— II Παθητ., μετὰ ἐνεργ. ἀορ. β' *διέφθη*, πρτ. *διεπέφθα*· παρεμείνω, μεσολαβῶ ἢ *χρόνος διέφω* = χρόνος παρήλθεν ἐν τῷ μεταξῶν.

δια-φωνέω, μελ. -ήσω (βλ. *φωνέω*)· ἡχῶ διαφορετικῶς, διαφέρω κατὰ τὸν τόνον, κάμνω παραφωνίας ἢ διαφωνῶν, δὲν συμφωνῶν.

δια-χάζω ἢ *-χάζομαι* (βλ. *χάζω*)· ἀποχωρῶ, ὑποχωρῶ, ἀποσοῦρομαι.

δια-χάλαω, μελ. -άσω* χαλαρώνω || ανοίγω, «ξεμαρταλώνω». — || διά τῆς ἀκήσεως καθιστῶ τι εὐχαριπτόν.

δια-χάσκω* ανοίγω διάλλατα τὸ στόμα, χασμῶμαι («χασμουρίζομαι»).

δια-χέαι, ἀπρφ. ἀφρ. α' τοῦ δια-χέω.

δια-χειμάζω, μελ. -άσω* περνῶ τὸν χειμῶνα, «διαχειμιάζω».

δια-χειρίζω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ίω (βλ. χειρίζω)* ἔχω ἀνά χειρας, μεταχειρίζομαι, διευθύνω, κυβερνῶ.— Μέσ., ἐπιβάλλω τὴν χεῖρα ἐπὶ τινος («τοῦ θάζω χερί», τὸν σκοτώνω). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δια-χειρίσις, -εως, ἡ* μεταχειρίσις, διευθύνσις, διοίκησις.

δια-χειρο-τονέω, μελ. -ήσω* ἐκλέγω μεταξύ δύο προσώπων ἢ πραγμάτων δι' ἀνατάσεως τῆς χειρὸς ἢ διὰ φανερῆς ψηφοφορίας || ἀποφαίνομαι διὰ τῆς ψήφου μου, ψηφίζω, ἀποφασίζω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δια-χειρο-τονία, ἡ (διαχειροτονέω)* ἐκλογή δι' ἀνατάσεως τῆς χειρὸς (ἐκδήλωσις προτιμίας μετὰ δύο προσώπων ἢ πραγμάτων).

δια-χέω, μελ. -χεῶ* ἀφρ. α' -έχεια, ἐπ. -έχευα* χύνω κατὰ διαφόρους κατευθύνσεις, διασκορπίζω|ἐκ-χέω, διαλύω || ἐπὶ μετὰλλων, τήκω, λυώνω, ἀναλύω || ὡς. διασκορπίζω || μετρ. συγγέω, φέρω σύγχευσι.— || Παθητ., χύνομαι ἐξ ἑνὸς ἀγγείου εἰς ἄλλο || τήκομαι, ἀναλύομαι, λυώνω || πίπτω εἰς κομμάτια.— μετρ. εἶμαι παραλελυμένος || γίνομαι εὐθυμος.

δια-χλευάζω* ἐπιτετα. χλευάζω* ὡς καὶ νῦν* καθιστῶ τινα καταγέλαστον, ἐμπαίζω, κοροϊδεύω.

δια-χῶ* παλαιότ. τύπος τοῦ διαχώννυμι (ὁ βλ.)* κατ' ἀπρφ. διαχοῦν τὸ χῶμα=συμπληρώνειν τὸ ἐπίχωμα (τὴν ἐπισώρευσην χώματος).

δια-χράομαι, μελ. -χρήσομαι, μετὰ ζωρ. γ' ἐν διαχρησιταί* μεταχειρίζομαι τι συνεχῶς (ἢ συνήθως) || εἶμαι διαρκῶς μαζί με τι, ἀπασχολοῦμαι διαρκῶς με αὐτό, τὸ ὑποφέρω.— || μετὰ αἰτ. προσ., φρονεῦω τινά (κυρ. μεταχειρίζομαι αὐτὸν μέχρι τελειωμοῦ του, τὸν καταναλίκομαι, τὸν φθίρω).

δια-χρέομαι, ἰων. τύπος τοῦ προηγ. διαχράομαι. Ἰων. ἴποτ. διαχρέωμαι.

δια-χώννυμι, μελ. -χῶσω (βλ. χώννυμι)* κατασκευάζω ἀνάχωμα ἀπὸ τινος μέρους μέχρις ἄλλου.

δια-χωρέω, μελ. -ήσω* χωρίζω (περνῶ) διὰ μέσου τινός || ἀπρσ. κάτω διεχώρει αὐτοῖς=ὑπέφερον ἐκ διαρροίας. 2) χωρίζομαι, ἀπομακρύνομαι | διαχωρέω εἰς πλάθος = εὐρύνομαι, γίνομαι πλατύτερος* διαχωρέω εἰς βάθος=σχηματίζω χαράδραν, ἀφίνω τὰ οὐρανοῦ εἰς χάρακας.

δια-χωρίζω, μελ. -ίσω καὶ ἀττ. -ίω* χωρίζω, ἀποχωρίζω, διαχωρίζω.

δια-ψαίρω* σπρώχνω διὰ τῆς πνοῆς, παρασύρω διὰ τοῦ ἀνέμου || τρίβω τὴν ἀνάμεσα, κατατρίβω || πνέω σιγά διὰ μέσου.

δια-ψεύδω ἢ μεσ. -ψεύδομαι* διὰ ψευδολογιῶν ἐξαπατῶ τινα ὀλοσχερῶς.— || διαψεύδομαι ὡς παθ. μετὰ ἀφρ. α' διεψεύσθη καὶ πρκ. διέψευσομαι* ἔξαπατῶμαι πλήρως, εἶμαι ἐξηπατημένος, παραπλανῶμαι.

δια-ψηφίζομαι, μελ. -ίσομαι καὶ ἀττ. -ψοῦμαι, ἀποθ. ψηφίζω, ψηφοφορῶ, διὰ ψήφων || δίδω τὴν ψήφον μου || ἀποφασίζω, ἀποφαίνομαι γνώμην, διὰ τῆς ψήφου. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δια-ψήψισις, -εως, ἡ* τὸ ψηφίζειν, ψηφοφορεῖν || τὸ ἀποφαίνεσθαι γνώμην (ἀποφασίζειν) διὰ τῆς ψήφου.

δια-ψύχω, μελ. -ξω (βλ. ψύχω)* ὁροσίω, ψυχραίνω, ἀναψύχω, ἀνακουφίζω. 2) ἀερίζω, ξηραίνω διὰ τοῦ ἀερισμοῦ. 3) ἐξῆσθενίζω τι. 4) κἄμνω τὴν ὑδατοσταγῆς.

δι-βόλος, ον (δὶς+βάλλω)* ὁ ἔχων δύο αἰμάς, δίτομος. 2) ὁ δις βαλλόμενος, θηλ. ριπτόμενος, διπλούμενος: διβόλος χλαῖνα = ἐπανωφόριον δις τυλισσόμενον περὶ τὸ σῶμα. 3) γενικῶς, διπλοῦς.

δι-γλήνηος, ον (δύο+γλήνη)* ὁ ἔχων δύο κόρους τοῦ ὀφθαλμοῦ (γλήνας), τ. ἔ. ὁ ἔχων δύο ὀφθαλμούς.

δι-γλώσσος, ον, ἀττ. -ττος, -ον (δύο+γλῶσσα)* ὁ

ἔχων δύο γλώσσας (λατ. bilinguis), τ. ἔ. ὁ διμῶν δύο γλώσσας || ὡς οὐσιαστ. ὁ δίγλωσσος=ὁ διερμηνεύς.— || ὁ διπλὴν γλῶσσαν ἔχων (καὶ ὀμιλῶν), τ. ἔ. ὁ δόλιος, ὁ ἄλλα λέγων ἐμπρός καὶ ἄλλα ὀπίσω.

δι-γόνος, ον (δὶς+γένω)* ὁ δις γεννηθεὶς. 2) δίδυμος, διπλοῦς.— || ἔνεργ. =δίτοκος=ὁ τίκτων δις ἢ δίδυμα (σημειωτέον ἔτι καὶ τὸ ἔνεργ. προπαροξύνηται).

διδαγμα, -ατος, τὸ (διδάσκω)* τὸ διδασκόμενον μάθημα || διδασκαλία.

διδάκκη, ζωρ. ἀντί διδάσκει.

διδασκτικός, ἡ, ὄν (διδάσκω)* ἱκανός, ἐπιτήδειος, εἰς τὸ διδάσκειν.

διδασκός, ἡ, ὄν (διδάσκω)* ἐπὶ πράγματι, ὅ, τι δύναται νὰ διδάσκηται καὶ νὰ μανθάνηται || ὅ, τι πρέπει (εἶναι ἀναγκαῖον) νὰ διδασκῆται || ὁ διδασκόμενος καὶ μεμαθημένος.— || ἐπὶ προσ., ὁ διδασκόμενος, ἐμπειρός.

διδάξω, μελ. τοῦ διδάσκω.

διδάξις, -εως, ἡ (διδάσκω)* τὸ διδάσκειν, διδασκαλία, διδασχῆ.

διδασκᾶλειον, τὸ (διδάσκω)* τόπος διδασκαλίας, σχολεῖον.

διδασκαλία, ἡ (διδάσκω)* τὸ διδάσκειν, διδασχῆ || παιδείσις, ἀγωγή.— || ἡ διδασκαλία καὶ ἀσκησης τῶν μελῶν τοῦ χοροῦ τοῦ δράματος. 2) διδασκαλίαι=οἱ κατάλογοι τῶν δραμάτων (περιέχοντες τὸν τίτλον τοῦ παρασταθέντος δράματος, τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ, τοῦ χορηγοῦ, τὴν χρονολογίαν τῆς παραστάσεως, καὶ ἂν ἔτυχε θρασεῖον καὶ τίνας) || ὡς. διδασκαλία ἐκαλεῖται καὶ ἡ δοκιμὴ ἑνὸς δράματος.

διδασκαλικός, ἡ, ὄν (διδάσκω)* ὁ κατάλληλος διὰ τὸ ἐργον τοῦ διδασκόντος, διδασκτικός || ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς διδάσκαλον. Ἐπίρ. -κῶς=κατὰ τὸν τρόπον τοῦ διδασκάλου || διδασκτικός.

διδασκάλιον, τὸ (διδάσκω)* πᾶν τὸ διδασκόμενον, ἐπισητήμη, τέχνη.— Ἐν τῷ πληθ. = διδάκτρα ἕκαστὸν

διδασκᾶλος, ὁ καὶ ἡ (διδάσκω)* ὁ διδάσκων, ὁ διδάσκων διδασκᾶλος ἐκαλεῖτο ὡς καὶ ὁ δραματικός ποιητής, διότι ὁ ἔβουλο ἐδίδασκε τοὺς υποκριτάς.

διδασκέμεναι, -έμεν, ἐπικ. ἀπρφ. τοῦ διδάσκω.

διδασκῆσαι, ποιητ. ἀντί διδάξει ἀπρφ. ἀφρ. τοῦ διδάσκω.

διδάσκω μελ. διδάξω* ἀφρ. α' ἐδίδαξα, ποιητ. ἐδιδάσκω (ὡσεὶ ἐξ ἐν. διδασκῶ)* πρκ. δεδίδαχα (ἀναδιπλασ. τύπος τοῦ *δῶμα μετὰ μετ. σημ.) ὡς καὶ νῦν, διδῶσκω, εἶμαι διδάσκαλος, διδάσκω τινά ἢ τι || μετὰ διπλῆς αἰτ.: ἰπποσύνας ας ἐδίδαξαν = οὐ ἐδίδαξαν Ἰππασίαν.— Μέσον, διδάσκω ἑμαυτὸν, μανθάνω || διδάσκω τινά διὰ τοῦ διδασκάλου (μέσον διδάσκω), π.χ. ἐπὶ πατρὸς ἀποστῆλλοντος τὸ τέκνον του «στὸ δάσκαλο» διὰ νὰ μάθῃ γράμματα || ἀλλ' ὡς. τὸ μέσον μετὰ τῆς σημ. τοῦ ἔνεργ.— Παθητ., διδάσκομαι (ὑπὸ τινος), μανθάνω.— || τὸ διδάσκειν ἐχρησιμοποιεῖτο ἐπὶ τῶν δραματικῶν ποιητῶν, οἵτινες ἐδίδασκον τοὺς υποκριτάς τοὺς ρόλους τῶν καὶ ἐπεστάτων κατὰ τὴν παράστασιν τῶν δραμάτων.

ἔνυμ. : διδάσκω <*δι-δασ-σκω (=καθιστῶ τι ἀρεστὸν (πιδανόν), πρβλ. λατ. disco <*di-de-scō πρβλ. πρκ. didici (=ἀποδέχομαι) ἦται ἐκ ρίξ. δασ- <ιαπ. *dsk-, ἀσθενεὶς τύπου τῆς β. dsk- (τείνω τὰς χειρας διὰ νὰ δεχθῶ τι) πρβλ. doceo βλ. δέκομαι: διδασχῆ, πρβλ. πρκ. δε-δίδαχα.— Κατ' ἄλλους, ἦτοσαν ὀρθῶς, ἐκ β. δαχ- <*dgh- <deigh- (=φαίνομαι). Ἐξ αὐτοῦ τὸ διδασχῆ, ἡ (διδάσκω): διδασκαλία, διδαγμα, δόγμα.

δίδημι, ἐπ. ἀντί δέω A (β βλ.): δένω, δεσμεύω γ' πληθ. ἔνεστ. διδέσσει γ' ἐν. πρκ. δίδη, ἐπ. ἀντί ἐδίδη.

[δ': ἐτυμολ. βλ. δέω A, τοῦ ὁποῦο είναι ἐπικ. τύπος μετ' ἔνεστ. ἀναδιπλασ., ὡς τὸ τίδημι τοῦ *θέω].

διδοῖς ἢ διδοῖσθα, διδοῖ, ἰων. β' καὶ γ' ἐν. ἔνεστ. τοῦ δίδωμι (ἐσχηματισμένα ὡσεὶ ἐξ ἐν. *διδῶμι).

διδόμεν, διδόμεναι, διδοῦναι, ἐπικ. τύποι ἀντί τοῦ δίδοναι, ἀπρφ. τοῦ δίδωμι.

δίδω, β' ἐν. Πρστ., καὶ ἐπικ. γ' ἐν. πρκ. τοῦ δίδωμι (ἐσχηματισμ. ἐκ τοῦ *διδῶμι)* διδοῦν ἀπρφ. διδοῦσι γ' πληθ.

διδράσκω, μελ. *διδράσκωμαι*· πρκ. *δέδρακα*· ἀόρ. β' *ἔδραν*, ἀπρφ. *δραῖναι*, μτχ. *δράς*, προστ. *δραῖθι*, ὑποτ. *δρῶ*, εὐχτ. *δραίην*· ἰων. *διδρήσκα*, μελ. *δρήσομαι*, ἀόρ. β' *ἔδρην* (*δράω)=*ἀποδιδράσκω* (ὁ βλ.)· ὄραπε- τεύω, φεύγω μακράν, διαφεύγω, ἐκφεύγω.—[δι' ἔτυμ. βλ. *ἀποδιδράσκω*].

δί-δραχμοί, ον (*δύο* + *δραχμή*)· ὁ δύο δραχμῶν, ὁ ἔχων ἄξιαν δύο δραχμῶν· *δίδραχμοι δαπύται*= στρατιῶται λαμβάνοντες δύο δραχμάς ἡμερησίως ὡς μισθόν.— || τὸ οὐδ. οὐδ. *τὸ διδραχμον*=δύο δραχμαὶ (ἐν τῇ Κ. Δ. ἤμισυ σίκλου, πληρωνόμενον εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ Ναοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις).

δίδωμ-άνωρ, -ορος, ὁ, ἡ (*δίδωμος*+*ἀνήρ*)· ὁ ἀνα- φερόμενος εἰς δύο ἀνδρας.

δίδωμ-τόκος, ον, ἄωρ. ἀντί *διδυμητόκος* (*δίδυ- μος*+*τεκεῖν* τοῦ *τίκτω*)· ὁ τίκτων (γεννῶν) δίδυμα.

δίδωμῆν, -ονος, ὁ, ἡ (*δίδωμος*)· δίδυμος ἀδελφός.

δίδωμος, η, ον (ἡ -ος, -ον) (*δύο*)· διπλοῦς, διπτυ- χος, διπλωμένος, διπλός || *δίδωμος κασίγνητος* = δι- δυμος ἀδελφός, ἥτιο γεννηθείς μαζὶ με ἄλλον || συνήθ. κατὰ πληθ. *δίδωμοι*.

Ἔτυμ. : *δίδωμος* (**δι-* (πρβλ. *δῖς*) + *δυ-*μοος (συγ. τῶ *δύο*) πρβλ. *ἀμφί-δυμος*=διπλοῦς, διπλῆς φύσεως). Ἰσοχηματίσθη δηλ. κατ' ἀναδίπλωσιν τοῦ *δύο*. Κατ' ἀνα- λογίαν πρὸς τὸ *δίδυμος* ἐλέχθη καὶ *τρίδυμος*, ὁ βλ.

δίδωμν=*διδόμην*, εὐχτ. τοῦ *δίδομαι*.

δίδωθι, ἐπ. τύπος ἀντί *δίδοθι*, Πρост. τοῦ *δίδομαι*.

δίδομαι· μελ. *δώσω*· ἀόρ. α' *ἔδωκα*· ἀόρ. β' *ἔδων*· πρκ. *δέδωκα*.—Μέσον, ἀόρ. β' *ἔδωμην*.—Παθητ., μέλ. *δοθήσομαι*· ἀόρ. *ἐδόθη*· πρκ. *δέδομαι* (**δός*)· δίδω, δίδω δωρεάν, δωροῦμαι, χαρίζω.—Ἐν τῷ ἔνεστ. καὶ πρτ. προσφέρω. 2) ἐπὶ τῶν θεῶν, παραχωρῶ, παρ- εἶμι || ἐπὶ τῶν νόμων, ἐπιτρέπω, καθιερῶ, ἐπικυρῶ 3) ἀφιερῶν, προσφέρω εἰς τοὺς θεοὺς || παραδίδω (εἶτε ἐπὶ καλῆς εἶτε ἐπὶ κακῆς σημασίαι). 4) ἐπὶ γο- νέων, δίδω τὴν θυγατέρα μου εἰς γάμον (τὴν δίδω εἰς τινα ὡς σύζυγον). 5) *δίδομαι ἑμαυτὸν τινι* = δέτω ἑμαυτὸν εἰς τὴν διάθεσιν τινος, τοῦ παραδί- δομαι. 6) *δίδομαι δίκην* (βλ. ἐν λ. *δίκη*).— || ἐν ἀραις καὶ εὐχαῖς, ἐπιτρέπω, παραχωρῶ, κάρω ὡστε νά... : *δός με τείσασθαι*=δώσε μου τὴν δύναμιν (κά- με ὡστε) νά ἐκδικηθῶ.— || κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμτδ., παραδίδω ἑμαυτὸν· παραδίδομαι || ἀφιερῶ ἑμαυτὸν, ἀφιερῶμαι.

Ἔτυμ. : ἐκ β. *δο-* παράγονται τὰ : *δί-δω-μι*, *δο-τήρ*, *δο-τήρ*, *δός*, *δω-τής*, *δός-της*, *δός-τις*, *λων*, *δοτίνη*, *δωτός*, *-ύος*, *δωρον*.—Συγγ. τῆ σαανσρ. β. *dā-* : *dā-dā-mi* (=δίδω), *dā-tā* (δοτήρ), *dā-nam* (δῶρον).—Zenb. *dā* (διδόναι), *dā-lar* (δοτήρ), *dā-thrā* (δῶρον).—Πρβλ. λατιν. *da-re*, *da-tor*, *dōs*, *dō-num*, *datio* (πρβλ. *δόςις*, *δοτίνη*). Ἐν πᾶσι τούτοις ὑπόκειται σαανσρ. β. *dō-*, *dā-* (=διδόναι). Βλ. καὶ *δάνος*.

διδῶν, μτχ. τοῦ *δίδομαι*, ἐσχηματ. ἐξ ἐν. **διδῶ*.

δίδωω, ἐπ. μελ. ἀντί *δώσω* τοῦ *δίδομαι*.

δίε, κλητ. τοῦ *δίος* (ὁ βλ.).

δίε, ποιητ. ἀντί *ἔδωε*, γ' ἐν. πρτ. τοῦ *δίω*.

δι-έδην, ἀόρ. β' τοῦ *διαβαίνω*.

δι-εδίλθην, ἀόρ. β' τοῦ *διαβίβω*.

δι-εβλήθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ *διαβάλλομαι*.

δι-εγγύωω, μελ. *-ῆσω*· δίδω ἐγγύησιν διὰ τινα, παρέχω ἐγγύησιν.— Μέσον, λαμβάνω ἐγγύησιν διὰ τινα.— || Παθητ., γίνεται τις ἐγγυητής μου || εἶμαι ἡγγυημένος, τελῶ ὑπὸ τὴν ἐγγύησιν τίνος, ἀφίεμαι ἐλευθερὸς ἐπὶ τῇ ἐγγύησει ἄλλου τίνος.

δι-εγείρω· σκῶν τινά ἀπὸ τὸν ὕπνον || ἐπ. παθ. ἀόρ. β' *διέγρετο*=ἐσηκώθη ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἀφηνί- σθη, ἐξύπνησεν.

δι-εγερεῖς, μτχ. παθ. ἀορ. τοῦ *διεγείρω*.

δι-έγγυν, ἀόρ. β' τοῦ *διαγγινώσκω*.

δι-εδασάμην, ἀόρ. α' τοῦ *δια-δατέομαι* (ὁ βλ.).

δι-έδεξα, ἰων. ἀντί *διέδειξα*, ἀόρ. α' τοῦ *διαδέι- ννυμι*.

δι-εδηλησάμην, ἀόρ. α' τοῦ *δια-δηλέομαι* (ὁ βλ.).

δι-εδίδωτο, γ' ἐν. παθ. πρτ. τοῦ *διαδίδωμι*.

δι-εδόθην, παθητ. ἀόρ. α' τοῦ *διαδίδωμι*.

δι-εδράμον, ἀόρ. β' τοῦ *δια-τρέχω*.

δι-έδραν, ἀόρ. β' τοῦ *δια-διδράσκω* (ὁ βλ.).

δι-έδυν, ἀόρ. β' τοῦ *διαδύνω* ἢ *διαδύομαι* (ὁ βλ.).

δι-έεργον, ποιητ. πρτ. τοῦ *δι-έργω*, *δι-είργω*.

δι-έξην, πρτ. τοῦ *δια-ζάω* (ὁ βλ.).

δι-έζωσα, ἀόρ. α' τοῦ *δια-ζώννυμι*.

δι-έζωσμαι, παθητ. πρκ. τοῦ *διαζώννυμι*.

δι-εδείωσα, ἀόρ. α' τοῦ *δια-θείω* (ὁ βλ.).

δι-έθετο, γ' ἐν. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *διατίθημι* (ὁ βλ.).

δι-εἶδον, ἀπρφ. *δι-ιδεῖν*, ἀορ. β' τοῦ *διοράω* (λαμ- βανομένου ὡς ἔνεστ.)· βλέπω διὰ μέσου, διακρίνω.

δι-εἰλέγμαι, παθητ. πρκ. τοῦ *διαλέγομαι*.

δι-ειλημμένος, ἐπίρ. τῆς μτχ. τοῦ παθητ. πρκ. τοῦ *διαλαμβάνω*· κεχωρισμένος, ὠρισμένος, ἀκριβῶς.

δι-εἰλήφα, πρκ. τοῦ *διαλαμβάνω*.

δι-εἶλον, ἀόρ. β' τοῦ *δι-αιτέω*.

δι-εἶμι (Α) (*διὰ* + *εἶμι*), μελ. *δι-εἶσομαι*· διέρχο- μαι || περιφέρομαι, ὑπάγω ἐδῶ κί' ἐκεῖ.— || μετὰ αἰτ. μτρ., διεξέρχομαι τι, διηγούμαι τι λεπτομερῶς.— Συχνά ὡς μέλλον τοῦ *διέρχομαι*.

δι-εἶμι (Β) (*διὰ* + *εἶμι*), μέλ. *δι-εἶσομαι*· εἶμαι (ὑπ- ἄρχω) διὰ παντός || *δυσάκεις* συντάσσεται μετὰ μτχ. ἐσηγείται ὡς ἐπίρρ. («διαρκῶς»), ἡ δὲ μτχ. ὡς κύριον ῥημα : *δι-εἶσει σκοπούμενος*=δὰ ἐξετάζης διαρκῶς.

δι-εἶπον, ἀόρ. β' ἄνεστ. ἐν χρήσει (ὡς ἐν. χρῆ- σιμοποιεῖται τὸ *διαγορεύω*, ὁ βλ.)· ἀπρφ. *διειπεῖν*, ποιητ. *διαειπεῖν*· μέλ. *διερώ*· πρκ. *διείρηκα* (*διὰ* + *εἶπον*)· λέγω, διηγούμαι ἐν ἐκτάσει, λεπτομερῶς || ἐπεξηγῶ, ἀναπτύσσω.— || ὁμιλεῖ ὁ εἰς με τὸν ἄλ- λον, συνομιλῶ, συνδιαλέγομαι.

δι-εἶργω, μελ. *-ξω*· ἐπ. καὶ ἰων. *δι-έργω*, ἐπ. καὶ *δι-εργῶ* (βλ. *εἶργω*)· κρατῶ χωριστά, κρατῶ τι μα- κράν ἀπὸ ἄλλο, διαχωρίζω, ἀποχωρίζω || ἀπομακρύν- ω.— || ὡς ἀμτθ., κείμαι μεταξὺ, ἐν τῷ μέσῳ (καὶ οὕτω διαχωρίζω).

δι-εἶρηκα, ἐν χρήσει ὡς πρκ. τοῦ *διείπον* (ὁ βλ.).

δι-εἶρομαι, ποιητ. ἀντί *δι-έρομαι* (ὁ βλ.)· ἐρωτῶ λεπτομερῶς, ἐπισταμένως.

δι-εἶρύω, ἰων. ἀντί *δι-ερώω* (βλ. *εἶρύω*)· οὐρῶ διὰ μέσου, οὐρῶ εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος.

δι-εἶρω (βλ. *εἶρω* Α)· ἀόρ. α' *δι-εἶρσα*· πρκ. *δι- εἶρηκα*· διαπερῶ τι, κάρω τὴν νά περάσῃ διὰ μέσου, ἐμβάλλω τι εἰς... || ἀραδιάζω εἰς τὴν σειρᾶν, συν- αρμολογῶ.

δι-ειρωνό-ξενος, ον (*διὰ* + *εἶρων* + *ξένος*)· ὁ δι' εἰρωνείας καὶ προσηγορίας ἐξῆπατων τοὺς φιλο- ξενουμένους του (ὁ φαῖνομενικῶς δηλ. φιλόξενος, πρᾶγματι δὲ μισόξενος).

δι-εἶς· μτχ. ἐνεργ. ἀόρ. β' τοῦ *διήμι*.

δι-έκ καὶ πρό φων. *δι-ἐξ* (*διὰ*+*ἐκ*)· διὰ μέσου ἕως ἐξω, «πέρα-πέρα», ἐντελῶς διὰ μέσου.

δι-εκάναξα, ἀόρ. α' τοῦ *δια-κανάσσω*.

δι-εκέκριτο, γ' ἐν. παθ. ὑπερα. τοῦ *διακρίνω* (ὁ βλ.).

δι-εκλάπηγ, παθ. ἀόρ. β' τοῦ *δια-κλέπτω* (ὁ βλ.).

δι-εκ-περαίνω, μελ. *-ἄνω*· φέρω εἰς πέρας τι ἐντελῶς.

δι-εκ-περάω, μελ. *-ῆσω* καὶ *-άσω*· διαπερῶ τι ἐν- τελῶς.— || παρέρχομαι, παραβλέπω.

δι-εκ-πλέω, μέλ. *-πλεύσομαι*· ἰων. *-πλώω*, ἀόρ. *-επλώω*· πλέω διὰ μέσου τινός μεχρι τέλους, δι- ἐρχομαι πλέων.— || ἐν τῇ γλώσσῃ τοῦ ναυτικοῦ πο- λέμου, διοισπῶ τὴν ἐχθρικήν παράταξιν πλέων διὰ μέσου αὐτῆς (πρβλ. *διεκπλοῦς*). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δι-ἐκ-πλοῦς, καὶ συντρ. *διεκπλοῦς*, ὁ· ὁ πλοῦς διὰ μέσου τινός, τὸ πλέειν διὰ μέσου καὶ ἐξέρχε- σθαι εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος. 2) ἡ διοπισαῖς τῆς ἐχθρικής παρατάξεως ἐν ναυμαχίᾳ || ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ναυτικῶν γυμνασίων, ἡ παρομοία κίνησις μεταξὺ τῶν πλοίων τοῦ αὐτοῦ στόλου.

δι-εκ-πλώω, ἰων. ἀντί *διεκπλέω* (ὁ βλ.).

δι-ἐκρίθεν, ἐπ. ἀντί *διεκρίθησαν*, γ' πληθ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *διακρίνω*.

δι-ἐκ-ροος, ὁ (*διὰ*+*ἐκ*+*ρέω*)· ἡ διοδος, ὁ πορ- θμός, δι' οὗ ἐκρέει καὶ χύνεται τι. 2) αὐτὴ αὐτὴ ἢ ἐκροή διὰ μέσου στενοῦ τίνος ἀγωγῶ.

δι-ελάθον, ἀόρ. β' τοῦ *δια-λανθάνω* (ὁ βλ.).

δι-ελάσις, -εως, ἡ (*διελαύνω*)· τὸ ἐλέυναι διὰ

μέσου, τὸ διαπερᾶν διὰ μέσου τινός.— ἢ ἔφοδος ἢ ὄκησις ἵππικου. Ἐκ τοῦ

δι-ελαύνω, μελ. *διελάσω* καὶ ἄττ. *διελῶ* (διὰ τοὺς χρόνους βλ. *ελαύνω*): ὁδηγῶ τι διὰ μέσου εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον ἢ ὠδῶ διὰ μέσου.— ἢ ὄρωμ' ἔφιππος διὰ μέσου, διέρχομαι ἔφιππος.

δι-ελεῖν, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ *δι-αιρέω* (ὁ βλ.).
δι-ελεάσπιτο, παθ. ὕπερ. τοῦ *διαλείπω*.
δι-ελεάσπειν, ὕπερ. τοῦ *διαλείπω*.
δι-ελεξάμην, μέσ. ἄορ. α' τοῦ *διαλέγομαι*.
δι-ελεύσομαι, μελ. τοῦ *διέρχομαι*.
δι-ελέχθην, παθ. ἄορ. α' τοῦ *διαλέγομαι*.
δι-ελεθῆν, ἐπ. *διελθῆμεν*, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ *διέρχομαι*.

δι-ελίπον, ἄορ. β' τοῦ *διαλείπω*.
δι-έλω, μελ. *-ελεῖθω* ἄορ. α' *-είλωσα* (βλ. *έλω*): οὐρῶ τι μακρὰν ἀπὸ ἄλλο, ἔλωκον (τραβῶν) ἀποχωρίζω ἢ εὐρύνω, διανοιγῶ: *διέλωκεν τοὺς δ-φθαλμούς*. 2) οὐρῶ, τραβῶ τι, διὰ μέσου. 3) ἐπὶ χρόνου, ἐκτείνω, ἐπιμηκύνω. 4) ἐξακολουθῶ πίνων, συμποσιάζω.

δι-ελύθην, παθ. ἄορ. α' τοῦ *διαλύω*.
δι-ελυμάνθην παθ. ἄορ. α' τοῦ *διαλυμαίνομαι*.
ΔΙ'ΕΜΑΙ, παθητ. (ὡσεὶ ἐξ ἄνεργ. **διήμι*): ἄμτθ., φοβούμαι ἢ σπεύδω, ταχύνω, βιάζομαι. 2) μτθ. ἐκφοβίζω, διώκω.

Ἔτυμ.: δι' ἔτυμολ. βλ. *δίω*, *δίωμαι*: πρβλ. *δηρ. διερός*. Οἱ τύποι οὗτοι: *δίεμαι* κλπ. φαίνεται ὅτι ὀφείλονται εἰς κάποιον συμφωνῶν τῶν τύπων *δίεττε*, *δίετται*, *δίεσθαι* (οἷτινες ἀνήγκουσι εἰς τὸ ρ. *δίω*, *δίωμαι*) πρὸς τοὺς τύπους *ἔεττε*, *ἔετται*, *ἔεσθαι* (τοῦ *ἔημι*). Βλ. *δίω*, *δίωμαι*.

δι-εμαρτύρω, β' ἐν. μέσ. ἄορ. α' τοῦ *διαμαρτύρομαι*.
δι-εμείνα, ἄορ. α' τοῦ *διαμένω*.
δι-εμ-πόλω, μελ. *ἦσω* παθ. πρκ. *δι-ημ-πόλωμαι* (διὰ+ἐν+πώλω): πωλῶ εἰς διαφόρους, κάμνω ἐμπόριον, διαπραγματεύομαι ἢ ἐντεῦθεν μτφρ., προδίδω, «πασχαρεύω», ἔξαπατῶ, τίνα.

δι-ενέγκαι, ἰων. *-ενεῖται*, ἀπρφ. ἄορ. α' τοῦ *διαφέρω*—*διενεχθῆναι*, ἀπρφ. παθ. ἄορ. α' τοῦ *διαφέρω*.
δι-εν-θυμέομαι (*θυμός*): ἔχω ἐν θυμῷ, τ. ἔ. σκόπτοι κατ' ἐμαυτὸν, ἐνδομύχως.

δι-ενιαυτίζω, μελ. *-ἴσω* (διὰ+ἐνιαυτός): ζῶ μέχρι τέλους τοῦ ἔτους, «βγάζω τὸ χρῆνον». 2) πράττω τι συνεχῶς κατὰ τὴν διάρκειαν ὀλοκλήρου τοῦ ἔτους.

διένται, γ' πληθ. τοῦ *δίεμαι* (ὁ βλ.).
δι-εντέρεω, *-ατος*, τὸ (διὰ+ἐντερων): τὸ ἐρευνᾶν (διωρᾶν) διὰ μέσου τῶν ἐντέρων (κωμικὴ λέξις ἐπὶ ὄξυνσις καὶ ὄξυδερκεῖας).

δι-εξ-αἴσω, συνηρ. *-άσω* καὶ ἄττ. *-άτω* (βλ. *αἴσω*): μελ. *-άξω* ἔξορμῶ διὰ μέσου, ἀναπηδῶ, ἐκπηδῶ.

δι-εξ-εἰμι (διὰ+ἐκ+εἶμι): ἐξέρχομαι διὰ μέσου ἢ περὶ διὰ μέσου ἢ ἐντεῦθεν μτφρ., διεξέρχομαι τι (τ. ἔ. τὸ ἐκδέτω, τὸ ἀφηγοῦμαι) ἐν λεπτομερείᾳ ἢ ἀπαριθμῶ.

δι-εξ-ελαύνω, μελ. *-ελάσω* καὶ ἄττ. *-ελῶ* μτθ. διώκω (τραβῶ, ὠδῶ) τι διὰ μέσου.— ἢ ἄμτθ. διέρχομαι ἔφιππος ἢ πεζός διὰ μέσου χώρας τινός.

δι-εξ-ελάσω, ἄττ. *-ετω* μελ. *-ξω* (βλ. *ελάσω*): ἐκτυλίσω τι ἐντελῶς.

δι-εξ-ερέομαι (βλ. *ερέομαι*): ἐρωτῶ περὶ τίνος διεξοδικῶς, πληροφοροῦμαι περὶ τίνος διὰ διεξοδικῶν ἐρωταποκρίσεων (διὰ συντόνου ἀνακρίσεως).

δι-εξ-ερευνάω, μελ. *-ἦσω* ἐρευνῶ διὰ μέσου, ἐξετάζω, ἐξουχιasticῶς.

δι-εξ-έρχομαι, μελ. *-ελευσομαι*: ἄορ. β' *-ἦλθον* πρκ. *-ελήλυθα* (βλ. *έρχομαι*): ἐξέρχομαι διὰ μέσου τινός, διαπερῶ τι καὶ φεύγω, διέρχομαι τι καὶ ἀπομακρύνωμαι ἢ διέρχομαι τι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, φθάω εἰς τὸ τέλος τινός. 2) διέρχομαι τι κατὰ σειρὰν, ἀφηγοῦμαι τι λεπτομερῶς καὶ ἀκριβῶς.— ἢ ἄμτθ. ἐπὶ χρόνου, παρέρχομαι, εἶμαι περασομένος.

δι-εξ-ἦγομαι, ἐπιτετ. *ἐξηγήομαι* (ὁ βλ.).

δι-εξ-ἦμι, μελ. *-ἦσω* (βλ. *ἦμι*): ἀφνω τινὰ νᾶ: διέληθ' διὰ μέσου, παρέχω τὴν ἐλευθερίαν διδοῦν.

— ἢ ἄμτθ. (φαινομενικῶς, διότι ἐν τῇ πραγματικότητι ἐξυπακούεται ἢ αἰτ. *εάωμαι*): ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκβάλλω

δι-εξ-ἴμεναι, ἐπ. ἀπρφ. τοῦ *διέξομαι* (ὁ βλ.).
δι-έξ-οδος, ἢ (*δόδος*): ἔξοδος (καὶ εἰσοδος) διὰ μέσου τινός, διόδος, πέρασμα, «διέξοδος» ἢ τὸ ἀποτέλεσμα, ἢ ἐκβασις, μῆ: ὑποδέδεως ἢ μέσον διαφυγῆς ἢ ὡς ἡ τροχιά τοῦ ἡλίου.— ἢ πλήρης περιγραφή, λεπτομερῶς ἐκδεσις.

δι-εξ-ύφαινω (βλ. *ύφαινω*), μελ. *-ἄνω* ὑφαίνω μέχρι τέλους, τελειῶν τὴν ὑφανσιν, τελειῶν τὸ ὑψωμα.

δι-εορτάζω, μελ. *-σω* εορτάζω μέχρι τέλους ἢ διατηρῶ τὰς εορτὰς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

δι-επειράθην, παθ. ἄορ. α' τοῦ *δια-πειράομαι* (ὁ βλ.).

δι-επέπαιυτο, γ' πληθ. ὕπερ. τοῦ *διαπαύω*.

δι-επεραιώθην, παθ. ἄορ. α' τοῦ *δια-περαιώω*.

δι-επέρᾶσα, ἄορ. α' τοῦ *δια-περάω*.

δι-επέφραδον, ἐπ. ἄορ. β' (μετὰ ἀνάδιπλ.) τοῦ *διαφράζω*.

δι-επλέξα, ἄορ. α' τοῦ *διαπλέκω*.

δι-επλευσσα, ἄορ. α' τοῦ *διαπλέω*.

δι-επνευσα, ἄορ. α' τοῦ *διαπνέω*.

δι-επορεύθην, παθ. ἄορ. α' τοῦ *διαπορεύομαι*.

δι-επράδον, *-όμην*, ἐνεργ. καὶ μέσ. ἄορ. β' τοῦ *διαπέρθω* (ὁ βλ.).

δι-επτάμην ἢ *-όμην*, μέσ. ἄορ. β' τοῦ *διαπέτομαι* (ὁ βλ.).

δι-επτοίησα, ἐπ. ἄορ. α' τοῦ *δια-πτοέω* (ὁ βλ.).

δι-επτύξα, ἄορ. α' τοῦ *διαπτύσσω* (ὁ βλ.).

δι-επυθόμην, μέσ. ἄορ. β' τοῦ *δια-πυθάνομαι* (ὁ βλ.).

δι-έπω, μελ. *-πω* (διὰ + ἔπω): διευθύνω, τακτοποιῶ, διευθετῶ, διακυβερνῶ, ὑπόδεσίν τινα.

δι-εργάζομαι, μελ. *-άσομαι* πρκ. *-εργασμαι* ὕπερσ. *-εργάζομαι*. — Ἰων. πρκ. *διεργασμαι*, ὕπερσ. *-εργάσμαι* παθ. ἄορ. α' *-εργάσθην*. Ἄποθ.: ἐργάζομαι εἰς τι, ἐξεργάζομαι τι, ἀπεργάζομαι τι ἐντελῶς (λατ. *elaborare*), κυρ. ἐπὶ χώρας, καλλιεργῶ.— ἢ καταστρέφω, ἐρημύνω, φονεύω (πρβλ. τὸ σημερ. «τὸν τελειῶνω, τὸν ἀποτελειῶνω», λατ. *conficere*) ἢ ὡς ὕπερσ. μετὰ παθητ. σημ.: *διεργαστο τὰ πράγματα*=λατ. *actum erat de rebus*=αἰ ὑπόδεσις (τὰ πράγματα) εἶχον καταστροφῇ («εἶχαν πάει κατὰ διαβόλου»).

δι-έργω, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ *δι-εἶργω* (ὁ βλ.).

δι-ερεῖδω, μελ. *-σω* (βλ. *ερεῖδω*): στήριζω δι' ὑποστηριγμάτων, ὑποστηρίζω, ἀναστηλώνω.

δι-ερέσω, μελ. *διερέσω* ἄορ. α' *διήρεσα* καὶ ποιητ. *διήρεσσα* (βλ. *ερέσω*): κωπηλατῶ διὰ μέσου ἢ κωπηλατῶ κατὰ διαφόρους διευθύνσεις ἢ *χερσὶ διερέσσειν*=κολυμβᾶν ἢ *διερέσω τὰς χεράς*=κινῶ τὰς χεῖρας κατὰ διαφόρους κατευθύνσεις.

δι-ερευνάω, μελ. *-ἦσω* ἐρευνῶ διὰ μέσου, ἐξετάζω ἀκριβῶς. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δι-ερευνητής, *-οῦ*, ὁ ὁ ἀκριβῆς ἐρευνητής ἢ κατὰσκοπος.

δι-ερμηνευτής, *-οῦ*, ὁ ὁ διερμηνεύς, ἐξηγητής, ἐρμηνευτής, σχολιαστής.

δι-ερμηνεύω, μελ. *-σω* ἐπέξηγῶ, ἐκδέτω, ἐρμηνεύω.

δι-έρομαι, ἐπ. ἀντὶ *διείρομαι* (ὁ βλ.).

ΔΙΕΡΟΊΣ, ἄ, ὄν' ὑγρός, νοτερός ἢ ὄροσερός, νεαρός ἢ χυμώδης. 2) μτφρ. ἐπὶ ἀνθρώπων, νεαρός, ὄροσερός, ταχύς, ὄροστήριος, ἐνεργητικός. 3) μτγν. θρεγμένος, ὑγρός, ρευστός.

Ἔτυμ.: κυρ. πρόκειται περὶ τριῶν λέξεων, ἰδίως προελεύσεως ἐκάστης: 1) *διερός* *δίεμαι* ((*δίω*, *δίωμαι*)=ταχύς. 2) *διερός* *διάνω* = ὑγρός, μουσκευμένος. 3) *διερός* = ζωντανός, ζωηρός, ὄροσερός, νεαρός. Αἱ σημασίαι αὗται, αἰ συνήθως ἀποδοθῆναι εἰς τὴν λέξιν, εἶνα: σημασίαι κατὰ συμπαρασπόν κατὰ τινὰς ἢ λέξεις ἀνήκει εἰς τὴν ομάδα τῶν: *σανοκρ. jirāh, Zevd. jira* (ζωντανός, ζωηρός), λατ. *vireo* (εἶμαι πράσιος, ὄροσερός, νωπός), παλ.-σλαβ. *živŭ* (λιθάδι), Λεττ. *djiras* (συμπόσιον) πρβλ. συγγ. ἑλλ. *βίος, ζῆν*, λατ. *vivō* κλπ. Κατὰ τινὰς *διερός* = φοβερός ((*δφιερός*, τ. ἔ. ἐκ τοῦ *δφίος*=*δέος*).

δι-έρπω, μελ. -ῶν ἔρπω, διέρχομαι, διὰ μέσου.
δι-έρρηξα, **δι-έρρωγα**, ἀόρ. α' καὶ πρκ. τοῦ δια-
εργνυμι.

δι-εργύηκα, **δι-εργύην**, πρκ. καὶ ἀόρ. β' τοῦ δια-
ερέω.

δι-έρχομαι, μελ. -ελεύσομαι ἄορ. -ῆλθον, ἀποθ.
«περνῶ» διὰ μέσου, διαβάνω || διαβαίνω εἰς τὸ ἄλ-
λο (ἀπέναντι) μέρος, διέρχομαι τι, τελειώνω, συμ-
πληρῶ τι. 2) ἔρχομαι εἰς τὸ τέλος, φθάνω μέχρι
τέλους.— II ἀμτβ., ἐπὶ χρόνου, παρέρχομαι, περνῶ ||
ἐπὶ φήμης (εἰδήσεως), διαδίδομαι, ἐξασπλουῖμαι.— III
διέρχομαι ἐν λεπτομερείᾳ, λέγω τὰ πάντα, διηγού-
μαι λεπτομερῶς.

δι-ερωῶ, ἐν χρήσει ὡς μέλλ. τοῦ διεῖπον.

δι-ερωτάω, μελ. -ῆσω ἀνακρίνω || ἐρωτῶ συνε-
χῶς ἢ ἐπιμόνως.

δι-εσθίω, ἀπφρ. τοῦ *διεμαί*· ὡς ἀπφρ. μέσ. ἐν. τοῦ *δίω*.
δι-εσθίω, μελ. *δι-έδομαι*, ἀόρ. *δι-ἐφάγον* κατα-
τρῶγω, καταναλίσκω.

δι-εσκεδάσα, ἀόρ. α' τοῦ δια-σκεδάννυμι.

δι-εσκεδμαί, πρκ. τοῦ δια-σκοπέω. — ἐντεθῆεν.
δι-εσκεμμένως ἐπίρ. τῆς μτχ., φρονίμως, συνειπῶς,
μετὰ περιοκείφειας.

δι-εσκοπίαμαι, παθ. πρκ. τοῦ διασκοπεῖω.

δι-εσπᾶρην, παθητ. ἀόρ. β' τοῦ διασπείρω.

δι-εσπάσα, **δι-εσπάσθην**, ἐνεργ. καὶ παθ. ἀόρ.
α' τοῦ δια-σπάω.

δι-εσπασμαί, παθ. πρκ. τοῦ διασπείω.

δι-εσπείρα, ἀόρ. α' τοῦ δια-σπείρω.

δι-εσσύτο, γ' ἐν. ἐπ. ἀορ. β' τοῦ δια-σέυομαι (β' βλ.).

δι-εστειλάμην, μέσ. ἀόρ. α' τοῦ διαστελέω.

δι-εστήην, **δι-εστήκα**, ἀόρ. β' καὶ πρκ. τοῦ διεΐστημι.

δι-εστήην, ἀόρ. β' τοῦ δια-στείλω.

δι-εστραμμαι, παθ. πρκ. τοῦ διαστρέφω.

δι-εστράφην, παθ. ἀόρ. β' τοῦ διαστρέφω.

δι-εστῶς, μτχ. πρκ. τοῦ διεΐστημι.

δι-εσθηκόμενος, η, ον, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ δια-
σφηκόμεαι.

δι-εσχε, γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ δι-έχω.

δι-εσχίσα, **δι-εσχίσθην**, ἐνεργ. καὶ παθ. ἀόρ. α' τοῦ
διασχίζω.

δι-έταξα, ἀόρ. α' τοῦ δια-τάσσω.

δι-εταράχθην, παθ. ἀορ. α' τοῦ δια-ταράσσω.

δι-ετεδρῦλητο, γ' ἐν. παθ. ὑπερσ. τοῦ δια-θρῦλέω.

δι-ετής, ἐς (δύο + ἔτος)· ὁ διαρκῶν ἐπὶ δύο ἔτη,
ὁ δύο ἐτῶν ἡλικίως.

δι-ετήσιος, ον (διὰ+ἔτος)· ὁ διαρκῶν καθ' ὅλον
τὸ ἔτος (λατ. perennis).

δι-ετία, ἡ (διετής)· διάστημα δύο ἐτῶν.

δι-ετμάεν, ἐπ. ἀντι διετμάγην, γ' πληθ. παθ.
ἀορ. β' τοῦ δια-τμήγω· *δι-ετμάγον*, ἐνεργ. ἀόρ. β' τοῦ
δια-τμήγω (β' βλ.).

δι-ετμαξεν, θωρ. ἀντι διετμαξεν. ἀορ. α' τοῦ δια-
τμήγω.

δι-ετραπόμην, **δι-ετραπήην**, μέσ. καὶ παθ. ἀόρ.
β' τοῦ διατρέπω.

δι-ευκρινέω, μελ. -ῆσω (διὰ + εὐκρινής)· διαχω-
ρίζω μὲ ἀκρίθειαν || τακτοποιῶ ἐπιμελῶς. 2) ἐξε-
τάζω, ἀναλύω, μὲ ἀκρίθειαν || κρίνω ὀρθῶς (ἐν
τῷ μέσῳ).

δι-ευλάβέομαι, ἀποθ. λαμβάνω πολλὰς προφυ-
λάξεις, προσέχω πολύ, πολύ προφυλάσσομαι ἀπὸ
τι. 2) σέβομαι.

δι-ευνάω, μελ. -άσω (βλ. εὐνή, εὐνάω)· βάλλω
τινὰ ἢ ἀπλαγίαση, νά ἀναπαυθῆ.

δι-ευτυχέω, μελ. -ῆσω (διὰ+εὐτυχής, βλ. εὐτυχέω)·
διατελῶ ὦν εὐτυχής, εἶμαι διαρκῶς εὐτυχής, εὐ-
τυχῶ καθ' ὅλην τὴν γραμμην.

δι-εφάνην, παθ. ἀόρ. β' τοῦ διαφαίνω.

δι-εφθάρατο, ἰων. ἀντι διεφθαζόμενοι ἦσαν, γ'
πληθ. ὑπερσ. τοῦ διαφθείρω.

δι-εφθάρην, παθ. ἀόρ. β' τοῦ διαφθείρω.

δι-εφθόρω, ἀμτβ. πρκ. τοῦ διαφθείρω.

δι-ἐφόγον, ἀόρ. β' τοῦ διαφύω.

δι-έχω, μελ. *δι-έξω* (διὰ τῆς χρόνου βλ. ἔχω)·
μτβ., κρατῶ (τηρῶ) μακρὰν (εἰς ὁπότεσιν), διαί-
ρῶ, διαχωρίζω. 2) κρατῶ μακρὰν, ἀποκρούω. II

ἀμτβ., διέρχομαι, διαπερῶ, ἐκτείνομαι ἀπ' ἄκρου
εἰς ἄκρον, φθάνω. 2) στέκομαι μακρὰν, εἶμαι χω-
ριστά, ἀπέχω, εἶμαι εἰς ἀπόστασιν (ἐπὶ τινος).—
ἐπὶ χρόνου, μεσολαβῶ, παρεμπιπτό.

ΔΙΪΖΗΜΑΙ, ἐπ. β' ἐν. *διζήμαι*, ἀποθ. ἀναζητῶ, ἐπι-
ζητῶ, κάμω δοκιμάς, κάμνω, ἀπόπειραν διὰ τι.—

II ἀναζητῶ τὴν σημασιν πρόηματός τινος.— III
μετ' ἀπρφ., ζητῶ, χρεάζομαι, ἐπιθιδνω, νά...

Ἔτυμ.· *διζήμαι*, μελ. ὁμηρ. *διζήσομαι* (=ζητῶ νά
φθάσω) ἰων. *διζήσεις* (=ἀναζητήσιος)· *διζήμαι* (<*δι-
ζῆ-μαι, ἐξ ἰαπ. β. djā, djā, dī (=ζητῶ νά φθάσω,
σπεύδω), ἦτις ἐνοπάζει εἰς τὰ ἑλλ. *διεμαί*, *διερός*,
ἀπὸ *δίω*, *δίω* (βλ. τὰς λ. λ.)) ὡς εἰς τὰ ἑλλ. *ζήτημα*
ἀπὸ *ζητέω*, θωρ. *ζήτημα*, *ζήτητος*, *ζητήσιος*, *ζήτη-
ση* (βλ. τὰς λ. λ.), ἀπὸ πάντων ἀνάγονται εἰς ἑλλ. ἰων. β.
ζᾱ-, ζᾱ- (ἰαπ. jā- (djā-) (=ζητῶ νά φθάσω, σπεύδω)·
πρβλ. σανσκρ. dī (=λάμβανω, φαίνεσθαι) ἐν τοῖς τῦ-
ποις dīyati, didīhi, dīyati.

διζομαι=*διζήμαι* (β' βλ.).

δι-ζυγός, ον, καὶ *διζυξ*, -ῦγος, δ, ἡ (δύο+ζυγόν)·
ὁ μεθ' ἑτέρου ἐξευγμένος, διπλοῦς || ὁ συρόμενος
ὑπὸ δύο ἵππων, ζευγαρωτός.

ΔΙΪΖΩ, ἐπ. πρτ. *διζῶν*· εἶμαι ἐν ἀμφιβολίᾳ, ἀμφι-
βάλλω, τὰ ἔχω χαμένα || διατάζω.— [*διζω* (<δῖς, πρβλ.
δοιζῶ, *διστάζω*).

δι-ζωός, ον (δύο + ζωή)· ὁ ἔχων διπλὴν ζωὴν,
ἀμφίβιος || ὁ ζῶν διὰ δευτέραν φοράν (ἐπανελθὼν
ἐκ τοῦ Ἄδου).

διηβολία, ἡ, ἰων. ἀντι *διαβολία* (β' βλ.).

δι-ηγᾶγον, ἀόρ. β' τοῦ διαγῶ.

δι-ηγγείλα, ἀόρ. α' τοῦ διαγγέλλω.

δι-ηγέομαι, ἀποθ. διηγούμαι, ἀφηγοῦμαι, περι-
γράφω, ἐκδέτω, λεπτομερῶς. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δι-ηγῆσις, -εως, ἡ (διηγέομαι)· τὸ διηγέσθαι,
ἀφήγησις, περιγραφή.

δι-ηέριος, ον, ἰων. ἀντι *δι-αέριος*· διὰ μέσου τοῦ
αέρος.

δι-ηθέω, μελ. -ῆσω (βλ. ἡθέω)· διυλίζω τι, σου-
ρώνω, στραγγίζω. 2) ἐκπλύνω, «ξεπλύνω», τι, καθα-
ρίζω.— II ἀμτβ., ἐπὶ ὕγρου, «φιλητρόμοι», κατα-
σταλάζω.

διηκονέω, **διηκόνος**, ἰων. τύποι ἀντι *διακ*.

διηκόνουν, **διηκόνουσα**, πρτ. καὶ ἀόρ. α' τοῦ δια-
κονέω (β' βλ.).

διηκόσιοι, αι, α, ἰων. ἀντι *διακόσιοι*.

δι-ηκυλισμένος, ον, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ διακυλίξω.

δι-ήκω, μελ. -ξω (βλ. ἡκω)· ἔρχομαι διὰ μέσου,
ἐκτείνομαι ἀπὸ τοῦ ἐνός μέρους εἰς τὸ ἄλλο, ἐκ-
τείνομαι κατὰ μήκος.— II διέρχομαι πρὸς τι (εἰς τι).

δι-ηλάσα, ἀόρ. α' τοῦ διελαύνω.

δι-ηλάθον, ἀόρ. β' τοῦ διερχομαι.

δι-ηλίφης, ἐς (διὰ+αλείφω)· ὁ ἀληθιμμένος ἐξ
ὀλοκλήρου («πέρα πέρα πασ. λειμμένος»).

δι-ηλλάγην, **διηλλάχθην**, παθ. ἀόρ. β' καὶ α' τοῦ
διαλλάσσω.

δι-ηλλάχα, **διηλλάγμαί**, ἐνεργ. καὶ παθ. πρκ. τοῦ
διαλλάσσω.

δι-ημάρτηκα, **δι-ημάρτον**, πρκ. καὶ ἀόρ. β' τοῦ
διαμαρτάνω.

δι-ημερεύω, μελ. -σω (διὰ+ἡμέρα)· διέρχομαι ὁ-
λην τὴν ἡμέραν.

δι-ημιλλήθην, ἀόρ. α' τοῦ δι-αμιλλάσσομαι (β' βλ.).

δι-ηνεγκα, ἀόρ. α' τοῦ διεφέρω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δι-ηνεκής, ἐς (βλ. *διηνεγκα*, *διαφέρω*)· ὁ ἐκτει-
νόμενος καθ' ὅλον τὸ μήκος, συνεχής, ἀδιάκοπος

|| αἰώνιος, ἀτελετήτος. Ἐπίρ. *διηνεκέως*, ἀπὸ *-κῶς*
=ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ἀκαταπαύστως, πλήρως,
ἐν ἐκτάσει || σαφῶς, ὠρισμένως (λατ. *continuus*,
perpetuus).

Ἔτυμ.· *διηνεκής*, ἀπὸ *διανενκής* (<**διανενκής*· τὸ
β' συνθ. *-ανενκής* περιέχει τὴν ριζ. βᾶσιν *eneh* (= ἐνε-
γκεῖν)· *-ανενκής* (<*-αν-ενενκής* (τ. ἔ. ἀνὰ+ενε-) δὲ ἀπλο-
ποιήσεως) πρβλ. *ποδ-νενκής*, *δουρ-νενκής*).

δι-ήνεμος, ον (διὰ+ἄνεμος)· ὁ ἀνεμιζόμενος, ὁ
ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἄνεμον.

δι-ηνοιχθην, παθητ. ἀόρ. α' τοῦ διανοίγω

δι-ήντλησα, ἀόρ. α' τοῦ δι-αντλέω.

δι-ήνυσα, δι-ήνυκα, άόρ. α' και πρκ. του δι-ανύω (δ βλ.).

δι-ήξα, άόρ. α' του δι-έσσω σηνγρ. τύπου του δι-αίσσω (δ βλ.).

δι-ηπορήθην, παθ. άόρ. α' του δι-απορέω.

δι-ηπόρουν, παρκατ. του δι-απορέω.

δι-ήρα, άόρ. α' του δι-αίρω.

δι-ήρεσα, άόρ. α' του δι-ερέσσω.

δι-ήρεθην, παθ. άόρ. α' του δι-αιρέω.

δι-ήρημαι, παθ. πρκ. του δι-αιρέω.

δι-ήρης, ες (δύο+*άρω) πρβλ. *τρι-ήρης*)· διπλούς· τὸ δι-ήρης μελίθρον = τὸ ἄνω πάτωμα, ὃ ἔνω θάλαμος, μεγάρου τινός.— **δι-ήρης ναῦς** = πλοῖον με δύο σειρές κωπῶν.

δι-ήρθρουν, δι-ήρθρωσα, πρκ. και άόρ. α' του δι-αρθρώω (δ βλ.).

δι-ήρκα, πρκ. του δι-αίρω.

διήται, γ' έν. ύποτ. μέσ. ένεστ. του δίω (δ βλ.).

διήταισα, διητήθην, ένεργ. και παθ. άόρ. α' του δι-αιτάω.

δι-ήψα, άόρ. α' του δι-αψύσσω.

δι-θάλασσοσ, άττ. -ττος, ον (δύο+θάλασσα)· ὁ μεταξὺ δύο θαλάσσων εύρισκόμενος, ὃ κείμενος ἐπὶ δύο θαλάσσων· ένθα δύο θάλασσαί συναντιώνται (λατ. bimaris).

δι-θαικτος, ον (δύε+θήγω)· δικοπος, διστομος, με δύο κόψεις.

δι-θρονος, ον (δύο+θρόνος)· ὃ έχων δύο θρόνους.

διθύραμβο-διδάσκαλος· ὃ ποιητὴς διθυράμβων ὃ γυμνάζων τὰ μέλη του χορευτὸ διὰ τὴν παράστασιν των.

διθύραμβο-ποιός, ὃ· ὃ ποιῶν διθυράμβους, ποιητὴς διθυράμβων.

διθύραμβος, ὃ· τὸ γνωστὸν εἶδος λυρικῆς ποιήσεως, ὃ «διθύραμβος», λυρικόν ἄσμα, ἄδόμενον παλαιόθεν κατὰ τὰς ἑορτὰς του Διονύσου μετα ζωηρῶν κινήσεω, και ουστηματοποιηθὲν ὑπὸ του Ἀρίωνος.— **||** ἐπιθ. του Βάκχου.

Έτυμ.· ἡ ἔτυμολ. Έρευνα τῆς λέξεωσ περιέχει πολλὰ τὰ ἀμφίβολα. Κατὰ τούσ Ἀρχαίους ὠνομάσθη ὁτω ένεκα τῆς διπλῆς γεννήσεωσ του Βάκχου. ἐκ του *διεσ θύραεσ βαίνειν*, ἀλλ' ἡ ἐκδοχὴ αὐτῆ προοκρῶσει εἰς τὴν μακρότητα του *ι* τῆς συλλ. *δι-* κατ' ἄλλουσ ἡ λ. εἶναι συγγ. τῆ *θρίαμβοσ*, ἀλλὰ ἡ ἔτυμολ. αὐτῆ δὲν ἱκανοποιεἰ πάντασ. Κατὰ τινασ ἐκ των νεωτέρων ἔτυμολόγων ἡ λ. εἶναι σύνθετοσ ἐκ των **διθυρο-* + **αμβοσ*· **διθυρο-* <**δύθυρο-*, πρβλ. σανσκρ. *dudhrāh* (ὀρημητικόσ, θλαίοσ)— *αμβοσ* συγγ. τῆ σανσκρ. *āḍgam* (=μέλοσ), πρβλ. *ἑ-αμβοσ, θρι-αμβοσ*.— Κατὰ τινα *διθύραμβοσ* = *δ*διθυράζων* (=ὃ ὕμνων τόν **Δίθυρον*, τ. ἔ. τόν *Διδόνουον* (?).— Κατ' ἄλλουσ τέλος ἡ λ. εἶναι δάνειον ἐκ ἑξένου γλώσσεσ.

δι-θυρσοσ, ον (δύο+θύροσ)· ὃ έχων δύο θυρσοσ (βλ. τὴν λ.).

Δί, δοτ. του *Ζεύσ* (βλ. λ.)· βλ. και **Δίε*.

δι-ιδεῖν, ἀπρφ. του άόρ. *διεῖδον*.

δι-ιημι, μέλ. -ήσω (διὰ τούσ χρόνουσ βλ. *ιημι*)· ρίπτω, στέλλω, διὰ μέσου, ἀφίνω τινὰ νὰ διέλθῃ διὰ μέσου, ἐπιτρέπω τὴν διόδον. 2) ὠδὸν διὰ μέσου.— **||** ἀποπέμψω, ἀπολύω. 2) διαλύω, τῆκω, λυώνω· *διέ-μενοσ* (μτχ. μέσ. άόρ. β' μετὰ παθ. σμη.) = τακείσ (λυώσασ).

δι-ιδύνω· διευδύνω τί, κατευδύνω τι, διὰ μέσου, ὀδηγῶ διὰ μέσου.

δι-ικνέομαι, μέλ. *δι-ίξομαι*, άόρ. β' *δι-ικόμεν* (βλ. *ικνέομαι*), ἀποθ.· περὸν διὰ μέσου, προχωρῶ διὰ μέσου, διέρχομαι διὰ τινός· **||** διεξέρχομαι τι, διηγούμαι, περιγράφω (συμβάν τι).— **||** φδώνω.

Δι-πέτης, ες (Α) (*Διδεσ+πέτω*, ρίξ. του *πίπτω*)· ὃ πεσών ἐκ του Διός, τ. ἔ. ἐξ ούρανοῦ (ἐπιθ. ποταμῶν ἡ ρυάκων ἐξογκουμένων διὰ τῆς βροχῆσ)||λέγεται και ἐπὶ τῆς βροχῆσ (πρβλ. έν Ἰλ. Ρ 263 *σὸί γὰρ δμ-βροῖ ἀπὸ Διδεσ*)|| μτγν., «οὐρανοκατέβατοσ, θείοσ, ἱερόσ, ἀγνόσ.

Δι-πέτης, ες (Β) (*Διδεσ+πέτομαι*)· αἰθεροθάμνω, αἰθεροδρόμοσ, ὃ έν τῷ αἰθέρι (διὰ των αἰθέρων, ἀνά τούσ αἰθέρασ) πετών.

δι-ίστημι (διὰ+ἴστημι)· μέλ. -σῆσω, άόρ. -έστησα· στήνω χωριστὰ, τοποθετῶ χωριστὰ, διαχωρίζω, ἀποοπῶ.— **||** Παθητ., μετὰ ένεργ. άόρ. β' *δι-έστην*· πρκ. -έστηκα, ὑπερα. -ε(ι)στήκειν· ἴσταμαι χωριστὰ, διαιροῦμαι, διαχωρίζομαι||έντεῦθεν 2) διεφέρω, διαφινῶ, ἐρίτω, φιλονεικῶ. 3) χωρίζομαι, ἀπομακρύνομαι, ἔπειτα ἀπὸ μάχησ. 4) ἴσταμαι, στήνομαι, κατὰ ὠρισμένασ ἀποσπάσεισ ἡ διαστήματα.— **|||** ὃ μέσ. άόρ. α' *διεσθησάμην* χρησιμοποιεἰται μετὰ μεττ. σμη. (= διεχώρισα, ἀπεχώρισα).

δι-ισχυρίζομαι, ἀποθ.· στηρίζομαι εἰς τι, βασίζομαι εἰς τι.— **||** βεβαίω τι μετὰ πεποιθήσεωσ.

δι-ίχθαι, ἀπρφ. πρκ. του δι-ικνέομαι (δ βλ.).

δικάκω, μέλ. *δικάσω* και σηνγρ. *δικῶ*· άόρ. α' *ε-δικῶσα*.— Παθητ., μέλ. *δικασθήσομαι*, ττετλ. μέλ. *δε-δικάσομαι*· άόρ. α' *εδίκασθη*· πρκ. *δεδικασμαι* (*δί-κη*): 1) μετ' αἰτ. πράγμ., κρίνω, δικάζω, ἐπιδικάζω || ἀποφασίζω, ἐκδίδω ἀπόφασιν διὰ τι. 2) μετὰ βοτ. προσ., ἀποφασίζω, λαμβένω ἀπόφασιν, διὰ τινὰ, δικάζω τὴν ὑπόθεσιν του. 3) ἀπολ., εἶμαι κριτῆσ, εἶμαι δικαστῆσ || ἐκδίδω ἀπόφασιν || γενικῶσ, καταλήγω εἰς ἀπόφασιν τινα.— **||** Μέσον, συνηγορῶ, ὑπεροπῶ, ἀγορεύω ἐνώπιον των δικαστών || ἀπολ. καταφεύγω εἰς τὸ δικαστήριον, καταφεύγω εἰς Δικην.— **|||** Παθητ., προσάγομαι πρό του δικαστοῦ ἢ κατηγορούμενοσ, δικάζομαι, κατηγοροῦμαι. [*δι'* ἔτυμολ. βλ. *δίκη*].

δικαία, ἡ· ποιητ. ἀντὶ *δίκη*.

δικαιοῦν, ἰων. ἀντὶ *δικαιοῦν*, ἀπρφ. του *δικαιοῦσ*· *δικαιοῦσι* ἰων. ἀντὶ *δικαιοῦσι*, γ' πληθ. έν.

δικαιο-κρίσις, ἡ (δικαιοσ+κρίνω)· δικαία κρίσισ.

δικαίο-πολις, -εωσ, ὃ, ἡ (δικαιοσ+πόλις)· ὃ δικαιοσ εἰς τὴν διαχειρίσιν των κοινῶν· *νῆσοσ δικ.* = ἡσ οἱ πολῖται ἀσκαοῦ δικαιοσύνησ.

δικαίοσ, α, ον, και -οσ, -ον (δίκη)· ὃ τηρῶν, φυλάσσω, τούσ νόμουσ (ἦδη και ἔδιμα, γεν. τὸ δικαιοσ), δικαιοσ, ὀρθόσ.— **||** ἴσοσ, ὀμαλόσ, ἴσοροπημένοσ || αὐστηρόσ, ἀκριθέσ.— **|||** δικαιοσ, νομιμόφρων, νομοταγῆσ, νόμιμοσ. 2) καλόσ, μετριοπαθέσ, πρέπων, κόσμιοσ.— *δικαιοσ εἶμι* + *ἀπρω*. = εἶναι δικαιοσ (ἀρα, εἶμαι ὑποχρεωμένοσ, ἔχω τὸ δικαίωμα) νὰ πράξω τι. [*δι'* ἔτυμολ. βλ. *δίκη*].

δικαιοσύνη, ἡ· δ,τι και νῦν, ἡ ἐπικράτηρισ του δικαιοῦ || ἡ ἀπόδοσισ του δικαιοῦ || ἡ έννοια του δικαιοῦ.

δικαιοότησ, -ητοσ, ἡ = *δικαιοσύνη* (δ βλ.).

δικαίω, μέλ. -ώσω και -ώσομαι.— Παθ. άόρ. α' *ε-δικαιώθη*ν (*δικαιοσ*)· καθιστῶ τὸ ὀρθόν, ἐπανορθώνω, διορθώνω || θεωρῶ τὸ ὠσ ὀρθόν, δικαιοσ || συναινῶ || ὠσ. ἀξίω, ἀπαιτῶ, τι ὠσ δικαιοσ (ὠσ δικαίωμα μου) || μετ' αἰτ. και ἀπρφ. ἀξίω, ἐπιθυμῶ (*διό-τι* τὸ θεωρῶ δικαιοσ) νὰ πράξῃ τίσ τι.— **||** κρίνω, δικάζω || καταδικάζω || κολάζω, τιμωρῶ.— **|||** ἀπονέμω τὸ δικαιοσ, θεωρῶ τινα ὀδῶν, τόν κηρύσσω μὴ ἐνοχον, τόν δικαιοῦνω [*δι'* ἔτυμολ. βλ. *δίκη*]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δικαίωμα, -ατοσ, τὸ (δικαίω)· πρῶξισ δικαιοσύνησ, ἀλλὰ κυρ. ἡ ἐπανορθωσισ ὀδικίασ. 2) ὀδῶνωσισ, πρῶξισ δικαιοώσεωσ.— **||** δικαιολογία, δικαία ἀπαίτησισ.

δικαίωσ, ἐπὶ· του *δικαιοσ*· δικαίωσ (ὠσ και νῦν), ὀρθῶσ.

δικαίωσισ, -εωσ, ἡ (δικαίω)· ἡ ἀπονομή του δικαιοῦ εἰς τινα, ἡ ἐπιβολὴ δικαιοσύνησ || τιμωρία.— **||** ἀπαίτησισ, δικαία ἀξίωσισ.— **|||** κρίσισ περὶ δικαιοῦ, γνώμη.

δικῶν, σηνγρ. ἀντὶ *δικάσειν*, ἀπρφ. μέλλ. του *δικάζω*.

δικανικός, ἡ, ὄν (δίκη)· ὃ ἀνήκων εἰς δικασ(δι-καστήρια), δικαστικόσ.— **||** ὃ ἡσκημένοσ εἰς τὰ των δικαστηρίων, ὃ ἐμπειροσ περὶ τούσ νόμουσ, ὃ (φρερόμένοσ) ὠσ νομομαθέσ, ὃ ἀρεσκομένοσ νὰ κἀμνῇ τόν νομομαθέ.

δι-κάρηνοσ, ον (δύο+κάρηνοσ)· δικέφαλοσ, δύο κεφαλάσ έχων.

δικασ-πόλοσ, ὃ (δίκη+πολέω)· ὃ νομοθετών, ὃ ἐφαρμοζων τούσ νόμουσ, ὃ δικαστῆσ.

Έτυμ.· *δικασπόλοσ* <**δικασα*, αἰτ. πληθ. + *-πόλοσ*,

πρβλ. *αί-πόλος** διὰ τὴν αἰτ. ὡς α' συνθ. πρβλ. ἀκαλαρρείτης, βλ. ὡς. καὶ *μογοστόκος** ἢ δυσκολία ἐγκείται εἰς τὸ δεῖ τοῦ ἑλλ. *πέλω* δὲν ἔχει τὴν σημασ. καὶ τὴν ἀνταξίαν τοῦ ἀντιστοιχοῦ του λατιν. *colo*. *Ισως ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ *δικασκόπος* (<σκοπεῖν *δικας*).
δικαστήριον, τό, ὕποκορ. τοῦ *δικαστήριον* (ὁ βλ.).
δικαστήριον, τό (*δικιάζω*) τόπος, ἐν ᾧ γίνονται δίκαι, «δικαστήριον» ὡς καὶ νῦν.

δικαστής, -οῦ, ὁ (*δικιάζω*) ὁ δικαστής ἢ ἑνορκος.
δικαστικός, ἢ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν δικαστῶν ἢ τῶν δικαστηρίων, ὁ ἡοκημένος εἰς τὰ τῶν δικῶν || τὸ *δικαστικόν* = ἡ ὁμοιοθ. ὁ μισθός, τῶν δικαστῶν (εἰς ὁδολὸς κατ' ἀρχάς, καὶ τρεῖς ὁδολοὶ μετέπειτα) *Ἐπὶρ. -κῶς.

ΔΙΚΕΪΝ, ἀπρφ. τοῦ *ἐδίκων* (ἀορ β' ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει) ρίπτω, ἐκσφενδονίζω. — [σκοπεῖν. ἐτυμολ. κατὰ τινας <ρ. *δικ-* <ιαπ. *d(i)jōq- ἐν τῷ *δικῶν** κατ' ἄλλους <δικ- <ιαπ. *djek-, *djak-, ἐν τοῖς λατιν. *jēci*, *jaśiō*. Πάντως ἢ λ. εἶναι ὁμορρ. τῇ ἀν-*δίκτης*, *δίκτυον*, *δίσκος* (<**δικ-σος*) (βλ. τὰς λ. λ.). Βλ. *ἴημι*].

ΔΙ-ΚΕΛΛΑ, -ης, ἢ (*δύο+κέλλω*) σκαπάνη με δύο χειλῶς (ἰδόντας), κων. δικέλλι (λατ. *bidents*) πρβλ. *μάκελλα*. — [*δίκελλα* (<**δε-*+**κελλα* ἐκ ῥ. *skel-* (σχιζω), πρβλ. Λιβ. *skelū* (σχιζω), παλ.-ολαε. *skala* (πέτρωμα), σανσκρ. *kalā* (τεμάχιον), ἑλλ. *σκάλλω* (σκάπτω, σκαλιζω), *σκαλις* (σκαλοτήρι) βλ. *σκάλλω*, *μάκελλα*].

ΔΙ-ΚΕΡΑΙΟΣ, ον (*δύο+κεραία*) ὁ ἔχων δύο κέρατα, δύο ἀκωκάς (*κεραίας*).

ΔΙ-ΚΕΡΩΣ, γεν. -ωτος ἢ -ω, δ, ἢ, οὐδ. *δίκερων* (*δύο+κερας*) ὁ δύο κέρατα ἔχων.

ΔΙΚΗ, ἢ: τὸ ὄρδον, τὸ δίκαιον ἢ πρωταρχικὴ σημ. τῆς λ. ἦτο: ἐθιμον, συνήθεια, χρῆσις, φύσις (βιαιεῖ ἐπ' αὐτῶν κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἐστηρίζετο τὸ βίλαιον): ἢ γὰρ *δίκη ἐστὶ γερόντων* = διότι αὐτὴ εἶναι ἡ φύσις τῶν γερόντων || αἰτ. *δίκη* ὡς ἐπὶρ. = κατὰ τὸν τρόπον τοῦ... κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ... ὅπως... (καὶ νῦν «*δίκη*» κακοῦργου π. χ.) — II τῆξις, ἀρμονία, νόμος, δίκαιον. — III ἐν τῷ πληθ., αἱ κρίσεις, «αἱ δίκαιαι κρίσεις τῶν Βασιλέων» || γενικῶς, κρίσις, γνώμη, ἀπόφασις. — IV δίκη, δικαστικὴ ὑπόθεσις, διαδικασία ἐν δικαστηρίῳ || κυρ. ἰδιωτικὴ δίκη, ἀντιθ. τῷ *γραφῆ* (=δημοσία καταγγελία διὰ δημοσίον ἀδίχημα). 2) αὐτὴ αὐτὴ ἡ δίκη, ἡ ἐκδίκασις, ἢ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου διαδικασία. 3) ἢ ὑπὸ τῶν δικαστῶν ἀπονεμομένη ἱκανοποίησις, ἢ ἐπιβαλλομένη ποινὴ: *δίκη* (ἢ *δικας*) *δίδομαι* = λατ. *roenas dare* = τιμωροῦμαι (κυρ. παρέχω ἱκανοποίησιν) *δικας* (ἢ *δίκη*) *λαμβάνω* = λατ. *sumere roenas* = τιμωρῶ, ἐπιβάλλω ποινήν (κυρ. λαμβάνω ἱκανοποίησιν) || *δίκη φεύγω* = εἶμαι ὁ κατηγορούμενος ἐν τινὶ δίκῃ, ἀντιθ. τῷ *δίκη διώκω* = εἶμαι ὁ κατήγορος (ἐν τινὶ δίκῃ) || *δίκη* || *δίκα* || *δίκα* || *δίκα* || ὑπέχω = ὑποβάλλω μιν εἰς δίκην || *δίκη ὀφθαλμῶν ὑπὸ τινος* = καταδικάζομαι εἰς ποινήν κλπ. — [*δίκη*, *δικιάζω* ἄδικος, ἀδικέω <ρ. *δικ-*. Βλ. *δείκνυμι*].

ΔΙΚΗ-ΦΟΡΟΣ, ον (*δίκη+φέρω*) ὁ φέρων δικαιοσύνην, τιμωρός, ἐκδικητής ὡς οὐσιαστ. ὁ *δικηφόρος* = ὁ ἐκδικητής.
ΔΙΚΙΔΙΟΝ, τό, ὕποκορ. τοῦ *δίκη** μικρὰ δίκη.
ΔΙ-ΚΛΙΣ, -ιδος, ἢ (*δύο+κλίνω*) ἐπὶ θύρας, ἢ ἔχουσα δύο φύλλα, διφυλλος (κδιφυλλη, διπλῆ) * συνήθ. κατὰ πληθ. μετὰ τῶν οὐσ. *θύραι*, *πίλαι*, *σανίδες*, μτγν. *δ-* μως καὶ ἀπλῶς *δικλίδες* = θύραι με δύο φύλλα.
ΔΙΚΟ-ΛΕΚΤΗΣ, -ου, ὁ (*δίκη+λέγω*) = *δικολόγος* (ὀβλ.).
ΔΙΚΟ-ΛΟΓΟΣ, ὁ (*δίκη+λέγω*) ὁ ἐν δικαστηρίῳ ἀγορεύων, δικηγόρος.
ΔΙΚΟ-ΡΡΑΦΕΥ (*δίκη+γράφω*) *συρράπτω*, *ἐφενείσκω*, *δικας*,
ΔΙ-ΚΟΡΥΦΟΣ, ον (*δύο+κορυφή*) ὁ ἔχων δύο κορυφάς.

ΔΙ-ΚΡΑΝΟΣ, ον (*δύο+κρανίον*) ὁ ἔχων δύο κεφαλὰς || ὡς οὐσ. τὸ *δίκρανον* (κοιν. «*διχάλι*» ἢ «*δικράνι*»), γεωργικὸν ἐργαλεῖον ἔχων δύο ὀδόντας ἢ χηλῶς.
ΔΙ-ΚΡΑΤΗΣ, ἔξ (*δύο+κρατός*) ὁ ἔχων διπλοῦν κράτος (διπλῆν ἐξουσίαν) || ὁ μετέχων τῆς ἐξουσίας, ὁ ἀπὸ κοινοῦ κυβερνῶν: *δικρατεῖς* **Ἀτρεΐδαι* = οἱ δύο

*Ἀτρεΐδαι, οἱ δύο ἡγεμόνες *Ἀτρεΐδαι·*δικρατεῖς* *λόγχοι* = λόγχοι ἀμοιβαίως φονεύουσαι (φονικαί).

ΔΙ-ΚΡΟΤΟΣ, ον (*δύο+κροτέω*) ὁ δὺς κροτῶν (κτυπῶν), ἐπὶ τοῦ ἀφυγοῦ || ἐπὶ πλοίων, τὸ ἔχον δύο σειράς κωπῶν ἐν ἑκατέρῃ πλευρᾷ (πρβλ. *καὺς διήρης*, *τριήρης*).

ΔΙΚΤΥ-ΒΟΛΕΥ, μελ. -ήσω* ρίπτω τὸ δίκτυον (εἰς τὴν θάλασσαν π.χ.). *Ἐκ τοῦ

ΔΙΚΤΥ-ΒΟΛΟΣ, ον (*δίκτυον+βάλλω*) ὁ ρίπτων τὰ δίκτυα || ὡς οὐσ. ὁ *δικτυβόλος* = ὁ ἀλιεὺς (ψαράς).

ΔΙΚΤΥΕΣ, οἱ ἀγνώστα ζῶα τῆς Λιθύης.

ΔΙΚΤΥΝΑ ἢ *Δίκτυνα*, ἢ (*δίκτυον*) ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς θεᾶς τοῦ κυνηγίου.

ΔΙΚΤΥΟ-ΚΛΩΣΤΟΣ, ον (*δίκτυον+κλώθω*) ὁ πεπλεγμένος ἐν εἴδει δικτύου *σπειρα δίκτυοκλωστοι* = κύκλιον (βρόχοι, θηλιές) δικτυόπλεκτοι, πλεκτὸν δικτύον.

ΔΙΚΤΥ-ΟΝ, το (*δίκεῖν*) κῶδε δικτύωμα, δικτυωτὸν πλέγμα, «*δίχτυ*» || ἀλιευτικὸν δίκτυον || δίκτυον κυνηγοῦ [βι. ἐτυμολ. βλ. *δικεῖν*]. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ΔΙΚΤΥΟΔΟΜΑΙ, παθητ. συλλαβόμενα ἐν δικτύῳ.

ΔΙ-ΚΩΠΕΥ, μελ. -ήσω (*δίκωπος*) κατεργάζομαι ζευγὸς κωπῶν || κωπηλάτῳ με δύο κώπας || γενικῶς, ἐργάζομαι με τὰς δύο χεῖρας.

ΔΙ-ΚΩΠΙΑ, ἢ (*δίκωπος*) ζευγὸς κωπῶν. *Ἐκ τοῦ

ΔΙ-ΚΩΠΟΣ, ον (*δύο+κώπη*) ὁ ἔχων δύο κώπας.

ΔΙ-ΛΟΓΕΥ, μελ. -ήσω (*δίλογος*) λέγω πόλιν (ἐκ νέου). ἐπαναλαμβάνω. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ΔΙ-ΛΟΓΙΑ, ἢ (*δίλογος*) ἢ ἐπανάληψις. *Ἐκ τοῦ

ΔΙ-ΛΟΓΟΣ, ον (*δύο+λέγω*) ὁ δὺς (τὸ αὐτὸ) λέγων, ὁ ἐπαναλαμβάνων. — II δίγλωσσος, δόλιος (διπρόσωπος).

ΔΙ-ΛΟΓΧΟΣ, ον (*δύο+λόγχοι*) ὁ δύο λόγχοι (δόρατοι) ἔχων || ὁ δύο αἰχμᾶς ἔχων, διπλοῦς.

ΔΙ-ΛΟΦΟΣ, ον (*δύο+λόφος*) ὁ ἔχων δύο λόφους (κορυφάς), δικόρυφος, ὁ ἔχων διπλῆν κορυφήν (ἐπὶ τοῦ Πιερωνίου).

ΔΙ-ΜΝΑΪΟΣ, α, ον (*δύο+μνᾶ*), ἀτ. *διμνέως*, ὠν' ὁ ἔχων ἄξιαν δύο μνῶν: *διμναῖος ἀποτιμῶμαι* = ἐκτιμῶ ὡς ἔχοντας ἄξιαν δύο μνῶν.

ΔΙ-ΜΟΪΡΙΑ, ἢ: διπλοῦν μερίδιον || διπλοῦς μισθός. *Ἐκ τοῦ

ΔΙ-ΜΟΪΡΟΣ, ον (*δύο+μοῖρα*) ὁ διαμοιρασμένος μεταξύ δύο ἢ εἰς δύο || ὡς οὐσιαστ., τὸ *δίμοιρον* = ἡμίση ἀραχμῆ.

ΔΙΝΕΟΝ, ἐπ. πρτ. τοῦ *δινέω*.

ΔΙΝΕΥΜΑ, -ατος, τό' ἢ περιδίνω, περιστροφικὴ κίνησις || ὄρχησις. *Ἐκ τοῦ

ΔΙΝΕΥΩ, μελ. -εύσω, ἀορ. α' *ἐδίνευσα** καὶ *δινέω*, μελ. -ήσω, ἀορ. α' *ἐδίνωσα** ἰων. πρτ. *δινεύεσκον*. — Παθητ., ἀορ. α' *ἐδινήθη*, πρτ. *δεδίνημαι* (*δίνη*) κάμνω τὴ νὰ περιδινήθῃ, νὰ συστραφῇ, τὸ περιστρέφω, τὸ στροβιλιζῶ, τὸ στρεφογυρίζω, τὸ κάμνω νὰ ἔρχεται γύρω-γύρω. — II ἅμτε. καὶ παθητ., στροβιλιζομαι (ὡς ἐν τῷ χορῷ π. χ.) || γενικῶς, περιφέρομαι, περιπλανῶμαι.

ΔΙ'ΝΗ, ἢ [ε] κυκλικὴ περιστροφή, περιδίνωσις, στροβιλισμός || δίνη (ουστροφῆ) ὑδῶτων (κοιν. «*ρουφήχτρα*», «*μάτι* τῆς θάλασσης») || ἀνεμοστρόβιλος. [διὰ τὴν ἐτυμολ. βλ. *δίνωσι*]. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ΔΙΝΗΕΙΣ, *εσσα*, εν (*δίνη*) στροβιλιώδης, στροβίλου δίκη. — II στρογγύλος.

ΔΙΝΗΘΗΝΑΙ, ἀπρφ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *δινέω*.

ΔΙΝΗΤΟΣ, ἢ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *δινέω* ὁ περιδινόμενος, περιστρεφόμενος.

ΔΙ'ΝΟΣ, ὁ, ὡς τὸ *δίνη* (ὁ βλ.) περιδίνωσις, περιστροφή, στρόβιλος. 2) τὸ ἀλώνιον, ὁ κυκλοτερὴς θηλ. χῶρος, ὅπου ἀλώνιζεται ὁ σίτος. 3) στρογγύλον ποτήριον μεγάλου μεγέθους. — [*δίνωσι*, *δίνη*, *δινέω* (αιολ. *δίνημι*, *δίνω*) *δινέω*, *δινωτός** πάντα ταῦτα παράγονται ἐκ τῆς αὐτῆς ῥ. ἢ ἐλέπομεν ἐν τοῖς: *δίνω*, *δίεμαι*, *διερός*, *δίξημαι* (ἄ βλ.)].

ΔΙΝΩ, μελ. -ώσω (*δίνωσι*) τὸρνεύω, ἀποστρογγυλῶν.

ΔΙΝΩ (*δίνωσι*) ἀλώνιζω (ἐν τῷ *δίνω* = ἀλώνω).

ΔΙΝΩΤΟΣ, ἢ, ὄν (*δινώω*) τὸρνευτός, στρογγύλος || ὁ κατεσκευασμένος κυκλοτερῶς.

διξός, ή, όν, ίων. άντι τοῦ *δισσός* (8 βλ.) διπλοῦς. **Διο-** ή **διο-** ής α' συνθ. πολλῶν συνθέτων δηλοῦσι τόν γεννηθέντα ἕως τοῦ Διός (βλ. *Δίξ, Διδός*) ή ἐκ τῶν θεῶν, θθεν τόν θεοειδη, τ. ἔ. τόν ὁμοιον πρὸς τοὺς θεούς, τόν ἔξοχον, τόν ὑπέροχον.

δι-ό, σύνθ. συνεπτυγμένους εἰς μίαν λ. άντι τῶν δύο: **δι' δ'** δι' ὄν λόγον, οὐ ἔνεκα, τούτου ἔνεκα, ὅθεν (λατ. *propter quod, propterea*) || ἐνίοτε ἀπαντᾷ ἐπιτετ. διά τοῦ ἐγκλιτ. *περ: διόπερ.*

Διό-βολος, ον (**Δίξ+βάλλω*)· ὁ ὑπὸ τοῦ Διός ριφθεὶς, ἔξακοντισθεὶς (ή ριπτόμενος), ἐπὶ κεραυνοῦ.

Διο-γενέτωρ, -ορος, ὁ (**Δίξ+γένω*)· ὁ γεννήτωρ τοῦ Διός || ἐν τῷ πληθ. *διογενέτορες ἔναυλοι* = τὰ σπήλα αἰς τὰ ὅποια ἐμεγάλωσεν ὁ Ζεὺς.

Διο-γενής, ἐς (**Δίξ+γένω*)· ὁ ἐκ τοῦ Διός γεννηθεὶς ή καταγόμενος || ἐπιθ. τῶν Βασιλέων καὶ Ἡγεμόνων ὡς ὁρισθέντων καὶ ὑποστηριζομένων ὑπὸ τοῦ Διός.

δι-όγκωσις, -εως, ή' ή ἔπαροις, κόμπος, ὑπερηφάνεια || πρήξιμο.

Διό-γνητος, ον, κατὰ συγκοπὴν άντι τοῦ *Διογένητος*=*Διογενής* (8 βλ.).

Διό-γονος, ον=*Διογενής* (8 βλ.). **δι-οδεύω,** μελ. -*σω* (*διόδω*)· ὀδεύω (πορεύομαι, ταξιδεύω) διὰ μέσου, διέρχομαι, διαβαίνω,

δι-οδοιο-πορέω, (διά+δοιο+πόρος)=*διοδεύω* (8 βλ.).

δι-όδος, ή (*διά+δός*)· ή ὁδός δι' ής διέρχεται τις, διάβασις, πέρασμα, «διόδος»||ή τροχιά ἀστέρος τινός ή ἀστερισμοῦ. 2) ή ὁδεια πρὸς διάβασιν, διαβατήριον, ἀσφαλεία συνοδεία.

Διόδην (**Δίξ*), ἐπίρ· ἐκ Διός, προερχόμενον ἐκ τοῦ Διός.

δι-οίγνυμι ή δι-οίγω, μελ. -*οίξω*· ἄνοίγω (διά μέσου).

δι-οίδα, πρκ. τοῦ *δι-εΐδον* (8 βλ.)· γνωρίζω τήν διαφορᾶν, ἔπομ. γιγνώσκω ἀκριβῶς, ἀποφασίζω.

δι-οικέω, μελ. -*ήσω*· πρκ. *διώκουν'* ἄορ. α' *διώκησα*· πρκ. *διώκημα*·— Παθητ., ἄορ. α' *διωκήθην*· πρκ. *διώκημαι*, ἀλλά καὶ ἄνωμο. *δεδιώκημαι* (*διά+οικέω*)· διευθύνω, κυβερνῶ, οἰκον || διαχειρίζομαι τὰ κοινά, κυβερνῶ τήν πόλιν || μεταχειρίζομαι ή διατρέφω κατὰ ἕνα ὠριζόμενον τρόπον.— || κατοικῶ χωριστὰ (εἰς χωριστούς τόπους). — Μέσον, ζῶ, διαμένω, χωριστὰ. Ἐξ αὐτῶν τό

δι-οικησις, -εως, ή (*διοικέω*)· ή συντήρησις τοῦ οἴκου || ή διεύθυνσις, ή διακυβέρνησις τοῦ οἴκου.— || κυβερνησις, ἔπαρξια, ἐπισκοπή (ἐκκλησιαστικῆς διαίρεσις).

δι-οικίζω, μελ. -*ίω* καὶ ἄττ. -*ἴω* (βλ. *οικίζω*)· κόμνω κατοικῶν τινός νά ζῶσι χωριστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, τοὺς διαχωρίζω, τοὺς διασκορπίζω.— Παθητ., ὁ ασκορπίζομαι, κατανέμομαι:

διοικο-δομέω, μελ. -*ήσω*· οἰκοδομῶ, κτίζω, μέχρι τοῦ ἄλλου ἄκρου || ἀποχωρίζω διά τείχους, ἀποτεχιζῶ.

δι-οιστέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *διαφέρω* (πρβλ. μελ. *διοίσω*)· ὀφείλει τις νά φέρη (νά κινήσῃ) τι γύρω (πéριξ).

δι-οίσταεύω, μελ. -*σω* (βλ. *δοίσταεύω*)· τοξεύω (διαπερῶ βέλος) διὰ μέσου τινός.

δι-οίσω καὶ **διοίσσομαι,** μελ. τοῦ *διαφέρω*.

διοίτο, γ' ἐν. μέσ. ἐν. ἔσκτ. τοῦ *δίο* (8 βλ.).

διοιχνέω, μελ. -*ήσω* (βλ. *οιχνέω*)· διέρχομαι, διαπερῶ || περιφέρομαι, περιπλανῶμαι.

δι-οίχομαι, μελ. -*οιχέσομαι*· πρκ. -*οιχέμαι*, ἀποθ· ἐπὶ χρόνῳ, ἔχω παρελθεὶ ἐντελῶς || ἐπὶ προσώπων, «ἤλθον εἶδον καὶ ἀπῆλθον», ἐχάθην, ἔχω χαθῆ.— || τελειώνω, λήγω.

δι-οκ-ωχή, ή (βλ. *δι-ὄκωχα*, πρκ. τοῦ *διέχω*)· παῦσις, λήξις. βλ. *ἀν-οκ-ωχή*.

δι-ὀλισθαίνω καὶ **-άνα,** μελ. -*λισθηώ*· ὀλισθαίνω διὰ μέσου («εξεγλιστρῶ»), ὀλισθαίνω διὰ μέσου καὶ φεύγω μακράν.

δι-ὀλκος, ὁ (*διέλω*)· τὸ στενόν τοῦ Ἰσθμοῦ γῆς Κορίνθου, καθ' ὃ τὰ πλοία εἰσέρχοντο ἀπὸ τῆς μῆδος θαλάσσης εἰς τὴν ἄλλην.

δι-ὀλλυμι, μελλ. *διολλέω* καὶ ἄττ. *διολλῶ* (διά τοὺς χρόνους βλ. *ὀλλυμι*)· καταστρέφω ἐντελῶς, ἔξαφα-

νίζω || ἀπομακρύνω ἀπὸ τήν μνήμην μου, ἔπομ. λησμονῶ· ἀντίθ. τῷ *σώζω*.— || Παθ. καὶ μέσ. (μετὰ πρκ. *διόλωλα*), χάνωμαι (εἶμαι χαμένος) καθ' ὀλοκληρίαν.

δι-όλου άντι *διὰ ὄλου* (πρβλ. *καθόλου*), ἐπίρρ· ὄλως διόλου, ἐντελῶς.

δι-ομάλίζω, μελ. -*ω* (βλ. *δμαλίξω*)· εἶμαι (παρὰ μένῳ) πάντοτε ὁ αὐτός (σταθερός καὶ ἀμετάβλητος).

δι-ομβρός, ον· κάθυγρος ἐκ τοῦ ὄμβρου.

Διομει-αλαζών, -δνος, ὁ (*Διομεία+αλαζών*)· ἀλαζών (κομπορημῶν) ἐκ τοῦ δήμου Διομείας (λ. παρ' Ἀριστοφ.).

Διομηδεῖος, α, ον· ὁ ἀνήκων ή ὁμοιος τῷ Διομήδει.

δι-ὀμνῦμι, μελ. -*ομοῦμαι*· μέσ. ἄορ. α' -*ομοσάμην*· ὀρκίζομαι ἐπισήμως, διακρῖνωσιν ἐνὸρκως.

δι-ομο-λογέω, μελ. -*ήσω*· συνάπτω συμφωνίαν, συμφωνῶ.— Παθητ. εἶμαι σύμφωνος εἰς τι (εἶναι τι συμφωνημένον). — Μέσον, συμφωνῶ ἀμοίβαως διά τι.

διον, αἰτ. τοῦ *δῖος*· ἄλλ' ὁμοίως *δίον*, ἐπ' άντι *εἰδιον*, πρκ. τοῦ *δίο*.

Διονύσια (ἐνν. *ἑρᾶ*), τὰ· ή ἑορτὴ τοῦ Διονύσου ή Βάκχου, κυρ. ἐν Ἀθήναις. Ἐτελοῦντο δὲ ἐν Ἀθῆναις τέσσαρες ἑορταὶ πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου (ἦτοι τὰ Διονύσια ἦσαν τετραπλᾶ, τελοῦμενα εἰς τέσσαρας ἀλλοιολογαδόχους μῆνας), ἦτοι: I *Τὰ κατ' Ἀγροῦς* ή τὰ *Μικρὰ Διονύσια* κατὰ μῆνα Ποσειδεῶνα (15 Δεκεμ.— 15 Ἰαν.). II *τὰ ἐν Λίμναις ή Λήγαια* (ἐν *Λίμναις*, ἔθθα δῆρχε το *Λήγαιον*), κατὰ μῆνα Γαμηλιῶνα (15 Ἰαν.—15 Φεβρ.). III *Τὰ Ἀνθεστηρία* κατὰ μῆνα Ἀνθεστηριῶνα (15 Φεβρ.—15 Μαρτ.). IV *Τὰ Μεγάλα Διονύσια* (λεγόμενα ἄλλως καὶ *Ἀστικὰ ή τὰ κατ' Ἄστου*, ή ἀπλῶς τὰ *Διονύσια*) κατὰ μῆνα Ἐλακθηβολιῶνα (15 Μαρτ.— 15 Ἀπριλ.), τὰ ὅποια ἦσαν καὶ τὰ περιφημότερα καὶ ἐπισημότερα ἐξ ὄλων. — Ἐξ αὐτῶν τό

Διονυσιάκος, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὰ Διονύσια ή εἰς τὸν Διόνυσον.

Διόνυσος, ὁ, καὶ ποιητ. *Διωνῦσος*· ὁ Θεός τοῦ οἴνου, τῶν ἀμπελώνων καὶ τῆς δραματικῆς ποιήσεως, Διόνυσος ή Βάκχος, [ἄθεθ. ἔτυμολ.].

διό-παις, -παιδος, ὁ (**Δίξ+παῖς*)· ὁ υἱός τοῦ Διός.

δι-ὀπερ, (βλ. δι-ὀ).

Διο-πετής, ἐς=*Διαιπετής* (8 βλ.).

δι-οπεύω· ἐπιβλέπω τήν φόρτωσιν πλοίου. Ἐκ τοῦ

δι-οπος, ὁ (*διέπω*)· ὁ κυβερνήτης, διοικητής || ὁ ἐπιβλέπων τὸ φορτίον καὶ τήν φόρτωσιν του ἐπὶ τοῦ πλοίου, ὁ φορτωτής. [βλ' ἔτυμολ. βλ. *επαρ*].

δι-οπετεύω, μελ. -*σω* (*διά+δύομαι*)· κατατηρῶ μετὰ προσοχῆς, περιβλέπω, κατασκοπεύω || ἀτενίζω εἰς τι.

δι-οπηρ, -ἤρος, ὁ (*διόψομαι* τοῦ *διορῶ*)· κατάσκοπος, πρόσκοπος, ἀνιχνευτής, κατοπτευτής.

δι-ὀπτης, -ου, ὁ (πρβλ. *διόψομαι* τοῦ *διορῶ*)· ὁ βλέπων διά μέσου, ὁ διαβλέπων (τὰ πάντα).— || = *διοπτῆρ* (8 βλ.).

δι-οράω, μελ. -*ὀνομαι*· θλέπω διά μέσου, θλέπω καθαρά || διακρίνω.

δι-ὀργυιος, ον (*δύο+ὄργυιά*)· ὁ ἔχων μήκος δύο ὄργυιῶν.

δι-ορθεύω, μελ. -*σω*· (βλ. *ορθεύω*)· κρίνω ὀρθῶς περὶ τινός || =τῷ ἐπόμ.

δι-ορδῶω, μελ. -*ώσω* (βλ. *ορθῶω*)· στήνω τι ὀρθιον, ἴσον || διορθῶνω, ἐπανορθῶνω || φέρω τι εἰς τάξιν || ἐκφράζω τι ὀρθῶς, διηγούμαι ὀρθῶς (ἀκριβῶς).— Τὰς αὐτὰς σημ. ἔχει καὶ ὡς μέσον. Ἐξ αὐτῶν τό

δι-ὀρθωμα, -ατος, τό (*διορθῶω*)· τὸ στήνειν τι ὀρθιον, ἐπανόρθωσις, «διορθωμα» || τακτοποιήσις, τροποποιήσις, βελτίωσις.

δι-ὀρθωσις, -εως, ή (*διορθῶω*)· τὸ στήνειν τι ὀρθῶν, ή ἐπαναφορά τινος εἰς τὴν ὀρθην (προσήκουσαν) θέσιν, ἐπανόρθωσις, ἀποκατάστασις || ἐπιδιορθωσις, ἐπισκευή || ἀναμόρφωσις, μεταρρύθμισις.

δι-ορίζω, ἰων. -*ορρίζω*· μελ. -*ίω* καὶ ἄττ. -*ἴω*· διαίρω δι' ὄριον, ἀποχωρίζω. 2) καθορίζω, ὀρίζω, δίδω ὀρισμούς, κόμνω διακρίσιν, διακρίνω, ἀποφασίζω || διακρῖνωσιν.— || μεταφέρω πέραν τῶν ὀριων

έξορίζω (λατ. ex-terminare).— **||** ἀμτβ., διέρχομαι τὰ σύνορα.

δι-όρνυμαι, παθητ.: ὀρμῶ διὰ μέσου, διέρχομαι μετὰ σπουδῆς.

δι-ορύγηται, ἀπρφ. παθ. ἀορ. β' τοῦ δι-ορύσσω (δ βλ.).

δι-όρυγμα, -ατος, τό τὸ ὄρυχθέν (σκαφέν, κοπέν) διὰ μέσου, αὐλαξ, διωρυξ. Ἐκ τοῦ

δι-ορύσσω καὶ ἀτι. -ετω' μέλλ. -ξω (διὰ τοὺς χρόνους βλ. ὀρύσσω) σκάπτω διὰ μέσου (ἀνάμεσο) || μτφρ. ὑπονομεύω, ὑποσκάπτω.

δι-ορχέομαι, ἀποθ. (βλ. ὀρχέομαι) ὀρχοῦμαι (χορεύω) διὰ μέσου (τ. ἔ. ὀλόγυρα), τινάσσομαι ἐδῶ κί' ἐκεῖ.— **||** διεγυγίζομαι πρὸς τινα εἰς τὸν χορόν.

Δίος, διῶ, διον (*Δίος) ὁ ἐκ τοῦ Διὸς καταγομένως, θεῖος, θεοειδής || μτφρ. ἐνδοξος, ἔξοχος, εὐγενής || κραταῖος || συχν. μετὰ γενικῆς οὐσ. (ὅποτε προσλαμβάνει δύναμιν ὑπερθεατ.): **διὰ θεῶν, διὰ γυναικῶν**—ἡ δειοτάτη μεταξὺ τῶν θεαινῶν, ἡ εὐγενεοτάτη μεταξὺ τῶν γυναικῶν. 2) τίμιος, ἐντίμος, πιστός, ἀξίοπιστος, εὐγενής. 3) θεῖος, θεοπέσιος, θαυμασίος.

Ἐτυμ.: <β. δι- <*διF- δίος (*διFος <ιαπ. *divjos' πρβλ. σαανακρ. div(i)jah (οὐράνιος, πρβλ. τοπ. divi = ἐν τῷ οὐρανῶν), λατ. dīus (θεός) <*divīos (πρβλ. dīum=οὐράνιος διάστημα, sub dīō κλπ.) πρβλ. εὐ-δίος (=αἰθριος, γαλήνιος), εὐ-δία (=αἰθρία), ἐν-δίος (=ὁ ἐν τῷ μέσῳ γῆς ἡμέρας) κ. ἄ.— ἡ β. *div- εἰναὶ ὁ ἀσθενής τύπος ἐναντὶ τοῦ ἱαπ. *deivos (=θεός κυρ. οὐράνιος), τοῦ ἐνωπάρχοντος ἐν τῷ σαανακρ. dēnāh (θεός), λατ. deus (θεός), dīvi (=οἱ θεοί). Βλ. τὰς λ. λ. **δέατο, Ζεύς.**

Διός, γεν. τοῦ Ζεύς' βλ. *Δίς.

Διόσ-δοτος, ον (*Δίς+δίδομαι) ὁ δεδομένος ὑπὸ τοῦ Διὸς, οὐρανόπεμπτος, «οὐρανοκατέβητος».

Διό-σημία, ἡ (*Δίς+σημία) σημητιον ἐκ τοῦ Διὸς, οἰώνος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, λατ. ostentium (κυρ. ἐπὶ ἐξορτήσῃ, ἀστραπῆς, κεραυνῶν, ἐραχῆς κ. ἄ.) || κακός οἰώνος.

Διός-κοροί, οἱ ἄττ. καὶ ποιητ. ἀντὶ **Διόσκουροι** (*Δίς γεν. Διός+κόρος, κοῦρος) οἱ υἱοὶ τοῦ Διὸς, κυρ. δὲ οἱ ἐξ αὐτοῦ καὶ τῆς Λήδας δίδυμοι, ὁ Κάστωρ θηλ. καὶ ὁ Πολυδεύκης.— **||** ὁ ἐξ αὐτῶν ὀνομασθεὶς ἀστερισμὸς τῶν **Διδύμων** (λατ. Gemini). Οἱ Διόσκουροι ἐθεωροῦντο προστάται-θεοὶ τῶν ναυτιλομένων (πρβλ. Horat. Od. I 3,3), ὁ δὲ ἀστερισμὸς τῶν **Διδύμων** ἐθεωρεῖτο ὡς κηπάγιος τῆν τριχυμῆαν, ὁσάκις ἐνεφανίζετο ὑπεράνω τοῦ κινδυνεύοντος πλοίου.

Διός-κούρειον, τό (καὶ **Διοσκούρειον**) ὁ ναός τῶν Διοσκουρέων.

δι-ότι, σύνδ. ἀντὶ **διὰ τοῦτο ὅτι**=διὰ τὸν λόγον ὅτι, διότι, ἐπειδὴ (λατιν. quocirca, quomobrem). 2) ἐν πλαγίῳ λόγῳ (ἀντὶ τοῦ δι' εἰ) = διὰ ποῖον λόγον, διατί. 3) = ὅτι (εἰδ. ἀντ.).

δι-οτρέφης, ἐς (*Δίς + τρέφω) ὁ τετραμμένος (ἀνατετραμμένος) ὑπὸ τοῦ Διὸς.

δι-ουρίζω, ἰων. ἀντὶ δι-ορίζω (δ βλ.).

δι-οχλέω, μέλ. -ήσω' ἐνοχλῶ τινα καθ' ὑπερβολήν.

δι-όψομαι, μέλ. τοῦ δι-οράω (ἐσχηματισμένος ὡσεὶ εἶ ἔνεστ. *διόπτομαι, δ βλ.).

δι-παις, -παιδος, ὁ, ἡ (δύο + παῖς) ὁ ἔχων δύο παῖδας **Θρηῆνος διπαις**=θρηῆνος δύο παιδῶν.

δι-παλαιστας, ον (δύο+παλαιστέ) ὁ ἔχων πλάτος δύο παλαιστών (δύο παλαμῶν).

δι-παλτος, ον (δῖς + πάλλω) ὁ παλλόμενος δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν || **διπάλτα ξίφος**=ξίφος ὑψωμένα μετὰ δύο χεῖρας ἢ ὑπὸ δύο ἀνδρῶν.

δι-πηχυσ, υ (δύο+πήχυς) ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος δύο πήχων.

δι-πλάξω (διπλοῦς, διπλάσιος) διπλασιάξω.— Παθητ.: διπλασιάζομαι, γίνομαι διπλάσιος ἢ διπλοῦς.— **||** τὸ διπλάξον κακόν = ἡ διπλή συμφορά. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δι-πλαξ, -ἄκος, ὁ, ἡ' ὁ δύο πτυχᾶς ἔχων, διπλωμένος.— **||** ὡς οὐσιαστ. ἡ **διπλαξ** = χλαῖνα (ἐπανωφόριον) διπλωμένη (λεγομένη ἄλλως καὶ **διπλή** ἢ **δι-**

πλοῖς=λατ. duplex laena). 2) **διπλαξ** ἀλέγοντο αἱ σανίδες τοῦ πλοίου, αἱ διπλοῦμεναι ἢ μετὰ ἐπὶ τῆς ἄλλης, ποιητ. δὲ καὶ αὐτὰ τὰ πλοῖα (ἀκριδῶς ἕως τὸ λατιν. **trabes**).

Ἐτυμ.: **διπλαξ** (*δι-+πλακ-, πρβλ. Ὀμβρ. tu-plak (διπλοῦς), λατ. du-plex (καὶ biplex) <*πλαξ. ἐκ β. plāg- plag-, πρβλ. ὄμρ. **πλάγᾱ**, ἀττ. **πληγή**, **πλήσσω**, λατ. plango, plaga, λιθ. plāk (κτυπῶ, πλήττω).

δι-πλάσιόξω, μέλ. -οῶ' ποιῶ τι διπλάσιον, κάμνω τι διπλοῦν. Ἐκ τοῦ

δι-πλάσιος, α, ον, ἰων. **διπλήσιος**, ἡ, ον (βλ. **δῖς**) δις μαγαλύτερος ἐτέρου (δύο φορές μαγαλύτερος ὀπό τινα) || δις τόσος ὅσος..., δις τόσοι ὅσοι..., δις τόσον μακρὸς ὅσον... || ὡς οὐσιαστ. τὸ **διπλάσιον**= ἄλλο τόσον πάλιν, δύο φορές μαγαλύτερον.— ἄπρ. -ως. [Ζῆ' ἐτυμολ. βλ. **διπλόξ**]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δι-πλάσιόω διπλασιάξω.— Παθητ.: γίνομαι διπλοῦς. **δι-πλέθρος**, ον (δύο+πλέθρον) ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος δύο πλέθρων.

διπλή (ἐνν. **χλαῖνα**), ἡ' χλαῖνη διπλωμένη εἰς δύο (βλ. **διπλαξ** II).

διπλή, ἐπρ.: δις, δύο φορές, δις καθ' ἐπανάληψιν. **δι-πλοῖξω** = **διπλάξω** (δ βλ.).

δι-πλόξ, -ίδος, ἡ' διπλοῦν ἱμάτιον (βλ. **διπλαξ**). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δι-πλόος, ὄη, ὄον, καὶ συνηρ. **διπλοῦς**, ἡ, οὐν' διπλωμένος εἰς δύο, διπλός. 2) διπλασιασμένος, λυγιμένος εἰς δύο.— **||** ἐν τῷ πληθ.=**ἀμφο** ἢ **δύο**.— **||** μτφρ. διπρόσωπος, δόλιος || δίγλωσσος, ἀναποφάσιος (λατ. duplex, ἀντὶ τῷ **ἀπλοῦς**).

Ἐτυμ.: ἐκ τοῦ δι-σ' πρβλ. **ἀπλόος**, δ βλ. πρβλ. συγγ. λατ. du-plex, Ὀμβρ. **dupla** τὸ β' συνθ. περιέχει τὴν β. **pel-** (πρβλ. **ἀ-πλόος**, λατ. **simplicis, triplus**), ἡ-τις σημ. πτυχῶν, διπλώνω, ἔπεκτετ. δὲ ἀνιότε ἐμφανίζεται εἰς τὸ Ἰοτθ. **iwei-fi-s** (ἀμφιβολία), **ain-fai-β-s** (ἀπλοῦς), καλ-γεσμ. **zwei-falt** (διπλοῦς), ἔλλ. **δι-πλάσιος** (***πλάσιος**), ἰων. **δι-πλήσιος**, **δι-πάλτος** (βλ. λ.) συγγ. δὲ ἐπίσης εἶναι καὶ τὸ **πλέκω** (βλ. λ.).

δι-πλόος, ἡ, ὄν=**διπλόος** (δ βλ.) οὐδ. συνηρ. **διπλόερον** ὡς ἐπρ.=δύο φορές τόσον.

δι-πλόω, μέλ. -ώσω (διπλόος) διπλώνω, διπλασιάζω.— **||** πληρώνω διπλῶ.

δι-πόδης, -ου, ὁ (δύο + πόος) ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος δύο πόδων.

δι-πόλεια ἢ **Διπόλεια**, τὰ, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ **Δι-πόλεια** (***Δίς**+**πόλις**) παλαιὰ ἐορτὴ τοῦ **Διὸς** τοῦ **Πολέως** ἐν Ἀθήναις. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

Διπολι-ώδης, ἐς (**Διπόλεια**+**εἶδος**) ὁμοῖος πρὸς τὴν ἐορτὴν τῶν Διπολείων, τ. ἔ. παμπάλαιος, ἀπηρχαιωμένος.

δι-πόλος, ον (δῖς + πολέω) ὁ δις ἠροτριωμένος.

δι-πόρος, ον (δύο + πόρος) ὁ ἔχων δύο πόρους, δύο περάσματα.

δι-πόταμος, ον (δύο+ποταμός) ὁ κείμενος μεταξὺ δύο ποταμῶν, ἡ ἐπὶ δύο ποταμῶν.

δι-πούς, -ποδος, ὁ, ἡ' -**πουν**, τὸ (δύο + πούς) ὁ ἔχων δύο πόδας, λατ. **bipes**.—ὡς οὐσιαστ. ὁ **δίπους**=εἶδος μύδος ἐν Λιβύῃ, ὅστις πηδᾷ διὰ τῶν ὀπίσθων ποδῶν.— **||** ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος δύο ποδῶν.

δι-πρόσωπος, ον (δύο+πρόσωπον) ὁ ἔχων δύο πρόσωπα, δύο ὄψεις || μτφρ. διφορούμενος, δόλιος.

δι-πτερύγος, ον (δύο + πτερυξ) ὁ ἔχων δύο πτερυγούς.

δι-πτύχος, ον (δύο + πτυχή τοῦ πτύσσω) ὁ δύο πτυχᾶς ἔχων, δις συνεπτυγμένος || **διπτύχον δελτίον**=ζεύγος πινακίδων διθύρον, εἰς δύο διπλοῦμενον.— **||** = **δισσός**=διπλός, διπλωμένος, δύο (λατ. **geminus**).

δι-πύλος, ον (δύο+πύλη) ὁ δύο πύλας, δύο εἰσόδους, ἔχων.

δι-πύρος, ον (δῖς+πύρ) ὁ δις εἰς τὸ πῦρ ἐμβληθεὶς || ὁ ἔχων διπλοῦν πῦρ (δύο φῶτα).

δι-ρρύμος, ον' ὁ ἔχων δύο ῥυμμοὺς (τιμόνια).

δῖς, ἐπρ. τῷ **δύο**· δύο φορές, εἰς φορές τόσον («διπλάσιον»).

Ἐτυμ.: **δῖς** <ιαπ. *dis, πρβλ. *d(u)vis ἐν τῷ **καίρη**

*d(u)viñ, Ζενθ. bis, παλ-λατ. duis, κλπ., λατ. bis, μεσ-γερμ. zwis=δύο φορές, Γοτθ. twis=χωριστά, Γερμ. zwist=διαφωνία, βλ. διά.— εν συνθ. δι-, σανσκρ. dvi- λατ. bi-, παλ-γερμ. zwī-, άγγλ-σαξ. twi-: δίπους, σανσκρ. dvipāī, λατ. bipēs' πρβλ. ώς. σανσκρ. dvitriyah, Ζενθ. bitya- (= δευτερος), έλλ. δίχα, διχθά, δοιοί, δύο.

-δισ, άχώριστον μόριον, δηλοϋν κίνησιν προς τινα τόπον (πρβλ. -δε): άλλυδεις, οικαδεις, χαμάδεις (βλ. τας λ. λ.).

*ΔΙΨ, αρχαία όνομ. (=Ζεύς) έμφανιζομένη εις τας πλαγίας πύωσεις Διός, Δει (και κατά συναίρ. Δι), Δία, και εις τή Λατιν. Dis, Dies-piter, Divois.—[δι' έτυμ. βλ. Ζεύς].

Δισ-έθος, ον, Δωρ. αντί δισ-ηθος' ο δισ ήθών, δύο φορές νέος, διά δευτεράν φοράν νέος.

Δισ-ευνος, ον (δύο+ευνή) ο έχων δύο ουζύγους.

Δισ-θανής, ές (δισ+θανεΐν του θνησκω) ο δισ άποθανών. [θά άνέμενε τις μάλλον διθανής, διότι κατά τόν 'Ηρωδ. από δισ και τρις έν ταΐς συνθέσειν άποβάλλει τό σ*].

Δισκεύω, μέλ. -σω=δισκέω (β βλ.).

Δισκέω, μέλ. -ήσω (δίσκος) ριπτω τόν δίσκον || γενικώς, ριπτω, έκτίνασσω. 'Εξ αυτού τό

Δίσκημα, -ατος, τό' τό ριπτόμενον ώς δίσκος.— || τό ρίψιμον του δίσκου.

Δι-σκηπτρος, ον (δύο + σκηπτρον) ο δύο σκηπτρα έχων.

Δίσκος, ο (δικεΐν) στρογγύλη πλάξ κατάλληλος προς έκφρονδόνσιν, κατ' αρχής έκ λίθου και βραδυτέρον έκ μετάλλου ή έύλου.— Πάν άντικείμενον έχον σχήμα δίσκου: κάτοπτρον, ήλιος (ο δίσκος του ήλιου).

'Ετυμ.: δι' έτυμολ. βλ. δικεΐν' ήδη οι άρχαιοι ειχον διαγνώσει τήν συγγέν. μετά των λ. λ. δικεΐν και δίκτυον' πρβλ. παρ' 'Ηουχ. άάνθιμη άνάγριψον' δικεΐν γάρ τό ρίπτειν' εθεν και ο δίσκος από του ρίπτεσθαι, και τό δίκτυον τό δικούμενον εις τήν θάλασσαν*.

Δισκο-ουρα, τά (δίσκος+ούρον) η άπόδοσις βολής δίσκου [δι' έτυμολ. βλ. ούρον].

Δισ-μύριοι, αι, α (δισ + μύριοι) είκοσι χιλιάδες, είκοσακιοχίλιοι || β έν. δισμύριος, α, ον, μετά περιληπτικών όνομάτων: Ίππος δισμυρία=20.000 ίππεις.

Δισ-άρχης, -ου, ο (δισοός+άρχω) ο από κοινού άρχων, ο κοινωός τής έξουσίας.

Δισοός, άττ. διττός, ίων. διξός, ή, όν (δισ, δύο) δύο είδών, διπλους || ώς. διηρημένος, διαφωνών, άσύμφωνος || άμφίβολος.— [δισοός (<διχ-ιος πρβλ. διχ-α' ίων. διξός (<διχθ-ιος, πρβλ. διχθά)].

Δισοός, έπίρ. του δισοός' κατά δύο τρόπους.

Διστάζω, μέλ. -άσω (δισ) άμφιβάλλω, εύροσκομαι έν δισταγμή, διατάζω, είμαι άβέβαιος.— [διστάζω (<*διστός (=άναφορικός), πρβλ. σανσκρ. dvistihah (άμφιβάλλων) ώς. πρβλ. διχο-στατέω, διχο-στασία, δίζω, δοιάζω (βλ. τας λ. λ.)].

Δι-στίχος, ον (δύο+στίξ) ο έκ δύο στίχων (σειρών, γραμμών) συνιστάμενος || ώς ούσιαστ. τό δι-στίχον==τό έξ ενός έξαμέτρου και ενός πενταμέτρου στίχου αποτελούμενον διστίχον τής έλεγειακής ποιήσεως.

Δι-στολός, ον (δισ + στέλλω) ζευγαρωτός, άνά δύο όμου, ή άπλως δύο.

Δι-στομός, ον (δύο+στόμα) ο έχων δύο στόμια, δύο εισόδους, διπλους.— || επί όπλου, δικοπος, ο έχων δύο κόψεις.

Δι-σύλλαθος, ον (δύο+συλλαβή) ο έκ δύο συλλαθών άποτελούμενος.

Δισ-χιλίοι, αι, α' δύο χιλιάδες || ώς. έν τφ ένικ. διαχιλίοι, α, ον μετά περιληπτικών όνομάτων: Ίππος διαχιλία=δύο χιλιάδες ίπποι (ίππεις).

Δι-τάλαντος, ον (δύο+τάλαντον) ο έχων άξιαν δύο τάλαντων, ο ζυγίζων δύο τάλαντα.

Δι-τοκος, ον (δισ+τεκεΐν του τέκτω) κατά τινας και δι-τόκος' ο δισ τεκόν (γεννήσας), ή ο γεννήσας δίδυμα (δύο έν μιξ γένει) πρβλ. μονό-τοκος.

Διττός βλ. δισοός.
Δι-υγρος, ον (διά+υγρός) ο έντελώς υγρός, κάδυγρος || ο έχων τό θλίμμα τακερόν.

Δι-ύλιζω (διά+ύλη) στρογγίζω, σουρώνω, διηδών, «διυλίζω» (ώς και σήμερον) || καθαρίζω τελείως.

Δι-υπνίζω, μέλ. -ίω και άττ. -ίω' σηκώνω από τόν ύπνον, αφυπνίζω. Τήν αυτήν σημ. έχει και ώς μέσον.

Δι-φάσιος, α, ον (δύο+φάσις) διπλάσιος, διπλους (λατ. bifarius) έν τφ πληθ.=δύο.

'Ετυμ.: διαφάσιος (<δι-φάσιος (πρβλ. 'Ηουχ. «διφατον» διαφάσιον» κατά τόν Boisacq' έν συνθ. είναι ή λ. φατός (= σκοτωμένος), όμορ. τή λ. φόνος (βλ. θείνω) έξ ίαπ. β. gvhen (=κτυπών). Κατ' άλλους τό διαφάσιος είναι συγγ. τφ λατ. bifarius=διπλους (<bi+fas (=λόγος) πρβλ. φημί, λατ. fari' έποιμ. διαφάσιος = ο ύμιλών μέ δύο έννοίας, διαήμαντος.— Κατ' άλλους τό bifarius (<«dvi-bh-o» (=όρατος από τας δύο πλευράς) και διαφάσιος (<β. bhē (=φαίνομαι)).

Δι-φάτω, ίων. -έω' βουτώ διά νά εύρω τι || άναζητώ τι, έρευνώ διά τι. [πρβλ. και άστρο-δίφης = άστρονόμος, ίστοροδίφης κλπ.: σκοτ. έτυμολ.]. 'Εξ αυτού τό

Διφήτωρ, -ορος, ο' έρευνητής, άναζητητής.

Διφθέρα, ή (δέφω) δέρμα κατεργασμένον, αντίθ. τφ δέρρεις (=δοραί)=τομάρια άκατέργαστα και μέ δλας τας τρίχας έπ' αυτών.— || πάν τό κατεσκευασμένον έκ δέρματος || δερμάτινον ίμάτιον φορούμενον υπό των χωρικών || δερμάτινον διαόκκι.— [δι' έτυμολ. βλ. δέφω]. 'Εξ αυτού τό

Διφθέρινος, ή, όν' ο κατεσκευασμένος έκ διφθέρας (τ. έ. έκ δέρματος κατεργασμένου).

Διφθερίς, -ίδος, ή=διφθέρα (β βλ.).

Δι-φθόγγος, ον (δύο + φθόγγος) ο έχων δύο ήχους || ώς ούο. ή διφθόγγος και τό διφθόγγον= ή έννοιας και συνεκφωνήσις δύο φθόγγων (πρβλ. τας διφθόγγους έν τή Γραμματικη).

Δι-φορος, ον και διφόρος, ον (δισ+φέρω), λατ. biferus' ο φέρων καρπούς (καρποφορών) δισ του έτους.

Δι-φραξ, -ακος, ή, ποιητ. αντί δίφρος (β βλ.).

Διφρεία, ή (διφρεύω) διφρηλασία, άρματηλασία.

Διφρ-ελάτιρα, ή' θηλ. του διφρηλάτης (β βλ.).

Διφρευτής, -ου, ο=διφρηλάτης (β βλ.). 'Εκ του

διφρεύω, μέλ. -ω (δίφρος) διφρηλατώ, όδηγώ άρμα.

Διφρ-ηλάσια, ή' τό όδηγεΐν άρμα. 'Εκ του

διφρ-ηλάτεω' ελαύνω δίφρον=όδηγώ άρμα 'Εκ του

διφρ-ηλάτης, -ου, ο (δίφρος+ελαύνω) ο όδηγών άρμα, άρματηλάτης.

Δίφριος, α, ον και -ος, -ον (δίφρος) ο άνήκων εις δίφρον (άρμα) ούδ. πληθ. δίφρια ως έπίρ.: δίφρια συρόμενος=συρόμενος κάτοπιν των τροχών του δίφρου (άρματος).

Διφρίσκος, ο' ύποκορ. του δίφρος.

Δι-φροντίς, -ίδος, ο, ή (δύο + φροντίς) ο έχων δύο φροντίδας, τ. έ. ο υπό διπλής φροντίδας (υπό δύο φροντίδων) βασανιζόμενος, ο δίγνυμος, ο άμφορέπων, ταλαντεύμενος.

Δίφρος, ο, και μετγ. ή (κατά συκοπήν έκ του δίφρος=ο φέρων δύο), κατά πληθ. οι δίφροι ή τά δίφρα' τό δάπεδον (τό σανίδωμα) του άρματος, ένθα ή δύναντο νά ίστανται δύο συγγρόνω, ο ήνίοχος και ο παραιβάτης (ο κυρ. πολεμιστής). 2) αυτό του τό πολεμικόν άρμα || μεταφορικόν άρμα (άμαξα).— || γενικώς, κάθισμα, κλινοκάθισμα, σκαμνί (χωρίς έρεισίντων, στήριγμα δηλ. διά τά νάτα, ούτα διά τας χεΐρας).— [δίφρος (<δι-+φρ-), συνεσταλμ. τύπου τής β. bher- έλλ. φερ- έν τφ φέρω].

Διφρ-ουλέτω, μέλ. -ήσω (δίφρος + ελκω) ούρω άρμα.

Διφο-φορέω, μέλ. -ήσω' φέρω (μεταφέρω) δίφρον (δηλ. κάθισμα) ή φορεΐον.— Παθητ., φέρομαι ή ταξιδεύω επί δίφρου.— || φέρω (κουβαλώ μαζί μου) σκαμνί, όπως έκαμνον ά γυναίκες των μετόικων έν 'Αθήναις κατά τας πομπάς χαρίν των γνησίων 'Αθηναίων θεοποιών. 'Εκ του

διφρο-φόρος, ον (διφρός+φέρω): ὁ φέρων (μεταφέρων, κουβαλών) κάθισμα (βλ. διφροφορέω).

δι-φύης, ἐς (δύο+φύη): ὁ ἔχων διπλὴν φύσιν ἢ μορφήν, διφορούς, διπλοῦς, διπλάσιος (λατ. dubius (du- (=δύο)+-bius (<*bhu-ios: -bhu-=-φου-)).

δι-φυιος, ον = διφυής (β βλ.) [φυίω αιολ. τύπος τοῦ φύω].

διχά (δῆς): I ἐπίρ., εἰς δύο μέρη, χωριστά, κατὰ μέρος. 2) εἰς δύο, ἀσυμφώνως, διχογνωμόνως || διαφόρως, ἀντιθέτως. — II πρόθ. μετὰ γεν., μακράν τινος, ἀνευ τιδός, διαφορετικὰ ἀπό... || ὡς τὸ ἀνευ, ἐναντίον τῆς δελησέως τινος || ἐπὶ τόπου, μακράν ἀπό... 2) ἐκτός, πλήν.

Ἔνυμ.: **δίχα** καὶ ποιητ. **ἀν-δίχα, δι-ἀν-δίχα** **διχῆ**, δωρ. διχῆ (=εἰς δύο) **διχόθεν** (=ἐκ δύο πλευρῶν) ἰων. **διχοῦ** (=εἰς δύο μέρη) **διχῶς** **διχάς, -άδος** (=τὸ ἦμισυ) **δίχα** (<*δι-+πρῶσφ. ἐκ ρ. gh-ἐν σανσκρ. νίγν-**hā** (=ἐκάστοτε, πάντοτε).—Τὸ ἄμην. **διχθά** ἐκ τοῦ **δίχα** (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ **τριχθά: τρίχα, τετραχθά: τέτραχα**) ἰων. **διχθάδιος** (=μοιρασμένος εἰς δύο). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

διχάζω, μέλ. **-άσω (δίχα)** χωρίζω, διαιρῶ, εἰς δύο, διαχωρίζω, ἐμβόλιμα εἰς διχόνοιον.

δι-χάλκοι, τὸ (δύο+χάλκοος) **δύο χάλκοι, χάλκινον νόμισμα** = 1/2 τοῦ ὀβολοῦ.

δι-χάλος, δωρ. ἀντὶ **δι-χηλος** (β βλ.).

διχῆ, ἐπίρ. = **δίχα** (β βλ.) εἰς δύο, κατὰ δύο τρόπους.

δι-χηλος, ον (δύο+χηλή): ὁ ἔχων δύο χηλάς εἰς τὴν ὀπλήν||διχοχιδίη. — II ὡς ὄσα. τὸ **διχηλον** = πυράγρα (ταιμπίδα), λαθίς.

διχήρης, ἐς (δίχα) διχασμένος, διηρημένος.

διχθά, ἐπίρ., ποιητ. ἀντὶ **δίχα** (ὡς τὸ **τριχθά** ἀντὶ **τρίχα**) εἰς δύο. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

διχθάδιος, α, ον διπλοῦς, δύο εἰδῶν, διηρημένος.

διχθάς, -άδος, ἡ, θηλ. τοῦ **διχθάδιος**.

διχό-βουλος, ον (δίχα+βουλή) ὁ ἔχων διάφορον βουλήν, διάφορον σκέψιν, ὁ ἐναντίας.

διχο-γνώμωνέω (δίχα+γνώμη) διαφέρω κατὰ τὴν γνώμην, ἔχω διάφορον γνώμην.

διχόμεν (δίχα, ἐπίρ.: ἐξ ἄμφοτέρων (ἢ ἐπὶ ἄμφοτέρων) τῶν πλευρῶν.

δι-χοϊνίκος, ον (δύο+χοϊνίξ) ὁ περιλαμβανών δύο χοϊνίκας (μέτρον σιτηρῶν = 2 λίτραι καὶ τι πλέον).

δι-χόλωτος, ον (δισ+χολδομαι) δις ἢ διττῶς ὠργισμένος.

διχό-μηνις, -ιδος, ὁ, ἡ=**διχόμενος** (β βλ.).

διχό-μνος, ον (δίχα+μήνη) ὁ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μηνός, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ μέσον τοῦ μηνός, εἰς τὴν πανσέληνον.

διχό-μυθος, ον (δίχα+μῦθος) ὁ διπλοῦς λόγους λέγων, διπρόσωπος, δόλιος.

διχο-ρράγνης, ἐς (δίχα+ῥάγναι τοῦ ῥήγνυμι) ὁ τεθραυσμένος εἰς δύο.

διχό-ρροπος, ον (δίχα+ῥέπω) ὁ ῥέπων καὶ πρὸς τὰς δύο πλευράς, ἀμφιπέπων, ἀμφιταλαντευόμενος. Ἐπίρ. **-πως**=ἀμφιπέπων, ἀμφιβόλως.

διχο-στάσια, ἡ τὸ ἴστασθαι μακράν || ἐπομ. διχόνοια, δια:ωνία, διαπληκτικισμός, φιλονεικία.— II ἀμφιβολία, ἀβεβαιότης. Ἐκ τοῦ

διχο-στάτης, μελ. **-ήσω** (δίχα+στήναι τοῦ ἵστημι) ἴσταμαι μακράν || διαφωνῶ || διακείμαι ἐχθρικῶς.

διχό-στομέος, ον (δίχα+στόμα) = **δίστομος** (β βλ.).

διχο-τομέω, μελ. **-ήσω** (δίχα+τέμνω) τέμνω (κόπτω) εἰς δύο, διαχωρίζω εἰς δύο.

διχοῦ, ἐπίρ. = **δίχα** (β βλ.).

διχό-φρων, ον, γεν. -ονος (δίχα+φρήν) **διχό-γνωνος ἢ διχογνώμων**, λατ. discors ὁ ἐν διχονοίᾳ, ἐν διαφωνίᾳ, ὦν, ἀσύμφωνος, ἐχθρικός.

διχῶς, ἐπίρ. ὡς τὸ **δίχα** διττῶς, κατὰ δύο τρόπους.

ΔΪΨΑ, -ης, ἡ δ, τι καὶ νῦν, **διψα** || μτφρ. σφοδρὰ ἐπιθυμία διὰ τι || πρβλ. **πεινά**.

Ἔνυμ.: **δίψα** καὶ **δίψος** **διψάω** ἀγνώστου ἑτυμολ. κατὰ τινὰς **δίψα** <*διψα καὶ **δίψα** προϋποθέτει λ. *δίππος πρβλ. **πολυδίψιον** Ἄργος κατὰ τινὰς σχετικόν τὸ **δίψας** (εἶδος ἔρπετου).— Κατ' ἄλλους **διψάω** <*διψ-ᾱσ-ιω (πρβλ. **πεινάω** <*πειν-ᾱσ-ιω καὶ λατ.

ἀρεθ ἐκ β. **ᾱσ** (=καίω, εἶμαι ξηρός). Ἐξ αὐτοῦ τὸ **διψάλεος, α, ον** (**δίψα**) διψῶν, διψασμένος || ξηρός, κατόξηρος.

διψάς, -άδος, ἡ (**δίψα**) θηλ. τοῦ **δίψιος**.

διψάω, ἦς, ἡ, ἀπρφ. **διψήν** πρτ. **ἐδίψην, ἦς, ἡ** μελ. **διψήσω** ἄρ. α' **ἐδίψησα** πρκ. **δεδίψηκα** διψῶ, εἶμαι διψασίμενος, ἀσθάναμαι διψαν || ἐπὶ ἐδάφους, εἶμαι κατόξηρος, εἶμαι καψαλισμένος.— II μτφρ. διψῶ διὰ τι, σφοδρὰ ἐπιθυμῶ τι. [δ: ἑτυμολ. βλ. **δίψα**].

διψιος, α, ον (**δίψα**) **διψάλεος** διψασμένος || κατόξηρος.

διψος, -εος, τὸ=**δίψα** (β βλ.).

δι-ψυχος, ον (δύο+ψυχή) = **δίθυμος** (β βλ.) διγνημος, δύο φρονήματα ἔχων || ἀμφιπέπων, ἀμφιβάλλων || ἄστατος.

ΔΙΩ [Υ] ἐπικ. ρ: ἐν τῷ ἐνεργ. πάντοτε ἀμτβ. φεύγω μακράν, τρέπομαι εἰς φυγὴν, φεύγω δρομαίως || φοβοῦμαι.— II ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὑποτ. **διώμαι, δίχται, δλώνται**, ἔνκτ. **δλοίτο**, ἀπρφ. **δίσσθαι**, κατὰ τὸ πλείστον μτβ.=**διώκω** ἐκφοβίζω, τρέπω τινὰ εἰς φυγὴν δι' ἐκφοβισμοῦ || ἀποδιώκω || κυνηγῶ. 2) ἀλλ' ὅμως ἐνίοτε ὡς καὶ τὸ **δίω** φοβοῦμαι.

Ἔνυμ.: **δίω** (=φεύγω), **διώμαι** (=διώκω) παραγονται ἐξ ἧς β. καὶ ἡ λ. **δίως** (βλ. λ.) καὶ εἰναί συγγ. τῷ σανσκρ. **dyañi** (πετᾶν). Ἀκριβῶς θε οἱ τύποι τούτων **δίετε, δίεται, δίσσθαι** κλπ. προεκάλεσαν (διὰ τινος συμφορῆς μετὰ τῶν τύπων **ἕετε, ἕεται, ἕσθαι** τοῦ β. **ἴημι**) τὸν σχηματισμὸν τοῦ β. **διώμαι** (βλ. λ.).— Τὸ ἐπίσ. ἄμην. **δίω** (<**δφίω** (=φοβοῦμαι), κυρ. ἐν τῷ ἄμην. φράσσει **περὶ γὰρ δῖε**, προήλθεν ἐκ β. **δνει** (=φοβοῦμαι), περὶ ἧς βλ. **δεῖδω** (πρβλ. ἄμ. **δεῖδιμεν** <**δεδφίμεν**).

διώγμα, -ατος, τὸ (διώκω) καταδιώξις, κυνήγιον.— II τὸ καταδιωκόμενον, τὸ θήραμα.

διώγμος, ὁ (διώκω) τὸ κυνήγιον.— III καταδιώξις, καταδρομή, «διωγμός».

δι-ώδυνος, ον (διὰ+δύνη) ὁ διαπερῶν μετὰ τὰς ὀδύνας του, ὁ λιαν ὀδυνηρός, πολυῶδυνος, ὁ μεγάλους καὶ πολλοὺς πόνους προξενῶν.

δι-ωθέω, μελ. **διωθήσω καὶ διώσω** (διὰ τοὺς χρόνους βλ. **ώθέω**) σπρωκῶ, ἡ τραβῶ διὰ τὸ ἀποσπᾶσω, ἀποσπῶ.— Μέσον, ἀπωδῶ τι(να) χάριν ἑμαυτοῦ, ἐκβιάζω τὴν ὀδὸν διὰ μέσου, ὀρμῶ διὰ μέσου. 2) ἀπωδῶ, ἀποκρούω.—μέσον, ἀπωδῶ τι(να) μακράν, ἀποκρούω || ἀπελαύνω. 3) ἀπορρίπτω || ἀρνοῦμαι.

διωκάδειν, ποιητ. ἀπρφ. ἄρ. β' τοῦ **διώκω**.

διωκέμεν, διωκέμεναι, ἀντὶ **διώκειν**, ἀπρφ. τοῦ **διώκω**.

δι-ώκηκα, δι-ώκημαι, ἐνεργ. καὶ παθ. πρκ. τοῦ **διωκέω** (β βλ.).

δι-ώκησα, δι-ώκηθην, ἐνεργ. καὶ παθ. ἄρ. τοῦ **διωκέω**.

διωκτέος, α, ον, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ **διώκω** δοτις πρέπει νὰ καταδιωχθῆ (ὄν. πρέπει τις νὰ καταδιώξῃ) || ἐπὶ ἀντικειμένων, ὁ πρέπει νὰ ἐπιδιώξῃ τις (ἴνα τὸ ἐπιτύχῃ).

διωκτής, -ῆρος, ὁ, καὶ διώκτης, -ον ὁ καταδιώκων, ὁ διώκτης. Ἐκ τοῦ

διώκω, μελ. **-ξω ἢ -ξομαι** ἄρ. α' **ἐδιώξα** ποιητ. ἄρ. β' **ἐδιώκαθον**.—Παθητ. ἄρ. α' **ἐδιώχθην** πρκ. **δεδιώγμαι** (**δίω**) κάμνω τινὰ νὰ τρέχῃ (ἀντίθ. τῷ **φεύγω**) || καταδιώκω, κυνηγῶ, («διώχων») || ἐπὶ προσώπων, ἀναζητῶ τινά, τὸν ἀκολουθῶ κατὰ πόδας (διὰ νὰ τὸν συλλάβω).— Μέσον, κυνηγῶ τινά (διὰ νὰ τὸν πιάσω) || ἐπιδιώκω νὰ ἐπιτύχῃ τι.— II ἀποδιώκω, διώκων ἀπομακρύνω τινὰ || ἀπελαύνω, ἐξορίζω, ἐκτοπιζῶ, τινὰ || ἐπὶ ἀνέμου, παρασύρω || ἐπὶ κωπηλατῶν, ὠδῶ, ἐλαύνω || ἐπὶ ἀρματος, **διώκειν ἄρμα**=ὀδηγεῖν ἄρμα || ἐνταῦθεν κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμτβ., ἐλαύνω, προχωρῶ || ὡς. σπεύδω, ταχύνω.— III ὡς δικανικός ὄρος, διώκω δικαστικῶς, ἐγκαλῶ τινά, εἰσάγω καταγγελίαν κατὰ τινος || ὁ **διώκων**= ὁ κατηγορὸς, ὁ ἐνάγων (ἀντίθ. τῷ ὁ **φεύγων** = ὁ κατηγορούμενος).

Ἔνυμ.: **διώκω, διώξεις, διώγμα** ὁ ἐν. **διώκω** φαίνεται ὡς νὰ προέρχεται ἐκ τινος πρκ. ***δε-δίσκω-α** τῷ

ρ. ***δίημι**, **δίεμαι** (πρβλ. πρκ. *ḗwaka* τοῦ *ἦημι*, καὶ τὸν ἐν. *ἀνώγω* ἐκ τοῦ πρκ. *ἀνωγα*) ἐκ τοῦ οὗτου δὲ σχηματισθέντος ἐν. *διώκω* ἐσχηματίσθη δὲ πρκ. *δεδιώχα*.—Κατὰ τινὰς *διώκω* (<δι-ιωκω, πρβλ. παλ-γερμ. *jaḡōn* (κυνηγῶ)). Κατὰ τὸν Bechtel ἐκ β. δι-, *δίω*, *διώκω* δὲ δὲ Buftmann παράγει τοῦτο ἐκ τινος βήμ. *διάκω*, *διήκω* (πρβλ. *ρηγ-, ραγ-, ρωγ-*), ἐξ οὗ καὶ *διάκονος* (=μτχ. *διάκωνος*): πρβλ. καὶ *διάκ-τορος*.

δι-ωλένιος, **ον** (*διά+ώληνη*): μὲ ἐκτεταμένους τοὺς βραχίονας, μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας.

δι-ώλεσα, **ἄορ.** α' τοῦ *διόλλυμι* (δὲ βλ.).

δι-ωμοσαμην, μέσ. ἄορ. α' τοῦ *διώμνυμι*.

δι-ώμοτος, **ον** (*διώμνυμι*): δεσμευμένος δι' ὄρκου, ὠρκισμένος, ἔνορκος.

Διώνη, ἡ' ἡ μήτηρ τῆς Ἀφροδίτης (ἐκ τοῦ Διός). — ἢ ὡς μητρωνυμικόν, ἡ θυγάτηρ τῆς Διώνης, ἡ Ἀφροδίτη.

δι-ώνυμος, **ον** (*δύο+δνυμα=δνομα*): ὁ ἔχων δύο ὀνόματα ἢ ἐπὶ δύο ὀνομασθέντων συγχρόνως ἢ μτγν. διαβόητος, περιβόητος, περίφημος.

διωξι-κέλευθος, **ον** (*διώκω+κέλευθος*): ὁ θιάζων τινὰ νά ἐπισηπύσῃ τὸ βάδισμά του.

διώξι-ιππος, **ον** (*διώκω+ίππος*): ὁ τοὺς ἵππους ἐλαύνων, ἱππηλάτης.

διώξις, **-εως**, ἡ (*διώκω*): καταδίωξις, κυνήγιον ἢ ἐπιδίωξις πράγματός τινος. 2) ὡς δικανικός ὄρος, δικαστικὴ διώξις, καταγγελία, κατηγορία.

δι-ώρισα, **ἄορ.** α' τοῦ *διωρίζω*: *διώρισμαι*, **παθ.** πρκ. τοῦ *διωρίζω*.

δι-ωρύγος, **ον**: ἕτερος τύπος τοῦ *διώργυιος*.

δι-ώρυξ, **-ύγος**, ὁ, ἡ (μτγν. γεν. *-ύγος*) (*διωρύσσω*): αὐλαξ, χάνδαξ τάφος ἢ ὡς οὗσα, *ἡ διώρυξ* (ἐνν. *γῆ*), δ.τι καὶ νῦν («διώρυξ») *κρηπτή διώρυξ* = ὑπόγειος (κεκαλυμμένος) ὄχετός (ἀγωγός).

δι-ῶσα, **ἄορ.** α' τοῦ *δι-ωθέω*.

δηιθεΐς, μτχ. **παθ.** ἄορ. α' τοῦ *δαμάω*: **δημηδήτω**, γ' ἐν. προστ. τοῦ *δαμάω* (*δαμάω*) = ἄς καταβληθῆ, ἄς καταδαμασθῆ.

δηΐσις, **-εως**, ἡ (*δαμάω*): τὸ δαμάζειν, ἡ καταδάσσις ἢ ἡ ἐξημέρωσις. [δ.ι' ἐτυμολ. βλ. *δαμάω*].

δημητέρα, ἡ' ἡ δαμάστρια, ἡ ἐξημερώτρια: θηλ. τοῦ **δημητῆρ**, **-ῆρος**, ὁ (*δαμάω*): ὁ δαμαστής, ἐξημερωτής.

δμῶε, ὄνομ. βυζκ. τοῦ *δμῶς* (δὲ βλ.).

δμῶή, ἡ (*δαμάω*): δούλη αἰχμαλωτισθεῖσα ἐν πολέμῳ ἢ γενικῶς, κάθε δούλη, ὑπηρέτρια, δερᾶπινα (λατ. *ancilla*).

δμῶσιος, **α**, **ον** (*δμῶς*): δουλικός, ἀνήκων εἰς δοῦλον.

δμῶϊς, **-ίδος**, ἡ=δμῶή (δὲ βλ.).

δμῶς, **-ωδός**, ὁ (*δαμάω*): δούλος, αἰχμαλωτισθεὶς ἐν πολέμῳ ἢ ἐντεθθεν, πᾶς δούλος, ὑπηρέτης, δερᾶπων.

Ἔτυμ.: διὰ τὴν ἐτυμολ. βλ. *δαμάω*. Κατ' ἄλλους δμῶς ἡ ἐτυμολ. αὕτη δὲν εἶναι ἀσφαλῆς κατ' αὐτοὺς τὸ *δμῶς* καὶ τὰ δμῶρ. *δμῶή*, *ὑποδμῶς* εἶναι συγγ. πρὸς τὴν β. **domu-*, ὡς αὕτη ἐνυπάρχει ἐν τῇ λατ. *domus*, παλ-σλαβ. *domŭ* (οἰκία), σανσκρ. *dāmiṇāh* (ὁ ἀνήκων εἰς τὴν οἰκίαν), Ἄρμ. *tanuṭēr* (κύριος τοῦ οἴκου) (<**tānuy-īgr*: πρβλ. ὡς. Κρητ. *μνῶ* (πληθυσμός δούλων), *μνῶται* (οἱ δούλοι τῆς Κοινότητος), ἐν οἷς τὸ σύμπλεγμα *μν-ζμ-* (πρβλ. ἄττ. *μεσάμνη*: ἰων. *μεσά-δμη* (ἐγκάρσιος δοκός), πρβλ. ὡς. Ἐπιθ. *Μνιά: Δμιά*).

δνοπάλιζω, μέλ. **-ζω** (*δονέω*): σείω θιαίως ἢ τινάσω εἰς τὸν ἀέρα ἐδῶ κι' ἐκεῖ. [ἀγνώστου ἐτυμολ.].

δνοφερός, **ά**, **ον**: ζοφερός, σκοτεινός, ἀμαυρός. Ἐκ τοῦ

ΑΝΟΨΟΣ, δ=*κνέφας*: ζόφος, σκότος, «μαυρίλα».

Ἔτυμ.: ἐκ β. *δα-*, *δα+ν-*, *δαν-*, *δνα-*, *δνέφας*, *δνόφος* = ζόφος = σκότος (βλ. *ζόφος*, ἐκ. β. *ζα-* = ΠΝΕΙΝ, *ζαφ-*: ζόφος, *ζοφ-ερός*=*δνοφ-ερός*), *δνόφος* καὶ μτγν. *γνόφος* (πρβλ. **δλκνός*=*γλκνός*) *δνοφερός*: *δμηρ. ἰο-δνεφής*. Κατὰ τινὰς ταῦτα εἶναι συγγ. πρὸς τὰ: *κνέφας* (βλ. λ.), *ψέφας*, *ψέφος* (=σκότος), *ψεφαρός*, *ψεφηγός* (=σκοτεινός), πρβλ. σανσκρ. *ksar-*

ksarā (νύξ), λατ. *creper* (=σκοτεινός, *cr-(cn-)*). Βλ. *κνέφας*, *ψέφας*.— Δὲν λείπει καὶ ἡ συσχετικὴ τῆς λ. *δνόφος* πρὸς τὴν λ. *νέφος*, ἀλλὰ βλ. *νέφος*.

δοάσατο, γ' ἐν. ἄορ. α' ἐν ἄπροσ. ἐνν.=ἄττ. *ἔδοξε*: ἐφάνη, ἐδωρορήθη: *δοάσεται*, ἐπ. ἀντι *-ηται*, γ' ἐν. ἄπροσ.=*δόξη* (φανή).— [δ.ι' ἐτυμολ. βλ. *δέατο*].

δόγμα, **-ατος**, τὸ (*δοκέω*): δ.τι τις θεωρεῖ ἄληθές, δ.τι φαίνεται ὀρθόν ἢ γνώμη, δοξασία. 2) γνώμη τοῦ συνόλου, ἀπόφασις, ψήφισμα. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **δογματίζω**, μέλ. **-ίζω** καὶ ἄττ. **-ῶ** (*δόγμα*): λέγω γνώμην, προτείνω ἢ ἐκδίδω φήμισμα, ἀποφαίνομαι.— Παθητ., ὑποτάσσομαι εἰς θεομούς, εἰς ἀποφάσεις. **δοθήσομαι**, **παθ.** μέλ. τοῦ *δίδωμι*.

ΔΟΘΗ'Ν, **-ῆνος**, δ' μικρὸν ἐξοιδήμα, ἐξάνθημα. [σκοτειν. ἐτυμολ.: κατὰ τινὰς <λατ. β. *guedh-*, πρβλ. παλ-γερμ. *quedilla*=φλύκταινα, «φουσκολίδα»].

δοιάζω, μέλ. **-ίζω** (*δοιοί*, *δύο*): σκέπτομαι κατὰ δύο τρόπους, διαστῶζω, ἀμφιβάλλω.— Μέσον, εὐρίσκομαι ἐν ἀμφιβολίᾳ, εἰκάζω, νομίζω, φαντάζομαι δ.τι...

* **δοιδυκο-ποιός**, ὁ (*δοιδυξ+ποιῶ*): ὁ κατασκευάζων δοιδυκὰς «γουδοῦχρα».

ΔΟΙΓ'ΑΥΞ, **-ύκος**, δ' κόπανος, «γουδοχέρι». [σκοτειν. ἐτυμολ.: ἀσφαλές πάντως εἶναι ὅτι τὸ *δοι-* εἶναι ἐπιτατ. ἀναβπλασιασμός: πρβλ. καὶ β. *ἀνα-δοιδυκάζω*, *-ίζω*=δολώνω, ἀμαυρῶ].

δοιή, ἡ' ἀμφιβολία, διαταγμός ἢ ἀμηχανία, στενωχωρία. [δ.ι' ἐτυμολ. βλ. *δοιρί*, *δύω*].

δοίην, Ἐθκτ. ἄορ. β' τοῦ *δίδωμι*.

δοιοί, **ά**, **έ**, ἐπιθ. ἀντι δόμο, ἀμφοτέροισι οὐδ. *δοιᾶ* ἐπίρ. = κατὰ δύο τρόπους.— ἐνικ. **δοιός**, **ή**, **όν**, ὡς τὸ *διασός*, δύο εἰδῶν, διπλοῦς.

Ἔτυμ.: *δοιός* (διπλοῦς), πληθ. *δοιοί* (δύο): *δημρ. ἐν δοιῇ εἶναι*=εἶναι ἐν ἀμφιβολίᾳ *δοιός* (**dnoui-ia-s* <λατ. **dnoui*: ἔλλ. *δύο*: πρβλ. *σανσκρ. dvayahi* (διπλοῦς), *dvadhā* (εἰς δύο φοράς). Γοτθ. *twaddjē* (<**dnoui-jo-*), παλ-γερμ. *zweiio*, *zweio* (=duorum), παλ-σαξ. *twene* (δύο) (<**dnoui-no-*, λιθ. *dveji* (δύο), παλ-σλαβ. *dnovi* (διπλοῦς): πρβλ. ὡς. Γοτθ. *twelfa*-παλ-γερμ. *zwifal*, *zweho* (ἀμφιβολός), λατ. *ambius*: ὡς. ἐπικ. *δεῖδω* <**de-dfoj-a* (ἀμφιβάλλω, φροδοῦμαι).

δοι-ῶ: βυζκ. τοῦ *δοιοί*=δύο (βλ. *δοιοί*).

δοκεύω, μέλ. **-εύω** (*δέκομαι*): παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, παρανομεῦν ἐνστατικῶς διὰ τι.— [*δοκεύω*, *δοκιάζω* (πρβλ. *προσδοκάω*): *δοκέω* *δόγμα* *δόκιμος* *δοκᾶνῆ* *δοκός*—*δόκος*: πάντα ταῦτα εἶναι ἡμάρτυρα καὶ παράγονται ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης ἐξ ἧς τὸ ρ. *δέκομαι* (δὲ βλ.)].

ΔΟΚΕ'Ω (χρόνοι: τινὲς δμῶς προϋποθέτουν ἄνεστ. **δόκω*): μέλ. *δοκήσω* καὶ *δόξω* ἄορ. α' *ἔδοκησα* καὶ *ἔδοξα*: πρκ. *δεδόκηκα*. — Παθητ., ἄορ. α' *ἔδοκῆθην*: πρκ. *δεδόκημαι* καὶ *δέδογμα*: (*δέκομαι*, *δοκεύω*):

1) σκέπτομαι, ὑποδέχομαι, νομίζω, φαντάζομαι. — ἢ ἀμῶθ., φαίνομαι, νομίζομαι, θεωροῦμαι ἢ κυρ. ἐν γ' ἐν. (ἀπροσ.) *δοκεῖ*, *ἔδοξε* = φαίνεται καλόν, ἐφάνη καλόν ἢ ὡς ὄρος συνήθης ἐν τοῖς ψηφίσμασι: *ἔδοξε τῇ βουλῇ*, *ἔδοξε τῷ δήμῳ* = ἀπεφασίσθη (ἐνομοθετήθη, ἐδεσπίσθη) ὑπὸ τῆς βουλῆς..., ἀπεφάσισεν ἡ βουλή... ἢ ἀλλὰ καὶ ὡς προσωπ. (ἐν τῇ α' ἐνικ.) *δοκᾶ μοι* = φαίνομαι εἰς ἐμαυτόν, μοι φαίνεται, νομίζω (ἀκριβῶς ὡς τὸ *δοκεῖ μοι*), *δπως* καὶ ἐν τῇ λατιν. *videor mihi=videtur mihi*: *ἔδοξά μοι* = ἐφάνη ἐν ἐμαυτόν, μοι ἐφάνη, ἐνόμισα (= *ἔδοξε μοι*). 2) φαίνομαι, θεωροῦμαι, ὅτι εἶμαι κάτι, ἐκτιμῶμαι: *οἱ δοκοῦντες εἶναι τι*=ἀνδρῶπι οἱ οἵποιοι θεωροῦνται ὅτι ἔχουν κάποιαν ἀξίαν. 3) οὐδ. μτχ. ἄορ. α' *δόξαν* (ὡς αἰτ. ἀπόλ.)=ἐπειδὴ ἀπεφασίσθη, ἐφάνη καλόν ἢ καὶ τῷ ἕπερσ. *δεδογμένον*=ἐπειδὴ εἶχεν ἀποφασίσθη (λατιν. *quum statutum esset*) ὡς. *δοκοῦν*=λατ. *quum statuereur* (ἐπιθετὴ ἤτο ἀποφασισμένον. [διὰ τὴν ἐτυμολ. βλ. *δέκομαι*, *δοκεύω*].

δοκή, ἡ' 1) (*δοκέω*)=*δόκησις*, γνώμη, δράμα, φαντασία.— ἢ (*δέκ-*, *δέκομαι*)=*δοχή* (δὲ βλ.).

δοκήμα, **-ατος**, τὸ (*δοκέω*): δράμα, φαντασία. 2) γνώμη, προσδοκία.

δοκήσις, **-εως**, ἡ (*δοκέω*): γνώμη, πίστις, *δοξα-*

οία || ιδέα, φαντασία, υποψία.— || καλή φήμη, υπόληψις (ὡς τὸ δόξα).

δοκιμασιολογία, *ον* (δόκησις + σοφός)· ὁ θεωρῶν ἑαυτὸν σοφόν, ὁ σοφὸς κατὰ τὴν φαντασίαν του (ὁ κατὰ φαντασίαν σοφός).

δοκιμάζω, μελλ. -άσω· ἄβρ. *α'* ἐδοκίμασα.— Παθ. ητ., ἄβρ. *α'* ἐδοκίμασθην· πρκ. δεδοκίμασμαι (δοκιμασθῆναι)· δοκιμάζω, ὑποβόλλω εἰς δοκιμασίαν, τὴν γνησιότητα π. χ. μετάλλων || βασανίζω, τ. ἐ. ἐλέγχω, ἐξετάζω || ἐντεθεθεν γεν., ἐλέγχω, ἐξετάζω, ἐρευνῶ (λατ. *examinare*).— || (ὡς ἀποτέλεσμα τῆς δοκιμασίας) ἐπιδοκιμάζω, ἐγκρίνω, ἐπικυρῶ (ἀντίθ. ἀποδοκιμάζω) || δέχομαι, θεωρῶ, τι ὡς καλόν, γνήσιον, καθαρὸν κλπ.— || ὡς πολιτικὸς ὄρος ἐν Ἀθήναις: 1) ἐξετάζω καὶ εὐρίσκω τινὰ κατάλληλον διὰ δημοσίον ὑποῦργημα. 2) ἐξετάζω καὶ δέχομαι παῖδας εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐφήβων ἢ ἐφήβους εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀνδρῶν. Ὁ ἐξ αὐτοῦ τὸ

δοκιμασία, ἡ (δοκιμάζω)· ἐλεγχος, ἐρευνα, ἐξετάσις, ἐδοκιμασία.

δοκιμαστής, -οῦ, ὁ (δοκιμάζω)· ὁ ἐρευνητής, ἐξεταστής, ἐλεγκτής.

δοκιμή, ἡ (δοκιμος)· ἐξετάσις, δοκιμασία, ἐλεγχος, ἐρευνα || δεδοκιμασμένος χαρακτήρ· (λατ. *probitas*).

δοκιμιον, τὸ (δοκιμος) καὶ δοκιμῆων· κριτήριον, μέσον δι' οὗ ἐξετάζεται τις || δεῖγμα πρὸς δοκιμήν. Ἐκ τοῦ

δοκιμος, *ον* (δέκομαι)· ὁ δοκιμασθεὶς, ἐξετασθεὶς || ὁ δεδοκιμασμένος || γνήσιος, καθαρὸς, ἀγνός (ἐπὶ μετάλλων) || ἐπὶ προσώπων), ὁ δεδοκιμασμένος, ἠμεμπτος, ἀποδεκτὸς γενόμενος, τιμημένος (λατ. *probus, probatus*) || ἐπὶ πραγμ., ἀγιος, ἐξαιρετός || ὡς. ἀξιοσημειώτος, σημαντικὸς, ἀξιόλογος.—ἐπίρ. -μως=ἀληθῶς, πραγματικῶς.

δοκίος, -ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ *δοκός*· ράβδος.

ΔΟΚΟΣ, ἡ (δέκομαι)· δοκάρη (στεγῆς π.χ.) || κοντάρι.

δοκῶ, -ός, καὶ συνηρ. -οῦς, ἡ = *δοκῆσις* (β βλ.)· γνώμη.

δοκρός, ἄ, ὁ (δόλος)· ἀπατηλός, δόλιος, πανούργος.

δολιόμητις, -ιδος, ὁ, ἡ (δόλιος + μήτις)· δολιόφρων, πανούργος || ὁ ἔχων δολίαν προθέσει.

δολιόπους, ὁ, ἡ, -που, τὸ, γεν. -ποδος (δόλιος + ποῦς)· ὁ δόλιον ἔχων τὸν πόδα, ὁ δολίως βαίνων.

δόλιος, α, *ον* καὶ -ος, -ον (δόλος)· δόλιος, ἀπατηλός, πανούργος.

δολιόφρων, ὁ, ἡ, γεν. -ωνος (δόλιος + φρήν)· ὁ δόλια φρονῶν, ὁ δολίως ἔχων φρένας, δόλιος, πανούργος.

δολιῶ, μελ. -ώσω (δόλιος)· ἐξαπατῶ, φέρομαι ἀπίστως (ἀπατηλῶς).

δολιχ-αυλός, *ον* (δολιχός + αὐλός)· ὁ ἔχων μακρὸν αὐλὸν ἢ σωλήνα.

δολιχ-αὐχὴν, -ενος, ὁ, ἡ (δολιχός + αὐχὴν)· ὁ ἔχων μακρὸν λαίμη.

δολιχ-εγχείς, ἐς (δολιχός + ἐγχος)· ὁ ἔχων μακρὸν ὄδρου.

δολιχ-ἤρετρος, *ον* (δολιχός + ἔρετρος)· ὁ ἔχων μακρὰς κώπας (ἐπὶ πλοῦ) || ἐπὶ προσ., ὁ μεταχειριζόμενος μακρὰς κώπας.

δολιχο-γράφια, ἡ (δολιχός + γράφω)· τὸ γράφειν διεξοδικῶς (σχολιοτενῶς).

δολιχό-δειρος, *ον* (δολιχός + δειρή)· ὁ ἔχων μακρὸν τράχηλον.

δολιχο-δρομέω (δολιχοδρομῶ)· τρέχω τὸν δόλιχον (βλ. λ.). Ἐκ τοῦ

δολιχο-δρόμος (δόλιχος + δραμεῖν τοῦ τρέχω)· ὁ τρέχων τὸν δόλιχον (βλ. λ.).

ΔΟΛΙΓΧΟΣ, ἡ, ὁν· μακρὸς || ἐπὶ χρόνου, μακρὸς, ἀνιαρὸς, ἐπίπονος.— ὡς ἐπίρρ. *δολιχόν*=ἐπὶ μακρὸν χρόνον.

Ἐτυμ.: *δολιχός* καὶ οὐα. *δόλιχος*· ἐξ ἰαπ. θάσεως *delā'gih* (= εἶμαι μακρὸς)· πρβλ. ἰαπ. ἔρρινον τύπον **dioligohos*=λατ. *longus*, πρβλ. ἑλλ. *ἐν-δολιχ-ής*, λατ. *in-dulgeo*, Γοτθ. *tuilgus* (στερερός, ἐπίμονος).— Ὀμόρ.

ἑλλ.: *δολιχός*, *δόλιχος*, *ἐν-δολιχ-ής* (= ὁ μακρότητα ἐν ἑαυτῷ ἔχων, ὡσεὶ ἐξ οὐα. *δέλεχος*), *ἐν-δολιχ-εῖρα*, *ἐν-δολιχ-εῖω*, *Δουλίχιον*· πρβλ. σανσκρ. *dīrghāh* (μακρός), *drāgh-mān*, *drāgh-i-mān* (μακρότης)· Ζενθ. *dareghd* (μακρός). Βλ. *δόλιχος*.

δόλιχος, ὁ, οὐα: (πρβλ. ἐπιθ. *δόλιχος*)· ὁ μακρὸς δρόμος ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ, μήκους 2-74 σταδίων (ἀντίθ. πρὸς τὸν δρόμον τοῦ σταδίου). [ῥι· ἐτυμολ. βλ. *δολιγός*].

δολιχό-σκίος, *ον* (δολιχός + σκιά)· ὁ ῥιπτων μακρὸν σκίαν.— Κατ' ἄλλην ἐκδοχὴν *δολιχ-όσκιος* ἀντι *δολιχ-όσχιος* (δολιχός + σχος)· μακροξύλος, ὁ ἔχων μακρὸν κοντάρι.

δόλοις, *εσσα*, *εν* (δόλος)· δόλιος, πανούργος.— || ἐπὶ πραγμάτων, ὁ δολίως ἐπινενοημένος, τεχνικός, πλήρης τεχνωμάτων.

δολο-μήδης, *ες*, γεν. -εος (δόλος + μήδης)· δολόφρων, δολίως σκεπτόμενος, δόλιος, πανούργος.

δολο-μήτης, -ου, ὁ, καὶ **δολόμητις**, *ι*, γεν. -εος (δόλος + μήτις)· ὁ ἔχων πανούργον σκέψιν, δόλιος, μηχανορραφός.

δολο-μήχανος, *ον* (δόλος + μηχανή)· ὁ μηχανευόμενος δόλια τεχνώματα.

δολό-μῦθος, *ον* (δόλος + μῦθος)· ὁ δολίως ὁμιλῶν.

δολο-πλακία, ἡ· δολιότης, πανουργία. Ἐκ τοῦ

δολο-πλόκος, *ον* (δόλος + πλέκω)· ὁ πλέκων δόλους, ὁ ὑφαίνων δόλους, βραδισύργος, μηχανορραφός.

δολο-ποιός, *ον* (δόλος + ποιέω)· ὁ δόλους ποιῶν, ὁ δόλιος, ἐπινῶν δόλους.

δολο-ρράφια, ἡ· τὸ συρράπτειν δόλους, μηχανορραφία, βραδισύργια. Ἐκ τοῦ

δολο-ρράφος, *ον* (δόλος + ῥάπτω)· ὁ συρράπτων δόλους, μηχανορραφός.

δόλος, ὁ (ἐκ ρίζ. *δελ-* τοῦ *δέλεαρ*)· κυρ. δόλωμα πρὸς ἀλιεῖαν ἰχθύων (*ἀδέλεαρ*) || εἶτα, ἐντεχνον ἢ οὐλληψιν, κἀκε πανούργον τέχνασμα (ἢ στρατήγημα) || πανουργία, ἀπάτη, ἐδόλος, λατ. *dolus*.

Ἐτυμ.: Κατ' ἄλλους ἀποκλειστέα ἢ ἐν ἀρχῇ υποδηλωμένη ἐτυμολ. ἐκ β. *δελ-* τοῦ *δέλεαρ* (βλ. λ.). Κατ' αὐτούς *δόλος*=λατ. *dolus*, ὁσκ. *dolom*· *δολοίσις*=λατ. *doliosus*· πρβλ. παλ.-Νορρ. *tāl* (ἀπάτη). Ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης εἶναι καὶ τὸ *δολών*, -ωνος (βλ. λ.): Β. *δέλεαρ*.

δολο-φόνος, *ον* (δόλος + φένω)· ὁ διὰ δόλου φονεύων.

δολο-φράδης, ἐς (δόλος + φράζω)· ὁ δόλους φράζων (διανοούμενος καὶ ἐπινῶν), ὁ δόλια φρονήματα ἔχων.

δολο-φρονέων, -ουσα, -ον (δολόφρων)· ὁ ἐπινῶν δόλους, ὁ δόλια φρονῶν, δόλιος, πανούργος.

δολο-φροσύνη, ἡ· δολιότης, πανουργία. Ἐκ τοῦ

δολό-φρων, *ον*=*δολοφράδης* (βλ. βλ.).

δόλω, μελ. -ώσω (δόλος)· ἐξαπατῶ διὰ δόλου, παγιδεύω, δολοεάζω.— || παραχαράσσω, πλαστογραφῶ, νοθεύω, μεταμφιέζω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δόλωμα, -ατος, τὸ· τέχνασμα, δόλος, ἀπάτη.

δώνων, -ωνος, ὁ (δόλος)· τὸ μικρὸν πρωραῖον ἱστίον.— || μυστικὸν ἐγχειρίδιον, ξιφίδιον, κεκρυμμένον ἐν ῥάβδῳ («σιτίεττος»)· πρβλ. λατ. *doleo* καὶ *dolo(n)*, -nis.

δολ-ῶπις, -ιδος, ἡ (δόλος + ὤψ)· ἡ δόλιον (πανούργον) πρόσωπον ἔχουσα || ἡ δόλιον βλέμμα ἔχουσα.

δόλωσις, -εως, ἡ (δολῶ)· τὸ ἐξαπατᾶν, τὸ δολιεύσθαι.

δόμα, -ατος, τὸ (*δίδομαι*)· δῶρον.

δομαίος, α, *ον* (δέμα, *δομή*)· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ καταλλήλως διὰ) οἰκοδομίαν.

δόμηναι, *δόμην*, ἀπφρ. ἐπ. ἄορ. β' τοῦ *δίδομαι*.

δόμον-δε, ἐπίρρ. *οἴκαδε*, εἰς τὸν οἶκον, πρὸς τὸν οἶκον (πρβλ. *οἴκονδε*, *οἴκαδε*). Ἐκ τοῦ

δόμος, ὁ (δέμα), λατ. *domus*· οἰκία, κατοικία || ὡς οἶκος, οἰκογένεια.— || μέρος τῆς οἰκίας, δωμάτιον, δάλαμος.— || πᾶν τὸ τεθειμένον ἐπὶ ἄλλοιον ἐν οἰκοδομῇ: *διὰ τρεῖς μόνον δόμον πλίνθων*—

καθ' ἐκάστην τριακοστὴν φεῖραν πλίνθων.

δομοσφαλής, ἐς (δόμος + σφάλω)· ὁ διασειν τὸν οἶκον (κυρ. ὁ κάρνων τὸν οἶκον νά σφαλῆ, νά σκοντάψῃ) ὁ καταστρέφω, καταρρίπτω, τὸν οἶκον.
δονᾶκεύομαι, ἀποθ. (δόναξ)· συλλαμβάνω πτηνά διὰ *δονᾶκων* (μὲ ἱωμένους καλάμους, «ἰξόβεργες»).

δονᾶκούς, -έως, ὁ (δόναξ)· λόχημ ἕκ καλάμων, καλαμών.

δονακίτις, -ιδος, ἡ, θηλ. ἐπιθ. (δόναξ)· ἡ ἕκ καλάμου (κατεσκευασμένη) || ὡς. οὐσ. = ψήκτρα καλαμίνη.

δονάκο-γλύφος, ὄν (δόναξ + γλύφω)· ὁ γλύφω (σιμειύων) καλάμους.

δονᾶκόεις, εσσα, ἐν (δόναξ)· πλήρης καλάμων· *δῶλος δονᾶκόεις* = κάλαμος ἱωμένος (ἀλειμμένος μὲ ἰῶν).

δονάκο-τρέφος, ὄν (δόναξ + τρέφω)· ὁ τρέφω (τ. ἑ. ἐκφύων, παράγων) καλάμους.

δονᾶκό-χλοος, ὄν, καὶ κατὰ συναίρ. -χλους, -οὖν (δόναξ+χλόη)· ὁ χλοερός (καταπράσινος) ἀπὸ καλάμους, ὁ ἔχων χλοερούς δόνακας.

δόναξ, ἰων. *δοῦναξ*, ἑωρ. *δῶναξ*, -ᾶκος, ὁ (δονέω)· κάλαμος («εὐπὸ τοῦ ἀνέμου σαλευόμενος»), κοιν. «καλάμι» (λατ. *calamus arundo*).— || Πᾶν τὸ κατασκευαζόμενον ἕκ καλάμου: βέλος. 2) ποιμενικός αὐλάς. 3) κάλαμος ἀλείφας ἢ κάλαμος ἱωμένος («ἰξόβεργα» πρὸλ. *δονακούς*). 4) ἡ γέφυρα τῆς λύρας, ἡ μαγὰς (κοιν. «καβαλλάρης»). Ἐκ τοῦ

ΔΟΝΕΪΝ, μέλ. -ῆσσι· οσεῖω, τινάσσω, ταράσσω || διεγείρω, ἐρεθίζω || περιέρχομαι ἐπὶ ἀμύδης, περιοχούμαι.— Παθητ., ἢ *Ἀσία ἐδονέετο*—ἡ Ἀσία ἦτο εἰς κίνησιν, εἰς ταραχὴν.— [*δονέω*] παητ. *ἀλίδονος* (= ὁ παραδέρων εἰς τὸ πέλαγος). || *πολύ-δονος* (= ὁ πολὺ ταράσσόμενος) || *ἐγνο-δόνος* (= ὁ ἀνακυκλῶν τὴν φάσιν). — Σκοτειν. ἔτυμολ. βλ. *δίεμαι*, *δίνο*]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δόνημα, -ατος, τὸ (δονέω)· ταραχὴ, διάσεισις, μετατοισιδὴς κίνησις.

δονητός, ἡ, ὄν (δονέω)· ρηματ. ἐπιθ. τοῦ *δονέω*· οσεῖαμενος, κλονούμενος.

δόντες, ὄνομ. πληθ. τοῦ *δούς*, μυτ. ἄορ. ε' τοῦ *δίδομαι*.

δόξᾶ, ἡ (δοκέω)· ἰδέα, γνώμη, στοχασμός (λατ. *visum*) || προσδοκία. 2) αἰσθημα, κρίσις || κυρ. φιλοσοφικὴ ἰδέα (δοξασία), λατ. *placitum*. 3) ἀπλή γνώμη, ἀπλή δοξασία, εἰκασία, βλ. *δόκησις* (ὡς ἀντιθ. πρὸς τὴν θετικὴν γνώσιν). 4) φαντασία, ὄραμα (ὡς τὸ *δοκῆ* β' βλ.).— || Ἡ γνώμη, ἣν ἄλλοι ἔχουσι περὶ τίνος, ὑπόληψις, ἐκτίμησις (λατ. *existimatio*) || καλὴ φήμη, τιμὴ, ὑπόληψις. 2) δόξα, λαμπρότης, μεγαλοπρέπεια.— [δι' ἔτυμολ. βλ. *δοκέω* δόξα (**δοκτε*)]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δοξάζω, μελ. -άσω (δόξα) ἔχω γνώμην, σκέπτομαι, πιστεύω, κρίνω, φρονῶ.— || καθιστῶ ἔνδοξον, «δοξάζω», ἐγκωμιάζω, ἐξυμνῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δόξασμα, -ατος, τὸ (δοξάζω)· γνώμη || φαντασία, εἰκασία.

δοξο-κοπία, ἡ· ἀγάπη τῆς δόξης, φιλοδοξία. Ἐκ τοῦ

δοξο-κόπος, ὄν (δόξα+κόπειω)· ὁ ἐπιδιώκων τὴν δόξαν, ὁ περὶ τὴν δόξαν σφόδρα σπουδάζων, ὁ φιλοδοξός.

δοξο-μάνης, ἐς (δόξα+μανῆναι τοῦ *μαίνομαι*)· ὁ ἔμμανῆς (τρέλλος) διὰ δόξαν, ὁ εἰς ἄκρον φιλοδόξος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δοξο-μανία, ἡ (δοξομανίης)· ἡ μέχρι μανίας ἐξικνουμένη φιλοδοξία.

δοξο-μάταιο-σοφός, ὁ (δόξα+μάταιος+σοφός)· ὁ μάτην φανταζόμενος ἑαυτὸν σοφόν, ὁ κενόδοξος, ὁ ψευδοῦδιόσοφος.

δοξο-σοφός, ὄν (δόξα+σοφός)· ὁ μάτην φανταζόμενος ἑαυτὸν σοφόν, *δοκησίοσοφος* (β' βλ.).

δοξέω, μέλ. -ώσω (δόξα)· διδῶ τὴν ἐντύπωσιν δι' εἶμαι τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος || παθ., *δοξόομαι* = φημί-ζομαι, ἀπολαύω τῆς φήμης, δι' εἶμαι τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος.

δόξω, μέλ. τοῦ *δοκέω*· *δόξαι*, ἀπρω. ἄορ. α'.

δορά, ἡ (δέρω)· δερμα ζώου, τομάρι, «προβιά».

[δι' ἔτυμολ. βλ. *δέρω*].

δόρατα, ὄνομ. πληθ.· *δόρατι*, δοτ. ἐν. τοῦ *δόρου* (β' βλ.).

δοράτιον, τό· ὑποκορ. τοῦ *δόρου*.

δοράτο-πάχης, ἐς (δόρου+πάχος)· ὁ ἔχων τὸ πάχος τοῦ ξύλου τοῦ δόρατος, ἰσοπαχὴς μὲ δόρου.

δοράτος, γεν. τοῦ *δόρου*.

δορῆιος, ὄν (δόρου)· ἐυλίνας.

δορι-ἄλωτος, ὄν (δόρου+ἄλωναί)· ὁ αἰχμάλωτος τοῦ δόρατος, τ. ἑ. ὁ συλληφθεὶς ἐν πολέμῳ, ὁ αἰχμάλωτος.

δορι-γαμβρός, ὄν (δόρου + γαμβρός τοῦ *γαμέω*)· (ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος) ἡ διὰ τοῦ γάμου τῆς προκαλέσασα πόλεμον, ἢ ἡ κτηθεῖσα διὰ πλέμου.

δορι-θῆρατος, ὄν (δόρου + θηρέω)· ὁ θηρευθεὶς (συλληφθεὶς) ἐν πολέμῳ (διὰ τοῦ δόρατος).

δορι-κᾶνης, ἐς (δόρου+κανεῖν τοῦ *καίνω*)· ὁ φοιθεὶς δι' ὄρατος, ὁ πεσὼν ἐν μάχῃ Συν. τῷ

δορι-κμῆς, -ῆτιος, ὁ, ἡ (δόρου + κάμνω)· ὁ καταπονηθεὶς (*καμῶν*), τ. ἑ. φονευθεὶς, διὰ δόρατος (ἐν πολέμῳ). Πρὸλ. *δορικανῆς*.

δορι-κρᾶνος, ὄν (δόρου+κράνος)· λογχοκέφαλος, ὁ ἔχων κεφαλὴν λόγχης.

δορι-κτῆτος, ὄν (δόρου+κτάομαι)· ὁ κτηθεὶς ἀποκτηθεὶς, διὰ τοῦ δόρατος (ἐν πολέμῳ), ὁ λαφυραγωγηθεὶς.

δορι-κτύπος, ὄν (δόρου + κτυπέω)· ὁ τὰ δόρατα (τὰς λόγχας) κροτῶν, συγκρούων

δορι-ληπτός, ὄν (δόρου+λαμβάνω)· ὁ συλληφθεὶς διὰ τοῦ δόρατος (ἐν πολέμῳ) πρὸλ. *δοριάλωτος*.

δορι-μάνης, ἐς (δόρου + μανῆναι τοῦ *μαίνομαι*)· ὁ μαινόμενος ἐν τῇ χρήσει τοῦ δόρατος, ὁ μέχρι μανίας φιλοπόλεμος.

δορι-μαργός, ὄν (δόρου + μάργος)=*δοριμανῆς* (β' βλ.)· ὁ σφόδρα φιλοπόλεμος.

δορι-μήτωρ, -ορος, ὁ (δόρου+μήτωρ)· ὁ ἐμπειροπερὶ τὴν χρῆσιν τοῦ δόρατος.

δορι-παλτός, ὄν (δόρου + πάλλω)· ὁ σειῶν, πάλλων, τὸ δόρου || *χειρ δοριπαλτός*=ἡ χεὶρ ἢ πάλλουσα τὸ δόρου, τ. ἑ. ἡ δεξιὰ.

δορι-πετής, ἐς (δόρου+πέτω, δημορ. τοῦ *πίπτω*)· ὁ πεσὼν διὰ τοῦ δόρατος (τ. ἑ. ὁ πεσὼν ἐν πολέμῳ).

δορι-πληκτός, ὄν (δόρου+πλήσσω)· ὁ πληγεὶς διὰ τοῦ δόρατος, δορικτύπητος.

δορι-πονός, ὄν (δόρου+πόνος)· ὁ *πονῶν* περὶ τὸ δόρου, τ. ἑ. ὁ ἀσχολούμενος μὲ τὸν πόλεμον, ὁ πολεμικός, ὁ μαχόμενος. — Κατ' ἄλλους τὰς ἀνωτέρω σημ. ἔχει τὸ παροξ. *δοριπόνος*, τὸ δὲ προπαροξ. *δορι-πονός*=ὁ κατοπονούμενος διὰ τοῦ δόρατος, τ. ἑ. ὁ πολιορκούμενος κ.τ.δ.

δορι-σθενής, ἐς (δόρου + σθένος)· ὁ ἰσχυρός (ὁ *σθένων*) εἰς τὸ δόρου (λογχοδύναμος) πρὸλ. καὶ *δορυσθενῆς*.

δορι-στεφάνος, ὄν (δόρου+στεφάνος)· ὁ στεφανωθεὶς (ὁ ἀξίος στεφάνου) δι' ἀνδρείαν ἐν καιρῷ πολέμου. 2) περιεστεφανωμένος μὲ δόρατα.

δορι-τίνακος, ὄν (δόρου+τινάσσω)· ὁ τιναχθεὶς (σεισθεὶς) διὰ τῶν δοράτων (τ. ἑ. ἐν τῇ μάχῃ).

δορι-τμητός, ὄν (δόρου + τέμνω)· ὁ κατατμηθεὶς (διατρυπηθεὶς) διὰ τοῦ δόρατος.

δορι-τολμός, ὄν (δόρου+τόλμη)· ὁ τολμηρὸς εἰς τὸ δόρου, τολμηρὸς ἐν πολέμῳ.

δορκάλις, -ιδος, ἡ=δορκᾶς (β' βλ.).

δορκᾶς, -άδος, ἡ (δέρκομαι, *δέδορκα*)· ἔλαφος, εἶδος ἐλάφου, κοιν. ζαρκάδι, ὠνομάσθη δ' οὕτω ἀπὸ τοῦ μεγάλου καὶ ἀπαστραπτότατος ὀφθαλμοῦ του.

Ἐτυμ. *δορκᾶς*, ὁ *δορκός*, ὁ *δόρξ* τοῦ *δορκῶς*· εἶναι τύποι σχηματισθέντες κατὰ παρετυμολογίαν (ἐκ τοῦ *δέρκομαι*) ἀντὶ τῶν ὀρθοτέρων καὶ ἐπίσης ἀπαντώντων *ζορκᾶς* καὶ *ζορξ*, ἄτινα φωνητικῶς ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τὸ λατ. **Jork-s* πρὸλ. καὶ τὸ παρ' Ὀππ. ἀπαντῶν *ζορκος* (=ζορκάδι), καὶ τὸ παρ' Ἑσθ. «*ζορκος*» τῶν *δορκᾶδων ζῶων*, *ζορκες* «*αἶγες ἀγριαί*».

δορός, ὁ (δέρω)· δερμάτινος ὀσάκος (κοιν. ταγάρι), ἢ καὶ ὁ δερμάτινος ὀσάκος («τουλούμι»),

δορπέω, μέλ. -ῆσω (δέρω)· δειπνῶ, λαμβάνω (τρώγω) τὸ ἐσπερινὸν φαγητόν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δορπηστός, ὁ· ὁ καιρὸς τοῦ δειπνοῦ, ἐσπέρα.

δορπία, ἡ (δέρω)· ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἑορτῆς

των Ἀπατουρίων : τῆς ὁρτῆς τῆ δορπίη=κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς ἑορτῆς.

ΔΟΨΟΝ, τό· τὸ φαγητὸν τῆς ἑοπέρας, τὸ ἐσπερινὸν φαγ. (λατ. coena) || τὸ κύριον φαγητὸν τῆς ἡμέρας, γεύμα ἢ δείπνον.

Ἔτυμ.: ἔτυμολ. ἰσως συγγ. τῷ δρέπω (ὁ βλ.)· πάντως -π(-*qν*·) κατὰ τινὰς δόρπον <ιαπ. *dřqnom*, πρβλ. καὶ ἀρχ. ἀλθ. *darke* (ἑσπερ. φαγητὸν) <ιαπ. **dřqan*-, *dreke* (μεσσηρινὸν φαγητὸν) <ιαπ. *dřqan*-. Πάντως ἡ-θασικὴ σημασία τοῦ δόρπον = συγκομιδῆ, καρπολογία.

ΔΟΨΥ, τό γεν. δόρῶτος, ἐπ. δούρατος, δουρὸς (παρὰ τοὺς ἀττ. δὲ ποιηταὺς καὶ δορός)· δοτ. δόρατι, ἰων. δούρατι, δουρὶ (παρὰ δὲ τοῖς ἀττ. ποιητ. καὶ δόρει ἢ δορί).—Ἰων. θυικ. δούρε.—Πληθ. ὄν. δόρατα, ἐπ. δούρατα, δούρα (παρὰ δὲ τοῖς ἀττ. ποιητ. καὶ δόρη)· γεν. δόρων, ἐπ. δούρων· δοτ. δόρασι, ἐπ. δούρασι, δούρασι.—σημ. δὲ κυρ. τὸ στέλεχος ἢ τὸν κορμὸν δένδρου, ἀλλὰ μόνον ἐφ' ὅσον τὸ δένδρον εἶναι κεκομμένον || ὡς. δοκός, ξυλεία κατάλληλος διὰ τὴν ναυπήγησιν πλοίων, σανὶς (παχειά, κοιν. μαδέρη) || Ἔντευθεν δὲ σημ. καί: πλοῖον (δπως ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ μὲ τὸ ἀντίστοιχον λατ. *trabs*).— || τὸ ξύλον ἢ ὁ στείλιος τοῦ δόρατος, ἢ καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ δόρυ || ἢ θηρευτικὴ λόγχη. Ἐπειδὴ δὲ τὸ δόρυ ἐκραιεῖτο διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς, ἐσηματίσθη ἢ περιφρασιεῖται ἐπὶ δόρυ = πρὸς τὴν δεξιάν χεῖρα («ἐπὶ δεξιᾷ»), ἀντίθ. τῷ ἐπ' ἀσπίδα=πρὸς τὴν ἀριστερά.

Ἔτυμ.: ἄμην. γυν. δουρός <**doRFos*, δούρατος <**doRFatos*·, πληθ. δούρα, δούρατα (πρβλ. ὑστερογ. ὄν. ἐν. δούρας, δούρειος (ἵππος) καὶ δούρειος =ξυλίνος ἵππος) πρβλ. *doRF*· (*Δουρείς*), κρητ. *doRa* (=δοκός) <**doRFa* *adoRa*· *déRa*. Κρήτες δὲ καὶ τὴν δοκόν» ἐν τῷ Μεγ. Ἔτυμ. (πρβλ. λιθ. *darwa* (=ξύλον πεύκης), λεττ. *darwa* (κεδρία, τ. ἔ. κατράμι).—δόρυ <ιαπ. **doRu*, πρβλ. σανσκρ. *dāru* (=τεμάχιον ξύλου, «κούτσουρο», πύσσαλος), Ζενθ. *dauru* (τεμάχιον ξύλου, δόρυ, λόγχη). Βλ. καὶ δούρ·.

δορυ-άλωτος, ἐσφαλμ. γραφὴ τοῦ *δοριάλωτος* (ὁ βλ.). **δορυ-θαρητής**, ἐς (δόρυ + *θαρησέω*)· ὁ τολμηρὸς εἰς τὸ δόρυ (τ. ἔ. ἐν πολέμῳ).

δορύ-ξενος, ὁ, ἢ (δόρυ + *ξένος*)· ὁ συλληφθεὶς ἐν πολέμῳ καὶ ἀπὸ ἐχθροῦ μεταβληθεὶς εἰς φίλον || γεν. φίλος ἐν πολέμῳ καὶ σύμμαχος.

δορυ-ξένος, ον, καὶ συνηρ. -ξένος, -ξένον (δόρυ + *ξένος*)· ὁ ξένων (καὶ λεαίνων) δόρατα || ὡς οὖν. ὁ *δορυξένος* = ὁ κατασκευαστὴς δοράτων, δορατοποιὸς || ὡς. καὶ *δορυξένος*, ὁ.

δορυ-πᾶγης, ἐς (δόρυ + *πᾶγηναι* τοῦ *πήγνυμι*)· ὁ πεπηγμένος (συνηρμοσμένος, κατεσκευασμένος) ἐκ δοκῶν (ἐπὶ νεῶν).

δορυ-παλτος, -πετής, -πληκτος· βλ. *δοριπ-δορυ-σθενής*· βλ. *δορισθενής*.

δορυ-σάσης, -ητος, ὁ· ἀρα. ἐπιθ. = *δορυσάσης* (ὁ βλ.)· φιλοπόλεμος, πολεμοχαρής.

δορυ-σάσης, ον, καὶ κατὰ συναίρ. *δορυσάσης*, -οῦν, ποιητ. καὶ *δορυσάσης* (δόρυ + *σάωμι*)· ὁ σείων (πάλλων) τὸ δόρυ.

δορυ-στέφανος, **δορυ-τίνακτος**, βλ. *δορι*—**δορυ-φορέω**, μέλ. -ῆσω (δορυφόρος)· εἶμαι δορυφόρος τινός, τὸν συνοδεύω καὶ τὸν προστατεύω ὡς σωματοφύλαξ || περιφροῦρῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δορυ-φόρημα, -ατος, τὸ (δορυφορέω)· σωματοφυλακὴ, σωματοφύλακες· καὶ τὸ

δορυ-φορία, ἢ· ἡ ἐπαγρύπνησις ἐπὶ τινος, ἢ περιφρούρησις.

δορυ-φορικός, ἢ, ὄν (δορυφορία)· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ὁ κατάλληλος διὰ) σωματοφυλακὴν, διὰ ἐπαγρύπνησιν καὶ φρούρησιν.

δορυ-φόρος, ον (δόρυ + *φέρω*)· ὁ φέρων δόρυ, λογχιφόρος, «δορυφόρος» (λατ. *hastatus*) || ὡς οὖν. οἱ *δορυφόροι* = οἱ σωματοφύλακες τοῦ βασιλέως (βλακρινόμενοι ἐκ τοῦ διτ. ἔφερον δόρατα).

δός, Προστ. ἀορ. ἑ' τοῦ *δίδομι*.

δοσι-δικος, ον, ἐσφαλμ. γραφὴ τοῦ *δοσιδικος* (ὁ βλ.).

δόσις, -εως, ἢ (δίδομι)· τὸ δίδειν τι, ἢ παροχὴ, «δόσιμον».— || δῶρον, χάρισμα || κληροδότημα.— || μερῖδιον || «δόσις» (π. γ. δόσις φαρμάκευ).

δόσκον, ἐπ. ἀορ. ἑ' τοῦ *δίδομι*.

δοτέιρα, ἢ· θηλ. τοῦ *δοτήρ* (ὁ βλ.).

δοτέος, α, ον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *δίδομι*· ὄν πρέπει νὰ δώσῃ τις (ὅς πρέπει νὰ δοθῇ).— || *δοτέον* = πρέπει νὰ δώσῃ τις.

δοτήρ, -ῆρος, ὁ (δίδομι)· ὁ δίδων, ὁ διανεμὼν.

δοτής, -ου, ὁ = *δοτήρ* (ὁ βλ.).

δουλ-ἄγωγέω, μέλ. -ῆσω (δούλος + *ἄγω*)· ἄγω (δδ-ηγῶ, φέρω) εἰς δουλείαν, ὑποδουλῶν || *δουλαγωγεῖν τὸ σῶμα* = ὑποτάσσειν (φέρειν εἰς ὑποταγὴν, ἀπονεκροῦν) τὸ σῶμα.

δουλάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ *δούλος*.

δουλεία, ἰων. *δουλητή*, ἢ (δουλεύω)· δουλικὴ κατάσταση, ὑποδουλεία, «σκαλαβία».— || τὸ σῶμα (ἢ τὰς εἰς) τῶν δούλων, οἱ δούλοι, οἱ ὑπηρέται.

δουλείος, α, ον ἢ -ος-ον (δούλος)· δουλικός, δουλοπρεπής.

δουλεύμα, -ατος, τὸ (δουλεύω)· ὑπηρεσία, ἐξυμνηρέτης.— || δούλος (λατ. *mancipium*).

δουλεύω, μέλ. -ῶσω (δούλος)· εἶμαι δούλος, ὑπηρετῶ τις δούλος || γενικῶς, μετὰ δὲ τ., εἶμαι δούλος εἰς τινα, εἶμαι ὑπῆκοος εἰς τινα, ὑπηρετῶ, ἐξυμνηρέτῶ, ὑπακούω, ὑποτάσσομαι (λατ. *inservire alicui*).

δουλή, ἢ· θηλ. τοῦ *δούλος*.

δουλητή, ἰων. τύπος τοῦ *δουλεία*.

δουλία, ἢ, ποιητ. ἀντὶ *δουλεία*.

δουλικός, ἢ, ὄν = *δούλιος* (ὁ βλ.). Ἐπίρ. -κῶς = κατὰ τὸν τρόπον δούλου.

δούλιος, α, ον (δούλος)· δουλικός, δουλοπρεπής || *δούλιον ἡμέρα* = ἡ ἡμέρα τῆς δουλείας (καθ' ἣν ὑπεβουλώθη τις), τ. ἔ. ἡ μοῖρα ἢ ἡ ζωὴ τοῦ δούλου.

δουλιχό-δειρος, ον, ἰων. ἀντὶ *δολιχόδειρος* (δουλιχός + *δειρός*)· ὁ ἔχων μακρὸν λαίμυρον.

δουλιχόεις, εσσα, εν, ἰων. ἀντὶ *δολιχόεις*, ποιητ. τύπος τοῦ *δολιχός* (ὁ βλ.).

δουλο-πρεπής, ἐς (δούλος + *πρέπω*)· ὁ πρέπων (ἀρμόζων) εἰς δούλον, δουλόφρων, ποταπός, χαμερπής.

ΔΟΥΛΟΣ, ὁ (δύω)· ὁ δειτὴ καὶ σήμερον, σκλάβος, κυρῶς δὲ ὁ ἐκ γενετῆς δούλος, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ *ἀνδράποδον* (=τὸν ἀρχαίωλασιθέντα ἐν πολέμῳ καὶ καταστάντα δούλον).— || ὡς ἐπιθ. *δούλος*, ἢ, ον = ὑποδουλωθεὶς, ὑπόδουλος, ὑπήκοος, δουλικός. Συγκριτ. *δουλοτέρος* = περισσότερον ἀπὸ δούλος, δουλικιώτερος [ἀγνώστου ἑτυμολ.].

δουλοσύνη, ἢ (δούλος)· δουλικὴ κατάσταση, ὑποδουλώσις, δουλεία.

δουλόσυνος, ον (δούλος)· ὑπόδουλος, ὑποτεταγμένος.

δουλότερος, α, ον, συγκρ. τοῦ *δούλος*.

δουλώω, μέλ. -ῶσω (δούλος)· ποιῶ τινα δούλον, ὑποδουλῶν.—μέσον, ὑποτάσσω τι(νά) εἰς ἑμαυτόν, ὑποδουλῶν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δουλώσις, -εως, ἢ (δουλώω)· ὑποδουλώσις, καθ' ὑπόταξιν.

δοῦναι, ἀπρφ. ἀορ. ἑ' τοῦ *δίδομι*.

δοῦναξ, **δουνακόεις**, ἰων. τύποι ἀντὶ τῶν *δόναξ*, *δουνακόεις*.

δουπέω, μέλ. -ῆσω· ἐπ. ἀορ. α' *δούπησα*· πρκ. *δέδουπα* (δούπος)· ἤχῳ (ἀντιηχῶ) θαρῶς, ἐκβάλλω θαρῶν ἤχων (ἐπὶ τῆς βαρεῖας πτώσεως τοῦ θνησκοντος) || γενικῶς πῆπῳ ἐν πολέμῳ.

δουπήτωρ, -ορος, ὁ (δουπέω)· ὁ δουπῶν, παρὰ γων *δοῦπτον* (κρότον), ὁ κροτῶν.

ΔΟΥΠΟΣ, ὁ· πᾶς ὑπόκωφος, θαρῶς, ἤχος (εγδούπος)· *δοῦπος ἀκόντων* = τὸ «βουητό» τῶν ἀκοντιῶν || ὁ ξηρὸς κρότος ὁ προκαλούμενος ἀπὸ τὸν θηριασιμὸν στρατοῦ || ὁ βόμβος ὁ παραγόμενος ὑπὸ μεγάλου πλήθους || ἢ ταραχὴ τοῦ πολέμου, ὁ ἀλαλητὸς τῆς μάχης || ἢ θοὴ καὶ ὁ ρόγδος τῶν θαλασσίων κυμάτων. [ἐκ τῶν ἄμην. *εἰργδοῦπος* (παραλλήλως τῷ *εἰργδοῦπος*), *εἰργδοῦπασαν* κ. ἄ. συναγεται πρωταρχικῶς τύπος **γδοῦπος* (εἰβλ. καὶ τὸ τῆς νωστέρως ἑλλην.) ἀφελόμενος εἰς ὀνομασποσίαν. Βλ. καὶ *κτύπος*.]

δούρατα, καί κατά συγκοπήν *δοῦρα*, τὰ ἐπικ. πληθ. τῷ *δῶρυ*.

δουράτεος, α, ον (*δῶρυ*): ὁ ἐκ σανίδων ἢ δοκῶν κατασκευασμένος, *δούρειος* (ἔπλος).

δουράτιον, τό, ἰων. τύπος ἀντι *δοράτιον* (ᾶ βλ.)· μικρὸν δῶρυ.

δούρειος, α, ον· βλ. *δουράτεος*.

δούρεσσι, ἐπ. δοτ. πληθ. τῷ *δῶρυ*.

δουρ-ηνεκές (*δῶρυ* + *ἐνεγκεῖν*), ἐπίρρ· εἰς ἀπόστασιν δόρατος || κυρ. εἶναι οὕθ. τοῦ ἐπιθ. *δουρηνεκῆς* (μὴ ἀπαντῶντος ἑμως). [*δουρ-ηνεκ-ῆς*, ὅπως καὶ τὰ *δι-ηνεκ-ῆς*, *ποδ-ηνεκ-ῆς* κ. ἄ., ἔχουσιν ὡς ἑ συνθετ. τὸ θέμα *ἐνεκ-* τὸ περιεχόμενον εἰς τοὺς τύπους *ἠνέχθη*, *ἐν-ἠνοχα*, *ἠνεγκ-ον*, *ἠνεγκ-α*· *δουρ-ηνεκῆς* (<*δορφ-ηνεκῆς* (κυρ.=ὁ ὑπὸ τοῦ δόρατος ἐπιτυγχάνομενος ἢ φθάνομενος, τ ἔ. ὁ εἰς ἀπόστασιν βολῆς δόρατος)].

δουρι-άλωτος, ον, ἰων. ἀντι *δοριάλωτος* (ᾶ βλ.).

δουρι-κλειτός, ὄν, ἰων. ἀντι *δορι-κλειτός* (*δῶρυ* + *κλειτός*): περφημοσμένος εἰς τὸ δῶρυ, ἐξακουστός πολεμιστής.

δουρι-κλυτός, ἡ, ὄν, ἰων. ἀντι *δορι-κλυτός* (*δῶρυ* + *κλυτός*): περιφημος εἰς τὸ δῶρυ, ἐξακουστός πολεμιστής.

δουρι-κτητός, **δουρι-ληπτος**, **δουρι-μηνής**, ἰων. ἀντι *δορι-*.

δούριος = *δούρειος* (ᾶ βλ.).

δουρι-πληκτος, ον, ἰων. ἀντι *δορι-πληκτος* (ᾶ βλ.).

δουρι-τύπης, ἑς (*δῶρυ*+*τύπτω*)· ξυλοκόπος (ὁ τύπτων, θηλ. κόπτων ξύλα).

δουρο-δόκη, ἡ (*δῶρυ* + *δοκή* τοῦ *δέχομαι*)· δῆκη διὰ δόρατα, δορατοδῆκη.

δουρο-θήκη, ἡ (*δῶρυ*+*θήκη*)· δῆκη διὰ δόρατα, δορατοθήκη.

δουρο-μάνης, ἑς, ἰων. ἀντι *δοριμανῆς* (ᾶ βλ.).

δούς, μτχ. ἄορ. β' τῷ *δίδομι*.

δοχεῖον, ἰων. *δοχήιον*, τό (*δέχομαι*)· ἀγγεῖον, «δοχεῖον».

δοχή, ἡ (*δέχομαι*)· λήψις, παραλαβὴ || ὑποδοχή, φιλοξενία, συμπόσιον.— || =δοχεῖον, ἀγγεῖον.

δοχήμῃ, ἡ, καί *δόχημῃ* (*δέχομαι*)· μέτρον μήκους, σπιδαρμῆ.

δοχμῖος, α, ον (*δοχμός*)· ἐγκάρσιος, πλάγιος, λοξός.

δοχμό-λοφος, ον (*δοχμός*+*λόφος*)· ὁ ἔχων λόφον (περικεφαλαίας) κλίνοντα πρὸς τὰ πλάγια, ὁ ἔχων λοξὸν λόφον.

δοχόμοιαι (*δοχμός*)· ἄρρ. α' *ἐδοχμάθη*ν, παθ. στρέφομαι (κλίνω) πρὸς τὰ πλάγια, κυρτοῦμαι, καμπυλώνομαι. Ἐκ τοῦ

ΔΟΧΜΟΣ, ἡ, ὄν· λοξός, πλάγιος (= *δόχμιος*, ᾶ βλ.) [*δοχμός* (<**δαχμός*> περβλ. *σανοκρ.* *jihmah* (=ἐστραμμένος πρὸς τὰ κάτω)].

δράγμα, -ατος, τό (*δράσσομαι* ἢ *δράττομαι*)· ὄσον δύναται τις νὰ περιλάβῃ διὰ τῆς χειρὸς, «φούχτα»· «δραξιά», «χειρόβολο», λκτ. *manipulus*.

δραγματη-φόρος, ον (*δράγμα*+*φέρω*)· ὁ φέρων (ἢ μεταφέρειν) δράγματα (δέματα σταχύων, χειρόβολα).

δραγμαεύω, μέλ. -σω· συλλέγω σίτον (θηλ. στάχυς) καὶ ἀποτελῶ ἐξ αὐτῶν δέματα, κάμνω δράγματα (δεματία, χειρόβολα).

δραγμός, ὁ (*δράσσομαι*)· τὸ δραξιμον, τὸ δραγμα:

δράδειν, ἄπρφ. ἄορ. β' τῷ *δαρθάνω* (ᾶ βλ.).

δραθῖ, **δραθῖν**· Προστ. καὶ ἔνκτ. ἄορ. β' τῷ *διδράσκω* (ᾶ βλ.).

δραῖνω, μέλ. *δραῖνω* (*δράω*)· εἶμαι εἰτοιμος (πρόθυμος) νὰ πράξω τι (περβλ. *δρασεῖω*).

δράκαινα, -ης, ἡ, θηλ. τοῦ *δράκων* (ᾶ βλ.).

δράκειν, ἄπρφ. ἐνεργ. ἄορ. β' τῷ *δέρκομαι*.

δράκηναι, ἄπρφ. παθ. ἄορ. β' τῷ *δέρκομαι*.

δράκόμενος, μτχ. μέσ. ἄορ. β' τῷ *δέρκομαι*.

δράκων, ἰων. ἀντι *εδράκων*, ἄορ. β' τῷ *δέρκομαι*.

δράκόντιος, α, ον (*δράκων*)· ὁ ἀνῆκων εἰς δράκοντα.

δρακοντ-ολέτης, -ου, ὁ (*δράκων*+*ἔλλνμι*)· ὁ κα-

ταστροφεύς τῶν δρακόντων, ὁ ἐξολοθρευτὴν τοὺς δράκοντας, ὄφιοκτόνος.

δράκοντό-μαλλος, ον (*δράκων*+*μαλλός*)· ὄφιопλόκαμος, ὅτι τινος ἢ κόμης ἔχει ὄψεις ἀντι πλοκάμων.

δρακοντ-ώδης, ἑς (*δράκων*+*είδος*)· δρακοντοειδής, ὁμοῖος πρὸς δράκοντα.

δράκων, μτχ. ἐνεργ. ἄορ. β' τῷ *δέρκομαι* (ᾶ βλ.).

δράκων, -οντος, ὁ (*δρακεῖν* τοῦ *δέρκομαι*)· «δράκος», «δράκοντας» ὄφις, περιγραφόμενος ὑπὸ τοῦ ὄφρου ὡς πλώριος τὸ μέγεθος, χρωματὸς ἐρυθροῦ, ἢ ἀμυροῦ, κατάστικτος, κατοικῶν εἰς τὰ ὄρη, ἐντὸς ὁπῶν, καί τρεφόμενος μὲ δηλητηριώδη βότανα || μτγν. γεν. ἐρπετόν.

Ἔτυμ.: ἐκ β. *δερκ-* τοῦ *δέρκομαι* (ᾶ βλ.)· περβλ. καί *σανοκρ.* *daris* (=θλέπειν), περ. *da-daris-a*, *daris* (=θλέμμα, ὀφθαλμός)· περβλ. καὶ τὸ παρὰ Μεγ. Ἔτυμ. *αδράκων παρὰ τὸ δέρομαι*, τὸ βλέπω· *δεδυδρονὲς γὰρ τὸ ζῶον*, καὶ τὸ παρ' Ἡουχ. *αδροντάεις περιβλέπεις*.

δράμα, -ατος, τό (*δράω*)· ἔργον, πράξις, ἐνεργεία, ἐργασία || ἐπιχείρησις («δουλιὰ») || καθήκον, χρέος. 2) ἔργον παριστῆμενον ἀπὸ σκηνῆς, «δράμα», κυρ. τραγωδία.

δράμειν, ἄπρφ. ἄορ. β' τῷ *τρέχω* [περ. *δέδρομα*· *δρόμος*· *δρομεύς*· *δραπέτης*· 2: ἔτυμολ. βλ. *ἀπο-δι-δράσκω*].

δράμημα, -ατος, τό (*δραμεῖν*)· τὸ τρέξιμον, δρόμος, ἀγῶν δρόμου.

δραμοῦμαι, **δραμών**, μέλλ. καὶ μτχ. ἄορ. β' τῷ *τρέχω*.

δράναι, ἄπρφ. ἄορ. β' τῷ *διδράσκω*.

δράξ, *δράξος*=*δράγμα*.

δραπέτεύω, μέλλ. -σω· φεύγω μακριά, φεύγω κρυφίως. Ἐκ τοῦ

δραπέτης, -ου, ἰων. *δραπέτης*, -εω, ὁ (*δράναι* τοῦ *διδράσκω*)· ὁ δραπετεύων, φεύγων κρυφά || φυγάς, λιπ-τάκτης || κυρ. ὁ δραπετεύσας δούλος.— || ὡς ἐπιθ. *δραπέτης κλήρος* = τοιοῦτος κλήρος ὥστε νὰ δύναται νὰ διαλυθῇ καὶ νὰ μὴ ἐξαχθῇ ἐκ τῆς κληρωτῆδος, ὡς βῶλος χύματος, ὅταν διαλύεται.

δραπέτιδος, -ου, ὁ=*δραπέτης* (ᾶ βλ.).

δραπέτης, -ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ *δραπέτης* (ᾶ βλ.).

δραπετίσκος, ὁ ὑποκορ. τοῦ *δραπέτης*.

δράς, **δράσα**, μτχ. ἄορ. β' τῷ *δράω*.

δρασεῖω· ἐφετικόν τοῦ *δράω*· ἐπιθυμῶ, ἔχω διάθεσιν, νὰ πράξω τι.

δρασθεῖς, μτχ. παθ. ἄορ. α' τῷ *δράω*.

δράσιμος, ον (*δράω*)· δραστήριος, ἐνεργητικός || τὸ *δράσιμον*=ἡ δραστηριότης. 2) ὁ δυνάμενος νὰπραχθῇ.

δρασμός, ἰων. *δρασημός*, ὁ (*δράναι*)· ἡ ἀπόδρασις, φυγή.

δράσσομαι, μέλλ. τοῦ *διδράσκω* (ᾶ βλ.).

ΔΡΑΪΣΙΟΜΑΙ, ἄττ. *δράττομαι*· μέλλ. *δράξομαι*· ἄορ. α' *ἐδραξάμην*· περ. *δέδραγμα*, ἄττ. *δέδαρμαι*· ἀποθ.· ἄδράχων διὰ τῆς χειρὸς, «πῆδων» σφιγκτά, χουφτών κάτι, παίρνω μιά φούχτα ἀπὸ κάτι || βάλ-λω χεῖρα εἰς τι. — μετ' αἰτ. πραγμ., λαμβάνω τι μὲ τίς «φούχτες».

δραστήος, α, ον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *δράω*· πρακτέος, ποιητέος.— || *δραστέον*=πρέπει νὰ πράξῃ τις τι.

δραστήριος, ον· ἐνεργητικός, δραστήριος, ἀποτελεσματικός.

δράστης, -ου, ὁ (*δράω*)· ἐργάτης ἢ ὑπηρέτης, δερῶπων (οὐχὶ δούλος).

δραστικός, ἡ, ὄν· δραστήριος, ἐνεργητικός.

δράτός, ἡ, ὄν· κατὰ μετᾶθεσιν ἀντι *δαρτός*, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *δέρω*· «γδαρμένος» γδαρτός.

δραχμή, ἡ (*δράσσομαι*)· κυρ. ὄσον δύναται τις νὰ πιάσῃ μὲ τὸ χεῖρι (περβλ. *δράγμα*) || «δραχμή», νόμισμα ἰσοδύναμον πρὸς 6 ὄβολους, καὶ σχεδὸν ἴσον πρὸς τὸ βωμαϊκὸν δηναρίον.— || ἄττ. βάρος ἴσον πρὸς 4,3 περίπου γραμμ.

Ἔτυμ.: *δραχμή*· ἄρκ., αἰολ. *δαρχμᾶ* (περβλ. παρ' Ἡσ. *αδραχμᾶς*· *δραχμᾶς*), κρητ. *δαρχμᾶ*, *δαρχνά*· δι' ἔτυμ. βλ. *δράσσομαι*.

ΔΡΑΪΩ, μέλ. *δραῖω*· ἄορ. α' *ἐδραῖσα*· περ. *δέδρα-*

κα.—Παθητ. ἀόρ. α' ἐδράσθη· πρκ. δίδραμαι· πρᾶτ-
τω, ἐνεργῶ, τελειῶνω, κατορθώνω — μετά διπλής
αιτ.: δρῶ τινά τι (καλῶν ἢ κακῶν· καλῶς ἢ κακῶς)
= προξενῶ εἰς τινα καλόν ἢ κακόν.

Ἔτυμ.: [δράω (*δρα-)] ὁμηρ. δρᾶίνω (= ἐπιδιδυμῶ
νά προξω τι)· δρᾶμα· ἀδρᾶνος· ἔργον, πράξις· Ἦουχ.
ἀδρᾶνις, ἀδρᾶνω, ὁμηρ. δλιγοδρᾶνέω· ὁμηρ. δρῆστέρῃ
δρασοσύνη· δραστήριος· πρβλ. λιθ. darau, daragi
(= δρῶ, παιῶ), dārbas (= ἐργασία), dirbu, dirbii
(= ἐργάζεσθαι)· θεματ. δάσις iap. derā=ἐργάζεσθαι].

δρεπάνη, ἡ (δρέπω)· τὸ δρεπάνι, τὸ γνωστὸν δρ-
γανον, δι' οὗ θερίζει τις τὰ σπαρτά (βλ. δρέπανον).

δρεπάνη-φόρος, ον (δρεπάνη + φέρω)· ὁ φέρων
δρέπανον, ὁ ἐφωδιασμένος με δρέπανον ἢ ἄρμα
δρεπανηφόρον = ἄρμα ἐφωδιασμένον με δρέπανα
ἐκατέρωθεν.

δρεπανο-εἰδής, ἐς (δρέπανον + εἶδος)· ὁ ἔχων
σχήμα δρεπανίου.

δρέπανον, τὸ (δρέπω)=δρεπάνη (δ βλ.)· δρεπάνι,
κυρτόν θειριστικὸν ἐργαλεῖον ἢ εἶδος κυρτοῦ ξίφους,
δρεπανοειδῆς <χατζόρας>. [βλ. ἔτυμολ. βλ. δρέπω].

δρεπάν-ουργός, ὁ (δρέπανον, *ἔργω)· ὁ κατα-
σκευαστὴς δρεπάνων, δρεπανοποιός.

δρέπω, ποιητ. ἀντὶ δρέπω· μαδῶ, συλλέγω κό-
πτων, δρέπω.

ΔΡΕΨΩ, μελλ. -ψω· ἀόρ. α' ἔδρεψα· ἀόρ. β' ἔ-
δραπον.— Μέσον, δωρ. μέλλ. δρεψεύμαι· ἀόρ. α' ἔ-
δρεψάμην.— Παθητ. ἀόρ. ἔδρεψθη· ἀποκόπτω, ἀπο-
πῶ, συλλέγω ἢ μέσον, συλλέγω δι' ἐμαυτόν, σταχυ-
ολογῶ ἢ μτφρ. (ὡς καὶ τὸ λατ. decerpere) ἀποκόπτω,
καταλαμβάνω ἢ καρποῦμαι, ἀπολαύω, τι.

Ἔτυμ.: δρέπω (συλλέγω)· δρεπάνη, δρέπανον. Τὸ
-π- εἶναι διαφορῶμενον· ἐάν π(ρ), τότε τὸ δρέπω π-
ράγεται ἐκ β. drep-, ἥτις ἀποτελεῖ ἐπέκτασιν τῆς β.
der-, πρβλ. ἕλλ. δέρω καὶ δρύπτω· ἐάν π(φ) (πρβλ.
ἕλλ. δρόσων, ἀλβ. darke, dreke), τότε τὸ δρέπω προ-
έρχεται ἐκ β. drefn- ἥτις ἀποτελεῖ ἄλλην ἐπέκτασιν
τῆς β. der- πρβλ. καὶ θρωπάξ, -κος (μοδητικὸν
ἐμπλαστρον), δραπρακίξω=μοδῶ, ἀποφιλῶ (πρβλ. τὸ
παρ' Ἦουχ. «δρῶπτειν» διακόπτειν).

δρηπέτης, -εω, ὁ, ἰων. τύπος ἀντὶ δραπετήης.

δρησοσύνη, ἡ=δρασοσύνη (δ βλ.).

δρηστήρ (Α), -ῆρος, ὁ (διδράσκω), ἰων. ἀντὶ δρα-
στήρ· ὁ δραπέτης.

δρηστήρ (Β), -ῆρος, ὁ (δράω), ἰων. ἀντὶ δραστήρ·
ἐργάτης, ἐργατικὸς, ἐργαζόμενος· θῆλ. δρηστῆρα.

δρηστής, -ου, ὁ, ἰων. ἀντὶ δρᾶστής (ἄ βλ.).

δρηστοσύνη, ἡ, ἰων. ἀντὶ δρασοσύνη (δράω)· τὸ
ὑπηρετεῖν, διακονία ἢ δραστηριότης περὶ τὴν δια-
κονίαν.

δριμύλος, ον, ὑποκορ. τοῦ δριμύς· ὀξύς, διαπε-
ραστικός.

ΔΡΙΜΥΨ, -εΐα, -ύ· διαπεραστικός, ὀξύς, δηκτι-
κός, «τοσοῦτερός».— ἢ μτφρ. (ὡς τὸ λατ. acer) ὀξύς,
τραχύς, ἀπότομος, πικρός ἢ ὀξύνοος, διορατικός.—
Ἔπιρ. -έως. [δριμύς <δρι-μύς> δριμύτης, δριμύσσω·
συγγ. τῷ λατιν. tristic, παλ-αλαβ. dresij kũ (λυπη-
ρός), dreselj (σκυθροπός)]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δριμύτης, -ητος, ἡ· ὀξύτης, «δριμύτης» ἢ ὀξύ-
νοια, πανσυργία.

ΔΡΙΨ, τὸ, πληθ. δρία, τὰ (ὡσεὶ ἐξ ὀνομο. ἐν. δριον)·
λόχη, δάσος, σύνδενδρος τόπος.— [πρβλ. λακ.
δριών=δενδρών, παρ' Ἦουχ. «ἐν δριώνας» δρόμος
παρθένων ἐν Λακεδαιμονίᾳ. Συγγ. τῷ θρῦς (δ βλ.)].

ΔΡΟΪΤΗ, ἡ· ξυλίνοσ, λουτήρ, γεν. λουτήρ.

Ἔτυμ.: κατὰ πρερτυμολ. ἐκ τοῦ θρῦς ἐσχηματίσθη
καὶ τύπος θρῦτη· δροίτη <δρου-σιτά, τ. ἔ. *drou (=
δρῦς, πρβλ. ἀργ. δροῦν)+*σιτά, δι' ὃ πρβλ. λατ. si-
tula (ὄσποκορ. τοῦ *sita) (=κάδος), sitella (=ψηφο-
δόχος κάλπη), sinum, sinus (πήλινον ἄγγειον με
ἐξωγκωμένην κοιλίαν). Κατ' ἄλλους δροίτη <δροφι-
τά <ιαπ. *drou-jo>.

δρομαίος, α, ον, ἡ -ος, -ον (δρόμος)· ὁ τρέχων
με ἄλλας του τὰς δυνάμεις, ὁ ταχύς, τρεχᾶτος,
«φερρωτός».

δρομαίος, -άδος, ὁ, ἡ (δραμεῖν, τοῦ τρέχω)· δρο-
μαίος, τρέχων ἢ διαοτικός, ἐσπευσμένος.

δρομεύς, -έως, ὁ (δραμεῖν, τοῦ τρέχω)· ὅτι κα
σήμερον.

δρόμημα, -ατος, τὸ=δράμημα (δ βλ.).

δρόμος, ὁ (δραμεῖν, δέδρομα, τοῦ τρέχω)· τρέξι-
μον, «δρόμος», ὄγιον δρόμου ἢ πορεία ἢ φυγή ἢ δια-
φυγή, ἀποφυγή· ἡμέρης δρόμος = πορεία μιᾶς ἡμέ-
ρας, τ. ἔ. ἡ ἀπόστασις, τὸ διάστημα, ὁ διανυθεὶς τις
ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. 2) τὸ μήκος τοῦ σταδίου, στάδιον·
ἔξω δρόμον φέρεσθαι (παροιμ.) = λατιν. extra oleas
vagari = πλανῶμαι ἐκτός τοῦ δρόμου, εἶμαι ἐκτός
δέματος.— ἢ τόπος κατάλληλος πρὸς τρέξιμον,
στάδιον δρόμου ἢ δημόσιος περίπατος. [βλ. ἔτυμολ.
βλ. δραμεῖν].

δροσερός, ἄ, ὄν (δρόσος)· πλήρης δρόσου, δρο-
σοσταγής ἢ ὑγρός, ὑδαρής ἢ πρόσφατος, τρυφερός,
μαλακός.

δροσίξω, μελ. -ίσω (δρόσος)· ραντίζω με δρόσον,
δροσίξω.

δροσινός, ἡ, ὄν (δρόσος)=δροσερός (δ βλ.).

δρσοείξ, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ δρσοερός.

ΔΡΟΣΙΟΣ, ἡ, λατ. ros· «δροσίος» ἢ ὡσ. ἡ ῥοσ καθ'
ἦν πῆλιπε δρόσος. 2) καθαρὸν ὕδωρ ἢ ὡσ. σῆμ. δά-
κρυα. 3) μτφρ. πᾶν τὸ τρυφερόν, τὰ νεογνά τῶν
ζώων. [δρόσος (*γρόσος (πρβλ. νόσιος, νοτερός) πρβλ.
σκανοκρ. rās-as, λατ. ros, Σλαβ. rosa· βλ. καὶ ἔρηη].
Ἐξ αὐτοῦ τὸ

δρσοῦσ (δρόσος)· ὑγραίνω με δρόσον, δρσοίξω ἢ
νοτίξω.

δρσο-ώδης, ἐς (δρόσος+εἶδος)· ὁμοιος πρὸς δρο-
σον, δρσοειδής, δρσοσταγής, δρσοερός.

δρυός, -άδος, ἡ (δρῦς)· νύμφη τῶν δασῶν (πρβλ.
ἀμαδουός), τῆς ὀποιᾶς ἡ ζῶη συνεβέετο πρὸς τὴν ζῶην
τοῦ δένδρου, οὐτινος αὕτη ἦτο προστάτις. [βλ. ἔτυμολ.
βλ. δρῦς].

δρυΐνος, ἡ, ὄν (δρῦς)· ἐκ δρυός, «δρυΐνος»
(κοιν. «δρένινοσ»), κατασκευασμένος ἐκ ξύλου δρυός
ἢ δρῦνον πῦρ = πῦρ (φλόξ) προερχόμενον ἐκ ξύλων
δρυός ἢ μέλι δρῦνον=μέλι ἐκρέον ἐκ κοιλώματος
τοῦ κορμοῦ δρυός, δρυσόμελι.

δρυ-κολάπτης, -ου, ὁ=δρυσο-κολάπτης (δ βλ.).

δρῦμός, ὁ, πληθ. δρῦμοί, οἱ, καὶ δρῦμά, τὰ (δρῦς)·
δάσος ἐκ δρυῶν, δρυμῶν, δάσος.

Ἔτυμ.: σημειωτέον ὅτι πάντοτε δρῦ, ἐκτός τοῦ οὐδ.
πληθ. <ιαπ. drū- πρβλ. δρῦς (βλ. λ.) καὶ σκανοκρ.
arūnam (=τόξον, ὄσιος), drīn (<ιαπ. drūnom=ού-
ράνιον τόξον), λιθ. drūtas (=στερεός, ἰσχυρός),
λατ. drūrus (κατ' ἀνομοίωσιν ἐκ τοῦ *drūros = ἰσχυ-
ρός ὡς δένδρον).

δρῦμῶν, -ῶνος, ὁ (δρῦς)=δρυσμός (δ βλ.), δάσος
(ἐκ)δρυῶν.

δρῦο-γόνος, ον (δρῦς + γένω τοῦ γίγνομαι)· ὁ
γεννῶν, βῆλ. παράγων δρῦς (ἐπεὶ δρῶν π. χ.), ὁ κε-
καλυμμένος με δρῦς.

δρῦο-κοίτης, -ου, ὁ (δρῦς+κοίτη)· ὁ κοιτόμενος
(κατακλινόμενος, διαμένων) ἐπάνω εἰς δρῦν (ἐπιθ.
τοῦ τέτιτος).

δρῦο-κολάπτης, -ου, ὁ (δρῦς + κολάπτω)· ὁ κολά-
πτων (σκαλίζων, περιτρῶγων) δρῦν (τ. ἔ. δένδρα),
ξυλοφάγος ἢ βλ. καὶ δρυσολάπτης (λατ. picus major
καὶ picus minor).

δρῦο-πάγης, ἐς (δρῦς+πάγηαι τοῦ πήγνυμι)· ὁ
ἐκ ξύλων δρυός κατασκευασμένος.

δρῦ-οχοί, οἱ, ἡ δρῦ-οχα, τὰ (δρῦς + ἔχω)· τὰ ἐκ
ξύλου δρυός πλευρά τῶν πλοίων, ἄτινα συνέχον τὸ
βλον σῆμα τοῦ σκαφούς (τὰ στραβόξυλα τοῦ σκαριοῦ,
τὸ σκαρί): δρυσόχους τίθημι δρῦματος=βάλλω τὰ
σκαριά (τὸν σκελετόν) ἐνός νέου δρῦματος.

δρῦ-οψ, -οπος, (δρῦς + ὄψ)· εἶδος δρυσολάπτου
(ξυλοφάγου).

δρῦ-πεπής, ἐς (δρῦς + πέπτω)· ὁ ὠριμασμένος
ἐπὶ τοῦ δένδρου, ἐντελῶς ὠριμος ἢ «ξεπερασμένος»,
«παρηκμασμένος».

δρῦ-πετής, ἐς (δρῦς+πέτω, τοῦ πίπτω)· εἰτοιμος
νά πέσῃ ἀπὸ τοῦ δένδρου, ὁ παρὰ πολὺ ὠριμος.

ΔΡΥΨΠΑ, ἡ· ἡ ὑπερῶριμος («παραγινωμένη»)·
ἐλά (κοιν. «δρουμεπα»), λατ. druppa.

ΔΡΥΨΤΩ, μέλλ. -ψω' άόρ. α' *δρύνω*, έπ. *δρύψα*. — Παθητ., άόρ. α' *εδρύφθη*· πρκ. *δέδρυμαι*· σχίζω, ξεσχίζω, «τσουναρί(ζ)ω», σπαράττω, πληγώνω: *δρύπτομαι* (μεσ.) *παρειάν* = καταξεσχίζω τας παρείας (λατ. *genas lacerare*)· ώς. κείται και άπολ.

Έτυμ.: *δρύντω*, *άπο-δρύνω*· *δρυπίς*, -ίδος (ειδος άκάνθης)· *δημηρ. άμυρδρυφής* (και *άμυρδρυφος*=καταξεσχισμένος γύρω)· *δρυφή* (ξεσχισμα)· πρβλ. σμη. «δρύμες, δρούμες», δρύμη· διά την έτυμολ. βλ. *δρέπω* και πρβλ. λεττ. *drupi* (= μεταβάλλομαι εις ψίχουλα), *drupi*, *drupas* (συντρίμματα, άπομεινάρια)· τὸ -φ- τοῦ *άποδρύνω* είναι, πιθανῶς, ύστερογενές.

ΔΡΥΨ, ή, γεν. *δρῦός*, αἰτ. *δρῦν'*· πληθ. όνομ. και αἰτ. *δρῦες*, *δρῦας*, και κατά συναλρ. *δρῦς*· τὸ γνωστόν δάγδρον δρύς, άπεριωμένον εις τὸν Δίλ. — || πᾶν δένδρον· *πίερα δρῦς*—ή ρητινώδης πευκή.— || μτφρ. *δρῦς* άπεκαλείτο κάθε υπέργρηρος, καταβεβλημένος ὑπὸ τοῦ γήρατος.

Έτυμ.: *δρῦς*, γεν. *δρῦός* < ιαπ. **dr̥i-* (πρβλ. *δρῦμός* και τὰ ἄκτι άναφερόμενα δμάρριζα)· γεν. *δρῦός* (**dr̥uF-os*, ιαπ. **dr̥un-*· πρβλ. *δρυ[F]ινος* και τὸ σανσκρ. *dhr̥unā* (στερεός, βέβαιος), Ζενδ. *dr̥na-* (στερεός, ὑγιής), παλ-περο. *duruna* (υγιής)· ώς. σανσκρ. *dru-* *gah* (ξύλιον πλοῦτον), Ζενδ. *dr̥naēti* (έκ ξύλου), έλλ. *Δρυ[F]ός* (βλ. λ.), *γεράνδρον* (= γέρικος κορμός), *μελάνδρον* (=κορδία πεύκης), *άδρον*· *άένδρον*· *καρδία δένδρον*· Ήσυχ· *άκρόδρα* (οὔδ. πληθ. = καρποί δένδρων), λατ. *frua* (θηλ. = κοχλιάριον = έλλ. *τορύνη* = ξύλιον κοχλιάριον). — Πρβλ. ιαπ. **dr̥i-* ή **dr̥u-* ή **drou-* εν τῷ Ἀργολ. *δρ̥ο[F]όν*, *δρ̥οίτη* (βλ. τὰς λ. λ.), *σανσκρ. dr̥ōh* (γεν. έν.), Ζενδ. *dr̥aōš* (γεν. έν.=τοῦ ξύλου), *σανσκρ. dr̥ōnam* (ξύλινοξ κάδος, σκάφη), *dr̥āngah* (= προερχόμενος έκ δένδρου) (ιαπ. **drou-* ή **dreu-*), λιθ. *dravis*, λεττ. *drawa*, παλ-περσο. *dra wīn* (=δασική κυψέλη), λιθ. *dravē* (= όπή δένδρου).— ιαπ. **dreu-* εν τῷ γοτθ. *riu* (=ξύλον, δένδρον), έλλ. *δένδρον* (βλ. λ.).—ιαπ. **dr̥u-* *dōn-*, εν έλλ. λ. *δδρυ* (βλ. λ.).— ιαπ. **deru-*· *dōn-* εν τῷ παλ-ιρλ. *derb* (= στερεός, άσφαλής (**derenos*), *derucc* (= θάλανος), Gall. *derw* (πληθ. =πεύκαι).— *ιαπ. **dr̥u-* εν τῷ Μακεδ. *δάρυλλος* (= δρύς).—ιαπ. **dr̥u-* (γερμ. **hurw-* εν παλ.-Norr. *hyr* (= κοινή πεύκη), *hyrue* (=ξύλον πεύκης).—Πρβλ. *άκμή* και *δρ̥ίος*, λακ. *δρ̥ιών* (βλ. τὰς λ. λ.) και **ΔωρF-*, **δωρFος* (βλ. εν λ. *δδρυ*).—ιαπ. **dereu-* (= πεύκη).

δρῦ-τόμος, ον (*δρῦς+τεμειν*, τοῦ *τέμνω*)· ὁ κόπτων δρῦς, ξυλοκόπος.

δρῦ-φάκτος, τό, και *δρῦ-φρακτος*, *δ(δρῦς+φράττω*, πρβλ. και *δρυφάσσω*)· κιγκλιδωτὸς φράκτης, κιγκλιδωμα, πασσαλόφραγμα || εν Ἀθῆναις τὸ *περίφραγμα* τῶν δικαστηρίων ἢ τοῦ βουλευτηρίου. — [*δρῦφρακτος* (**δρῦ-φρακτος* (κατ' άνομοίωσιν, πρβλ. *φραάσσω*)].

δρῦφήναι, άπρφ. παθ. άόρ. β' τοῦ *δρύντω*.

δρῦψα, έπ. άόρ. α' τοῦ *δρύντω*.

δρῦψια, τὰ (*δρῦπτω*)· τὰ άόρυσματα, δρῦψαλα, τρίμματα.

δρῦοιμι, έπ. αντί *δρῦμι*, έπεκτετ. Εὔκτ. τοῦ *δρῶω*.

δῦ, έπ. αντί *δδν*, γ' έν. άόρ. β' τοῦ *δύω*.

δυάκις, έπίρ.=*δίς* (δ βλ.)· πρβλ. *τρίς*, *τριάκις*.

δυάς, -άδος, *ή* (*δύο*)· δ άριθ. *δύο*.

δύα (*δύη*)· βυθίζω εις δυστυχίαν, καθιστῶ τινα δυστυχῆ.

δυσείν, μτγν. άττ. τύπος αντί *δυσίζν*, γεν. και δοτ. *δυσί*, τοῦ *δύω*.

ΔΥΗ, ή· δυστυχία, άθλιότης, άλγος || μόχθος, άλγος, *δδύνη* || σκληραγωγία [ϛ].

Έτυμ.: *δύη*, *δύα*, *δύα*ω (**dun-*· σανσκρ. *dunō'ti*=καυτηριάζω, δλίθω (**dun-*)· *δῦνή* (καυτηριασμένος, θσασιμένος) (**dun-*)· *δῦμηρ. δέδη[F]e*, *δῦή[F]ιος* (**dān-*)· έλλ. *δαίω*=άναπτω, καιώ (έδαν-), βλ. τὰς λ. λ.).

δύην (ώσιλ κείται αντί τοῦ *δύηην*), εὔκτ. άόρ. β' τοῦ *δῦμι*.

δῦη-πάθῆ, ή· άθλιότης, δυστυχία. Έκ τοῦ

δῦη-πάθῆς, *ές*, και **δῦη-παθος**, ον (*δῦη+παθείν*)· ὁ πολλά ὑποφέρων, άθλιος, δυστυχῆς.

δῦθι, Προστ. άόρ. β' τοῦ *δύω*.
δῦίος, α, ον (*δύη*)· άθλιος, δυστυχῆς.
δῦμεναι, *δῦμεν*, έπ. αντί *δῦναι*, άπρφ. άόρ. β' τοῦ *δύω*.

δῦμι, παρᾶλλ. τύπος τοῦ *δύω*, *δύνω*.

δῦναι, άπρφ. άόρ. β' τοῦ *δύω*.

δύνω, άττ. β' έν. τοῦ έν. *δύναμαι*.

ΔΥΝΑΜΑΙ, εν τῷ ένεστ. και παρτα. κλίνεται ώς τὸ *ἴσταμαι*, β' έν. *δύνασαι*, άττ. *δύνα*, *ἴων. δύνη*, *δύνει*· γ' πληθ.: *δύνανται*, έπ. *δύνεσται*· ὑποτ. *δύνωμαι*, *ἴων. β' έν. δύνηαι*.— παρτα. *εδύναμην*, β' έν. *εδύνω*, γ' πληθ. *εδύναντο*, *ἴων. εδύνεατο*·— μέλλ. *δύνησομαι*· άόρ. α' *εδύνησάμην* και *εδύνηθήην* (ή *εδύνάσθην*, έπ. *δυνάσθην*). — πρκ. *δεδύνημαι*. — Έν τῷ Ἄττ. *άπαντα* συχνά ἢ διπλῆ *αδῆσιν ἡδύναμην, ἡδύνηθην*.— || εἶμαι *ικανός*, *δῆσιος*, *άρκετά* *ισχυρός*, *νά* *πράξω* τι (μετ' άπρφ.) || ώς. και μετ' αἰτ. *δύναμαι* *άπαντα* = εἶμαι *ικανός* *νά* *πράξω* τὰ πάντα (λατ. *omnia posse*)· *άπολ. οἱ δυνάμενοι*=οἱ *ισχυροί*, οἱ *δυνατοί*.— || *άξίζω*, *ισοδυναμῶ* *πρός*, *περνώ* *διά* τι (λατ. *valere*): *ὁ σίγλος δύναται* *έπτά* *δβολούς*=έχει *άξίαν* 7 *όβόλων*, *ισοδυναμῶ* *πρός*... || ώς. σμη. *ώφελω* || σμμαιίνω, *δηλώ*.

Έτυμ.: σκοτεινῆς έτυμολ.· εν έπιγρ. γοτθ. *νύναμαι*, *δθεν* *ἴωσ* *έσχηματίσθη* *δύναμαι* *κατ' αναθρομικῆν άνομοίωσιν*· *κατὰ* *τινας* *συγγ. τῷ* *σανσκρ. junā'i* (διεγειρω)· ὑπὸ *τινων* *συσχετίζεται* και τὸ λατ. *bonus* *καλ-λατ. Duenos duonus* (=καλός) (ιταλ. **dveno-* (εὐπρόδος) *δενος*), και ὑπὸ *άλλων* *τὸ* *σανσκρ. dūnah* (σεβασμός).

Υπὸ *τινων* *συγγ. θεωροῦνται* και τὰ λατ. *dūnus*· *dr̥nros* (βλ. *δρῦς*); *dūnare*, *dūdum* (=άπό μακροῦ χρόνου) βλ. *δῦν'*· ώς. *πλλ-ιρλ. dūn* (φρούριον), Γαλ. *α-δῦnum* (=έλλ. *-δδυνον*, π. χ. *Δούγ-δδυνον*), *άγγλοσαξ. lūn* (πρβλ. *άγγλ. town* = πόλις), *παλ-γερμ. zūn* (περίφραγμα), και *τοι* ταῦτα *έχουσι* *σημασ. άρκετά* *ξένας* *πρός* *τήν* *τοῦ* *δύναμαι*.

δύναιμις, ή· γεν. -*εως*, *ἴων. -ιος*· *ἴων. δοτ. δύναμι* (*δύναμαι*)· *ισχύς*, *στερεότης*, *δύναμις*, *ρώμη*, *ικανότης* || *κατὰ* *δύναμαι* = *δδον* *δυναταί* *τις* *περισσότερον* (λατ. *pro virili*) || *παρά* *δύναμαι* *ἢ* *ὑπέρ* *δύναμιν*=*πέρον* *τῆς* *δυνάμεως* *τινος*, *περισσότερον* *άπό* *δδον* *δυναταί* *τις*. 2) *πολεμικαί* *δύναμεις*, *στράτευμα* (λατ. *coriaē*). 3) *ποσότης*, *ποσοτική* *δύναμις* (π. χ. *χημικάτων*), λατ. *vis*. 4) *ἡ* *δύναμις* *λέξεως* *τινος*, τ. *έ* *ἢ* *ἡ* *σημασία* *τῆς* (λατ. *vis*). 5) *δύναμις*, *ικανότης* || *έντεῦθεν*, *τέχνη* (π. χ. *Ιατρική*, *λογική*). 6) *άξία* *χρημάτων*.

δύνάμω, μέλ. -*ώσω* (*δύναμις*)· *ένισχύω*, *ένδυναμώνω*.

δυναόσθην, έπ. *άόρ. α'* τοῦ *δύναμαι*.

δυναόσις, -*εως*, *ή*, *ποιητ.* αντί *δύναμις*.

δυναστεία, ή (*δυναστεύω*)· *δύναμις*, *κυριαρχία*, *έξουσία*. — || *όλιγαρχία*. Έκ τοῦ

δυναστεύω, μέλλ. -*ώσω*· *έχω* *τήν* *δύναμιν*, *τήν* *έξουσίαν* *ἢ* *κυριαρχίαν* (*έπί* *τινος*), *εἶμαι* *κυρίαρχος*, *εἶμαι* *δυνατός* || *εἶμαι* *άνωτερας* *κοινωνικῆς* *τάξεως*. Έκ τοῦ

δυνάστης, -*ου*, *δ* (*δύναμαι*)· *κύριος*, *κυρίαρχος*, *αὐθέντης*, *άρχων*, *κυβερνήτης* || *οἱ* *δυνασταί*=οἱ *άριστοι*, οἱ *πρόχοντες*, *έν* *τῇ* *πολιτείᾳ* (λατ. *optimates*).

δυναστῶρ, -*ορος*, *δ*=*δυναστής* (δ βλ.).

δυνάτέω, μέλλ. -*ήσω* (*δυνατός*)· *εἶμαι* *δυνατός*, *ισχυρός*.

δυνατής, -*ου*, *δ*, *ποιητ.* αντί *δυναστής* (δ βλ.).

δυνάτός, *ή*, *ον* (*δύναμαι*)· *ισχυρός*, *κραταίος*, *δυνατός* || *ικανός*.— || *έπὶ* *πραγμ.*, *δ* *τι* *δύναται* *νά* *γίνῃ*, *κατορθωτός*.

δυνατός, *έπίρ.* τοῦ *δυνατός*· *δυνατά*, *ισχυρώς* *πολύ* || *δυνατώσ* *έχει*=*εἶναι* *δυνατόν*.

δύνε, έπ. αντί *δδυνε*, γ' έν. *παρτα.* τοῦ *δύνω*.

δύνει, **δύνη**, *ἴων. β'* έν. τοῦ *δύναμαι*.

δύνεσται, *ἴων. γ'* πληθ. τοῦ *δύναμαι*.

δύνηαι, *έπικ.* β' έν. *ένεστ.* τοῦ *δύναμαι*.

δυνήσομαι, μέλλ. τοῦ *δύναμαι*.

δύντε, *ένομ.* *δύκ.* *μτχ.* *άόρ. β'* τοῦ *δύω*.

δύνω, *βλ.* *δύω*.

ΔΥΨ, ἐπ. *δύω* γεν. καὶ δοτ. *δυσῶν*, καὶ ἐν τῇ μτγν. ἀττ. *δυσῶν* πληθ. μόνον ἐν τῇ ἰων. καὶ μτγν. ἀττ., γεν. *δυσῶν*, δοτ. *δυσῶν* ἰων. *δυσῶσι*· ἐνίοτε ἀκλ., π.ῶ. *τῶν δύο μοιράων*.—λατ. *duo* ἢ *two*· *σὺν δύο* = δύο μαζί, μέ δύο, ἀπό δύο-δύο· *εἰς δύο* = δύο καὶ δύο, ἀνά δύο.

Ἔτυμ.· ἑμμηρ. *δύω* = Βεδ. *duwā*· ἑμμηρ. ἀττ. *δωρ*. κλπ. *δύω* (Βοιωτ. *δίουα*), προελθὼν ἰσως ἐκ τοῦ *δύω* πρὸ λέξεως ἀρχομένης ἀπὸ φων. καὶ εἶτα ἐπικρατήσαν γεντικῶς. Κατὰ τινὰς *δύο* εἶναι ὁ ἀρχαῖος τύπος ἐν θηλ. καὶ οὐδ. (**a(u)vois*) ἀντιθέτως ὁ *Meillet*, στηριζόμενος ἐπὶ τῆς ταυτότητος τοῦ ἑλλ. *δύο*, λατ. *duo* (*dēni*), ἀρμ. *erko*-(*fasan*) = δώδεκα, *sanskr.* *dva*-(*kāh*)=ὁ βραῖων κατὰ ζεύγη, ὄρεται ἰαπ. **d(u)no*. ὁ τύπος τοῦ *δυσῶν* εἰσῆχθη ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ 4ου αἰῶνος καὶ προήλθεν ἐκ τοῦ *δυσῶν* λόγῳ τῆς ἀλλοτῆτος τῆς προφορᾶς. — Περὶ τὰ δμορριζα *sanskr.* *d(u)wā*· *d(u)wā*, θηλ. *d(u)wē*, Ζενδ. ἀρσ. *dva*, Ἄρμ. *erku* (ἰαπ. **dno*), Ἄλβ. *dū*, *di*, παλ.-λατ. *duo*, κλασ.-λατ. *duo*, θηλ. *duae*, γεν. πληθ. *duorum*, παλ.-ιρλ. *dāu*, *da*, οὐδ. καὶ *da*, θηλ. *dī*, παλ.-Gall. *dou*, Ἰοτθ. οὐδ. *twa*, λιθ. ἀρσ. *dū* (**dnī*), θηλ. *dvi* (**dnē*), παλ.-σλαβ. ἀρσ. *dīina*, *dva*, θηλ. οὐδ. *dīve*, *dve* ἰαπ. **d(u)no(u)*. Βλ. καὶ τὰ ἐν λ. λ. *δῖς*, *δοῖός*· κατὰ τινὰς συγγ. εἶναι καὶ τὰ *δύω* καὶ *δευῶνα* (=μῆενω ὀπίσω).

δύο-καί-δεκα, οἱ, αἱ, τὰ=λατ. *duo-decim* = δώδεκα.

δύο-καί-δεκά-μηνος, δυο-καί-δεκάς, δυο-καί-δέκατος· βλ. *δωδεκάμηνος, δωδεκάς, δωδέκατος*.

δυσῶσιν, ἐπικ. ἀντὶ *δυσῶσιν*, γ' πληθ. τοῦ *δυσῶν* (ὁ βλ.).

δύομαι, ποιητ. ἀντὶ *δδύομαι* (ὁ βλ.).

δύω, ἀχρόριστον προσηματικὸν μόριον, ἀντιθ. τῷ *εἶ* (περὶ ἀγγλ., γερμ. *un-*, *mis-*), πάντοτε μετὰ τῆς σημασ. τῆς δυσκολίας, τῆς τραχύτητος, τοῦ κακοῦ κλπ., ἀναιροῦν τὴν καλὴν σημασίαν τῶν λέξεων καὶ ἐπαυζάνον τὴν κακίην.

Ἔτυμ.· περὶ. *sanskr.* *du-*, Ζενδ. *duš-* (*duš*), ἀρμ. *t-* (**tu-*, π. χ. *t-gei* = ἀγνώστος), παλ.-ιρλ. *do-*, *du-* (*do-chruith* = δυμορφος), γουθ. *tuz-* (*tuz-wērzan* = διοτάζω), παλ.-γερμ. *zur-* ἐν πᾶσι τοῦτοις ὑπόκειται τὸ ἰαπ. **du-* = ἑλλ. *δυσ-*, π. χ. *δυσ-μενής* = *sanskr.* *durmanāh* (= ἀπογοητευμένος), Ζενδ. *dušmanah-* (κακόβουλος)· περὶ. ἀκρόμη *sanskr.* *dūsyati* (= φθείρομαι, θλόπτομαι), *dōsah* (ἔλλειψις, στέρησις), ἑμμηρ. *δῆσμαι* (ὁ λ. *δῆω*).

δύς, *δύσα*, *δύν*, μτγ. ἀρσ. β' τοῦ *δύω*.

δυσ-αγ-κόμιστος, δυσ-αγ-κριτος, ποιητ. ἀντὶ *δυσ-αγ-κ-*.

δυσ-αναγος, ον (*δυσ-* + *ἀγνός*)=ἀναγνος, μεμολοσμένος, ἀκόθαρτος.

δυσ-αγρέω, μέλ. *-ήσω*· εἶμαι ἀτυχῆς περὶ τὴν ἄγραν (τὴν ἀλείαν)·

δυσ-ἀδελφος, ον· ὁ δυστυχῆς εἰς τοὺς ἀδελφούς τοῦ, δυστυχῆς ἀδελφός.

δυσ-αἰής, ἐς (*δυσ-* + *ἄημι*)· ὁ κακῶς (ὀλεθριῶς) πνέων, διελλώδης, ἐναντίως πνέων, μὴ οὐρίας· *δυσαιών*, ἐπ. γεν. πληθ. ἀντὶ *δυσαιών*. [περὶ. ἑμμηρ. *ὑπερῆς*· εἰ· ἑτυμολ. βλ. *ἄηρ*].

δυσ-ἀθλιος, α, ον, ὡς, ὡς· *-ος, -ον*· καθ' ὑπερβολὴν ἀθλιος.

δυσ-αἰδιανής, ἐς· λίαν θρηνώδης, τρομερός, φοβερός.

δυσ-αἰθριος, ον (*δυσ-* + *αἰθρα*)· ὁ μὴ αἰθριος, σκοτεινός, συννεφώδης.

δυσ-αίων, *-ωνος*, ὁ, ἡ· ὁ διάγων ἀθλιαν ζωὴν, λίαν δυστυχῆς.

δυσ-αλιγής, ἐς (*δυσ-* + *ἄλγος*)· λίαν ἀλγεινός, πολυδύσων, πολλοὺς καὶ σφοδρούς πόνους προξενῶν.

δυσ-ἀλγητος, ον (*δυσ-* + *ἀλγέω*)· ἀναίσθητος, ἀν-ἀλγητος, σκληροκάρδιος.

δυσ-ἄλιος, ον, ἄωρ. ἀντὶ *δυσ-ἡλιος*.

δυσ-ἀλωτος, ον (*δυσ-* + *ἀλώναι*, τοῦ *ἀλίσκομαι*)· ὁ δυσκόλως οὐλαμβανόμενος, δυσκόλως κυριεύομενος ἢ *δυσάλτως κακῶν* = ὁν δυσκόλως φθάνουσιν (καταλαμβάνουσιν) αἱ συμφοραί.

δυσ-ἀμ-βάτος, ον, ποιητ. κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ *δυσ-ἀνά-βάτος*· (ὁ βλ.).

δυσ-ἀμ-μορος, ον (*δυσ-* + *ἄμμορος*)· ὁ πολὺ δυστυχῆς, κακόμορος.

δυσ-ἀνά-θάτος, ον (*δυσ-* + *ἀναβαίνω*)· δυσκολοναθάτος, ὃν δυσκόλως ἀναβαίνει τις.

δυσ-ἀνά-κόμιστος, ον, καὶ κατὰ συγκοπὴν (*δυσ-αγ-κόμιστος* (*δυσ-* + *ἀνακομίζω*))· ὁ δυσκόλως ἐπαναφερόμενος ὀπίσω, ἢ ὁ δυσκόλως ἀνακαλούμενος.

δυσ-ἀνά-κρίτος, ον, καὶ κατὰ συγκοπὴν *δυσ-αγ-κριτος* (*δυσ-* + *ἀνακρίνω*)· ὁ δυσκόλως ἀνακρινόμενος ἢ ἐξεταζόμενος, δυσδιάγνωστος, δυσδιάκριτος.

δυσ-ἀνα-σχετός, μέλ. *-ήσω* (*δυσ-* + *ἀνασχετός*)· μετὰ δυσκολίας ὑποφέρω τι, θορῶς φέρω τι.

δυσ-ἀνά-τρεπτος, ον (*δυσ-* + *ἀνατρέπω*)· ὁ δυσκόλως ἀνατρεπόμενος.

δυσ-ἀνεκτος, ον (*δυσ-* + *ἀνέχω*)· ὃν δυσκόλως ἀνέχεται (ὑποφέρει) τις.

δυσ-ἀνεμος, ον, ἄωρ. ἀντὶ *δυσ-ἡνεμος* (ὁ βλ.).

δυσ-αντί-βλεπτος, ον (*δυσ-* + *ἀντιβλέπω*)· ὃν εἶναι δυσκόλον νὰ παρατηρήσῃ τις κατὰ πρόσωπον ἢ πρὸς ὃν εἶναι δυσκόλον νὰ συγκριθῇ τις.

δύσαντο, ἀντὶ *ἐδύσαντο*, γ' πληθ. μέσ. ἀρσ. α' τοῦ *δύω*.

δυσ-ἄνωρ, *-ορος*, ὁ, ἡ (*δυσ-* + *ἀνήρ*)· ὁ δυστυχῆς καθιστῶν τὸν ἄνδρα.

δυσ-ἀπ-άλλακτος, ον (*δυσ-* + *ἀπαλλάσσω*)· ἀπὸ τὸν ὅποιον δυσκόλως ἀπαλλάσσεται τις ἢ δυσκολοξεχώριστος, δυσκολοαποτινάκτος ἢ ἐπίμονος, ἀνένδοτος.

δυσ-ἀ-πιστος, ον· λίαν ἀπειθής, σκληροτράχηλος.

δυσ-ἀπό-κρίτος, ον (*δυσ-* + *ἀποκρίνομαι*)· πρὸς ὃν δυσκόλον εἶναι νὰ ἀποκριθῇ κανεῖς.— ἢ *ἐνεργ.*, ὁ δυσκόλως ἀποκρινόμενος.

δυσ-ἀπό-τρεπτος, ον (*δυσ-* + *ἀποτρέπω*)· ὁ δυσκόλως ὀπιστρεπόμενος, ὃν εἶναι δυσκόλον νὰ ἀποτρέψῃ τις ἢ σκληροτράχηλος, ἀνυπότακτος ἢ δυσκολοαπόκρουστος.

δυσ-ἀρεστος, ον (*δυσ-* + *ἀρέσκω*)· ὁ δυσκόλως ἀρεσκόμενος, δυσκόλως προϋνόμενος ἢ ἀδιάλλακτος, ἀνεξίλαστος ἢ δύστροπος, σκυθρωπός.

δυσ-ἀριστο-τόκεια, ἡ (*δυσ* + *ἄριστος* + *τόκος*)· δυστυχῆς μήτηρ ἀρίστου υἱοῦ (ὡς ἀποκαλεῖ ἑαυτὴν ἢ θεῖται).

δυσ-ἀρκτος, ον (*δυσ-* + *ἄρχω*)· ὁ δυσκόλως ἀρχόμενος (κυβερνώμενος).

δυσ-αυλία, ἡ· ἡ κακὴ ἢ δυσκόλος ἢ δυσάρεστος οἰκησις ἐν ὑπαίθρῳ. Ἐκ τῶν

δυσ-αυλος (Α), ον (*δυσ-* + *αὐλή*)· κακός, ἀκατάλληλος, πρὸς οἰκίαν (διαμονήν).

δυσ-αυλος (Β), ον (*δυσ-* + *αὐλός*)· ὁ ἀκατάλληλος διὰ τὸν αὐλὸν ἢ *δυσαυλος ἔρις*=ἀτυχῆς ἀγῶν αὐλῶν.

δυσ-ἄχης, ἐς (Α), ἄωρ. ἀντὶ *δυσῆχης* (ὁ βλ.).

δυσ-ἄχης, ἐς (Β) (*δυσ-* + *ἄχος*)· λίαν λυπηρός, λίαν ἀλγεινός.

δυσ-βάστακτος, ον (*δυσ-* + *βαστάζω*)· ὁ δυσκόλως βασταζόμενος (ὑποφερόμενος), ἀνυπόφορος.

δυσ-θάτος, ον (*δυσ-* + *βαίνω*)· ὁ δυσκόλως θαινόμενος, δυσδιάβατος, ἀδιάβατος, ἀδιαπέραστος· τὸ *δύσβατον*=κακοτοπιᾶ.

δυσ-θάυκτος, ον (*δυσ-* + *θαύω*)· ὁ σφόδρα θρηνῶν.

δυσ-θίωτος, ον (*δυσ-* + *βίωτος*)· ὁ καθιστῶν δυστυχῆ τὸν βίον ἢ ἀβίωτος.

δυσ-θουλία, ἡ (*δυσ-* + *βουλή*)· κακοβουλία, κακὴ σκέψις, μωρία. Ἐκ τῶν

δυσ-θουλος, ον (*δυσ-* + *βουλή*)· κακῶς σκεπτόμενος, κακόβουλος.

δυσ-θῶλος, ον (*δυσ-* + *βῶλος*)· ὁ κακὸς θῶλους (τ. ἔ. κακὸν χῶμα) ἔχων, ἄγονος, ἄκαρπος.

δυσ-γάμος, ον (*δυσ-* + *γάμος*)· ὁ ἀτυχῆς εἰς τὸν γάμον του.

δυσ-γάργαλις, *-ι* (*δυσ-* + *γαργαλίω*)· ὁ πολὺ γαργαλιζόμενος, εὐγαργάλιστος, εὐκόλως γαργαλιζόμενος ἢ εὐπτότης.

δυσ-γένεια, ἡ· ἄσημος καταγωγή, ἡ ἐκ ταπεινῶν καταγωγή. Ἐκ τῶν

δυσ-γενής, ἐς (*δυσ-* + *γένος*)· ὁ ἐς ἀσημῶν κα-

ταγόμενος || ταπεινός, χυδατός, τὸ φρόνημα || ἀγροίκος.

δύσ-γνοια, ἡ (δυσ- + γνῶναι, τοῦ γιγνώσκω)· ἄγνοια || ἀμηχανία, στενοχωρία || ἀμφιβολία.

δύσ-γνώσια, ἡ· ἡ δυσκολία ἀναγνωρίσεως· Ἐκ τοῦ **δύσ-γνώστος**, ὄν (δυσ- + γνώστος)· δυσκολογνώριτος, δυσκολονόητος, δυσνόητος.

δύσ-δαίμωνια, ἡ· ἀδλιότης || δυστυχία. Ἐκ τοῦ **δύσ-δαίμων**, ὄν, γεν. -ονος (δυσ- + δαίμων)· κακότυχος, δυστυχής.

δύσ-δακρύτος, ὄν (δυσ- + δακρῦν)· ὁ πολλῶν δακρῶν ἄξιος, ἀξιοδάκρυτος.— || ὁ ἄφθονα δάκρυα χύνων, ὁ πικρῶς δακρῶν.

δύσ-δάμαρ, -αρτος, ὁ, ἡ (δυσ- + δάμαρ)· ἀτυχής ἐκ τῆς (τοῦ) συζύγου του (της), ἀτυχῆσας εἰς τὸν γάμον του (ἡ ἀτυχῆσασα εἰς τὸν γάμον της).

δύσ-διάδετος, ὄν (δυσ- + διατίθημι)· ὁ δυσκόλως διατιθέμενος, δυσκόλως τακτοποιούμενος || ὄν δύσκολον εἶναι νὰ τακτοποιήσῃ ἢ νὰ κυβερνήσῃ τις.

δύσ-εδρός, ὄν (δυσ- + ἔδρα)· ὁ ἐπὶ κακῶ κατῆμενος, κακὸς σύνοικος || κακοταίριστος, ἀκατάλληλος.

δύσ-εἰδής, ἐς (δυσ- + εἶδος)· δύσμορφος, κακόμορφος, «δοχημος».

δύσ-εἰμάτος, ὄν (δυσ- + εἶμα)· κακῶς (πενιχρῶς) ἐνδεδυμένος, «κακοφορεμένος».

δύσ-εἰσ-βολος, ὄν (δυσ- + εἰσβάλλω)· ὁ εἰς ὄν δυσκόλως τις εἰσβάλλει (εἰσορμῆ), «δυσκολοπρόσβλητος».— ὑπερθ. -ώτατος, ὄν = ὁ ἐντελῶς ἀπρόσβλητος, δυσπροσιτάτος.

δύσ-ἐκ-θύτος, ὄν (δυσ- + ἐκθύω)· ὁ δυσκόλως διὰ θυσιῶν ἀποτρεπόμενος (ἀποφευγόμενος), «δυσκολοπά ευκτος».

δύσ-ἐκ-λύτος, ὄν (δυσ- + ἐκλύω)· ὄν δύσκολον εἶναι νὰ (διὰ)λύσῃ τις. ἀνεξήγητος, ἀνεξιχνίαστος.— ἐπίρ. -τως = ἀδολύτως.

δύσ-ἐκ-πέριτος, ὄν (δυσ- + ἐκπεράω)· ὄν δύσκολον εἶναι νὰ ἐκφύγῃ τις (νὰ διαφύγῃ) || ὄν δύσκολον εἶναι νὰ τελειώσῃ τις, «δυσκολοτελειώτος».

δύσ-ἐκ-φυκτος, ὄν (δυσ- + ἐκφεύγω)· ὄν δύσκολον εἶναι νὰ ἐκφύγῃ τις.

δύσ-ελένα, ἡ (δυσ- + ἐλένη)· ἡ συμφορῶν πρόξενος Ἐλένη (πρβλ. *δύσπαρις*).

δύσ-ἐλπεις, -ιδος, ὁ, ἡ (δυσ- + ἐλπίζω)· ἀπελπεις, ἀρηπισμένος, ἄθυμος.

δύσ-ἐλπίστος, ὄν (δυσ- + ἐλπίζω)· ὄν δὲν ἐλπίζει τις, ἀπροσδόκητος || ἐκ *δυσελπίστων* (λατ. ex insperatis) = ἀπροσδοκῆτως.

δύσ-ἐμ-βάτος, ὄν (δυσ- + ἐμβαίω)· ἐφ' οὗ δύσκολον εἶναι νὰ βαδίξῃ τις, πετρώδης || ὄπρσιτος, δυσπρόσιτος, δύσβατος, δυσκολοπάτητος.

δύσ-ἐμ-βολος, ὄν (δυσ- + ἐμβάλλω)· δύσκολος πρὸς εἰσβολήν, εἰς ὄν εἶναι δύσκολον νὰ εἰσβάλῃ τις || δυσκολοπρόσβλητος, δυσκολοπάτητος.

δύσ-εντερία, ἡ, καὶ *δύσ-εντέριον*, τὸ (δυσ- + ἐντερῶν)· ὁ, τι καὶ νῦν καλούμεν δύσεντερίαν, ἔλκωσιν τῶν ἐντέρων.

δύσ-ἐν-τευκτος, ὄν (δυσ- + ἐντυγχάνω)· ὁ μὴ προσηγής, μὴ εὐπροσήγορος || δυσπρόσιτος, δυσκολοπληοῖστος, δυσκολομίλητος, στρυφνός, δύσκολος.

δύσ-ἐξ-ἀπάτητος, ὄν (δυσ- + ἐξαπατάω)· ὁ δυσκόλως ἐξαπατῶμενος, ὄν δυσκόλως ἐξαπατῆ τις.

δύσ-ἐξ-απτος, ὄν (δυσ- + ἐξάπτω)· ὁ δυσκόλως λυόμενος, δυσκολοξεκόλλητος, δυσασπαστος || ὁ δυσκόλως ἐξοπτόμενος, δυσκόλως ἀνάπτων.

δύσ-ἐξ-ἐλεγκτος, ὄν (δυσ- + ἐξελέγχω)· ὁ δυσκόλως ἐξελεγχόμενος, δυσκόλως ἀναιρούμενος || δυσκόλως ἀνακαλυπτόμενος.

δύσ-ἐξ-ἐλικτος, ὄν (δυσ- + ἐξελίσσω)· ὁ δυσκόλως ἐκτυλισσόμενος, δυσκολοξεμπερδευτος || δυσκόλως ἐξηγουόμενος, δυσεξηγητος.

δύσ-ἐξ-ἡνυστος, ὄν (δυσ- + ἐξανύτω)· μέ τὸν ὅποιον δυσκόλως ξεμπερδεύει κανεὶς || ἄλυτος, ἀδιάλυτος.

δύσεσθ, Πρσστ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *δύνω*.
δύσ-ἐπι-βουλεύτος, ὄν (δυσ- + ἐπιβουλεύομαι)· τὸν ὅποιον δυσκόλως δύναται τις νὰ ἐπιβουλεύθῃ (νὰ θλάψῃ).

δύσ-ἐραστος, ὄν (δυσ- + ἐράω)· ἀτυχῆς εἰς τὸν ἔρωτα || ἀκατάλληλος δι' ἔρωτα.

δύσ-ἐρημος, ὄν (δυσ- + ἐρημος)· παντελῶς ἐρημος, ὄλως διόλου ἀπομεμονωμένος.

δύσ-ερισ, ι, γεν. -ιδος (δυσ- + ἔρις)· λίαν ἐριστικός, λίαν φιλῆρις, φιλόνηκος || δύστροπος, γκρινιάρης.

δύσ-ἐριστος, ὄν (δυσ- + ἐρίζω)· ὁ γενόμενος, προκληθείς, ἐν κακῇ ἐριδί (τὸ πρῶτον ἀτυχῶς διαμάχης) || μὴ ἀξιοζήλευτος || ἀνίκητος. 2) = *δύσερις* (δ β λ.).

δύσ-ερμήνευτος, ὄν (δυσ- + ἐρμηνεύω)· ὁ δυσκόλως ἐρμηνευόμενος, δυσκολοεξηγητος.

δύσ-ερωσ, -ωτος, ὁ, ἡ (δυσ- + ἐρώω)· ὁ σφόδρα (καὶ ἐμπαδῶς) ἐρῶν τινος, ὁ δυστυχῆς εἰς τὸν ἔρωτά του (λατ. *perdit amans*).— || ὁ δυσκόλως ἐρῶν, ἀναίσιδτος εἰς τὸν ἔρωτα.

δύσετο, ἐπ. ἀντ: *δύσατο*, γ' ἐν. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *δύω*.

δύσ-ευνήτωρ, -ωρος, ὁ (δυσ- + εὐνή)· ὁλέθριος σύνευνος, κακὸς σύγκοιτος.

δύσ-εὔρετος, ὄν (δυσ- + εὐρίσκω)· ὁ δυσκόλως ἀνευρισκόμενος (ἐξευρισκόμενος) || δυσκόλως ἀποκτόμενος || δι' οὗ δύσκόλως εὐρίσκει τις διοδόν, ἀδιαπέραστος.

δύσ-ζηλος, ὄν (δυσ- + ζήλος)· ὁ σφόδρα ζηλότυπος || ὁ εὐερέδιτος εἰς τὸν ζῆλον, τ. ἔ. ὁξύθυμος || ὁ ἐν ἐπικινδύνους πράγμασιν ἀμιλλόμενος.

δύσ-ζήτητος, ὄν (δυσ- + ζητέω)· δυσκολοζήτητος, δυσεὔρετος, δυσεξιχνίαστος.

δύσ-ζωος, ὄν (δυσ- + ζῶω)· ὀθλιος, δυστυχῆς.

δύσ-ἡκεστος, ὄν (δυσ- + ἀκέομαι)· δυσκόλως θεραπευόμενος, δυσκολοθεράπευτος.

δύσ-ἡκοος, ὄν (δυσ- + ἀκούω)· ὁ δυσκόλως ἀκούων, βαρήκοος.

δύσ-ἡλεγής, ἐς (δυσ- + ἄλέγω = βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, ἢ *δυσ- + ἄλέγω* = ἀκοροῦω)· ὁ κοιμίζων τινὰ ἐπὶ ὁ ἐθρίας κλίνην (ἐπὶ θανάτου) || σκληρός, ἀνηλεής || ἐπὶ: *ἀνθρώπων*, σκληρόκαρδος, ἀμελικτος. [ἐπὶ τῆν ἐτυμολ. βλ. *ἀλέγω*.— Κατὰ τινὰς ἔ' συνθ. εἶναι ἡ λ. *ἄλγος*, οἶοναι ἀντὶ τοῦ *δυσάλγτος*, *δυσάλγης* (= ἀλγεινός)].

δύσ-ἡλιος, ὄν· ὁ κακῶς ἡλιαζόμενος, ἀνήλιος, σκοτεινός. 2) ὁ πολὺ ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἥλιον, λίαν εὐἡλιος.

δύσ-ἡμερία, ἡ (δυσ- + ἡμέρα)· ἀτυχῆς ἡμέρα, κακὴ ἡμέρα || ἀτυχία.

δύσ-ἡνεμος, ὄν (δυσ- + ἄνεμος)· ὁ εἰς κακοὺς ἀνέμους ὑποκείμενος, ἀνεμοτάρακτος, θυελλώδης.

δύσ-ἡρις, -ιδος, ὁ, ἡ· παλαιότερος τύπος τοῦ *δύσερις* (δ β λ.).

δύσ-ἡχῆς, ἐς (δυσ- + ἡχέω)· κακῶς ἡχῶν, κακόηχος (πρβλ. *δυσώνυμος*) || ἀπαισιος, ἀποτρόπαιος, νὰ τὸν ἀκούῃ τις || μοιητός, ἀπεχθής. [Κατὰ τινὰς θμῆς ἔ' συνθετ. εἶναι ἡ λ. *ἄχος* (οἶοναι ἀντὶ τοῦ *δυσ-ἀχτος*, ἐπὶ τοῦ θανάτου π.χ., καὶ σημ. ὁ πλούσιος εἰς θλίψεις, τ. ἔ. *δακρυβεις*)].

δύσ-θαλπῆς, ἐς (δυσ- + θάλπω)· ὁ δυσκόλως θερμαίνων, κακῶς θάλπων || κρυερός, ριγηλός. 2) καθ' ὑπερβολὴν θερμαίνων [Ἠ σημ. β γ λ. *ἐξαρεταται* ἐκ τῆς ἐνωσίας τῆς λ. *θάλπτος*· ὁ ἀκτῆς *θάλπτος* = θαλπωρῆ, *δυσθαλπῆς* = ὁ κακῶς περιθάλπων, τρομερός· ὁ ἀκτῆς *θάλπτος* = καύσων, ἡ ἐκ τοῦ καύσωνος προερχομένη θύελλα, *δυσθαλπῆς* = ὁ κακῶς θερμαίνων, ὁ δυσκόλως θερμαίνόμενος].

δύσ-θᾶν ἄτέω, μέλ. -ῆσω· ἀποθνήσκω βραδῶν θάνατον || παλαιῶ με τὸν θάνατον. ψυχρογῶ. Ἐκ τοῦ

δύσ-θᾶνάτος, ὄν· ὁ δυσκόλως ἀποθνήσκων, ὁ παλαιῶν με τὸν θάνατον || ὁ ἀποθνήσκων κακὸν θάνατον.— || ἐνεργ., ὁ προκαλῶν (φέρων) ὀδυνηρὸν θάνατον.

δύσ-θᾶνής, ἐς (δυσ- + θανείν τοῦ *θνήσκω*)· ὁ ἀποθανὼν ὀδυνηρὸν (δύσκολον) θάνατον, ὁ κακοθάνατος.

δύσ-θέατος, ὄν (δυσ- + θεάομαι)· ὁ δυσάρεστον (κακὸν) θέαμα παρέχων, ἀποτρόπαιος || ὁ δυσκόλως ὀρῶμενος, ἀμυδρός, σκοτεινός.

δύσ-θεος, ὄν (δυσ- + θεός)· ἄθεος, ἀσεβής, δυσσεβής || θεομίσητος.

δυσ-θεράπευτος, *ον* (δυσ- + θεραπεύω)* δυσκόλως θεραπευόμενος, δυσίατος || δυσκολομεταχειρίστος.

δυσ-θετέω, *μελ.* -ήσω (δυσ- + τίθημι)* είμαι δυσηρεστημένος, είμαι κακοδιάθετος || ως μέσ., βαρέως φέρω τι, στενωχωρούμαι με τι (λατ. *aegre ferre*).

δυσ-θνήσκω=*δυσθανατέω* (β βλ.).
δυσ-θρήνητος, *ον* (δυσ- + θρηνέω)* ό σφόδρα θρηνών, λίαν θρηνώδης.

δύσ-θροος, *ον* (δυσ- + θρόος, τρῦ θρέω)* ό κακώς ήχών, κακόηχος || γοερός, θρηνητικός.

δυσ-θύμαινω=*δυσθύμω* (β βλ.).

δυσ-θύμω, *μελ.* -ήσω* είμαι άδυμος, δύσθυμος, άπηλπισμένος || μέσ., είμαι μελαγχολικός, ώργισμένος, βαρυθυμώ. *Εκ τού

δύσ-θύμος, *ον* (δυσ- + θυμός)* άδυμος, μελαγχολικός, άπηλπισμένος || άνήσυχος, άνυπόμονος.

δυσ-ιάτος, *ον* (δυσ- + ίάομαι)* δυσκόλως θεραπευόμενος, δυσκολοιάτρευτος (πρβλ. *άνιάτος*).

δύσι-θάλασσοσ, *ον*, άτι. -τος, -τιον (*δύω* + *θάλασσα*)* ό θυδιζόμενος εις τήν θάλασσαν.

δύσ-ιππος, *ον* (δυσ- + ίππος)* ό δύσκολος, (ά πρόσφορος) εις ίππασίαν || *τά δύσιππα*=μέρη άκατάλληλα διά ίππικόν.

δύσις, -εως. ή (*δύω*)* ή κατάδύσις (τό βασιλευμα) τού ήλιου ή τών άστέρων (άντιθ. τῷ *άνατολή*)* *δύσις ήλιου*=άί δυομαί, τό μέρος τού όρίζοντος, όπου δύει (βασιλεύει) ό ήλιος.

δυσ-κάρτος, *ον* (δυσ- + καρτίω)* ό δυσκόλως καθαιρόμενος, ή ό δυσκόλως διά καθαρμών έξίλειούμενος, δυσεξιλέωτος, δυσκαταπρόδυντος (λατ. *inexpiabilis*).

δυσ-κάθ-εκτος, *ον* (δυσ- + κατέχω)* ό δυσκόλως κατεχόμενος, δυσκόλως συκρατούμενος.

δύσ-καπνος, *ον* (δυσ- + καπνός)* ό πολύ καπνίζων, πολύ κοπνισμένος || ό δυσάρεστον καπνόν αναδίδων.

δυσ-κατά-παιστος, *ον* (δυσ- + καταπαύω)* όν δύσκολον είναι να καταπαύση (νά άναχαίτησι) τις || άεικίνητος, άνήσυχος.

δυσ-κατά-πρακτος, *ον* (δυσ- + καταπράσσω)* ό δυσκόλως κατορθούμενος, δυσκολοκατόρθωτος.

δυσ-κατά-στάτος, *ον* (δυσ- + καθίστημι)* όν δύσκολον είναι να άποκαταστήση ή να τακτοποιήση τις || ή όν είναι δύσκολον να καταστείη τις.

δυσ-κατα-φρόνητος, *ον** ό δυσκόλως καταφρονούμενος || όν δέν δύνανται να καταφρονήση τις εύκόλως.

δυσ-κατ-έργαστος, *ον* (δυσ- + καταεργάζομαι) = *δυσκατάργαστος* (β βλ.).

δύσκει, *ιων.* άντι *έδω*, γ' έν. *αορ.* 6' τού *δύω*.

δυσ-κέλαδος, *ον* (δυσ- + κέλαδος)* κακώς ήχών, κακόηχος || τραχύς, κακόγλωσσοσ.

δυσ-κηδής, *έσ* (δυσ- + κηδός)* πλήρης φροντίδων, πλήρης άθλιότητος.

δύσ-κηλος, *ον* (δυσ- + κηλέω)* δυσθεράπευτος θδλιος.

δυσ-κλής, *έσ** *αίτ.* *δυσκλέα*, ποιητ. *δυσκλέα* (δυσ- + κλέος)* κακήν φήμη έχων, δύσφημος || άναιδής, έπίασυχτος. *Εξ *α* τού τό

δύσ-κλεια, ή (*δυσκλής*)* κακή φήμη, δυσφήμησης, κατασχώνη.

δυσ-κλεώς, *έπίρ.* τού *δυσκλής** άδόξως, μετά κακής φήμης.

δύσ-κληρος, *ον** *α* τυχος, «κακότυχος», άτυχής.

δυσ-κλής, *ποιητ.* άντι *δυσκλής* (β βλ.).

δυσ-κολαινω, *μελλ.* -άνω (*δύσκολος*)* είμαι δύσκολος, τ. έ. δύστροπος, δυσηρεστημένος.

δυσ-κολία, ή (*δύσκολος*)* δυσάρεσκεια, δυστροπία, «παράξενιά», μεμψιμοιρία.

δυσ-κόλλητος, *ον* (δυσ- + κολλάω)* ό δύσκολος εις συγκόλλησιν || κακώς προσηρμοσμένος, κακώς συγκολλημένος.

δυσκολό-καμπτος, *ον* (*δύσκολος* + *κάμπτω*)* δύσκαμπτος, δυσκολούγιτος || *δυσκολόκαμπτος καμπή* =δυσκολούγιτος στροφή ξσματός.

δυσκολό-κοιτος, *ον* (*δύσκολος* + *κοιτώ*)* ό καθι-

στών τήν κοίτην άνίσυχον, ταράττων τόν ύπνον.

δύσ-κολος, *ον* (δυσ- + κόλον)* όν είναι δύσκολον να ίκανοποιήση τις με τροφή || ό δυσκόλως εύχαριστούμενος, δύστροπος, ιδιότροπος || όργίλος, εύέξαπτος.— || *έπί πραγμ.*, ό κατατρώχων, καταπώνων, βασανιστικός || ένοχλητικός, δυσάρετος. [*β*'] *έτυμολ.* βλ. *εύκολος*]

δύσ-κόλπος, *ον* (δυσ- + κόλπος)* ή έχουσα κακώς διαπεπλασμένην μήτραν γυνή.

δυσκόλως, *έπίρ.* τού *δύσκολος** μετά δυσκολίας (δυσάρεσκείας), μετά δυστροπίας || *δυσκόλως έχω*=είμαι δύστροπος.

δύσ-κόμιστος, *ον* (δυσ- + κομίζω)* ό δυσκόλως κομίζόμενος, όν δυσκόλως φέρεη (κομίζει) τις, δυσκολόφερτος, δυσκολοκουβάλητος || *μτφρ.* άνυπόφορος, άφώρητος.

δύσ-κράσια, ή* κακή κρῆσις (μείξις), κακή κατάστασις (κακή διάθεσις). *Εκ τού

δύσ-κράτος, *ον* (δυσ- + κεράννυμι)* ό κακώς συγκερασμένος, ό έχων κακήν διάθεσιν, κακοδιάθετος, κακόκρεμος.

δύσ-κρίτος, *ον* (δυσ- + κρίνω)* ό δύσκολος να τόν διακρίνη τις, δυσδιάκριτος || δυσερμήνευτος || δύσκολος να τόν όρίση τις, άμφίβολος, άσαφής, σκοτεινός.— *Επίρ. -τως = άμφίβδλως, κατά τρόπον άμφίβολον, μετά άμφιβολίας* *δυσκρίτως έχω*=είμαι έν άμφιβολία άμφιβάλλω.

δύσ-κῦμαντος, *ον* (δυσ- + κύμαίνω)* ό έχων κακά κύματα, τρικυμιώδης.

δύσ-κωφέω, *μελ.* -ήσω* είμαι έντελώς κωφός, θεόκωφος. *Εκ τού

δύσ-κωφος, *ον* (δυσ- + κωφός)* ό έντελώς κωφός, θεόκωφος.

δύσ-λεκτος, *ον* (δυσ- + λέγω)* ό δυσκόλως λεγόμενος, δυσέκφρατος, δυσκολοεξηγήγης || έρρητος, άνήκουστος.

δύσ-λόγιστος, *ον* (δυσ- + λογίζομαι)* ό δυσκόλως λογαριάζόμενος, δυσκολολογάριστος, δυσπολόγιτος.— || ό κακώς διευδύνων, κακώς όδηγών, κακώς ύπολογίζων.

δύσ-λοφος, *ον* (δυσ- + λός)* ό δυσκολεύων τόν τράχηλον, δύσκολος (βαρύς, δυσάρετος) διά τόν τράχηλον, άνυπόφορος, δυσβάστακτος.— || ό μη ύποφέρων (μη ύπομένων) τόν ζυγόν || άνυπόμονος.— *Επίρ. -φως=άνυπομόνων.

δύσ-λύτος, *ον* (δυσ- + λύω)* ό δυσκόλως λυόμενος, δυσδιάλυτος, άδιάλυτος.

δύσ-μάθεω, *μελ.* -ήσω* δυσκόλως μανθάνω, δυσκολομανθάνω, δέν καλογνώριζω. *Εκ τού

δύσ-μάθής, *έσ* (*δυσ- + μαθείν*)* ως καθ. δυσκολομάθης, δυσκόλως μανθανόμενος, δυσκόλως νοούμενος.— || ως *ένεργ.*, ό δυσκόλως μανθάνων, ό βραδύς έν τῷ μανθάνειν, νωδρός τόν νοῦν.— *Επίρ. -θώς: *δυσμαθώς έχω* =είμαι δυσμαθής, μανθάνω δυσκόλως (βραδέως).

δύσ-μάχηω, *μελλ.* -ήσω (δυσ- + μάχομαι)* ματαίως μάχομαι || μάχομαι άνίερον άγώνα κατά τινος. *Εξ *α* τού τό

δύσ-μαχητέον (*δυσμαχέω*), *ρηματ.* *έπιθ.** πρέπει να πολεμήση τις άπελπιστικώς.

δύσ-μάχος, *ον* (δυσ- + μάχομαι)* δυσκολοπολέμητος, άκαταμάχητος, άκαταγώνιστος || γενικώς, δυσχερής, δύσκολος.

δύσ-μεναινω (*δυσμενής*)* είμαι δυσμενής, διακειμαι δυσμενώς (έχθρικός) πρός τινα.

δύσ-μένεια, ή (*δυσμενής*)* κακή (έχθρική) διάθεσις, έχθρότης, έχθρικόν φρόνημα.

δύσ-μενέων* ό έχθρικός διατεθειμένος, έχθρικός διακειμένος, έχθρός* *α*ρσ. *έπιθ.* ύπό τύπον μετασχής. *Εκ τού

δύσ-μενής, *έσ* (δυσ- + μένος)* ό δυσμενώς διακειμένος, έχθρικός || *δυσμενέες*=οί πολέμιοι.

δύσ-μετα-χρίστος, *ον* (δυσ- + μεταχειρίζω)* δυσκολομεταχειρίστος, όν δυσκόλως μεταχειρίζεται τις || δυσκόλως κατακτάμενος, δυσπροόβλητος.

δυσμή, *δωρ.* *δυσμή*, ή, (*δύω*)=δύσις, τ. έ. πτώσις, χαμήλωμα, κυρ. τού ήλιου || ως *έπί* τό πλειστον κατ

πληθ. (ἀντίθ. τῆ ἀνατολή). — || Τό σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος, εἰς ὃ δῦει ὁ ἥλιος.

δύσ-μηνης, ε, γεν. -ιος· ὁ πλήρης ὄργης, ὄργιλος, ἀγριος.

δύσ-μήνιτος, ον (δυσ- + μηνίω)· ἐφ' ὃν ἐπιπίπτει βαρεία ὄργη, πολυμίαχος.

δύσ-μήτηρ, -ερος, ἡ· σκληρὰ καὶ ἀπαίσια μήτηρ, οὐχὶ πραγματικὴ μήτηρ.

δύσ-μηχάνεω, μέλ. -ήσω· εὐρίσκομαι ἐν ἀμηχανίᾳ, τὰ ἔχω χαμένα. *Ἐκ τοῦ

δύσ-μηχάνος, ον (δυσ- + μηχανή)· ὡς ἐνεργ. ὁ εὐρισκόμενος ἐν ἀμηχανίᾳ, ὅστις «τὰ ἔχει χαμένα ἐντελῶς». — || ὡς παθητ., δυσκολοκατόρθωτος, δυσκολοεκτέλεστος.

δύσ-μοῖρος, ον (δυσ- + μοῖρα) = **δύσμορος** (δ βλ.).

δύσ-μορία, ἡ· κακὴ μοῖρα, δυστυχία (κακὴ τύχη). *Ἐκ τοῦ

δύσ-μορος, ον (= **δύσμορος** δ βλ.)· ὁ κακὴν μοῖραν (τύχην) ἔχων, ἀτυχής.

δύσ-μορφία, ἡ· κακομορφία, ἀσχημία, «δυσμορφία». *Ἐκ τοῦ

δύσ-μορφος, ον (δυσ- + μορφή)· δυσειδής, κακόμορφος, ἀσχημος, «κακομοῦρτος, ἀσχημοῦρτος».

δύσ-μουσός, ον (δυσ- + Μοῦσα)· ὁ μὴ εὐνχοῦμενος ὑπὸ τῶν μουσῶν, ἀμουσός.

δύσ-νιπος, ον (δυσ- + νίξω)· ὁ δυσκόλως διὰ νίψεως ἐξαλειφόμενος (ἀφαιρούμενος), δυσεξάλειπτος.

δύσ-νοέω, μέλ. -ήσω (**δύσνοος**)· διάκειμαι κακῶς (ἐχθρικῶς) πρὸς τινα.

δύσ-νόητος, ον (δυσ- + νοέω)· δυσκόλως νοοῦμενος, δυσκολονόητος || ἀκατανόητος.

δύσ-νοια, ἡ (**δύσνοος**)· ἐχθρική διάθεσις, δυσμέγεια, ἀντιπάθεια.

δύσ-νομία, ἡ· ἀνομία || κακὴ νομοθεσία, κακὰ νόμοι. *Ἐκ τοῦ

δύσ-νομος, ον (δυσ- + νόμος)· ἀνομος, παράνομος, ἄδικος.

δύσ-νοος, ον, καὶ κατὰ συναίρ. -νοος, -οον (δυσ- + νοῦς)· ὁ κακῶς (ἐχθρικῶς) διακείμενος πρὸς τινα, ἐχθρικός, κακόβουλος || δυσπρεστημένος.

δύσ-νοστος, ον (δυσ- + νόστος)· ὁ ἀτυχής ἐν τῇ ἐπιστροφῇ του, ὁ **τυγχάνων κακοῦ** (ἀτυχοῦς) **νόστου** || ὁ μὴ κατορθῶν ἐν ἐπιστροφῇ.

δύσ-νύμφευτος, ον (δυσ- + νύμφεω)· ὁ δυσκόλως νυμφευόμενος.

δύσ-νύμφος, ον (δυσ- + νύμφη)· ὁ δυστυχής εἰς τὸν γάμον του.

δύσ-ξύμ-βολος, ον (δυσ- + συμβάλλω)· ὁ δυσκόλος εἰς τὰς μετὰ τῶν ἄλλων συναλλαγὰς του, δυσκόλως συναλλασσόμενος.

δύσ-ξύν-ετος, ον (δυσ- + ξυνίημι)· ὁ δυσκόλως καταννοόμενος, δυσνόητος, σκοτεινός, αἰνιγματώδης.

δύσ-οδμία, ἡ = **δύσσομία** (δ βλ.). *Ἐκ τοῦ

δύσ-οδμος, ον = **δύσσομος** (δ βλ.).

δύσ-οδο-παϊπάλος, ον (**δύσσοδος** + **παιπάλη**)· ἀπότομος καὶ δύσβατος λόγῳ τῶν βράχων || δύσκολος καὶ πετρώδης.

δύσ-οδος, ον (δυσ- + ὁδός)· δυσκολοδιάβατος, δύσβατος, ἀδιάβατος.

δύσ-οίξω· εἶμαι περίλυπος, ἀνυπόμονος. — **Μέσον**, φοβοῦμαι. — [ἐκ τοῦ **δυ-οἶξ** = **φεῦ**, ἀλλοίμονον, ὅπως **οἰμῶζ** ἐκ τοῦ **οἶμοι**].

δύσ-οίκητος, ον (δυσ- + οἰκέω)· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κατοικήθῃ, ἀκατοίκητος.

δύσ-οιμος, ον (δυσ- + οἶμη δ βλ.) = **δύσσοδος**, ὁ «κακὰ πηγαίνων».

δύσ-οιστος, ον (δυσ- + οἶσα, μέλλ. τοῦ **φέρω**)· ὁ δυσκόλως φερόμενος, ἀνυπόφορος, ἀφόρητος.

δύσσομαι, μέσ. μέλλ. τοῦ **δύω**.

δύσ-ομβρός, ον (δυσ- + ὄμβρος)· λιαν βροχερός, βραγδατός || θυελλώδης, τρικυμιώδης.

δύσ-ομίλος, ον (δυσ- + ὀμίλειω)· ὁ μεθ' εὐ εἶναι δύσκολον (καὶ ἐπικίνδυνον) νὰ ἀναστρέφῃται τις || ἡ μεθ' οὐ ἐπικινδυνία φέρει ἄλδρον.

δύσ-ὀμμάτος, ον (δυσ- + ὀμμα)· ὁ δυσκόλως βλέπων, τυφλός.

δύσ-ὀρᾶτος, ον (δυσ- + ὀράω)· ὃν εἶναι δύσκολον νὰ ἴδῃ τις || φοβερός τὴν ὄψιν.

δύσ-ὀργητος, ον (δυσ- + ὀργάω) = **δύσοργος** (δ βλ.).

δύσ-οργος, ον (δυσ- + ὀργή)· ὁ εὐκόλως ἐξοργιζόμενος, ὀξύθυμος.

δύσ-ορμος, ον (δυσ- + ὀρμος)· ὁ ἔχων κακὸν ὄρμον, ὁ ἀπρόσφορος πρὸς ἀγκυροβολίαν, δυσπρόσιτος, ἄβατος. — || ὡς ἐνεργητ., ὁ μὴ ἐπιτρέπων τὴν προσόρμωσιν : **πνοαὶ δύσορμοι** = ἀνεμο ἀντίθετοι, δύσαμενεις, παρεμποδίζοντες τὸν εἴσπλον καὶ τὸν ἔκπλον τῶν πλοίων.

δύσ-ορνικς, -ἴθος, ὁ, ἡ (δυσ- + ὀρνικς)· ὁ κακὰ καὶ ἀπαίσια προσιωνίζων, κακὸς οἰωνός.

δύσ-ὀρφναιος, α, ον (δυσ- + ὀρφνη)· ὁ λιαν σκοτεινός, θεοσκοτεινός.

δύσ-οσμία, ἡ· κακὴ ὁσμὴ, κακοσμία, «βρώμα». *Ἐκ τοῦ

δύσ-οσμος, ον (δυσ- + ὀσμή)· ὁ κακὴν ὁσμὴν ἔχων, δυσώδης, βρωμερός. — || ἐνεργ., ὁ δυσκόλως ὀσφραϊνόμενος, ὁ μὴ ἔχων ὀξεταν τὴν ὀσφραϊν.

δύσ-ούριστος, ον (δυσ- + οὐρίζω)· ὁ ὑπὸ λιαν οὐρίου ἀνέμου ἀλλὰ πρὸς ἄλδρον φυσηθεὶς (ἐπ-ελθὼν), ὁ προκόπτων ἐπ' ὀλέθρῳ.

δύσ-πάθεω, μέλλ. -ήσω· πάσχω δεινῶς ; διλιθομαι. — || εἶμαι ἀνυπόμονος, δύσανασχετῶ (λατ. *aegre ferre*). *Ἐκ τοῦ

δύσ-πάθης, ἐς (δυσ- + πάθος)· ὁ μὴ ὑπομένων τὰ πάθη, ὁ στεροῦμενος ἐγκαρτερήσεως κατὰ τὰς δυστυχίας. — || ὁ δυσκόλως αἰσθανόμενος, ἀπαθής, ἀναίσθητος.

δύσ-πάλαιστος, ον (δυσ- + παλαιός)· πρὸς ὃν δυσκόλως παλαίει τις, δυσκόλως καταπολεμούμενος, δυσκαταγώνιστος.

δύσ-πάλαμος, ον (δυσ- + παλάμη)· δυσκαταπαλαιστος, δυσκατάβλητος, δυσκολονίκητος. — || ὁ μὴ γνωρίζων τί νὰ πράξῃ, ὁ ἐν ἀμηχανίᾳ εὐρισκόμενος, ἀβοήθητος.

δύσ-πάλης, ἐς (δυσ- + πάλη) = **δυσπαλαιστος** (δ βλ.)· γενικῶς, δύσκολος, σκληρός, ἐπικίνδυνος.

δύσ-παρά-θλητος, ον (δυσ- + παραβάλλω)· ἀπαράμιλλος, πρὸς ὃν δὲν παραβάλλεται τις, ἀσύγκριτος.

δύσ-παρά-θουλος, ον (δυσ- + παρὰ + θουλή)· ὃν δύσκολον εἶναι νὰ καταπέσῃ τις, ἰσχυρογνώμων, ἀκαμπτος.

δύσ-παρά-θελγος, ον (δυσ- + παραθέλω)· ὃν εἶναι δύσκολον νὰ καταπραυῖν τις, δυσπαραμύθητος.

δύσ-παρ-αίτητος, ον (δυσ- + παραιτέομαι)· ὃν δύσκολον εἶναι νὰ συγκινήσῃ τις διὰ παρακλήσεως, ἀδυσώπητος.

δύσ-πάρ-ευνος, ον (δυσ- + παρὰ + εὐνή)· κακοστρωμένος || ὁ ἐπὶ δυστυχίᾳ πλησίον ἄλλου κεκλιμένος, «δυστυχολησιολάγιστος».

δύσ-παρ-ήγορος, ον (δυσ- + παρηγορέω)· ὃν εἶναι δύσκολον νὰ παρηγορήσῃ ἢ νὰ καταπραυῖν τις, δυσκολοπαρηγόρητος, δυσκολοπαραμύθητος.

δύσ-πάρθενος, ον (δυσ- + παρθένος)· δύστυχῆς παρθένος.

Δύσ-πάρης, -ιδος, ὁ (δυσ- + Πάρης)· κακό-Παρις, δυστυχής, καὶ δυστυχίων πρόξενος (πρβλ. **Αἰνόπαρις**).

δύσ-πάρ-ίτος, ον (δυσ- + πάρεμι, τοῦ εἶμι)· πλησίον τοῦ ὀποῦο δύσκολον εἶναι νὰ παρέλθῃ τις (ἢ νὰ διαβῇ τις), δυσκολοδιάβατος.

δύσ-πειθής, ἐς (δυσ- + πείθωμαι)· ὁ δυσκόλως πειθόμενος, δυσκολοκατάπειστος || ἀνυπότακτος, ἀτίθσας, ἰσχυρογνώμων || κακοσανατεδραμμένος.

δύσ-πειστος, ον (δυσ- + πείθω)· ὁ δυσκόλως καταπειθόμενος, ἰσχυρογνώμων, ἀπειθής, ἀπειθαρχος. *Ἐπὶ, **δυσπειστωὺς ἔχω** = **δυσπιστῶ**, δὲν πιστεύω.

δύσ-πέλαστος, ον (δυσ- + πελάζω)· ὁ ἐπικίνδυνος νὰ τὸν πλησιάσῃ τις, ὁ μετὰ κινδύνου πλησιάζόμενος, ἀπλησίαστος.

δύσ-πέμπτος, ον (δυσ- + πέμπω)· ὁ δυσκόλως ἀποστελλόμενος.

δύσ-πέμφελος, (δυσ- + πέμφειξ = τρικυμία)· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἀγρία καὶ τρικυμιώδης || μετρ. τραχύς, ἀγροίκος, ἀγενής.

Ἔτυμ. : Κατά τινος ἐκ τοῦ *δυσ-*+*πέμπω*=ὁ δύσκολως κατάλληλος δι' ἀποστολήν· κατά τὴν ἀνωτέρω γενομένην δεκτὴν ἐκδοχὴν πρβλ. β. *πεμφ-*, *πέμφειξ*, *πεμφίς*, *πομφός*, *πομφόλυξ*, ἢ καὶ ἐκ β. *σφαλ-*(=βράζω, παφλάζω). Πρβλ. καὶ Λιθ. *raprli* (=φουσκῶν) *raprly's* (=προγέστωρ).

δυσ-πενδής, ἐς (*δυσ-*+*πένθος*)· ὁ προκαλῶν βαρὺ πένθος, θαρυπενδής.

δυσ-περάτος, *ον* (*δυσ-*+*περάω*)· δυσκολοδιάβατος, δυσκολοπέραστος.

δυσ-πετής, ἐς (*δυσ-*+**πέτω* τοῦ *πίπτω*)· ὁ ἀποβαίνων δυσχερῆς, δύσκολος || λυπηρὸς, ἀνιαρὸς. Ἐπίρ. *δυσπετώς*, ἰων. *-έως*=μετὰ δυσκολίας.

δυσ-πήμενος, *ον* (*δυσ-*+*πημαίνω*)· δεινῶς βεβλαμμένος, πλήρης ὀλεθρίου κακοῦ.

δυσ-πίνης, ἐς (*δυσ-*+*πίνος*)· πολὺ ρυπαρὸς, «καταλερωμένος».

δυσ-πλανος, *ον*, (*δυσ-*+*πλάνη*)· ὁ ἀθλίως περιπλανώμενος.

δυσ-πλοῖα, ἰων. *-πλοῖη*, ἢ ἡ δυσκολία περὶ τὸν πλοῦν, δύσκολος πλοῦς, «ἀτυχὸς ταξίδι». Ἐκ τοῦ

δύσ-πλοος, *ον*, καὶ κατὰ συναίρ. **δύσ-πλους**, *-ουν* (*δυσ-*+*πλέω*)· ὁ δύσκολος (ἐπικίνδυνος) διὰ τοῦς πλεόντας (ὁ δύσκολως πλεόμενος), δυσκολοταξιδεύτος, ἐπικίνδυνος διὰ τὰ πλοῖα.

δύσ-πλωτος, *ον*=*δύσπλωτος* (ὁ βλ.).

δύσ-πνοια, ἢ ἡ περὶ τὴν ἀναπνοὴν εὐκολία, δύσκολος ἀναπνοή.— || ἐναντιοί ἀνεμοί. Ἐκ τοῦ

δύσ-πνοος, *ον*, καὶ κατὰ συναίρ. **δύσπνοος**, *ουν* (*δυσ-*+*πνέω*)· ὁ μετὰ δυσκολίας ἀναπνέων, ὁ πάσχων ἀπὸ δύσπνοιας.— || ὁ ἀκατάλληλος πρὸς ἀναπνοήν.— || **πνοαὶ δύσπνοια**=ἀνεμοί ἐναντιοί.

δυσ-πολέμητος, *ον* (*δυσ-*+*πολεμέω*)· δυσκολοπολέμητος, ἐναντίον τοῦ ὁποῦ δύσκολως δύναται τις νὰ πολεμήσῃ.

δυσ-πόλεμος, *ον*· ὁ ἀτυχῆς ἐν πολέμῳ.

δυσ-πολιόρκτητος, *ον* (*δυσ-*+*πολιορκτέω*)· ὁ δύσκολως ἐκπολιορκοῦμενος, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ κυριεύσῃ τις διὰ πολιορκίας.

δυσ-πονής, ἐς (*δυσ-*+*πονέω*)· ἐπίπνοος, κοπιαστικός.

δυσ-πόνητος, *ον* (*δυσ-*+*πονέω*)· ὁ δύσκολως (μετὰ κόπου) ἀποκτώμενος, δυσκολοἀπότητος.— || ὁ φέρων (προκαλῶν) κόπους καὶ θάσσαν.

δύσ-πονος, *ον*· ἐπίπνοος, κοπιαστικός || ὄχληρός, ἀνιαρὸς.

δυσ-πόρευτος, *ον* (*δυσ-*+*πορεύομαι*)· δι' οὗ εἶναι δύσκολον νὰ πορευθῇ τις, δυσκολοδιάβατος, ἀδιάβατος.

δυσ-πορία, ἢ ἡ δυσκολία εἰς τὴν διάβασιν, δύσκολος διάβασις. Ἐκ τοῦ

δύσ-πορος, *ον* (*δυσ-*+*πόρος*)· ὃν εἶναι δύσκολον νὰ περάσῃ τις, δυσκολοπέραστος.

δύσ-ποτος, *ον* (*δυσ-*+*πότος*)· ἀτυχῆς, «κακότυχος», δυστυχῆς· ἐπίρ. *-μωσ*=ἀθλίως, δυστυχῶς.

δύσ-ποτος, *ον* (*δυσ-*+*ποτόν* τοῦ *πίνω*)· ὁ δύσκολως πινόμενος. «δυσκολοπίοτος» || ἀνοστος, ἀνούσιος, ὀηδῆς εἰς τὴν πόσιν.

δυσ-πράγῳ, μελ. *-ήσω* (*δυσ-*+*πράγω*=πράγμα)· δυστυχῶ, ἀτυχῶ.

δυσ-πραξία, ἢ (*δυσ-*+*πράττω*)· ἀποτυχία, δυστυχία, κακοτυχία.

δύσ-πράτος, *ον* (*δυσ-*+*πιπράσκω*)· ὁ δύσκολως πώλουμένος, δυσκολοπώλητος.

δυσ-πρεπής, ἐς (*δυσ-*+*πρέπω*)· ἀπρεπής, ἀναξιοπρεπής, χαμερπής.

δύσ-πρόσ-θάτος, *ον* (*δυσ-*+*προσβαίνω*)· δυσπρόσιτος, δυσκολοπλησίσιος || δύσβατος.

δύσ-πρόσ-ίτος, *ον* (*δυσ-*+*πρόσειμι* τοῦ *εἶμι*)· πρὸς ὃν εἶναι δύσκολον νὰ πλησιάσῃ τις, δυσκολοπλησίσιος || ἀκοινώνητος.

δύσ-πρόσ-οδος, *ον* (*δυσ-*+*πρός*+*ὁδός*) = *δυσπρόσιτος* (ὁ βλ.).

δύσ-πρόσ-οιστος, *ον* (*δυσ-*+*προσοίω*, μελ. τοῦ *προσφέρω*)· ὁ δύσκολως πλησιαζόμενος (τ. ε. = *δυσπρόσιτος*) || μετὰ τοῦ ὁποῦ δύσκολως συναλλάσσεται τις, ατρυφνός, «γκρινίαρης».

δυσ-πρόσ-οπτος, *ον* (*δυσ-*+*προσόψομαι* τοῦ *προσοράω*)· ὃν εἶναι δύσκολον νὰ προσβλέψῃ τις, «δυσκολοθώρητος» || ὁ ἀπαίσιος τὴν θέαν.

δύσ-προς-πέλαστος, *ον* (*δυσ-*+*προσπελάζω*)· δυσκολοπλησίσιος (πρβλ. *δυσπρόσιτος*, *δυσπρόσιτος* κλπ.).

δύσ-προς-ωπος, *ον* (*δυσ-*+*πρόσωπον*)· ὁ ἔχων κακὴν ὄψιν, ὁ ἀπαίσιος (ἀπεχθής) τὴν ὄψιν.

δύσ-ρίγος, *ον* (*δυσ-*+*ρίγος*)· ὁ δύσκολως ὑπομένων τὸ ψῦχος, ὁ λίαν εὐαίσθητος εἰς τὸ ψῦχος.

δύσ-σέβεια, ἢ (*δυσσεβής*)· ἀσέβεια, ἀδεῖα || κατηγορία ἐπὶ ἀσεβείᾳ.

δύσ-σεβέω, μελ. *-ήσω*· εἶμαι δύσσεβής || σκέπτομαι καὶ ἐνεργῶ ἀσεβῶς. Ἐκ τοῦ

δύσ-σεβής, ἐς (*δυσ-*+*σέβομαι*)· ἀσεβής, ἄθεος.

δύσ-σεβία, ποιητ. ἀντὶ *δυσσέβεια*.

δύσ-σοος, *ον* (*δυσ-*+*σώζω*)· ὁ δύσκολως σωζόμενος, δυσκολόσωστος, κατεστραμμένος (λατιν. *perditus*).

δύσ-τάλας, *αινα*, *ἄν*· ὁ λίαν δυστυχῆς, τρισάθλιος.

δύσ-τάωνος, *ον*, δωρ. ἀντὶ *δύστηνος* (ὁ βλ.).

δύσ-τέκμαρτος, *ον* (*δυσ-*+*τεκμαίρομαι*)· ὃν δύσκολον εἶναι νὰ συμπεράνῃ τις, δυσεἰκαστος, δυσκολοεὑρετος || σκοτεινὸς καὶ ἀνιγνιστῆς.

δύσ-τεκνος, *ον* (*δυσ-*+*τέκνω*)· ὁ ἀτυχῆς εἰς τὰ τέκνα του.

δύσ-τερπής, ἐς (*δυσ-*+*τέρπω*)· ὁ μὴ τέρπων, δυσῆρεστος.

δύ-στηνος, *ον*· δυστυχῆς, ἀτυχῆς, ἐλεεινός, ἄθλιος.— || (ὡς τὸ λατιν. *miser*) ἄθλιος, κακορρίζικος, διεφθαρμένος.

Ἔτυμ. : ἀμφιβ. ἔτυμολ.· κατὰ τινος ἐκ τοῦ *στένω*· κατ' ἄλλους *δύστηνος*, δωρ. *δύσ-τάωνος* (<*δυσ-σ-τάωνος*, ἐκ ρίζ. *στα-* (βλ. ἐν λ. *ἴστημι*)· πρβλ. *σασκρ. sīhānam*, πάλ. περσ. *sīhānam* (=στάσις, διαμονή, κατοικία), Λιθ. *sīhānas* (=κατάστασις, κράτος) <ιαπ. **sīhāno*· πρβλ. *ἀστηνός*=ὁ δυστυχῆς, ὁ μὴ ἔχων κατοικίαν, τόπον διαμονῆς (παρὰ Σουεθ. καὶ Μεγ. ἔτυμ.), πρβλ. ὡς παρ' Ἑουσ. *ἀάστηνεὶ ἀδυνατεῖν*, *ἀάστηνον' δύστηνον*, *χαλεπὸν*· καὶ παρ' Ἑρωδ. *δύστος*, *δύστηνος* (<*δυσ-σ-τ-ο-ς*· πρβλ. *σασκρ. duhsīhan*).

δύσ-τλήμων, *ον*, γεν. *-ονος* (*δυσ-*+*τλήμων*)· ὁ ὑποφέρων πολλὰ δεινά, πολυπαθῆς, ταλαίπωρος, δυστυχῆς.

δύσ-τλήτος, *ον* (*δυσ-*+*τλήναι*)· ὃν δύσκολως ὑποφέρει τις, δυσκολοὑπόφερτος, ἀνυπόφερτος.

δύσ-τοκεύς, *-έως*, ὁ (*δυσ-*+*τοκεύς*)· δυστυχῆς γονεύς.

δύσ-τοκέω, μελ. *-ήσω*· γεννῶ δύσκολως, δυσκολογεννῶ || γεννῶ πρὸς δυστυχίαν.

δύσ-τοκος, *ον* (*δυσ-*+*τεκεῖν*)· ὁ μετὰ κόπου γεννῶν || ὁ πρὸς δυστυχίαν γεννηθεὶς.

δύ-στομέω, μελ. *-ήσω*· ὁμιλῶ κακῶς περὶ τινος, διαβάλλω, κατηγοροῦμαι. Ἐκ τοῦ

δύ-στομος, *ον* (*δυσ-*+*στόμα*)· ὁ ὁμιλῶν ὄσχημα, κακόστομος, κακόγλωσσος.— || ἐπὶ ἔππου, σκληρόστομος.

δύ-στονος, *ον* (*δυσ-*+*στένω*)· ἀξιοδρηνητος, πολυδρηνητος, πολυστένατος.

δύσ-τόπαστος, *ον* (*δυσ-*+*τοπάζω*)· ὁ δύσκολως εἰκαζόμενος, δυσεἰκαστος, δυσκολομάντευτος.

δύ-στόχαστος, *ον* (*δυσ-*+*στοχάζομαι*)· ὁ δύσκολως ἐπιτυχχανόμενος, δυσκολοσημάδευτος, δυσεπίτευκτος.

δύσ-τράπεζος, *ον* (*δυσ-*+*τράπεζα*)· ὁ τρώων ἐλεεινὰ φαγητὰ.

δύσ-τράπελος, *ον* (*δυσ-*+*τρέπω*)· δύστροπος, δύσκολως μετατρέπομενος || ἰσχυρογνώμων, δυσκολομεταχειρίσιος || ἀνοικονόμητος || ἀντιθ. τῷ *εὐτρέπελος*.— Ἐπίρ. *-λωσ* = ἀδεξίως, ἀτάκτως, ἀκατάλληλως.

δύσ-τροπος, *ον* (*δυσ-*+*τρέπω*)· ὁ δύσκολως τρεπόμενος ἢ κατευθυνόμενος || δυσκολότερπος, κακότερπος || ἰσχυρογνώμων.

δύσ-τύχῳ, μελ. *-ήσω*· πρβλ. *δεδυστύχηκα* (*δυστυ-*

χής)· είμαι άτυχής, δυστυχής || επί πραγμ., άποτυ-
χάνω. Έξ αυτού το

δυσ-τύχημα, -ατος, τό (δυστυχέω)· άτύχημα, ά-
ποτυχία, συμφορά.

δυσ-τύχης, ές (δυσ- + τύχη)· άτυχής, κακότυχος,
δυστυχημένος. Έπίρ. -χώς. Έξ αυτού τό

δυσ-τυχία, ή (δυστυχής)· κακή τύχη, άτυχία, ά-
ποτυχία, δυστυχία.

δυσ-ύπο-οιστος, ον (δυσ- + ύποίω, μέλ. τοῦ ύπο-
φέρω)· ό δυσκόλως ύποφερόμενος, δυσκολούπο-
φερτος.

δυσ-φάμος, δωρ. άντι δύσφημος (δ βλ.).

δυσ-φάτος, ον (δυσ- + φημί)· ό δυσκόλως λεγό-
μενος, άρρητος, άνέκφραστος, τρομερός, φρικτός
(λατ. infandus).

δυσ-φημέω, μέλ. -ήσω (δύσφημος)· διαδίδω κακός
φήμας, μεταχειρίζομαι κακός λέξεις, κυρ. λόγους
προσημαίνοντας (προσιωνιζόμενους) κακά.— || μετθ.
κακολογῶ, ύβρίζω, βλασφημῶ, ουκοφαντῶ. Έξ αὐ-
τοῦ τό

δυσ-φήμα, ή (δυσφημέω)· κακολογία, δυσφήμη-
σις διάδοσις κακῶν λόγων || κυρ. χρήσις λέξεων
κακοσήμων.

δυσ-φήμος, ον (δυσ- + φήμη)· ό κακόφημος, ό
κακά προηγηθῶν.— || κακολόγος, ύβριστής, ουκο-
φάντης || κακός.

δυσ-φίλης, ές (δυσ- + φιλέω)· μισητός, άπεχθής.

δυσ-φορέω, μέλ. -ήσω (δύσφορος)· φέρω βαρέως,
είμαι ώργισμένος (λατ. aegre ferre) || είμαι δυσπρε-
στημένος. Έξ αυτού τό

δυσ-φόρητος, ον (δυσφορέω)· ό δυσκόλως ύπο-
φερόμενος, δυσκολούπόφερτος.

δυσ-φόρμιγξ, -ιγγοσ, δ, ή· ό άσύμφωνος προς
τήν λύραν, θρηνητικός, μελαγχολικός.

δυσ-φορος, ον (δυσ- + φέρω)· ό δυσκόλως ύπο-
φερόμενος, δυσβάστακτος, δυσκολούπόφερτος, κα-
ταθλιπτικός, βαρύς || άνυπόφορος, όχληρός, άνια-
ρός.— επίρ. *δυσφόρως έχω* = είμαι άτίορητος.— ||
(δυσ- + φέρομαι)· ό μετά δυσκολίας κινούμενος, βρα-
δυκίνητος.

δυσ-φρόνως, επίρ. τοῦ δύσφρων (δ βλ.).

δυσ-φροσύνη, ή· άδημονία, άγωνία, μέριμνα, στε-
νοχωρία. Έξ τοῦ

δυσ-φρων, ον, γεν. -ονος (δυσ- + φρήν)· δύσδυ-
μος, θαρούδιμος, κακοδιάθετος, μελαγχολικός.— ||
κακῶς (έχθρικῶς) διακείμενος, έχθρικός.— || = *ά-
φρων*, άνόητος.

δυσ-φύλακτος, ον (δυσ- + φυλάσσω)· ό δυσκόλως
φυλασσόμενος, δυσκολοφύλακτος.— || άφ' οὔ δυσ-
κόλως τις προφυλάσσειται, δυσσάφευκτος.

δυσ-χείμερος, ον (δυσ- + χεῖμα)· ό έκτεθειμέ-
νος εις θερύν χειμῶνα, πολύ ψυχρός, πολύ χειμω-
νιάτικος.

δυσ-χείρωμα, -ατος, τό (δυσ- + χειρώω)· τό δυσ-
κόλως χειρούμενον (τ. έ. κατακτώμενον), δύσκολος
κάτακτησις.

δυσ-χείρωτος, ον (δυσ- + χειρώω)· ό δυσκόλως
χειρούμενος (τ. έ. ύποτασσόμενος).

δυσ-χεραίνω, μέλ. -άνω· (δυσχερής)· μετά κόπου
(δυσχερείας) ύπομένω τι, βαρέως φέρω τι (λατ.
aegre ferre) || είμαι δυσπρεστημένος.— || καθιστώ
τι δυσκόλον, παρέχω δυσκόλως || προκαλώ άγανά-
κτησην (άντιθ. τῆ τέρωμα)· *ρήματα ή τέρωντα ή δυσ-
χεράνατα* = τερπνοί—δυσάρεστοι λόγοι.

δυσ-χέρεια, ή (δυσχερής)· δυσκολία.— || ένόηλη-
σις, στενοχωρία, άηδία. 2) επί προσ., δυστροπία,
κακή διάθεσις, γκρίνια. Έξ τοῦ

δυσ-χερής, ές (δυσ- + χείρ)· ό δύσκολος εις τό
νό τόν μεταχειριδιής, δυσκολοκυβερνήτος, δυσ-
κολομεταχειρίσιος.— || ένόηλητικός, λυπηρός, δυσ-
άρεστος, όχληρός. 2) επί προσ., δύστροπος, μεμ-
ψίμοιρος, κακῶς διατεθειμένος.— επίρ. *δυσχερῶς έχω*
= είμαι στενοχωρημένος [δι' έτυμολ. βλ. *εύχε-
ρής, χείρ*].

δυσ-χίμος, ον (έκ τοῦ δυσ- + χεῖμα ; βλ. έν τέλει)·
έπικίνδυνος, παραχώδης, φοβερός, τρομερός.

Έτυμ. : έκ πρώτης όψews ή λ. έθεωρήθη παλαιόθεν

παραγομένη έκ τοῦ δυσ- + χεῖμα, *χειμῶν και σμυλα-
νοσα* τόν πολύ χειμωνιάτικον, άνεμοταραχώδη· διὰ
τόν λόγον αυτόν έν πᾶσι σχεδόν τοῖς χωρίοις, έν οἷς ή
λ. άπαντᾶ, υπέρχει έξ παραλλήλου και γραφή *δύσχει-
μος*, προφανῶς κατά παρετυμολογίαν, διότι, έν τοῖς
έπιμέτροις, τό μέτρον άπαιτεῖ τήν γρ. *δύσχειμος*. Πιθα-
νότερον φαίνεται, διτι ή λ. έσχηματίσθη καθ' έν άκρι-
βῶς τρόπον έσχηματίσθη ή λ. *μελέγγιμος* έκ τοῦ *μέλας*.

δυσ-χλαιία, ή· ή πενιχρά, ή εύτελής, ένδυμα-
σία. Έκ τοῦ

δυσ-χλαινος, ον (δυσ- + χλαίνα)· ό πενιχρῶς έν-
δεδυμένος, ό ρακένδυτος.

δυσ-χορτος, ον (δυσ- + χόρτος)· ό όλιγον χόρτον
(όλιγην δηλ. τροφήν) έχων || μετρ. άφορος, άξενος,
άκατοίκητος.

δυσ-χρηστος, ον (δυσ- + χράομαι)· ό δυσκόλως
χρησιμοποούμενος, δύσκολος προς χρήσιν, δύσκο-
λος, δυσχερής, άνοικονόμητος || άχρηστος.

δυσ-χωρία, ή (δυσ- + χῶρος)· δύσκολος τόπος,
δύσκολον έδαφος, «κακοτοπιά»

δυσ-ώδης, ες (δυσ- + ὄζω)· ό κακῶς ὄζων, κακήν
όσμήν έκπέμπων, θρωμερός.

δυσ-ώδινος, ον (δυσ- + ὀδός)· ό δριμείας ὀδίνας
προξενῶν, έπώδυνος, ὀδυνηρός.

δυσ-ωνέω, μέλλ. -ήσω· προσπαθῶ νά ρίψω τάς
τιμάς, παζαρεύω, προσπαθῶ νά άγοράσω εύθηνά.
Έκ τοῦ

δυσ-ώνης, -ου, ό (δυσ- + ὠνόμαϊ)· ό μετά δυσκο-
λίας άγοράζων || ό δύστροπος πελάτης, ό προσπα-
θῶν νά άγοράσῃ εύθηνά.

δυσ-ώνυμος, ον (δυσ- + ὄνομα)· ό φέρων κακόν
ὄνομα, ό έχων ὄνομα άπάισιον (άποτρόπαιον, προ-
μνησον κακά), ὄπως π.χ. *Αἴας*.

δυσ-ωπέω, μέλλ. -ήσω (δύσ- + ὤψ)· κάμνω τινά
νά έντραπή (νά καταθίβῃσθι τοῦς ὀφθαλμοῦς) || εί-
μαι ένόηλητικός, παρακαλό έπιμόνως.— || παθητ., έν-
τρέπομαι δειλιάζω, πτοούμαι.

δυσ-ωρέομαι, μέλλ. -ήσομαι· άποθ. (δυσ- + ὠρος =
οὔρος, ὠρα)· φυλάττω έπίπονον φυλακήν, κακοπα-
θῶ έν τῷ φυλάττειν.

δυσ-ωρος, ον (δυσ- + ὠρα ή ὠρα)· ό έχων κακόν
κλίμα || άκαιρος || δυσκολοφύλακτος.

δύτε, έ· πληθ. Πρωστ. άορ. έ· τοῦ *δύω*.

δύτης, -ου, ό (δύω)· θουπητικός, κολυμητής,
«δύτης».

δύω, ίων. άντι *δύω*.

ΔΥΩ ή **δύνω**· μέλλ. *δύσω*· ενεργ. άορ. α' *έδύσα*.
— Μέσον *δύομαι*· πρτ. *έδύομαι*· μέλ. *δύσομαι*· άορ.
α' *έδύσομαι*, μετά έπ. έ· και γ' έν. *έδύσοο*, *έδύσοο*,
Πρωστ. *δύσοο*, μετθ. *δύσομενος* (μετά σημ. ένστος)· προς
τό μέσον συμφωνοῦσι σημασιολογικῶς ὁ άορ. έ· και ὁ
ενεργ. παρακ.· άορ. έ· *έδύνω*, -ως, -υ, δυίχ. *έδύτην*,
πληθ. *έδύνων*, *έδύτε*, *έδύσαν* και έπιχ. *έδυν*· Πρωστ.
δύθε, *δύτε*, Έποτ. *δύω*· Έντ. *δύην* ή *δύην*· άπφ.
δύναι, μετθ. *δύς*· πρτ. *δέδύκα*·

|| ὡς μετέ. (έν τῷ μέλλ. και άορ. α' *δύσω*, *έδύσα*),
ένδύνω τινά, τοῦ φεραίνω ένδύματα.— || ὡς άμθι.
έν πᾶσι τοῖς άλλοις τύποις τῆς ενεργ. και μέσ. φωνῆς·
1) επί ένδυμάτων, ένδύω έμαυτόν, ένδύομαι, φεραί-
νω ρούχα, περιβάλλομαι (μέ) τι || μετρ. *εί μή σύ γε
δύσοαι άλκήν* = έάν δέν περιβληθῆς (δέν ένδυθῆς)
δύναμιν (άν δέν έφοδιασθῆς μέ μένος), 2) επί
τόπων, εισέρχομαι, είδύω· *δύναι κόλπον θαλάσσης*
= νά θυθισθῆ εις τοῦς κόλπους τοῦ ὠκεανοῦ || *πόλε-
μον δύναι ή δύσασθαι* = νά θυθισθῆ εις τήν μάχην
|| *μνηστῆρας δύσασθαι* = νά διεισδύσῃ μεταξῶν τῶν
μνηστῆρων. 3) έπέρχομαι, εισέρχομαι, είσδύω ||
καταλαμβάνω· *κάματος γυῖα δέδυνε* = κόπωσις εισ-
δύσεν εις (κατέλαθε) τά μέλη του || *κρηγετή έ
λύσσα δέδυνε* = σφοδρά λύσσα (μανία) τόν έχει κα-
ταλάβει. 4) άπολ. επί τοῦ ήλιου και τῶν άστέρων,
θυθίζομαι εις, θουτώ, καταδύομαι, «θασιλεύω».

Έτυμ. : ὁμηρ. έπ. *δύω*, άττ. *δύω*, ίων-αττ. *δύνω*·
δύσις, δυναμαί· άδύτος· πρβλ. σανσκρ. *urā-du-* (ένδύ-
σοθςι)· κατά τινας συγγ. τῆ λατ. *imbuo* (βλ. *άφύω*)·
κατ' άλλ. συγγ. και τά *νη-δύς* (= κοιλία) και ὁμηρ.
νή-δυμος (βλ. τάς λ. λ.).

δω-δεκα, οι, αι, τά, ποιητ. ἀντί δώδεκα.
δωδεκά-θεις, ον (δωδεκα + βούς)· ὁ ἔχων ἄ-
 ξίαν δώδεκα βόων.
δωδεκά-δρομος, ον (δωδεκα + δρᾶμειν)· ὁ τρέ-
 χων δώδεκα διαδρομίας.
δωδεκά-μηνος, ον (δωδεκα + μήν)· ὁ ἡλικίας
 δώδεκα μηνῶν || ὁ ἐκ δώδεκα μηνῶν ἀποτελού-
 μενος.
δωδεκά-μοιρος, ον (δωδεκα + μοῖρα)· ὁ διηρη-
 μένος εἰς δώδεκα μέρη.
δωδεκαταῖος, α, ον· κατά τήν δωδεκάτην ἡ-
 μέραν || ὁ ἡλικίας δώδεκα ἡμερῶν.
δωδεκάτοσ, ον, ποιητ. ἀντί δωδέκατος.
δω-καί-εικοσι-μετρος, ον (δύο + και + εἰκοσι +
 μέτρον)· ὁ ἔχων μήκος εἴκοσι καὶ δύο μέτρων.
δω-καί-εικοσι-πηχυς, υ (δύο + και + εἰκοσι + πη-
 χυς)· ὁ ἔχων μήκος εἴκοσι καὶ δύο πήχεων.
δῶ (Α), τό, ἐπ. συνταμ. τύπος ἀντί δῶμα, ἀπαντῶν
 ἐν τῇ ἀομ. καὶ αἰτ. μόνον. Ὡσα. καὶ ὡς πληθ. ἀντί
 δῶματα.
 Ἔτυμ.: συνήθεις περιφρ. ἐμὸν δῶ, ἡμέτερον δῶ
 κλπ. πρὸς. καὶ Ἡσυχ. «δῶ· δῶμα, οἰκῆμα, οπηλαι-
 ον» ὡς πληθ. (δῶ = δῶματα) ἐν Ἡσιόδ. Θεογ. 933
 «ναίει χρῆσθα δῶ, δεινὸς θεός», ἐξ ἰαπ. βίβλ. *dōm-
 (=οἰκία), γέν. *dōms = ἑλλ. *δενς, δεσ- (βλ. δεσπό-
 της, δάπεδον) πρὸς. καὶ ἰαπ. τοπικὴν *dōm > Zenb.
 dam (τοπ. τοῦ τέρματος) πρὸς. ὡς. ἰαπετ. τοπ. ἐπίρ.
 *dō (=πρός), παλ-λατιν. en-do. Βλ. καὶ δῶμα.
δῶ (Β), δῶς, δῶ, ἴποτ. ἀορ. β' τοῦ δίδωμι.
δω-δεκα, οι, αι, τά (δύο + δέκα)· ὅτι καὶ νῦν (λατ.
 duodecim) [δω-(*dōw = Ved. dvā· δι· ἔτυμ. βλ. δύο)].
δωδεκά-γναμπος, ον (δωδεκα + γνάμπω)· δῶ-
 δεκα φοράς κεκαμημένος· δωδεκάγναμπτον τέμμα=
 ἡ στήλη ἢ δηλοῦσα τὸ τέμμα, τήν ὅποιαν δωδεκά-
 κικ κάμπτουσιν οἱ ἀγωνιζόμενοι.
δωδεκάδ-αρχος, ον (δωδεκα + ἀρχω)· ὁ ἀρχων
 (ἀρχηγός) δώδεκα ἀνδρῶν.
δωδεκά-δωρος, ον (δωδεκα + δῶρον II)· ὁ ἔχων
 μήκος δώδεκα παλαμῶν (ἢ ἔκτασιν).
δωδεκά-ἄεθλος, ον (δωδεκα + ἄεθλος)· ὁ νικησας
 δώδεκα ἀθλοῦς (ὁ νικητὴς εἰς δώδεκα ἀγωνίσματα).
δωδεκα-ετής, ἐς καὶ δωδεκαετής (δωδεκα + ετος)
 ὁ δώδεκα ἐτῶν, ὁ διαρκῶν δώδεκα ἐτη, ὁ ἔχων
 ἡλικίαν δώδεκα ἐτῶν.
δωδεκάκις, ἐπίρ. (δωδεκα)· δώδεκα φοράς.
δωδεκά-κρουνος, ον (δωδεκα + κρουνομός)· ὁ ἔχων
 δώδεκα κρουνοὺς.
δωδεκά-λίνοσ, ον (δωδεκα + λίνον)· ὁ συγκείμε-
 νος ἐκ 12 νημάτων (δωδεκάκλωστος).
δωδεκά-μηνος, ον (δωδεκα + μήν)· ὁ ἀποτελού-
 μενος ἐκ δώδεκα μηνῶν || ὁ ἔχων ἡλικίαν δώδεκα
 μηνῶν.
δωδεκα-μήχανος, ον (δωδεκα + μηχανή)· ὁ γυν-
 ρίζων δώδεκα μηχανάς (τέχνους, τρόπους), πολυ-
 μήχανος.
δωδεκά-παισ, -παιδος, δ, ἡ· ὁ ἔχων δώδεκα
 τέκνα, δωδεκάτεκος.
δωδεκά-πάλαι, ἐπίρ.· πρὸ δωδεκάκις πολλοῦ και-
 ροῦ, πρὸ παμπάλαιων χρόνων.
δωδεκά-πηχυς, υ (δωδεκα + πηχυς)· ὁ ἔχων μῆ-
 κος δώδεκα πήχεων.
δωδεκά-πολις, ι, γέν. -ιος, δ, ἡ· ὁ ἀποτελού-
 μενος ἐκ δώδεκα πόλεων.
δωδεκά-ἀρχης, -ου, δ = δωδεκαρχος (δ βλ.).
δωδεκάς, -άδος, ἡ (δωδεκα)· ὁ ἀριθ. δώδεκα ||
 ἀριθμός (ποσόν) δώδεκα, «δωδεκαριά», «δωδεκά-
 δα», «ντούζινα».
δωδεκά-σκαλμος, ον (δωδεκα + σκαλμός)· ὁ ἔ-
 χων δώδεκα σκαρμούς, δωδεκάκωπος.
δωδεκά-σκῦτος, ον (δωδεκα + σκῦτος)· ὁ κατε-
 σκευασμένος (συνεραμμένος) ἐκ δώδεκα τεμαχί-
 ων δέρματος (διαφόρων χρωμάτων), δωδεκάδερμος.
δωδεκαταῖος, α, ον· ὁ κατά τήν δωδεκάτην
 ἡμέραν γινόμενος, ὁ δώδεκα ἡμερῶν ἡλικίαν ἔ-
 χων, δωδεκαήμερος. Ἐκ τοῦ
δωδέκατος, η, ον, (δωδεκα)· ὁ κατέχων τήν
 δωδεκάτην ἡμέραν (σειράν).

δωδεκά-φύλλος, ον (δωδεκα + φύλλον)· ὁ ἔχων
 δώδεκα φύλλα (πέταλα).
δωδεκά-φύλος, ον (δωδεκα + φυλή)· ὁ διηρημέ-
 νος εἰς δώδεκα φυλάς, ὁ ἔχων δώδεκα φυλάς· τὸ
 δωδεκάφυλλον = αἱ δώδεκα φυλαὶ τοῦ Ἰσραήλ.
δωδεκ-έτης, -ου, δ (δωδεκα + ετος)· ὁ ἡλικίας δώ-
 δεκα ἐτῶν, ὁ δωδεκαετής· θηλ. δωδεκ-ετις, -ιδος,
 ἡ = ἡ δωδεκαετής.
Δωδώνη, ἡ· πόλις ἐν Θεσπρωτίᾳ τῆς Ἠπείρου,
 ἔδρα ἀρχαιοτάτου μαντείου τοῦ Διός, τοῦ περιφη-
 μου μαντείου τῆς Δωδώνης. Βλ. Κ.Ε.Λ.
δῶν, δῶναι· ἐπικ. γ' ἐν. ἴποτ. ἀορ. β' τοῦ δίδωμι.
δῶν, ἐπικ. ἀντί δῶναι, ἀορ. β' τοῦ δίδωμι.
δῶκα, ἐπ. ἀντί ἔδωκα, ἀορ. α' τοῦ δίδωμι.
δῶλος, ἀορ. ἀντί δούλος.
δῶμα, -ατος, τό (δέμμα)· οἰκία, κατοικία. — || μέ-
 ρος οἰκίας, δωμάτιον, αἶθουσα. — || οἶκος, οἰκο-
 γένεια.
 Ἔτυμ.: δῶμα κατά συμφυρμόν ἐκ τοῦ τύπου δῶ
 γεν. δῶματος (βλ. δῶ) καὶ τοῦ τύπου δῶ γεν. *δενς
 δές (ἐν τῷ δεσπότης)· κατὰ ταῦτα δῶμα θά ἦτο κυρί-
 ως αἰτ. ἀορ. *dōm-η, ἀπολήξασα εἰς οὐδ. κατ' ἀνα-
 λογίαν πρὸς τὸ στεγνῶμα κ. ἄ. πρὸς. Ἄσμ. Iun (= οἰ-
 κία) < αἰτ. *dō[m]-m.
δωμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ δῶμα (δ βλ.).
δωματίτης, -ου, δ' θηλ. -ετις, -ιδος, ἡ (δῶμα)· ὁ
 ἀνήκων εἰς τήν οἰκίαν ἢ τήν οἰκογένειαν, οἰκιακός.
δωματο-φθορέω, μέλλ. -ήσω (δῶμα + φθείρω)
 φθεῖρω (καταστρέφω) τήν οἰκίαν || κατεξοδεύω τήν
 περιουσίαν μου.
δωματοῦ, μέλλ. -ώσω (δῶμα)· κτιζῶ οἰκίαν.
δωμάω καὶ δωμάομαι, ἀποθ. (δέμμα)· κτιζῶ, οἰκο-
 δοῦμι.
δῶναξ, δωρ. ἀντί δῶναξ, δῶναξ.
δῶομεν, ἐπ. ἀντί δῶμεν, α' πληθ. ἴποτ. ἀορ. ε'
 τοῦ δίδωμι.
δωρεά, ἰων. -ετή, ἡ· δῶρον, χάρισμα, «δωρεά». —
 αἰτ. δωρεάν ὡς ἐπίρ. = χωρὶς πληρωμῆν, χάρισμα
 (λατ. gratis) || ἐντεῦθεν, ἀσκόπως, ματαίως, τοῦ κά-
 κου. Ἐκ τοῦ
δωρέω, μέλλ. -ήσω ἢ δωρέομαι, ἀποθ., μέλλ. -ή-
 σομαι· δίδω δωρεά, χαρίζω || φιλοδωρῶ τινα μέ τι
 (λατ. dono). Ἔξ ἀντὶ τοῦ
δῶρημα, -ατος, τό (δωρέω)· τὸ δεδομένον, τὸ
 δωρηθέν, τὸ δῶρον.
δωρητός, ἡ, ὄν (δωρέω)· ὁ δεχόμενος δῶρα, ὁ
 δυνάμενος νὰ δωροδοκηθῇ, νὰ καταπραυνθῇ (νὰ
 ἐξιλεωθῇ) μέ δῶρα. — || ἐπὶ πραγμ., ὁ δωρεάν δε-
 δομένος.
Δωριάζω, μέλλ. -άσω = Δωριέω (δ βλ.).
Δωριεύς, -έως, ὁ (Δῶρος)· ὁ ἐκ τοῦ Δῶρου κα-
 ταγόμενος | ἐν τῷ πληθ. οἱ Δωριεῖς.
Δωρίζω, δωρ. Δωριόδο, μέλλ. -ίσω (Δῶρος)· μι-
 μοῦμαι τοὺς Δωριεῖς. 2) ὀμιλῶ τήν Δωρικὴν δι-
 ἄλεκτον. 3) ἐνδύομαι ὡς Δωρικὴ παρθένος.
Δωρικός, ἡ, ὄν καὶ Δῶριος, α, ον (Δῶρος)· ὁ
 ἀνήκων εἰς τοὺς Δωριεῖς, Δωριεύς.
Δωρίς, -ίδος, ἡ (Δῶρος)· θηλ. ἐπιθ. ἡ Δωρικὴ·
 1) Δωρίς (ἐνν. γῆ) = ἡ Δωρικὴ χώρα, τ. ἔ. ἡ Πελο-
 πόννησος. 2) Δωρίς (ἐνν. κοπίς) = Δωρικὴ μάχαι-
 ρα· χρησιμοποιομένη κατὰ τάς θυσίας.
Δωριόδεν, δωρ. ἀπφ. τοῦ Δωρίζω.
Δωριόδω, δωρ. ἀντί Δωρίζω (δ βλ.).
Δωριστι (Δῶρος), ἐπίρ.· κατὰ τὸν τρόπον τῶν
 Δωριέων.
Δωρο-δοκέω, μελλ. -ήσω (δωροδόκος)· δέχομαι
 δῶρα, λαμβάνω τι ὡς δωροδοκίαν, δωροδοκοῦμαι.
 — Παθητ., ἔχω δεχθῆ δωροδοκίαν, ἔξ αὐτοῦ τὸ
δωρο-δόκιμα, -ατος, τό (δωροδοκίω)· τὸ ἐπὶ δω-
 ροδοκίᾳ λαμβανόμενον δῶρον.
δωροδοκηστί (καὶ -ιστί), ἐπίρ. (δωροδοκίω)· κα-
 τὰ τρόπον δωροδοκίας, διὰ δωροδοκίας (μετὰ τινοῦ
 ὑπαίνεγμῳ λογοπαίικτικῳ ἐπὶ τοῦ Δωριστι).
δωρο-δοκία, ἡ (δωροδοκίω)· τὸ δέχεσθαι δῶρα,
 ὁ δεκασμός.
δωρο-δόκος, ον (δῶρον + δέχομαι)· ὁ δεχόμενος
 δῶρα, δωροδοκούμενος.

δωρο-δότης, -ου, ὁ (δῶρον + δίδωμι)· ὁ δίδων δῶρα.

δῶρον, τό (δίδωμι)· δωρεά, τό χάρισμα (λατ. donum) || ἀφιέρωμα εἰς τοὺς θεοὺς, ἀνάθημα || **δῶρα θεῶν**=τά ἐκ τῶν θεῶν προερχόμενα δῶρα, ἢ τὰ ἀνήκοντα εἰς τοὺς θεοὺς δῶρα.— || τὸ πλάτος τῆς χειρός, ἢ παλάμη.

Ἔτυμ. διὰ τὴν ἔτυμολ. τῆς λ. δῶρον=δωρεά βλ. δίδωμι. Διὰ τὴν λ. δῶρον=παλάμη πρβλ. *ἐκκαιδεκάδωρος* (= μήκους δώδεκα παλαμῶν), ἀρκ. «*δάριν· σπιθαμὴν*» παρ' Ἑσυχ., ὡς λακων. *δάρειρ* < *δάρεσις*: «*δάρειρ· τὸ ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου ἐπὶ τὸν μικρὸν διάστημα*» (Ἑσυχ.), παρὰ Πολυθ. *δρθόδωρον* (=τό μήκος ἀπὸ τοῦ καρποῦ ἕως τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων)· πρβλ. ὡς παλ.-ισλ. *dorn* (<Κελτ. **dur-no*)=πυγμή, χεῖρ· πιθ. συγγ. τῆ ρ. *der-* (=σχίζω).

δωρο-φάγος, ον (δῶρον+φαγεῖν)· ὁ τρώγων (ὁ καταέροχθίζων) δῶρα, ὁ ἀπληστος δῶρων.

δωρο-φορέω, μέλλ. -ήσω· φέρω δῶρα (τ.ἔ. προσφέρω δῶρα). Ἐκ τοῦ

δωρο-φόρος, ον (δῶρον+φέρω)· ὁ φέρων δῶρα || ἔθεν ὁ ὑποτελής φόρου.

δωρύττομαι, Δωρ. ἀντὶ *δωρέομαι*.

δῶς, ἡ, λατιν. *dos*=*δόσις* (μόνον κατ' ὄνομ. ἀπαντᾷ)
δωσειῶ, ἐφρετικόν· τοῦ *δίδωμι*· ἐπιθυμῶ, εἶμαι πρόθυμος νὰ δῶσω.

δωσέμεναι, -έμεν, ἐπικ. μέλλ. ἀπρφ. τοῦ *δίδωμι*.

δῶσι, γ' ἐν ὑποτ. ἀορ. 6' (ἀντὶ *δώσει*) τοῦ *δίδωμι*.

δωσί-δίκος, ον (*δίδωμι*+*δίκη*)· ὁ παραδίδων ἑαυτόν εἰς τὴν δίκην (τ. ἔ. εἰς τὴν δικαιοσύνην), τ. ἔ. ὁ μὴ αὐτοδικῶν.

δῶσω, μέλλ. τοῦ *δίδωμι*.

δωσῶν, ζωρ. ἀντὶ *δώσων*, μτχ. ἐνεργ. μέλλ. τοῦ *δίδωμι*.

δωτήρ, -ῆρος, ὁ (*δίδωμι*)· ὁ δίδων, δοτήρ, χαριστής.

δῶτης, -ου, ὁ=δωτήρ.

δωτῖνάζω, μέλλ. -άσω· δέχομαι ἢ συλλέγω δῶρα. Ἐκ τοῦ

δωτίνη, ἡ (*δίδωμι*)· δῶρον, δωρεά (λατ. *dos* γεν. *dotis*)· αἰτ. *δωτίνην* ὡς ἐπὶρ. = *δωρεάν* = ἄνευ ἀμοιβῆς, «δωρεάν, χάρισμα».

δῶτωρ, -ορος, ὁ=δωτήρ (δ βλ.).

δῶω, ἐπ. ἀντὶ *δῶ*, Ἰποτ. ἀορ. 6' τοῦ *δίδωμι*.

χδῶμεν ὅτι, δεκτοῦ γινομένου ὅτι... ἐὰν μὴ = ἄν ὄχι, ἐκτός ἐάν, ἐκτός, ἄν δέν: ἐὰν ἄρα μὴ = ἄν ἴσως ὄχι.—IV Μετὰ τὰς ἀναφορικός ἀνωνομίας καὶ ἀναφορ. μόρια ἀκολουθεῖ ἐνίοτε ὁ ἐάν ἀντὶ τοῦ ἄν: ὁς ἐάν=ὀσπίδηποτε, ὅπου ἐάν=ὀπουδῆποτε· τοῦτο ὁμῶς μόνον ἐν τῇ Κ. Δ. καὶ τισι μετγρ. συγγρ. ἀπαντᾷ.

Ἔτυμ.: ἰων-αττ. ἐάν (<*εἰ-αν> ἰων. αττ. ἦν (<*ῆ-αν> (καὶ οὐχὶ (<ἐάν>· ἰων. αττ. ἄν <*αι-αν> τὸ αττ. ἐάν προέρχεται ἐκ διασταυρώσεως τῶν ἐάν καὶ ἄν.

ξανόν, τό (βλ. ἐπομ. λ.).

ξανός, ἡ, ὄν (ἐννυμι), ἐπιθ. χρησιμοποιούμενον διὰ κἀδε τὴ τὸ κατὰλληλον νά φορῆ τις || ἐντεῦθεν γενεϊκῶς, λεπτός, λεπτοφάντος, κλάφρος: ξανός καοσίτερος = «εὐδιάχτος καοσίτερος» (Ἡσύχ.), ἢ λεπτός, καμωμένος κατὰλληλος διὰ φόρεμα ἢ διὰ φορούμενον ἄκοσμητον.—III ὡς οὐσιαστ., ξανόν (ἐνν. εἶμα ἢ ἱμάτιον), τό=τὸ πλοῖσιον ἐπίσημον ἐνδύμα (ἐπίσημος στολή).

Ἔτυμ.: κυρ. εἶναι σκοτειν. ἐτυμολ. καὶ σημασι. συγγ. τῆ β. *Fas-*, *canas*. *vas-* (=ἐνδύω, ὅθεν καὶ περικαλύπτω). Κατ' ἄλλους ξανός (<*ῆανος, *αὔσανός (=ὁ λάρμπων, ἄκτινοβολῶν), πρβλ. ἡμῶς <*ausos> κατὰ ταῦτα τὸ παρ' Ἀλκμ. ἱανο-γλέφαρος (=ὁ ἔχων ἀστραπηδόλους ὄφθαλμοὺς) ἔχει ὡς α' συνθετ. *ἱανο- (=ἀκτινοβολῶν), ἐξ οὗ τὸ ἡμῶς. ἱαίνω = δερμαίνω.

ξανός, ἀντὶ ἡῆα, ἀόρ. α' τοῦ ἄγνυμι.

ΞΑΡ (Α), ἔαρος, τό ἐπ. εἶαρ, εἶαρος· κατὰ συναίρ. ἦρ, ἦρος. — Λατιν. *ver* ἄνοιξις, «ἔαρ» ἔαρος *veris* ἱσταμένιοι = ἀρχομένου τοῦ ἔαρος || μετρ. ἐπὶ παντός ἀνδρῶν ἢ ἀκμάζοντος ἢ τρυφεροῦ (ὄροσεροῦ) || ἢ ἀπόρρη ἐνός πράγματος: *γενῶν ἔαρ* = τὸ πρῶτο «χνουδί» τῶν γενεῶν νεανίου.

Ἔτυμ.: *ἔαρ* <*Fesao, ἱαπ. *vəs̥ʃ: Zevd. vaDri (<*vasr-i>) (=κατὰ τὴν ἄνοιξιν), Ἄρμ. *garum* (=ἀνοιξις) (<*gar- *ge[hjar-, *ves̥ʃ-), Αἰθ. *vasard* (<*veserā)=ἄερος, λατ. *ver* (<ἱαπ. *vəs̥r, *sanaxr*. *vasaninhā*) (=ἀνοιξις), ἱαπ. *veser *gen*. *vesn-es.—Ἐκ τῆς τοπικῆς *ἔαρ* προήλθε τὸ ἡμῶς ἐπιθ. *εἰαρινός* (κατὰ μετρικὴν ἔκτασιν τῆς πρώτης συλλ.). αττ. *εἰαρινός*, ἡρινός, Αἰθ. *vasarinis* (=θερινός).—Πρβλ. ὡς *sanaxr*. *vasar-hān*, *vāsarām* (=πρωία, ἡμέρα), *usar*, *usr* (=αὐγή, πρωία), ἑλλ. *αὔριον*, *ἀγλαυρος*, ἡῶς (βλ. τὰς λ. λ.), ριζ. βάσις *aves* (=φέγγω).

ΞΑΡ (Β) ἢ εἶαρ, τό: τὸ αἶμα (παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. ποιηταῖς): *φόνιο θερμόν ἔαρ* = τὸ θερμόν αἶμα τοῦ φόνου 2) τὸ πόχος, ὁ χυμός: *εἶαρ εἰαίης* = ὁ χυμός τῆς εἰαίης (τὸ λάδι).

Ἔτυμ.: πρβλ. παρ' Ἡσύχ. «*ἔαρ* αἶμα. *Κύπριοι*, «*ἦαρ* αἶμα. *ψυχή*» «*εἰαροπότης* αἰμοπότης»· *σανασρ*. ὄνομ. αἰτ. *ās̥ʃk* *gen*. *as̥nāh* (ἤμ. *asan*), *asram*, παλ-λατ. *aser*, Λετ. *asins* (<*as̥ʃn- = αἶμα)· Κατὰ τινὰς συγγ. καὶ τῷ λατιν. *arium* (=αἶμα), ἀλλ' ὁμῶς βλ. *βαίνα*.

ΞΑΡΙ-ΔΡΕΠΤΟΣ, ὄν (ἔαρ+δρέπω)· ὁ κατὰ τὸ ἔαρ δρεπόμενος (κοπόμενος).

ΞΑΡΙΖΩ, μέλ. -ίω, αττ. -ιῶ (ἔαρ)· διέρχομαι τὸ ἔαρ («περὶ τὴν ἄνοιξιν») || ἀνδρῶ, δάλλω, ἀκμάζω (ὡς κατὰ τὸ ἔαρ).

ΞΑΡΙΝΟΣ, ἐπ. εἰαρινός, αττ. ἡρινός, ἡ, ὄν (ἔαρ)· λατιν. *vernus* ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἔαρ, ὁ γινόμενος κατὰ τὸ ἔαρ, ἀνοιξιάτικος.

ΞΑΡΟ-ΤΡΕΦΗΣ, ἐς (ἔαρ + τρέφω)· ὁ τρεφόμενος ὑπὸ τοῦ ἔαρος, ὁ ἀκμάζων κατὰ τὸ ἔαρ.

ΞΑΣ, ἐπ. ἀντὶ ἡῆα, β' ἐν. πρτ. τοῦ εἶμι.

ΞΑΣΑ, ἐπ. ἀόρ. α' τοῦ εἶμι.

ΞΑΣΙ, ἐπ. ἀντὶ εἶσι, γ' πληθ. τοῦ εἶμι.

ΞΑΣΚΟΝ, ἰων. ἀντὶ εἶων, πρτ. τοῦ εἶω.

ΞΑΤΑΙ, ἰων. ἀντὶ ἦνται, γ' πληθ. τοῦ ἦμαι.

ΞΑΤΕ, ἐπ. ἀντὶ ἦτε, β' πληθ. πρτ. τοῦ εἶμι.

ΞΑΤΕΟΣ, α, ὄν, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ εἶω· ὄν πρέπει νά ἀφήσῃ τις, εἰς ὄν πρέπει νά ἐπιτρέψῃ τις, ἐπιπρεπτός || ὄν· πρέπει νά ἀφήσῃ τις μόνον.

ΞΑΤΟ, ἰων. ἀντὶ ἦντο, γ' πληθ. πρτ. τοῦ ἦμαι.

ΞΑΥΤΟΥ, -ῆς, -οῦ, πληθ. *Ξαυτῶν* κλπ. ἰων. *Ξαυτοῦ* κλπ. αττ. κατὰ συναίρ. αὐτοῦ κλπ. (Ξ+αὐτοῦ· βλ. εἶ')

—ἀντων. αὐτοπαθῆς γ' προσ., ἐν χρήσει μόνον κατὰ τὰς πλαγίας πτώσεις τοῦ ἐνικού.

Ἔτυμ.: αττ. *Ξαυτῶ*, ἰων. *Ξαυτοῦ* <ἐο[ε]αὐτῶ> αττ. αὐτῶ <[ho[ε]αὐτῶ> ἡ ἀναλογία ἔχει ἐκτείνει τὴν παραλήγουσα, πρβλ. Ἡροδ. *Ξεωνοῦτοῦ*, *Ξεωνοῦτο*, *Ξαυτοῦ* κλπ., αττ. *Ξαυτοῦ*, *Ξαυτοῦ*, *Ξαυτοῦ*, αὐτοῦ κλπ. (ἡμῶς αὐτῶ, ἐο αὐτοῦ, Γορτ. *Ξιν αὐτῶ*)· ὁ ἰων. τύπος *Ξαυτοῦ* στηρίζεται ἐπὶ τοῦ τύπου ε[ε] αὐτῶν καὶ συγχρόνως ἴσως ἐπὶ τοῦ εἶ' (Ξο) αὐτοῦ, τὸ δὲ παλ. αττ. ἡμπόρεσε νά περιλάβῃ ἐν *Ξαυτῶ* ἔν *Ξαυτῶν* καὶ ἐν αὐτῶν.

ΞΑΦΘΗ, ἐπικ. ἀντὶ ἦφθη, γ' ἐνικ. παθ. ἀορ. α' τοῦ ἄπτω (ὁ βλ.).

ΞΑΨΩ, συνγρ. εἶω, ἐπ. εἶω, πρτ. εἶων, ἐπικ. ἀναψῆ. *Ξαψ*· μέλλ. *Ξαψω*· ἀόρ. α' *Ξαψα*, ἐπικ. *Ξαψα*· πρκ. *Ξαψα*. — Παθητ., πρκ. *Ξαψαι*· μέσ. μέλλ. μετὰ παθητ. σήμας. *Ξαψομαι*· ἀφίω, ἐπιτρέπω, δὲν ἐμποδίζω, ἀνέχομαι, συγχωρῶ || μετὰ τῆς ἐνν. τῆς ἀπροσέξιας (ἀμελείας), ὁπέχω, δὲν ἐγγίζω τι, παραμελῶ τι, δὲν με μέλει δι' αὐτό, ἀδιαφορῶ.— II ἀπόλυτ., ἀφίω ἐλεύθερον, δὲν σκοτίζομαι, δὲν ἀσχολοῦμαι με τι, ἀφίω τὰ πράγματα νά πάρουν τὸν ὄρονον των || δὲν προσέχω. 2) ἀφίω· τι κατὰ μέρος, δὲν δίδω: *θεὸς μὲν δώσει*, τὸ δ' *Ξαψει*=ὁ θεὸς τὸ μὲν ἐν θά τὸ δώσει, τὸ δ' ἄλλο θά τὸ ἐφήσῃ κατὰ μέρος, τ. ἔ. δὲν θά τὸ δώσει· *Ξαψ χαιρειν*=δὲν δίδω σημάσιον εἰς τινα, δὲν τὸν λογαριάζω.— III *Μεζων*, *Ξαψαι τινί τι*=παραδίδω τι εἰς τινα.

ΞΑΨΩΝ, ἐπικ. ἀντὶ ἔψων, γεν. πληθ. τοῦ εἶω.

ΞΑΘΑΛΟΝ, ἀόρ. β' τοῦ βάλλω.

ΞΕΘΝ, ἐπ. ἀντὶ ἔβησαν, γ' πληθ. ἀορ. β' τοῦ βαίνω.

ΞΕΘΣΚΗΝΑ, *Ξεθακάνθη*, ἐνεργ. καὶ παθητ. ἀόρ. α' τοῦ βαοκαίνω.

ΞΕΘΑΣΤΑΣΑ, *Ξεθαταξα*, ἀόρ. α' τοῦ βαοτάζω.

ΞΕΘΑΦΘΗΝ, *Ξεθαφην*, παθ. ἀόρ. α' καὶ β' τοῦ βάπτω.

ΞΕΘΟΜ-ΑΓΕΤΗΣ, -ου, ἡ (Ξεθόμομ + ἀγω), ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τὸν ὅποιον ὁ Σπαρτιάται προσέφερον θυσίας κατὰ τὴν ἐθόμην ἐκάστου μηνός.

ΞΕΘΟΜΑΙΟΣ, α, ὄν (Ξεθόμος)· τὴν ἐθόμην ἡμέραν.

ΞΕΘΟΜΑΣ, -άδος, ἡ (Ξεθόμος)· ὁ ἀριθμὸς ἐπτὰ || ὄδροισμα ἀπὸ ἐπτὰ || χρόνος ἐπτὰ ἡμερῶν.

ΞΕΘΟΜΑΤΟΣ, ὄν (Ξεθόμος)=Ξεθόμος.

ΞΕΘΟΜΗΚΟΝΤΑ, οἱ, αἰ, τὰ (ἐπτὰ)· ἀλλήλων· ὅτι καὶ νῦν. «Ξεθόμηκοντα».

ΞΕΘΟΜΗΚΟΝΤΑ-ΞΞ (Ξεθόμ.+ΞΞ).

ΞΕΘΟΜΟΣ, η, ὄν (ἐπτὰ) ὁ Ξεθόμος.— II ἡ Ξεθόμη (ἐνν. ἡμέρα) = ἡ ἐθόμη ἡμέρα τοῦ μηνός.

Ἔτυμ.: *Ξεθόμος* <*Ξεθόμος ἱαπ. *sebdmō-s, πρβλ. Σλαβ. *sedmŭ*, παλ.-Αἰθ. *sēkmas* (km-(<pm-), παλ.-Πρωσ. *septmas*, παρὰ τὸ ἱαπ. *seprŭmo-s, πρβλ. *σανασρ*. *saptamāh*, λατ. *septimus*, παλ.-ἱρλ. *sechtmad* (<*sechta-melo-s, *seprŭmo-eio-s). Βλ. καὶ *ἐπτὰ*.

ΞΕΘΗΚΕΙΝ, ὑπερα. τοῦ βαίνω.

ΞΕΘΗΛΗΚΕΙΝ, *Ξεβλήμην*, ἐνεργ. καὶ παθητ. ὑπερα. τοῦ βάλλω.

ΞΕΘΕΝΙΟΣ, η, ὄν· ὁ κατεσκευασμένος ἐξ ἐθένου. Ἐκ τοῦ

ἜΒΕΝΟΣ, ἡ· τὸ δένδρον τῆς ἐθένου, τὸ ξύλον τῆς ἐθένου. [σκοτειν. ἐτυμολ.· κατὰ τινὰς συγγ. τῷ Αἰγ. *hbnj*].

ΞΕΘΗΝ, ἀόρ. β' τοῦ βαίνω.

ΞΕΘΞΑ, ἀόρ. α' τοῦ βῆσω (ὁ βλ.).

ΞΕΘΞΑ, ἐνεργ. ἀόρ. α' (μετὰ μεταβ. σημ.) τοῦ βαίνω.

ΞΕΘΞΕΤΟ, ἐπικ. ἀντὶ ἔβησατο, μέσ. ἀόρ. α' τοῦ βαίνω.

ΞΕΘΞΑΜΗΝ, *Ξεθασην*, μέσ. καὶ παθητ. ἀόρ. α' τοῦ βιάζω.

ΞΕΘΗΘΗΝ, παθ. ἀόρ. α' τοῦ βιάω.

ΞΕΘΙΩΝ, ἀόρ. β' τοῦ βιάω.

ΞΕΘΙΩΣΑ, β' ἐν. ἀορ. α' τοῦ βιάωκομαι.

ΞΕΘΛΑΘΕΝ, Αἰολ. καὶ ἐπικ. ἀντὶ ἔβλαβησαν, γ' πληθ. παθητ. ἀορ. β' τοῦ βλάπτω.

ΞΕΘΛΑΣΤΗΚΑ, παρὰκ. τοῦ βλαοτάνω.

ΞΕΘΛΑΣΤΗΣΑ, *Ξελαστον*, ἐνεργ. ἀόρ. α' καὶ β' τοῦ βλαοτάνω.

ΞΕΘΛΑΦΑ, πρκ. τοῦ βλάπτω.

ἐθλέπην, παθ. ἀόρ. β' τοῦ βλέπω.

ἐθλέφθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ βλέπω.

ἐθλήμην, ἐπικ. παθ. ἀόρ. β' τοῦ βάλλω.

ἐθλίσα, ἀόρ. α' τοῦ βλίσσω.

ἐθλύσα, ἀόρ. α' τοῦ βλύξω, ἐν ᾧ ἐβλύσα, εἶναι τοῦ βλύω.

ἐθούλευσα, **ἐθουλεύθην**, ἐνεργ. καὶ παθ. ἀόρ. α' τοῦ θουλεύω.

ἐθουλήθην, **ἐθουλόμην**, ἀόρ. α' καὶ παρατ. τοῦ θουλόμαι.

ἙΒΡΑΪΟΙΣ· **Ἑβραῖς**, -ίδος θηλ. ἐπίθ. (ἐνν. διάλεκτος)=ἡ Ἑβραϊκὴ διάλεκτος. Ἐξ αὐτοῦ **Ἑβραῖστι**, ἐπικ. εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Ἑβραίων. **ἔδράσα**, **ἔδράσθην**, ἐνεργ. καὶ παθητ. ἀόρ. α' τοῦ θράσσω.

ἔδράχε, βλ. **βράχω**.

ἔδράχην, παθ. ἀόρ. β' τοῦ βρέχω.

ἔδρασα, **ἔδρέχθην**, ἐνεργ. καὶ παθητ. ἀόρ. α' τοῦ βρέχω.

ἔδριξα, ἀόρ. α' τοῦ βρίζω.

ἔδρισα, ἀόρ. α' τοῦ βρίζω.

ἔδρυχον, ἀόρ. β' τοῦ βρέχω.

ἔδρώθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ βιβρώσκω.

ἔδρων, ἀόρ. β' τοῦ βιβρώσκω.

ἔδρωσα, ἐνεργ. ἀόρ. α' τοῦ βιβρώσκω.

ἔδωσα, **ἔδωσθην**, ἐνεργ. καὶ παθητ. ἀόρ. α' τοῦ βύω.

ἔδωσα, κατὰ συναίρ. ἀντὶ ἐβόησα, ἀόρ. α' τοῦ βοῶμαι.

ἔγ-γαιος, α, ον, ὡς ἔγ-γεις, ον (ἐν+γῆ)· ὁ ἐν τῇ χώρᾳ, ὁ ἐκ τῆς χώρας, ἐγχώριος, ἐντόπιος, ἰθαγενής.— II ἐπὶ ἰδιοκτησίας (περιοισίας), ὁ ἐν τῇ γῆ, ὁ οὐνιαιόμενος ἀπὸ κτήματα, ἐγγεῖος ἰδιοκτησία.— III ὁ ἐν τῇ γῆ ἢ ὁ ὑπὸ τὴν γῆν, ὡς **χθόνιος** (β' βλ.).

ἐγ-γενῆσα, ἐπικ. πρκ. τοῦ ἐγγίγνομαι.

ἐγ-γένυλαμαι, παθητ. πρκ. τοῦ ἐγγλύφω.

ἐγ-γένουμαι, παθητ. πρκ. τοῦ ἐγ-γράφω.

ἐγ-γενήκα, -ημαί, βλ. ἐγ-γυάω.

ἐγ-γίνονται, γ' πληθ. Ἰπποτ. ἀόρ. α' τοῦ *ἐγ-γίνομαι μετὰ μετ. ἐνν., γεννῶ ἐντός.

ἐγ-γίνομαι, βλ. ἐγγαίος.

ἐγ-γελαστής, -οῦ, ὁ ὁ περιγελῶν, ὁ χλευάζων, περιπαίζων, σκώπτης, καταφρονητής.

ἐγ-γελάω, μέλ. -ἄσσομαι· ὡς πρὸς τοὺς χρόνους βλ. **γελάω**· περιγελάω, περιπαίζω, σκώπτω, τινά || ἀπλ. ἐμπαίζω, χλευάζω.

ἐγ-γενής, ἐς (ἐν+γένος)· ὁ γεννηθεὶς ἐντός, αὐτόχθων, ἐγχώριος || ὁ ἐμφυτός || **ἐγγενεὺς θεοί**=θεοὶ τῆς φυλῆς ἢ τῆς χώρας (ἐπιχώριοι).— II γεννηθεὶς ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, συγγενής.

ἐγ-γηράσκω, μέλ. -ἄσσομαι· γηράσκω (γίνομαι γέρον) διαμένων ἐν τινὶ τόπῳ (ἢ ἐνδιατριβῶν, ἐν-ασχολούμενος, εἰς τι).

ἐγ-γίνομαι, μέλ. -γενήσομαι· διὰ τοὺς χρόνους βλ. **γίνομαι** (ἐν+γίνομαι), ἀποθ. παράγομαι, γεννῶμαι, ἐν... || φύομαι (φυτρῶναι) ἐν... || λαμβάνω χώραν, συμβαίνω, γίνομαι ἐν (ἢ : μεταξύ).— II παρεμβαίνω, μεσολαβῶ, παρέρχομαι, περνώ.— III **ἐγγίγνεται**=ἐπιτρέπεται, εἶναι δυνατόν (ὡς τὸ **ἔξεσται**).

ἐγγίζω, μέλ. -ίσω (ἐγγύς)· φέρω πλησίον.— II κατὰ τὸ πλεῖστον ἀμτβ., ἐρχομαι πλησίον, πλησιάζω, προσεγγίζω.

ἐγ-γίνομαι, ἰων. καὶ παρὰ μετ. ἀντὶ ἐγγίγνομαι.

ἐγγίον, ον, συγκριτ., καὶ **ἐγγιστός**, η, ον ὑπερθ. τοῦ ἐγγύς.

ἐγ-γλύσσω (ἐν+γλυκύς)· ἔχω γλυκεῖαν γεῦσιν, εἶμαι κόπως γλυκὺς.

ἐγ-γλύφω (ἐν+γλύφω)· μέλ. -ψω· ἐγχαράσσω, χαράσσω, γλύφω.

ἐγ-γλωττο-τύπέω, μέλ. -ήσω (ἐν+γλωττα+τύπτω)· κτυπῶ (καταφέρω πλήμνη) διὰ τῆς γλώσσης, φυλάρω, κομπορρημονῶ || ομιλῶ ἀκαταπαύτως.

ἐγ-γονός, ὁ (ἐν+γόνος)· ὅτι καὶ σήμερον, υἱός υἱοῦ ἢ θυγατρὸς || ἔκγονος, ἀπόγονος.

ἐγ-γράφω, μέλ. -ψω· διὰ τοὺς χρόνους βλ. **γράφω**. ἐγχαράττω, ἐντέμνω||ζωγραφίζω ἢ γράφω ἐπὶ τινός || μέσον καὶ παθητ., ἔχω τι γεγραμμένον ἐπάνω μου || **ἐγγεγραμμένος** τι=ὁ ἔχων τι ἐγγεγραμμένον ἐπά-

νω του, ὡς παρὰ Βιργιλ. *inscripti nomina*.— II καταχωρίζω, καταγράφω, εἰς τὸ δημόσιον μητρώον (εἰς τοὺς δημοσίους καταλόγους) || καταγγέλλω, καταμηνύω.

ἐγ-γυᾶλίζω, μέλ. -ξω· ἐπικ. ἀόρ. α' **ἐγγυάλιξα** (ἐν+γυᾶλον)· δέτω εἰς τὴν παλάμην, ἐγχειρίζω, παραχωρῶ πλήρως, παραδίδω (τινὰ) εἰς τὴν προστασίαν τινός. [βλ. ἔτυμολ. βλ. **γυᾶλον**].

ἐγγυᾶω, παρατ. **ἤγγυον**· μέλ. **ἐγγυᾶω**· ἀόρ. α' **ἤγγυσα**· πρκ. **ἤγγυκα**—Παθητ. ἀόρ. α' **ἤγγυθην**· πρκ. **ἤγγυημα**. Συχνὰ τὸ βῆμα τοῦτο ἐξελαμβάνετο ὡς σύνθετον καὶ ἀδημιουργήθησαν οἱ τύποι **ἐνεγύων**, **ἐνεγύσσα**, **ἐγγεγύκα**· οἱ τύποι ὅμως οὗτοι εἶναι ἀσφαλμένοι, διότι τὸ βῆμα παράγεται ἐκ τοῦ **ἐγγύη** καὶ δὲν εἶναι σύνθετον· δίδω τι ὡς ἐνεχύρον, ἐνεχυριάζω || δίδω ἐγγύησιν, ἐγγυῶμαι || ἀρραθωνίζω || ἐνοικιάζω || ὑπόσχομαι, ἐγγυῶμαι || ἀνταποκρίνομαι.— Μέσον, δίδω ἐγγύησιν, παρέχω ἐγγύησιν, ἐγγυῶμαι.— Παθητ., ἐνεχυριάζομαι || μνηστεύομαι, ἀρραθωνίζομαι || δέχομαι (λαμβάνω) σύζυγον.

ἐγ-γύη, ἢ (ἐν+γυῖον ἢ γυᾶλον)· τὸ δέτειν εἰς τὴν χεῖρά τινος ἐνεχύρον || γενικῶς, ἀσφάλεια, ἐγγύησις, θεβαίωσις. [βλ. ἔτυμολ. βλ. **γυᾶλον**].

ἐγγυητής, -οῦ, ὁ (ἐγγυῶν)· ὁ παρέχων, ἐγγύησιν, ἀσφάλειαν, ὁ ἐγγυώμενος, «ἐγγυητής».

ἐγγυητός, ἢ, ὄν (ἐγγυᾶω)· ὁ εἰς ἐγγύησιν παραδιδόμενος || ὡς θηλ., ἢ μνηστῆρ, νόμιμος σύζυγος.

ἐγγύθεν, ἐπικ. (ἐγγύς)· ἐκ τοῦ πλησίον, ἐγγύς.— II ἐπὶ χρόνου, πρὸ ὀλίγου (χρόνου), καὶ λίγο.

ἐγγύθι (ἐγγύς)· ἐπικρ., πλησίον, ἐγγύς, «κοντά».

ἐγ-γύος, ον (ἐγγύη)· ὁ παρέχων ἐγγύησιν, ὁ ἐξασφαλίζων || ὁ ἐξησφαλισμένος, ἠγγυημένος.— II ὡς οὐσιαστ.=**ἐγγυητής** (β' βλ.).

ἔΓΓΥΣ, ἐπικρ.— I ἐπὶ τόπου, πλησίον, ἐγγύς (ἀπολ. ἢ μετὰ γεν).— II ἐπὶ χρόνου, πλησίον.— III ἐπὶ ἀριθμῶν, περίπου, κατὰ προσέγγισιν.— IV πλησιάζω, προσομοιάζω, συγγενεύω, ὁμοιος πρὸς τι, συγγενής πρὸς τι(να). Συγκριτ. **ἐγγίω**, ον καὶ **ἐγγύτερος**, α, ον· ἐπικρ. **ἐγγύτερω** = πλησιέστερον.— Ἰσπερθετ. **ἔγγιστος** καὶ **ἐγγύτατος**· ἐπικρ. **ἐγγιστα** καὶ **ἐγγύτατα** (= ὅσον τὸ δυνατόν πλησιέστερον)· βλ. **ἐγγίω**.

ἔγναι: **ἐγγύς**, **ἐγγύθεν**, **ἐγγύθι**· πρβλ. **μεσσηγύ**, -ύς· ἀβεβ. ἔτυμολ.· κατὰ τινὰς ὑπόκειται ὡς βάζει τὸ οὐδ. ἐπικρ. ***ἐγ-γύ**, ἐκτεταμένον εἰς **ἐγγύς** (κυρ. παρακείμενος, πλησιόχωρος)· πρβλ. **σανακρ. vanaq-gu** (= ὁ εὐρισκόμενος ἐντός τοῦ δάσους), **ιαπ. *gu-** (***gou**· ἐν τῇ ἑλλ. **γωλεός** (= φουλεᾶ ἀγρίων θηρίων, τρώγλη)· βλ. ὁμοίως τὴν λ. **γωλεός**.— Ἦ ἐ οὐδ. ἐπικρ. ***ἐγ-γύ** περιέχει μίαν τοπικὴν πτώσιν (= «ὁμοῦ ἐν τῇ ἀφάρω»), πρβλ. **ἐν-δον** (= ἐν τῇ οἰκίᾳ)· κατ' ἄλλους **ἐγγύς** εἶναι συγγ. τῷ γοτθ. **nēh, nēha** (= πλησίον), **ιαπ. θάσις eneque** (= πλησίον)· κατ' ἄλλους τέλος **ἐγγύς** εἶναι συγγ. τῷ **ἄγχι**.

ἐγ-γύνιος, ον (ἐν+γωνία)· σχηματίζων γωνίαν, καὶ δὴ ὀρθὴν γωνίαν· **λίθοι ἐν τομῇ ἐγγύνοι** = κεκομμένοι τετράγωνοι (πελεκημένοι κατ' ὀρθὴν γωνίαν).

ἐγδούπησα, ἐπ. τύπος ἀντὶ **ἐδοῦπησα**, ἀόρ. α' τοῦ δουπέω.

ἐγενόει, καὶ **ἐγενένητο**, γ' ἐν. ὑπερθ. τοῦ γίνομαι.

ἐγένωνε, γ' ἐν. πρκ. τοῦ **γεγῶνω** (βλ. **γέγονα**).

ἐγενώνειν, ὑπερθ. τοῦ **γέγονα**.

ἐγενέονεν, παρατ. τοῦ **γεγῶνω** (βλ. **γέγονα**).

ἐγενιάμην, μέσ. ἀόρ. α' τοῦ **γίνομαι** μετὰ μεταβ. ἐνν. (βλ. **γίνομαι**).

ἘΓΕΙΡΩ, μέλ. **ἐγερώ**· ἀόρ. **ἤγειρα**· πρκ. **ἐγήγερα**.— Παθητ., ἀόρ. α' **ἤγερθην**, ἐπ. γ' πληθ. **ἐγερθεν**· παρακ. **ἐγήγερα**.— Διὰ τὸν ἀπ. ἀόρ. β' καὶ τὸν μέσ. παρακ. βλ. **ἐγρετο**, **ἐγρήγορα**· I Ἐνεργ., ἀρυπνίζω, σηκώνω ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἐξεγείρω, διεγείρω || μετρ. διερεδίζω, παροξύνω, ἐξόπτω. 2) ἐγείρω ἐκ νεκρῶν. 3) ἐγείρω οἰκοδόμημα, οἰκοδομῶ.— Μέσον καὶ Παθητικόν, ἀρυπνίζομαι, ἐγείρομαι ἀπὸ τὸν ὕπνον || ἐν τῷ ἀόρ., φρουρῶ, ἀγρυπνῶ. 2) ἐξεγείρω ἑμαυτόν, ἐξεγείρομαι, ἐξάπτομαι (ἀπὸ πάθος κλπ.).

Ἔτυμ. : ἐγείρω, πρκ. ἐγρήγορα (ἐξ οὐ μτχ. διμρ. ἐνεστ. ἐγρηγορών, ἐπ. ἐγρηγορή, μέσ. ἀόρ. ἔμ. ἔγρηγοτο· ἐπ. ἐγρηγορή (= ἀγρύπνιας, ζωηρώς)· ἐπ. ἐν. ἐγρήγοσα· ἐγρηγορή (κατὰ τὸν πρκ. ἐγρηγορή, οὐτινος γρη—ιαπ. *gre- (<grēi-)· πρβλ. ὡς. αἰτ. ἐγρημάχαν (= ὁ ἐξεγερῶν πρὸς μάχην)· πρβλ. σανσεν. jāgariti (γ' πληθ. jāgrati), Ζενδ. jāyar- (ἀγρυπνεν), jāratē (ἀγρυπνῶ). Ἐν πᾶσι τούτοις ὑπόκειται ιαπ. β. gerēi, ger.

ἐγέλασα, ἐγέλαξα, ἐπ. καὶ ζωρ. ἀόρ. α' τοῦ γελάω.

ἐγέντο, συγκεκρμ. τύπος ἀντι ἐγένετο, γ' ἐν. ἀόρ. β' τοῦ γίγνομαι.

ἐγέρηρα, ἀόρ. α' τοῦ γεραίρω.

ἐγερθεῖς, μτχ. παθ. ἀόρ. α' τοῦ ἐγείρω.

ἐγερσι-γέλωτος, -ωτος, ἔ, ἡ (ἐγείρω + γέλωτος)· ὁ διεγείρων ἔλκωτος.

ἐγερσι-θέατρος, ον (ἐγείρω + θέατρον)· ὁ ἐξεγείρων (διεγείρων) τοὺς θεατῶν (θεάτρον).

ἐγερσι-μάχας, ζωρ. ἀντι -μάχη, δ' θηλ. ἐγερσιμάχη (ἐγείρω + μάχη)· ὁ ἐγείρων μάχην, ἐγείρων (προκαλῶν) πόλεμον.

ἐγέρσιμος, ον (ἐγείρω)· ὁ εὐκόλως ἀφυπνιζόμενος, ὁ ἀγρυπνῶν : ἐγέρσιμος ὕπνος = ὕπνος, ἐξ οὗ τις ἐγείρεται (ἐξυπνῶ) (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ὕπνον τὸ ἠθαλάειν).

ἐγερσις, -εως, ἡ (ἐγείρω)· τὸ ἐγείρεσθαι ἐκ τοῦ ὕπνου, τὸ ἀφυπνίζεσθαι ἢ τὸ ἐξεγείρειν, ἡ διεγερσις.

ἐγερσι-φάσις, ἐς (ἐγείρω + φάσις)· ὁ διεγείρων φάσις, ὁ ἐκβάλλων φῶς.

ἐγερτι, ἐπ. ἐγερσι· ἀγρύπνιας, προδύμιας, δραστηριώσ, μετὰ ζήλου.

ἐγγεράτο, ἰων. τύπος ἀντι ἐγγερομένοι ἦσαν, γ' πληθ. παθητ. ὑπερσ. τοῦ ἐγείρω.

ἐγνημα, ἀόρ. α' τοῦ γαμέω.

ἐγνήρα, γ' ἐν. ἀόρ. β' τοῦ γηράσκω.

ἐγήρασα, ἀόρ. α' τοῦ γηράσκω.

ἐγήρῃσα, ἀόρ. α' τοῦ γηρῶω.

ἐγ-καθ-αρμόζω, μελ. -όσω· καθαρμόζω τι ἐντός ἄλλου πράγματος.

ἐγ-καθ-εζομαι, μελ. -καθεδούμαι, ἀποθετ.· καθίζω ἢ λαμβάνω θέσιν εἰς τι, κάθημαι εἰς τι (ἐπί τινος) ἢ στρατοπεδεύω εἰς τι μέρος.

ἐγ-κάθετος, ον (ἐγκαθίημι)· τοποθετημένος (κρυφά ἵνα ἐνεδρεῖ), κατάσκοπος ἢ ἐπίβουλος, δόλιος.

ἐγ-καθ-ηθάω, μελ. -ῆσω· διερχομαι τὴν νεστήτῃ μου (εἰς τινα τόπον, πόλιν...).

ἐγ-καθ-ημαι, ἀποθετ.· κάθημαι ἐντός τινος ἢ ἐπί τινος ἢ ἐνεδρεῖω.

ἐγ-καθ-ιδρύω, μελ. -ῆσω· ιδρύω (ἐγείρω, στήνω) τι εἰς τι, ἀνιδρύω, τοποθετῶ.

ἐγ-καθ-ίζω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ίζω· θάλλω τινὰ νὰ καθίσω εἰς τινα τόπον (ἢ ἐπί τινος τόπου).— II ἀμεταβ. κάθημαι ἐντός (ἢ ἐπί) τινος ἢ λαμβάνω τὴν θέσιν μου ἐπί τινος ἢ στρατοπεδεύω.

ἐγ-καθ-ίημι, μελ. -ῆσω· καταθιβάω τι ἐντός τινος, ἀφίνω τι ἐντός καὶ κάτω, ἀποστέλλω ἐντός.— II παραδίδω, ἐμπιστεύομαι.

ἐγ-καθ-ίστημι, μελ. -κατα-στήσω· ἐγκαθιστῶ, τοποθετῶ, εἰς...— Μέσον καὶ παθητ., μετὰ ἐνεργ. ἀόρ. β' ἐγκατέστην· πρκ. ἐγκαθέστηκα· ὑπερσ. ἐγκαθέστηκει· τοποθετοῦμαι ἢ ἐγκαθίσταμαι εἰς...

ἐγ-καθ-ορμίζω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ίζω· φέρω εἰς λιμένα ἢ μέσον, εἰσέρχομαι (πλέω) εἰς λιμένα, ἀγκυροβολῶ.

ἐγ-καθ-υβρίζω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ίζω· ἀκολαστῶν (μεθ' ὑπερβολῆς) ἐν τινι πράγματι, ἀνατεύω.

ἐγ-καίνια, τὰ (ἐν + καίνος)· ἐορτὴ ἀνατεύσεως ἢ ἀφιερώσεως. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐγ-καίνιζω, μελ. -σω· ἀνακαίνιζω (ἀνανεώνω), ἀφιερώνω, καθιερώνω.

ἐγ-καίω, μελ. -καύσω (ἐν + καίω)· καίω εἰς τι, θερμαίνω εἰς τι ἢ ἀνάπτω, καίω...— II ζωγραφῶ δι' ἐγκαίματος (τ. ἔ. διὰ χρωμάτων ἀναμεικτων κηρῶ).

ἐγ-καλέω, μελ. ἐγκαλέσω· πρκ. ἐγκέκληκα· προσκαλῶ, συγκεντρώνω.— II καλῶ τινα πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ τὸν κατηγορήσω, κατηγορῶ, ἐγκαλῶ, ἐνά-

γω, καταγγέλλω : φόνον ἐγκαλῶ τινι = καταγγέλλω τινὰ διὰ φόνον ἢ ἐπὶ πράξεων, μέμφομαι, ἐπικρίνω.

ἐγ-καλλοπίζομαι, μέσ. (βλ. καλλοπίζομαι)· ὑπερφηανεύομαι δι' ἓν πράγμα, ἐπίδεικνύομαι, καυχῶμαι, διὰ τι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐγ-καλλόπισμα, -ατος, τὸ τὸ δι' ὁ τις καυχᾶται (ὑπερφηανεύεται) ἢ κόρημα, στολιδί.

ἐγ-καλυμός, ἔ, ἡ περικάλυψις. Ἐκ τοῦ

ἐγ-κάλυπτο, μελ. -ψω· καλύπτω μέσα εἰς τι, περικαλύπτω, σκεπάζω.— Μέσον, σκεπάζω (κρύπτω) ἑμαυτὸν (κυρ. τὸ πρόσωπόν μου) ἢ θεν, αἰσιδάνομαι ἐντροπῆν, ἐντρέπομαι.

ἐγ-κάμπτο (ἐν + κάμπτω), μελ. -ψω· κάμπτω πρὸς τὰ ἐντός, λυγίζω.

ἐγ-κάνασσω, μελ. -ξω (ἐν + κανάσσω)· ἐγγέω, χύνω ἐντός (κλουκλουκίζοντας) ἀόρ. Προστ. ἐγκάναξον. (Ἡ λέξις ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ ἤχου).

ἐγ-κάνάχομαι, ἀποθετ. (ἐν+καναχή)· ποιῶ καναχὴν, ἤχῳ ἢ ποιῶ θόρυβον, ψόφον (μέσα εἰς ἐν πράγμα, ἢ μὲ πρᾶγμα τι).

ἐγ-κάπτο, μελ. -ψω, πρκ. ἐγ-κέαφα (ἐν+κάπτω)· καταπίνω, καταβροχθίζω («χάφτω») λαιμάργως.

ἐγ-καρπος, ον· ὁ ἔχων (παράγων) καρπούς, καρποφόρος.

ἐγ-κάρσιος, α, ον· πλάγιος, λοξός, σταυρωτός.

Ἔτυμ. : ἐγ-κάρσιος, ἐπι-κάρσιος· Ἦσυχ. «κάρσιον» πλάγιον· πρβλ. Λιβ. κερ'sas (=πλάγιος, λοξός), παλ-πρωσ. kirscha, kerscha (=ἀνωθεν)· ιαπ. ρίζ. gerf (=πλήττειν)· πρβλ. Ἄρμ. κερ (x <sq-) (= ἰσχυρογνώμων, ἰδιομανής).

ἐγ-καρτερέω, μελ. -ῆσω· ἐπιμένω ἢ ἐμμένω εἰς τι.— II ἀναμένω οτοδερώς.— III ἀπολ. ὑπομένω, ἀντέχω.

ἐγ-κάτα, τὰ (ἐν)· τὰ ἐντόσδια, τὰ ἐσωτερικά («τὰ σωτικά», «ἐντερα»), τὰ σπλάγχνα· βοτ. ἐγκασι (=Ἰλ. Α. 438), ἐν. ἐγκατον (Λουκ. Λεξ. β')· πρβλ. παρ' Ἦσυχ. «ἐγκυτον» ἐγκατον. Λάκωνες [σχοτ. ἐτυμολ.].

ἐγ-κατα-θαίνω· καταθαίνω εἰς τι, τίθεμαι (δέτω ἑμαυτὸν) μέσα εἰς τι.

ἐγ-κατα-γρηάσκω, μελ. -άσομαι· γηράσκω ἐν τινι.

ἐγ-κατα-δέω, μελλ. -θήσω· δένω στερεῶς εἰς τι, περιτυλίσσω εἰς τι.

ἐγ-κατα-δύνω· καταδύνω (καταβυθίζομαι) μέσα εἰς τι.

ἐγ-κατα-ζεύγνυμι, μελ. -ζεύξω· συνδέω, συνενῶ, συναρμόζω, μέ τι ἢ προσαρμόζω.

ἐγ-κατά-δοιτο, γ' ἐν. Εὐκτ. μέσ. ἀόρ. β' τοῦ ἐγκατατίθημι.

ἐγ-κατά-κειμαι, παθητ.· κεῖμαι ἐντός τινος (ἢ ἐν τινι), κοιμῶμαι, κατακλίνομαι (ἐντός τινος).

ἐγ-κατα-κλίνω· κατακλίνω τινὰ ἐν τινι τόπῳ, τὸν θάλλω νὰ κοιμηθῆ εἰς τι μέρος.— Παθητ., κατακλίνομαι ἢ πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ εἰς τι μέρος.

ἐγ-κατα-κοιμάομαι, μελ. -ῆσομαι· κοιμῶμαι (κατακλίνομαι) ἐντός τινος.

ἐγ-κατα-κρούω, μελλ. -σω· κτυπῶ (ώδω) τι ἐντός τινος, καρφώνω : ἐγκατακρούω χορεύω... ποδι =κρατῶ τὸ μέτρον (τὸν ρυθμὸν) τοῦ χοροῦ κτυπῶν με τὸν πόδα.

ἐγ-κατα-λαμβάνω, μελ. -λήψομαι· καταλαμβάνω ἐν τινι τόπῳ ἢ συλλαμβάνω καὶ κρατῶ στερεῶς ἢ ἐμποδίζω, παρεμποδίζω.

ἐγ-κατα-λέγω, μελ. -ξω· δέτω, συγκεντρώνω, εἰς... (συναβροίζω ὁμοῦ ἐντός τινος), συγκαταλέγω ἢ οἰκοδομῶ ὁμοῦ (ἕνα τοῖχον π. χ.).— II ὑπολογίζω, συγκαταλέγω ἢ στρατολογῶ (καταλέγω στρατιώτας).

ἐγ-κατα-λείπω, μελ. -ψω· ἀφίνω ὀπίσω, καταλείπω ἐντός τινος ἢ ἐγκαταλείπω, παραιτῶ.— Παθητ. ἀφίνομαι ὀπίσω, μένω ὀπίσω, ὑπολείπομαι (κυρ. εἰς ἀνάνα δρόμου).

ἐγ-κατά-ληψις, -εως, ἡ (ἐγκαταλαμβάνω)· τὸ καταλαμβάνειν καὶ κρατεῖν στερεῶς (τὸ αἰχμαλωτίζειν) ἢ τὸ συλλαμβάνεσθαι (αἰχμαλωτίζεσθαι) ἐν τινι τόπῳ

ἐγ-κατα-μίγνυμι, μελ. -μειξω· ἀναμειγνύω μέσα εἰς τι, ἀνακατώνω.

ἐγ-κατα-πήγνυμι, μέλ. -πήξω· ἐμπήγω στερεά μέσα εἰς τι.

ἐγ-κατα-πίπτω, μέλ. -πεσοῦμαι· πίπτω ἐντός τινος ἢ ἐπάνω εἰς τι.

ἐγ-κατα-πλέκω, μέλ. -πλέξω· ἐνυφαίνω, περιπλέκω, περιελίσσω.

ἐγ-κατα-ρράπτω, μέλ. -ῥω· ράπτω ἐντός τινος.

ἐγ-κατα-σκήπτω, μέλ. -ῥω· ἐνοσκήπτω, ἐπιπίπτω, ἐπί τινος || ἐπί ἐπιδημιῶν, ἐνοσκήπτω, ξεσπῶ.— || Μεταβ., ἐξασκοντίζω τι ἐναντίον τινός.

ἐγ-κατα-σφάττω, μέλ. -ξω· σφάζω ἐντός.

ἐγ-κατα-τίθημι, μέλ. -θήσω· τοποθετῶ τι ἐντός τινος ἢ ἐπί τινος.— Μέσον, *τελαμῶνα ἐπὶ ἐγκατέθετο τέχνη* = περιέλαβε τὸν τελαμῶνα εἰς τὴν τέχνην του, τ. ἔ. ἐπεξεργάσθη τὸν τελαμῶνα διὰ τῆς τέχνης του.

ἐγ-κατα-χέω, μέλ. -χέω· ἐγχέω, μέσα εἰς τι χύω, ἐγχέω πρὸς τοῦτοίς.

ἐγ-κατ-ελέγην, παθητ. ἀόρ. β' τοῦ *ἐγκαταλέγω*.

ἐγ-κατ-έλιπον, ἀόρ. β' τοῦ *ἐγκαταλείπω*.

ἐγ-κατ-έπηξα, ἀόρ. α' τοῦ *ἐγκαταπήγνυμι*.

ἐγ-κάτ-θεο, ἐπιτ. τύπος ἀντὶ *ἐγκατάθου*, β' ἐν.

Προστ., καὶ

ἐγ-κάτ-θετο, ἀντὶ *ἐγ-κατ-έθετο*, γ' ἐν. Ὀριστ. μέσ. ἀόρ. β' τοῦ *ἐγκατατίθημι*.

ἐγ-κατ-ιλλώπτω, μέλ. -ῥω· περιπαίζω, σκώπτω.

ἐγ-κατ-οικέω, μέλλ. -ήσω· κατοικῶ ἐντός.

ἐγ-κατ-οικο-δομέω, μέλ. -ήσω· οἰκοδομῶ ἐντός (ἢ ἐπὶ) τινος, κτίζω εἰς μέρος τι ὡς. 2) περιτεχνίζω, περικλείω, ἐγκλείω.

ἐγ-κειμαι, παθητ. μετὰ μέσ. μέλλ. -κείσομαι· κείμαι ἐν τινι, περιβάλλομαι (καλύπτομαι) ἐντός τινος.

— || ἐπίκειμαι, ἐπιτίθεμαι, πιέζω, στενοχωρῶ, ἀπαιτῶ φορτικῶς || εἶμαι (διόκειμαι) ἐναντίον τινός σφάδρα || πιέζω τινά ἰσχυρῶς. 2) ἀφοσιῶμαι, παραδίδομαι ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς τινά.

ἐγ-κέειρα, μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παθητ. πρκ.: *ἐγκεκαρμένω κέρα* = μέ κεκαρμένην (ξυρισμένην) τὴν κεφαλήν.

ἐγ-κέκαυμαι, παθ. πρκ. τοῦ *ἐγκαίω*.

ἐγ-κέκῃφα, πρκ. τοῦ *ἐγκάπτω*.

ἐγ-κέκληκα, πρκ. τοῦ *ἐγκάλεω*.

ἐγ-κέκλημαι, ἀττ. παθ. πρκ. τοῦ *ἐγκλείω*.

ἐγ-κέκλιμαι, παθητ. πρκ. τοῦ *ἐγκλίνω*.

ἐγ-κέκτημαι, πρκ. τοῦ *ἐγκτάομαι*.

ἐγ-κεκύκλωμαι, παθ. πρκ. τοῦ *ἐγκυκλώω*.

ἐγ-κέλευμα, ἢ **-λευσμα**, -ατος, τό (*ἐγκελεύω*)· ἐνδάρρυναι, παρακέλευσις, παρόρμησις || διαταγή.

ἐγ-κέλευστος, ον· ἐγκελευσθεῖς, διαταχθεῖς, διαταγμένους, παρηγγελμένους. Ἐκ τοῦ

ἐγ-κελεύω, μέλ. -σω· παρακελεύομαι, παρακινῶ, παρορμῶ διὰ διαταγῶν || διατάσσω.

ἐγ-κεντρίζω, μέλ. -ίω· κεντρίζω, κεντῶ (μέ βοῦ-κεντρον).— || ἐπὶ φωτῶν, ἐνοφθαλμιζῶ, ἐμβολιάζω.

ἐγ-κεντρίς, -ίδος, ἢ (*ἐν + κέντρον*)· κέντρον, «κεντρί» || πτερνιστήρ, «σπιρούνι».

ἐγ-κεράννυμι, (καὶ **-ύω**) μέλ. -κερᾶσω (*ἐν + κεράν-νυμι*)· ἀναμεγνύνω, ἀνακατώνω, μέσα εἰς τι || μετρ. μηχανορραφῶ, σκευρῶ || μηχανεύομαι.

ἐγ-κερ-τομέω, μέλ. -ήσω· σκώπτω, περιγελῶ || ὑβρίζω.

ἐγ-κέφαλος, ον (*ἐν + κεφαλή*)· ὁ ἐντός τῆς κεφαλῆς ὢν || ὁ *ἐγκέφαλος* (ἐνν. μυελός) ὡς οὐσιαστ. ὅ, τι καὶ νῦν: — || ὁ ἐγκέφαλος («μυαλά»).— || ἢ ἐδῶδιμος ἐντεριώνη («καρδιά» ἢ «ψίχα») νεαρῶν φοινίκων.

ἐγ-κεχάλιναμαι, παθ. πρκ. τοῦ *ἐγχαλινόω*.

ἐγ-κέχουρα, πρκ. τοῦ *ἐγχέζω*.

ἐγ-κεχρημένος, μετ. παθ. πρκ. τοῦ *ἐγχράω*.

ἐγ-κέχυμαι, παθ. πρκ. τοῦ *ἐγχέω*.

ἐγ-κιδάριζω, μέλ. -ίω· παίζω τὴν κιδάραν ἐν μέσῳ ἄλλων.

ἐγ-κίρνημι = *ἐγκεράννυμι*.

ἐγ-κλείω, μέλ. -σω· κλείω μέσα, περιορίζω μέσα.

— || κατακλείω, κλείω ἀσφαλῶς, περιορίζω.

ἐγ-κλήθεις, μετ. παθ. ἀόρ. α' τοῦ *ἐγκάλεω*.

ἐγ-κλήτω, ἰων. ἀντὶ *ἐγκλείω*.

ἐγ-κλήμα, -ατος, τό (*ἐγκάλεω*)· κατηγορία, ἐνοχοποίησις, μομφή, παράπονον || αὐτὸ τὸ ἐγγραφον τῆς μη-ύσεως.

ἐγ-κλήμων, -μονος, ὁ (*ἐγκάλεω*)· φιλόσοφος.

ἐγ-κλήρος, ον (*ἐν + κλήρος*)· ὁ ἔχων κλήρον ἢ μερίδιον εἰς τινὰ κληρονομίαν, συγκληρονόμος, κληρονόμος.

ἐγ-κλήω, ἀττ. ἀντὶ *ἐγκλείω*· μετ. ἀόρ. α' *ἐγκλήσας*.

ἐγ-κλίδόν, ἐπιρ. (*ἐγκλίνω*)· πλαγιῶς, «πλαγιστά», λοξῶς.

ἐγ-κλίνω, μέλ. -κλίνῶ· πρκ. **-κένκλιμα**, παθ. **-κένκλιμαι**· κάμπτω, λυγίζω, κλίνω πρὸς τι (λατιν. *inclinare*).— Παθητ. κλίνω ἐπί τινος, στήριζομαι (ἀκκουμβῶ) ἐπάνω εἰς τινά || κύπτω ἐπάνω ἀπὸ τι.— || ἀμτῶ, κάμπτομαι, ρέπω (ἔχω κλίσιν). 2) ὑποχωρῶ, φεύγω (λατ. *inclinari*).

ἐγ-κοιλίω, μέλ. -ᾶνῶ (*ἐγκοίλος*)· καθιστῶ τι κοῖλον, βαθουλόων.

ἐγ-κοίλος, ον (*ἐν + κοῖλος*)· κοῖλος, βαθουλός.

ἐγ-κοιμάομαι, μεσοπαθητ. μετὰ μέσου μέλλ. **-ήσομαι**· κοιμῶμαι ἐν τινὶ τόπῳ.

ἐγ-κοιμίζω, μέλ. -ίω· θαυκαλίζω, κοιμίζω, ἀποκοιμίζω (τινὰ ἐν τινὶ τόπῳ).

ἐγ-κοισῶρόω, μέλ. -ώσω (*ἐν + Κοισύρα*), καὶ ἐξ αὐτοῦ μετ. παθ. *ἐγκεκοισωμένη* = πολυτελεῶς ἐνδεδυμένη (κεκοσμημένη) ὡς ἡ *Κοισύρα* (θνομα γυναικὸς τῆς οἰκουμένης τῶν Ἀλκιμασιδῶν).

ἐγ-κοιτάς, -άδος, ἢ (*ἐν + κοίτη*)· ἡ χρησιμεύουσα ὡς κοίτη (ὡς εὐνή).

ἐγ-κοληθάζω, μέλ. -σω· καταπίνω, «ρουφῶ» (πρβλ. *Ἡσυχ. ἀκοληθάζει· ἐσθιείη, καταπίνει*)· κα· ἄλλοις δίδω λακτίσμα εἰς τὴν κοιλίαν (ἐπὶ ἀθλητῶν).

ἐγ-κονέω, μέλ. -ήσω· οπεύδω, εἶμαι ταχύς καὶ δραστήριος.

Ἔτυμ.: *ἐγκονέω, ἐγκονητί· ἐγκονίς, -ίδος* (= ὑπέρητρια) πρβλ. *ἀκονητί* (βλ. λ.), *Ἡσυχ.*: «*ἀγκόνους· διακόνους, δούλους, ἀκοναρότερον δραστηκότερον, ἀκόνει· σπεῦδε, τρέχε· ἀκονεῖν· ἐπειγέσθαι, ἐνεργεῖν, ἀκονηταί· θεράποντες*». Κατὰ τινὰς συγγ. τῆ λατιν. *cōnari* (προσπαθεῖν) (πρβλ. ἕλλ. *πατάομαι· ποτιέομαι, τρωπάω· τροπέω* κ. ἄ.). Ἐν πάσι τοῦτοις ὑπόκειται ρίζ. *κον-*. Βλ. καὶ λ. *διάκονος*.

Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐγ-κονητί, ἐπιρ. (*ἐγκονέω*)· ἐσπευσμένος, ἐν οπουδῇ, συντόνως ἢ ἐπιμελῶς.

ἐγ-κονίσομαι, μέσον (*ἐν + κόνις*)· κυλλομαι εἰς τὴν κόνιν (ἢ εἰς τὴν ἄμμοον, ἐν τῇ παλαιστρῳ), ραντίζω ἐμαυτὸν με ἄμμοον (ρίπτω ἐπάνω μου ἄμμοον).

ἐγ-κοπή, ἢ (*ἐγκοπήναι*)· ἐντομή ἢ ἐμπόδιον, κόλυμα.

ἐγ-κοπήναι, ἀπρφ. παθ. ἀόρ. β' τοῦ *ἐγκόπτω*.

ἐγ-κοπος, ον (*ἐγκοπήναι*)· κατάκοπος, πλήρης κόπου, κουρασμένος.

ἐγ-κόπτω, μέλ. -ῥω· ἐντέμνω, κτυπῶ ἐντός, ποιῶ ἐντομήν εἰς τι || μετρ. κωλύω, ἐμποδίζω || καταπονῶ, ἀνιῶ.

ἐγ-κορδύλεω, μέλ. -ήσω (*ἐν + κορδύλη*)· περιβάλλω διὰ σκεπάσματος, περιτυλίσσω || μετ. παθ. πρκ. *ἐγκεκορδυλημένος*.

ἐγ-κοσμέω, μέλ. -ήσω· θάλλω τι εἰς τάξιν, τακτοποιῶ.

ἐγ-κοτέω, μέλ. -ήσω· ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ, ἐναντίον τινός. Ἐκ τοῦ

ἐγ-κοτος, ον (*ἐν + κότης*)· ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ κότον (ὀργήν, μῖσος), φθονερός, μοχθηρός, κακοήθης, κακεντρεχής.— || *ἐγκοτος* ἀπαντᾷ ἐπίσης ὡς οὐσιαστ. (ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ *κότος*) = ἔχθρα, μνησικακία, μῖσος.

ἐγ-κράζω, μέλ. -κράξομαι· ἀόρ. β' *ἐνέκρᾶγον*· κράζω μεγαλοφώνως, κραυγάζω, φωνάζω δυνατὰ πρὸς τινά, ἐπιπλήττω (μαλλώνω) τινὰ μεγαλοφώνως.

ἐγ-κράτεια, ἢ (*ἐγκρατής*)· τό νά εἶναι τις κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, ἢ αυτοκυριαρχία (λατ. *conpientia*) καὶ

ἐγ-κράτεομαι, ἀπρφ. ὁσὼ ἐγκράτειαν, εἶμαι ἐγκρατής (τ. ἔ. κύριος ἑαυτοῦ). Ἐκ τοῦ

ἐγ-κράτης, ἐς (*ἐν + κράτος*)· ὁ ἔχων κράτος, ἐξ-

ουσίαν || ό κρατῶν στερεά || σπιβαρός (σωματώδης), ισχυρός.— || ό έχων τήν κυριαρχίαν επί τινος, ό κύριός τινος. 2) ό κύριος εαυτού, «έγκρατής» || ό παιδεύων εαυτόν (αυτοδιδάκτος), λατ. continens. 3) μετά κακής σημασ., δκαμπτος, σκληροτρόχηλος.

έγκρατῶς, έπικρ. του έγκρατής' ισχυρώς || ακριβῶς, αὐστηρώς || μετριοπαδῶς.

έγκρίνω, μέλ. -κρίνω' λογίζω (λογοιάζω) έν (ή μεταξύ) || έπιδοκιμάζω, αποδέχομαι, έπικυρώνω.— || θεωρώ τι ως, «έγκρίνω».

έγκροτέοισαι, θωρ. αντί -έουσαι, πληθ. θηλ. μη. του
έγκροτέω, μέλ. -ήσω' κροτῶ (κτυπῶ) εἰς τι || έπι χοροῦ, τηρῶ τόν χρόνον (κρατῶ τόν ρυθμόν) κτυπῶν τόν πόδα.— Παθητ., πυγμαί έγκροτούμεναι = γρόνδοι (πυγμαί) κτυπόμενοι μεταξύ των (πρός άλλήλους).

έγκρούω, μέλ. -σω' κτυπῶ μέσα εἰς τι, καρφῶνω (έμπήγω) || κτυπῶ τι.— || όρχοῦμαι, χορεύω.

έγκρύπτω, μέλ. -ψω' κρύπτω τι μέσα εἰς τι (έντός τινος).

έγκρύφιάζω, μέλ. -άσω (έγκρύφιος)' τηρῶ έμαυτόν κερκρυμμένον || ένεργῶ κρυφά (υπουλως, δολίως).

έγκρυφιάς, -άδος, ή' θηλ. έπιθ. (ή: έγκρυφίας, ό' άρα. ένν. άρτος)' έπί άρτου, ό κρυμμένος, ή ό ψηνόμενος έν σποδῶ («στη χόβολη»), «σταχτόπητα». Έκ του

έγκρυφιος, ον (έγκρύπτω)' ό κερκρυμμένος έντός τινος.

έγκτάομαι, άποθ. μετά μέσ. μέλλ. έγκτήσομαι, πρκ. έγκέκτημαι' άποκτῶ κτήσεις έν ξένη χώρα. Έξ αυτού τό

έγκτημα, -ατος, τό (έγκτάομαι)' τό έν ξένη χώρα κτήμα, έγκτησις.

έγκτησις, -σις, ή' (έγκτάομαι)' τό άποκτάν κτήματα έν ξένη χώρα.

έγκυκάω, μέλ. -ήσω' άνακατώνω, άναμειγνύω, μέσα εἰς τι.

έγκύκλιος, ον (έν + κύκλος)' κυκλικός, έχων σχήμα κύκλου, στρογγύλος.— || ό περιστρεφόμενος έν κύκλω, περιοδικός, ό έρχόμενος γύρω κατά διαδοχήν || έντεῦθεν, γενικός, κοινός || τακτικός, συνήθης.

έγκυκλος, ον (έν + κύκλος)' = έγκύκλιος (τ. έ. κυκλικός).

έγκυκλώω, μέλ. -ώσω (έγκυκλος)' κινῶ τι κυκλικῶς, περίξ.— Μέσον, περιφέρομαι γύρω, περίξ || περιπλανῶμαι || έν αὐστηρῶς παθητ. ένν. περικυκλώνομαι || έν μετβ. ένν. (ως μέσον) περικυκλώνω, περιβάλλω.

έγκύμων, ον, γεν. -ονος (έν + κύμα II)' έγκυμος, έγκαστρομένος.

έγκύος, ον (έν + κύω) = έγκύμων (βλ. λ.).

έγκύπτω, μέλλ. -ψω' κύπτω εἰς τι (ή επί τινος), θλέπω μέσα εἰς τι || είσχωρῶ εἰς τι.

έγκύρω, πρκ. ένεκύρω' μέλ. έγκύρωσ' άόρ. α' ένεκύρωσ' πίπτω έντός (ή επί) τινος || συναντῶ κατά τύχη, συναντῶμαι μετά τινος.

έγκύρσαι, άπρφ. άόρ. α' του έγκύρω.

έγκύστα, τά Λακων. τύπος του έγκστα (8 βλ.).

έγκωμιάζω, μέλ. -άσω και -άσομαι' πρκ. έγκωμιάσασθαι — Παθ., άόρ. α' ένεκωμιάσασθην' πρκ. έγκωμιάσασθαι (οί ηδῆξήμενοι τύποι σχηματίζονται ώσει προήρχοντο έκ ρήμ. συνθέτου, και μη παραγομένου εκ της λ. έγκώμιον)' έπαινώ, έξιμνῶ, «έγκωμιάζω».

έγκωμιον, τό βλ. έγκώμιος Η 2.

έγκώμιος, ον (έν+κώμη)' ό έν τῆ κώμη, έντόπιος. ό έκ του αυτού χωρίου.— || (έν+κώμος)' ό άνγκων εἰς Βακχικόν διάσον ή Βακχικήν έορτήν, ό μετέχων εἰς κόμην έπινίκιον (κατά τόν όποιον ό νικητής ώδηγεῖτο οἶκαδε έν πομπῇ). 2) 'Ως οἰσασατ. τό έγκώμιον (ένν. έπος) = ύμνος ή ώδή εἰς τιμήν του νικητού άδομένη || έπαινετική ώδή, πανηγυρικός.

έγλυμαι, παθ. πρκ. του γλύφω.

έγνωκα, έγνώσθαι, ένεργ. και παθητ. πρκ. του γιγνώσκω.

έγνων, ως, ω, άόρ. β' του γιγνώσκω.

έγνώσθην, παθ. άόρ. α' του γιγνώσκω.

έγ-ξέω, μέλ. -έσω' έγξέω, άποξέω.

έγρῶφην, παθητ. άόρ. β' του γραφω.

έγραψα, ένεργ. άόρ. α' του γραφω.

έγρε-κύδοιμος, ον (έγείρω + κυδοιμός)' ό έγειρων κυδοιμόν (τ. έ. δόρυμον μάχη).

έγρε-μάχης, -ου, ή. και έγρε-μαχος, η, ον (έγείρω+μάχη)' ό διεγείρων μάχη.

έγρεσί-κωμος, ον (έγείρω+κώμος)' ό διεγείρων τούς άνθρώπους εἰς κώμους (τ. έ. βακχικός έορτάς και πομπάς).

έγρετο, γ' έν. έπικ. μέσ. άόρ. β' του έγείρω' Προστ. έγρεο' β' έν. 'Υποτ. έγρη' άπρφ. έγρέσθαι. [βι' έτυμ. βλ. έγείρω].

έγρηγορα, (είμαι έν έγρηγόρσει, είμαι έξυμνος, φρουρῶ) άμτθ. του έγείρω' μη. έγρηγορώς, β' πληθ. Προστ. έγρηγοροθε (έπ. τύπος αντί έγρηγόρατε), άπρφ. έγρηγόραθαι (έπ. τύπος αντί έγρηγορέναι).—θπερσ. έγρηγόρη, γ' έν. έγρηγορεί. Παρ' 'Ομήρω άπαντά ό έπ. τύπος έγρηγορεθα, ού γ' πληθ. έγρηγόρασαι. [βι' έτυμ. βλ. έγείρω].

έγρηγορών, έπ. μη. ώσει έξ ένεστ. έγρηγορώ έσχηματιζόμενος εκ του πρκ. έγρηγορα.

έγρηγορτι (έγρηγορα), έπικρ. άγρόπυως, έν έγρηγόρσει.

έγρήσσω (έκ του έγρηγόρα)' είμαι έξυμνος (άγρυπνος), άγρυπνῶ. [βι'ά την έτυμολ. βλ. έγείρω].

έγροίτο, γ' έν. έπικ. μέσ. άόρ. β' Έκτ. του έγείρω.

έγρόμενος, μη. έπ. μέσ. άόρ. β' του έγείρω.

έγ-χάλινός, μέλ. -ώσω' βάλλω χαλινόν εἰς τό στόμα τινός, χαλινώνω || άναχαιτίζω.— Παθητ., θάλλω χαλινόν εἰς τό στόμα μου, χαλινώνομαι || συγκατοῦμαι, άναχαιτίζομαι.

έγ-χανείται, γ' ένικ. μέλλ. του έγ-χάσκω.— έγ-χανῆ, γ' έν. 'Υποτ. άόρ. β' του έγ-χάσκω.

έγ-χάριζομαι, μέλ. -ίσομαι, άποθ.=χαρίζομαι.

έγ-χάσκω (οί χρόνοι του σχηματίζονται ώσει εκ ρ. *έγ-χάλνω): έγ-χάνομαι' άόρ. β' έν-έχάνον, άπρφ. έγχανείν' χάσκω, άνοίγω τό στόμα, χασμῶμαι || χλευσῶζω, σκώπτω, τινά.

έγ-χέζω, μέλ. -χέσω, ώς. -χεσοῦμαι' πρκ. έγκέχοδα.—λατ. incasco' χέζω έν... άποπατῶ (άπό φόβου) || μητρ. μετ' αἰτ., φοβοῦμαι τινα, τόν τρέμω.

έγχειάων, έπ. γεν. πληθ. του έγχειή.

έγχει-θρόμος, ον (έγχος + βρέμω)' ό θροντῶν διά του έγχους (έπί της 'Αθηνῶς), φοβερός πολεμιστής.

έγχειή, ή (έγχος)' δόρυ, λόγχη.

έγχειή, έπ. αντί έγχεή, γ' έν. 'Υποτ. του έγχέω.

έγχει-κέραυτος, ον (έγχος + κεραυνός)' ό έξακοντίζων τούς κεραυνοῦς ώς δόρατα.

έγ-χειρέω, μέλ. -ήσω' άόρ. α' έν-χειρήσασ (έν + χεῖρ)' λαμβάνω τι εἰς τάς χεῖράς μου || βάλλω τήν χεῖρά μου επί τινος, έπιχειρῶ, άναλαμβάνω, τι. Έξ αυτού τό

έγ-χειρήμα, -ατος, τό (έγχειρέω)' τό έπιχειρεῖν, έπιχειρήσις, προσπάθεια (πρβλ. 'Ησυχ. «έγχειρήμα' τόλημα' επιτήδευμα»).

έγ-χειρήσις, -σις, ή (έγχειρέω)' τό έπιλαμβάνεσθαι πράγματός τινος, τό έπιχειρεῖν τι, έπιχειρήσις.

έγ-χειρητέον, ρήμ. έπιθ. του έγχειρέω' πρέπει νά έπιχειρή τις.

έγ-χειρητής, -οῦ, ό (έγχειρέω)' ό έπιχειροῦν τι || ό ριψοκίνδυνος.

έγ-χειρητικός, ή, όν (έγχειρέω)' ό έπιχειρηματικός, ριψοκίνδυνος.

έγ-χειρίδιος, ον (έν+χείρ)' ό έν τῆ χειρῖ (κρατούμενος).— || ως οἶα. τό έγχειρίδιον=μαχαιρίδιον, «λάζος», ξιφίδιον. 2) σύντομον βιβλίον, πρόχειρον βιβλίον.

έγ-χειρίζω, μέλ. -ίσω, άττ. -λῶ (έν+χείρ)' θέτω εἰς τάς χεῖράς τινος, παραδίδω, έμπιστεύομαι τι εἰς τινα.— Μέσον, παίρνω «εἰς τό χέρι», άναλαμβάνω, άναδέχομαι, έπιχειρῶ.

έγ-χειρί-θετος, ον (έν+χείρ+τίθημι)' ό τιθέμενος εἰς χεῖράς τινος, ό παραδοθεῖς (ό έγχειρισθεῖς) εἰς χεῖράς τινος.

έγγειω, έπικ. αντί *έγγεω*.

έγγελειον, τό, ύποκρ. του *έγγελυς** μικρόν χέλι, χελόκι.

έγγελειος, ον (*έγγελυς*)* ό άνήκων εις έγγελυν, ό εκ χελίου, χελύσιος.

***ΕΓΓΕΛΥΣ, -υος**, ή πληθ. *έγγέλυες*, άττ. *έγγέλεες, -εων*.— χέλι, λατ. *anguilla*.— Παροιμ. *έγγέλεις θηρώμα* = άρέσκομαι να ψαρεύω εις θολά νερά (δημιουργώ ταραχάς δι' ίδιον κέρδος).

***Ετυμ.**: ίσως έχει προέλθει εκ διασταυρώσεως του *αίθων*(h)ι.— (λατιν. *anguis*, παλ-πρωσ. *angis*) και του **eghi* (έλλ. *έχης, έχιδνα*) * πρβλ. και λατ. *anguilla* (<έθgheiva μετά a- αντί e- κατά το *anguis*) πρβλ. και τάς λ. λ. *έχης, όφεις*, Λεσβ. *έμβρηεις* κατ' άλλους τό *έγγελυς** *άγγελυς* είναι σύνθετον τής 'Ιαπετ. γλώσσας, συγγ. τφ λατ. *anguilla* (<**anguilva*), και έξ ένός δευτέρου συνθετικού **-elus* (ούχι ένόν προς τό γερμ. *aal*=έγγελυς).

έγγεσι-μωρος, ον* ό μαχόμενος δια του έγγχους (μέ τό δόρυ).

***Ετυμ.**: άβεβ. έτυμολ. ώς προς τό β' συνθετ. *-μωρος* (β:ότι α' συνθετ. είναι βεβαίως τό *έγγχος*) κατά την επικρατούσαν γνώμην *-μωρος*=ό περίφημος, ό διακρινόμενος, εις τι πρβλ. *ιδ-μωρος*=περίφημος δια τά βέλη || όμηρ. *ύλακό-μωρος*=ό εκπέμπων ίσχυράς ύλακάς || ίων. *σινά-μωρος*=ό λέδθριος, άδηφάγος, άκόλαστος || πρβλ. παλ-ιρλ. *mār, mōr* (=μέγας), παλ-γερμ. *marī*=μεγαλοπρεπής, μέγας* Gaul. *-māros* έν χρυ. όνόμ., ώς *Nerto-māros, Smerio-māra** Σλαυ. *-meru* έν λ. *Vladi-mérī* κλπ., ίαπετ. **mero-*, **mōro-*, πρβλ. τά παραθ. παλ-ιρλ. *māo mō*, Γοτθ. *maiza* (=μειζων), Όσκ. *mais* (= μάλλον)* έξ ίαπ. ρ. *mō, mō* (ριζ. βάζης *amē*, πρβλ. έν Bois. λ. λ. *άμη I, άμη II, άμης, μάρη*).

έγγεσ-πάλος, ον (*έγγχος+πάλλω*)* ό πάλλων τό δόρυ, μαχητής, πολεμιστής.

έγγεσ-φόρος, ον (*έγγχος+φέρω*)* ό φέρων έγγχος.

έγγεύντα, Δωρ. αντί *έγγχόντα*, μεζ. έν. του *έγγεω*.

έγγ-χέω, μέλ. *-χεω** άόρ. α' *ένέχεια*, έπ. *ένέχεια** Παθ. πρκ. *έγκέχμαι** χέω (χύνω) τ' έντός τινος.— Μέσον, χύνω (δι' έμαυτόν), βέω || χύνομαι.— || γεμιζω (πληρώ) τ' χύνων έντός: *έγγχέαι κρατήρα* = γεμίζωιν φιάλην.

έγγ-χθόνιος, ον (*έν+χθών*)* ό έν τή γή, γήϊνος || έγγχώριος (λατ. *indigena*).

***ΕΓΧΟΣ**, τό* δόρυ, λόγχη* τό έγγχος άπειλείτο εκ δύο μερών, εκ τής *αίχμής* και εκ του *δόρατος* (τ. έ. του κονταριού).— || Γενικώς, όπλον, ζήφος, βέλος.— μετρ. *φροντίδος έγγχος*=τό όπλον. τής σκέψεως.

***Ετυμ.**: *έγγχος*, όμηρ. *έγγχίη*, όμηρ. *έγγεσ-παλος, έγγεσ-φόρος** άβεβ. έτυμολ.* κατά τινες *έγγχος*= δόρυ, λόγχη, εκ ξύλου άγρίας άγλαδιās *όγγχη* = άχλαδιά* *άχράς, άχρεδός*= άγριασχυδι* πρβλ. *άχράς* (πολύ άμυβόλον)* κατ' άλλους συγγ. τφ ιρλ. *māpāis* (Κελτ. **magn-engsi*-, *engsi*- <**engos*=έλλ. *έγγχος* (άλλά και τουτο άμφίβολον). Κατ' άλλους τέλος συγγ. τφ παλ-σλαυ. *pro-nozifi* (=διατρυνώ), *nozi*, Λεττ. *nažis* (=μαχαίριον), παλ-σλαυ. *niza* (=έμπνηγνώ), παλ-γερμ. *nagan* (= κόπτω δια τών όδόντων), *ροκανίζω*)* *σανκρ. áksuh* (=διατρυνώ) (α-<Ϸ-), 'ιρλ. *ness* (=τραύμα) (<**nescō*-), έλλ. *νύσσω*, άττ. *νύττω* (μέλλ. *νύξω*) = κεντώ, πλήττω.

έγγουσα, ή=*άγγουσα* (ε βλ.).

έγγ-χραίνω=τφ έπρω.

έγγ-χράω και έγγ-χραύω ώδω τι έναντίον, τρίβω τ' εις τι: *ένέχραυεν ές τό πρόσωπον τό σκήπτρον*=ώδει (έτριβεν, έσπρωγχε) τό σκήπτρον εις τό πρόσωπον (του άλλου). 'Απαντ' ώς. και ε παθητ. πρκ.: *έσαν προς τινας και άλλους έγκεχρημένοι* (ένν. *πόλεμοι*)=είχον δε και έναντίον άλλων τινών έπίσης έπιχειρηθή πόλεμοι.

έγγ-χρέμπτομαι, άποθ. πτύω έντός, εκβάλλω φλέγματα, άποχρέμπτομαι.

έγγ-χρήζω* έχω χρείαν, έχω άνάγκην, χρειάζομαι: *τά έγγρηζόντα*=τά χρειώδη, τά άναγκαία (τά *έπιτηθεία*).

έγγ-χρίπτω, μέλ. *-ψω** άόρ. α' *ένέχριμψα*, μεζ. *έγγχρίμψας*.— Παθητ. *άόρ. α' ένεχρίμψθην*, μεζ. *έγγχρίμψθεις* (*έν+χρίπτω*)* φέρω έγγχός εις... , προσ-εγγίζω τι εις τι, προσωδω, προστριβω, παύσοω, κτυπώ: *έγγχρίπτω την βάριν τή γή* = φέρω τό πλοϊον πλησιέστατα εις τήν ξηράν || ώς. *έπιτίθειμαι*, πιέζω ίσχυρώς.— || *ω* σο. *καίται*: και άμτβ. έν τε τφ άνεργ. και παθητ., *έπιπίω*, προσβάλλω, καταδιώκω.

έγγ-χρίπτω, παράλλ. τύπος του προηγ.

έγγ-χριστος, ον* ό έγγχρίμενος, κατάλληλος προς τό χρίειν, κατάλληλος δι' έγγχρισμα (φάρμακον). 'Εκ του

έγγ-χρίω* χρίω, άλείφω, προστριβω.— || *ω*ς τό *έγγ-χρίπτω*, *έπιπίτω*, *έπιτίθειμαι*, προσβάλλω.

έγγ-χρονίζω, μέλ. *-ίωω*, άττ. *-ίω* (*έν+χρόνος*)* χρονοτριβώ, χρονίζω, άργοπορώ, θραδύνω.

έγγ-χυτρίζω, μέλ. *-σω** θέτω τι, εκδέτω τι, έν χύτρο (έν πηλίνω άγγείο).

έγγ-χωρεύω, μέλ. *-ήσω** δίδω (παρέχω) τόπον (διά να γίνη τι) || κάμνω τόπον δια τι, παραχωρώ, ύποχωρώ || ύποχωρώ, έπιτορώ, παραδέχομαι. 2) *άπρωσ. έγγχωρεί*=είναι δυνατόν, είναι έπιτετραμμένον* *έτι έγγχωρεί*=ύπάρχει άκόμη καιρός.

έγγ-χώριος, α, ον, ώς, -ος, -ον (*έν+χώρα*)* ό έν τή χώρα, άνήκων εις τήν χώραν, έντόπιος, έγγχώριος.

έγγ-χωρος, ον=*έγγχώριος* (ε βλ.).

***ΕΓΩ**, λατ. *ego** *προσωπ. άντων. α' προσ., έπικ. και αιολ. έγών* πρό φων.— *έπιτεταμ. δια συνθέσ. μετά του έγκλιτ. γε*: *έγωγε* (λατ. *equidem*)=έγώ βεβαίως, έγώ τουλάχιστον* Δωρ. *έγώγα* και *έγώγγα** Βοιωτ. *ίώγγα* ή *ίώγα**—γεν. **ΕΜΟΥ**, *έγκλιτ. ΜΟΥ*, λατ. *MEI*, *έπ. και ίων. έμέο, έμευ, μεν*, *έπικ. ώς. έμεϊο, έμέθεν*, *Αϊολ. και Δωρ. έμευς** Βοιωτ. *έμοϋς*.— Δοτ. *έμοι*, *έγκλιτ. μοι** Δωρ. *έμίν*.— *Αϊτ. έμέ*, *έγκλιτ. με*.— *Δυϊκ. όνομ. και αϊτ. ΝΩ*, *έπικ. νωϊ*, λατ. *NOS** γεν. και δοτ. *νών*, *έπικ. νωϊν*.— Πληθ. *όνομ. ήμεις*, Δωρ. *άμεις*, *Αϊολ. άμμε*.—γεν. *ήμειν*, *ίων. και έπ. ήμειν*, *έπ. ώς. και ήμειων*, Δωρ. *άμειν*, *αιολ. άμμειν*.—Δοτ. *ήμίν*, *ώς. ήμιν* ή *ήμίν*, Δωρ. *άμίν*, *άμιν*, *αιολ. άμμι*, *άμμεσι*.— *Αϊτ. ήμās*, *ίων. ήμείας*, *έπικ. και Αϊολ. άμμε*, Δωρ. *άμεί*.

***Ετυμ.**: συγγ. τφ *σανκρ. ahám* (h <gh), *Ζενδ. azóm*, παλ-περο. *adam*, 'Αρμ. *es* (<**ec*), λατ. *ego*, γοτθ. *ik*, παλ. γερμ. *ih, iha** π'ασι δε τούτοις ύπόκειται ως βάζης τό *ιαπ. *eg-*, **egh-*, *έξ ου όδ. ος*. **eg(h)óm*.

έγώγα, Δωρ. αντί *έγωγε* (βλ. *έγώ*).

έγώδα, άττ. κατά κρ'ασι έν τού *έγώ οίδα*.

έγώμαι, άττ. κατά κρ'ασι έν τού *έγώ οίμαι*.

έγών, έγώνω, Δωρ. αντί *έγώ, έγωγε*.

έδάνν, *ης, η, άορ. β'* του *ΔΑΩ* (ε βλ.).

έδαισα, -άμην, *ένεργ. και μέσ. άορ. α'* του *δαίνυμι*.

έδάκον, *άορ. β'* του *δάκνω*.

έδάμην, παθ. *άόρ. β'* του *δαμάω*.

έδάνός, ή, όν (*έδω*)= *έδωδιμος*, φαγώσιμος.

έδάνός, ή, όν (*άδειν*)* γλυκύς, εύγευστος || *έξαι-ρετος*, εύχάριστος.

***Ετυμ.**: Κατ' άλλους είναι σκωτειν. έτυμολ., ή δε συγγέν. προς τά *ήδύς, ήδομαι, άνδάνω* και προς τό *σανκρ. svadati* (=καρυκεύω) άπορρίπτεται υπ' αυτών. Κατ' άλλους *έδανός*=εωύδης (πρβλ. μεσαιων. Γερμ. *wāz*= άρωμα, *wāzen*=ανάδιδεν όσμήν), *έξ* *ιαπ. *ve-d-*, **ve-d-*, εκ ρ *vē-* (βάζ. *avē*) =φυσάν, πνέειν.

έδάρην, παθ. *άορ. β'* του *δέρω* (ε βλ.).

έδαρδον, *ένεργ. άόρ. β'* του *δαρθάω*.

έδαρκον, κατά μεταθesis αντί *εδράκον*, *άορ. β'* του *δέρκομαι*.

άδάσάμην, μέσ. *άορ. α'* του *δατέομαι*.

έδαφίζω, μέλλ. *-ίωω*, άττ. *-ίω** ίσοπεδώνω, καθ-ιστώ τ' έπίπεδον, κατεδαφίζω. 'Εκ του

έδαφος, -εος, τό (*έξομαι, έδος*)* πυθμήν, ή βάσις παντός πράγματος, τό θεμέλιον || τό *έδαφος*: *έδαφος νηός*=ό πυθμήν του πλοϊου, τό κύτος του πλοϊου (τό άμπάρι) || *ω*ς. τό ίσόγειον πάτωμα, λιθόστρωτον || τό *δάπεδον*.

***Ετυμ.**: 'Εκ τής αυτής ρίζης, *έξ* *ής* και λ. λ. *δάπ-*

εδον, τάπ-ης· ἔδαφος, ἔδεθλον (=θάσις), μετὰ ψιλῶν πνεύματος λόγῳ ἀνομοιώσεως τοῦ ἐν ἀρχῇ τῆς ῥίξης θασεὸς φθόγγου (ῥ. *hed- (sed-) πρὸς τοὺς ἐπομένους θασει φθόγγους (φ, θ)).

ἔδδαισα, ἐπικ. ἀντὶ **ἔδεισα**, ἀόρ. α' τ. ὑ **δεῖδω**.
ἔδέγγην, ἐπ. ἀόρ. ε' τοῦ **δέχομαι**.
ἔδεδέατο, ἰων. ἀντὶ **ἐδέδεντο**, γ' πληθ. παθητ. ὑ-περσ. τοῦ **δέω** (=δένω).

ἔδεδέγγην, ὑπερσ. τοῦ **δέχομαι**.
ἔδεδέκειν, ὑπερσ. τοῦ **δέω** (=δένω).
ἔδέδισαν, γ' πληθ. ὑπερσ. τοῦ **δεῖδω**.
ἔδεδήματο, ἰων. γ' πληθ., καὶ **ἐδέδηματο**, γ' ἐνικ. παθητ. ὑπερσ. τοῦ **δέω**.

ἔδεδοίκεσαν, γ' πληθ. ὑπερσ. τοῦ **δεῖδω**.
ἔδεδομένη, παθητ. ὑπερσ. τοῦ **δίδομι**.
ἔδεδοκίειν, ἐνεργ. ὑπερσ. τοῦ **δίδομι**.
ἔδεήθην, παθ. ἀόρ. α' (μετὰ μέσ. σημ.) τοῦ **δέω** (=ἔχω ἀνάγκην, στεροῦμαι).

ἔδέησα, ἀόρ. α' τοῦ **δέω** (=στεροῦμαι, ἀπέχω).
ἔδέηθη, παθ. ἀόρ. α' τοῦ **δέω** (=δένω).
ἔδέιδίμεν, -ισαν, ἐπ. α' καὶ γ' πληθ. ὑπερσ. τοῦ **δεῖδω**.

ἔδειμα, ἀόρ. α' τοῦ **δέω**.
ἔδειξα, ἀόρ. α' τοῦ **δεῖκνυμι**.
ἔδειρα, ἀόρ. α' τοῦ **δέω**.
ἔδεισα, ἀόρ. α' τοῦ **δεῖδω**.
ἔδεκτο, ἐπ. γ' ἐν. συγκεκ. ἀόρ. ε' τοῦ **δέχομαι**.

ἔδέμεν, ἐπ. ἀντὶ **ἔδειν**, ἀπρφ. τοῦ **ἔδω**.
ἔδεξα, -άμην, ἰων. ἀντὶ **ἔδειξα**, -άμην, ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀόρ. α' τοῦ **δεῖκνυμι**· ἀλλ' **ἔδεξάμην** εἶναι ὡς καὶ ἀόρ. α' τοῦ **δέχομαι**.

ἔδεσμα, -ατος, τό (ἔδω)· τροφή, φαγητόν, προσφάγιον.
ἔδεστής, -οῦ, ὁ (ἔδω)· ὁ τρώγων, ὁ καταβροχθίζων.

ἔδεστός, ἡ, ὄν (ἔδω)· ἐδώδιμος, φαγώσιμος, καταλλῆλος διὰ φάγωμα.— || φαγωμένος, φαγωθεὶς || καταναλωμένος.

ἔδειψα, ἀόρ. α' τοῦ **δένω** (= χρειάζομαι, ἔχω ἀνάγκην).
ἔδήδεσμαι, παθητ. πρκ. τοῦ **ἐσθίω**.
ἔδήδοκα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ **ἐσθίω**.
ἔδήδοται, γ' ἐν. παθ. πρκ. τοῦ **ἔδω**.

ἔδηδός, μτχ. πρκ. τοῦ **ἔδω**.
ἔδηιουν, ἀττ. **ἐδήουν**, ποτ. τοῦ **δηῖω**.
ἔδησα, ἀόρ. α' τοῦ **δέω** (δένω) ὡς ἐπ. ἀόρ. α' τοῦ **δέω** (=ἔχω ἀνάγκην).

ἔδητῶς, -ῶος, ἡ (ἔδω)· φαγητόν, τροφή.
ἔδηθη, παθητ. ἀόρ. α' τοῦ **δάκνω**.
ἔδηωσα, **ἔδηώθην**, ἐνεργ. καὶ παθητ. ἀόρ. α' τοῦ **δηῖω**.

ἔδαιήσα, ἀόρ. α' τοῦ **δαιάω**.
ἔδιδάξα, ποιητ. **ἐδιδάσκησα**, ἀόρ. α' τοῦ **διδάσκω**.
ἔδίδουν, πρκ. τοῦ **δίδομι**, ἐσχηματισμένους ὡσεὶ ἐξ ἐν. **διδῶ**.

ἔδισήμην, πρκ. τοῦ **δίξημαι**.
ἔδίνηα, ἀόρ. α' τοῦ **δαινῶ**.
ἔδικον· βλ. **δικεῖν**.
ἔδίνευσα, **ἔδίνησα**, ἀόρ. α' τοῦ **δινεύω**, **δινέω**.
ἔδίψα, ἀόρ. α' τοῦ **διψάω**.

ἔδίωξα, **ἔδίωχθην**, ἐνεργ. καὶ παθητ. ἀόρ. α' τοῦ **διώκω**.
ἔδμεναι, ἐπ. ἀπρφ. ἐν. τοῦ **ἔδω**.
ἔδμηθην, παθητ. ἀόρ. α' τοῦ **δαμάω**.

ἔδνα, ἐπ. **ἔδνα**, τά· γαμήλια δῶρα. 1) ἐκ μέρους τοῦ μνηστήρος πρὸς τὴν μνηστήν. 2) ἐκ μέρους τοῦ μνηστήρος πρὸς τὸν πατέρα τῆς μνηστής. 3) ἡ διδομένη εἰς μνηστήν ὑπὸ τῶν γονέων τῆς προῖξ, λεγομένη ὡσαύτως καὶ **φερηή** ἢ **προίξ**. 4) γαμήλια δῶρα διδομένα εἰς τοὺς νεογμφοὺς ὑπὸ τῶν κεκλημένων.

Ἔτυμ.: **ἔδνω**· ***Fhednon** ἀντὶ ***Fednon** ἐξ ἐπιδράσεως τοῦ ***Fhadús** (=ῥῆδός) πρβλ. παλ-σλαυ. **véno** (<***vedno**) = προίξ, πθ. ἰαπ. **véd(h)mo-**, πρβλ. παλ-γερμ. **widemo** (προίξ)· ἐξ ἰαπ. ῥ. **ved(h)** (= ὑπανδρεύομαι). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἔδνάομαι, ἀποθ.=**ἔδνώω** (ὁ βλ.). Ἐκ τοῦ **ἔδνα**.

ἔδνώω, μέλ. -ῶσω (**ἔδνα**)· προικίζω, ὑπόσχομαι δῶρα. Ἐκ τοῦ

ἔδνωτής, ἐπικ. **ἔδνωτής**, -οῦ, ὁ (**ἔδνώω**)· ὁ προικίζων, προικοδότης, ὁ πατὴρ ὁ δίδων προίκα εἰς τὴν θυγατέρα.

ἔδόδην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ **δίδομι**.
ἔδοκέμεν, ὑορ. ἀντὶ **ἔδοκούμεν**, α' πληθ. πρκ. τοῦ **δοκέω**.

ἔδοκῆσα, ἀόρ. α' τοῦ **δοκέω**.
ἔδοκίμασα, **ἔδοκίμάσθην**, ἐνεργ. καὶ παθητ. ἀορ. α' τοῦ **δοκιμάζω**.
ἔδομαι, μέλλ. τοῦ **ἔδω** καὶ **ἐσθίω**.

ἔδομεν, **ἔδοτε**, **ἔδοσαν** (ὑορ. **ἔδον**), πληθ. ἀορ. ε' τοῦ **δίδομι**.
ἔδοντι, ὑορ. ἀντὶ **ἔδουσι**.
ἔδοξα, ἀόρ. α' τοῦ **δοκέω**.

ἔδοξώθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ **δοξῶ**.
ἔδος, -εος, τὸ (**ἔζομαι**)· τόπος ἐπὶ τοῦ ὁποίου κάθηται τις, ἔδρα, κάθισμα, θέσις. 2) ἔδρα, κατοικία, θρόνος, κυριεὶς ἐπὶ τῶν θεῶν. 3) θεμελιώσις, θεμέλιον, βάσις, βάθρον ἀγάλματος || ὡς. ἐξ καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ ἀγαλμα.— || τὸ κάθησθαι, ἡ ἐνεργεία τοῦ καθίζειν· **οὐχ ἔδος ἐστί** = δέν εἶναι ἀκόμη καιρὸς νὰ καθίσθαι τις.

Ἔτυμ.: **ἔδος**, **ἔδρα**, **ἔδραον**, **ἔδωλιον** εἶναι πάντα ὑμῶριζα· **ἔδος**=**σανος**. **sádan** (=τόπος, θέσις)· πρβλ. **Zeiv**. πκλ-περσ. **hadis-** (-iš- <-es- ἢ -is-) (=κατοικία), Λατ. **sēdēs**, **sēdile** (=κάθισμα), πκλ-ιτλ. **suide** (<***sodjou** = λατ. **solium** = θρόνος)· ἰαπ. ῥ. **sud**· βλ. τὰς λλ. **ἔζομαι** λακ. **ἐλλά**.

ἔδομαι, μέλ. τοῦ **ἔζομαι**.
ἔδρα, ἐπικ. καὶ ἰων. **ἔδρη**, ἡ (**ἔζομαι**)· πᾶν μέρος ἢ πρᾶγμα ἐφ' οὗ κάθηται τις, κάθισμα, θρανίον κλπ. 2) ἔδρα, κατοικία, κυρ. ἐπὶ τῶν θεῶν, ναός, βωμός. 3) θεμέλιον, βάσις, βάθρον.— || τὸ νὰ κάθηται τις ἡσυχῶς, νὰ παραμένη ἀδρανῆς ἢ ἀργῶς, ἀργοπορία, χρονοτριβή· **οὐχ ἔδρας ἀκμῆ** = δέν εἶναι καιρὸς «γιά χάσιμο», δέν εἶναι νὰ χρονοτριβῇ κανεὶς. 2) συνεδρία, συνέλευσις, σύνοδος.— || τὰ ὀπίσθια, ὁ πρωκτός.— |δὲ ἔτυμολ. βλ. **ἔζομαι**, **ἔδος**].

ἔδραθον, ποιητ. ἀντὶ **ἔδραθον**, ἀόρ. β' τοῦ **δραθάνω**.
ἔδραϊός, α, ον (**ἔδρα**)· καθήμενος, καθιστικός.— || ἀσάλευτος, σταθερός, βέβαιος, στερεός. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἔδραϊώω (**ἔδραϊώω**), μέλ. -ῶσω· καθιστῶ τὴν ἔδραϊον, ἔδραϊώνω, στερεώνω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἔδραϊώμα**, -ατος, τό=ἡ στερεώσις, τὸ θεμελιώμα.

ἔδρακομένη, μέσ. ἀόρ. β' τοῦ **δέρκομαι**.
ἔδράκον, **ἔδράκην**, ἐνεργ. καὶ παθητ. ἀόρ. ε' τοῦ **δέρκομαι**.

ἔδραμον, ἀόρ. β' τοῦ **τρέχω**.
ἔδραν, ἀόρ. β' τοῦ **διδράσκω**.
ἔδράνον, τὸ (**ἔδρα**)· θρόνος, κάθισμα, κατοικία.

ἔδρασα, ἀόρ. α' τοῦ **δράω**.
ἔδρη, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ **ἔδρα**.
ἔδρησα, ἰων. ἀντὶ **ἔδρασα**, ἀόρ. α' τοῦ **δράω**.

ἔδραίομαι, Παθ. (**ἔδρα**)· κάθημαι || ἐπικ. ἀπρφ. **ἔδραίοσθαι**· ἐπ. γ' πληθ. πρκ. **ἔδραίοωντο**.
ἔδρο-στρόφω, ὁ (**ἔδρα**+**στρέφω**)· ὁ παλαιστής, ὁ ἀνατρέπων τὸν ἀντίπαλόν του διὰ τῆς κοινῶς καλουμένης «τρικολοποδιᾶς».

ἔδρυφα, **ἔδρυφθην**, ἐνεργ. καὶ παθητ. ἀορ. α' τοῦ **δρύπτω**.
ἔδυν· α' ἐν. ἐνεργ. ἀορ. β' τοῦ **δύω**, ἀλλὰ καὶ ἐπ. τύπος τοῦ γ' πληθ. τοῦ αὐτοῦ χρόνου ἀντὶ **ἔδυσαν**.

ἔδυνάσθην ἢ **-ήθην**, ἀόρ. α' τοῦ **δύναμι**.
ἔδυνέατο, ἰων. γ' πληθ. πρκ. τοῦ **δύναμι**.
ἔδύσεο, -ετο, ἐπικ. ἀντὶ **ἔδύσω**, -ατο, β' καὶ γ' ἐνικ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ **δύω**.

ἔδυστύχησα, ἀόρ. α' τοῦ **δυστυχεῖω**.
ἘΔΩ, ἰων. πρκ. **ἔδεσκον**· μέλλ. **ἔδομαι**· ἐνεργ. πρκ. **ἔδηδα**, παθ. πρκ. **ἔδηδομαι**· πάντες οὗτοι εἶναι ἐπικοί τυποὶ διὰ τοὺς ἀττ. τύπους βλ. **ἐσθίω**· τρώγω, κατατρώγω, καταβροχθίζω. Ἐν μεταφ. ἐνν.: **οἶκον ἔδουσι**=ἀναλίσκουσι (σπαταλοῦσι) ὅλα τὰν τὰ ὑπάρχοντα—**θυμὸν ἔδοντες**=τρώγοντες (τ. ἔ. φθείροντες, ἀναλίσκοντες) τὴν ψυχὴν τῶν (τὴν ψυχικὴν τῶν διὰθεσιν, ἢ τὴν ζωὴν τῶν).

Έτυμ. : δημρ. άπρω. *έδμεναι*, μέλλ. *έδομαι*, άιτ. πρκ. *έδηδοκα*· δημρ. *έδωδη*, *έδητύς* -ύος, *έδεσμα* «έ-δηδών» *φαγέδαινα»* ('Ηουχ.)· *έδω* = λατ. *edō* (πρβλ. λατ. *prandium*=πρόγευμα (<**prām-edjōm* <**pram* (=εύδύς) + **ed-*, *pransus* <**prām-[e]d-tos*) λατ. *edo*, *es-i*, *ess-e*, *es-us*, *es-urio*, *es-ca* (πρβλ. και γερμ. *essen*). Πρβλ. *σασοκρ. admī* (: *έδ-μεναι*), γ' έν. *átī* (= τρώγειν)· *σασοκρ. mty*. *ādivas-*, λατ. πρκ. *ēdimus*, παλ-ολαυ. *jadi* (<**ēdis* (=τροφή), λατ. *ēscā* (τροφή) <**ēds-qā*=λιθ. *eska* (δόλωμα, παγίς)· έν πζαι τούτοις υπόκειται *ιαπατ. β. ēd-* (=τρώγειν). Βλ. και τας λλ. *έσθίω*, *είδαρ*, *έδδύς*, *έδρπον*. Έξ αυτόσδ τέ

έδωδη, ή (έδω)· τροφή, φαγητόν, έδωδίμα (τ. έ. τρώφιμα δι' ανθρώπους) || χόρτος διά κτήνη || δόλωμα δι' άλιείαν. Έξ αυτόσδ τέ

έδωδιμος, *ον* (έδωδη)· φαγώσιμος· τά έδωδίμα = ζωοτροφία, προμήθειαι, έφόδια.

έδωκα, *άόρ. α'* τού *δίδομαι*.

έδωκλιον, τό (έδως)· κόθισμα, έδρα, κατοικία, έν-διαίτημα.— || έν πλοίοι, κάθισμα τών κωπηλατών (λατ. *transstrum*).

Έε ποιητ. άντι *έ* = αυτόν (ού, οί, έ, ή βλ.).

έδνα, **έδδνώ**, **-ωτής**, έπ. άντι *έδνα*, *έδδνώ*, *έδδνώτης*.

έίδομαι, έπικ. άντι *είδομαι*, μέσ. τού *είδω*.

έικοσά-βοιος, **έίκωσι**, **έίκώσορος**, **έικο-**

στός· έπικ. τύποι άντι τών άρχομένων από *είκ-*.

είλεον, έπικ. άντι *είλεον*, πρτ. τού *είλέω*.

είπα, *ας, ε, έιπον*, *ες, ε'* έπικ. άντι *είπα*, *είπον*.

είς, έπικ. άντι *είς*.

είσαο, **είσατο**, **είσαόσθην**, έπικ. *έ'* και *γ'* ένικ., και *γ'* θυίκ. *άόρ. α'* τού *είμι*.

είσατο, **είσαμένος**, έπικ. *γ'* ένικ. και *μτχ. μέσ. άόρ. α'* τού **είδω*.

έέλδομαι, **έέλωρ**, έπικ. άντι *έλδομαι*, *έλωρ*.

έελμαι, **έελμένος**· Όριστ. και *μτχ. πχθ. πρκ. τού* *είλω*.

έέλομαι, έπικ. άντι *έλομαι*.

έέλομαι, έπικ. άντι *έλομαι*, *άπρτ. άόρ. α'* τού *είλω*.

έέργαθον, έπικ. άντι *είργαθον*.

έεργε, **έεργμένος**, **έεργνυμι**, **έεργω**· έπικ. άντι *είργ-*.

έεργμένος, *μτχ. παθ. πρκ. τού* *είργω*.

έέρση, **έερσήεις**· έπικ. άντι *έρση*, *έρσήεις*.

έέρτο, έπικ. *γ'* έν. παθ. ύπερο. τού *είργω*.

έέρχατο, έπικ. *γ'* πλγθ. παθ. ύπερο. τού *είργω*.

έέσσατο (Α), έπικ. *γ'* έν. μέσ. *άόρ. α'* τού *έννυμι*.

έέσσατο (Β), έπικ. *γ'* έν. μέσ. *άόρ. α'* τού *ίζω*.

έεσατο, έπικ. *γ'* έν. παθητ. ύπερο. τού *έννυμι*.

έζευγμένος, *μτχ. παθ. πρκ. τού* *ζεύγνυμι*.

έζευξα, **έζευχθην**, *ένεργ. και* *παθητ. άόρ. α'* τού *ζεύγνυμι*.

ΕΖΟΜΑΙ, μέλλ. *έδοῦμαι*· πρτ. και *άόρ. α'* *έζόμην* (έκ β. 'ΕΔ-, βλ. *έδος*)· καθίζω έμαυτόν, κάθηναι· *έπί χθονί έζέσθην* = εκάθισαν χαμαί (κατά γής), καθήλθον προς τήν γην (προς τά κάτω).

Έτυμ. : *έζομαι* (**sed-*) πρβλ. *έδος*, *έδρα*, *ίζω*, *ίδρῶν* *σασοκρ. sad-* (*sīd-ā-mi*)=κάθηναι, *sād-ajā-mi* (=καθίζω), *sād-as* (δέσις, κάθισμα)· *Zenb. had-* (κάθηναι), *hadhis* (=κάθισμα, κατοικία)· πρβλ. *ώσ. sedeo, sēdo, sīdo, sedes, solium*· παλ-γερμ. *sizzen* (*sitzen, setzen*)· Γοτθ. *sifam, *sitjan, satjan*· Λιβ. *sed-mi*, *άπρτ. sed-efi*. Έν πζαι τούτοις υπόκειται *ιαπ. β. *sed-*, **sod-*.

έζύγην, *άόρ. β'* τού *ζεύγνυμι*.

έζωμαι, *παθητ. πρκ. τού* *ζώννυμι*.

έη, *ίων. άντι* *ή*, *γ'* ένικ. ύπστ. τού *είμι*.

έή, θηλ. τού *έός*.

έήκε, έπικ. άντι *ήκε*, *γ'* ένικ. *άόρ. α'* τού *ήμι*.

έήν, έπικ. άντι *ήν*, *γ'* έν. πρτ. τού *είμι*.

έήνδανε, έπ. άντι *ήνδανε*, *γ'* έν. πρτ. τού *άνδάνω*.

έήος, *γεν. άόρ. γέν. τού* *έūs* (β βλ.).

έής, έπικ. άντι *ής*, *γεν. θηλ. τής* *άναφορ. άντων. ός, ή, ό*.— Όμοσ *έής* είναι *γεν. θηλ. τής* *κητε. άντων. γ'* *πρσα. έός*.

έησθα, έπικ. άντι *ής*, *β'* έν. πρτ. τού *είμι*.
έησι, έπ. άντι *ή*, *γ'* ένικ. Έπστ. τού *είμι*.
έθαλπα, **έθάλφθην**, *ένεργ. και* *παθητ. άόρ. α'* τού *θάλπω*.

έθάνων, *άόρ. β'* τού *θνήσκω*.

έθάς, **-άδος**, *δ. ή* (*έθος*)· συνειδισμένος, συνήθης.

έθαψα, **έθάφθην**, *ένεργ. και* *παθητ. άόρ. α'* τού *θάπτω*.

έθεησάμην, *ίων. άόρ. α'* τού *θεάομαι*.

ΈΘΕΙΡΑ, ή· ή θριξ || παρ' Όμηρῳ (πάντοτε κατά πλγθ.) ή χαιτή τού ήππου, ή ό έξ ήππειών τριχών λόφος τής περικεφαλαίας || χαιτή λέοντος.

Έτυμ. : *θμγρ. έθειράδες* = γενειάδες· παρά *θεοκρ. έθειράζοντες* (κατά *Σχολ.* = κόμην τρέφοντας, *εϋ-τριχοι*)· *σκοτειν. έτυμολ.*· κατά *τινας* εκ β. **Feθ-* (*ιαπ. vedh-* (πρβλ. *γοτθ. wīdan*, *παλ-γερμ. wetan* (=δένω)· και' άλλους *έθειρα* <**άθειρα* (ά- άτονον τών πλαγιών πτώσεων)· έ-) (*ιαπ. *vīdh-er-jā* : έλλ. *ϊονθος* <*ιαπ. *vī von-dh-o*. Έξ αυτόσδ τέ

έθειράζω, μέλ. *-άσω*· τρέφω (φέρω) μακράν κόμην, κομώ.

έθειρω· περιποιούμαι, καλλιεργώ.

έθελμός, *ον* (*έθέλω*)· έκούσιος, έθελοντής.

έθέλησθα, άντι *έθέλης*, έπικ. β' ένικ. Έπστ. τού *έθέλω*.

έθελήσθω, μέλ. *-άσω*· τρέφω (φέρω) μακράν κόμην, κομώ.

έθειρω· περιποιούμαι, καλλιεργώ.

έθελμός, *ον* (*έθέλω*)· έκούσιος, έθελοντής.

έθέλησθα, άντι *έθέλης*, έπικ. β' ένικ. Έπστ. τού *έθέλω*.

έθελητός, *ή, ον* (*έθέλω*)· ήθελημένος, δελημα-τικός, έκούσιος.

έθελξα, **έθέλχθην**, *ένεργ. και* *παθητ. άόρ. α'* τού *θέλγω*.

έθελω, *ώσ α'* συνθετ. έν συνθέτοις σγμ. έκουσίως, δεληματικώς, ή *εϋχαριστώ*.

έθελό-δουλος, *ον*· έκούσιος δούλος, ό έκουσίως (δεληματικώς) δουλεύων.

έθελω-θρησκεία, *ή* (*έθελω* + *θρησκεία*)· ή αυθ-αίρετος (κατ' *έκλογήν*) θρησκεία, αυτοπροαίρετος θρησκεία || *δεισιδαιμονία*.

έθελω-κάκω, μέλ. *-ήσω*· έκούσίως δεικνύω χα-λαρότητα έν τή εκτέλεσει τών καθηκόντων μου, παίζω τόν ρόλον δειλιού έπίτηδες. Έκ τού

έθελό-κάκος, *ον*· ό εκ προαιρέσεως (έθελου-σίως) κακός (δειλιός), ό παραμελών τό καθήκον του, *κωρ. ό* δειλιός έν πολέμω.

έθελοντηδόν (*έθέλω*)· *έπίρ.*, έκουσίως, έθελου-σίως.

έθελοντήν (*έθέλω*), *έπίρ.* = *έθελοντηδόν* (β βλ.).

έθελοντήρ, **-ήρος**, *έ* (*έθέλω*)· *έθελοντής*, έκου-σίως προσφερόμενος (νά πράξη τι).

έθελοντής, **-ού**, *δ* (*έθέλω*)· *δ.τ.* και *τήμερον*, ό έκούσιως προσφερόμενος διά τι.

έθελοντί, *έπίρ.* = *έθελοντηδόν* (β βλ.).

έθέλοντι, *θωρ.* άντι *έθέλουσι*, *γ'* πλγθ. τού *έθέλω*.

έθελω-πονία, *ή*, τό *έθελουσίως* *πονείν*, ή *φιλο-πονία*. Έκ τού

έθελό-πονος, *ον* (*έθελω* + *πόνος*)· ό *έθελουσίως* *πονών*.

έθελω-πρόξενος, *ον* (*έθελω* + *πρόξενος*)· ό *έθελουσίως* (άφ' έαυτού) *αναλαμβάνων* τά καθήκοντα *προξένου* (ελ. λ.) *ζήτησης* τινός *πόλεως* (*χωρίς* *δηλ.* *νά εκλεχθῆ* ή *νά λάβῃ* τήν *πρὸς* τούτο *έντολήν* τής).

έθελ-ουργός, *ον* (*έθελω* + **έργω*)· ό *έθελουσίως* *εργαζόμενος*, ό *πρόδωμος* *πρὸς* *εργασίαν*.

έθελούσιος, *α, ον* (*έθέλω*)· *έθελοντής*, έκούσιος, δεληματικός.— || *έπί* *πραγμάτων*, *προαιρετικός*, *αϋτοπροαίρετος*.

ΈΘΕΛΩ, *παρατ. ήθελω*· μέλ. *έθέλησω*· *άόρ. α'* *ήθέλησα*· πρκ. *ήθέληκα* = *θέλω*· *θέλω*, *είμαι* *πρόδω-*

μος, *ποδῶ*, *εϋχομαι*, *έπιθυμῶ* || *ένίοτε* και *ώσ* *άπλοῶν* *σγμείων* τού *μέλλοντος*, *δηλ.* *άντι* τού *θά...* 2) *μετ'* *άρνήσ.*, *δέν* *είμαι* *ίκανός*, *δέν* *έχω* *τήν* *δύναμιν* (*αγε-δόν* *κατακτιῶ* *συνών.* *τῷ* *δύναμαι*) || *ώσ.* *περὶ* *ποταμοῦ* : *οὐδ'* *έθελε* *προορέειν* *άλλ'* *ίσχετο* = *δέν* *ήδύνατο* *νά* *ρέῃ* *πρὸς* *τά* *έμπρός* *άλλ'* *έκρατείτο*. 3) *είμαι* *συνειδισμένος* (*νά* *πράττω* *τι* *προδύμωσ*).

4) *σκο-πέω*, *έννοῶ*, *σημαίνω* (*λατ. νοίθ*)· *συχν.* *έν* *φράσεσιν* *ώσ* *ή* : *τί* *έθέλει* *τό* *τέρας* = *λατ. quid sibi vult?* = *τί* *σημαίνει*, *τί* *θέλει* *νά* *είπῃ*, *τό* *τέρας* (*τό* *δοῦμα*) ;

Έτυμ. : *έθέλω*, *έθελήμος*, *-ήμων*, *δημρ. έθελον-*

τήρ· ἔ- εἶναι πρόθημα (πρβλ. τὸ ἰαπ. προθεμ. ἔ/ῶ, βλ. καὶ τὰς λ. λ. δ-φλισκάνω, δ-κέλλω, δ-τρηνω, ἡ-ρέμα. ὠ-κεανός)· θέλω μέλ. θ-ελήσω: «αφαιρίζει· θέλει» ('Ηουχ.)' ἔξ ἰαπ. β. *gvhel-.

ἔδμεν, α' πληθ. ἀόρ. β' τοῦ τίθημι.
ἔθεν, ἐπ. καὶ ἄττ. ποιητ. γεν. ἀντί ἔο, οὔ.
ἔθεντο, γ' πληθ. μέσ. ἀόρ. β' τοῦ τίθημι.
ἐδέρμηνα, ἀόρ. τοῦ θερμαίνω.
ἔδετε, **ἔδεσαν**, β' καὶ γ' πληθ. ἀόρ. β' τοῦ τίθημι.
ἔδευ, ἰων. ἀντί ἔθου, β' ἐν. μέσ. ἀόρ. β' τοῦ τίθημι.
ἔδηεῖτο, **ἔδηεύμεθα**, **ἔδηεύντο**, ἰων. ἀντί ἔθε-
 ἄτο, **ἔθεώμεθα**, **ἔθεώωντο**, γ' ἐν., α' πληθ., γ' πληθ.
 τοῦ θεάομαι.

ἔδηεύμεθα, ἰων. α' πληθ. τοῦ θεάομαι.
ἔδηήσαντο, ἰων. ἀντί **ἔθεάσαντο**, γ' πληθ. μέσ. ἀόρ.
 α' τοῦ θεάομαι.

ἔδηκα, α' ἐνικ. ἀόρ. α' τοῦ τίθημι.
ἔδηγ, παθητ. ἀόρ. α' τοῦ ἴημι· ἐν ψ **ἔδην** εἶναι
 ἐνεργ. ἀόρ. β' τοῦ τίθημι.

ἔδιγον, ἐνεργ. ἀόρ. β' τοῦ θιγγάνω.
ἔδιζω, μέλ. -ίω, ἄττ. -ίω· ἄόρ. α' εἴθισα· πρκ.
 εἴθικα· — παθ. ἀόρ. α' εἰθίσθη· πρκ. εἴθισμαι (ἔ-
 θος)· συνηθίζω τινά, κάμνω τινά νά σ' νηθισθῶ.—
 Παθητ. εἶμαι συνηθισμένος, συνηθίζω, εἰς τι. 'Ἐξ
 αὐτοῦ τὸ

ἔδιστέον, ρημ. ἐπιθ.· πρέπει νά συνηθισθῆ τίς(τινα).
ἔδλασα, ἀόρ. α' τοῦ θλάω.
ἔδλιφα, ἀόρ. α' τοῦ θλίβω.
ἔδν-άρχης, -ου, ἔ (ἔθνος + ἄρχω)· ὁ ἄρχων ἔ-
 δνους ἢ λαοῦ || «ἔδνάρχης».
ἔδνικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἔδνος, ὁ τοῦ
 ἔδνουσ.— || ξένος || ἔδνικός, βηλ. εἰδωλολάτρης.—
 'Ἐπίρ. -κῶς = κατὰ τὸν τρόπον τῶν εἰδωλολατρῶν.
 'Ἐκ τοῦ

***ἔθνοσι**, -εος, τό· σύνολον ἀτόμων ὁμάς ἀνδρῶ-
 πων, τὸ σύνολον τῶν ἀνηκόντων εἰς τινά ἔδνικό-
 τητα. 2) φυλή, ράτσα. 3) λαός, ἔδνος: τὰ ἔ-
 θνη=αἱ ἐδνότητες, οἱ ἔδνικοι, τ. ἔ. οἱ 'Ἐδνικοί, βηλ.
 οἱ εἰδωλολάτραι (βηλ. πάντες οἱ ἄλλοι πλὴν τῶν Χρι-
 στιανῶν καὶ 'Εβραίων). 4) ἰδιαίτερα τάξεις ἀνδρῶ-
 πων, φυλετικὴ τάξις.

***ἔθνος**: ἔθνος· *sve- (βλ. ἐν λ. ἔθος<ἰαπ.*svedhos)
 πρβλ. καὶ σανακρ. sabhā<ἰαπ.*sebhā (= κοινότης,
 συνέλευσις), γοτθ. sibja (<ἰαπ.*sebhjā), παλ-γερμ.
 sipra (= ὁμαίμοσυν).

ἔθορον, ἀόρ. τοῦ θρωάωω.

***ἔθουσι**, -εος, τό· συνήθεια, ἔδιμον, τρόποι.

***ἔθων** (= ἔχων συνήθειαν)· **ἔθίζω**, πρκ. **εἴθιζον**,
 πρκ. Ἄεθρ. εἴωθα ἄμην. κ. λ. εἴωθα (ἐνίοτε καὶ ἔω-
 θα)<σασθωθα, πρβλ. «εὐθέθωνεν· εἴωθεν» ('Ηουχ.)·
ἔθᾶς-ἀδός· ἡθός· ἄμην. **ἡθεῖος**, ζωρ. **ἡθαῖος**. Πρβλ.
 σανακρ. svadhā (=συνήθεια, κατοικία), Ἄεττιν. sodā-
 lis (<*svedh-) soleo (συνηθίζω), suēscō (<*svēdh-skō
 (πρκ. sučvni, ἄπρφ. sučre παρὰ Λουκρητ.), Γοτθ. sidus
 (<ἰαπ.*sedh-), παλ-γερμ. silu (=συνήθεια), Γοτθ. swēs.
 'Ἐξ ἰαπ. β. *sve-dh- (ἦτις περιέχει τὸ θέμα τῆς τρι-
 τοπροσ. προσώπ. *sve-, βλ. εἰ) καὶ β. dhē (πρβλ.
 τί-θημι) = δέτω, ποιῶ, ὄθεν γεννάται ἡ σμη. σφετε-
 ρίωμα, οἰκειοποιεῖμαι (καθιστῶ τὸ ἰδικόν μου), καὶ
 περαιτέρω ἰδιοκτησία, οἰκειότης... οἰκεῖος.

ἔδραυσα, ἀόρ. α' τοῦ θραύω.

ἔδρεζα, ἀόρ. α' τοῦ τρέχω.

ἔδρέφθην, παθητ. ἀόρ. α' τοῦ τρέφω.

ἔδρεψα, ἐνεργ. ἀόρ. α' τοῦ τρέφω.

ἔδρηγνεν, ζωρ. ἀντί **ἔθρηγον**, πρκ. τοῦ θρηγέω.

ἔδρῖσα, ποιητ. ἀντί **ἔθέρισα**, ἀόρ. α' τοῦ θεριζώ.

***ἔθου**· εἶμαι συνηθισμένος, συνηθίζω. Οἱ Ἄεττι-
 κοὶ χρησιμοποιοῦσι τὸν πρκ. εἴωθα (ἰων. ἔωθα) μετὰ
 σημασ. ἐνεστώτος, καὶ τὸν ὑπερ. εἰώθειν (καὶ ἰων.
 εἰώθεα) μετὰ σμη. παρατ.. ἦτο: εἰώθα=εἶμαι συνηθι-
 σμένος, ἔχω τὴν συνήθειαν· πρκ. εἰωθῶς ὡς ἐπιθ.
 =συνθισμένος, συνηθής, τὸ εἰωθός=ἡ συνηθειά
 γινος, τὰ εἰωθότα=αἱ συνήθειαι, τὰ ἔδιμα. [διὰ τὴν
 ἐτυμολ. βλ. ἔθος].

Εἶ', συνδ. ὑποθετικῶς, ἄωρ. καὶ ἐπικ. αἶ'=λατ. si'

ἐάν. Συντάσσεται μετὰ Ἐνκτ. ἢ 'Οριστ. Βλ. ὡς. **εἰ γὰρ**
ἦ αἰ γὰρ καὶ **εἴ-θε**.

***ἔτμ.**: εἰ κυρ. εἶναι Τοπ. ἐν. τοῦ ἀντων. θέμ.
 *ο-/*e- (πρβλ. 'Ομ., Ἄεσθ., Βοιωτ. ἦ(αἶ), ζωρ. αἶ (τοπ.
 ἐν. τοῦ βηλ. θέμ. *ā-), Κρητ.. Κυπρ. ἦ (=ἐάν), ὄργαν.
 ἐν. ἔλλ. εἰ (κυρ. σμη. = ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ἀ-
 κολουθῶς δὲ = ἐάν)· πρβλ. τὴν χρῆσιν τοῦ γερμ. so
 καὶ λατ. si, ταῦτο πρὸς τὸ si-c' πρβλ. ὡς. γοτθ. ei
 (ἀναφωρ. ἀντων.)· Βλ. καὶ λ. εἶτα.

εἰ, ἄττ. β' ἐν. τοῦ εἶμι.

εἶα, καὶ τρισυλλ. **εἶα**, ἐπιφών. (παρακλευματικόν
 μόριον)=λατ. eia' =λατ. τὸ τῆς νέας «ἔγισμάλοα ἔγισ-
 λάεσα» || ἐμπρός! λοιπόν! ἔλα λοιπόν! **εἶα νυν**=κα-
 λὰ λοιπόν! καλὰ τώρα!

εἶα, γ' ἐν. πρκ. τοῦ εἶω· ὡς. β' ἐν. ἐνεστ. Πρσπ.

εἰάδην, **εἶαμα**, παθητ. ἀόρ. α' καὶ πρκ. τοῦ εἶω.

εἰάμενή, ἡ· παραποταμίως βουκότοπος, λειμών
 (λιβάδι). [σχοτειν. ἐτυμολ.· πρβλ. παρ' 'Ηουχ. τὰς λ. λ.
 εἰάμενή, εἰάμεναί, ἰάμεναί, ἰάμενή· κατὰ τινὰς εἶναι
 ὑπολείμματα μετοχῶν διατηροῦντα τὸν πρωταρχικόν
 τόνον].

εἰ ἂν (ἐπ. καὶ ἰων. εἴκε) καὶ κατὰ συγχώνευσιν
 εἶαν, ἦν καὶ ἂν.

εἰανός, ἡ, ὄν, ἐπικ. ἀντι· εἰανός.

εἶαρ, **εἰαρίνος**, ἐπικ. ἀντι· εἶαρ, εἶαρίνος.

εἶαρ-μασδος, ον (εἶαρ+μασδός), ἐπι γυναικός, ἡ
 ἔχουσα νεαροῦς μαστοῦς.

εἶας, β' ἐν. παρατ. τοῦ εἶω·—**εἶασα**, ἀόρ. α' τοῦ
 αὐτοῦ ρήματος.

εἶασκον, ἰων. ἀντι· εἶων, πρκ. τοῦ εἶω.

εἶαται, **εἶατο**, ἐπ. ἀντι τῶν ἰων. εἶαται, εἶατο, οἰ-
 τινες πάλιν κείνται ἀντι τῶν ἄττ. ἦνται, ἦντο, γ' πληθ.
 ἐν. καὶ πρκ. τοῦ ἦμαι.

εἶατο, ἰων. ἀντι· εἶνω, γ' πληθ. μέσ. ὑπερ. τοῦ
 ἐγνυμι.

εἶ'βῶ, ἐπ. τύπος τοῦ **λείβω**· στάζω, ἀφίνω νά πῖ-
 πτουν σταγόνες.— Μέσον, σταλάζω, πίπτω κατὰ
 σταγόνας, χύνομαι.

***ἔτμ.**: κυρ. εἶβω κείνται ἀντι *εἶβω (<ἰαπ. *sēi-
 gnō> γοτθ. siggan, παλ-γερμ. sinkan (=πίπτω κάτω,
 ρέω)· ἰαπ. si'gnō', ἔκ β. seign- ἢ καὶ *seiqn-, πρβλ.
 σανακρ. sē'kaifē, si'gnāti, Zevē, ha'ek-, παλ-γερμ. sīhan,
 Ἄεττ. siku (ξηραίνω). Κατὰ τινὰς ὁ τύπος **λείβω** εἶναι
 ὑστερογενής, προσελθὼν ἐκ τοῦ παρατ. τοῦ εἶβω *ἔλλει-
 βον (<ἰαπ. *l'jeib-). Βλ. καὶ **λείβω**.

εἰ γὰρ=διότι ἐάν... || ἄλλα καὶ ἐπι εὐχῆς, ὦ ἐάν,
 μακάρι νά... εἶθε (λατ. uifnam!).

εἴ-γε = ἐάν βεβαίως, ἐάν τούλάχιστον (λατ. si-
 quidem!).

εἰ γούν = ἐάν ὅπωςδήποτε, ἐν πάσῃ περιπτώσει
 ἐάν... (ὑποδηλοῦν συγγράμωσ ὅτι τὸ δι' αὐτοῦ εἰσαχθῆ-
 νον πράγμα εἶναι ἀπίθανον).

εἰ δ' ἄγε, ἐπι παρορμητικῆς (παροτρπητικῆς) ἐμπρός!
 ἔλα λοιπόν! ἔλα! 'Ἡ φράσις εἶναι ἑλλησπετικὴ· πλῆ-
 ρης θά ἦτο: εἰ δ' ἐθέλεις, ἄγε.

εἰδάλιμος, ἡ, ον (εἶδος)· εὐμορφος, κομψός, χα-
 ρίεις.— || ὁμοιοκρ. ὁμοιάζων.

εἶδαρ, -ατος, τό (ἔδω, ὡσεὶ ἦτο ἐκτεταμένος τύπος
 ἐκ τοῦ **ἔδαρ**)· τροφή, κρέας, φαγώσιμα || κτηνοτρο-
 φα || δόλωμα φαρμάκου.

εἶδειν, Ἐνκτ. καὶ **εἶδένα** ἄπρφ. τοῦ **οἶδα**· βλ.
 *εἶδω B.

εἰ δὲ μή, ἑλλησπετικὴ φράσις ἀντι τῆς πλήρους **εἰ**
 δὲ μή τοῦτο ἔσται· ἄλλως, εἰ δ' ἄλλως, ἐν ἐναντίῳ
 περιπτώσει· λατ. sin aliter.

εἶδέω, ἀντι· **εἶδω**, 'Ἰπτο. τοῦ **οἶδα**· βλ. *εἶδω B.

εἰ δῆ = ἂν τώρα, ἂν τῷ ὄντι, ἂν μάλιστα, «βλέ-
 ποντας ὄτι» (ἐκφράζει πεποθησιν)· ὡς. καὶ εἰς πλα-
 γίας ἐρωτήσεις = ἂν τώρα, ἂν τῷ ὄντι...

εἰδήμων, -ονος, ὁ, ἡ (*εἶδω)· ὁ γνωρίζων τι, ὁ
 γνωστής, ἐμπερὸς τινος (πράγμ.).

εἰδῆσέμεν, ἐπ. ἀντι· **εἰδῆσειν**, μέλλ. ἄπρφ. τοῦ
 *εἶδω B.

εἰδήσω, μέλλ. τοῦ *εἶδω.

εἶδομς, ζωρ. ἀντι· **εἶδομεν**, α' πληθ. ἀόρ. β' τοῦ
 *εἶδω A.

εἶδον, ἀόρ. β' τοῦ *εἶδω A.

είδος, -ος, τό (*εἶδω)· ὅ,τι φαίνεται, μορφή, σχῆμα (λατ. species).— II Γενικῶς,είδος, ἰδιαίτερον είδος, ἰδιαίτερας φύσεως II ἰδιαίτερον σχέδιον δράσεως.— III (ἐν τῇ Λογικῇ) είδος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τό γένος.

Ἔτυμ.: είδος=σανσκρ. *ve'dah* (γνώσις, ἰδέα), λιθ. *veidas* (ὄψις), παλ-σλαβ. *vidŭ* (ἀποψις)· ἐξ ἱαπ. θέμ. **veides-*. — Iαπ. β. *veid-* (ὄραν, γινώσκειν)· ἔλ. τὰς λ. λ. *idein, oida*· πρβλ. ὡς Γοθθ. *unweis* (ἀγνω- ὦν, ἀγνωστος)· παλ-γερμ. *wis, wisa* (γνώσις, συν- είδησις) (<**veid(e)s-*· ἔλλ. *ideá* (=ἐξωτερικὴ ἐμφάνι- σις, ὄψις, μορφή) (<**Fideas-*· γορτ. *FisFos*, ἀττ. *ἴσος* (<**FisFo-*, **vids-vo-*· εἶτα ἄμρ. *ειδάλομαι* (ἔλ. λ.), *ειδωλον* (<**-ō[u]lo-*?) ποιητ. *ἄ[F]ειδέλος* (=ἀόρατος)· πρβλ. καὶ Λιθ. *vaidalas* (ἐμφάνισις), *pa-vidalus* (= μορφή)· ποιητ. *ειδυλῆς, -ίδος* (=γινώσκουσα)· σανσκρ. *vidurah* (νοήμων, ἰκανός).— Πρβλ. παρὰ Καλλίμ. *ιδανός* (=ὠρατός), παρ' Ἑσυχ. *αἰδμήν· φρόνησιν· ἴδμων, -ονος* (=πεπαιδευμένος)· πρῆλ. σανσκρ. *vidmān-* (σοφία)· ποιητ. *ἴδρις, -ιος* (=σοφός, ἀξιος, ἰκανός)· ἴστωρ, ἀττ. *ἴστωρ* (=ὁ γιγ- ὤσκων)· *ινδάλομαι* (=παρομοιάζω).

είδωσι, ὄστ. πληθ. τοῦ *ειδώς*, μτχ. τοῦ *οἶδα* (ἔλ. **εἶδω B*).

είδωσι, ὄστ. πληθ. τοῦ *ειδώς*, μτχ. τοῦ *οἶδα* (ἔλ. **εἶδω B*). **είδωσι**, ἔπιρ. τοῦ *ειδώς* (μτχ. τοῦ *οἶδα*)· ἐν γνῶ- ὄει, μετὰ γνώσεως, ἐκ προνοίας.

είδυια, θηλ. ὄνομ. μτχ. τοῦ *οἶδα* (ἔλ. **εἶδω B*). **είδύλλιον**, τό· ἔπισκοπ. τοῦ *είδος*· μικρόν ἀφηγη- ματικόν (περιγραφικόν) ποίημα, κατὰ τό πλεῖστον ἀ- γροτικῆς (ποικιλικῆς) ὑποθέσεως, *είδύλλιον*.

Εἶδω (ὀρθότερον **Εἶδω**, πρβλ. λατ. *video*)· βλέπω II ἀχρηστευθὲν κατὰ τὸν ἄνεργ. ἔνεστ., ὅστις ἐμφανίζεται ὡς *δράω*· αἱ σημεῖα τοῦ κατανέμεται εἰς δύο ἑμά- ρδας, τὴν τοῦ βλέπω καὶ τὴν τοῦ γνωρίζω.

Α'· ἐν τῇ σημασ. τοῦ *βλέπω* κατὰ τό πλεῖστον ἐν τῷ β' ἄορ. *είδον*, ἔπ. *ἴδον, ἴδσκον* ὑπερ. *ἴδω*, καὶ ἔπ. *ἴδωμι*· ἀπρφ. *ιδεῖν* καὶ ἔπ. *ιδεῖν*· μτχ. *ιδών*. Ἡ αὐτῇ σημ. τοῦ βλέπειν ἀνήκει καὶ εἰς τὸν μέσ. ἄορ. β' *εἰ- δόμεν*, ἔπ. *ιδόμεν*· Πρστ. *ιδού* (ἔξ ἧς τό ἔπιρ. *ιδού*)· ἴποτ. *ιδωμαι*· ἀπρφ. *ιδέσθαι*. Ἡ Πρστ. τοῦ μέσου ἄορ. β' *ιδού* κατὰ τό πλεῖστον χρησιμοποιεῖται ὡς ἐ- πιφώνημα (*ἰδοῦ!* νά!) λατίν. *ecce!*— Ὡς ἔνεστ. *χρη-* σιμοῦνται ὁ τύπος *δράω*, ὡς παρακ. *εἰ δόρακα* ἢ *εἰ δόρακα*, καὶ ὡς μέλλ. ὁ τύπος *δρωμαι*.— II Ἐν τῇ ἐπιτῇ καὶ ἰων. γλώσσῃ ἀπαντᾷ καὶ ὁ παθητ. καὶ μέσ. ἐν. *ειδομαι*· ἄορ. α' *εισάμην*, καὶ ἔπ. *εἰσαμένη, -οσο*, -οσο πετὰ παθητ. ἐνν. βλέπομαι, εἶμαι ὄρατός, φα- νομαι, ἐμφανίζομαι (λατ. *videor*)· *εἶδεται ἄστρα* = τὰ ἄστρα εἶναι ὄρατα, ἐμφανίζονται II ἐντεῦθεν ἀκο- λουθοῦν αἱ σημ.: 2) ἔχω ἢ λαμβάνω τὴν ἐμφάνισιν πράγματός τινος II καὶ μετὰ ὄστ.=καδιῶτ' ἐμαυτὸν ὄμοιον· *εἶσατο Φοθγγὴν Πολίτην*=ἐξωμίωσεν ἐ- αυτὴν πρὸς τὸν Πολίτην κατὰ τὴν φωνήν.

Β'·=γινώσκω, γνωρίζω.—ἐν τῇ σημασ. ταύτῃ ἀ- παντᾷ ὁ πρκ. *οἶδα* (=κυρ. ἔχω ἴδει), συνήθως ὁμοῦς *χρη-* σιμοῦντες ὡς ἔνεστ. ἐν τῇ σημ. τοῦ γνωρίζω (διότι γνωρίζει τὴ βεβαιῶς ὅ,τι ἔχει ἴδει) ὅπως καὶ ὁ ὑπερ. *ἦδη* (=κυρ. εἶχον ἴδει) χρησιμοποιεῖται ὡς παρατ. ἐν τῇ σημασ. τοῦ ἐγνωρίζω.—*οἶδα, οἶσθα* (καὶ ποιητ. *οἶδας*) α' πληθ. ἴσμεν (ἔπ. καὶ ὄστ. *ἴδμεν, ἴστε, ἴσασι*.— Πρστ. *ἴσθι, ἴστω*.—ἴποτ. *εἰδῶ* καὶ ὡς ἔπ. *ιδέω*.— Ἐντ. *εἰδείην*.— Ἄπρφ. *εἰδέναι*, ἔπ. *ἴδμεναι* καὶ *ἴ- δμεν*.—Μτχ. *ειδώς*, ἐπικ. θηλ. *ιδυῖα*.—Παρατ. *ἦδειν*, ἐπικ. *ἦδεα*, ἀττ. *ἦδη*· ἔπ. ἐ' ἐν. *ἦείδης* ἀντὶ *ἦδης*, ἀττ. *ἦδεισθα*· γ' ἐνικ. ἐπικ. *ἦείδη*, ἀττ. *ἦδη, ἦδειν*· πληθ. *ἦδειμεν, ἦδείτε* ἢ *ἦδετε, ἦδεισαν* ἢ *ἦδεσαν*, ἀττ. *ἦδμεν, ἦστε, ἦσαν* (ἐπικ. ἴσαν).—Μέλλ. *εἰσομαι*, καὶ συχ. *εἰδήσω*.— Γνωρίζω *εὐ οἶδα*=γ. ὠρίζω κα- λῶς· *εὐ ἴσθι* = γνώριζε καλῶς, ἔσο θέβαιος· *νοή- ματα, μήδεα οἶδε*=εἶναι γνώστης σχεδίων, εἶναι ἐ- πινοητικὸς II ἐν τῇ σημ. ταύτῃ καὶ μετὰ ἐπιθ.: *πεπνυ- μένα, φίλα, ἀρτια, εἰδέναι*.—Ψ. συγν. καὶ κατὰ μτχ.: *εὐ οἶδώς*=γνωρίζω καλῶς, πολὺ ἐπιδέξιος. Ἐν τῇ ἐνν. ταύτῃ τοῦ «εἶμαι ἐπιδέξιος εἰς τι» παρ' Ὀμηρῶν δέχεται· καὶ γεν. θηλοῦσαν τὸ εἰς ὃ τις εἶναι ἐπιδέξιος·

τόζων εὐ οἶδώς=ἐπιτήδειος εἰς τὴν χρῆσιν τῶν τό- ζων. Ὡσαύτως μετὰ αἰτ. *χάριν οἶδά τι* = ἀναγνω- ρίζω ὅτι ὀφείλω εὐγνωμοσύνην εἰς τινα, εὐγνω- μῶν τινα.— *οἶδ' ὄτι, οἶσθ' ὄτι* = γνωρίζω, γνω- ρίζεις, τι καλῶς.— Ὡσα, *οἶσθ' ὄτι, οἶσθ' ὄ*· καὶ *οἶσθ' ὡς* μετὰ ἐπομένης Πρστ. πρὸς δῆλωσιν πρστρο- πῆς ἢ ἐντολῆς, χωρὶς καὶ νὰ καθορίζεται τὸ ἀντικεί- μενον τῆς ἐντολῆς, ὡς ἐάν τοῦτο ἦτο γνωστὸν ἐκ τῶν προτέρων· κυρ. ἐν τῇ φράσει· *οἶσθ' ὁ δρᾶσον* ἀντὶ· *δρᾶσον, οἶσθ' ὁ*=πρᾶξον, γνωρίζεις τί συνήθως αἱ τοιαῦται περιφράσεις ἐκφέρονται ἐρωτηματικῶς· *οἶσθ' οὖν ὁ δρᾶσαν*· = *δρᾶσον—οἶσθ' ὁ*· = κάμε—ἠξεύ- ρεις τί; (θηλ. κάμε γρήγορα).— [ἔξ ἱαπ. β. *veid-*· βι' ἐτυμολ. ἔλ. λ. λ. *είδος, ιδεῖν, οἶδα*].

εἰδωλεῖον, τό (*εἰδωλον*)· ναὸς εἰδῶλων.

εἰδωλό-θύτος, ον (*εἰδωλον*+*θύω*)· θυόμενος εἰς τὰ εἰδῶλα, ὁ προσφερόμενος ὡς θυσία εἰς τὰ εἰ- δῶλα II ὡς ὄσα. τὸ *εἰδωλόθυτον* = κρέας ἀπομένον ἐκ τῆς θυσίας εἰς εἰδῶλα.

εἰδωλο-λατρία, ἡ (καὶ *-εἶα*)· ἡ λατρεία τῶν εἰ- δῶλων. Ἐκ τοῦ

εἰδωλο-λάτρης, -ου, ὁ, ἡ (*εἰδωλον* + *λάτρεις*)· ὁ λατρεύων, προσκυνῶν, τὰ εἰδῶλα.

εἰδῶλον, τό (*είδος*)· ὁμοίωμα, μορφή, εἰκὼν, φά- σμα, φάντασμα· *βροτῶν εἰδῶλα καμόντων*=αἰσκιαὶ (τὰ φάσματα) τῶν νεκρῶν.— II εἰκὼν (παράστασις) ἐν τῇ διανοίᾳ, ἔννοια, ἰδέα II φαντασία, φανταστι- κόν ὄραμα, ὄπτασις.— III ὁμοίωμα, κυρ. θεοῦ, ἁ- γαλμοῦ, εἰκὼν II ὄθεν, εἰδῶλων, ψευδῆς θεός.

εἰδώς, μτχ. τοῦ *οἶδα* (πρκ. τοῦ *οἶδα B*).

εἶεν (Α), ἀττ. ἀντὶ *εἶησαν*, γ' πληθ. ἔνκτ. τοῦ *εἶμι*.

εἶεν (Β), μόριον παρακλισηματικόν (ἔχον πρὸς τό μόριον *εἶα* οἶαν σῆσιν ἔχει τὸ *ἔπειτεν* πρὸς τὸ *ἔπει- τα*)· καλῶ! πολὺ καλῶ! ἔχει καλῶς! (λατ. *esto*).

Ἔτυμ.: *εἶεν* (ἱαπ. **eivem* (·)· σανσκρ. *evā* = ὡσαύ- τως) καὶ **eivem* (<**ei* (=ἔλ. *εἶ*) + **ve*, πρβλ. *σανσκρ.* *i-va* ἔλλ. ἢ [F]ε (= ὦς)· διὰ τὸ -m τοῦ **eivem* πρβλ. λατ. *num*: *nu* (*nudius*), *autem*: ἔλλ. *αὐτε*, *cum*: *co-*, *σανσκρ.* *sām*: *ῶ- ὁ- κλιπ.*

εἶην, ἔνκτ. τοῦ *εἶμι*.

εἶην, ἔνκτ. ἄορ. β' τοῦ *ἴημι*.

εἶορ, ἔπιρ. (*εὐθύς*)· ἐν ἰῶ ἄμα, ἀμέσως, πάραυ- τα. [ἢ μετὰ τοῦ *ἰθύς-εὐθύς* συγγένεια ἀμφισβητεῖται].

εἶ-θε, ὄστ. καὶ ἔπ. *αἶ-θε*· ἐπιφώνημα· «μακάρι νά», «ὄμποτε»· εἶθε! (λατ. *utinam*).

Ἔτυμ.: *εἶθε*· *εἶ*, ὄστ. *αἶ* + *-θε*=*σανσκρ.* *ha*, παλ- σλαβ. *ze*, ἱαπ. **gyhe*· ἀλλὰ ἔλ. καὶ *ye* (: *σανσκρ.* *ha*, ἱαπ. **ghe*).

εἶθην, ἰων. *ἔθην*, παθητ. ἄορ. τοῦ *ἴημι*.

εἶθίω, μέλ. *-ίωσο*, ποιητ. ἀντὶ *εἶθίζω*.

εἶθισα, εἶθικα, ἄορ. α' καὶ πρκ. τοῦ *εἶθίζω*.

εἶκα, ἀττ. ἀντὶ *εἰοικα*.

εἶκα, πρκ. τοῦ *ἴημι*.

εἶκάζω, μέλ. *-άσω*· ἄορ. α' ἦκασα, ἰων. *εἶκασα*.— Παθητ., ἄορ. α' ἦκασθην· παρακ. *ἦκασμαι*, ἰων. *εἶ- κασμαι* (*εἶκός*)· καδιῶτ' ὁ ὄμοιον πρὸς τι, ἀπεικο- νίζω.— Παθητ. εἶμαι ὄμοιος, ὄμοιάζω πρὸς τι.— II παρομοιάζω, παραβάλλω, συγκρίνω II ἐκ τῆς συγ- κρίσεως συνάγω, συμπεραίνω, εἰκάζω, μαντεύω.

εἰκάθον, ποιητ. ἄορ. β' τοῦ *εἶκω* (=ὑπέκω, ὑπο- χωρῶ)· ἴποτ. *εἰκάθω*· ἀπρφ. *εἰκαθεῖν*· μτχ. *εἰκαθών*.

εἰκαίος, α, ον (*εἰκή*)· ἄνευ ὀκοποῦ, ἄνευ προ- θέσεως II μάταιος, ἄσκοπος.— II κινός, ἀνάγιος II ματαιόφρων, κοῦφος, φεῦλος. [βι' ἐτυμολ. ἔλ. *εἰκή*].

εἰκάς, -άδος, ἡ (*εἰκοσι*)· ἡ εἰκοστὴ τοῦ μηνός (ἐνν. *ἡμέρα*).

εἰκάσις, ἡ (*εἰκάζω*)· ὁμοίότης, ὁμοίωμα, εἰκὼν II συμπερασμὸς, εἰκασία.

εἰκασμα, -ατος, τό (*εἰκάζω*)· ὁμοίωμα, εἰκὼν. **εἰκασμός, -οῦ, ὁ** (*εἰκάζω*)· τὸ συμπεραίνω, συμ- πέραςμα, μαντεία, μαντεύειν.

εἰκαστής, -οῦ, ὁ (*εἰκάζω*)· ὁ εἰκάζων, συμπε- ραίνων, μαντεύων II μάντις, χρησμοδότης. **εἰκαστός, ἡ, ὄν** (*εἰκάζω*)· ὄν δύναται τις νὰ συγκρίνη (νὰ παραβάλλη), παρόμοιος. **εἰκάτι**, ὄστ. ἀντὶ *εἰκοσι*.

εϊκελό-νειρος, ον (εϊκελος + νειρον)· ό όμοιος (εϊκελος) πρός όνειρον.

εϊκελος, η, ον (εϊκόος)· όμοιος, κατά τόν τρόπον τίνος.

εϊκελό-φωνος, ον (εϊκελος + φωνή)· ό όμοίος φωνής, ό έχων όμοίαν φωνήν.

εϊκέναι, άττ. άντ: εϊκέναι, άπρφ. τοϋ εϊκαι.

ΕΪΚΗ (καί εϊκή), έπίρ. άνευ σχεδίου ή σκοποϋ, άπερισκέπτως, <εις τή κουτουρούς || ματαιώς, άσκόπως (λατ. temere). [κυρ. εϊκή = κατ' εύχρόστιον, άνέντως || άσκόπως, τυχαίως.— Πρβλ. εϊκαίος (κυρ. = συμβαίνων κατά τύχην, τυχαίος || ό πρώτος τυχών, άσμος χυδαίος)· πρβλ. πρτ. εϊκε, πρκ. εϊκαι βλ. εϊκών].

εϊκονίζω, μελ. -σω (εϊκών)· άπεικονίζω, δίδω μορφήν. Έξ άττ. άττ. τοϋ

εϊκόνισμα, -ατος, τό (εϊκονίζω)· άπεικόνισμα, όμοίωμα, άντίγραφον.

εϊκόος, ίων. οϊκόος, γεν. -ότος, τό. οϋδ. μτχ. τοϋ εϊκαι (λατ. veri simile)· όμοιον τή άληθεία, άληθοφανές, πιθανόν, εύλογον, εύλογοφανές || όρδόν, δίκαιον, έντιμον, τό φυσικόν, τό πρέπον || παρὰ τό εϊκόος=παράλογον.

εϊκοσά-βοιος, έπικ. εϊκοσά-βοιος, ον (εϊκοσι + βοϋς)· ό έχων άξιαν εϊκοσι βοϋν.

εϊκοσα-ετής, ές (εϊκοσι+ετος)· ό ήλικίας εϊκοσιν έτών.

εϊκοσάκις (εϊκοσι)· εϊκοσι φορές.

εϊκοσά-μήν, ον (εϊκοσι + μήν)· ό ήλικίας εϊκοσι μηνών.

ΕΪΚΟΣΙ, καί πρὸ φων. εϊκοσιν, έπ. εϊκοσι, δωρ. εϊκαι, σί, αί, τά, άκλ.· δετ και νϋν (λατ. viginti).

Έτυμ.: εϊκοσι (*εϊκόσι, όμ. εϊκοσι και εϊκοσι, τ. έ. εϊκοσι, δωρ. βοιωτ., Ήλ. **Εϊκατι**, Παμφ. **φίκατι**, Ήρακλ. **Εϊκατι** (κατ' έπιθρασιν έκ τοϋ εϊκοσι), Δελφ. κ. λ. **εϊκατι** (εϊκατι Θεοκρ., Καλλ.)· βοιωτ. **Εικαστός** (*εϊκαστός), άττ. **εϊκαστός**· βοιωτ. **Εικάς**, Δωρ., Θεσσαλ. **εϊκάς**, άττ. **εϊκάς**, -άδος (=ή εϊκοστή ήμέρα του μηνός)· εϊκοσι και εϊκοστός έγρουν -ο- άντι -α- κατ' άναλογίαν πρὸς τήν κατάλ. -οντα. Πρβλ. Ζενδ. vtsaiti, Περσ. btsi, σανσκρ. vicālihi, Άρμ. khsau

(<*gsan, *gisan, ιαπ. *vεϊκμη), λατιν. viginti (<*vιgenti), vicē(n)simus (<*vιcenssemos, *vι-κμηstιmpos, πρβλ. Ζενδ. vtsasatōm, vicēnt (<*vι- centisno-) ιαπ. *vεϊκμηt, όνομ-αίτ. δυϊκ. οϋδ. (= δύο δεκάδες)· *vι-(d)kμηt κατ' άνομοίωσιν έκ τοϋ *vιdεkμηt *-(d)kμηt, *dekemt- (= δέκα βλ. λ. δέκα)· πρβλ. -οντα (<*dKome (πληθ.)· *vε (=δύο) συγγ. τή σανσκρ. ví (=χωρίζειν), vīsu- (=διαφόρων έννοιών), vitarām (=μακρότερον), γοθ. wifra (=έναντί τινος)· έλλ. **εϊτός** (=ιδιωτικός) (*εϊ-διος κλπ.· έν πθει τούτοις υπόκειται: ιαπετ. β. *u- (=δύο) έν τή σανσκρ. u-bhāu = άμφότεροι, παλ-σλαβ. vū-torū (<*u-toro-) = έτερος.

εϊκοσι-νήριτος, ον (εϊκοσι+νήριτος=νήριτος= άνευ έριδος· νή+ερίς)· εϊκοσαπλάσιος άδιαφιλονεικήτως || εϊκοσινήριτα άποικια = εϊκοσαπλάσιονα λύτρα.

εϊκοσι-πήχυς, υ (εϊκοσι+πήχυς)· εϊκοσι πήχων, εϊκοσάπηχυς.

εϊκοσ-όργυιος, ον (εϊκοσι + όργυιά)· έξ εϊκοσιν όργυιάν

εϊκόσ-ορος, ον, ποιητ. εϊκόςορος (εϊκοσι + β. έρ- τοϋ έρέσσω)· εϊκοσάκιπος.

εϊκοστή, ή· βλ. εϊκοστός II.

εϊκοστό-λόγος, ή, ή (εϊκοστή + λέγω)· ό συλλέγων (εισπράττων) έν εϊκοστήν (τ. έ. τόν φόρον τοϋ 1/20) || έννοικιστής (ή εισπράκτωρ) φόρων.

εϊκοστός, έπ. εϊκοστός, ή, όν· ότι και νϋν, ό εϊκοστός κατά σειράν.— II **εϊκοστή**, ή =φόρος συνιστάμενος εις τό εϊκοστόν μέρος (λατ. vicesima).

εϊκοσ-ώρύγος, ον (εϊκοσι + όργυιά)· ό εϊκοσιν όργυιάν.

εϊκότως, έπίρ. τοϋ εϊκόως· κατά πᾶσαν πιθανόντη-τα, πιθανώς, φυσικά || δικαίως, λογικώς, εύλόγως.

εϊκτο, **εϊκτην**, έπ. άντι εϊκαί, εϊκαίτην, γ' ένικ. και γ' δυϊκ. ύπερο. (βλ. εϊκαι, εϊκα).

εϊκτον, έπ. άντι εϊκατον, γ' δυϊκ. τοϋ εϊκαι.

***ΕΓΚΩ** (A), μελ. εϊζω· όμοιάζω· γ' έν. πρτ. εϊκε, άττ. **ηκε**=ήτο όμοιος ή πιθανός, έφαινετο καλός.— Άλλ' ό πρκ. εϊκαι, και ό ύπερο. εϊκκειν έχρησιμοποιόητο μετά σημ. ένεστ. και παρატ.· βλ. εϊκαι [δ' έτυμολ. βλ. εϊκών].

ΕΪΚΩ (B), μελ. -ζω· άόρ. α' εϊξα· ποιητ. άορ. θ' εϊκᾶθον· ύποχωρῶ, ένδίδω, άποσύρομαι, όπισθοχωρῶ. 2) ύπέικω, ύπακούω, ύποτάσσομαι, πείδομαι, άκολουθῶ: **εϊ θυμῷ εϊξας**=άκολουθήσας τήν όρεξιν του—**πενίην εϊκων**=ύπακούω εις τήν άνάγκην τής πείνης, πιεζόμενος ύπό τής πείνης. || άντεϋθεν, ύποχωρῶ (κάμνω ύποχώρησιν) εις τινα έν τινι πράγματι, εϊμαι άσθενέστερος ή κατώτερος τινος ως προς τι.— II μετθ. παρομοίαι τινος, παραδίδω τή, άφίνω || παραχωρῶ, έπιτρέπω.— III άπρσ., εϊναι έπι- τετραμμένον, εϊναι δυνατόν.

Έτυμ.: έκ β. **Εικ- εϊκω**, άόρ. **εϊξε**· πρβλ. Ήουχ. **αγξαι** (τ. έ. **Εξαι**, **Εξξαι**)· **χωρησαι**· πρβλ. και σανσκρ. vīnākti (=χωρίζειν), λατ. vicēs (πληθ.)=άλληλοδιαδοχαί), ιαπετ. β. **veic- παρᾶλλ**. τής *veig- έν τή σανσκρ. vijāte (= όπισθοχωρῶ πρός τινος), παλ-γερμ. **wīthan**, άγγλοσαξ. **wican** (ύποχωρῶ), γερμ. **weichen**, άγγλ. **weak**· πρβλ. έλλ. **οϊγνῆμι** (κυρ.=κάμνω τι νά ύποχωρήσῃ, όνοίγω), λσδβ. άπρφ. **δειγγη**.

εϊκών, ή, γεν. -όνος, αιτ. -όνα· ίων. γεν. εϊκοῦς, αιτ. εϊκῶ, αιτ. πληθ. εϊκοῦς (*εϊκω, εϊκαι)· όμοίωμα, εϊκῶν, άπεικόνισμα, όμοιότης.— II όμοιότης, φάσμα, φάντασμα. 2) παρομοίωσις.

Έτυμ.: πρκ. εϊκαι (<*εϊκω), ίων. οϊκα, δημρ. γ' έν. δυϊκ. εϊκτον, άπρφ. άττ. ποιητ. εϊκέναι, ύπερο. εϊκκειν, δημρ. γ' δυϊκ. εϊκτην, παθητ. δημρ. ηϊκτο, εϊκτο, πρκ. μτχ. εϊκοκῶς, άττ. εϊκόως, ίων. οϊκόως· δημρ. εϊκω (<*εϊκω-εϊκω)· εϊκω (<*εϊκω-εϊκω)· εϊ- κωλος (*εϊκω-εϊκωλος) (*εϊκω-), έπικ. **εϊκεικωλος**· **εϊ- κεικῆς**· **αϊκία** (βλ. λ.)· **εϊκάζω** (<*εϊκᾶζω).

εϊκόως, μτχ. τοϋ εϊκαι, πρκ. τοϋ *εϊκω (εϊμαι όμοιος).

εϊλαδόν, έπίρ. (εϊλη)=εϊληδόν· άδρῶς, έν σώματι.

εϊλαπινάζω (εϊλαπίνω)· έν χρήσει κατ' ένεστ. μό-νον· εύχωρομαι, συμπροιάζω (μετά πολλών άλλων όμοτραπέζων) || εϊμαι σύνδειπνος, όμοτραπέζος. Έξ αϋτοϋ τό

εϊλαπιναστής, -οῦ, ό (εϊλαπινάζω)· ό συνδαιτυ- μέν, συμπροισαστής, όμοτραπέζος.

εϊλαπίνη, ή· δειπνον, ή εορτή, ή συμπόσιον (λαμ- πρὸν και πολυτελές) παρατ:θήμενον ύπό ένός οϊκοθε- σπότου || άντιθ. τή **εϊρανος**.

Έτυμ.: άδβθ. έτυμολ. Κατά τινες εξ ιαπ. β. **vel-** (=δέλω, ποθῶ), πρβλ. λατ. **velle** (βούλεσθαι), Γοθ. **wiljan**, έλλ. **εϊλω** (= κάμνω τινά νά έλπίσῃ), **εϊ- λπινιστος** (βλ. λ.)· κατ' αϋτούς **εϊλαπίνη**, Αϊολ. **εϊλα- πινᾶ** (<*εϊ-φλαπινᾶ (λατιν. **volupt**).

εϊλαρ, -ατος, τό (εϊλω)· άκέπασμα || προστασία, καταφύγιον, έρκος, φραγμός: **εϊλαρ ηϋών τε και αϋτῶν**=καταφύγιον διά τᾶ πλοῖα και τᾶ πληρώμα- τα των || άλλ' όμως **εϊλαρ κύματος**=φραγμός (δύμνα, προστασία) κατά τοϋ κύματος.

Έτυμ.: **εϊλαρ** (*εϊλφαρ και κατ' άνομοίωσιν *εϊλφαρ, πρβλ. και τό παρ' Ήουχ. **εϊλαρ βοήθειαν**)· εξ ιαπ. β. **vel-**, βλ. και τᾶς λ. λ. **εϊλω** II και **εϊλω**.

εϊλάτινος, η, ον, έπικ. άντι: **εϊλάτινος**· ό έκ ξύ- λου εϊλάτης.

εϊλάχα, δωρ. άντι: **εϊλχα**, πρκ. τοϋ **λαγγάνο**.

εϊλεγμαί, άντι: **λελεγμαι**, παθ. πρκ. τοϋ **λέγω**.

εϊλείδυια, ή (έκ τοϋ **εϊληνθῦναι**, θηλ. τής μτχ. πρκ. τοϋ **εϊρομαι**)· ή δεθ τῶν τοκετών, προστασίας τῶν έπιτόκων, ήτις τᾶς βοηθεῖ κατά τόν τοκετόν, ή αϋτή πρὸς τήν παρὰ Ρωμαίους **Lucina**, ταυτισθεῖσα μετά ταῦτα πρὸς τήν "Αρτεμιν.

εϊλεν, **εϊλετο**, γ' ένικ. ένεργ. και μέσ. άορ. δ' τοϋ **αϊρέω**.

εϊλευ, δωρ. άντι: **εϊλω**, β' ένικ. τοϋ μέσου άορ. β' τοϋ **αϊρέω**.

εϊλεύντο, έπικ. γ' πληθ. παθ. πρτ. τοϋ **εϊλέω**.

εἰλέω, ἄττ. **εἰλέω**, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ εἴλω.—[εἰλέω (<*Fel-νέω καὶ ἴλλω (<*F₁-Flw, ἄττ. εἴλλω (=ε-λίωω, τυλίωω), ἐκ β. ἰαπ. vel- (κυλινδῶ) βλ. τὰς λ. λ. εἰλεός, εἰλῶ, ἔλιξ, ἐλίωω, ἔλιωος, ἔλιωος κλ.].
εἴλη, ἡ = ἴλη ὄμιλος, πληθός, ὄμας (στρατῶδ). [βι' ἔτυμολ. βλ. εἰλέω, εἴλω, ἴλη].

εἴλη, ἡ ἢ θερμότης τοῦ ἡλίου, καύσων, δάλοπος βλ. **ἔλη**.

εἴληγμα, παθ. πρκ. τοῦ λαγγάνω.
εἰληδόν καὶ **εἰληδά**, ἐπίρ. (εἴλη) = ἰληδόν' καθ' ὄμαδας, κατὰ πλήθη, σωρηδόν.— || (εἰλέω) συμπεπλεγμένως, περιπλοκάδην || ἐλικοειδῶς.

εἰλήλουθα, **εἰληλούθειν**, ἐπιτ. ἀντι εἰλήλυθα, ἐληλύθειν, πρκ. καὶ ὑπερ. τοῦ ἔρχομαι εἰληλούθειν, ἐπ. ἀντι ἐληλύθαμεν, α' πληθ. πρκ.

εἴλημαι, παθ. πρκ. τοῦ λαμβάνω.

εἴληψα, πρκ. ἐνεργ. τοῦ λαμβάνω.

εἴληφα, πρκ. τοῦ λαγγάνω.

εἰλί-κρίνεια, ἡ καθαρότης, ἀκεραιότης, «εἰλικρίνεια». Ἐκ τοῦ

εἰλί-κρίνης, ἐς (εἴλη+κρίνω) κυρ. ὁ ἐξετασθεὶς ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου (ῥηθῆ. ἀρα γραπτέον εἰλικρ.), ἡλεγμένος ἢ ἐνευθεν: 1) ἀμεικτός || καθαρός, ἀδι-ἀφοδος (λατ. sincerus). 2) διακεκριμένος, εὐκρίνης, ψηλαφητός, καθαρός. 3) ἐπίρ. -νώσ' ἀπολύτως, καθαρῶς.

ἔνυμ: ἐν τοῖς χειρογρ. τοῦ Πλάτ. εἰλικρινής (<ε-λι-+κρίνω, πρκ. εἴλη σακρ. s(ū)nar (= φῶς, οὐρανός, ἡλίας) κατ' ἄλλους συγγ. τῷ εἰλίωω+κρίνω καὶ κυρ. σήμ. κοσκινομαίως διὰ κυλίωματος, καθαρισμένος, εἴτα δὲ ὁ μὴ ψευδομένος.

εἰλικτο, γ' ἐν. ὑπερ. τοῦ ἐλίωω.

εἰλικτός, ἡ, ὄν, ἰων. ἀντι εἰλικτός.

εἰλιξ, ἰων. ἀντι εἰλιξ.

εἰλί-πους, ὁ, ἡ, -πουν, τό, γεν. -ποδος (εἴλω + πούς) ὁ ἐλίωων (ουστρέφων) τοὺς πόδας θωρέως κατὰ τὴν πορείαν (ἐπίθ. τῶν εὐδῶν, οἵτινες βυθίζοντες ουστρέφουσι τοὺς ὀπισθίους πόδας ἐλικοειδῶς πω).
ἔνυμ: ἄμην. πληθ. εἰλίποδας βοῦς (αἰτ. πληθ.) πρκ. τὸ ἀντιθ. ὄμιρ. ἀερίποδες (ἐπὶ ἱππων ὑψούντων τοὺς πόδας) εἰλι- ἀντι *εἰλι- κατὰ μετρικὴν παρήχησιν καὶ ἰωνικὴν ἢ αἰολ. φιλῶσιν πρκ. εἰλιτενής.

εἰλίωω, ποιητ. καὶ ἰων. ἀντι ἐλίωω.
εἰλί-τενής, ἐς (ἔλιος + τένω) ἐπίθ. τοῦ φυτοῦ, ὁ καλεῖται ἀγρωστίς ἔκτεινομένη (ἐξαπλουμένη) διὰ μέσου τῶν ἑλών. [βι' ἔτυμολ. βλ. εἰλίπους].

εἰλίχάτο, ἰων. γ' πληθ. παθητ. ὑπερ. του ἐλίωω.
εἰλίκύα, **εἰλικύσθη**, ἐνεργ. καὶ παθ. ἀόρ. α' τοῦ ἔλω.

εἰλικύσμαι, παθητ. πρκ. τοῦ ἔλω.
εἰλῶν, **εἰλόμην**, ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀόρ. β' τοῦ αἰρέω.

εἰλόχα, ἄττ. πρκ. τοῦ λέγω.

εἰλούαται, ἰων. γ' πληθ. παθ. πρκ. τοῦ εἰλῶω.

εἰλύμα, -ατος, τό (εἰλύω) κάλυμμα, σκέπασμα, ἔνδυμα, ἱματισμός.

εἰλύος, ὁ (εἰλύω) φωλεός, φωλεά, τρώγλη θη-ρίου || γεν. τόπος ἀπόκρυφος.

ἔνυμ: καὶ εἰλυθμός (<*Fελνυ-θμός, Fελνυ-jos, *FελνυF-ος, ἡ *ε-Fελνυ-θμός, *ε-Fελνυ-jos, *ε-FελνυF-ος βλ. εἰλύω).

εἰλύτο, γ' ἐν. παθ. ὑπερ. τοῦ εἰλῶω.

εἰλυφάξω=εἰλῶω περιτυλίωω.— || ἀμτθ. ουστρέφωμαι, περιδινοῦμαι.

εἰλυφῶς=εἰλυφάξω (ὁ βλ.) ἐπ. μτχ. εἰλυφῶων.— [ἐκ τοῦ *Fελνυ-φος ἢ *Fελνυ-φῶ-φος (<*Fελνυς βλ. εἰλύω).

Εἴλ'Υ'Ω, ἄττ. εἰλύω μέλ. -θῶω παθ. πρκ. εἴλυμαι.— τυλίωω γύρω, περιτυλίωω, περιβάλλω.— Παθ., περιτυλίωομαι, ἢ περικαλύπτομαι, ἀποκρύπτομαι || κυρ. κατὰ μτχ. πρκ., εἰλυμῶω ψαμάθω=καταχθόμενος (θαμνόμενος) εἰς τὴν ἄμμον.— || ὡς παθ. ὡς. =σύρομαι ἔρπων, λυγίζομαι (ὡς σκώληξ), συμμαζεύομαι.

ἔνυμ: <*Fελνυω, μέλ. εἰλύωω (<*Fελνυωω) τὸ *Fελνυῶω εἶναι γὰρ τὸ *Fελνυμι, ἐσχηματισμένον κατὰ τὰ βαρῦτονα σακρ. ν'ῆσ'ἦ, Ζεῦδ. β. var (=τυλίωω), ἐλλγν. *Fελνυς ἐν τῷ παρ' Ἡσυχ. εἰλυ-

σπᾶσθαι, εἰλυφάω, εἰλυφάξω (βλ. λ. λ.).—Εἴτα πρκ. ἔλω. *Fελν- ἐν τῷ ὄμιρ. εἰλυσθη, εἰλυθείς (=ἐτυλίχθη, τυλιχθεὶς), παρ' Ἡσυχ. «εἰλυται ἔρχεται», «εἰλυται ἀμπελος μέλαινα», ἔλυτρον (κάλυμμα), πρκ. παρ' Ἡσυχ. «γέλυτρον ἔλυτρον», «εἰλυμα... καὶ τὸ ἰμάτιον» ὡς. παρ' Ἡσυχ. ἔλυμος ἢ θήκη κιδάρας ἢ τόξου ἐν πᾶσι τοῦτοις ὑπόκειται ἰαπ. β. *velu- ἐν τῷ σακρ. varūtram (ἐπανωφῆριον) = ὄμιρ. ἔλυτρον, λατ. volvo (<*velō (=κυλίω, ουστρέφω), Γοτθ. wai-wjan (τυλίωω, κυλίω), waiwīōn (κυλίωμαι). — ἐλλ. *Fελν- ἐν τῷ πρκ. εἰλυμαι (κατ' ἄμην. ἴως ἐκ τοῦ *Fελνυμαι), πέλλυτρον (βλ. λ. λ.). — *Fελνυ-, *Fελν-, *Fελν- εἰναι ἐπεκτάσεις τῆς ρ. vel- (=περιοστρέφω) ἐν τῷ σακρ. valati (=στρέφομαι), Ἄρμ. glem (=στρέφω), ἐλλ. εἰλιξ, ἐλένη, ἔλιωος, ἔλιωος, εὐλή, ὄλιμος (βλ. τὰς λ. λ.), παλ-σλαβ. valiti (κυλείν) πρκ. *veld- ἐν τῷ Γοτθ. waltjan (κυλίωμαι), παλ-γερμ. welzan (κυλίειν) πρκ. ὡς. σακρ. ūrmih (<*vūrmī- *vūrmī, ἰαπ. *v]mi-), Ζεῦδ. varami-š (κύμα), Ἄγγλο-Σαξ. wilemwyim (=κύμα), παλ-γερμ. wella (κύμα) willu (κυλίω), wallu (ἰαπ. *wel-nā, *wel-nō, *v]nō), παλ-σλαβ. vliŕna, λ.θ. vilnis (κύμα) <*valnā ἰαπ. *v]nā.

Εἴλ'ΑΩ, εἰλῶω ἢ ἴλλω ἢ εἰλέω, ἄττ. εἰλέω. — Ἐκ τοῦ εἴλω ἐσχηματίσθησαν ὁ ἀόρ. α' ἔλω, ἀπρφ. ἔλωσαι, ἐπ. ἔλωσαι' παθ. ἀόρ. β' ἔλην' ἀπρφ. ἀλήναι, ἐπ. ἀλήμεναι' μτχ. ἀλείς, εἴσα, -έν' ἐπ. πρκ. ἔλωμαι. — Ἐκ τοῦ εἰλέω ἐσχηματίσθησαν ὁ πρκ. εἰλέων, ἐπ. γ' ἐν. εἰλείει' μέλλ. εἰλήσω' ἀόρ. α' εἴλησα' παθητ. ἀόρ. α' εἰλήσθη' πρκ. εἴλημαι. — Ἀπαντῶσιν ὡς. ἐπ. πρκ. γ' ἐν. εὐλίει, ὑπερ. εὐλίητο.— || Ἐνεργ. κυλινδῶω, ουστρέφω, στρίβω σφιγκτά, περισφίγγω, συμπίεζω || συστέλλω, συμμαζεύω || ἐγκλείω, κατακλείω (τι ἐν τίνι τόπω). 2) ὠδῶ, συνωδῶ, ὠπωδῶ διὰ τῆς θίαις, κτυπῶ, πατάσσω: νῆα κεραυνῶ ἔλωας = πλήξας τὸ πλοῖον διὰ κεραυνῶ.— || Παθητ., περιτυλίωομαι, συμμαζεύομαι || ἐγκλείομαι, ἀποκλείομαι, εἰς τὴν μέροσ, συνωστίζομαι, συνωδοῦμαι, συναθροίζομαι, συγκεντρώνομαι: ἀλέν ὕδωρ = συλλεγὲν ὕδωρ.— || 2α., συμμαζεύομαι, ζαρῶω, πτήσσω, συστέλλομαι: Ἀχιλλῆα ἀλείς μένεν=συστραφεῖς (συμμαζευθεὶς) ἀνέμενε τὴν ἐπίδεσιν τοῦ Ἀχιλλεῶς. 2) περιφέρομαι τῆδε κάκειοε (λατ. versari). 3) περιστρέφομαι, περιδινοῦμαι, στρεφογυρίζω (ὡς τὸ ἐλίωω): γῆ εἰλλομένη (ἢ ἰλλομένη)=γῆ περιστρεφόμενη περὶ τὸν ἄξονά της.

ἔνυμ: εἴλω (<*Fελ-νω, καὶ ἰελέω (<*Fελ-νεω, Δελφ. εἰλέσθω, -ων, ἰων. εἰλέω Ἡροδ. (παθ. ἀόρ. εἰλήσθη), ἄττ. ἰελλῶ (<*ε-Fελ-νω (πρκ. ἀπέλλει = ἀποκλείει, παρὰ τῷ Ἄυσ.) πρκ. Λακων. παρ' Ἡσυχ. «βήλημα» κάλυμα, φράγμα ἐν ποταμῷ», Μεσσην. ἡλίμα, λιθ. su-valy'iti (συγκομίζω εἰς τὸν οἰτοβολῶνα), παλ-σλαβ. velj- (πολύ), velij, velikj (μέγας), valij καὶ valij (σῶρος, πλήθος), Λθ. veliū (: ἄττ. ἔλλω), velh, παλ-σλαβ. valjati (σωρεύειν), Λεττ. wāls, wāle, Ρωσ. val'kij ἄρα., valika θηλ. (κόπανος σκάφης) ἐν πᾶσι τοῦτοις ὑπόκειται ἰαπ. β. vel- (=πιέζειν) βλ. λ. λ. ἄλις, αἰολ. ἀολλήξ, οὐλαρός.— || εἰλέω (<*Fελ-νεω καὶ ἴλλω (<*F₁-Flw ἄττ. || εἴλλω (τυλίωω), ἐκ β. vel- (τυλίωω) βλ. τὰς λ. λ. εἰλεός, εἰλῶω, ἔλιξ, ἐλίωω, ἔλιωος, ἔλιωος κλ.).

εἴλωος, -ωτος, ὁ, καὶ εἰλώτης, -ου, ὁ, θηλ. εἰλωτίς, -ίδος—εἴλωος, τ. ἔ. δούλος ἐν Σπάρτῃ, χρησιμοποιοῦμενος διὰ γεωργικὰς ἐγκαταίας καὶ δι' ἄλλας μὴ γεωργικὰς ἀσχολίας. Κατὰ τινὰς ἐκ τοῦ ἔλωος, πόλιος τῆς Λακωνικῆς (τὸ ἔλωος, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ὑπεδουλώθησαν. [πρκ. παλ. Λακ. *ἡλωτες' εἴλωτες (<*εFελ-ω-τες, εἰλώται (<*ε-Fελ-ω-ται' πρκ. ἐλλ. *Fαλλοκομαι, *Fαλ-ω-τός].

εἰλωτεία, ἡ ἢ κατῶστας τοῦ εἴλωτος ἢ τῶν εἰλωτῶν γενικῶς ἢ ἡ δουλεία. Ἐκ τοῦ

εἰλωτεύω, μέλ. -σω (εἰλώτης) εἶμαι εἴλωος ἢ δούλος.

εἶμα, -ατος, τὸ (ἐννυμι) ἔνδυμα, φόρεμα, μανδύας || μ-γν. ἱματισμός || ἐπανωφῆριον.— || μ-γν. ὡς. σκέπασμα, τόπος [βι' ἔτυμολ. βλ. ἐννυμι].

εἶμαι, παθ. πρκ. τοῦ ἐννυμι.— || Παθ. πρκ. τοῦ

ήμι. — **II** σπανιώς. τύπος αντί ήμαι, παθ. πρκ. του έξω. **είμαρται, είμαρτο**, γ' έν. πρκ. και ύπερο. του **μείρομαι**. [δι' έτυμοι. βλ. **μείρομαι**]. **είμέν**, έπ. και ίων. αντί **έομέν**, α' πληθ. ένεστ. του **είμι**· άλλ' όμως **είμεν**, δωρ. αντί **είναι**, άπρφ. του **είμι**. **είμενός**, μτχ. παθ. πρκ. του **έννυμι**. **είμές**, δωρ. αντί **έομέμ**, α' πληθ. του **είμι**· έν φ **είμεν** δωρ. αντί **είναι**, άπρφ. του **είμι**.

είμι, αιολ. **έμμι** (έκ τινος άρχικου ***ΕΩ**, **sum, esse**)· **εί**, έπικ. **είς**, έπ. και δωρ. **έσαι**· **έστί**, δωρ. **έντί**· πληθ., **έσμέν**, έπ. και ίων. **είμεν**, δωρ. **είμές**· **έστέ**· **είσθε**, έπ. **έσαι**, δωρ. **έντί**. — Προστ. **έσθι**, έπ. μετά μέσης μορφής **έσο**, **έσσα**, **έστω**· γ' πληθ. **έστωσαν**, έπ. **έστων**, άττ. **όντων**. — Ύποτ. **ώ**, έπ. **έω** ή **είω**. — Εύκτ. **είην**, έπ. **έοιμι**· πληθ. **είημεν**, **είητε**, έπ. **είμεν**, **είτε**. — Άπρφ. **είναι**, έπ. **έμεναι**, **έμμεν**, **έμεναι**, **έμεν**. — Μτχ. **ών**, έπ. **έών**, **έούσα**, κλπ. — Παρατ. **ήν** (μτγν. άττ. μετά μέσης μορφής **ήμην**), έπ. και ίων. **έα**, έπ. **ώσ**. **ήα**, **έον** ή **έσκον**, -ες, -ε κλ.· β' ένικ. **ήσθα** και έπικ. **έησθα**· γ' έν. **ή** ή **ήν**, έπικ. **ήεν**· γ' δυϊκ. **ήτην** ή **ήστην**· γ' πληθ. **ήσαν**, έπ. **έσαν**. — Μέλλ. **έσομαι**, ποιητ. **έσομαι**, γ' έν. **έσοείται** εκ του δωρ. **έσούμαι**. — Πάντας οι τύποι του ένεστ. Όριστ. δύνανται να κείνται ως άγκλιτικά λέξεις πληθ. του β' ένικ. **εί**. Είναι δε έγκλιτικά λέξεις οι άλλοι τύποι **εσάκις** δέν περιέχουν έμφρασι, δέν λήγονται δηλ. μετ' έμφράσεως. Το γ' έν. **εσάκις** **έστί** **εσάκις** περιέχει έμφρασι τονίζεται **έσσι**. Σημασία:

είμαι, ύπόρχω (λατ. **sum**). **2**) ως καθαρώς ύπαρκτικών **έμαι**: **είμαι**, ύπόρχω, ύφισταμαι ως ύπαρξις: **ούκέτ' έστι**=δέν ύπόρχω πλέον **ζώ**: **ζώ**: **ούκ έσθ'**· **ούτεσ άνήρ**, **ούδ' έσσεται**=δέν ζή ο άνδρωπος αύτός, ούτε δά ύπόρξη (έν τή ζωή, ούτε δά ζήση). — **II** **έσσι** άπρω. μετ' άπρφ. είναι δύνατον, είναι επιτετραμμένον (θεμιτόν). — **III** **είμι** μετά γεν. προς δήλωσι καταγωγής ή προελεύσεως: **αίματος είς αγαθοίω**=κατάγεσαι από καλή ράσσα. **2**) **έμαυτού είμι**=είμαι κύριος του έαυτού μου (λατ. **suījuris esse**). **3**) μετά γεν. διατρ.: **δήμου έσσι**=είναι είς εκ τών άνδρώπων του λαού, άνήκει είς τόν λαόν. **4**) **Ώσ**. έπωσ και έν τή Λατινική, μετά γεν. προς δήλωσι καθήκοντος άνήκοντος είς τινα, ή ιδιότητος προσδιαζούσης είς τι: **άνδρός έσσι**=είναι ρόλος του άνδρός, καθήκον άνήκον είς τόν άνδρα — **σωφροσύνης έσσι**=είναι ίδιον, είναι σημεϊον (τεκμήριον) σωφροσύνης. — **IV** Μετά δοτικώς, **έσσι μοι** (λατ. **est mihi**)=έχω· **έμοι δέ κεν άόμένω είη**=λατ. **esset mihi volenti**=δά ήτο εύχάριστον δι' έμέ, δά ήμην ήυχρησιστημένος. — **V** **τά όντα**=τά ύπόρχοντα πράγματα· **τά όντα είρηκέμαι**=λέγειν τήν αλήθειαν. — **VI** **έστιν ός**, **είσιν οι**=λατ. **est qui, sunt qui**=κάποιος, μερικοί (κάμποοοι)· **έστιν ότε** ή **έσθ' ότε**=λατ. **est quum**=ένίστε, κάποτε-κάποτε ή **έσθ' όπη** ή **έσθ' όπου**=λατ. **est ubi**=κάπως, κάπου ή **έστιν όπως**=κάπως, κατά τινα τρόπον. — **VII** το άπρφ. **είναι** συχνά φαίνεται πλεονάζον. π. χ. **τό νύν είναι**, **τό σήμερον είναι**, **τό σύμπαν είναι**, άντί των άπλών **τό νύν**, **τό σήμερον**, **τό σύμπαν** ή **συνήθης κυρ. είναι** ή περιφρασις **έκόν είναι**.

Ετυμ.** ι ίων.ατ. **είμι**, δωρ. **ήμι**, λεσθ., θεσσαλ. **έμμι**(έσομι**=σανοκρ. **asmī**, Ζενδ. **ahmī**, λατ. **sum** (παλαιότ. ***som** κατά το α' πληθ. ***somos**, διά το ***esem** (***esmī** ιαπ. ***ésmi**), ίρλ. **am**, Γοτθ. **im** (***emmi**, ***ezmi**), Άγγλοσαξ. **eom**, Λιθ. **esmi**, **esmū**, Λατ. **esmu**, παλ-πρωσ. **asmu**), παλ-αλαυ. **jesmi**, ιαπ. ***ésmi**, **éś** ιαπ. **é**. **es-** (είναι, ύπόρχειν). — β' έν. **εί**(***εσι**=σανοκρ. **ási**, ιαπ. ***ési**· Όμηρ-Συρακ. **έσαι**=άρμ. **es**, λατ. **ess** (παρὰ Πλάυτω), **es**, ιαπ. ***éssi**· όμηρ., 'Ηροδ. **είς** ή **είς** διά προσθήκης του **-s** κατ' αναλογίαν. — γ' έν. **έσσι**, **έσσι**=σανοκρ. **ási**, λατ. **est**, λατ. **est**, 'Όσκ. **est**, **is**, 'Όμβρ. **est**, παλ-ίρλ. **is**, Γοτθ. παλ-γερμ. **is**, Λιθ. **esi**, **est** (παλ-πρωσ. **asi**, **est**), παλ-ολαυ. **jesi**·— ίων. **είμέν**, δωρ. **είμέσ**(***έσ-μέν**, ***έσ-μέσ**, πρβλ. **smah**, Λιθ. **esme** (παλ-πρωσ. **asmai**), παλ-αλαυ. **jesmī**, ιαπ. ***smés(i)**) άττ. **έσμεν** μετά **-σ**· κατ' αναλογίαν προς τόν τύπον **έστέ**. — β' πληθ. **έστέ** πρβλ. **σανοκρ. sthā**. — γ' πληθ. δωρ.

έντί, άττ. **είσθ** αντί ***h-εντι**=σανοκρ. **sánti**, 'Όσκ. **seni sei**, 'Όμβρ. **seni**, παλ-ίρλ. **It**, Γοτθ., άγγλοσαξ. **sind**, παλ-γερμ. **sini**, λατ. ***s-énthi**, μετά φιλοφ πνεύματος κατ' αναλογίαν προς τό **είμι** κλπ.: Όμηρ. **έσαι** κατά νεωτερισμόν. — Παρατ. Όμηρ. **ήα**, 'Ηροδ. **έα**, παλ-αττ. **ή**(***έσ-η**)=σανοκρ. **āsam**, έπειτα **ήν** κατ' αναλογίαν, 'Όμηρ. Λεσθ. **έον** κατά τήν κλίσει των βαρυτόνων. — β' έν. **ήσθα** (τύπος ύπενθυμίζων παρακ.)— γ' έν. δωρ. 'Αρκ. Κυπρ. **ής**, βοιωτ. **παρείς**(***ést**=σανοκρ. **ās**, έπειτα **ήεν**, **ήν** (άρχ. γ' πληθ.)). — α' πληθ. **ήμεν** (δωρ. **ήμες**)(***ήμεν**=σανοκρ. **āsmā**. — β' πληθ. **ήστε**=σανοκρ. **āsīa**, είτα **ήτε** κατ' αναλογίαν.— γ' πληθ. όμηρ. **ήεν**, άττ-δωρ. **ήν**=σανοκρ. **āsan**, είτα **ήσαν** κατ' αναλογίαν. — Προστ. **έσθι**, πρβλ. Ζενδ. **zdī**, ιαπ. ***z-dhi**· ίων. **έσθι** ('Εκατ.)· **σανοκρ. ēdhi** (***azdhi**).—Ύποτακτ. ίων. **έω**, **έωμεν**, άττ. **ώ**, **ώμεν** κατ' αναλογίαν προς τήν κλίσει των βαρυτόνων, πρβλ. **σανοκρ. asāi**.—Εύκτ. **είην**(***έσην**, 'Ηλ. **έα**, πληθ. **είμεν**(***έσι-μεν**· **σανοκρ. syāi**, λατ. **siēs sīmus**. — Άπρφ. 'Όμ. θεσσαλ. **έμμεν**, 'Ηλ. δωρ. **ήμεν**, **άσφ. είμεν**, βοιωτ. **είμεν**(***έσμεν**· άρκ. **ήναι**, άττ. **είναι**(***έσναι**· **es-mnai**· Όμηρ. **έμεν**, **έμεναι**, Ροδ. **έμειν**, **έλα** δε αύτά κατ' αναλογίαν.— Μτχ. όνομ. πληθ. **έντες** αντί ***h-έντες** (ιαπ. ***s-entes**· θηλ. έν. δωρ. **έασσα** ('Όρτ. **ιάττα**)(***έσι**)· **ήα**· **σανοκρ. sāi**· δωρ. Λεσθ. **έσσα** αντί ***άσσα** κατ' επίφρασι του **έντ-**· ίων. δωρ. **Αιολ. έών** (βοιωτ. **ίών**, Λεσθ. **έων**) άττ. **ών**.

είμι (έκ τινος βασικου ***έω**=λατ. **eo**), β' έν. **είς**, έπικ. **είσθα**, άττ. **εί**—γ' έν. **είσι**.—πληθ. **ίμεν**, **ίτε**, **ίσαι** ή **είσι**. — Προστ. **έθι**, **ίθι**, **ίτω**, πληθ. **ίτε**, **ίτωσαν**, άττ. **ίόντων**.—Ύποτ. **ίω**, **ίθι**, έπ. **ίσηθα**, **ίη έπ.ίθι**. —Εύκτ. **ίοιμι**, **ίολίν**, έπ. γ' έν. **ίσει** ή **είη**.—Άπρφ. **ίέναι**, έπ. **ίμεναι**, **ίμεν**.—Μτχ. **ίών**. — Παρατ. **ήειν**, έπ. και ίων. **ήία**, γ' έν. **ήιε** και κατά συναίρ. **ήε**· δυϊκ. **ήτην**· πληθ. **ήειμεν**, **ήειτε**, **ήεσαν**, και κατά συναίρ. **ήμεν**, **ήτε**, **ήσαν**, έπ. γ' πληθ. **ώσ**, **ήίσαν**, **έσαν**, και α' πληθ. **ήομεν**. Έν τή άττ. διαλ. ο ένεστ. έχει σημασ. μέλλ. (=λατ. **ibo**=δά ύπόγω). Έν τή έπική όμως γλώσση έχομεν μέσον μέλλ. **είσομαι** και μέσ. άόρ. α' **είσάμην**, γ' έν. **είσατο**, **είσατο**, γ' δυϊκ. **είσάσθη**.

Σημασία: πηγαίνω, ύπάγω || έρχομαι (τό πόσθαι τάς δύο πρώτας σημ. και πότε τήν τρίτην εξαρτάται εκ των μορών ή των λέξεων, μεθ' ών έκάστοτε συνάπτεται): λατ. **eo, ire**: **έξαι** ιδιαιτέρως νμετα είναι περιφράσεις τινές: **είμι τινι διά φιλίας**, **δι' έχθρας**, κλπ.=διατηρώ φιλικώς προς τινα σχέσεις, ή περιέρχομαι είς πόλεμον προς τινα || **χρός είσατο**=διήλθε διά του δέρματος || μετ' άπρφ. μέλλ. **είσάσθη** **σουλήσειν**=έπηγαν να σούήρωσι. — Έχρησιμοποιοετο **ώσ** μετά τής σημασίας του έπιβαίνειν πλοιοι: **έπι νηός ίέναι**. **2**) επί πτηνών, πετώ κλπ. **3**) επί κινήσεως πραγμάτων: **πέλεκυς είσι διά δουρός**=ο πέλεκυς διέρχεται διά τής δοκού—**έτος είσι**=τό έτος δά παρέλθη (ή δά κλείση).—Έν τή άττ. διαλ. **ίέναι είς ταύτόν**=συνέρχεσθαι επί τό αύτό — **ίέναι είς λόγους**=άρχίζειν διαπραγματεύσεις, διαπραγματεύεσθαι. Προστακτ. **ίθι** **ή**=έμπρός λοιπόν! καλά λοιπόν! Καλά!

Ετυμ.** ι **είμι**=σανοκρ. **émi**, Λιθ. **eimī**, ιαπ. ***éimi**, **éś** ιαπ. **é**. **ei-** (=ίέναι).—β' έν. **εί**(εί-[σ]**)=σανοκρ. **éśi**, λατ. **is**, Λιθ. **eisī**, ιαπ. ***éisi** (**εξ** (παρ' 'Ηροδ.)).— γ' έν. **είσι**=σανοκρ. **éīi**, Ζενδ. **aēiti**, παλ-περο. **aīliy**, λατιν. **īi**, **ii**, Λιθ. **eiīi**, **eiī**, ιαπ. ***éiīi**—α' πληθ. **ίμεν** πρβλ. **σανοκρ. imāth**, ιαπ. ***imēs**.— γ' πληθ. **ίσαι**, νεωτερισμός άντί ***έντι** (ιαπ. ***j-énthi** (σανοκρ. **yānti**).—Παρατ. α' έν. **ήα** αντί ***ήα** (***ήja**=σανοκρ. **āyam**, ιαπ. **éi-η**).—Προστ. **ίθι** πρβλ. **σανοκρ. ihī**. Πρβλ. λατ. **eo**(***ejō**, άπρφ. **ire**, ίρλ. **etha** (=ilum est), παλ-αλαυ. **ida** άπρφ. **ihī** (=ίέναι) πρβλ. **έλλ. άμαξ-ιτός** (=προσιτός είς άμάξας), όμηρ. **είσ-ί-θημ** (=είσοδος), έπ. **ίθημα** (=βάδισμα), **ίμος**(***oi-s-mos**)=όδός κλπ.

είν, ποιητ. αντί **έν** (λατ. **in**). **είνά-έτις**, **ές** (**έννέα+έτος**)· ο έννέα έτών ήλικίας· **οβ**. **είνά-ετες** **ές** έπέρ.=έπι έννέα έτη. **είνά-έτις**, **-ιδος**, **θγλ**. του **είνάετος**· ή ήλικίας έννέα έτών.

είναι, άπρφ. του *εἶμι* (εἰμι). — II άντι του *ίέναι*, άπρφ. του *εἶμι*.

είναι, άπρφ. άορ. 6' του *ίημι* (=στέλλω).

είνακίς, έπίρρ., ποιητ. άντι *έννάκίς*=έννέα φορές.

είνακιο-χίλιοι, -ων=έννέα χιλιάδες.

είνακόσιοι, αι, α, ποιητ. και ίων. άντι *έννακόσιοι*.

είν-άλιος, η, ον, ποιητ. άντι *ένάλιος*.

είνά-νύχες, ώς έπίρρ. (*έννέα* + *νύξ*)· έπι έννέα νύκτας.

είνάς, -άδος, ή, ποιητ. άντι *έννεάς* II' ή ένάτη ήμέρα.

είνάτερες, αι· αι σύζυγοι των (άρρένων) άδελφών, (αουνυνφάδες).

**Έτυμ.*: δι' έτυμολ. πρβλ. *ένάτηρ*· το *είν-* του *είνάτερες* όφείλεται εις μετρικήν έκτασιν· έν έπίγρ. 301. *ένατροί* του *ένάτηρ* (τοιοθεΐσα κατά την 301. *θυγατρί*)· πρβλ. Φρυγ. αιτ. *ίανάτερα*, τ.ε. *zan-*, λ.θ. *jente*, σασκρ. *yāñā*, παλ-σλαβ. *jetry*, λατ. πληθ. *janitricēs* (= άνδραδέλφαι, γυναικαδέλφαι) κατ' αναλογίαν προς την όμάδα *janitric*, *genetric* κλπ· ίαπ. **jenater-*, **jñtr-*· άρμ. *ner* ή *nēr* (γεν. *niri*) = σουννυφάδα.

είνάτος, η, ον, ποιητ. άντι *ένατος*.

είνεκα, **είνεκεν**, ίων. και ποιητ. άντι *ένεκα* (μετά γεν.).

είνι, έπ. άντι της πρσθ. *έν*.

είν-όδιος, -η και -α, -ον, ποιητ. άντι *ένόδιος*.

είνοσί-φυλλος, ον (*έννοσίς*+*φύλλον*)· μετά σιοιμένου (κινουμένου) φυλλώματος, ούτινος τρέμουν τά φύλλα || ούδενδρος.

είσα, άόρ. α' τοῦ *είκω* (ύποχωρώ).

είσαι, άττ. άντι *έόικασαι*, γ' πληθ. πρκ. του **είκω* (όμοιάζω).

είσασκε, γ' ένικ. ίων. άορ. α' του *είκω* (ύποχωρώ).

είο, έπικ. γεν. άντι *έο*, ού' του όποιου, τής όποιás || από *είο*=άφ' έαυτού.

είοικύιαι, έπικ. μτχ. όνομ. πληθ. θηλ. του *έοικα*.

είος, έπ. άντι *έως*· μέτρ.

είπα, άόρ. α' άντι του συνήθους 6' *είπον* (δ βλ).

είπέμεν, θωρ. άντι *είπειν*.

εί-περ' έάν, έν πάση περιπτώσει, έάν τῷ όντι (έπιτεταμ. *εί*).

είπην, θωρ. άντι *είπειν* (βλ. *είπον*).

εί-ποθεν, έπίρρ.· έάν όπό κάπου.

εί-ποθι, έπίρρ.· έάν κάπου, άν πουθενά.

είπον' άόρ. 6' ώσει *έξ* ένεστ. **είπω*=**έπω*· Πρσστ. *είπέ*, έπικ. 6' πληθ. *έσπετε*· άπρφ. *είπειν*, έπ. *είπέμεν*, -*έμεναι*, θωρ. *είπην*· μτχ. *είπών*. Υπάρχει ώς άόρ. α' *είπα*, κατά τό πλείστον έν χρήσει έν τῷ 6' έν.

είπας· Πρσστ. *είπον*, *είπάτω*, *είπατε*, *είπέ*, όπως και τό *άγε*, άπαντᾶ ώς. άντι του *είπετε* πρό πληθυντικου. Έν συνθέσει άπαντᾶ μέσος τύπος άπειπασθαί. Ό ένεσταῦς άναπληροῦται διά των *φημί*, *λέγω* ή *άγορεύω*, ό δε μέλλων και ό παρκ. άναπληροῦνται διά των τύπων *έρέω*, *έρώ*, *είρηκα*.

**Έτυμ.*: *είπειν*, Λεσβ. *Feίπην* ('Αλχ.), πρβλ. γορτ. *Feίπαι*, 'Υποτ. *Feίπωντι*, Πρσστ. *προ-Feίπάτω*, Κρητ. άπρφ. *προ-Feίπέμεν*· *Feίπ-* (ίαπ. **venq-* (ven- κατ' άνομ. >ej-) = σασκρ. *vñc-* έν τῷ *άορ.* ά-*vñcam* = *είπον*· έκ β. *ven-*, περ. ήξ βλ. λ. *έπος*).

είποντο, γ' πληθ. παρατ. του *έπομαι* (άκολουθώ). **εί ποτε**, έπίρρ.· άν κάποτε, άν καμμίαν φοράν (λατ. *si quando*), άν καθόλου.— II έν πλαγιφ λόγῳ, μή τυχόν και...

εί που' άν που, άν κάπου, άν ίσως (λατ. *si cubi*). **εί πως**, έπίρρ.· άν κάπως, άν κατά τινα τρόπον, άν ίσως.

είράνη, θωρ. άντι *είρήνη*.

είργαθον, ποιητ. άόρ. 6' του *είργω*.

είργασάμην, μέσ. άόρ. α' του *είργάζομαι*, έν χρήσει μετά ένεργ. σήμ.· **είργάσθην**, παθ. άόρ. α' έν χρήσει μετά παθητ. σήμ.

είργασμαι, πρκ. του *είργάζομαι*, έν χρήσει άλλοτε μετά ένεργ. και άλλοτε μετά παθ. σήμ.

είργμός, άττ. **είργμός**, ό (*είργω*)· είρκτή, δεσμοτήριον.

είργμο-φύλαξ, -άκος, ό (*είργμός*+*φύλαξ*)· δεσμοφύλαξ.

είργνῦμι και -*ύω*=*είργω*· έγκλείω εις τό δεσμοτήριον, φυλακίζω.

ΕΙ'ΡΓΩ ή **είργω**, άττ. τύπος άντι του παλαιότερου τύπου *έργω*. [δι' έτυμολ. βλ. *έργω*].

είρέσται, ίων. άντι *είρηνται*, γ' πληθ. παθ. πρκ. του *έρέω*.

είρερος, ό (*είρω*)· δουλεία, αίχμαλωσία.

Έτυμ.*: *είρερος* (<εϋρερο-* **σεϋρερο-* (πι:θαν. κατ' επέκτασιν του **serve-*), λατ. *servos* (*servus* = δουλος)· κατά τινας συγγ. τῷ λατ. *servos* του *servo* (= διασώζω), Ζενδ. *haurvati* (έπαγρυπνώ), Γοιθ. *sarwa* (άμυντικά όπλα)· έκ του ίαπ. **serv-* κατ' επέκτασιν της β. *ser-* πρβλ. λατ. *sero* (βλ. λ. *είρω*).

είρεσία, ίων. -*ίη*, ή (*έρέσσω*)· κωπηλασία. 2) πάσα όρημητική (και βίαία) κίνησης, παλμός.— II όμάς κωπηλατών, κωπηλάται (λατ. *remigium*) [δι' έτυμολ. βλ. *έρέτης*].

είρεσιώνη, ή (*είρος*)· κλάδος έλαίας ή δάφνης περιτυλιγμένος με μαλλίον, περιφερόμενος υπό παιδων *άδόντων* κατά την έορτήν των *Πυναερίων* και *Θαροηλίων*, και μετά τουτο άναρτώμενος από του άνω μέρους της θύρας, όπου και παρέμενε μέχρι του έπομένου έτους. *Είρεσιώνη* έκκαλεΐτο ώς. και τό *άσμα*. [σκοτεινής έτυμολ. Κατά τον Σουβαν *είρεσιώνη λέγεται* διά τά *έρια*].

είρέω, ίων. άντι *έρέω* (λέγω).

είρη, ή (*είρω*)· *άρχαία* όνομασία του χώρου των συνελεύσεων. συνών. τῷ λ. *άγορά*· [έκ β. *Feρ-*, περ. ήξ βλ. έν λ. *είρω* II].

είρηκα, -*ημαί*, ένεργ. και παθητ. πρκ. του *έρέω*, *έρώ*.

είρην ή **ίρήν**, -ένος, ό (*είρω* ή *έρέω*)· Λακεδαιμόνιος νεανίας συμπληρώσας τό 18ον έτος τής ηλικίας του, όποτε άπέκτα τό δικαίωμα νά *ζημιλῆ* έν τῷ Συνελεύσει και νά *δηγηῆ* τμήμα στρατού. Πρβλ. άττ. *έφηβος*.

είρηναίος, α, ον (*είρήνη*)· είρηνικός, ήσυχος, έν είρήνῃ.

είρηνεύω, μελ. -*σω*· τηρώ είρήνην, ζῶ είρηνικῶς (έν είρήνῃ).— II Με-ε. φέρω εις είρήνην, καθουχάζω || συμπιλκίονω. Έκ του

είρήνη, ή· είρήνη, καιρός είρηνης (λατιν. *pax*) || *είρήνην άγω* = ζῶ έν είρήνῃ, τηρώ την είρήνην || με-φ. άναπαύομαι, ήσυχάζω.

**Έτυμ.*: άβεβ. έτυμολ.· *είρήνη* Αιολ. *είρηνα*, Γορτ. *έρηνα*, θωρ. *διαιλ.* *είρανα*, Βοιωτ. 'Αρχ. *ίρανα* κλπ.· κατά τινας παράγεται έκ β. *ver-* (=λέγειν) και θεωρεΐται· συγγ. τῷ *ήήτηρ*, 'Ηλ. *Feάτηρα*. Έξ αυτού τοῦ

είρηνικός, ή, όν· ό συντελών, ό όποθλέπων εις την είρήνην || ό άνήκων εις την είρήνην, είρηνικός, φιλήσυχος.—'Επίρρ. -*κάς*.

είρηνο-ποιέω, μελ. -*ήσω*· ποιώ είρήνην, είρηνεύω. Έκ του

είρηνο-ποιός, όν (*είρήνη*+*ποιέω*)· ό ποιών είρήνην, ό διαπραγματευόμενος είρήνην.—'Ως ούσιασ. ό *είρηνοποιός*=ό κατασκευαστής (ιδρυτής) τρόπον τινά της είρηνης.

είρηνο-φύλαξ, -άκος, ό, ή (*είρήνη*+*φύλαξ*)· ό φύλαξ της είρηνης.

είρησομαι, παθητ. τετελ. μέλ. του *έρέω*, *έρώ*.

είρίνεος, ον, ίων. άντι *έρίνεος*· ό έκ μαλλίου, μάλλινος. Έκ του

είριον, τό (*είρος*), ίων. άντι *έριον* (μαλλίον).

είρκτεον, ρηματ. επίθ. του *είργω*· πρέπει νά έμποδίση τις.

είρκτή, ίων. **είρκτή**, ή (*είργω*)· μέρος περικυκλωμένον, δεσμοτήριον, φυλακή.

είρο-κόμος, ον (*είρος*+*κομέω*)· ό κατεργαζόμενος έρια, έριοургός.

είρομαι, ίων. άντι· *έρομαι*· έρωτώ· βλ. *είρω* B. [δι' έτυμολ. βλ. *έρώ* B].

είρο-πόκος, ον (*είρος*+*πόκος*)· ό έχων πόκους έριον πυκνόμαλλος.

ΕΙ'ΡΟΣ, τό· μαλλίον, *έριον*.

Έτυμ.*: *είρος* (<εϋρος*· πρβλ. άττ. *εϋρος* (=πλούσιος εις έρια)· αιολ. *επ-ερος* (<**εϋρ-*) = κριός· όμηρ.

+ -ιο-), Γοτθ. *simle* (=μίαν φοράν).— Έν πᾶσι τούτοις ὑπόκειται ἡ λατ. β. *sm- πρὸς. Ἄρμ. ml (εἶς), ἔλλ. *μῶννε* (**smῶννε*), λατιν. mille (**smī gzhīī*) βλ. λ. *χίλιοι*.—ιαπ. **σιμ*-. Έν τῷ σανσκριτ. *sá-dam, sá-da*, *Zand. hada* (πάντοτε), *sanskr. sahá, saitrá* (όμοῦ), *sakṛī*. (ἀποξί), *sahás-ram* (μιάχιλιάς· βλ. λ. *χίλιοι*), *śásvant-* (ἕκαστος βλ. λ. *ἄσας*) κλπ.— Ἄλλη ἐπεκτ. ιαπ. β. **σιμ-κ*- πρὸς. ἔλλ. *ἄ-θρόοι, ἄ-παξ, ἄ-πᾶς, ἄ-πλόος, ἄτερος, ἔτερος, ἕκατόν* (βλ. τὰς λ. λ.), λατ. *sim-plex, sim-plus, sincinium*.—ὦσ. ιαπ. **σιμ*- ἐν τῷ ἔλλ. *ἄμα, ὄμα* (=όμοῦ), Κρητ. *ἄμάκις* ἔλλ. -αμο (οὐδ-αμο-), Γοτθ. *sums* (κόποιος), παλ-ιρλ. *sa-mall* (όμοίτης), λατ. *similis* (**semillis, *semells*), *simul* (παλ-λατ. *semol*), *similitū* (ταυτοχρόνως), ἄρμ. *ham-* (ὁ αὐτός, ὁ ἴδιος).—ὦσ. ιαπ. **som-* ἐν τῷ ἔλλ. *ὄμοδος* (=όμοιος), *ὄμαλός* (βλ. τὰς λ. λ.), *sanskr. sa-sád* (συνέλευσις), παλ-σλαυ. *sa-sedū* (γειτών).—ιαπ. **sōm-* ἐν τῷ *Zend. hāma-* (ὁ ἴδιος), παλ-σλαυ. *samī* (ὁ ἴδιος).—Θηλ. *ἴα* (ἴμα, Ἄσδ., Ἡεσο.=μία), καὶ κατ' ἀναλ. ἄρσ. *ἴος* πρὸς. *Zend. ī, im* *sanskr. im, ī-dī* (αὐτοῦ τοῦ εἶδους), Λιθ. *ji* (=αὐτή). Ἡ σημασία τοῦ ἀριθμ. *εἶς, μία, ἐν* προήλθεν ἀπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ «αὐτός, ἡ, ὁ ἀκριβῶς καὶ οὐχὶ ἄλλως, ἡ, ο» ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς κάθε τι τὸ δευτερόν ἢ τρίτον.

εἶς, ἐπικ. β' ἐν. ἐνεστ. τοῦ *εἶμι*.— || β' ἐν. ἐνεστ. τοῦ *εἶμι* (ἀντὶ τοῦ ἄτ. εἶ).

εἶς, μτχ. ἄορ. β' τοῦ ἴημι.

εἶσα, ἄνεργ. ἄορ. α' τοῦ ἴζω, ἔζομαι (βλ.): *σκοπὸν εἶσε* = ἔποπεδέτρε σκοπὸν ἴχθιν *εἶσαν* = ἔσησαν ἐνέδραν μτχ. *εἶσαι*, ἀπρφ. *εἶσαι*.— ὦσ. μέσ. μέλλ. *εἶσομαι*, ἐπ. *εἶσομαι* ἄορ. α' *εἶσάμην* παθ. πρκ. *εἶμαι* ἰδρῶν, ἀνεγείρω (ἐπὶ ἀνεγείρωμένων ναῶν ἢ ἐπὶ στηνομένων ἀγαλμάτων θεῶν ἢ ἀνθρώπων). Οἱ ἄλλοι χρόνοι παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ β. ἰδρῶν.

εἶσα-αγαγών, μτχ. ἄορ. β' τοῦ εἰσάγω.

εἶσα-αγγελεύς, -έως, ὁ (εἰσαγγέλλω) ὁ ἀναγγέλων (καὶ εἰσάγων) τοὺς προσερχομένους || ἀξιωματοῦχος ἐν τῇ Περσικῇ αὐλῇ.

εἶσα-αγγελία, ἡ; μήνυσις, καταγγελία, κατατιθεμένη εἰς τὴν Βουλὴν ἢ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Δήμου διὰ δημόσιον ἀδικίαν || ἀγγελμα, ἀγγελία, πληροφορία. Έκ τοῦ

εἶσα-αγγέλλω, μέλ. -ελῶ διὰ τοὺς χρόνους βλ. ἀγγέλλω; εἰσέρχομαι καὶ ἀναγγέλλω (κίμων ἔργον θυρωροῦ) || γενικῶς, ἀναγγέλλω, γνωστοποιῶ, ἀναφέρω, ἐκδέτω.— || καταγγέλλω τινά διὰ δημόσιον ἀδικίαν; βλ. *εἰσαγγελλία*.

εἶσα-ἀγείρω, μέλ. -ερωῶ διὰ τοὺς χρόνους βλ. ἀγείρω συνάγω, συναθροίζω, εἶς τινα τόπον.

εἶσα-άγω, μέλ. -ξω ἄορ. β' *εἶσα-ἡγαγον* πρκ. -αγήσχα ἄγω (ὀδηγῶ) ἐντός, φέρω μέσα εἰς, εἰσάγω. *εἰσάγω ἢ εὐάγομαι γυναικί* = εἰσάγω γυναικί εἰς τὸν οἶκόν μου ὡς σύζυγον, λαμβάνω σύζυγον. 2) εἰσάγω (ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ) ξένα ἐμπορεύματα || *εἰσαγόμαι - ἐξάγομαι* = εἰσάγω - ἐξάγω (κίμων εἰσαγωγὴν καὶ ἐξαγωγὴν προϊόντων).— Μέσον, ἐπιτρέπω τὴν εἰσοδὸν ξένων στρατευμάτων (τὰ προσκαλῶ, τὰ εἰσάγω) || ὦσ. εἰσάγω εἰς σύνδεσμον, ἐγγράφω τινά εἰς ἔταιραν π. χ., μὴ τίνα || εἰσάγω νέα ἡθῆ καὶ ἔθιμα. || ὦσ. πολιτικῶς ἔρως, φέρω (παρουσιάζω) τινά ἐνώπιον Βουλῆς (ἢ Συνελεύσεως): *εἰσάγω εἰς βουλὴν* = φέρω τὴν ἐνώπιον τῆς βουλῆς. 2) ὡς δικανικῶς ἔρως, *εἰσάγω δίκην ἢ γραφὴν* = εἰσάγω ὑπόθεσιν τίνα εἰς τὸ δικαστήριον, ἀρχίζω τὴν διαδικασίαν, καταδέτω ἀγωγήν.

εἶσα-ἄει, ἐπίρ. ἀντὶ *εἶς ἄει* = διὰ πάντοτε, εἰς αἶψα τὸν ἅπαντα.

εἶσα-αἰρομαι, μέσ. εἰσδέχομαι, παίρνω κοντά μου. **εἶσα-αἰρέω**, μέλ. -ἡσω εἰσορῶ, βλέπω μέσα εἰς, προσβλέπω, διακρίνω.

εἶσα-αἶρω, μέλ. -ἄρω σηκώνω τι καὶ τὸ φέρω ἐντός. **εἶσα-αἶσσω, εἶσα-ἄσσω**, ἀττ. *εἰσάττω* μέλ. -ἄξω εἰσορῶ, εἰσπηδῶ.

εἶσαιτο, γ' ἐν. ἔνκτ. μέσ. ἄορ. τοῦ **εἶδω* (βλ.).

εἶσα-ἀκοντίζω, μέλ. -ἴσω, ἀττ. -ἴω ρίπτω ἀκόντιον ἐναντίον τινός || ἀπολ. ἐξακοντίζομαι, ἐσκοφεν-

δονίζομαι, ἀναπηδῶ, ἀναβλύζω (ἐπὶ αἰματοῦ).

εἶσα-ἀκούω, μέλ. -σομαι ἄορ. α' -ἡκουσα πρκ. -ακήσομαι ἀκούω, ἀκροῶμαι, ἀφουκράζομαι, θίδω προσοχὴν || καὶ, ἀπλῶς, ἀκούω.— || ὑπακούω, ὑποτάσσομαι, συγκριότανεῶν.

εἶσα-ακτέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ εἰσάγω πρέπει τις νὰ εἰσαγάγῃ (δεῖ εἰσαγάγειν).

εἶσα-ἀλλομαι, μέλ. -αλοῦμαι ἄορ. α' -ἠλάμην ἔπικ. γ' ἐν. ἄορ. β' *εἶσαλο* ἀποθ. εἰσπηδῶ, εἰσορῶ.

εἶσα-ἀμύειθω, μέλ. -ψω εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω.

εἶσα-ἀμην, ἐπ. μέσ. ἄορ. τοῦ εἶμι.— || ἐπικ. μέσ. ἄορ. α' τοῦ **εἶδω* (βλ. πτω).

εἶσα-ἀμην, μέσ. ἄορ. α' τοῦ εἶσα (τοῦ ἴζω, βλ.) ἰδρῶσα.

εἶσα-ἀνα-θαίνω, ἄορ. β' -ανέβην ἀνέρχομαι εἰς, ἀναβαίνω εἰς..

εἶσα-ἀναγκάζω, μέλ. -άσω ἀναγκάζω τι νὰ εἰσέλθῃ εἰς τι, ἐκθιάζω.

εἶσα-ἀν-άγω, μέλ. -ξω ὀδηγῶ ὑψηλά μέσα εἰς..

εἶσα-ἀν-εἶδον, ἄορ. β' (βλ. *εἶδον*) εἶδον ἐπάνω εἰς..: *οὐρανὸν εἰσανεἶδόν*.

εἶσα-ἀν-εἶμι (εἶμι) ἀναβαίνω ἐπάνω εἰς..

εἶσα-ἀν-ιδών, μτχ. τοῦ εἰσανεἶδον (βλ.).

εἶσα-ἀν-ιών, μτχ. τοῦ εἰσάνειμι.

εἶσα-ἀντα, ἐπίρ. κατ' ἐυθεῖαν ἐντός, κατὰ πρόσωπον, ἐντελῶς ἀπέναντι.

εἶσα-ἀπαν, ἐπίρ. ἀντὶ *εἰς ἄπαν* = ἐντελῶς, καθ' ὅλοκληριαν.

εἶσα-ἀπαξ, ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ *εἰς ἄπαξ* = διὰ μιᾶς, ἀπαξ διὰ παντός, ἐφάπαξ.

εἶσα-ἀράσσω, ἀττ. -ττω, μέλλ. -ξω ὠδῶ τι καὶ τὸ ρίπτω ἐπάνω εἰς τι, τὸ κίμων νὰ συγκρουσθῇ πρὸς τι.

εἶσατο, εἶσατο βλ. *εἰσάμην, εἰσάμην*.

εἶσα-ἄττω, ἀττ. ἀντὶ *εἰσα-αἶσσω* (βλ.).

εἶσα-αυγάζω, μέλ. -σω προσβλέπω, θεωρῶ.

εἶσα-αῦθις, ἐπίρ. ἀντὶ *εἰς αὔθις* = μετὰ ταῦτα.

εἶσα-αὔριον, ἐπίρ. ἀντὶ *εἰς αὔριον* = αὔριον, διὰ τὴν ἐπομένην.

εἶσα-αὔτις, ἐπίρ. ὄρω. καὶ ἰων. ἀντὶ *εἰσαὔτις*.

εἶσα-ἄφ-ἴημι, μέλ. -αφήσω στέλλω μέσα εἰς, ἀφίνω νὰ εἰσέλθῃ.

εἶσα-ἄφ-ἰκάνω = *εἰσαφικνέομαι* (βλ.).

εἶσα-ἄφ-ἰκέσθαι, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ *εἰσαφικνέομαι* (βλ.).

εἶσα-ἄφ-ικνέομαι, μέλ. -ίζομαι, ἀποθ. ἀφικνούμαι (φθάνω) εἰς.. || ἔρχομαι ἢ πηγαίνω μέσα εἰς..

εἶσα-θαίνω, μέλ. -βήσομαι ἄορ. β' -έβην πρκ. -βέβηκα ἐμβαίνω, εἰσέρχομαι || κυρ. ἐπιθαίνω πλοίου, ἐπιθιάζομαι. 2) ἀπρῶς. *εἰσβαίνει μοι* = μοῦ ἐπέρχεται μία ἰδέα.— || μετὰ μθ. ἐνν. ἐν τῷ ἄορ. α' *εἰσαέβησα* = ἐνεδίθασα τι, τὸ ἔβαλα μέσα, τὸ ἔκαμα νὰ εἰσέλθῃ || ἐν τῷ μθ. ταύτη ἐνν. ὡς ἐνεστ. χηρσι-μοποιεῖται τὸ *εἰσβιβάζω*.

εἶσα-θάλλω, μέλ. -βἄλω πρκ. -βέβληκα, παθ. πρκ. -βέβλημαι ρίπτω μέσα εἰς.. (μττ.).— Μέσον, θάλλω τι μέσα εἰς τι (π. γ. μέσα εἰς πλοῖον).— || (ἐνν. *δαυιδὸν ἢ στρατιάν*) ρίπτω ἑμαυτὸν μέσα εἰς τι, κίμων ἐπιδρομὴν, εἰσθάλλω, εἶς τι (ὡς ἀμ-θ.) || ὦσ. *εἰσβάλλω* (ἐνν. *ναῦν*) = εἰσέρχομαι εἰς λιμένα, προσορμίζομαι (λατ. *appellere*). 2) γενικῶς, εἰσέρχομαι || ἐπὶ ποταμῶν, χύνομαι εἰς.., εἰσθάλλω εἰς.. 3) ὦσ. εἰσέρχομαι κατὰ σύμπτωσιν.

εἶσα-θάσις, -έως, ἡ (εἰσβαίνω) εἶσοδος, τρόπος εἰσόδου || ἐπιθιάσις.

εἶσα-θάτός, ἡ, ὄν (εἰσβαίνω) προσιτός.

εἶσα-θιάζομαι, μέλ. -άσομαι, ἀποθ. εἰσέρχομαι διὰ τῆς εἰσας, ἐκθιάζω τὴν εἰσοδὸν μου.

εἶσα-θιβάζω, μέλ. -βιβάσω, ἀττ. -βιβῶ, μεταβ. τοῦ *εἰσβαίνω* κίμων νὰ εἰσέλθῃ, ἐπιθιάζω, τοποθετῶ μέσα εἰς..

εἶσα-θλέπω, μέλ. -ψω θλέπω εἰς.. ἐμβλέπω.

εἶσα-βολή, ἡ (εἰσβάλλω II) τὸ εἰσθάλλειν || εἰσβολή, εἰσορμησις, ἐπιθεσις. 2) μέσον ἢ τρόποσ εἰσόδου, εἶσαδος, πέρασμα, δίοδος. Έν τῷ πλθθ. ὦσ. τὸ στόμιον ποταμοῦ. 3) εἶσοδος εἰς τι πρᾶγμα, ἔναρξις, ἀρχή.

εισ-γράφω, μελ. -φω· γράφω εἰς τι, ἐγγράφω.—**Μέσον**, καταγράφω ἢ ἐγγράφω ἑμαυτὸν: *εισγράφωμαι ἐς τὰς σπονδάς*=ἐγγράφω ἑμαυτὸν (ἐγγράφομαι) εἰς τὰς συνθήκας, εἰς τὴν συμμαχίαν.

εισ-δέρκομαι, ἀποθ. μετὰ ἐνεργ. ἀορ. β' *εἰσεδράκων*· εἰσορῶ, προσβλέπω, θεωρῶ, παρατηρῶ.

εισ-δέχομαι, ἰων. *εἰσ-δέκομαι*· μέλ. -δέχομαι· ἀορ. α' *εἰσεδεχάμην καὶ εἰσεδεχθῆν*· ἀποθ.· δέχομαι ἐν τῷ, προσλαμβάνω, ἐπιτρέπω εἰς τινὰ τὴν εἰσοδόν.

εισ-δίδωμι, ἐν ἀμτβ. χρήσει, ἐπὶ ποταμῶν· ῥέω ἐντὸς, χύνομαι εἰς...· εἰσβάλλω || ἐκβάλλω (εἰς δάλασσαν).

εισ-δοχή, ἢ (*εἰσδέχομαι*)· ὑποδοχή, παραλαβή, τὸ εἰσδέχεσθαι.

εισ-δραμεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *εἰστρέχω*.

εισ-δρομή, ἢ (*εἰσδραμεῖν*)· ἐπιδρομή, εἰσβολή, ἔφοδος.

εισ-δύω, ἢ **εισ-δύνω**, καὶ (ἐν τῇ αὐτῇ σήμ.) μέσ. *εἰσ-δύομαι*· μέλ. -δύομαι· ἀορ. β' *-έδυν*· πρκ. -*δέδῃκα*· εἰσοῦω, εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ, χύννομαι, γλιστρῶ μέσα εἰς...· *δεινόν τι ἐνέδυνε σφίσι*=ἐν εἰδος κόβου εἰσέδυσεν εἰς αὐτοὺς (τοὺς κατέλαβεν)—*ἀκοντιστὴν ἐσδύσασαι*=θα εἰσέλθῃς (θα κατέλθῃς) εἰς ἄγωνα ἀκοντίου.

εἶσε· ἔλ. *εἶσα*.

εισ-έθην, ἀορ. β' τοῦ *εἰσβαίνω*· *εἰσεέθησα* ἐνεργ. ἀορ. α'.

εισ-έγραψα· ἀορ. α' τοῦ *εἰσγράφω*.

εισ-εδεξάμην, εἰσεδέχθην, ἀορ. α' τοῦ *εἰσδέχομαι*.

εισ-εδράκων, ἀορ. β' τοῦ *εἰσδέρκομαι*.

εισ-εδρῶμαι, ἀορ. β' τοῦ *εἰστρέχω*.

εισ-έδῶν, ἀορ. β' τοῦ *εἰσδύω*.

εισ-εἶδον, ἀορ. β' (βλ. *εἶδον*)· προσέβλεψα εἰς τι.

εισ-εἰμι, ἀπρφ. -*εἶνα*· πρτ. *εἰσῆεν* (*εἰς+εἰμι*).—εἰσέρχομαι, ὑπάγω ἐντὸς: *ὀφθαλμοὺς εἰσεἰμι*=θα ἐμφανισθῶ (θα παρουσιασθῶ) εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τινος· *ἀρχὴν εἰσεἰμι*=εἰσέρχεσθαι εἰς ἀρχὴν τινά, ἀναλαμβάνειν ὑπούργηθαι (ἀξιωματ.).— || ὡς *δικανικῶς ὄρος*. ἔρχομαι (ἐμφανίζομαι) ἐνώπιον δικαστηρίου.— || μτφρ. ἔρχομαι εἰς τὸν νοῦν τινος.

εισ-έκλεσα, ἀορ. α' τοῦ *εἰσκέλλω*.

εισ-εκύλιθα, ἀορ. α' τοῦ *εἰσκυλίνδω* (βλ.)

εισ-ελαύνω, ἐπ. -*ελάω*· μέλ. -*ελάσω*· ἄττ. -*ελάω*· διὰ τοὺς χρόνους βλ. *ελαύνω*· ἐλαύνω (ὠθῶ) τι μέσα εἰς... || ὡσεὶ ἀμτβ. (ἐνν. ἵππων ἢ ναῦν)· ἐπελαύνω, ἢ (ἐπὶ νεώ:) κωπηλατῶ, ὡς τὸ λατίν. *appellere*.

εισ-ελθεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *εἰσέρχομαι*.

εισ-έλωμαι, μέλ. -*έλω*· ἀορ. α' *-εἰλκῦσα*· σίρω ἐν τῷ, ἔλκω ἐντὸς.

εισ-εμβάινω, ἀορ. β' *εἰσενέβην*· ἐμβάινω εἰς πλοῖον, ἐπιβαίνω πλοῖον, εἰσέρχομαι εἰς...·

εισ-ενεγκεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *εἰσφέρω*.

εισ-ενήνοχα, πρκ. τοῦ *εἰσφέρω*.

εισ-ένδωμες, ζωρ. ἄντι *εἰσελθόμεν*, α' πληθ. ἴπov. ἀορ. β' τοῦ *εἰσέρχομαι*.

εισ-ενόησα, ἀορ. α' τοῦ *εἰσνοέω*.

εισ-επαῖσα, ἀορ. α' τοῦ *εἰσ-παῖω*.

εισ-ἐπειτα, ἐπίρ. ἄντι *εἰς ἐπειτα*· μετὰ ταῦτα, εἰς τὸ ἐξῆς, τοῦ λοιποῦ.

εισ-ἐπτατο, γ' ἐν ἀορ. β' τοῦ *εἰσπέτομαι*.

εισ-εργνύμι ἢ **-ύω**· ἐγκλείω ἐντὸς || ἐγκαθεῖργνύω εἰς τι μέρος.

εισ-εργρῶν, ἀορ. β' (μετὰ παθητ. μορφῆς) τοῦ *εἰσρέω*.

εισ-έρρω, ἀορ. α' *εἰσῆρησα*· πρκ. *εἰσῆρηκα*· ὑπάγω ἐντὸς, εἰσορῶ, εἰσέρχομαι.

εισ-ερύω, μτχ. ἀορ. α' *εἰσερύσας*· σύρω μέσα εἰς...·

εισ-έρχομαι, μέλ. -*ελευσσομαι*· ἀορ. β' *-ήλυθον, -ήλθον*· ἀποθ.· εἰσέρχομαι, ἔρχομαι μέσα εἰς...· ἐμβάινω (λατ. *in-ire*) || μτφρ. μου ἐπέρχεται μία σκέψις || ἀπολ. ἐπὶ χρήσιμ., εἰσοδεύομαι, εἰσπράττομαι: *πρόσοδοι εἰσῆλθον*.— || ὡς ἄττ. *δικαν. ὄρος*, ἐπὶ τοῦ κατηγόρου, παρουσιάζομαι εἰς τὸ δικαστήριον.

εισ-έτι· ἀκόμη, εἰσέτι.

εισ-έχω, μέλ. -*έχω*, ἀμτβ.· ἐκτείνωμαι ἐντὸς τινος, φθάνω, ἐξικνουῖμαι.

εισ-ηγέομαι, μέλ. -*ήσομαι*, ἀποθ.· ὀγω ἐντὸς τι-

νος, φέρω ἐντὸς, εἰσάγω, προτείνω, προβάλλω, φέρω πρὸς, προάγω.— || *εἰσηγοῦμαι τινα* = παρουσιάζω εἰς τινα, προτείνω εἰς τινα || συμβουλευῶ, διδάσκω, τινά. Ἰξ· *αὐτοῦ τὸ*

εισ-ήγημα, -ατος, τὸ (*εἰσηγέομαι*)· πρότασις, κίνησις.

εισ-ήγησις, -σεως, ἢ (*εἰσηγέομαι*)· τὸ εἰσάγειν, τὸ εἰσηγεῖσθαι || πρότασις, προώδησις, προχώρησις.

εισ-ηγητόν, σήμ. ἐπίθ. τοῦ *εἰσηγέομαι*: *δεῖ εἰσηγεῖσθαι*=πρέπει νὰ εἰσηγηθῇ τις, νὰ εἰσαγάγῃ.

εισ-ηγητής, -οῦ, ὁ (*εἰσηγέομαι*)· ὁ εἰσηγούμενος, ὁ εἰσάγων, ὁ προτείνων.

εισ-ηθέω, μέλ. -*ήσω*· χύνω τι ἐντὸς διὰ κλυστήριος (διὰ σύριγγος).

εισ-ήκω, μέλ. -*ήξω*· ἔχω εἰσέλθει, εἰσέρχομαι.

εισ-ηλύθον, εἰσῆλθον, ἀορ. β' τοῦ *εἰσέρχομαι*.

εισ-ηλύσις, ἢ (*εἰσῆλυθον*)· εἰσέλευσις, εἰσοδος.

εισ-ήνεγκα, ἀορ. α' τοῦ *εἰσφέρω*.

εἰσθα, ἀπολ. καὶ ἐπ. τύπος ἄντι *εἰς, εἰ, εἶ*· ἄντι τοῦ *εἰμι*.

εἰσθα, ἀπρφ. παθ. πρκ. τοῦ ἴημι.

εἰσ-θέω, μέλ. -*θεύσομαι*· τρέχω ἐντὸς· τρέχω πρὸς τι.

εἰσ-θρώσκω, ἀορ. *-έθωρον*· πηδῶ ἐντὸς τινος, εἰσορῶ

εἰσι, εἰσίν, γ' πληθ. ἐνεστ. τοῦ *εἰμι*.

εἰσι, εἰσιν, γ' ἐν. ἐνεστ. τοῦ *εἰμι*.

εἰσ-ἰδεῖν, ἐπ. *εἰσεδέειν*, ἀπρφ. τοῦ ἀορ. β' *εἰσ-εἶδον*.

εἰσ-ιδρῶ, μέλ. -*σω*· παθ. πρκ. *εἰσίδρωμαι* (*εἰς + ἰδρῶ*)· ἰδρῶω, κτίζω, ἔν τινι τόπῳ.

εἰσ-ίζομαι, παθητ. (*εἰς+ίζω*)· εἶμαι καθισμένος, κάθημαι || μέσ., καθίζω.

εἰσ-ίμω, μέλ. -*ήσω*· πέμπω εἰς, ρίπτω εἰς.—**Μέσον**, κατοφεύω εἰς... || ὡσ. ἐν ἐνεργ. σήμ. ἀφίνω τινά νὰ εἰσέλθῃ, ἐπιτρέπω εἰς τινὰ τὴν εἰσοδόν.

εἰσίδμη, ἢ (*εἰσ-εἰμι*)· εἰσοδος.

εἰσ-ικνέομαι, μέλ. -*ίζομαι*, ἀποθ.· φθάνω μέσα εἰς...· εἰσέρχομαι.

εἰσ-ίπταμαι, μτγν. τύπος τοῦ *εἰσπέτομαι*.

εἰσ-κἀλέμασμαι (*εἰς+καλάμη*)· ψαρεύω με κάλμη.

εἰσ-κἀλέω, μέλ. -*έσω*· καλῶ, προσκαλῶ, ἐντὸς.

εἰσ-κατα-βαίνω, μέλ. -*βήσομαι*, ἀορ. β' *εἰσκατέβην*· καταβαίνω εἰς...

εἰσ-κατα-τίθημι, μέλ. -*θήσω*· καταθέτω ἐντὸς.

εἰσ-κειμαι, ὡς παθητ. τοῦ *εἰσ-εἶθην*· εἶμαι τεθειμένος ἐντὸς, κεῖμαι ἐντὸς || ἔχω ἐπιθισασθῆ.

εἰσ-κέλλω, μέλ. -*κέλω*, ἀορ. α' *-έκλεσα*· ὠθῶ μέσα εἰς... || (ἐνν. ναῦν) ὀράζω, προσορμίζω τὸ πλοῖον ἢ προσορμίζομαι.

εἰσ-κηρύσσω, ἄττ. -*ετω*· μέλ. -*ξω*· καλῶ, προσκαλῶ, εἰς τι διὰ κήρυκος || κυρ. προσκαλῶ πρὸς καταγραφὴν εἰς καταλόγους διὰ μύχην.

εἰσ-κομίζω, ἢ τὸ εἰσοκομίζω, ἢ εἰσογωγῆ· ἔκ τοῦ *εἰσ-κομίζω*, μέλ. -*ίω*, ἄττ. -*λώ*· φέρω τι μέσα εἰς...· εἰσάγω.— Παθητ. καταφεύγω εἰς τινὰ τόπον ὡς εἰς καταφύγιον,

εἰσ-κυκλέω, μέλ. -*ήσω*· στρέφω τι, περιστρέφω τι (ἐπὶ τροχῶν), πρὸς τὰ ἔσω τῆς σκηνῆς, ὥστε νὰ τὸ ἀποκρύψω ἀπὸ τὰ ὄμματα τῶν θεωτῶν.—**Μτφρ.** *δαίμων πρῶγματι εἰσοκενύκληεν εἰς τὴν οἰκίαν*=κάποιος θεός ἔχει εἰσαγάγει δυσκολίας εἰς τὴν οἰκίαν.

εἰσ-κυλίνδω, μέλ. -*κυλίω*· κυλίω ἐντὸς.

εἶσκω· πρτ. *ἦἴσκον*· καθιστῶ τι ὅμοιον || θεωρῶ τι ὅμοιον, παρομοιάζω || μτφρ. συγκρίνω, παραβάλλω || ἐν: *εἶσθεν*, *μαντεύω*, *εἰκάζω*, *συμπεραίνω*, *πιστεύω*. [δτ' ἐτυμολ. βλ. *εἰκῶν*].

εἰσ-λεύσω· θλέπω ἐντὸς, εἰσορῶ.

εἰσ-μαίομαι, ἀορ. α' *εἰσεμασάμην*, ἐπίκ. γ' ἐν. *εἰσεμασασατο*, ζωρ. *-άξατο*· μέσον (*εἰς+μάσσω*)· συγκρινῶ ζυγῶς.— || ἐμβάλλω τὴν χεῖρα εἰς τι, ψηλαφῶ.

εἰσ-νέομαι, ἀποθ.· εἰσέρχομαι.

εἰσ-νέω, μέλ. -*νέω*· κολυμβῶ ἐντὸς.

εἰσ-νοέω, μέλ. -*ήσω*· παρατηρῶ, κατανοῶ, ἀντιλαμβάνομαι, διακρίνω.

είσοδος, ἡ (εἰς+δόδος)· ὁδὸς εἰς τι, εἰσοδος.—
 II τὸ εἰσερχεσθαι, εἰσοδος, κυρ. τοῦ χοροῦ εἰς τὴν
 ὀρχήστραν || ἐπίσκεψις || δικολῶμα εἰσοδου, ἢ προνό-
 μιον εἰσοδου.

είσο-οικεῖω, μέλ. -ώσω(εἰς+οἰκεῖος)· εἰσάγω τινὰ
 ὡς οἰκεῖον || καθιστῶ οἰκεῖον.— Παθητ. γίνομαι οἰ-
 κείος (φίλος) εἰς τινα.

είσο-οικέω, μέλ. -ήσω· κατοικῶ ἐντός, ἐνοικῶ, ἐγ-
 καθίσταμαι. Ἐξ αὐτοῦ τῷ.

είσο-οικησις, -εως, ἡ· ἐγκατοίκησις, κατοικία.

είσο-οικίζω, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ίζω· θάλλω τινὰ νὰ
 κατοικήσῃ, εἰσάγω τινὰ ὡς κάτοικον.— Παθητ., ἐγ-
 καθίσταμαι, κατοικῶ, εἰς τι μέρος.

είσο-οικο-δομέω· ἐνοικοδομῶ, οἰκοδομῶ ἐντός
 τινος.

είσο-οιχνεύσι, αἰολ. ἀντὶ εἰσοιχνοῦσι, γ' πληθ. τοῦ
είσο-οιχνέω, μέλ. -ήσω· εἰσερχομαι.

είσο-όκε ἢ -εν, Δωρ. **είσο-όκα** (εἰς δ κε)· ἕως οὐ,
 μέχρις οὐ, ἐν ὄσω.

είσομαι, μέλ. τοῦ *εἶδω B· εἴσεαι, ἐπ. β' ἐνικ.—
 II ἐπ. μέλ. τοῦ εἶμι.

είσον, Προστ. τοῦ εἶσα.

είσο-όπις, (εἰς+όπις)· ἐπίρ.· μετὰ ταῦτα, κατόπιν.
είσο-οπῖω, ἐπίρ. (καί· εἰς ὀπίω)· εἰς τὸ ἐξῆς,
 ἐν τῷ μέλλοντι, μετὰ ταῦτα.

είσο-οπτος, ὄν (είσο-όπομαι, μέλ. τοῦ εἰσο-οράω)
 ὁρατός, ὄν δύνοταί τις νὰ ἴδῃ.

είσο-οπτρίς, -ίδος, ἡ=εἰσοπτρον.

είσο-οπτρον, τό, καὶ εἰσοπτρον (είσο-όπομαι, μέλ.
 τοῦ εἰσο-οράω)· κάτοπρον, «καθρέπτης».

είσο-οράω, ἐπικ. μτχ. εἰσοορών, ἀπρφ. μέσ. εἰσο-
 οράσθαι· ὁ μέλ. εἰσόπομαι καὶ ὁ ἀόρ. β' εἰσεῖδον
 παραλαμβάνονται ἐξ ἄλλων θεμάτων (βλ. δράω)· θλέπω
 ἐντός, προσθλέπω, δεῶμαι, παρατηρῶ || ὡς· προσ-
 θλέπω μετὰ θαυμασμοῦ, δεῶμαι θαυμάζων, σέβο-
 μαι || προσθλέπω, παρατηρῶ, μετὰ προσοχῆς || προσ-
 ατενίζω μετ' ἐπιμονῆς || ὡς· ἐπι θεῶν, παρατηρῶ, ἐ-
 πιθλέπω, τιμωρῶ.

είσο-ορμάω, μέλ. -ήσω· εἰσάγω μεθ' ὀρμῆς, διὰ
 τῆς βίας.— Μέσ., εἰσερχομαι μεθ' ὀρμῆς, εἰσορμῶ
 βιαίως || τῆς σημ. αὐτῆν ἔχει καὶ ὡς ἀμτθ. ἐνεργ.

είσο-ορμίζω, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ίζω· φέρω εἰς λιμέ-
 να, προσορμίζω.— Παθητ. (μετὰ παθητ. ἀορ. καὶ μέσ.
 ἀορ.)· εἰσερχομαι εἰς λιμένα, προσορμίζομαι, ἀγκυ-
 ροβολῶ.

είσο-ορζύω, μέλ. -σω· εἰσορμῶ, ἐφορμῶ.

εἶσος, ἡ, ὄν (Υ')· ἐπεκτ. τύπος τοῦ ἴσος· ὁμοιος,
 ἴσος, ἐν χρήσει ἐν ταῖς ἐπομέναις φράσεσιν: 1) *δαῖς*
εἶση· γεῦμα μοιρασμένον ἐξ ἴσου. 2) *νῆες εἶσαι*
 · πλοῖα ἰσορροπία (ἰσοκλινῆ, «καλοῦχισμένα», με-
 τωριζόμενα ἐπὶ τῆς τρόπιδος κατὰ τρόπον ἄσφο-
 γον). 3) *ἀσπίς πάντος εἶση*· πανταχοῦ ἴση, ἐν-
 τελῶς ὁμοιογενής 4) *φρένες ἔδνον εἶσαι* = λατ.
 mens aequa=φρένες ἴσαι, ὁμαλαί, νοῦς ἰσοροπη-
 μένος, ἡρεμῶς.

είσο-ότε, ἀντὶ εἰς ὅτε=μέχρις οὐ, ἕως οὐ || καθ' ὄν
 χρόνον, ὅταν.

είσο-οψις, -εως, ἡ· πρόσοψις, κύτταγμα. Ἐκ τοῦ
είσο-όπομαι, μέλ. τοῦ εἰσοοράω, ἐσχηματισμένος
 ὡσεὶ ἐξ ἐνάστ. *εἰσοόπομαι.

είσο-παίω, ἀόρ. α' εἰσοπάισα· εἰσορμῶ.

είσο-πέμπω, μέλ. -ψω· πέμπω ἐντός, φέρω μέσα.

είσο-περάω, μέλ. -άω, ἰων. -ήσω· διαπερῶ (μετα-
 θιβάζω) ἀπέναντι εἰς...

είσο-πέτομαι, μέλ. -πτήσομαι· ἀόρ. β' μετὰ μέσης
 μορφῆς εἰσοπτάμην, καὶ ἐνεργ. εἰσοπτῆν· πετῶ ἐντός.

είσο-πηδάω, μέλ. -ήσω ἢ -ήσομαι· πηδῶ ἐντός,
 πηδῶ μέσα εἰς, εἰσοπηδῶ, εἰσορμῶ.

είσο-πίπτω, μέλ. -πεσοῦμαι· ἀόρ. β' -έπεσον· πρκ.
 -πέπτωκα· πίπτω ἐντός, εἰσβάλλω, εἰσορμῶ || ρίπτο-
 μαι εἰς.— II πίπτω ἐπάνω εἰς τι, ἐπιπίπτω, ἐπιτίθεμαι.

είσο-πίτνω, ποιητ. τύπος ἀντὶ εἰσοπίπτω.

είσο-πλέω, μέλ. -πλεύσομαι· πλέω ἐντός, εἰσερ-
 χομαι πλέων, «εἰσοπλέω». Ἐξ αὐτοῦ τὸ

είσο-πλοος, καὶ κατὰ συναίρ. **εἰσπλοος**, δ' ἐπὶ
 πλοῦν, τὸ εἰσπλέειν, εἰσοδος πλοῦν εἰς λιμένα.—
 II εἰσοδος λιμένος.

είσο-πνέω, μέλ. -πνεύσομαι· εἰσάγω πνοήν, τραβῶ
 τὴν ἀναπνοήν μου, «εἰσπνέω» (λατ. *inspirare*). — II
 φυσῶ ἐπάνω εἰς τι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

είσο-πνήλας· ὁ ἐμπνέων ἐρωτᾶ, ὁ ἐρώμενος || ἐ-
 ραστής.

είσο-ποιέω, μέλ. -ήσω· πῶν ἐντός, βάλλω τι μέ-
 σα εἰς τὰς χεῖρας τινος, δίδω (υἰὸν) διὰ νὰ υλοθε-
 τηθῇ ὑπὸ τινος ἄλλου || μέσ., υἰοθετῶ.— Παθητ. υλο-
 θετοῦμαι.— II εἰσάγω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

είσο-ποιητός, ἡ, ὄν(εἰσοποιέω)· υἰοθετημένος, δετός.

είσο-πορεύω, μέλ. -σω· ὁδηγῶ μέσα εἰς.— Παθητ.,
 μετὰ μέσ. μέλλ. -εὔσομαι· πορεύομαι μέσα εἰς..., εἰσο-
 ἔρχομαι.

είσο-πραξις, -εως, ἡ· ἀπαίτησις φόρων, συλλογῆ
 ἢ «εἰσπραξις» φόρων. Ἐκ τοῦ

είσο-πράσσω, ἀττ. -πτω· μέλ. -ξω· συλλέγω φό-
 ρους, «εἰσπράττω» φόρους.— Μέσον, εἰσπράττω φόρους
 δι' ἑμαυτόν.

είσο-ρέω, μέλ. -ρεῦσομαι καὶ -ρευήσομαι· ἀόρ. β'
 -ερρήνη· ρέω (χύνομαι) μέσα εἰς...

εἰστήκειν, ἀμτθ. ὑπερ. τοῦ ἴστημι.

εἰστιάω, εἰστιάω, πρκ. καὶ ἀόρ. τοῦ εἰστιάω.

είσο-τίθημι, μέλ. -θήσω· θέτω ἐντός, ἐν γίδην,
 ἐμβάλλω || ὡς· μετὰ ἢ ἀνευ τῆς περιφρ. ἐξ αὐτῶν=ἐπι-
 θιβάζω (ἐπὶ πλοῖου).— Μέσον, τέκνα ἐσθῆσθαι (ἀπρφ.
 ἀορ. β'): τέκνα καὶ... ἐσθῆμενοι=ἐπιθιβάσαντες τέ-
 κνα καί...·

είσο-τοξεύω, μέλ. -σω· ταξεύω ἐντός, πυροβολῶ
 ἐντός.

είσο-τρέχω, μέλ. -δραῶμαι· ἀόρ. β' -εδραῶμον (ἐκ
 τοῦ *δρέμω)· τρέχω μέσα εἰς..., προστρέχω.

είσο-φέρω, μέλλ. -οἴσω (ἐκ τοῦ *οἶω)· ἀόρ. α' -ἡ-
 νεγκα καὶ πρκ. -ενήνοχα (ἐκ τοῦ *ἐνέγκα)· πρβλ. *φέ-
 ρω*· φέρω ἐντός || εἰσάγω, εἰσορμίζω.— II συνεισφέ-
 ρω || ἐν Ἀθήναις: εἰσοφέρω = πληρώνω φόρον ἐπὶ τῆς
 ἰδιοκτησίας μου.— III εἰσάγω, προτείνω.— IV Μέσον,
 φέρω μαζί μου, παραστέλλω || ὡς· εἰσάγω (ὡς τὸ ἐνεργ.).
 2) εἰσάγω.— V Παθητ. εἰσορμῶ, ἐφορμῶ. 2) εἰσο-
 ἔρχομαι.

είσο-φριτάω, μέλ. -ήσω· ὑπάγω συχνὰ εἰς τι, συ-
 χνάζω, ἐπισκέπτομαι.

είσο-φορά, ἡ (εἰσοφέρω)· τὸ μεταφέρειν εἰς τι.—
 II εἰσοφορά, τὸ εἰσφερόμενον, συνεισφορά || ἐν Ἀθή-
 ναις, φόρος ἐπὶ τῆς περιουσίας (ἰδιοκτησίας), ἐπι-
 βληθεὶς πρὸς ἀντιμετώπιον τῶν πολεμικῶν δαπανῶν.

είσο-φορέω, μέλ. -ήσω=εἰσοφέρω.

είσο-φρέω, μέλ. -φρήσω καὶ -φρήσομαι· Προστ.
εἰσφρες (εἰς + φρέω, ὅπερ ὁμοῦ ἀπαντᾷ ἐν συνθέταις
 μόνον: *διαφρέω*, *ἐκφρέω* κλπ.)· ἀφίνω τι νὰ εἰσελ-
 θῇ εἰς..., εἰσάγω || παραδέχομαι (λατ. *admittere*).—
 Μέσον, εἰσάγω τι μαζί μου. [πρβλ. Ἡσυχ. «εἰσοφρήναι»
εἰσάσαι, ἐνεγκεῖν»· ἀνακρ. bi-bhart (φέρειν) = ἔλλ.
πίφρημι· πρβλ. καὶ φέρω].

είσο-χειρίζω, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ίζω· θάλλω εἰς
 τὴν χεῖρά τινος, ἐχειρίζω, ἐμπιστεύομαι.

είσο-χέω, μέλ. -χέω· ἀόρ. α' -έχεα· χύνω ἐντός,
 χύνω μέσα, ἐγγέω.— Παθητ., ἐπ. ἀόρ. β' *εἰσεχθῆν*·
 χύνομαι ἐντός, ρέω μέσα εἰς..., εἰσορμῶ.

εἶσω, σπανιῶτ. *εἶσω* ἐπίρ. (εἰς, ἐς)· μέσα εἰς...,
 ἐντός || μετ' αἰ.: *δύναι δόμου ἄιδος εἶσω*· ὡς καὶ
 μετὰ γεν.: *εἶσω βλεφάρων*.— II ἐντός, ἐσωθεν.—
 [ἔχει σχηματισθῆ κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ: *ἐξ-ω, πρόσ-
 σω, πρόσσω* (<*πρῶσι-ω), *ἀν-ω, κάτ-ω*· ἐν πάσι δ' ὑ-
 πόκειται ἰαπετ. πρῶθ. *ὄ (=πρός...)].

είσο-ὠδέω, μέλ. -ωθήσω καὶ -ώσω· ὠδῶ εἶσω,
 σπράχνω πρὸς τὰ μέσα.— Μέσον, ὠδῶ ἑμαυτόν μέ-
 σα εἰς, εἰσορμῶ.

είσο-ὠπός, ὄν (εἰς+ὠπός)· κατὰ πρόσωπον (θλέ-
 πων), κατὰ μέτωπον: *εἰσωποὶ ἐγένοντο γεῶν* = ἐ-
 φθασαν ἐν ὄψει τῶν πλοίων, εἶχον ἀπέναντι τῶν
 (κατὰ μέτωπον) τὰ πλοῖα.

εἶτα, ἰων. *εἶτεν*, ἐπίρ. χρον.· ἐπειτο, μετὰ ταῦτα,
 ἀκολουθῶς, λατ. *deinde*.— II Ὁ; τὰ λατ. *ita* καὶ
itaque· καὶ οὕτω λοιπόν, καὶ τότε, καὶ λοιπὸν || ὡς.
 ἐπιείρην. ἀρωτήσεων (ὡς τὸ λατ. *itaque? itane vero?*)
 ἔτσι εἶναι; — ἀλήθεια; — ἀλήθεια λοιπόν;
 Ἐτυμ.: *εἶτα*, ἰων. *εἶτεν*, *ἐπ-εἶτα* (<ἐπι πρῶθ., ἰων.

ἔπειτε, ἰων-δωρ. ἔπειτεον (εἶ (βλ. λ.) + καταλήξ. τῶν λεοβ. ὄτα, πότα, ἄλλοτα, τῶν ἀττ. αὔτε, δετε, κότε, ἄλλοτε, πρβλ. -γα: -γε, -δα: -δε, πρόσθεν, πρόσθε, πρόσθα.

εἶται, γ' ἐν. παθ. ἐν. τοῦ ἔννυμι.

εἶ-τε..., **εἶ-τε...** = λατ. *sive...*, *sive...* = ἦ... ἦ... — **εἶτε...** εἶτε παρ' Ὀμήρῳ εἰς τὸ πρῶτον εἶτε ἀνταποκρίνεται ἐνίοτε τὸ συμπλεγμ. ἦ καὶ (ἀντὶ τοῦ δευτέρου εἶτε), ἦ καὶ Ὁϊ Γραχικόι παραλείπουν ἐνίοτε τὸ πρῶτον εἶτε, ἦ εἰς τὴν θέξιν αὐτοῦ χρησιμοποιοῦν τὸν ἄπλοῦν εἶ. [εἶτε <εἶ+τε <*que, πρβλ. *sive... sive* <*sej-ue].

εἶτε, ἀντὶ εἶτην, ὁ' πληθ. Εὐκτ. ἐνεστ. τοῦ εἶμι.

εἶτεν, ἰων. ἀντὶ εἶτα, ὡς τὸ ἔπειτεον ἀντὶ τοῦ ἔπειτα.

εἶω, ἐπικ. ἀντὶ εἶω.

εἶω, ἐπικ. ἀντὶ εἶω, ὦ, ἴποτ. ἐνεστ. τοῦ εἶμι.

εἶωθα, ὁ' παρακ. (μετὰ σημασ. ἐνεστ.) τοῦ ἐπικ. ρῆμ. εἶθω [δ' ἐτυμολ. ελ. ἔθος].

εἶώθειν, ὕπερθ. (μετὰ σημασ. παρατ.) τοῦ ρ. εἶθω.

εἶωθότως, ἐπίρ. τοῦ εἶωθα' κατὰ τὸν συνήθη τρόπον.

εἶων, παρατ. τοῦ εἶω.

εἶως, ἐπικ. ἀντὶ εἶως (8 βλ.).

εἶωσι, ἐπ. ἀντὶ εἶωσι, γ' πληθ. τοῦ εἶω.

ἔκ, πρό φων. ἔξ (λατ. *e, ex*).

ΠΡΟΘ. ΜΕΤΑ ΓΕΝ. ριζική σημασ.: ἔξω ἀπὸ τι, μακρὰν ἀπὸ... — **ἔκ** ΠΡΟΘ. ΤΟ ΠΟΙΟΓ: ἔξω ἀπὸ... ἀπέξω: **ἐκ πάντων μάλιστα** = ἀρχηγός (πρῶτος) ἀνάμεσα ἀπὸ ὅλους, πρῶτος ἀπ' ὅλους. 2) ὡς τὸ ἔξω ἔξω ἀπὸ (μέρος) τι, πέραν ἀπὸ... ἐκείθεν... || **ἐκ βελτίων** ἔξω (τῆς τροχιάς) θελών || **ἐκ κωνοῦ** = ἔξω ἀπὸ τῆν ἔκτασιν πού κατέχει ὁ κωνός. 3) Μετὰ ρημάτων δηλούντων ἀνάπαυσιν (δηλ. στάσιν μετὰ προηγ. θέσιν κινήσιν): **ἐκ πασσαλόφει κρέμασεν φρέμυγα** = ἐκρέμασεν τὴν λύραν ἀπὸ τὸ (τ. ἔ. εἰς τὸν) πασσαλον || **ἀνάπτουμαι ἐκ τινοσ** = δένω (στερεώνω) τι ἀπὸ τι (τ. ἔ. δένω τι ἐπὶ τινοσ). — **ἔκ** ΠΡΟΘ. ΧΡΟΝΟΓ: **ἐξ οὐ** = ἀπ' οὐτοῦ, ἀπ' ἧς ἐποχῆς (λατίν. *ex quo*) || **ἐξ ἀρχῆς** = ἀπὸ τὰς ἀρχῆς, ἐξ ἀρχῆς, ἀρχῆθεν || **ἐκ θυσίας ἐγενόμην** = μόλις πρό ὀλίγου ἐτελείωσα τὴν θυσίαν || **ἐξ εἰρήνης πολεμῶ** = μετὰ τὴν εἰρήνην ἐμπλέκομαι εἰς (ἀρχίζω) πόλεμον. — **ἔκ** ΠΡΟΘ. ἈΡΧΗΣ: **ἐκ τινοσ γίνομαι** = κατὰγομαι (προέρχομαι) ἐκ τινοσ || **ἐξ ἐμοῦ γένοσ ἐσσί** = κατὰγεσσαι ἀπὸ ἐμέ. 2) Ἐπὶ τῶν δλιχῶν πράγματὸσ τινοσ: **πάμμα ἐκ ξύλου** = ξύλινον ποτήριον. 3) Ἐπὶ αἰτίας (ἐλατηρίου), εὐκαιρίας, ἢ καίτῶν μέσων (δ' ὡν ἀπιτυγχάνεται τι): **ἐκ θεῶν πολεμίζω** = πολεμῶ κατὰ παρόρμησιν τῶν θεῶν || **μήνιοσ ἐξ δλοῆσ** = ἐξ αἰτίας τοῦ ὀλεθρίου θυμοῦ || **ἐκ καύματοσ** = συνπερὶ τοῦ καύσωνοσ || **ἐκ πίθησ ἄγω** = βία ἄγω = ὀδηγῶ διὰ τῆσ βίασ. 4) μετὰ παθῶν ρημ., **ἐφίληθεν ἐκ Διοσ** = ἠγαπήθησεν ὑπὸ τοῦ Δίοσ (ἀντικαθιστῶ δηλ. τὴν ὑπὸ τοῦ ποιητ. αἰτιου). 5) Μετὰ οὐδετ. ἐπιθ. ἀποτελεῖ περιφρασιν, ἧτισ καίται ἀντὶ ἐπίρ.: **ἐξ ἀγγιμόλοσ** = ἀγγιμόλοσ = ἐκ τοῦ σύνεγγυσ || **ἐκ τοῦ ἐμφανοῦσ** ἀντὶ **ἐμφανῶσ** = φανερά κλπ.

Ἡ πρόθ. **ἐκ** συχνὰ χωρίζεται ἀπὸ τῆν λέξιν, μεθ' ἧσ συναντῆται, διὰ μιᾶσ τῆσ πλειοτέρων λέξεων. Λαμβάνει δὲ καὶ τόνον, ὁσάκισ περιέχει: ἐμφανῶσ. — Ἐν συνθέσει ἡ **ἐκ** δηλοῖ τὸ ἔξω, μακρὰν || σημ. ὡσ. τὸ: ἐντελῶσ, παντελῶσ, ὅλωσ διόλοσ, ὄρθην [δ' ἐτυμ. βλ. **ἐξ**].

ἐκά-ρωσ, ὁ (ἐκάσ+ῥωσ), ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνοσ ὁ ἐργαζόμενοσ (ἐνεργῶν) μακρόθεν, ὁ μακρὰν διεξεύων, μακρὰν ἀντικτίζων = **ἐκρηβόλοσ** (8 βλ.) [δ' ἐτυμολ. βλ. ἐκῶν].

ἐκάτην, παθητ. ἀορ. 3' τοῦ καίω.

ἐκάθεν, ἐπίρ. (ἐκάσ) μακρόθεν, ἀπὸ μακρὰν. — πόλυ μακρὰν.

ἐκάθηρα, ἀορ. α' τοῦ καθάιρω.

ἐκάλεσσα, ἐπικ. ἀορ. α' τοῦ καλέω.

ἐκάλοσ, δωρ. ἀντὶ ἐκηλοσ.

ἐκάμμυσα, ἀντὶ κατέμυσα, ἀορ. α' τοῦ καταμύω.

ἐκάμον, **ἐκαμόμην**, ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀορ. ὁ' τοῦ κάμω.

ἐκαρτύναντο, γ' πληθ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ καρτύνω.

ἐκαρφα, ἀορ. α' τοῦ κάρφω.

ἐκάσ, ἀττ. **ἐκάσ**, ἐπίρ. (ἐκ) μακρὰν, μακρὰν ἀπὸ || μετὰ γεν., μακρὰν, πόλυ μακρὰν, ἀπὸ τι... || ἐπὶ χρόνου, ἔπειτα ἀπὸ πολλῶν χρόνων.

ἔτυμ.: πρβλ. παρ' Ἑσυχ. «**βεκάσ** μακρὰν». συγκριτ. **ἐκαστέρω**, ὕπερθ. **ἐκαστάτω** ποιητ. **ἐκαθεν** (= μακρόθεν) παραχθὲν ἐκ τινοσ θέμ. *ἐκα-*) **ἐκάσ** (*σφε-κάσ (=καθ' ἑαυτὸν, κεχωρισμένοσ), ἀντων. θέμ. *σφε- (βλ. λ. 8) + -κάσ, πρβλ. ποιητ. **ἀνδροκάσ** (=κατ' ἄνδρα), **σασκαρ. ἐκάσῳ** (μεμονωμένωσ), **δνισάῳ** (κατὰ δύο), **γανασῳ** (ἀγγελιδόν) ἔλλ. -κάσ=σασκαρ. **ζάσ** (*-ζης, ριζ. **kens** ἐν τῷ λατίν. **censeo**, **σασκαρ. ζάσαλι**, ἔλλ. **κόσμοσ** (<*κονο-μοσ) βλ. λ. -ζης εἰναι ἐπίρρ. αἰτ. οὐδ. ἐν. ἐπιθ. τινὸσ (δνισάῳ = τοποθετῶν ἀνά δύο).

ἐκαστάτω ὕπερθ. τοῦ ἐκάσ' παρὰ πόλυ μακρὰν ἀπὸ. **ἐκασταχόθεν** (**ἐκαστοσ**), ἐπίρ. ἐξ ἐκάσῳσ πλευράσ. **ἐκασταχόσε** (**ἐκαστοσ**), ἐπίρ. πρὸσ πᾶσαν πλευράν. **ἐκασταχού** (**ἐκαστοσ**), ἐπίρ. πανταχοῦ, παντοῦ. **ἐκαστέρω**, συγκριτ. τοῦ ἐκάσ, περαιτέρω, μακρότερον. — ὕπερθ. **ἐκαστάτω** (8 βλ.).

ἐκάστοδι, ἐπίρ. διὰ κάδε τι ἢ διὰ τὸν καθένα (δι' ἕκαστον). Ἐκ τοῦ

ἔκαστοσ, ἦ, ον' ὁ κάδεισ, καθένασ, ἕνασ-ἕνασ, κάδε ἕνασ χωριστά, ἐν ἀντιθέσει πρὸσ τὴν δλότητα, λατίν. **quisque** ὁ ἐνέκ. ἀριθμ. λόγῳ τῆσ περιεκτικῆσ τοῦ σημασ. συνάπτεται συχνὰ μετὰ ρῆμ. πληθ. ἀριθ.: **ἐκαστοσ ἐπίστασθε** = ὁ κάδεισ σασ γνωρίζει (τ. ἔ. ὅλοι γνωρίζετε) || **εἰσ ἐκαστοσ** = λατίν. **unusquisque** || **πᾶσ ἐκαστοσ** = ἕνασ-ἕνασ καὶ ὅλοι μαζί || **οἱ καθ' ἐκαστον** = λατίν. **singuli** = ἕνασ-ἕνασ ἰδιαιτέρωσ || **καθ' ἐκάστην ἡμέραν** = «κάδε-μέρα», καθημερινῶσ.

ἔτυμ.: (Γορτ., Ἠλ. **ἔκαστοσ**) <*ἐκάσ τις, τω, τω, κλπ. (βλ. λ. ἐκάσ) πρβλ. **ἐκάσ-τω ἐκάσ-τοισ**: **δ-τω δ-τοισ** μετὰ τινὸσ ἐπιδράσωσ τῆσ ὕπερθετ. καταλήξ. εἰσ -ιστοσ κατ' ἀναλογίαν πρὸσ τὴν **ἐκαστοσ** ἐχηματισθῆ ἢ **ἐκά-τεροσ**, Γορτ. **ἔκατέροσ** (= ἔκαστοσ ἐκ τῶν δύο) καθ' ὃν ἀκριθῶσ λόγον ἀσχηματισθῆσιν π. γ. τὰ **δῆ-τεροσ**, δωρ. **δῆ-τεροσ**: **δῆ-ιστοσ** δωρ. **δῆ-ιστοσ**, ἀττ. **ἔαστοσ**. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐκάστοτε, ἐπίρ. εἰσ κάδε φοράν, εἰσ ἐκάστην περίπτωσηῶν, πάντοτε.

ἐκαστοτέρω, ἐπίρ. = **ἐκαστέρω** (βλ. λ.).

ἐκατάτο, ἰων. ἀντὶ ἐκάθηντο, γ' πληθ. παρατ. τοῦ κάθημαι.

ἐκάτεράκισ, ἐπίρ. (ἐκάτεροσ) καὶ τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην φοράν, καὶ τὰσ δύο φοράσ.

ἐκάτερθε, καὶ πρό φων. -θεν, ἐπίρ. ἀντὶ **ἐκατέρωθεν** = λατ. **utrinque** = ἐξ ἐκατέρου μέρουσ.

ἔκα-τεροσ, α, ον' ἕκαστοσ ἐκ τῶν δύο, ἕκαστοσ χωριστά λαμβανόμενοσ (λατ. **uterque**). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐκατέρωθεν, ἐπίρ. (ἐκάτεροσ) ἐξ ἐκάσῳσ ἐκ τῶν δύο πλευρῶν, καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

ἐκατέρωδι, ἐπίρ. (ἐκάτεροσ) εἰσ ἐκάτερον τῶν δύο μερῶν, καὶ εἰσ τὰ δύο μέρη (λατίν. **utroque**).

ἐκατέρωσ, ἐπίρ. (ἐκάτεροσ) = πρὸσ ἐκάτερον τῶν δύο μερῶν, καὶ πρὸσ τὰ δύο μέρη.

ἔκάτη, ἢ (ἐκάτοσ) ἡ Ἐκάτη, θυγατήρ τοῦ Πέρου καὶ τῆσ Ἀστυρίασ, ἔχουσα παρὰ τοῦ Δίοσ δύναμιν ἐν τῷ Ὀυρανῷ, τῇ Γῇ καὶ τῇ Θάλασσῳ. Βραχύτερον ἐταυτίσθη πρὸσ τὴν Ἀρτεμιν: **Ἐκάτης δεῖπνον** ἢ **Ἐκάταια** (τά), ἦσαν ἐδέσματα ἀφιερούμενα ὑπὸ τῶν πλουσίων καὶ πεμπόμενα ὑπ' αὐτῶν ἐκαστῆν 30ῆν τοῦ μηνόσ πρὸσ τιμὴν τῆσ εἰσ τὰσ τριόδουσ, ὅπου προσήρχοντο οἱ πένητεσ καὶ τὰ ἔτρωον.

ἐκάτη-θελέτης, -ου, ὁ = **ἐκατηβόλοσ** (8 βλ.).

ἐκάτη-βόλοσ, ον (ἐκάσ+βάλλω) ὁ μακρὰν βάλλων (ἀκοντίζων, τοξεύων), ὁ μακρόθεν ἐπιτυγχάνων. — Ὡσ οὐσιαστ. μετὰ τῆσ αὐτῆσ σημ.

ἐκάτι, ἀττ. καὶ δωρ. ἀντὶ **ἐκῆτι** (8 βλ.): ἕνεκά τινοσ, ἐξ αἰτίας τινόσ, χάριν τινόσ || κατὰ τὴν θέλησιν τινοσ.

ἐκατογ-κάρῳσ, ον (ἐκατόν+κάρηνον) ὁ ἔχων ἐκατόν κεφάλασ.

ἐκατογ-κεφάλοσ, -ου, ὁ (ἐκατόν+κεφαλή) = τῷ προηγ.

εκατόγ-κράνος, *ον* (ἐκατόν+κράνον) = τοῖς προηγούμεν.

εκατόγ-χειρός, *ον* (ἐκατόν+χείρ)· ὁ ἔχων ἑκατόν χεῖρας.

εκατό-ζυγός, *ον* (ἐκατόν+ζυγόν)· ὁ ἔχων ἑκατόν θρᾶνια (θάδρ.) κωπηλατῶν.

εκατομ-βαίων, *-ῶνος, ὅ* ὁ μὴν **εκατομβαιών**, ὁ πρῶτος μῆν τοῦ ἀττικῶ ἔτους, ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸ σημερινόν χρονικόν διάστημα 15 Ἰουλίου—15 Αὐγούστου. Ἐκ τοῦ

εκατόμ-θη, ἡ (ἐκατόν+βοῦς)· σήμ. κυρ. δυσία συγκειμένη ἐκ σφαγίων 100 βοῶν || συνήθως ὁμοῦ οὕτως ὠνομάζετο πάσα μεγάλη δημοσία δυσία, ἔτσι καὶ ἂν τὰ θύματα δὲν ἦσαν οὕτε πάντοτε βέες οὕτε πάντοτε ἑκατόν τὸν ἀριθμῶν.—[διὰ τὴν ἔτυμολ. ἑλ. **βοῦς**].

εκατόμ-θούσιος, *ον* (ἐκατόν+θούσιος)· ὁ συγκειμένος ἐξ ἑκατόν βοῶν, ἧ ὁ ἔχων ἀξίαν 100 βοῶν.

εκατόμ-πεδος, *ον* (ἐκατόν+πούς)· ὁ ἔχων μῆκος ἑκατόν ποδῶν.

εκατομ-πολιέδρος, *ον* = **εκατομπολις** (ὁ βλ.).

εκατόμ-πόλις, *ι, γεν. -εως* (ἐκατόν+πόλις)· ὁ ἔχων (κυρ. ἢ χώρα ἢ ἔχουσο) ἑκατόν πόλεις.

εκατόμ-πούς, *ὁ, ἡ, -πουν, τό, γεν. -ποδος* (ἐκατόν+πούς)· ὁ ἔχων ἑκατόν πόδας.

εκατόμ-πύλος, *ον* (ἐκατόν+πύλη)· ὁ ἔχων ἑκατόν πύλας.

ἘΚΑΤΟΝ, *οἱ, αἱ, τὰ, ἀκλ.*· ὅ, τι καὶ νῦν (λατ. **centum**).

Ἔτυμ.: Ἄρχ. **εκατόν** (-ο- ἀφελεται εἰς ἀναλογίαν, πρὸλ. ἀττ. εἴκοσι). Ἐν τοῖς συνθέτοις παραλλήλως πρὸς τὸν τύπον **εκατόν**, ὡς π.χ. ἐν τῷ **εκατομπεδος**, ἀπαντᾷ καὶ παράλλ. τύπος **εκατόντα**, π.χ. **εκατόντα-κάρᾶνος**, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἀριθμῶν. τῶν δεκάδων, τὰ λήγοντα εἰς **-κοντα**. — Πρὸλ. **σανακρ. satam**, **Zenb. satam**, λατ. **centium**, καλ.-γρλ. **cent. 100** (**hundred** (100), παλ.-γερμ. **hundert**). — ***κατόν** <ἰαπετ. ***ḱm̥tóm**, ***ḱm̥tjom**, ***d_ejḱm̥tóm**, πρὸλ. ἑλλ. **δέκα** = ἰαπ. ***dék̥m̥**: τὸ **-ε-** (=εἰς) ἀντὶ ***ḱ-** ἰαπ. ***sm̥-** (πρὸλ. **σανακρ. sa-hástran** (μία χιλιάς) κατὰ τὸ **εἰς, ἐνός**. — **εκατοστός** κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **τριακοστός** κλπ.

εκατόντα-ετής, *ἔς* (ἐκατόν+ἔτος)· ὁ ἐξ ἑκατόν ἑτῶν, ὁ ὄγων ἡλικίαν 100 ἑτῶν.

εκατόντα-κάρῆνος, *ἄωρ. -κάρᾶνος, ὀν* (ἐκατόν+κάρῆνον)· ὁ ἔχων ἑκατόν κεφαλάς· πρὸλ. **εκατόγκρᾶνος**.

εκατόντα-τάλαντος, *ον* (ἐκατόν+τάλαντον)· ὁ ἔχων ἀξίαν ἑκατόν τάλαντων: **γραφή** **εκατόν-τάλαντος** = ἀγωγή δι' ἑκατόν τάλαντα (ἢ ἀγωγή ἐπὶ ὑποθήσεως, ἐν ἣ αἱ ἀποζημιώσεις ἔχουν ὑπολογισθῆ ἕως ἀνερχόμενοι εἰς τὸ πᾶσον τῶν 100 τάλαντων).

εκατόντα-πλάσιος, *ον* γεν. **-ονος** (ἐκατόν)· ἑκατονταπλάσιος, ἑκατόν φορές τόσος.

εκατόντα-πύλος, *ον* = **εκατομπύλος**.

εκατόντ-άρχης, *-ον, ὁ* (ἐκατόν+ἀρχή)· ὁ ἀρχων (ἀρχηγός) ἑκατόν (μιάς ἑκατοντάδος), λατ. **centurio**.

εκατόντ-αρχος, *ὁ* = **εκατοντάρχης** (ὁ βλ.).

εκατόντας, *-άδος, ἡ* (ἐκατόν)· ὁ ἀριθμὸς ἑκατόν, ἢ ποσότης τοῦ ἀριθμ. 100.

εκατόντ-όργυιός, *ον* (ἐκατόν+όργυιά)· ὁ ἐξ ἑκατόν ὄργυιων. — **ποιήτ.** **εκατόντ-όργυιός, ὀν**.

ἐκάτος, *ὁ* (ἐκάς) = **ἐκηβόλος** (ὁ βλ.).

εκατό-στόμος, (ἐκατόν+στόμα)· ὁ ἔχων ἑκατόν στόματα.

εκατοστός, *ἡ, ὀν* (ἐκατόν)· ὁ ἔχων τὴν σειρὰν τοῦ ἀριθμοῦ ἑκατόν, ὁ εκατοστός κατὰ σειρὰν, λατ. **centesimus** || **ἐφ'** **εκατοστά** = ἑκατονταπλάσια.

— || **ἡ** **εκατοστή** = τὸ ἑκατοστὸν μέρος (φῶρος ὑφιστάμενος ἐν ταῖς ἀρχαῖς Ἀθήναις).

εκατοστής, *-ῆτος, ἡ* = **εκατοντάς** (ὁ βλ.).

ἐκαυσα, *ἄωρ. α'* τοῦ **καίω**.

ἐκ-βάζω, μέλ. **-ξω**· ἀποφαίνομαι γνώμην, ἀποφθέγγομαι, διακηρύσσω.

ἐκ-βαίνω, μέλ. **-βήσομαι**· ἄωρ. **ε'** **ἐξέβην**· πρὸλ. **ἐκ-βήκαμ**· ἐβγαίνω ἔξω, ἐξέρχομαι || ἀποβιβάζομαι (ἐκ πλοίου) ἢ καταβαίνω (ἀπὸ τοῦ ὄρους).

2) ἐξέρχομαι, ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ. 3) μεταφρ., ἀποβαίνω τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος, λαμβάνω τιαυτήν ἢ

τσιαυτήν ἐκβαίνω (τέλος), λατ. **evadere**. 4) ἐξέρχομαι τῶν ὁρίων, ὑπερβαίνω τὰ ὄρια, ἐκτρέπομαι — || τοῦ ἐνεργ. μέλ. **ἐκβήσω, ἄωρ. α'** **ἐξέβησα**, ἐν τῇ σήμ. τοῦ κόμην τινὰ νὰ κατοβῆ, τὸν ὀποβιβάζω (ἐκ τοῦ πλοίου)· ἑλ. **ἐκβιβάζω**.

ἐκ-θακχεύω, μέλ. **-ῶμ**· ἐξεγειρώ, διεγειρώ, ἐρεδίζω, τινὰ πρὸς θακχικήν μανίαν, καθιστῶ τινα μανιακόν.—Παθητ. καὶ μέσον, εἶμαι μανιακός, γίνομαι μανιακός, μαίνομαι.

ἐκ-θαλε, Πρᾶστ. ἄωρ. **ε'** τοῦ **ἐκβάλλω**. — Ὡσ. καὶ ἐπιτ. ἀντὶ τοῦ **γ'** ἐν. τοῦ ἄωρ. **ε'** ὄριστ. **ἐξέβαλε**.

ἐκθαλεῖν, ἀπρφ. ἄωρ. **ε'** τοῦ **ἐκβάλλω**.

ἐκ-θάλλω, μέλ. **-βάλλω**· ἄωρ. **ε'** **-ἐξάλλω**· πρὸλ. **-βέβληκα**· θάλλω (τ. ἔ. ρίπτω, πετῶ) ἔξω || ἀποβιβάζω, ρίπτω εἰς τὴν ξηρὰν || ἀλλ' ὡσ. καὶ μεταφέρω ἔξω πρὸς τὴν θάλασσαν. 2) **πλέω** **ἐκβάλλω** = ρίπτω τινὰ ἔξω τῶν ὁρίων τῆς πλέως || καὶ οὕτω, ἐξορίζω τινὰ. — || ἐκκρούω, ἐξαλείφω, λατ. **excutere**: **δοῦρά ἐκβάλλω** = κόπτω δένδρα, δενδροτομῶ, κυρ. ἐκκόπτω αὐτὰ ἐκ τοῦ δάσους — || **μτφρ. ἔπιος ἐκβάλλω** = ἐκτομίζω (ἀφίμω νὰ ἐκφύγη τοῦ στόματος μου) λόγον || ὡσ. **ἐκβάλλω δάκρυα** = χύνω δάκρυα. — **IV** ρίπτω μακρὰν, ἀπορρίπτω, καταδέτω || σφυρίζω, ἀποδοκιμάζω, ἀποδίζω ἠθοποιῶν ἐκ τῆς σκηνῆς, λατ. **explodere**. 3) ἐξερδρώνω, λύω διὰ τῆς βίας. — **V** ἐξαποστέλλω, ἀπολλάσσομαι τινος, χάνω. — **VI** (ἐνν. **ἐαυτόν**) ἐπὶ ποταμοῦ, χύνομαι εἰς..., ἀδειάζω ἑμαυτόν, ἐκβάλλω (ἀμτθ.).

ἐκβάς, *μτγ. ἄωρ. ε'* τοῦ **ἐκβαίνω**

ἐκ-θάσις, *-εως, ἡ* (ἐκβαίνω)· τὸ ἐξέρχεσθαι ἐκ πλοίου, ἀπόβασις, ἀποβίβασις. — || **ἐκθασίς** πράγματος, ἀποτέλεσμα || διαφυγή.

ἐκ-θάω, *θωρ. ἀντὶ ἐκβαίνω*.

ἐκ-θεθαίω, μέλ. **-ώσω**· ἐπιβεθεσίω.

ἐκ-θιάζω· ἐκβάλλω, ἀποδῶκω, διὰ τῆς βίας || ἀποσπῶ τι διὰ τῆς βίας.

ἐκ-θιθάζω, μέλ. **-βιβάζω**, ἀττ. **-βιβῶ**, *μτθ.* τοῦ **ἐκβαίνω**· κόμην τινὰ νὰ ἐκβῆ (νὰ ἐξέλθῃ) || κυρ. ἀποβιβάζω τινὰ ἐκ τινος πλοίου.

ἐκ-θιθρῶσκω, μέλ. **-βρώσω**, πρὸλ. **-βέβρωκα**· κατατρώγω, καταθιθρῶσκω.

ἐκ-θλητός, *ον* (ἐκβάλλω)· ὁ ἐρριμμένος ἔξω, ἐκθεβλημένος || ἀπερριμμένος, περφορημένος, τιποτένης.

ἐκ-θλώσκω, ἄωρ. **ε'** **ἐξ-έμολον**· ἐξέρχομαι.

ἐκ-θοῶω, μέλ. **ἡσομαι**· ἀναβοῶ, ἐκπέμνω δύνατὴν κρουγῆν, «ξεφρονίζω».

ἐκ-θοῆδεια, ἡ· ἐξόρμησις πρὸς παροχὴν βοήθειας. Ἐκ τοῦ

ἐκ-θοηδέω, μέλ. **-ῆσω**· ἐξέρχομαι, ἐξορμῶ, ὅπως παρᾶσχω βοῆδειαν || κόμην ἐξορ. ἡνιν.

ἐκ-θολβίζω, μέλ. **-ίζω**, ἀττ. **-ιῶ** (ἐκ+**βολβός**)· ἐκλεπίζω, «ξεφλουδίζω», ὡς ἄπειρα (αἱ ἐκβολαὶ) βελθοῦ: **ἐκθολβίζω τινὰ τῶν κωδίων** = ξεφλουδίζω (ἀπογυμνῶν τινὰ) ἀπὸ «τίς κλεμμένες προβίβες» του.

ἐκ-θολή, ἡ (ἐκβάλλω)· τὸ ρίπτειν ἔξω, τὸ πετᾶν πράγματα ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν θάλασσαν, κυρ. ἐπὶ ἐμπροσθεμάτων ἐν καιρῷ θυελλῆς. — || ἔξωρις, ἐκδιώξις, ἐξοστρακισμός, ἐξορία. — || **III** τὸ φύτρωμα, ὁ χρόνος τῆς θλαστήσεως: **ἐκθολή σίτου** = ὁ χρόνος καθ' ὃν θλαστάνει ὁ σῖτος ἢ ὠριμάζει εἰς στάχυν. — **IV** ἐξοδος, πέρασμα, διέξοδος, λατ. **exitus**: **ἐκθολή ποταμοῦ** = τὸ στόμα (αἱ ἐκβολαὶ) τοῦ ποταμοῦ || **ἐκβολαὶ ὄρους** = στενὸν πέρασμα, στενωπός, δι' ἧς ἐξέρχεται τις ἐκ σειρᾶς ὄρων || **ἐκθολή λόγος** = παρέκκβασις. — **V** (ἐκ τοῦ παθητ.) τὸ ἀπερριμμένον, τὸ ἐκβαλλόμενον (τὸ ριπτόμενον ἔξω): **ἐκθολή δικέλλης** = χῶμα ἐκθληθὲν διὰ δικέλλης || **οὐρεία ἐκθολή** = θρέφη ἐκτεθέντα εἰς τὰ ὄρη.

ἐκ-θολός, *ον* (ἐκβάλλω)· ὁ ἐκθληθεὶς, ὁ ἀπορριφθεὶς, ἐκδετός (ἐπὶ θρέφους) || ἐξαμβλωματικός. — || ὡς οὖν. ὁ **ἐκθολός** = ἀκρωτήριον. 2) **τὰ ἐκβολα** = τὰ λείψανα, ὑπολείψματα, ναυαγίων.

ἐκ-θράσσω, μέλ. **-θράσω**· ρίπτω ἔξω, εἰς τὴν ξηρὰν (κυρ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης). — Παθητ., ρίπτομαι ἔξω εἰς τὴν ξηρὰν, ἐπὶ πλοίων.

ἐκ-θροντάω, μέλ. -ήσω· ἐξαιείρω (ἐκβάλλω) διὰ τοῦ κερανοῦ (διὰ τῆς θροντῆς).

ἐκ-θρυχάομαι, ἀποθ.· θρυχῶμαι, μυκῶμαι, δυνάτα.

ἐκ-θρύμα, -ατος, τὸ (ἐκβιβρώσκω)· τὸ καταβιβρωσκόμενον, τὸ καταφαγωδέν· *ἐκθρύμα πρῶτος* = πρῶνιδία.

ἐκ-γάμιζω, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ῶ· δίδω εἰς γάμον, ὑπανδρεύω, νυμφεύω.— Παθητ. δίδομαι εἰς γάμον, ὑπανδρεύομαι, νυμφεύομαι.

ἐκ-γάμισκομαι, Παθητ., δίδομαι εἰς γάμον.

ἐκ-γαυρόομαι (ἐκ+γαῦρος), μέσ.· μεγαλύνω, ἐγκυμαίω, ἐκδειάζω.

ἐκ-γέγασα, ποιητ. ἄνι ἐκγέγονα, πρὸς τοῦ ἐκγίγνομαι· γ'· δούκ. ἐκγεγάτην· ἀπρφ. ἐκγεγάμεν· μτχ. ἐκγεγάως, ἐκγεγαυῖα.

ἐκ-γελῶ, μέλ. -άσομαι· διὰ τοὺς χρόνους βλ. γελῶ· γελῶ ἡχηρῶς, γελῶ δυνάτα, ἐκπαῶ εἰς γέλωτος || μτφρ. ἐπὶ ὄγκου, ἀναβλύζω «κλουκλουκίζοντας».

ἐκ-γενής, ἐς (ἐκ+γένος)· ὁ ἀποβεβλημένος ἐκ τῆς οἰκογενείας, ὁ στερούμενος συγγενολογίου.

ἐκ-γίγνομαι, μέλ. -γενήσομαι· ἀορ. β' ἐξεγενόμην· πρξ. ἐκγέγονα, ποιητ. ἐκγέγονα (βλ. λ.), ἀποθ.· φυτρώων, παράγομαι, γίνομαι, ἐκ τινος || κατάγομαι ἐκ τινος, ἔχω γεννηθῆ ἐκ τινος.— || παρέρχομαι, ἔχω παρέλθει· χρόνον ἐκγεγονότας = χρόνον παρελλυξότος. 2) Ἀπρσ., ἐκγίγνεται = ἐξεστὶ = εἶναι ἐπιτραμμένον, εἶναι δυνατόν, εἶναι παραδεδεγμένον.

ἐκ-γίνομαι, ἰων. καὶ μτγν. ἀντι τοῦ ἐκγίγνομαι.

ἐκ-γονος, ον (ἐκγενέσθαι)· ὁ γεννηθεὶς ἐκ τινος, ὁ καταγόμενος ἐκ τινος || ὡς οὐα. δ ἐκγονος = πᾶς ἀπόγονος, υἱός, ἐγγονος κλπ.· τὰ ἐκγονα = τὰ τέκνα, οἱ ἀπόγονοι.

ἐκ-γράφω, μέλ. -ῶ· γράφω ἐκ τινος, ἀντιγράφω.— Μῆσον, ἀντιγράφω δι' ἑμαυτὸν (πρὸς ἴδιαν μου χρῆσιν).— || ἐξαιείρω, ἀπαλείφω (ἐκ τινος καταλόγου).

ἐκ-δακρύω, μέλ. -ύσω· ἐκρήγνυμαι εἰς δάκρυα, χύνω δάκρυα.

ἐκ-δαπάνω, μέλ. -ήσω· δαπανῶ, ἐξοδεύω, καταναλίσκω, ἐξαντλῶ.

ἐκ-δέδαρμαι, παθητ. πρξ. τοῦ ἐκδέρω.

ἐκ-δεδωριευνται, γ'· πληθ. ἰων. ὑπερσ. τοῦ ἐκδωριόομαι.

ἐκ-δεής, ἐς (ἐκ+δεῖ)· ἑλλιπής, ἀτελής, ἐλαττωματικός. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐκ-δεῖα, ἡ (ἐκδέης)· ἑλλιπής, καθυστερήσις.

ἐκ-δεῖκνῦμι, μέλ. -δείξω, ἀορ. α' ἐξέδειξα· δεῖκνύω ἔξω, ἐπιδεικνύω, φανερώων.

ἐκ-δέκομαι, ἰων. ἀντι ἐκδέχομαι (ὁ βλ.).

ἐκ-δέξις, -εως, ἡ (ἐκδέχομαι)· τὸ δέχεσθαι (λαμβάνειν) παρά τινος || διαδοχή.

ἐκ-δέρομαι, ἀποθ.· θάλεπω ἔξω τινός, ἐκ τινος.

ἐκ-δέρω, ἰων. -δέρω· μέλ. -δερῶ· ἀφαιρῶ τὸ δέρμα, «γδέρων» || ἐντεθῆεν, δέρω, ξυλοκοπῶ, διὰ ράβδου.

ἐκ-δέτος, ον (ἐκδέω)· δεδεμένος εἰς τι ἢ ἐπὶ τινος.

ἐκ-δέχομαι, ἰων. -δέχομαι· μέλ. -δέχομαι· ἀορ. α' ἐξεδέξαμην, ἀποθ.· λαμβάνω ἢ δέχομαι παρ' ἄλλου || ἀναλαμβάνω, παίρνω ἄπάνω μου». 2) ἐκδέχομαι τὴν ἀρχὴν = παραλαμβάνω τὴν ἐξουσίαν παρά τινος ἄλλου || ἀπολ., ἀκολουθεῖω, διαδέχομαι || ἐπὶ χωρῶν, ἔρχομαι κατοπίν, συνορεύω. 3) περιμένω, ἀναμένω (λατίν. exsistere). 4) ὑποδέχομαι κατὰ τινα ἑορτήν.

ἐκ-δέω, μέλ. -δήσω· δένω τι ἐκ τινος, προσδένω τι εἰς τι ἢ ἐπὶ τινος.— Μῆσον, δένω τι ἐπάνω μου, τὸ κρεμῶ, ἐξαρτῶ, περὶ ἑμαυτὸν.

ἐκ-δηλος, ον· κατάδηλος, ὀλοφάνερος || καταφανής.

ἐκ-δημέω, μέλ. -ήσω (ἐκδημος)· πηγαίνω ἔξω, ἀποδημῶ, ταξιδεύω εἰς τὸ ἐξωτερικόν || εἶμαι εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἢ κάμνω περιηγήσεις. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐκ-δημία, ἡ (ἐκδημέω)· ἡ ἐκ τῆς πατρίδος ἀναχώρησις, ἀποδημία, ἡ ἢ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου μεταστάσις (ὁ δάνατος).

ἐκ-δημος, ον (ἐκ+δήμος)· ὁ ἐν ἀποδημίᾳ διατελῶν, ὁ ἀποδημῶν, ὁ ταξιδεύων.

ἐκ-διαβαίνω, μέλ. -βήσομαι· ἀορ. β' ἐκδιέβην· ἐκβαίνω διὰ μέσου (τ. ἔ. ἐξέρχομαι διαβαίνων διὰ μέσου τινός) || ἀποδιήσκω.

ἐκ-διαπαύομαι, παθητ. (ἐκ+διαπαύω)· ἐξέρχομαι τοῦ συνήθους τρόπου τῆς ζωῆς μου, μεταβάλλω συνηθείας (κυρ. ἀποκλίνω, ἀπομακρύνομαι, ἐκ τῆς ἀχρὶ τοῦδε συνήθους διαίτης).

ἐκ-διδάγμα, τό· δοκίμιον μαθητοῦ || ὑπόδειγμα || ἐργόχειρον πρὸς δασκίαν. Ἐκ τοῦ

ἐκ-διδάσκω, μέλ. -διδάξω, ποιητ. -διδασκῆσω· διδάσκω ἀκριβῶς, τελείως, λατίν. edocere.— Μῆσον, βάλλω τινὰ νὰ τὸν διδάξωσι (νὰ διδαχθῆ ὑπὲρ ὅλου).— Παθητ., διδάσκομαι (μανθάνω) ἀκριβῶς παρὰ τινος.

ἐκ-διδράσκω, ἰων. -διδρήσκω· μέλλ. δρᾶσομαι· ἀορ. β' ἐξέδραον· φεύγω ἐκ τινος μέρους, ἀποδιδράσκω, δραπετεύω || διαφεύγω, διασώζομαι.

ἐκ-δίδωμι, μέλ. -δώσω· ἀορ. α' ἐξέδωκα· πρξ. ἐκδέδωκα· μέσ. ἀορ. β' ἐξεδόμην· δίδω ἔξω, παραδίδω (λατίν. reddere). 2) ἔξω ἐκ τῆς οἰκίας μου καὶ δίδω· ἐκδιδόναι ἢ ἐκδιδόσθαι θυματέρα = δίδω τὴν θυγατέρα μου εἰς γάμον. 3) δίδω τι ἀντὶ χρημάτων, ἐνοικιάζω, ἐκμισθώνω, δίδω ἐπὶ ἐνοικίῳ || δανείζω, δίδω χρήματα ἐπὶ τόκῳ.— || (ἐνν. ἑαυτόν), ἐκπηγάω ἐκ τινος τόπου || ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκβάλλω, χύνωμαι.

ἐκ-διηγέομαι, ἀποθ.· διηγοῦμαι λεπτομερῶς, μέχρη τέλος || κάμνω πλήρη ἀφήγησιν.

ἐκ-δικάζω, μέλ. -ώσω· ἐκδίδω ἀπόφασιν, ἀποφασίζω, ἐκφέρων τὴν κρίσιν μου (ἐπὶ δικαστοῦ).— || ἐκδικῶ, λαμβάνω δικὴν (τ. ἔ. ἐκδίκησιν). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐκ-δικᾶσθης, -οῦ, ὁ· ὁ τιμωρός, ὁ ἐκδικητής.

ἐκ-δικέω, μέλ. ἡσω (ἐκδικος)· ἐκδικῶ, τιμωρῶ || ἐκδικῶ τινα ἀπὸ τινος = λαμβάνω ἐκδίκησιν ὑπὲρ τινος παρὰ τινος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐκδίκησις, -εως, ἡ· τὸ ἐκδικεῖσθαι, ἐκδίκησις, τιμωρία.

ἐκ-δικος, ον (ἐκ+δίκη)· ὁ ἔξω τοῦ δικαίου, ὁ ἐκτός νόμου, παρανόμος (λατίν. elix)· ἐπίρ. ἐκδικως = ἔξω τοῦ δικαίου, παρανόμως.— || ὁ φέρων εἰς πέρας τὰς ἐπιταγὰς τῆς δικαιοσύνης, ὁ λαμβάνων ἐκδίκησιν || ὡς οὐσιατ. δ ἐκδικος = ὁ ἐκδικητής.

ἐκ-διφρῶω, μέλ. ἡσω· ρίπτω ἔξω τοῦ δίφρου.

ἐκ-διώκω, μέλ. -ξομαι μτγν. -ξω· ἀποδιώκω, ἐξορίζω.

ἐκ-δονέω, μέλ. -ήσω· τινάσω πρὸς τὰ ἔξω, συνταράσσω, διασσελεύω.

ἐκ-δοσις, -εως, ἡ (ἐκδίδωμι)· τὸ δίδειν ἔξω, παρὰδοσις. 2) τὸ δίδειν εἰς γάμον, τὸ νυμφεύειν, τὸ ὑπανδρεύειν.

ἐκ-δύσομαι, μέσ. μέλ. τοῦ ἐκδίδωμι.

ἐκδοτέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἐκδίδωμι· πρέπει νὰ δώσῃ εἰς γάμον.

ἐκ-δοτος, ον (ἐκδίδωμι)· ὁ παραδιδόμενος, προδομένος.

ἐκ-δοῦναι, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ ἐκδίδωμι.

ἐκ-δοχή, ἡ (ἐκδέχομαι)· τὸ ἐκδέχεσθαι (τ. ἔ. τὸ λαμβάνειν) παρά τινος, διαδοχή, σειρά.

ἐκ-δράκοντόομαι, παθητ. (ἐκ+δράκων)· γίνομαι δράκων, μεταβάλλομαι εἰς δράκοντα (έρπεπόν, ὄφιν).

ἐκ-δράμειν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ ἐκτρέχω.

ἐκ-δρομή, ἡ (ἐκδραμῆν)· τὸ τρέχειν ἔξω, ἔξοδος, ἐξόρμησις, ἐφοδος.— Ὡσα ὁμάς ἀκροβολιστῶν.

ἐκ-δρομος, ὁ· ὁ τρέχων ἔξω, ὁ κάμνων ἐξόρμησιν, ὁ ἀκροβολιστής.

ἐκ-δύμα, -ματος, τὸ (ἐκδύω)· τὸ ἀφαιρούμενον, τὸ ἀποβαλλόμενον, τὸ ἐκδυόμενον || δέρμα, ἐνδυμα, φόρεμα.

ἐκ-δύμεν, ἡ ἐπιτ. ἀντι ἐκδύναι, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ ἐκδύω, ἡ ἀντὶ τοῦ ἐκδύομεν α'· πληθ. ἔδυντ.

ἐκ-δύω (βλ. ἐκδύω).

ἐκ-δύσις, -εως, ἡ· ἡ διολιθοῖσις, ἡ διαφυγή. Ἐκ τοῦ **ἐκ-δύω**, μέλ. -δύσω· ἀορ. α' ἐξέδυσσα· ἀφαιρῶ τι ἀπὸ τινα, γυμνώνω, «γδύνω»· ἐκδύσαι αὐτόν χιτῶνα = νὰ τοῦ θγάλη τὸν χιτῶνα || ἐκδύσαι αὐτόν = νὰ τὸν γδύσῃ.— || ἐν τῷ ἐν. ἐκδύω μετὰ τοῦ μέσ.

ἐν. ἐκδιώμαι, ενεργ. ἀορ. β' ἐξέδυν, παρκ. ἐκδέδῃκα· ἀφαιρώ, ὀπορέτω. 2) ἐκφεύγω, διαφεύγω, ἀποφεύγω. 4) μετρ. διαφεύγω, διασώζομαι.

ἐκ-διωρόμαι, παθητ. (ἐκ+Δώριος) και ἐκδιωριεύομαι· γίνονται ὅπως διόλου Δωριεύς.

ἐκέασσα, ἐπικ. ἀντι ἐκάσσα, ἀορ. α' τοῦ καέζω.
ἐκέατο, ἰων. ἀντι ἐκειντο, γ' πληθ. παρατ. τοῦ κείμαι.

ἘΚΕΙ, ἐπίρ. εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἐκεῖ, λατ. IIIc. Ἔτυμ. : ἐκεῖ (ἰων. κεί, αἰολ. κή), ἐκεῖ-θι, ἐκεῖ-σε, ἐκεῖ-θεν, ποιητ. κείθε, κείσε, κείθεν. Τὸ ἐν ἀρχῇ ἐ- εἶναι ἀντωνυμ. στοιχείου, πρβλ. ἐ-χθές, ὄσκα e-kas, e-tanto διὰ τὴν κατάληξιν πρβλ. τὰς Δωρ. τοπικάς *τουτέα, τεῖ-δε, πεῖ* κλπ. ἀντων. θέμ. *Κο- ἐν τῷ Ἀρμ. sa ((*so-ay)=αὐτός, Φρυγ. *σμουον* (=εἰς αὐτόν), Ἀλβ. *so-i* ((*sō-dite) (=σήμερον), *sō-nde* ((*sō-nate=αὐτὴν τὴν νύκτα), -ce δεϊκτικὸν μόριον ἐν τῷς *hi-ce, hi-c, si-c, nun-c, ec-ce* ((*ed-ce), Ὄσκα. *oco- ekū-*, Ὄμβρ. *esmi-k, esmei, esme* (=τούτω), παλ-γερμ. *he* (=αὐτός), Ἀγγλοσαξ. *he* (=αὐτός), παλ-σαξ. *hodigo* (τ. ἔ. *hō-digo*)=κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν.—Πρβλ. *Κι-, ἐν τῷ λατ. *cis, citer, citra*, Ὄμβρ. *ciimu, simo* (=ad *ciima, retro*) *cive* (=citra), Ἰρλ. *cē top.* (=citra), Ροθ. *hi-ēn τῷ himma daga dot.* (=τὴν ἡμέραν αὐτὴν) *and hina dag ait.* (=μέχρι τῆς ἡμέρας αὐτῆς) Λιθ. *szis, Λεττον. schis* (=αὐτός), παλ-σλαβ. = *sī* (=αὐτός).—*καί* *Κjo- ἐν τῷ ἰων. *σήμερον*, ἀττ. *τήμερον* ((**hīāmeron*), παλ-γερμ. *hiu-tu*, παλ-σαξ. *hiu-diga* ((**shjāmeron*), Λιθ. *szio* γεν. (=αὐτοῦ), πρβλ. *szis* *Κι θηλ. ἐν τῷ Λιθ. *szī*, παλ-σλαβ. *si*.

ἐκεῖσε, ἐπικ. ἀορ. α' τοῦ καίω.
ἐκεῖθεν, ἐπίρ. ἐξ ἐκεῖνου τοῦ τόπου, ἀπὸ ἐκεῖ, λατιν. IIIbc· μετὰ γεν. *τοῦκεῖθεν ἄλλους*= ἐπὶ ἐκεῖνου τοῦ μέρους τοῦ ἄλλους.

ἐκεῖθι (ἐκεῖ), ἐπίρ. εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἐκεῖ (λατ. IIIc) δωρ. *τηνόθι*.

ἐκεῖνος, ἰων. **κεῖνος**, η, ο, αἰολ. **κῆνος**, δωρ. **τῆνος**, ὄσ. ἀττ. ἐπιτεταμ. **ἐκεῖνοσι*** δεϊκτικὴ ἀντων. (ἐκεῖ)* τὸ πρόσωπον ἢ τὸ πρῶμα ἐκεῖνο ἐκεῖ-πέρα, λατιν. IIIe, IIIa, IIIud· δασίς ἢ οὐτός και ἡ **ἐκεῖνος** ἀναφέρονται εἰς δύο προηγουμένους μνημονευθέντα πράγματα, ἢ **ἐκεῖνος** (IIIe) ἀναφέρεται εἰς τὸ μᾶλλον ἀπομακρυσμένον, ἐνθ' ἢ οὐτός (hīc) ἀναφέρεται εἰς τὸ πλησιέστερον.— II ὡς τὸ *ille* χρησιμοποιεῖται ὡς και ἡ **ἐκεῖνος** πρὸς δηλωσιν πασηγούτων προσώπων : **κεῖνος μέγας θεός**=*magnus ille deus** **ἐκεῖνος Θεοκυνδίδης**= ὁ περιβόητος ἐκεῖνος Θεοκ.— III Ἐν τῇ ἀττ. διαλ. ἡ **ἐκεῖνος** προηγείται τοῦ ἀνάρθρου οὐσιαστ., δασίς καίται μετ' ἐμφάσεως : **ἐκεῖνος δ' ἀνήρ*** ἀκολουθεῖ δὲ μετὰ τὸ ἀνάρθρου οὐσ., ὅταν δὲν περιέχῃ ἔμφασιν : **δ' ἀνήρ ἐκεῖνος**.— IV ἐπίρ. **ἐκεῖνος** = κατ' ἐκεῖνον τὸν τρόπον, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἰων. **κεῖνος**.— V Ἡ θηλ. δοτ. **ἐκεῖνη** καίται ὡς και μετὰ ἐπιρρημ. ἄνοίας : 1) ἐπὶ τόπου (ἐξυπακουμένης τῆς δοτ. *δόφ*) ἐκεῖ, εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἐπὶ ἐκεῖνης τῆς ὁδοῦ. 2) ἐπὶ τρόπου, κατ' ἐκεῖνον τὸν τρόπον. Ἔτυμ. : **ἐκεῖνος**, ἐπ. ἰων. **κεῖνος**, δωρ. λεοδ. **κῆνος** (**ke* (βλ. λ. *κεῖ*) + **ēnos* εἰς ἰαπ. ἀντων. θέμ. **eno-*, **ono-*, πρβλ. *σανακρ. anē* (=αὐτός) ὄργαν. *anē'na, Zan. ana-*, παλ-γερμ. *apō* (=αὐτός ἐκεῖ), λιθ. *anās* ὡς πρβλ. ἄλλ. *ἐνη* (=τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην), *δ δεῖνα* (βλ. λ.). Βλ. και δωρ. **τῆνος**.

ἐκείρα, ἀορ. α' τοῦ κείρω.

ἐκέισα, ἀττ. **κέισα** ἐπίρ. (ἐκεῖ)* πρὸς (εἰς) ἐκεῖνο τὸ μέρος, πρὸς τὰ ἐκεῖ, λατιν. IIIuc.

ἐκέαστο, γ' ἐν. ὑπερσ. (μετὰ σημασ. πρτ.) τοῦ **καίνυμαι** (ὁ βλ.).

ἐκεκῶθαι, γ' ἐν. ὑπερσ. τοῦ **κεῦθω** (ὁ βλ.).

ἐκέκλετο, γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ **κέλωμαι**.

ἐκέκλιτο, γ' ἐν. παθητ. ὑπερσ. τοῦ **κλίω** (ὁ βλ.).

ἐκεκοσμάτο, ἰων. ἀντι ἐκεκόσμητο, γ' πληθ. παθ. ὑπερσ. τοῦ **κοσμέω** (ὁ βλ.).

ἐκέλευ, δωρ. ἀντι ἐκέλου, β' ἐν. πρτ. τοῦ **κέλωμαι**.

ἐκέλσα, ἀορ. α' τοῦ κέλλω.

ἐκερσα, αἰολ. και ἐπ. ἀορ. α' τοῦ κείρω.

ἐκ-χειρία, ἢ (ἐχω+χείρ) πρβλ. Σουῖ. *απαρά* τὸ

ἔχειν τὰς χεῖρας, *ἐκχειρία τις οὔσα*, διακοπή ἐχδροπροξίων ἀνακωχῆ.— [ἐκχειρία κατ' ἀνομιλίαν ἐν τῷ ἐκ-χειρία (ἐχω+χείρ)].

ἐκ-ζέω, μελ. -ζέω· βράζω, παροβράζω || μετὰ γεν. *εὐλέων ἐξέζεσε* = ἐγέμισεν («ἐβρασεν») ἀπὸ σκουλήκια (και κατεφαγώθη ὑπ' αὐτῶν).

ἐκ-ζητέω, μελ. -ήσω· ἀναζητῶ, διερευνῶ.

ἐκ-ζυπῦρεω, μελ. -ήσω· ἀναζυπυρῶ, ἀνάπτω πάλιν, ἀναρριπιζῶ.

ἐκκα, ἐπ. ἀορ. α' τοῦ καίω.

ἐκκ-βολία, ἢ τὸ βάλλειν (τοξεύειν, ἀκοντίζειν) μακρόθεν, ἢ τοξευτική. Ἐκ τοῦ

ἐκκ-βόλος, ὄν (ἐκκ+βάλλω)· ὁ μακρὰν (ἢ μακρόθεν) βάλλον (κτυπῶν, ἐπιτυγχάνων), πρβλ. παρ' Ἑσυχ. *ἀκκηβόλος τοξότης, μακροβόλος, εὐστοχευς** ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν τῇ Ἰλιάδῃ.

ἐκκλος, ὄν, παράλληλος τύπος τοῦ **εὐκκλος*** ἤσυχος, ἀτάραχος, ἀμέριμος, λατ. *securus*.— II μετρ. ἐπὶ πραγμάτων, π. χ. ἐπὶ ἀγροῦ παραμένουτος ἀργοῦ (τ. ἔ. ἀγεωργήτου, ἀκαλλιεργήτου, χέρσου).

Ἔτυμ. : **ἐκκλος** (***Ἐκκλος** (τὸ *ζαοῦ* πνεῦμα κατὰ τινας ὀφείλεται εἰς ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἥσυχος*)· δωρ. **ἐκκλος**, ὄμηρ. **εὐκκλος**, δωρ. **εὐκκλος** (β. *Ἐκκ-*, *εὐκκ-*) ἐκ κοινής ἰαπ. *θάσεως ενεα-*, πρβλ. *σανακρ. ὄ'καῖ* (τέρψις, τόπος διαμονῆς), *ύγατι* (θεωρῶ τὴν τεριπνόν), παλ-σλαβ. *ν-γkаti* (συνηθίζω), *uciti* (διδάσκω), Λιθ. *úkis* (ἀγροτική ἰδιοκτησία), *j-úkhi* (εἶμαι συνειδημένος). Οὐδέποτε συγγένεια πρὸς τὸ ἄλλ. *ἐκκλόν*.

ἘΚΚΤΙ, ἀττ. **ἐκκῆτι**, πρόθ. μετὰ γεν. (πιθαν. ἀρχαία δοτ. ἀπολήξεσα εἰς ἀπέρρημα) τῇ θεοθεία τινός, διὰ μέσου τινός, δυνάμει τινός, χάριν τινός, πρὸς ὠφέλειαν τινός.— II μετρ. = **ἐνεκα*** ἐξ αἰτίας τινός, ἐνεκά τινος, ἐν ὀνόματι τινός, χάριν τινός. 2) ὡς πρὸς, ὅσον ἀφορᾷ εἰς..., ἀπὸ ἀπόψεως... (λατιν. *quod attinet ad*).

ἐκ-θάλλω, μελ. -ψω· δερμαίνω, διεδερμαίνω.

ἐκ-θαμβέω, μελ. -ήσω· προξενῶ κατάπληξιν, δάμβος, καταπλήξω, θαμβῶνω.— Παθητ., γίνονται κατάπληκτος, ἐκθαμβος || καταπλήσομαι, θαμβώνωμαι. Ἐκ τοῦ

ἐκ-θαμβος, ὄν (ἐκ+θάμβος)* κατάπληκτος, ἐκθαμβος.

ἐκ-θαμνίζω, μελ. -σω (ἐκ + *θάμνος*)* ἐκριζώνω, ἐξαφανίζω.

ἐκ-θάνω, ἐπικ. ἀντι *ἐξέθανον*, ἀορ. β' τοῦ **ἐκθνήσκω**.

ἐκ-θεάομαι, μελ. -άσσομαι, ἰων. -ήσομαι, ἀποθ. θεῶμαι (βλέπω) ἔξω, παρατηρῶ τὴ μέχρι τέλους.

ἐκ-θεατρίζω, μελ. -σω (ἐκ+θέατρον)* καθιστῶ τὴ θέαμα, τὸ φέρω εἰς τὸ θέατρον, τὸ ἐκδέτω εἰς δημοσίαν κατασχύνην, τὸ διαπομπεύω.

ἐκ-θειάζω, μελ. -σω (ἐκ+θεῖον)* θεοποιῶ τι, καθιστῶ τι θεῖον, ἀποθεώνω.

ἐκ-θεῖς, **ἐκθείσα**, **ἐκθέν**, μετχ. ἀορ. β' τοῦ **ἐκτίθημι**.

ἐκ-θέμεναι ἢ **ἐκδέμεν**, ἐπ. ἀντι *ἐκθεῖναι*, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ **ἐκτίθημι**.

ἐκ-θερίζω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ίω· θερίζω ἐντελῶς, θερίζω ὅπως διόλου || κατακόπτω.

ἐκ-θερμαίνω, μελ. -άνω (ἐκ+θερμός)* δερμαίνω τελείως, δερμαίνω ἐντελῶς.

ἐκ-θέσθαι, ἀπρφ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ **ἐκτίθημι**.

ἐκ-θεσις, -εως, ἢ (ἐκτίθημι)* τὸ ἐκδέτειν, ἐκθεσις || διασάφης, ἐξήγησις.

ἐκ-θετος, ὄν (ἐκτίθημι)* ὁ ἐκτεθειμένος, ὁ ριφθεὶς ἔξω.

ἐκ-θέω, μελ. -θεύσομαι· τρέχω ἔξω, ἐξορμῶ.

ἐκ-θηράομαι, ἀποθετ.· κυνηγῶ, θηρεύω, κυνηγῶν συλλομβάνω.

ἐκ-θηρεύω, μελ. -σω=ἐκθηράομαι (ὁ βλ.).

ἐκ-θλίβω, μελ. -ψω· συμπίεζω, συνθλίβω || μετρ. κατασυντρίβω, καταθλίβω, καταστενωχρῶν.

ἐκ-θνήσκω, μελ. -θάνομαι, ἀορ. **ἐξέθανον*** εἶμαι ἐν τῷ θνήσκειν (μελλοθάνατος), πνέω τὰ λοιπία : *γέλω ἢ γέλωτι ἐκθανεῖν* = ἀποθνήσκω ἀπὸ τὰ γέλοια.

ἐκ-δοιναόμαι, μελ. -ήσομαι· καταβροχθίζω, κατατρώνω, συμποσιάζω, εύχουόμαι.

ἐκ-θορε ἀντί *ἐξέθορε*, γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ *ἐκθροώσκω*.

ἐκ-θρηνώω, μελ. -ήσω· θρηνώ μεγαλοφώνως.

ἐκ-θρώσκω, μελ. -θροοῦμαι· ἀορ. β' *ἐξέθροον*· τινάσσομαι (πηδῶ) ἔξω ἀπό τι.

ἐκ-θύμιώω, μελ. -άσω· καίω· ὡς θυμίαμα, θυματίζω.

ἐκ-θύμος, ον (*ἐκ+θύμος*)· θαρραλέος, εύψυχος, φλογερός, δικαίης, ἔνδερμος, πρόθυμος||ώσ. παράφρων, μαινόμενος (ὡς τὸ λατιν. *amens*).

ἐκ-θύω, μελ. -ύσω· διὰ τούτς χρόν. βλ. *θύω*· προσφέρω θυσίαν, θυσιάζω || μετρ. καταστρέφω ὄλους διόλου. 2) μέσον, τιμωροῦμαι διὰ τι, ἐξιλεώνω διὰ θυσιών, ἐξιλεώνομαι || ἐπί θεοῦ, ἐξευμενίζω, καταπραΰνω.

ἐκίχεις, β' ἐν. πρτ. τοῦ *κίχῃμι*· πρβλ. *ἐτίθεις* τοῦ *τίθῃμι*.

ἐκίχῃω, παρατ. τοῦ *κίχῃμι*.

ἐκ-καγχάζω, μελ. -σω· ἐκρήγνυμαι (ἐκοπῶ) εἰς καγχασμόν (εἰς ἤχηρόν γέλωτα).

ἐκ-κάθαίρω, μελ. -καθάρω· ἀορ. α' *ἐξεκάθηρα*· καθαρίζω ὄλους διόλου, ἐκκαθαρίζω || καθαρίζω τι ἀπό τι, ἀπαλλάσσω τι ἀπό τι.

ἐκ-καθεύδω, μελ. -ευδήσω· κοιμῶμαι ἔξω (μάκρην) τῆς κατοικίας μου, ἀποκοιμῶμαι.

ἐκ-καί-δεκα, οί, αἰ, τὰ, ἄκλ.· δεκάεξ.

ἐκκαϊδεκά-δωρος, ον (*ἐκκαϊδεκα+δώρον*)· ὁ ἔχων μῆκος δεκάεξ παλαμῶν || *ἐκ ἐκκαϊδεκα παλαιστών· δῶρον γὰρ καλεῖται ἡ παλαιστή, ἣ ἔστιν ἔκτασις τῆς χειρὸς τῶν τεσσάρων δακτύλων* (Σχολ. Jl. J. 109).

ἐκκαϊδεκά-λίγος, ον (*ἐκκαϊδεκα+λίγος*)· ὁ ἀποτελούμενος ἀπὸ δεκάεξ νήματα (κλωστής).

ἐκκαϊδέκατος, η, ον (*ἐκκαϊδεκα*)· δέκατος ἔκτος.

ἐκκαϊδεκ-έτης, -ου, ὁ (*ἐκκαϊδεκα+έτος*)· ὁ ἡλικίας δεκάεξ ἐτῶν· θηλ. -δεκέτις, -ιδος.

ἐκ-καιρος, ον (*ἐκ+καιρός*)· ὁ πέραν τοῦ καιροῦ, ὁ παράκαιρος, ὁ ἀπροχαιρῆμένος.

ἐκ-καίω, ἄττ. -έκκαω· μέλλω· καύσω· ἀορ. α' *ἐξέκαω*· καίω ἐντελῶς, κατακαίω.— || δέτω (βάλλω) πῦρ, ἀνάπτω || φλέγω, παροξύνω.

ἐκ-κάκω, μελ. -ήσω (*ἐκ+κακός*)· εἶμαι λιπόψυχος, ἀποδειλιώ, χάνω τὸ θάρρος μου.

ἐκ-κάλλάσσομαι (*ἐκ+καλάμη*), ἀποθ.· ἐκβάλλω (ἀποσπῶ) μὲ τὸ καλάμι τοῦ ψαρεύματος.

ἐκ-κάλω, μελ. -έσω καὶ *ἐκκαλώ*· καλῶ ἔξω, προσκαλῶ τινα νὰ ἐξέλθῃ.—Μέσον, καλῶ τινα ἔξω πρὸς ἑμαυτὸν, προσκαλῶ τινα πλησίον μου || μετρ. ἔξαγω, ἀποσπῶ, διεγείρω, ἐρεθίζω.

ἐκ-κάλυπτω, μελ. -ψω· ἀποκαλύπτω, ἔξεσκεπάζω.—Μέσον, ἀποκαλύπτω, ἔξεσκεπάζω, ἑμαυτὸν, ἔξεσκεπάζομαι.

ἐκ-κάμνω, μελ. -κᾰμῶμαι· ἀορ. β' *ἐξέκᾰμνον*· ἀποκάμνω ἐντελῶς, κουράζομαι, γίνομαι κατάκοπος || μετ' αἰτ.=κουράζομαι κάμνων τι.

ἐκ-καρπίζομαι, μέσ. (*ἐκ+καρπός*)· παράγω καρπὸν || ἐπί: καλλιέργουμένης γῆς, ἐξαντλοῦμαι, γίνομαι ἄγονος.

ἐκ-καρπόομαι, μέσον (*ἐκ+καρπώω*)· θερίζω, καρποῦμαι, συνάγω καρπούς ἢ ἀπολαύω τῶν καρπῶν || μετρ. ἔξαγω πλεονέκτημα ἔκ τινος, ἀπολαύω τινός.

ἐκ-κατ-εἶδον, ἀορ. β' τοῦ *ἐκ-καθ-οράω*· βλέπω πρὸς τὰ κάτω ἔκ τινος μέρους.

ἐκ-καυλίζω, μελ. -σω (*ἐκ+καυλός*)· ἀποσπῶ (ἀφαιρῶ) τὸν καυλὸν || μετρ. καταστρέφω σύριζα.

ἐκ-καυθόομαι, μελ. -ήσομαι, ἀποθ.· καυθῶμαι μεγαλοφώνως.

ἐκ-κάω, ἄττ. ἀντί *ἐκκαίω*.

ἐκ-κέας, μεγ. ἀορ. α' τοῦ *ἐκκαίω*.

ἐκ-κειμαι, ἐν χρόνῳ ὡς παθητ. τοῦ *ἐκ-τίθῃμι*· εἶμαι ἐρριμμένος (ἐκτεδειμένος) ἔξω.— || μετὰ γενν., πῖπτω ἔξω τινός.

ἐκ-κέκοφα, **ἐκκέκομαι**, ενεργ. καὶ παθητ. παρακ. τοῦ *ἐκκόπτω*.

ἐκ-κεκόφηκα, **ἐκ-κεκόφωμαι**, ενεργ. καὶ παθητ. παρακ. τοῦ *ἐκκοφῶ*; -όω.

ἐκ-κενόω, -κείνω, μελ. -ώσω· ἀδείάζω, ἐκκενώνω, κενώνω || ἐρημώνω.

ἐκ-κεντέω, μελ. -ήσω· ἐκβάλλω μὲ τὸ κέντρον.— || διατριπῶ, διαπερῶ, μαχαίρωνω.

ἐκ-κεραΐζω, μελ. -σω· λεηλατῶ, λαφυραγωγῶ || κατακόπτω πρόρριζα.

ἐκ-κέχῃμαι, παθητ. πρτ. τοῦ *ἐκχέω* (8 βλ.)· ἔξ αὐτοῦ τὸ

ἐκ-κεχῃμένως, ἐπίρ.· ἀφθόνως, σαφιλῶς || ὑπερβολικῶς, ὑπερμέτρως.

ἐκ-κέχωσομαι· παθητ. παρακ. τοῦ *ἐκχώννυμι*.

ἐκ-κηραίνω, μελ. -ανῶ (*ἐκ+κηρῶ*)· ἐξασθενῶ, ἐξαντλῶ.

ἐκ-κηρύσσω, ἄττ. -ττω, μελ. -ξω· προκηρύσσω διὰ κήρυκος, διακηρύσσω δημοσίᾳ.— || ἐξορίζω διὰ δημοσίας προκηρύξω.

ἐκ-κινέω, μελ. -ήσω· κινῶ πρὸς τὰ ἔξω· ἐξεγείρω, ἀφυπνίζω || διεγείρω, ἐρεθίζω.

ἐκ-κλάζω, μελ. -κλάξω· βοῶ μεγαλοφώνως, ἀναβοῶ, κάμνω τι νὰ ἤχησῃ.

ἐκ-κλάω, μελ. -κλάσω· θραύω, «τοακίζω», ἀποκόπτω, ἀποθραύω.

ἐκ-κλείω, ἰων. -κλήω, ἄττ. -κλήω· ἄττ. μελ. *ἐκ-κλήσω*· ἀποκλείω, κλείω ἔξω (δὲν ἀφίνω νὰ εἰσέλθῃ) || μετρ. ἀποκλείω, ἢ ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τι.

ἐκ-κλέπτω, μελ. -ψω· κλέπτω, ἀφαιρῶ τι κρυφίως, ὁπάγω τι κρυφίως, ὑπεξαιρῶ, «σουφρώνω».

ἐκ-κλήω, ἰων. ἀντί *ἐκκλείω*.

ἐκ-κλήσια, ἢ (*ἐκκλητος*)· συνάλευσις τῶν πολιτῶν, συγκαλουμένον ὑπὸ τοῦ κήρυκος, νομοθετικὴ συνέλευσις || ἐν Ἀθήναις, αἱ συνήθεις συνελεύσεις ἐκαλοῦντο *κῦρια ἐκκλησία*, *τέσσαρες τὸν ἀριθμὸν ἐν ἐκάστῃ Πρυτανείᾳ*, αἱ δὲ ἕκτατος συνέλευσις *ἐκαλοῦντο σύγκλητοι*.— || ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία. ἔξ αὐτοῦ τὸ

ἐκκλησιάζω, μελ. -σω· παρατ. *ἠκκλησίαζον* ἢ *ἐκκλησίαζον*, ἀλλ' ὡς *καὶ ἐξεκκλησίαζον* (ὡσεὶ τὸ ρῆμα ἦτο σύνθετον ἐκ τῆς *ἐκ+κλήσιαζω=καλέω*, καὶ οὐχ! παραγωγῶν ἐκ τοῦ οὐσ. *ἐκκλησία*)· ἀορ. α' *ἐξεκκλησίασα*· συγκαλῶ συνέλευσιν καὶ συζητῶ ἐν αὐτῇ || ἀπολ. συζητῶ.— || παρακάθημαι ἐν συνελεύσει.— || συγκαλῶ εἰς συνέλευσιν.

ἐκ-κλήσω, ἄττ. μελ. τοῦ *ἐκκλείω*.

ἐκ-κλήτος, ον (*ἐκκαλέω*)· ὁ ἐκλελεγμένος, ὁ κληθεὶς, ἐκκληθεὶς, λατ. *evocatus* || ὁ ἐκλεκτός, ὁ ἐκλεχθεὶς διὰ νὰ δικάσῃ ὡς διαιτητῆς ἐπὶ τινος ζητήματος.

ἐκ-κλίνω, μελ. -κλίνω· κάμνω τι νὰ κλινή πρὸς τὰ ἔξω, τὸ κάμπτω πρὸς τὰ ἔξω || κύπτω πρὸς τὰ κάτω, καμπουρίζω (ἐπί *πασσάλων*)— || ἀμετρ. ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τινος || ἀπολ. ὑποχωρῶ, ἀποχωρῶ, ἀποσύρομαι. 2) παρεκκλίνω ἢ ἐκφυλίζομαι εἰς τι.

ἐκ-κναίω, μελ. -σω· κατατρίβω, ἀποτρίβω, ἐπιτριβῶ || μετρ. ἀνιῶ, βασανίζω, μέχρι θανάτου, ὡς τὸ λατιν. *epescare*· θωρ. γ' πλ. θ. μέλλ. *ἐκναίσειντι*.

ἐκ-κνάω, μελ. -ήσω· ἀποξέω, ἀποτρίβω, κόπτω βάθειως.

ἐκ-κοβαλίκευομαι, ἀποθ. (*ἐκ+κόβαλα*)· κολακεύω, δολεάζω, ἢ ἐξαπατῶ διὰ τεχνασμάτων (διὰ ταχυδακτυλοურγιῶν).

ἐκ-κοκκίζω, μελ. -ίω, ἄττ. -ῖω (*ἐκ+κόκκος*)· ἀφαιρῶ τὸν πυρῆνα (τὸ «κουκῦσι») || ἐξαρδρώνω «στραγγουλίζω», μετακινῶ τι βίσιως ἀπὸ τὴν θέσιν του: *ἐκκοκκίζω σφυρὸν*=ἐξαρδρώνω τὸν ἀστράγαλον || *ἐκκοκκίζω τὰς πόλεις*=ἐρημώνω τὰς πόλεις (τὰς ἐκπορθῶ, τὰς διαρπάζω).

ἐκ-κολάπτω, μελ. -ψω· ἀποξέω, ἀποξύνω (εὐγάζω μὲ ζύσιμο), ἐξαλείφω.

ἐκ-κολυμβῶω, μελ. -ήσω· κολυμβῶ πρὸς τὰ ἔξω, ἐκφεύγω κολυμβῶν (πρὸς τὴν ξηρᾶν).

ἐκ-κομιδῆ, ἢ: τὸ κομίζειν (φέρειν) ἔξω, εἰς μέρος ἀσφαλές. ἔξ τοῦ

ἐκ-κομίζω, μελ. -ίω, ἄττ. -ῖω· κομίζω (φέρω, ἄγω) ἔξω || μεταφέρω εἰς τόπον ἀσφυλῆ || *ἐκκομίζω τινὰ ἐκ πράγματος*=κρατῶ (τηρῶ) τινα μακρὰν στενοχωρίας τινός.— || φέρω τι εἰς τέλος, ὑποφέρω, ἀντέχω.

έκ-κομπάζω, μελ. -σω' παρά πολύ κομπάζω, κομπορρημονώ.

έκ-κομπέυμαι, άποθ. (έκ+κομπέω)· έκδέτω τι μετά κομπότητος (μὲ κομπάς έκφράσεις).

έκ-κόπτω, μελ. -ψω' πρτ. -κέκοφα.— Παθητ. άόρ. 6' *έξεκόπην*, πρτ. *έκκέκομαι*· άποκόπτω, έκκρούω, έξορύσσω.— Παθητ., *έξεκόπη* τὸ *φύλακμῶν* = έξεκρούσθαι (έξωρύχθαι) ὅτι ώφθαλμοί του. 2) κατακόπτω, καταρρίπτω, δενδροτομῶ || άποκόπτω, καταστρέφω, έξολοθρεύω (λατιν. *excindere*). 3) έκτοπίζω, άποκρούω, άπαδῶ.

έκ-κόρεω, μελ. -ήσω' σαρώνω, σκουπίζω, καθαρίζω.

έκ-κορίζω (έκ+κόρις)· «ξεκορίζω», καθαρίζω τι άπό τούς «κοριούς».

έκ-κορυφώω, μελ. -ώσω' συγκεφαλαιώνω τά ούσιωδέστατα, διηγοῦμαι τι συντομώτατα.

έκ-κρέμάμαι, παθητ.· κρέμαμαι έκ τινος, άπό τι || προσέχω εἰς π μετά προσοχής, εἶμαι άφωσιωμένος εἰς τι.

έκ-κρεμάννυμι, μελ. -κρεμάσω' κρεμῶ (έξαρτῶ) τι έκ τινος (εἰς τι).— Παθητ. (ὡς τὸ *έκκρέμαμαι*), κρέμαμαι έκ τινος, προσκολλῶμαι εἰς τι. 'Εξ αὐτοῦ τὸ **έκ-κρεμής**, εἰς (*έκ-κρεμάννυμι*)· κρεμόμενος έκ τινος, μετέωρος.

έκ-κρήναιμι, ποιητ. παθ. τοῦ *έκκρεμάννυμι*.

έκ-κρίνω, μελ. -γῶ' άποχωρίζω, «ξεχωρίζω», άπομονώνω, έκλέγω, «διαλέγω». 2) έξωδῶ, άπωδῶ, άπορρίπτω. 3) διαχωρίζω, άποκρύπτω. 'Εξ αὐτοῦ τὸ

έκ-κρίτος, ον (*έκκρίνω*)· έπίλεκτος, έκλεκτός, έξαίρετος || *έκκρίτων* οὐδ. ὡς *έπίρ*. = έξόχως, ύπερβαλλόντως.

έκ-κρουαίς, -εως, ἡ (*έκκρούω*)· τὸ έκκρούειν, έκβάλλειν διά κρούσεως, έξόρμεις || άπόκρουαίς, άπίωθαις, άπομάκρυναις.

έκ-κρουστος, ον (*έκκρούω*)· έκκρουσθεῖς, άποκρουθεῖς, άποσθηθεῖς || έπί άναγλύφουι έργασίας, άνάγλυφος, έκτυπος. 'Εκ τοῦ

έκ-κρούω, μελ. -σω' κρούων έκβάλλω. 2) άπωδῶ, άποκρούω || διά συριγμών άναγκάζω ήθοποιόν νά άποσυρθῆ ής σκηνης (λατιν. *explicdere*). 3) άναβάλλω, χρονοτριβῶ.

έκ-κυβιστάω, μελ. -ήσω' πίπτω κατακέφαλα έκ τινος μέρους, κουτροβαλῶ.

έκ-κυέω, μελ. -ήσω' γεννῶ, παράγω.

έκ-κυκλέω, μελ. -ήσω' κυλίω (μεταφέρω επί τροχῶν) πρὸς τὰ έξω διά τὸ γνηστοῦ τροχηλάτου μηχανήματος, τοῦ *έκκυκλήματος* (βλ. λ.).— Παθητ., παρουσιάζομαι, έμφανίζομαι, διά τὸ ίδίου ὡς άνω μηχανήματος· *άλλ' έκκυκλήθη* = παρουσιάσθητι, έμφάνισον σεαυτόν, έμφανίσου! πρβλ. *έισκυκλέω*. 'Εξ αὐτοῦ τὸ

έκ-κύκλημα, -ατος, τὸ (*έκκυκλέω*)· θεατρική μηχανή, ήτις άποσούρουσα τὰς προσθίας σκηνογραφίας άπεκάλυπτεν εἰς τούς θεατὰς τὸ έσωτερικόν τοῦ οἴκου· πρβλ. *έισκυκλέω*.

έκ-κυλίνδω, μελ. -κυλίσω' άόρ. α' *έξεκύλισα*.— Παθητ. άόρ. α' *έξεκυλίσθην*· κυλίω πρὸς τὰ έξω || κατακρημνίζω. — Παθητ.· κυλίομαι πρὸς τὰ έξω, πίπτω έξω, κρημνίζομαι, κατακυλῶ: *έξεκυλίσθην έκ δίφρου* = έκυλίσθη κατακέφαλα (έπεσεν ὀροδοκέφαλα) έξω άπό τὸ θρονο || έντεῦθεν ὡς. άπαλλάσσω έμ-αυτόν άπό τ, ἡ διασώζομαι άπό τι.

έκ-κυμαίνω (έκ+κῦμα)· κυμαίνω, -ομαι, ταλαντεύω, -ομαι || εἶμαι άνώμαλος, μή ίσοπέδος, έξέρχομαι τῆς εὐθείας γραμμῆς.

έκ-κυνέω (έκ+κυνός)· επί κυνός, ίχνηλατῶ περιπλανώμενος πῆδε κάκετσε (καί μή άκολουθῶν ώρισμένο ίχνη).

έκ-κύνηγέτω, μελ. -ήσω' κυνηγῶ, καταδιώκω.

έκ-κύνος, ον (έκ+κύνων)· επί κυνός, ίχνηλάτης κύων άποπλανώμενος (καί μη άκολουθῶν τὰ ίχνη τοῦ θηράματος ένεκα νοσήματός τινος).

έκ-κύπτω, μελ. -ψω' κύπτω έξω τινός, κύπτω πρὸς τὸ έμπρός || κρυφοκυττάζω μέσα άπό τι || έξέρχομαι (έπί τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ κοχλίου).

έκ-κωμάζω, μελ. -σω' έξέρχομαι ὡς έν έορταστική πομπῇ (έν κώμῳ) || έξορμῶ ὡς μαινόμενος, έξέρχομαι άναίδως.

έκ-κωφέω, μελ. -ήσω, καί **έκ-κωφῶ**, μελ. -ώσω (έκ+κωφός)· «ξεκουφάω», έκκωφῶ || καταζαλίζω, θαμβῶ.ω || μετρ. *έκκεκώφωται ξίφη* = τὰ ξίφη άμβλύνονται («στομνώνουν»).

έκλάγον, άόρ. 6' τοῦ *κλάζω*.

έκλαγξα, άόρ. α' τοῦ *κλάζω*.

έκ-λαγχάνω, μελ. -λήξομαι' άόρ. 6' *έξέλαχον*· λαμβάνω διά λαχνού ἡ έκ τύχης.

έκλάθετο, έπ. γ' έν. μέσ. άόρ. 6' τοῦ *έκλανθάνω*.

έκ-λακτίζω, μελ. -ίσω, άττ. -γῶ' λακτίζω, κλωτῶ, πρὸς τὰ ὀπισω (ἡ πρὸς τὰ έξω), άπολακτίζω || μετρ. άπακίω, άπωδῶ τι μετά περιφρονησεως.

έκ-λάλέω, μελ. -ήσω' έκστομίζω, κοινολογῶ, άποκαλύπτω, διαλαλῶ, φλυσαῶ.

έκ-λαμβάνω, μελ. -λήψομαι' άόρ. 6' *έξέλαβον*· διά τούς άλλους χρόνους βλ. *λαμβάνω*· λαμβάνω τι έκ τινος, άποσπῶ || έκλέγω, διαλέγω.— || δέχομαι, παραλαμβάνω || άκούω.— || αναλαμβάνω έργον τι, συμφωνῶ έργασίαν τινά: *έργα έκλαμβάνω* = *έργο-λαθῶ*· αντίθ. τῷ *εκδίδωμι* (= παραχωρῶ επί ένοικίω, δαεῖζω).

έκ-λάμπω, μελ. -ψω' άόρ. α' *έξέλαμπα*· έκπέμπω λάμπην, άκτινοβολῶ, άναλάμπω.— || μετρ. κάμνω τι νά λάμψη, άνάπτω.

έκ-λανθάνω, άόρ. 6' *έξέλαθον*· διαφεύγω έντελῶς τήν προσοχήν τινος.— || *έκ-ληθάνω*, μετά άόρ. α' *έξέλησα*, θωρ. -έλασα, έπικ. άόρ. 6' μετ' *ανάθειπ*. *έκλελαθον*· χρισματέως ὡς μετρ. τοῦ *έκλανθάνω* καί σημ. κάμνω τινά νά λησομῆση έντελῶς πρῶγμά τι.— Μέσον *έκλανθάνομαι*, μετ' *άπαρξ*. έπ. άόρ. 6' *ανάθειπ*. *έκλελαθέσθαι*· παθητ. *παρὰκ*. *έκλέλησμαι*· λησομῶ έντελῶς.

έκ-λάπάζω, μελ. -ξω = *έξαλαπάζω*· ρίπτω έξω, έκδιώκω.

έκλάπην, παθητ. άόρ. 6' τοῦ *κλέπτω*.

έκ-λάπτω, μελ. -ψομαι (*λείγω*)· καταπίνω άπλήστως || καταβροχθίζω.

έκλαυσα, άόρ. α' τοῦ *κλαίω*.

έκ-λέγω, μελ. -ξω' διά τούς χρόνους βλ. *λέγω*· «διαλέγω», έκλέγω.— Μέσον, έκλέγω δι' έμιαυτόν, προτιμῶ. 2) ὡς έν μέσφ τύπφ = έκλέγω, άποσπῶ (έκ τοῦ γενεῖου π. χ. τὰς πολιάς).— || φορολογῶ, εισπράττω φόρους.

έκ-λείπω, μελ. -ψω' άόρ. 6' *έξέλιπον*· *παρὰκ*. *έκλελοπα*· έγκαταλείπω, παραλείπω. 2) παραιτῶ, άφίνω, έγκαταλείπω. 3) *εἴ τις εξέλιπε τὸν αριθμόν* = άν τις ήθελεν άφήσει έλληπιη τὸν αριθμόν (τοῦ σμματος τῶν άθανάτων, τοῦ γνωστοῦ περικοποῦ στρατιωτικοῦ σώματος).— || 'Επί τοῦ *ήλιου* (άμτε.), ύφίσταμαι έκλειψιν, σκοτίζομαι πλήρης ἡ περιφρασεως *έσως* οὔτω: *έκλείπειν τήν έκ τὸν οὐρανὸν ἔδρην*.— || άμτε. παύομαι, σταματῶ, παύω. 'Εξ αὐτοῦ τὸ

έκ-λείψις, -εως, ἡ (*έκλείπω*)· έγκατάλειψις, παραιτησις.— || έξαφάνισις, έκλειψις (έπί *ήλιου* καί *σελήνης*).

έκ-λεκτός, ἡ, ὄν (*έκλέγω*)· ὁ έκλεγόμενος, «διαλεχτός», έπίλεκτος, έκλεκτός: *οἱ έκλεκτοί* = οἱ έκλεχθέντες, ὁ έπίλεκτος.

έκ-λελάθειν, -έσθαι· *ανάθειπ*. έπ. *ένεργ*. καί μέσ. άόρ. 6' τοῦ *έκληθάνω*.

έκ-λέλύμαι, παθ. πρτ. τοῦ *έκλύω*.

έκλεσο, έπ. αντί *έκλέσο*, 6' έν. πρτ. τοῦ *κλέω*.

έκ-λέπω, μελ. -ψω' άφαιρῶ τὸ λέπος (φλούδαν), «ξεφλουδίζω» || έπί πτηνῶν, έκκολλάπτω, «ξεπουλλιάζω» || μηχανορραφῶ.

έκ-λήγω, μελ. -ξω' παύω ὄλιγς διάλου.

έκ-ληθάνω, μελ. -λήσω' βλ. *έκλανθάνω* II.

έκλήθην, παθητ. άόρ. α' τοῦ *καλέω*.

έκ-λησις, -εως, ἡ (*έκλανθάνομαι*)· ή πλήρης λήθη, ή έντελής λημοσύνη || λήθη καί συγγνώμη (συχώρησις).

έκ-λιμπάνω, ποιητ. αντί *έκλείπω*.

έκλίνθημες, θωρ. α' πληθ. παθητ. άόρ. α' τοῦ *κλίνω*.

ἐκ-λείπειν, μέλ. -ἄνω· παχύνω, λιπαίνω.— Πάθητ., παχύνομαι, γίνομαι παχύς.

ἐκ-λείπειν, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ ἐκλείπειν.

ἐκ-λείπης, ἐς (ἐκλείπειν)· ὁ ἐλλείπων, ἐλλιπής· ἡλίον ἐκλείπεις τι ἐγένετο=ἐκλείπεις ἐγένετο τοῦ ἡλίου.— || ὁ παραλειφθεὶς, ἐξοβελισθεὶς.

ἐκ-λογή, ἢ (ἐκλέγω)· τὸ ἐκλέγειν, ἐκλογή, «διάλεγμα» || στρατολογία ἢ φορολογία.— || ἐπιλογή, ἐκλογή, ἐκλεκτὴ συλλογὴ (π.χ. ἀπροσπαράτων ἐκ συγγραφέων).

ἐκ-λογίζομαι, ἀπρθετ.· ὑπολογίζω, λογαριάζω || διαλογίζομαι, σκέπτομαι, συλλογίζομαι.

ἐκλόμην, μέσ. ἄορ. β' τοῦ κέλομαι.

ἐκ-λούω, μέλ. -σω· λούω ἐντελώς, πλύνω καθαρά.

ἐκ-λοχεύω, μέλ. -σω· τίκτω, γεννῶ, παράγω.— Πάθητ., γεννῶμαι.

ἐκ-λύθω, ὑποτ. παθ. ἄορ. α' τοῦ ἐκλύω.

ἐκ-λύσις, -εως, ἢ (ἐκλύω)· ἀπόλυσις, ἀπαλλαγὴ, ἀπολύτρωσις, ἀπελευθέρωσις.

ἐκ-λύτηριος, ον (ἐκλύω)· ὁ ἱκανὸς ἢ κατάλληλος πρὸς ἀπολύτρωσιν (πρὸς ἐκλύειν)· τὸ ἐκλυτήριον= μέσον πρὸς ἀπελευθέρωσιν, ἐξίλαστήριος θυσία.

ἐκ-λύτος, ον· ὁ ἀποελευθέρωτος, ἀχαλίνωτος || χαλαρῶμενος || ἐλαφρὸς (ἐκφορτωμένος). Ἐκ τοῦ

ἐκ-λύω, μέλ. -θω· διὰ τοῦς χρόνους βλ. λύω· ἀπολύω, ἀφίνω ἐλευθέρω, ἐλευθερώω ἀπὸ τι, ἀπαλλάσσω ἀπὸ τι· ἐκλύω στόμα=ἐξαρπάζω τὴν γλῶσσαν μου.— Ὡς. τὴν αὐτὴν σήμ. ἔχει καὶ ὡς μέσον.— || λύω ἐντελῶς, χαλαρώνω τελειῶς || ζετεντώνω (τὸ τέξον π.χ.) || ἐντέθην. διαλύω, θραύω, θέτω τέμμα εἰς τι.— Πάθητ., λιποψυχῶ, παραλύω, ἐξαντλοῦμαι, ἀπελπίζομαι.

ἐκ-λυθόομαι, ἀπρθ.· ὑφίσταμαι βαρείας θλάβας.

ἐκ-λυπίζω, μέλ. -σω (ἐκ + λῶπος)· ἀπογυμνώνω, ἐκδύω, «ξεσκεπάζω».

ἐκ-μαγεῖον, τὸ (ἐκμαγεῖναι)· ἡ τύπωσις (ἀποτύπωσις) σφραγίδος, ἀποτύπωμα, σφραγίς || ἐκμαγεῖον πέτρης = παραπίσις, πανομοιότυπον, θράχου (ἐπὶ ἀλίεως ῥῆγντος διαρκῶς ἐν μέσῃ ῥρηχθῶν ἀκτῶν).

ἐκ-μαγήνησι, ἀπρφ. παθητ. ἄορ. β' τοῦ ἐκμάσσω.

ἐκ-μαίνω, μέλ. -μᾶνω· ἄορ. α' ἐξέμνη· ἐμβάλλω εἰς μανίαν, «τρελλαίνω, ἀποτρελλαίνω»· πόθον ἐκμαίνω=ἀνάπτυ σφοδρᾶν ἐπιθυμίαν.— Πάθητ. μετὰ ἄορ. β' ἐξεμάνη· ἀμτθ. ἐνεργ. πρκ. ἐκμέμνη· γίνομαι τρελλὸς ἀπὸ πάθος τι || παραλήρω, μαίνομαι, εἶμαι τρελλός.

ἐκ-μακτρον, τὸ (ἐκμάσσω)· ἐκμαγμο, ἐκμαγεῖον || σφραγίς, εἰκὼν.

ἐκ-μανθάνω, μέλ. -μαθήσομαι· ἄορ. β' ἐξέμᾶθον· πρκ. ἐκμεμάθηκα· μανθάνω ἐντελῶς, ἀκριβῶς μανθάνω ἀπὸ στήθους || εἰς τοῦς ἱστορικούς (παρφηγήμενους) χρόνους σήμ. ἔχω μάθει τελειῶς, καὶ οὕτω, γνωρίζω πολὺ καλὰ, ἀντιλαμβάνομαι, αἰσθάνομαι.— || ἐξετάζω αὐστηρῶς, ἐρευνῶ μετὰ προσοχῆς.

ἐκ-μάνω, ὑποτ. παθ. ἄορ. β' τοῦ ἐκμαίνομαι.

ἐκ-μάξας, μετ. ἄορ. α' τοῦ ἐκμάσσω.

ἐκ-μαργώω, μέλ. -ώσω (ἐκ+μαργός)· κάμνω τινὰ ὄλως διόλου τρελλόν.— Πάθητ. παραφρονῶ εἰς τὸν ὕψιστον βαθμόν τῆς μανίας.

ἐκ-μαρτύρεω, μέλ. -ήσω· δίδω μαρτυρίαν, μαρτυρῶ, παρέχω μαρτυρίαν διὰ τι πρᾶγμα.

ἐκ-μάσσω, ἄττ. -ττω· μέλ. -ξω· ἄορ. α' ἐξέμαξα· Πάθητ., πρκ. ἐκμέμαγα· ἀποσογγίζω.— Μέσον, ἀποσογγίζω τὸ δόκρυά μου.— || πλάσσω ἢ προπλάσσω διὰ κρηοῦ ἢ πηλοῦ || λαμβάνω τὸ ἀποτύπωμά τινος || ἐντυπώνω εἰκόνα.

ἐκ-μαστεύω, μέλ. -σω· ἀναζητῶ, ἀνιχνεύω, καταπτεύω.

ἐκ-μεθύσκω· κάμνω τινὰ νὰ μεθύσῃ ἐντελῶς || πηρῶ τινὰ ὄλως διόλου οἴνου.

ἐκ-μείρομαι, ἀπρθ.· εἶμαι ὁ κύριος μέτοχος πράγματος τινος || ἔχω τὸ κύριον μεριδίον τινος· ἐξέμμορε, ἐπ. παρκα., ἐν χρέσει μόνον ἐν τῷ γ' ἐν.

ἐκ-μελετώω, μέλ. -ήσω· μελετῶ || ἀσκῶ ἢ διδάσκω μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας.

ἐκ-μεμάθηκα, πρκ. τὸ ἐκμανθάνω.

ἐκ-μέμνη, μέσ. πρκ. τοῦ ἐκμαίνω.

ἐκ-μετρέω, μέλ. -ήσω· μετρῶ, καταμετρῶ.— μέσον, μετρῶ πρὸς χρῆσιν μου (μετρῶ δι' ἑμαυτὸν) || λαμβάνω τὰ μέτρα τινός.

ἐκ-μετρος, ον (ἐκ+μέτρον)· ἄμετρος, ἀμέτρητος || ἀπέραντος (λατιν. immensus).

ἐκ-μῆναι, ἀπρφ. ἄορ. α' τοῦ ἐκμαίνω.

ἐκ-μηνος, ον (ἐξ+μῆν)· ὁ ἐξ μηνῶν, ἐξάμηνος || ὡς οὐραστ. ἐκμηνος ἢ (ἐνν. ἀρχή)=ἡ διαρκούσα ἐξ μῆνας, χρονικὸν διάστημα ἐξ μηνῶν.

ἐκ-μηρύομαι, ἀπρθ.· ἐπὶ στρατῶ, ἐκτυλίσομαι, ἀναπτύσομαι ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

ἐκ-μίαινω· καταμιλώνω, θεοβλήνω.

ἐκ-μῖέομαι, ἀπρθ.· ἀπομιμῶμαι πιστῶς, ἀκριβῶς.

ἐκ-μισθῶω, μέλ. -ώσω· ἐκμισθώνω, δίδω ἐπὶ μισθῶ.— Μέσον, ἐνοικιάζω, λαμβάνω ἐπὶ μισθῶ, μισθώνω δι' ἑμαυτὸν.

ἐκ-μολε, ἐπικ. ἀντι ἐξέμολε, γ' ἐν. ἄορ. β' τοῦ ἐκβλώσκω.

ἐκ-μουσῶω, μέλ. -ώσω (ἐκ+μουσα)· μουσῶω (διδάσκω) ἐντελῶς.

ἐκ-μοχθέω, μέλ. -ήσω (ἐκ+μόχθος)· μετὰ μόχθου ἐπεργάζομαι (κατασκευάζω) τι, λατ.ν. elaborare || κερδιζῶ τι κατόπι μόχθων (πολλῶν ἀγώνων), καταρδώνω τι.

ἐκ-μοχλεύω, μέλ. -σω (ἐκ + μοχλός)· ὑψώνω τι διὰ μοχλοῦ || ἐκδιάζω, ἐξαναγκάζω.

ἐκ-μυζῶω· θυσιάζω, ἀπομυζῶ, ἐκμυζῶ || ἐκπιέζω, ἐκδιλίθω.

ἐκ-μυκτηρίζω, μέλ. -σω (ἐκ+μυκτηρ)· χλευάζω, περιπαίζω, «κοροϊδεύω».

ἐκ-νεάζω, μέλ. -σω (ἐκ + νέος)· γίνομαι πάλιν νέος, ψύομαι ἐκ νέου.

ἐκ-νέομαι, μέσ.· τρέφομαι, θόσκω, ἀπὸ τι || καταθιρώσκω, λατ. depasci. 2) ἐξέρχομαι πρὸς θοσκῆν, πηγοῖνω νὰ θοσκήσω || ἀπέρχομαι.

ἐκ-νενίκηκα, πρκ. τὸ ἐκνικάω.

ἐκ-νευρίζω, μέλ. -σω· ἀποκόπτω (ἀφαιρῶ) τὰ νεῦρα, χαλαρώνω, χωνώνω, ὀδονατίζω.— Πάθητ. πρκ. ἐκνενεύρομαι· εἶμαι ἐκνευρισμένος, παραλελυμένος, ἐξηροδενημένος.

ἐκ-νεύω, μέλ. -σω· ἄορ. α' ἐξένευσα· νεύω πρὸς τὰ ἔξω, κλίνω τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ πλάγια.— || καταπίπτω, πίντω κατακέφαλα.— || κάμνω νεῦμα εἰς τινα (νὰ πράξῃ τι).

ἐκ-νέω, μέλ. -νεύσομαι· ἄορ. α' ἐξένευσα· κολυμβῶ πρὸς τὰ ἔξω (πρὸς τὴν ξηρὰν), ἐκκολυμβῶ, κολυμβῶν ἐξέρχομαι εἰς τὴν ξηρὰν || διαφεύγω (διασώζομαι) κολυμβῶν || γενικῶς, διαφεύγω, διασώζομαι.

ἐκ-νήφω, μέλ. -ψω· ἀνανήφω, «ξεμεδῶ», γίνομαι πάλιν νηφάλιος, συνέρχομαι.

ἐκ-νίζω, μέλ. -νίψω (ὡςτι ἐξ ἐν. ἐκνίπτω)· ἄορ. α' ἐξένιψα· ἐκπλύνω, ἀποπλύνω, καθαρίζω ἐντελῶς.

ἐκ-νικάω, μέλ. -ήσω· νικάω, κατακτῶ, πλήρωσ || κατορδώνω τι διὰ τῆς βίας.— || ἀμτθ., ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ, περιέρχομαι εἰς κοινήν χρῆσιν || ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνενηκέναι=κατήντησαν μυθῶδη.

ἐκ-νόμιος, ον (ἐκ + νόμος)· ἀσυνήθης, ἀσυνήθιστος || παράξενος, ἀλλόκοτος. Ἐπικρ. -ίως, ὑπερθ. ἐκνομιώτατα.

ἐκ-νομος, ον (ἐκ+νόμος)· ἀσυνήθης || ἀθέμιτος, παράνομος.— Ἐπικρ. -μωσις=ἀσυνμωνίας.

ἐκ-νοστήω, μέλ. -ήσω· ἐπιστρέφω ἐκ τινός...

ἐκ-νοσφίζομαι, ἀπρθ.· λαμβάνω δι' ἑμαυτὸν, ἀφαιρῶ ἐκ τινός, σφετερίζομαι.

ἐκνυζήτω, θωρ. γ' ἐν. παρκα. τὸ κνυζάομαι.

ἐκόμισσα, ἐπικ. ἄορ. α' τοῦ κομίζω.

ἐκοντί, ἐπικρ. (ἐκῶν)· ἐκουσίως, ἐδελουσίως, ἐξ ἐλευθέρως βουλήσεως.

ἐκορέσσατο, ἐπικ. γ' ἐνικ. μέσ. ἄορ. α' τοῦ κορέννυμι.

ἐκουσίως, α, ον (ἐκῶν)· ὁ ἐξ ἐλευθέρως θελήσεως τινός, μετὴν δέλτησιν του, ἐδελουσίως, αὐθόρμητος.— Ἐπικρ. -ίως· ὡς ἐξ ἐκουσίας ἢ καθ' ἐκουσίαν (ἐνν. γνώμην).

ἐκ-παγλέομαι, πρκ. τὸ ἐκπαγλέω· εἶμαι ἐκδοσμένος, εἶμαι κατάληκτος.— || κατέχομαι ὑπὸ δαυμασμοῦ πρὸς τι, δαυμάζω τι ὑπερβαλλόντως. Ἐκ τοῦ

ἐκ-παγλός, *ον* (μτφρ. ἀντί *ἐκ-πλάγος* ἐκ τοῦ *ἐκ-πλάγηται*)· τρομερός, φοβερός, φρικτός. Ἐπίρ. *ἐκ-πάγλος*, καὶ ὡς οὐδ. *ἐκπαγλον* καὶ *ἐκπαγλα* ἐν ἐπιρρ. χρίσει=δαυμαστός, ὑπερφωδός ἢ τρομερά, φρικτά.— || δαυμαστός, ἐκπληκτικός, δαυμάσιος. [*ἐκπαγλος* κκτ' ἄνομι. (<ἐκ-πλάγ-λος, πρβλ. *ἐκπλάγηται*).

ἐκ-παιδεύω, -ατος, τό· πᾶν τὸ ἀνατρέφωμενον, τέκνον. Ἐκ τοῦ

ἐκ-παιδεύω, μελ. -σω· ἀνατρέφω ἐκ παιδικῆς ἡλικίας || διαπαιδαγωγῶ.

ἐκ-παιφάσω· ἐξορμῶ μετὰ μανίας, ἐνδουσιῶ.

ἐκ-παίω, μελ. -παίω, ἄορ. α' *ἐξέπαισα*· ἐκβάλλω, ἀποβάλλω, ἐκ τινος πράγματος ἢ κτυπῶ, ρίπτω, πρὸς τὰ ἔξω ἢ ἀπογοητεύω.

ἐκ-πάλαι, ἐπίρ. ἀντί *ἐκ πάλαι*· ἐκ παλαιού, παλαιόθεν, ἀπὸ πολλοῦ χρόνου

ἐκ-πάλλω· πάλλω πρὸς τὰ ἔξω, ἐκτινάσσω, ἐκσειῶ.— || παθητ., ἐκτινάσσομαι, ἐκπηδῶ, ἀναβρῶ, ἀναβλύζω.

ἐκ-παλτο, ἐπικ. ἀντί *ἐξεπάλετο*, γ' ἐν. ἐπ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ *ἐκπάλλω*.

ἐκ-πάτασσω, μελ. -ζω· κτυπῶ πρὸς τὰ ἔξω, ἐξωδῶ, ἐκβάλλω.

ἐκ-πάτιος, α, *ον* (*ἐκ+πάτος*)· ἔξω τοῦ συνήθους δρόμου, ἀσυνήθης ἢ ὑπερβολικός.

ἐκ-παύω, μελ. -σω· καταπαύω, παύω ἐντελῶς || βάλλω τινὰ νὰ ἀναπαυθῆ, δέτω τέρμα εἰς τι.— μέσ. ἀναπαύομαι, ἠουχάζω.

ἐκ-πείδω, μελ. -σω· καταπέιθω.

ἐκ-πειράζω, μελ. -άσω· δελεάζω, παραπειθῶ, πειράζω, δοκιμάζω.

ἐκ-πειράσομαι, μελ. -πειράσομαι· ἄορ. α' *ἐξεπειρήσθην*· ἀποθ.· κάμνω δοκιμὴν πράγματός τινος, δοκιμάζω. 2) ἐρωτῶ, ἐρευνῶ, περὶ τινος.

ἐκ-πέλω, ἐξ οὗ τὸ ἀπρόσ. *ἐκπέλει*=*ἔξεστιν* = εἶναι ἐπιτετραμμένον.

ἐκ-πέμπω, μελ. -πω· ἄορ. *ἐξέπεμψα*· στέλλω ἔξω, ἐξαποστέλλω, προπέμπω ἢ ἐπὶ πραγμ., ἐξόγω, κάμνω ἐξαγωγὴν. 2) καλῶ ἔξω, προσκαλῶ, στέλλω νὰ φωνάζω τινὰ ἔξω.— || παθητ., ἐξέρχομαι, ἀναχωρῶ.— || ἀποπέμπω, στέλλω ἔξω, ἐκδιώκω, ἀπομακρύνω || διαφενύω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐκ-πεμφίς, -εως, ἡ (*ἐκπέμπω*)· ἐκπομπή, ἀποστολή.

ἐκ-πεπέτασται, γ' ἐν. παθ. πρκ. τοῦ *ἐκ-πετάννυμι*.

ἐκ-πέπληγμα, παθητ. πρκ. τοῦ *ἐκπλήσσω*.

ἐκ-πεπόνημαι, παθητ. πρκ. τοῦ *ἐκπονεῶ*.

ἐκ-πεπόρθημαι· παθητ. πρκ. τοῦ *ἐκπορθέω*.

ἐκ-πεπόρθευσμαι, παθητ. πρκ. τοῦ *ἐκπορθεύω* (μετὰ μέσ. καὶ παθ. σημ.).

ἐκ-πέποται, γ' ἐν. παθ. πρκ. τοῦ *ἐκπίνω*.

ἐκ-πεπόταμαι· ζωρ. πρκ. τοῦ *ἐκποτάομαι*.

ἐκ-πεπιταμένος, *η, ον*, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *ἐκπετάννυμι*· ἐκτεταμένος, ἐξηλλαγμένος, ἀνοικτός.— Ἐπίρ. -νωος=ὑπερβολικός, ὑπερμέτρως || ἀσώτως.

ἐκ-πέπτωκα, πρκ. τοῦ *ἐκπίπτω*.

ἐκ-περάφω, *ἐκπερόωσιν*, ἐπικ. γ' ἐν. καὶ πληθ. τοῦ *ἐκπεράω*.

ἐκ-περαίνω, μελ. -ἄνω· φέρω εἰς πέρας, ἀποπερατώνω.— || παθητ., ἐκπληροῦμαι, συντελοῦμαι.

ἐκ-περάω, -ατος, τό· τὸ διερχεσθαι, τὸ πέρασμα, διέξοδος. Ἐκ τοῦ

ἐκ-περάω, μελ. -άσω, ἰων. -ήσω· ἰων. ἄορ. α' *ἐξεπέρησα*· διέρχομαι διὰ τινος, διαπερῶ || μτφρ. συμπληρῶ.

ἐκ-περδικίζω, μελ. -ίω, ἄττ. -ἰω (*ἐκ+περδιξ*)· διαφενύω ὡς περδιξ, ἐκφεύγω, πετῶ μακράν.

ἐκ-περῶ, μελ. -σω· καταστρέφω ἐντελῶς, ἐκπορδῶ, δῆλῶ, ληλατῶ.

ἐκ-περίεμι· περιέρχομαι ὀλόγωρα.

ἐκ-περίομαι, ἀπρφ. ἄορ. α' τοῦ *ἐκπερθέω*.

ἐκ-πεσε, ἐπικ. ἀντί *ἐξέπεσε*, γ' ἐν. ἄορ. β' τοῦ *ἐκπίπτω*· *ἐκπεσέειν* ἀντί *ἐκπεσεῖν*, ἀπρφ. ἄορ. β'.

ἐκ-πέταμαι, μελ. -πέθομαι· ἄορ. β' μετὰ μέσης καὶ ἑνεργ. μορφῆς *ἐξεπτάμαι* καὶ *ἐξέπτειν*· πετῶ ἔξω, πετῶ μακράν, πετῶ καὶ φεύγω.

ἐκ-πετάννυμι, μελ. -πετᾶσω· ἐπ. ἄορ. α' *ἐξεπέ-*

τασσα· ὀπλώνω, ἀνοίγω, «ξεδιπλώνω» || τεντώνω.

ἐκ-πετήσιμος, *ον* (*ἐκπέταμαι*)· ἔτοιμος (ὄριμος) διὰ νὰ πετάξῃ (ἀπὸ τὴν φωλεῶν του) μτφρ. ἐπὶ κορσίδος, ὄριμος διὰ γάμον, «τῆς παντρειᾶς».

ἐκ-πέτομαι, ἄορ. β' *επετόμην*=*ἐκπέταμαι* (δ βλ.).

ἐκ-πέυδομαι, ἐπικ. ἀντί *ἐκπυνθάνομαι*.

ἐκ-πέφουγα, πρκ. τοῦ *ἐκφεύγω*.

ἐκ-πεφύομαι, μτχ. πρκ. θηλ. πληθ. ἄνομι. τοῦ *ἐκφύω*.

ἐκ-πηδάω, μελ. -ήσομαι· πηδῶ ἔξω ἀπὸ τι || κυρ. ἐπὶ πολιορκουμένων, ἐξορμῶ, ἐφορμῶ. 2) ἀναπηδῶ, ἀνατινάσσομαι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐκ-πηδήμα, -ατος, τό· τὸ πηδᾶν ἔξω, ἐξορμησις.

ἐκ-πηνίζω, μελ. -ίω, ἄττ. -ἰω (*ἐκ+πηνίον*)· ἐκτυλίσσω, «ξετυλίγω» || μέσ. μελλ. *ἐκπηνισοῦμαι τί τινο*· διὰ ἀποσπορῆν τὸ ἀπὸ τινος (διὰ τεχνασμάτων).

ἐκ-πιδύομαι, ἀποθ. (*ἐκ+πιδύω*)· ἐκρέω, ἐκπηγάζω, ἀναβλύζω.

ἐκ-πίμπλημι, μελ. -πλήσω· ἄορ. α' *ἐξέπλησα*, πκ-θητ. *ἐξεπλήσθην*· γεμιζῶ ἐντελῶς ἢ γεμιζῶ τι ἀπὸ τι. 2) κορέννυμι, χορτάζω.— || ἐκπληρῶ, ἐκτελῶ.

— || συμπληρῶ, ἀποτελειώνω.

ἐκ-πίνω, μελ. -πίομαι· ἄορ. β' *ἐξέπιον*· διὰ τοῦς ἄλλους χρόνους βλ. *πίνω*· πίνω τι ἐντελῶς, ροφῶ, ἐξαντλῶ, ξηραίνω.— || ἀδειάζω, ἐξαντλῶ.

ἐκ-πιπράσκω· ἐκπίω, πλώω, «ξεπουλῶ».

ἐκ-πίπτω, μελ. -πυσοῦμαι· ἄορ. β' *ἐξέπεσον*· πρκ. *ἐκπέπτωκα*· πίπτω ἔξω, καταπίπτω. 2) ἐκπίπτω ἐκ τινος, «ξεπέφτω», χάνω τὴν περιουσίαν μου (λατιν. *excidere*).

3) ἐκδιώκομαι ἐκ τῆς χώρας, ἐξορίζομαι. 4) ἀπορρίπτομαι, ἐκβάλλομαι, εἰς τὴν ξηράν, ναυαγῶ, καρβοτοσακίζομαι (λατιν. *ejici*).

5) ἐπὶ ἡθροισμῶν (ὕπερκειτῶν)· ἐκσπρίττομαι ἐκ τῆς σκηνῆς (λατ. *explodi*).

6) ἐξέρχομαι, ἐξορμῶ || διαφενύγω, ἐκφεύγω || ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ. 7) ἐκβαίνω, ἀποβαίνω, καταλήγω εἰς.

ἐκ-πίτνω, ποιητ. ἀντί *ἐκπίπτω*.

ἐκ-πιδάγηται, ἀπρφ. παθ. ἄορ. β' τοῦ *ἐκπλήσσω* (δ βλ.).

ἐκ-πλεθρος, *ον* (*ἐξ+πλέθρον*)· ὁ ἔχων μῆκος (ἐκτασίον) ἔξ πλέθρων.

ἐκ-πλέως, *α, ον*· ἄττ. *ἐκπλεως*, *ων* (*ἐκ+πλέως*)· ὁ ἐντελῶς πλήρης || πλήρης, ὀλόκληρος, ἀκέραιος || ἀφθονος.

ἐκ-πλέω, μελ. -πλευσομαι· ἄορ. α' *ἐξέπλευσα*· ἰων. *ἐκ-πλώω*, μελ. -πλώσω· ἀποπλέω, «κάνω πανιὰ», ἐξέρχομαι τοῦ λιμένος || μετ' αἰτ.: *ἐκπλεῖν τὰς ναυτὺς εἰς τὴν εὐρυχωρίαν*=ἀνάγειν τὰ πλοῖα εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος.

ἐκ-πλευς, *ων*· ἄττ. ἀντί *ἐκπλεως*.

ἐκ-πλήγην, ἐπικ. παθ. ἄορ. β' τοῦ *ἐκπλήσσω*.

ἐκ-πλήγγυμι=*ἐκπλήσσω*.

ἐκ-πληκτικός, *ἡ, ὄν* (*ἐκπλήσσω*)· ὁ ἐμποιῶν ἐκπληξιν (κατάπληξιν, τρόμον), καταπληκτικός, τρομερός. Ἐπίρ. -κῶς=μετ' ἐκπλήξεως καὶ θάμβους.

ἐκ-πληξίς, -εως, ἡ (*ἐκπλήσσω*)· τὸ ἐκπλήττεσθαι, πανικός, τρόμος, κατάπληξις, θάμβος || φόβος: *ἐκπληξίς κακῶν*=τρόμος προελθὼν ἐξ ἀτυχιῶν.

ἐκ-πληρῶ, μελ. -άσω· γεμιζῶ ἕως ἐπάνω. 2) ἐπὶ πλοῖων, ἐφοδιάζω με πληρώματα ἐκ ναυτῶν. 3) ἐκπληρῶ, ἐκτελῶ.— || *ἐκπληροῦν λιμένα*=διαπλέειν τὸν λιμένα (λατιν. *emeliri spatium*).

ἐκ-πλήσσω, ἄττ. -νω· μελ. -ζω· ἄορ. α' *ἐξέπληξα*· ἐκκρούω, κτυπῶ πρὸς τὰ ἔξω || ἐκδιώκω.— προξενῶ εἰς τινα τρόμον (*ἐκπληξιν*), τὸν κατατρομάζω, τὸν καταπλήσσω.— || παθητ., κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῷ ἄορ. β' *ἐξεπλήγην*, ἐπικ. γ' ἐν. καὶ πληθ. *ἐκπλήγη*, *ἐκπληγεν*· μτγν. ὡς παθ. ἄορ. α' *ἐξεπλήχθην*· πανικοβάλλομαι, τρομοκρατοῦμαι, καταπλήσσομαι, θαμβώνομαι.

ἐκ-πλοος, καὶ κατὰ συναίρ. **ἐκπλοος**, ὁ (*ἐκπλέω*)· τὸ ἐκπλέειν, ὁ ἀπόπλους, ἡ ἐκ τοῦ λιμένος ἀναχώρησις.

ἐκ-πλύω· πλύνω, «ξεπλύνω», καθαρίζω ἐντελῶς. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐκ-πλύτος, *ον*· ὁ πλυμένος, κεκαθαρμένος,

ἐκ-πλώω, ἰων. ἀντί *ἐκπλέω*.

ἐκ-πνέω, ἐπ. -πνεῖω· μελ. -πνεύσομαι ἢ -πνευ-

σοῦμαι· ἄορ. α' ἐξέπνευσα· πνέω ἔξω, ἐκφυσῶ, ἐκπέμπω πνοήν. 2) βίον ἐκπνέω=ἀποδνήσκω (κυρ. ἐκπέμπω τὴν τελευταίαν πνοήν), «ἐκπνέω» || τὴν αὐτὴν σημασ. ἔχει καὶ τὸ ἀπλοὺν πνέω.— || ἀμτβ., ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, πνέω πρὸς τὰ ἔξω || ἐκρήγνυμαι, ἐξορμῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐκπνοή, ἡ (ἐκπνέω)· τὸ ἐκπνεῖν, τὸ ἀποδνήσκειν.

ἐκποδών, ἐπιρ. (ἐκ + ποδών)· ἔξω τῶν ποδῶν, ἔξω (μακράν) τῆς ὁδοῦ: ἐκποδὼν ἴσταμαι=στέκομαι μακράν τῆς ὁδοῦ, παραμερίζω, ἀποσύρομαι, δὲν στέκομαι ἐμπόδιον.—ἐκποδῶν χωρῶ τινι=ἀποσύρομαι ἀπὸ τὸν δρόμον τινός, τὸν ἀφίνω ἦσυχον. Ἄντιθ. τῆ ἐμποδῶν (ὁ βλ.). [δι' ἔτυμολ. βλ. καὶ ἐμποδών].

ἐκποιέω, μέλ. -ῆσω· ἄορ. α' ἐξεποίησα· διδῶ παιδίων ἔξω πρὸς υἰοθέτην ὑπὸ τινος.— || Μέσον, παρῶν, γεννῶ.— || ἀσπληρῶν, ἀποτελειῶν, τελειῶν ἐντελῶς Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐκποιήσις, -εως, ἡ (ἐκποιέω)· ἡ ἐκπομπή, ἀποβολή. 2) ἔκδοσις τέκνου πρὸς υἰοθεσίαν. Καὶ **ἐκποιήτος**, ον (ἐκποιέω)· ὁ υἰοθετημένος || ἀπληλοτριωμένος (ἀποξενωμένος).

ἐκποκίζω, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ίζω· ἀποσπῶ μαλλιον ἢ τρίχα, μαδῶ.

ἐκπολεμέω, μέλ. -ῆσω· ἐξεγείρω εἰς πόλεμον || ἀμτβ., περιέρχομαι εἰς πόλεμον.

ἐκπολεμέω, μέλ. -ώσω· καθιστῶ τινὰ πολέμιον πρὸς ἄλλον, ἐμπλέκω τινὰ εἰς πόλεμον κατ' ἄλλου.— Παθητ., γίνομαι πολέμιός τινος.

ἐκπολιτρέω, μέλ. -ῆσω· καταλαμβάνω, κυριεύω, κατόπιν πολιορκίας (διὰ πολιορκίας), λατιν. *expugnare*.

ἐκπομπή, ἡ (ἐκπέμπω)· τὸ ἐκπέμπειν, τὸ ἐξαποστέλλειν || ἡ ἀποπομπή.

ἐκπονέω, μέλ. -ῆσω· ἄορ. α' ἐξεπόνθησα· ἐξεργάζομαι, κατασκευάζω, ἀποτελειῶν, συμπληρώνω, ἐκτελῶ, φέρω εἰς πέρας (λατιν. *elaborare*).— Παθητ., φέρομαι εἰς πέρας, τελειοποιούμαι, κατασκευάζομαι: οἴτος ἐκπεπονημένος = οἴτος παρεσκευασμένος (ἐντελῶς ἔτοιμος) πρὸς χρῆσιν || ἐκπεπονηθεὶς τὰ σώματα=ἔχειν τὰ σώματα καλῶς γεγυμνασμένα (ἐξηγκμημένα).— || ἐργάζομαι σκληρὰ διὰ τι, πόνω κτῆματι τῷ, κερδίζω τὴ με κόπους καὶ μόχθους.— || ὑπέρσχυς, ἐπικρατῶ, διὰ τῆς φορτικότητος.— || ἄναζητῶ μετὰ κόπου.— || ἐπὶ τροφῆς, χωνεύω διὰ τοῦ κόπου (διὰ τῆς ἐργασίας).

ἐκπορεύω, μέλ. -ίσω· κἀμν τινὰ νὰ ἐξέλθῃ, φέρω ἔξω, καλῶ ἔξω. — μέσ. καὶ παθ., μέλ. -πορευόμαι, ἄορ. α' ἐξεπορευθήν· πορευομαι ἔξω, ἐξέρχομαι, ἐκβαίνω, ἀπομακρύνομαι, ἐξορμῶ.

ἐκπορθέω, μέλ. -ῆσω=ἐκπέρθω· ληλατῶ, λαφουραγωγῶ || μετρ. καταστρέφω ὅλους διόλου.— || ἀποκομίζω ὡς λάφυρον. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐκπορθήτωρ, -ορος, δ' ὁ ληλατῶν, καταστροφεύς.

ἐκπορθμεύω, μέλ. -σω· ἀπάγω (ἀπιομακρύνω) διὰ θαλάσσης (ἐπὶ πλοίου).

ἐκπορίζω, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ίζω· ἄορ. α' ἐξεπόρρισα· ἐξευρίσκω, ἐπινοῶ, μηχανῶμαι.— || εὐρίσκω τὰ μέσα διὰ τὰ κάμν τῃ, προμηθεύω, χορηγῶ. ἐφοδιάζω.— μέσον, προμηθεύω δι' ἑμαυτὸν, λαμβάνω, πορίζομαι.

ἐκπορνεύω, μέλ. -σω· ἐπιτετ. πορνεύω.

ἐκποτάομαι, ἰων. ἀντι ἐκ-πέτομαι· θωρ. πρκ. ἐκπεποτάμαι, ἀποθ.· πετῶ ἔξω || μετρ. εἶμαι ἐπηρμένος, παίρνω τὰ μυαλά μου ἄερα, πετῶ με τὸν νοῦν μου.

ἐκπράσσω, ἀττ. -πτω· μέλ. -ξω· ἄορ. α' ἐξέπραξα.— πρᾶττ τὴ ἐντελῶς, φέρω εἰς πέρας, κατορθώνω, λατιν. *officere*.— || δίδω τέλος, «ἐξκάρω», φωνεύω (λατιν. *conficere*).— || ἀπαίτῶ, εἰσπράττω (ἐπὶ φόρων, προστίμων) || τιμωρῶ, ἐκδικούμαι.

ἐκπρέβω· καταπραῦν, μαλάσσω, μαλακώνω.

ἐκπρεπής, ἐξ (ἐκπρέπω)· διαπρεπής, υπερέχων ὄλων, διάσημος, υπέροχος.— || (ἐκ+πρέπον)· ἀπρεπής, ἀνάρμοστος.

ἐκπρέπω· εἶμαι υπέροχος, διαπρέπω, εἰς τι. **ἐκπρεπῶς**, ἐπιρ. τοῦ ἐκπρεπέως II· παραλόγως, ἀπρεπῶς.

ἐκπρήσσω, ἰων. ἀντι ἐκπράσσω (ὁ βλ.).

ἐκπρίω, μέλ. -πριούμαι· ἄορ. β' ἐξέπριον· ἐντελῶς πριονίζω, ἀποκόπτω διὰ πριονος.

ἐκπροθύμειμαι, μέλ. -ῆσομαι· ἀποθ.· εἶμαι λίαν πρόθυμος.

ἐκπροτίμημι, μέλ. -ῆσω· ἐκχέω, ἐκπέμπω.

ἐκπροκάλεομαι, μέλ. -έσομαι, μέσον προσκαλῶ τινὰ ἔξω πρὸς ἐμέ (ἢ δι' ἐμέ)· μετχ. ἐπ. ἄορ. α' ἐκπροκαλεσοῦμαι.

ἐκπροκρίθεις, μετχ. παθ. ἄορ. α' τοῦ

ἐκπροκρίνω, μέλ. -κρίνω· ἐκλέγω κατὰ προτίμησιν, ἐκλέγω καὶ προτιμῶ, προκρίνω.

ἐκπρολείπω, μέλ. -πω· ἐγκαταλείπω, καταλείπω, παραιτῶ· μετχ. ἄορ. β' ἐκπρολιπών.

ἐκπροτίμω, μέλ. -ῆσω· τιμῶ ὑπὲρ πάντα.

ἐκπροφεύγω, μέλ. -φεύσομαι· φεύγω μακράν ἀπὸ τινος, ἐκφεύγω, διαφεύγω, ἐκ τινος.

ἐκπροχέω, μέλ. -χεῶ· ἐκχέω πρὸς τὰ ἐμπρός, χύνω ἔξω.

ἐκπτερύσσομαι, ἀποθ.· ὀπλώνω τὰς πτέρυγας.

ἐκπτήσσω, μέλ. -ξω· κἀμν τινὰ νὰ τρομάξῃ καὶ νὰ φύγῃ.

ἐκπτοέω, μέλ. -ῆσω = ἐκπτήσσω (ὁ βλ.).— Παθ., τρομοκρατοῦμαι, ἐκφοβίζομαι.

ἐκπτύω, μέλ. -ῆσω ἢ -θσομαι· ἄορ. α' ἐξέπτυσσα· πτύω ἔξω, φτύνω ἔξω || ἐκστομίζω φλυαρίας.— πτύω εἰς δῆλωσιν ἀηδίας, θδελύσσομαι τι.

ἐκπυθάνομαι, μέλ. -πυθόμαι· ἄορ. β' ἐξεπύθην· ἀποθετ.· ζητῶ νὰ μάθω, κἀμν ἐρεύνας διὰ τι, πληροφοροῦμαι διὰ τι, μανθάνω.

ἐκπύρῶ, μέλ. -ώσω· κατακαίω μέχρι τέφρας, ἐξαφανίζω διὰ τοῦ πυρός, καταναίσκω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐκπύρωσις, (ἐκ πυρῶ), -εως, ἡ· πυρκαϊά, ἐμπρησμός.

ἐκπυστος, ον (ἐκπυθάνομαι)· γνωστός, ἐξακουστός || ὁ ἀποκαλυφθεὶς.

ἐκπωμα, -ατος, τὸ (ἐκπίνω)· τὸ ποτήριον.

ἐκπυτάομαι, ποιητ. ἀντι ἐκποτάομαι, ἐκπέτομαι.

ἐκράανθεν, ἐπικ. ἀντι ἐκράανθησαν, γ' πληθ. παθ. ἄορ. α' τοῦ κραίνω (ὁ βλ.).

ἐκ-ραβδίξω, μέλ. -σω· διὰ τῆς ράβδου (διὰ ραβδισμῶν) ἐκδικῶ.

ἐκ-ράγηναι, ἀπρφ. παθητ. ἄορ. β' τοῦ ἐκρήγνυμι.

ἐκ-ράγῆσομαι, παθητ. μέλλ. β' τοῦ ἐκρήγνυμι.

ἐκράγον, ἄορ. β' τοῦ κραῖνω.

ἐκράδην, παθητ. ἄορ. α' τοῦ κραίνουμι.

ἐκραιίνον, ἐπικ. πρτ. τοῦ κραίνω.

ἐκραίνω, μέλ. -ρανῶ· ἄορ. α' ἐξέρρανα· βαντίζω ἔξω || κἀμν τὴ νὰ βῆ (νὰ στάξῃ) ἔξω.

ἐκρέμω ἀντι ἐκρέμασ, β' ἄν. παρατ. τοῦ κρέμαμαι.

ἐκ-ρέω, μέλ. -ρευόμαι· πρκ. ἐξερρήνα· παθ. ἄορ. β' (μετὰ ἐνεργ. σημ.) ἐξερρήνω· ρέω ἔξω, μακράν.

2) ἐπὶ πτερωδῶν, καταπίπτω, «μαδιέμαι». 3) λυώνω ἢ ἀφανίζομαι.— || χύνω, ἀφίνω τι νὰ πέσῃ, κἀμν τὴ νὰ φυλλορροήσῃ.

ἐκ-ρήγνυμι ἢ **ἐκ-ρήσσω**, μέλ. -ρήξω· ἄορ. α' ἐξέρρηξα.— Παθητ. μέλλ. β' ἐκράγῆσομαι· ἄορ. β' ἐξεργήνη· ἐκρηγνύω, διαρρηγνύω, θραύω, διασπῶ.— Παθητ. θραύομαι (σπάζω) εἰς δύο.— || ὡς ὡς παθητ. = ἐκρήγνυμαι, θραύομαι, ξεσπῶ.— || ὡς ἐνεργ. ἀμτβ. ἐκρήγνυμαι, σπᾶω, ἐκοπῶ.

ἐκ-ρίζω, μέλ. -ώσω· ἐκριζώνω, «ξεριζώνω».

ἐκρίδην, παθητ. ἄορ. τῶς κρένω.

ἐκ-ρίπτω, μέλ. -πω· ἄορ. α' ἐξέρριπα· ρίπτω ἔξω, πετῶ μακράν.

ἐκ-ροος, καὶ κατὰ συναίρ. ἔκρους, ὁ (ἐκρέω)· τὸ ἐκρέειν, ἡ ἐκροή, ἐκβολή.

ἐκ-ροφέω, μέλ. -ῆσω· ῥοφῶ, καταπίνω.

ἐκρύδην, παθητ. ἄορ. β' τοῦ κρύπτω.

ἐκ-ρύομαι, μέλ. -ρύσομαι· διασπῶ, ἀπαλλάσσω,

ἔκ τινος κινδύνου.

ἐκρύφθην, παθητ. ἄορ. α' τοῦ κρύπτω.

ἐκ-σάλασσω· σείω θιαίως, μετακινῶ, κλονίζω,

τινάσσω.

ἐκ-σάω, μελ. -ώσω· ἄορ. α' ἐξεσάωσα· ἐπ. ἀντί ἐκσώζω· σείω πρὸς τὰ ἔξω, ἐκτινάσσω.

ἐκ-σείω, μελ. -σω· ἄορ. α' ἐξείσεια.

ἐκ-σεύομαι, πρκ. ἐξείσομαι· ἄορ. α' ἐξείσομαι· (μετὰ σημ. ἄορ.) ἐξεσούμην.—Παθητ. (ἐκ+σεύω)· ὀρμῶ ἔξω, ἐξορμῶ, φεύγω μακράν τινος.

ἐκ-σημαίνω, μελ. ἀνῶ· σημαίνω, δηλῶ, ὑπαινύσσομαι.

ἐκ-σιγῶ, μελ. ἦσομαι· ἐξαναγκάζω εἰς ἐντελήσιγην.

ἐκ-σκάλεω, μελ. -σω· ἀνασκαλεύω, ἐκβάλλω μετὰ τὸ σκαλιότηρι.

ἐκ-σκεδάννυμι, μελ. -σκεδάσω· διασκορπίζω ἔξω.

ἐκ-σκευάζω, μελ. -σω· ἀπογυμνῶν τι ἀπὸ τὰ ἐπιπλα καὶ σκευή, ἀποκομίζω σκευή.

ἐκ-σμάω, ἀπρφ. -σμήν· παρσιτ. ἐξέσμων· ἐκσμήνω, ἀποσπογγίζω, «ξεπλύνω», ἐξαιλείφω.

ἐκ-σοθέω, μελ. ἦσω· ἄορ. α' ἐξεσθήσομαι· ἐκφοδῶ, ἐκδιώκω.

ἐκ-σπᾶω, μελ. -ῶσω· ἄορ. ἐξέσπᾶσα· ἐπ. μετ. μέσ. ἄορ. ἐκσπασσάμενος· ἐξέλκω διὰ τῆς θίας, ἀποσπῶ, μαδῶ.

ἐκ-σπένδω, μελ. -σπέισω· χύνω (ἐκχέω) ὡς σπονδῆν.

ἐκ-σπεύδω, μελ. -σω· σπεύδω νὰ ἐξέλθω.

ἐκ-σπονδος, ον (ἐκ+σπονδή)· ὁ ἔξω τῶν σπονδῶν, ὁ μὴ συμπεριλαμβανόμενος εἰς τὰς συνδήκας, ὁ ἀποκλεισθεὶς ἀπὸ τὰς συνδήκας.

ἐκ-στάδιος, ον (ἐξ+στάδιον)· ὁ ἔχων μῆκος ἐξ σταδίων.

ἐκ-στάσις, -εως, ἡ (ἐξίστημι)· ὁ ἐκτοπισμός, ἡ μετατόπισις ἐκ τῆς οἰκείας θέσεως, ἀπομάκρυνσις ἢ ἐπὶ τοῦ νοῦ, σύγχυσις νοῦ, ταραχὴ, ἐκπληξις, παραφροσύνη.—ὅ, τι καὶ σήμερον λέγομεν ἐκστασις.

ἐκ-στέλλω, μελ. -στέλω· ἄορ. α' ἐξέστειλα· στέλλω ἔξω ἢ διακοσμῶ, κουμπῶν, καρφῶν διὰ πέρονης.

ἐκ-στέφω, μελ. -ψω· ἄορ. α' ἐξέστεψα· παθ. πρκ. ἐξέστεψμαι· περικοσμῶ διὰ στεφάνου.

ἐκ-στράτεια, ἡ· τὸ ἐκστρατεύειν, ἡ ἐκστρατεία. Ἐκ τοῦ

ἐκ-στράτεύω, μελ. -σω· ἀπέρχομαι εἰς ἐκστρατεία, ἐκστρατεύω.

ἐκ-στράτο-πεδεύομαι, μελ. -εύσομαι· πρκ. ἐξεστρατοπέδευμαι, ἀποθ.· στρατοπεδεύω ἔξω.

ἐκ-στρέφω, μελ. -ψω· ἄορ. α' ἐξέστρεψα· στρέφω πρὸς τὰ ἔξω, ἀναποδογυρίζω.— ἢ στρέφω τὸ ἐντὸς πρὸς τὰ ἔξω, γυρίζω «ξανάστροφα» ἢ μετρ. μεταβάλλω ἐντελῶς ἢ διαστρέφω, στρεβλώνω.

ἐκ-συρίσσω, ἀττ. -ττω, μελ. -ξω· σφυρίζω, ὀποδοκιμάζω διὰ σφυρίων (καὶ ἀναγκάζω τινὰ νὰ ἀποσφύρη τῆς σκηνῆς), λατιν. explodere.

ἐκ-σύρω· σύρω ἔξω· παθ. ἄορ. ἐ' ἐξέσθρην.

ἐκ-σφραγίζω, μελ. -ίω, ἀττ. -ῶ· ἀποτυπῶν ἢ ἀποσφραγίζω.—Παθητ. ἀποκλείομαι, κλείομαι.

ἐκ-σώζω, μελ. -σω· ἄορ. α' ἐξέσωσα· διασώζω, διαφυλάττω ἐκ κινδύνου, διατηρῶ ἐν ἀσφαλείᾳ.—Μέσον, σώζω ἑμαυτόν, σώζω τὴν ζωὴν μου.—Παθητ. ἦσον ἐκσώζεσθαι = ζητεῖν σωτηρίαν (κατασφύγιον) ἐν νήσῳ.

ἐκ-σωρεύω, μελ. -σω (ἐκ + σωρός)· ἐπισωρεύω, στοιβάζω.

ἐκτά, ἐπικ. γ' ἐν. ἄορ. β' τοῦ κτείνω.

ἐκτάδην, ἐπίρ. (ἐκτείνω)· ἐκτεταμένως, ἀπλωτὰ.

ἐκτάδιος, ἡ, ον (ἐκτείνω)· ἐξηπλωμένος, μέγας, μακρός.

ἐκ-τάθεις, μετ. παθ. ἄορ. α' τοῦ ἐκτείνω.

ἐκτάθεν, ἐπ. γ' πλ. παθητ. ἄορ. α' τοῦ κτείνω.

ἐκ-τάθησομαι, παθητ. μέλλ. α' τοῦ ἐκτείνω.

ἐκ-τάμε, ἐπ. ἀντί ἐξέταμε, γ' ἐν. ἄορ. β' τοῦ ἐκτείνω.

ἐκταμεν, ἐπικ. ἀντί ἐκτανομεν, α' πλ. παθ. ἄορ. β' τοῦ κτείνω.

ἐκτάμην, ἐπ. μέσ. ἄορ. β' (μετὰ παθ. σημ.) τοῦ κτείνω.

ἐκ-τάμνω, ἰων. ἀντί ἐκτέμνω.

ἐκτάν, ἐπ. γ' πλ. παθ. ἄορ. β' τοῦ κτείνω.

ἐκτάνω, ἄορ. β' τοῦ κτείνω.

ἐκ-τάνύω, μελ. -ύσω· ἄορ. α' ἐξετάνυσα, ἐπικ. -υσοσα· παθητ. ἄορ. α' ἐξετάνυσθη.—Ποιητ. ἀντί ἐκτείνω· ἐξαπλῶνω, τευντῶν ἢ «ἐξαπλῶνω χάρμω», καταρρίπτω.—Παθητ. ἐξαπλῶνομαι, κείμαι ἐξηπλωμένος.

ἐκ-τάρασσω, ἀττ. -ττω, μελ. -ξω· ἄορ. α' ἐξετάραξα· ἀνηραχῶ, συνταράσσω, φέρω εἰς ταραχὴν, διεγείρω.

ἐκ-τάσσω, ἀττ. -ττω, μελ. -ξω· ἐξάγω στρατὸν καὶ τὸν παρατάσσω πρὸς μάχην.—Μέσον, ἐπὶ στρατοῦ, παρατάσσομαι εἰς τάξιν μάχης.

ἐκτέατο, ἰων. γ' πλ. παθ. ὑπερ. τοῦ κτάομαι.

ἐκ-τεθείς, μετ. παθ. ἄορ. α' τοῦ ἐκτίθημι.

ἐκ-τέθραμμαί, παθ. πρκ. τοῦ ἐκτρέφω.

ἐκ-τείνω, μελ. -τενῶ· ἄορ. α' ἐξέτεινα· πρκ. ἐκτέτακα.—τευντῶν, ἐξαπλῶνω (κρητ. ἐπὶ νεκροῦ) ἢ ἐντεῖθεν, φωνεύω, «ἐξαπλῶνω» τινὰ χάρμᾳ.—Παθητ. κείμαι ἐξηπλωμένος, ἐξαπλῶνομαι ἢ μετρ. ἐπὶ τοῦ νοῦ, ἐκπλήττομαι, ταρασσομαι.— ἢ ἐπεκτείνω, ἐπιμηκύνω.— ἢ τευντῶν, σφιγγῶ, στενοχωρῶ, εἰς τὸ ἐπακρον.

ἐκ-τειχίζω, μελ. -ίω, ἀττ. -ῶ· ὀχυρῶνω πλήρωσ ἢ οἰκροδομῶ ἐκ βάθρων.

ἐκ-τελευτάω, μελ. -ῶσω· φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας, τελειῶν ὅλως διόλου, ἀποτελειῶν.

ἐκ-τελέω, ἐπικ. πρτ. ἐξέτελειον· μελ. -τελέω καὶ ἐπ. -τελέω.—μέσ. μελ. ἐκτελέσθαι μετὰ παθ. σημ.— φέρω εἰς πέρας ἐντελῶς, ἐκπληρῶ, κατορθώνω.

ἐκ-τελής, ἐς (ἐκ + τέλος)· τελειωμένος, τέλειος, ἐντελής ἢ ὤριμος.

ἐκ-τέμνω, ἰων. -τάμνω· μελ. -τεμῶ· ἄορ. β' ἐξέταμον· ἀποκόπτω, κόπτω ἀπὸ τινος, ἐκκόπτω ἢ ἀποκόπτω δένδρον ἐκ τινος δάσους, κόπτω καὶ ρίπτω κάτω, δένδροτομῶ.— ἢ πελεκῶ, λαξεύω.— ἢ εὐνουχιζῶ.

ἐκ-τένεια, ἡ· ζήλησ, προθυμία ἢ σοβαρότης. Ἐκ τοῦ

ἐκ-τενής, ἐς (ἐκτείνω)· ἐκτεταμένος, τευντῶμενος ἢ μετρ. σοβαρός, πρόθυμος, διηνεκής, ἀκατάπαυστος. 2) ἀφρονος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐκ-τενῶς, ἐπίρ.· σοβαρός, προθύμως, ἀκαταπαύστος ἢ συγκριτ. ἐκτενεύτερον = σοβαρώτερον, προθυμότερον.

ἐκτέος, α, ον, ρημ. ἐπίρ. τοῦ ἔχω· ὄν πρέπει νὰ ἔχη (νὰ κατέχη) τις.— ἢ ἐκτέον (τὸ οὖν)· πρέπει νὰ ἔχη (ἢ νὰ λόβη) τις ἢ νὰ κρατῆ τις.

ἐκ-τέτηκα, ἀμτθ. πρκ. τοῦ ἐκτίηκα.

ἐκ-τέτιλαί, παθητ. πρκ. τοῦ ἐκτέλλω.

ἐκτεύς, -έως, ὁ (ἐκτος)· τὸ ἐν ἔκτον μέρος τοῦ μεδίου (sextarius) = ὀκτὼ χοίνικες.

ἐκ-τεχνάομαι, μελ. -ῆσομαι· ἄορ. α' ἐξετεχνησάμην, ἀποθ.· ἐπινοῶ, μηχανῶμαι, σχεδιάζω.

ἐκ-τήκω, μελ. -ξω· ἄορ. β' ἐξέτακον· τήκω (λυῶν) κάμνω τι νὰ λυθῆ, νὰ φαρῆ ἢ καταστρέφω.—Παθητ., μετὰ ἀμτθ. ἐνεργ. πρκ. ἐκτέτηκα· τήκομαι, λυῶν.— ἢ παθητ., ὡς, ὀλισθαίνω (ἐκφεύγω) ἀπὸ τῆν μνήμην, ἀντίθ. τῆ ἐμμένειν.

ἐκτῆμαι, ἀντί κέκτημαι, πρκ. τοῦ κτάομαι.

ἐκτήσω, β' ἐν. κ. μέσ. ἄορ. α' τοῦ κτάομαι.

ἐκ-τίδημι, μελ. -θήσω· δέτω, τοποθετῶ, ἔξω ἢ ἐκδέτω.— ἢ οτήνω τι ὀρθιον, ἐκδέτω πρὸς δέαν, ἐκδέτω δημοσίᾳ, ἐκδέτω πρὸς πώλησιν.

ἐκ-τίκτω, μελ. -τέξω· ἄορ. β' ἐξέτεκον· γεννῶ.

ἐκ-τίλλω, μελ. -τῶ· παθ. πρκ. ἐκτέτιλα· ἀποσπῶ, μαδῶ ἢ παθητ., κόμην ἐκτετιλημένος = τοῦ ὁποῦ ἢ κόμη ἔχει ἀποσπασθῆ.

ἐκ-τιμάω, μελ. -ῆσω· τιμῶ μέγας, ἐκτιμῶ πολύ.

ἐκ-τίμος, ον (ἐκ+τιμή)· ὁ ἀνευ τιμῆς, ὁ ἐκτὸς τιμῆς.

ἐκ-τινάσσω, μελ. -ξω· τινάσσω ἔξω, ἐκβάλλω διὰ κλονισμοῦ.

ἐκ-τίνω, μελ. -τε(ε)σω· ἄορ. α' ἐξέτε(ε)ισα· πληρῶνω, ἀποπληρῶνω ἐντελῶς, ἀποτίω, ἐκτίω ἢ ἐκτείνω δικην = πληρῶνω ὅλον τὸ χρηματικὸν πρόστιμον.— ἢ μέσον, ἀραιῶ πληρῶ ἀποζημιῶν διὰ πράγμα τι, ἐκδικῶ ἢ λαμβάνω ἐκδίκην ἀπὸ τινος διὰ τι.

ἐκ-τιτρώσκω, μελ. -τρώσω· ἄορ. α' ἐξέτρωσα· προκαλῶ (προξενῶ) ἐκτρωσιν, γεννῶ πρὸ τοῦ κερου,

κόμην ἀποβολήν. — **II** ὕφισταμαι ἔκτρωσιν, ἀποβάλλω.

ἐκτρεφεν, ἐπίρ. (ἐκτός), ἐπικ. ἀντί **ἔξωθεν** ἐκ τοῦ ἔξω μέρους, μετὰ γεν. || ἐκτός.

ἐκτοδί, ἐπίρ. (ἐκτός) ἔξω ὀπό, ἔξω, ἐκτός (μετὰ γενικῆς).

ἐκ-τολύπεύω, μελ. -σω· τελειώνω τολύπην μαλαίου, μτφρ. φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας.

ἐκ-τομεύς, -εως, ὁ (ἐκτέμνω)· ὁ ἐκτέμνων, ὁ τομεύς ('Ἡσυχ. «τομεύς τμηθείς»)· θηλ. ἐκτομίς, -ίδος.

ἐκ-τομή, ἡ (ἐκτέμνω)· τὸ ἐκτέμνειν, ἡ ἐκκοπή || εὐνοχισμός. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐκ-τομίας, -ου, ὁ· ὁ εὐνοχισμένος, οὗ ἀπεκόπησαν οἱ ὄρχεις, ὁ εὐνοχός.

ἐκ-τοξεύω, μελ. -σω· ρίπτω πάντα τὰ βέλη, κενῶ τὴν φαρέτραν. 2) τοξεύω ἐκ τινος μέρους, ρίπτω βέλη.

ἐκ-τόπιος, α, ον (καὶ -ος, -ον)=ἐκτοπος (8 βλ.).

ἐκ-τόπος, ον (ἐκ+τόπος)· ὁ ἔξω τόπου τινός, ἀπομακρυσμένος ἐκ τινος τόπου, ἀπέχων || ἐντεῦθεν, ξένος || ἀσυνήθης, παράδοξος.

ἐκ-τορέω, μελ. -ήσω· διατριπῶ, διαπερῶ || φονεύω διατριπῶν.

ἐκτός, ἡ, ον (ἔξ)· ἐκτός. [δ:] ἐτυμολ. βλ. **ἔξ**].

ἐκτός, ἐπίρ. (ἐκ)· λατίν. extrinsecus, ἀντίθ. τῷ ἐντός. — **I** ἐπὶ τόπου, ἔξω, ἔξωθεν, ἐκτός, χωρίς, δίχως || ὡς Πρῶθ. μετὰ γεν., ἔξω ὀπό, μακρὰν ὀπό || ἀπηλλαγμένοι ὀπό... 2) πέραν τινός, ἐκτεθέν τινός.

3) ἐξαιρέσει τινός, πλὴν τινός.— **II** ἐπὶ χρόνου, μετὰ παρέλευσιν... χρόνου...

ἐκτοσς (ἐκτός), ἐπίρ.· πρὸς τὰ ἔξω, ἐκτός.

ἐκτοσδε, ἐκτοσθεν (ἐκτός), ἐπίρ.· ἐκ τῶν ἔξω, ἔξω || μακρὰν ὀπό.

ἐκ-τράπεζος, ον (ἐκ+τράπεζα)· ἀποβεβλημένος ἐκ τῆς τραπέζης, ὅτι εἶναι ἀπηγορευμένον νὰ παρτιθεῖται εἰς τὴν τράπεζαν.

ἐκ-τράχηλις, μελ. -ίω, ἀττ. -ίω, ἐπὶ ἱππου· ἀπορρίπτω τὸν ἀνάστρον ὑπέρανω τῆς κεφαλῆς μου || γενικῶς, ἀπορρίπτω, καταρρίπτω.— Παθητ., θραύω τὸν τράχηλόν μου.

ἐκ-τραχύνω, μελ. -ύνω· καθιστῶ τι τραχύ || ἐρεθίζω, ἐξοργίζω.

ἐκ-τρέπω, μελ. -πω· τρέπω τι πρὸς τὰ ἔξω, πρὸς ἄλλο μέρος, πρὸς τὰ πλάγια, διασκεδάζω, ἐκτρέπω || μτφρ. ἀποτρέπω, μεταπέθω, παρατρέπω.— Παθητ. καὶ μέσ., ἀποφεύγω, τρέπομαι μακρὰν τινός.

ἐκ-τρέφω, μελ. -θρέφω· ἀόρ. α' ἐξέθρεφα· ἀνατρέφω ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, μεγαλώνω.— Μέσον, ἀνατρέφω δι' ἐμαυτόν.

ἐκ-τρέχω, μελ. -θρέξωμι καὶ -δραῖμοῦμαι (ἐξ ἐν. -δρέμα)· τρέχω ἔξω, ἐξέρχομαι τρέχων || ἐξορμῶ, κάμνω ἐξορμῶν. 2) ἀπομακρύνωμαι τρέχων, ὄρχομαι δρόμω, φεύγω τρέχων. 3) μτφρ. ἐπὶ ὄργης, ἐκπαῶ, ἐκρήγνυμαι.

ἐκ-τρίβω, μελ. -πω· ἀόρ. α' ἐξέτριψα.— Παθητ. μέλλ. β' ἐκτριβήσομαι· πρκ. ἐκτέτριμμα· ἐξάγω διὰ τριβῆς, παράγω διὰ τριβῆς· πῦρ ἐκτρίβω = παράγω πῦρ δι' ἰσχυράς τριβῆς — **II** τρίβω σκληρῶς.— **III** κατασυντρίβω, καταστρέφω, διὰ τῆς τριβῆς, καταστρέφω σύρριζα || ἐκτριβὼ βίον=φέρω (ὀδηγῶ) τὴν ζωὴν μου εἰς ἄθλιον τέλος, καταστρέφω τὴν ζωὴν μου.

ἐκ-τριψάμι, ἀπρφ.· ἀόρ. α' τοῦ ἐκτριβω.

ἐκ-τροπή, ἡ (ἐκτρέπω)· ἡ πρὸς τὰ πλάγια (ἢ πρὸς τὰ ἔξω) τροπή.— **II** τὸ τρέπειν ἐαυτόν μακρὰν τινός, ἀποφυγή.— ἐκτροπὴ ὁδοῦ=τόπος ἀναπαύσεως, καταφύγιον (κυρ. τόπος ππου δύναται τις ἐκτραπήναι ἐκ τῆς ὁδοῦ) || ἐκτροπὴ λόγου=παρέκβασις.

ἐκ-τρώχω, μελ. -ώσω· κατατρώχω, καταπονῶ, καταβάλλω, ἐξαντλῶ.

ἐκ-τρώγω, μελ. -τρώξομαι· κατατρώγω, καταβροχθίζω.

ἐκ-τρωμα, -ατος, τὸ (ἐκτετρώσκω)· βρέφος γεννώμενον προῦρος, ἐξάμβλωμα.

ἐκτυπον, ἀόρ. β' τοῦ κτυπέω.

ἐκ-τύπος, ον (ἐκ+τύπτω)· ὁ οὗτος ἐξαιρεσάμενος, ὡστε νὰ ἐξέχη ὡς ἀνάγλυφος, ὁ ἀποτυπωμένος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐκ-τύπος, μελ. -ώσω· ἐξεργάζομαι τι οὕτως, ὡστε νὰ ἐξέχη τῆς ἐπιπέδου ἐπιφανείας.

ἐκ-τυφλόω, μελ. -ώσω· κάμνω τινὰ ἐντελῶς τυφλόν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐκ-τύφλωσις, -εως, ἡ (ἐκτυφλόω)· ἡ ὀποτίκλωσις, τὸ τυφλώνειν.

ἐκύει, γ' ἐν. παρατ. τοῦ κυνέω.

ἐκύρα, ἡ· ἐπικ. λ. ἀντί τῆς λ. πενθερά (παρὰ πεζογράφους). Βλ. καὶ ἐκυρός.

ἐκύρον, ἀόρ. β' τοῦ κυρέω.

ἐκυρός, ὁ· ἐπικῆ λ. ἀντί τῆς παρὰ πεζογρ. πενθερός. Ἐτυμ.: ὁ τόνος ὀφείλεται ἴσως εἰς ἀναλογίαν πρὸς τὸν τονισμὸν τῶν λ. πενθερός καὶ ἐκυρά· θὰ ἀνάμεναι τις *ἐκυρος (*σφεκυρος, πρβλ. ὁμηρ. κλητ. σφεκυρέ· σανσκρ. ζνάκυραῖ (**svas-*), Ζενθ. χ' asura-, λατίν. socer (**svucuro-*), πάλ.-γερμ. swehur, ἀγγλοσαξ. swéor, λιθ. szeszuraz (**sesz-*), ιαπ. *svekuoro-s. Τὸ

θηλ. ιαπ. *svékru^s-s (πενθερά), σανσκρ. ζναζυ^h, πρβλ. λατ. socrus (**svucrus*) τὸ θηλ. ἑλλ. ἐκυρά ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἄρσεν., πρβλ. τὸ θηλ. ἀρα. skesur, ὄργων. skesraw, (*kvekurā τροποποιήθεν ἐκ τοῦ kvekrū- (**svékru-*, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἄρσεν. ιαπ. *svékuro-s, ἀπολεσθέν.—Τὸ ιαπ.

*své-kuro-s φαίνεται δι: περιέχει τὸ θέμα τῆς ἀναφρ. ἀντων. *sve-, *se- (πρβλ. καὶ λ. ἔσρη) τὸ β' συνθετ. θεωρεῖται ὑπὸ τινων συγγεν. τῷ παλ.-σαυ. šurī, šurīñ (**kveuro*=κουνιῶδος), ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον.

ἐκύσα, ἀόρ. α' τοῦ κυνέω.

ἐκύσα, ἀόρ. α' τοῦ κύω.

ἐκ-φάγειν· ἀπρφ. ἀόρ. β' τοῦ ἐξεσθίω· κατοτρῶγω, καταβροχθίζω (μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ ἀόρ. β' ἐν χρῆσει).

ἐκ-φαιδρῶνω, μελ. -ύνω· καθιστῶ τι ἐντελῶς καθαρόν, καθαίρω.

ἐκ-φαίνω, μελ. -φάνω· ἀόρ. α' ἐξέφηνα· κάμνω τι νὰ φανῆ ἔξω, φέρω εἰς φῶς || προσίδω, ἀποκαλύπτω, φανερώω, κάμνω γνωστόν||ἐκφαίνω πόλεμον=κηρύσσω πόλεμον. Παθητ. καὶ μέσον, μελ. -φάνωμαι καὶ -φάνησομαι· ἀόρ. α' ἐξεφάνθη, ἀόρ. β' ἐξεφάνην.— ἐκλάμπω, ἀναλάμπω, φανερώω ἐμαυτόν,

φαίνομαι, ἐμφανίζομαι, ἐρχομαι εἰς φῶς. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἐκ-φάνης**, ἐς (ἐκφαίνω)· καταφανής, φανερός, καταδήλος. Ἐπίρ. -νός.

ἐκ-φάσθαι, ἀπρφ. μέσ. ἐνεστ. τοῦ ἐκφημι.

ἐκ-φάσις, -εως, ἡ (ἐκφημι)· φανέρωσις, διακήρυξις.

ἐκ-φάτος, ον (ἐκφημι)· ἀνέκφραστος, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκφρασθῆ, ἄφατος.—Ἐπίρ. ἐκφάτως=ρητῶς, σαφῶς, καθαρὰ ἢ ἡ ἀσεβῶς, ἀρητῶς.

ἐκ-φουλίζω, μελ. -ίω, ἀττ. -ίω· ἐξευτελιζῶ, υποσιδάζω.

ἐκ-φερέμεν, ἐπικ. ἀντί ἐκφέρειν, ἀπρφ. τοῦ ἐκφέρω.

ἐκ-φέρω, μελ. ἐξοίω· ἀόρ. α' καὶ β' ἐξήνεγκα, ἐξήνεγκον.— Μέσ. μέλ. ἐξοίσομαι μετὰ παθητ. ἐνν.— φέρω ἔξω ὀπό τι, ἐκκομίζω || ἐκφέρω πρὸς ταφήν, κάμνω ἐκφορὰν νεκροῦ (λατίν. efferre) || ὡς μεταφέρω μακρὰν || ἀποκομίζω τι ὡς θραβεῖον ἢ ἀμοιβήν.— Παθητ., φέρομαι ἔξω, ἀποκομίζομαι || μτφρ. φέρομαι πέραν τινός ἀπὸ τὸ πάθος, παραφέρωμαι ἀπὸ θυμὸν ἢ ἄλλο πάθος. 2) ἀποσιδάζω εἰς τὴν ξηρὰν (ἐκ πλοίου).— **II** παράγω, φέρω καρπῶς, καρποφορῶ. 2) συμπληρῶ, ἐκπληρῶ, ἐκτελῶ, φέρω εἰς πέρας||προκαλῶ, γίνομαι αἴτιος νὰ γίνῃ τι 3) δημοσιεύω, διακηρύσσω, προκηρύσσω || διηγῶμαι ἔξω, προσίδω. 4) ἄσκω, βάλλω εἰς ἐνέργειαν. 5) ἐκφέρω πόλεμον=inferre bellum=ἀρχίζω, ἐπιχειρῶ, πόλεμον. 6) δεικνύω σημεῖα ἐκ τινός, ἐμφανίζω.— **III** φέρω τι εἰς πέρας.— **IV** ἀμτβ. (ἐνν. ἐαυτόν)· ἐξέρχομαι τῆς τροχιάς, ἐπὶ ἰπποδρομιῶν || ὡς τρέχω μακρὰν. 2) φθάνω εἰς τέλος.

ἐκ-φεύγω, μελ. -φεύξομαι καὶ -φευξοῦμαι· ἀόρ. β' ἐξέφυγον· πρκ. ἐκπέφευγα· φεύγω ἔξω ἢ μακρὰν, διαφεύγω || φεύγω μακρὰν ἀπὸ τι, διαφεύγω ἀπὸ τι: βέλος ἐκφυγε χειρός. 2) διαφεύγω ἀπὸ τὸν κίν-

δυνον || ὀδώνομαι, ἀπαλλάσσομαι (κυρ. ἐπὶ κατηγορομένων).

έκ-φρημι ἐκφράζω, ἐκφωνῶ, ἀποφαίνομαι || ἀπρφ. μέσ. ἀορ. β' ἐκφράσθαι.

έκ-φθείρω καταστρέφω ἐντελῶς || παθητ., καταστρέφομαι, ὀφανίζομαι || Προστ., ἐκφθείρου = «ξεκομπήσοι ἀπ' ἐδῶ» = λ. τ. *abi in malam rem* («στὸ δῖαθλο!») μτχ. ἀορ. β' ἐκφθῆρεις.

έκ-φθίνω, μόνον ἐν τῷ παθητ. ἐν χρήσει· καταστρέφομαι ὅπως διόλου || γ' πληθ. πρκ. ἐξέφθινται = ἔχουσι καταστραφῆ ἐντελῶς || γ' ἐν. ὕπερσ. ἐξέφθιτο οἶνος νηῶν = ὁ οἶνος εἶχε καταναλωθῆ τελεῖως (ἐφίε σωθῆ) καὶ δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὰ πλοῖα.

έκ-φίλεω, μελ. -ήσω· ἀγαπῶ περιπαδῶς, καταφιλῶ.

έκ-φλαυρίζω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ίζω = ἐκφραυρίζω.

έκ-φλέγω, μελ. -ξω· ἀορ. α' ἐξέφλεξα· πυρπολῶ.

έκ-φοβέω, μελ. -ήσω· προξενῶ φόβον, ἐκφοβίζω, τρομοκρατῶ.— Παθητ., εἶμαι φοβισμένος, φοβῶμαι πολύ.

έκ-φοινίσσω, μελ. -ξω· κάμνω τι ἐρυθρόν, τὸ κοκκινίζω, καταματώνω.

έκ-φοιτάω, ἰων. -έω, μελ. -ήσω· ἐξέρχομαι συνελχῶς, συνθηκίζω νὰ ἐξέρχωμαι.

έκ-φορά, ἡ (ἐκφέρω) τὸ φέρειν, κομίζειν τι, ἔξω, ἰδίως ἐπὶ πτώματος ἐκφερομένου πρὸς ταφήν. 2) διὰδοσις, ἀκριτομυθία, κοινολόγησις || προδοσία. — II (ἐκ τοῦ παθητ.) ἐπὶ ἴππων, δρόμος, τροχασμός, καλπασμός.

έκ-φορέω = ἐκφέρω || ἐξάγω πτώμα πρὸς ταφήν. — μέσον, ἐκκομίζω μετ' ἐμοῦ.— Παθητ., ἐκφέρομαι, κινούμαι πρὸς τὰ ἐμπρός.— III ἐξορῶσω.— III ἐν τῷ παθητ., ῥίπτομαι ἔξω εἰς τὴν ξηρὰν (λατιν. *eijci*).

έκ-φόριον, τὸ (ἐκφέρω) τὸ ἐκφερόμενον, τὸ παραγόμενον, ὁ καρπός, τὸ προϊόν || ὡς. ἐκμίσθωμα, ἐνοίκιον || ἔγγειος φόρος, δέκατη.

έκ-φορος, ον (ἐκφέρω)· ὁ δυνάμενος νὰ ἐξαχθῆ, ἐξαγώγιμος.— II ὁ δυνάμενος νὰ γίνῃ γνωστός.

έκ-φορτίζομαι, παθητ.· πωλοῦμαι ὡς ἐμπόρευμα || ἀνεῖθεν μετφρ., προδίδομαι.

έκ-φράζω, μελ. -άσω· ἐκδέτω ἀκριβῶς, διηγούμαι λεπτομερῶς.

έκ-φρέω, ποιητ. ἐκφρεύω· μελ. -ήσομαι, ὡς. -ήσω (ἐκ+φρέω, ὕπερ ἀπικνῆ μόνον ἐν συνθέσει: διαφρέω, εἰσφρέω)· ἐκφέρω, ἐξάγω.— Παθητ., ἐκβάλλομαι || μεσ., ἐξέρχομαι.

έκ-φροντίζω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ίζω· ἐπινοῶ, ἐξευρίσκω, λατιν. *excogitare*.

έκ-φρων, ον, γεν. -ονος (ἐκ+φρῶν)· ὁ ἔξω φρενῶν, παράφρων, ἀνόητος, μωρός, λατ. *amens* || ὡς. μαινόμενος, ἐκμανῆς, ἐνδομυϊών.

έκ-φυγγάνω = ἐκφεύγω.

έκ-φύγε, ἐπικ. ἀντι ἐξέφυγε, γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ ἐκφεύγω.

έκ-φύλασσω, μελ. -ξω· φυλάττω (φρουρῶ) μετὰ προσοχῆς.

έκ-φύναι, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ ἐκφύω, ἐσχηματισμ. ὡσεὶ ἐξ ἐν. ἐκφυμι.

έκ-φύσσω, μελ. -ήσω· φυσῶ ἔξω, ἀποπνέω || μετφρ. ἐκφυσῶ πόλεμον = διεγείρω, προκαλῶ, ἀνάπτω πόλεμον (ὡσεὶ ἐκ σπινθηρός).

έκ-φύω: I ἀναργ. μεθ. ἐν τῷ ἐνεστ., μελ. ἐκφύσω, ἀορ. ἐξέφυσά· γεννῶ, παράγω.— II ἀμ.β. ἐν τῷ πρκ. ἐκπέφυκα, ἀορ. β' ἐξέφυν, καὶ ἐν τῷ μέσ. ἐκφύομαι· παράγομαι ἢ γεννῶμαι ἐκ τινος, φυτρῶνω (φύομαι) ἐκ τινος (μετὰ γεν.) || ἀπολ. λάλημα ἐκπεφυκός = λάλος (φλύαρος, σπερμολόγος) ἐκ γενετῆς, ἐκ φύσεως.

έκ-φυνέω, μελ. -ήσω· φωνάζω δυνατὰ, ἀναφωνῶ, «ξεφωνίζω».

έκ-χαλῶω, μελ. -άσω· χαλαρώνω, καταθιβάζω.

έκ-χαυνῶω, μελ. -ώσω· ἀποχαυνῶνω, καθιστῶ τινα ὀλαζόνα (χαῦνον).

έκ-χέαστο, γ' ἐν. ἐπικ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ ἐκχέω.

έκ-χέω, μελ. -χέω· ἀορ. α' ἐξέχεα, ἐπικ. ἐξέχενα· πρκ. ἐκκέχυνκα· χύνω ἔξω, λατιν. *effundo* || ἐκχέω εἰς μάτην, σπαταλῶ, ὠστωτέω.— III Παθητ.,

ἀορ. α' ἐξεχθῆν· πρκ. ἐκκέχυνμαι· ἐπικ. τύποι, γ. πληθ. ὕπερσ. ἐξέκεχυντο, ἀορ. β' ἐξέχυτο ἢ ἐκχύντο, μτχ. ἐκχύνμενος.— χύνομαι ἔξω, ἀπορρίπτομαι, ἐκρέω || γενικῶς, ἐξαπλῶνως, διαδίδομαι.— Παραδίδομαι εἰς πάθος, ὡς τὸ λατιν. *effundi* in...

έκ-χορεύω, μελ. -σω· ἀποσπῶμαι ἀπὸ τὸν χορόν.— II ἐκχορεύομαι ὡς ἀποσπ., ἀποδιώκω ἀπὸ τὸν χορόν.

έκ-χράω (A), ἰων. -χρέω, ὡς τὸ ἀποχράω· ἐξαρκῶ, ἐπαρκῶ, εἶμαι ἐπαρκῆς διὰ τι || ἐν χρήσει μόνον ὡς ἀπρσ.: ἐκχρήσει, ἐξέχρησε = δὰ εἶναι ἐπαρκές, ἢ ὑπῆρξεν ἐπαρκές διὰ τι.

έκ-χράω (B), μελ. -ήσω· ἀναγγέλλω ὡς χρησιμὸν, χρησιμοδοτῶ.

έκ-χρηματίζομαι, ἀποθ.· ἀπομυζῶ χρήματα ἀπὸ τινα, ἀργυρολογῶ || εἰσπράττω συνεισφοράς.

έκ-χυδεῖς, μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ ἐκχέω.

έκ-χυθήσομαι, παθ. μελ. α' τοῦ ἐκχέω.

έκ-χῦμενος, μτχ. ἐπ. παθητ. ἀορ. β' τοῦ ἐκχέω.

έκ-χῦτο, γ' ἐν. παθητ. ἐπ. ἀορ. β' τοῦ ἐκχέω.

έκ-χῦτος, ον (ἐκχέω)· ὁ χυδεῖς ἔξω || ἀπεριόριστος, ἐξηλωμένος || πλατύς, ἄφρονος, πλούσιος (ἐπὶ γέλωτος π. χ.), λατιν. *effusus*.— τὸ ἐκχυτον = πτόν.

έκ-χώννυμι, μέλλ. -χώσω· παθητ. πρκ. ἐκκέχυσμαι· ὑψώνω (ἀνεγείρω) δι' ἐπισωρεύσεως χώματος, δι' ἐπιχωματώσεως || ὀσπεκλειῶ διὰ προσχώσεως (ἐπὶ ποταμοῦ).

έκ-χωρέω, μελ. -ήσω· ἐξέρχομαι καὶ ἀπομακρύνομαι, ἀναχωρῶ, ἀποχωρῶ, ἀπὸ τινος. 2) διολιθθαίνω, γλιστρῶ || ἀνεῖθην ἐπὶ ἀρμού (ἀρθρῶσεως), ἐξαρθρῶνομαι, μετατοπιζομαι θιαλίως δι' ἐξαρθρῶσεως. 3) ὑποχωρῶ || παραχωρῶ.

έκ-ψύχω, μελ. -ξω· ἐκπνέω, παραδίδω τὸ πνεῦμα, «ξεψυχῶ», λατιν. *expiro*.

ΕΚΩ'Ν, ἐκοῦσα, ἐκόν· ἐκοῦσιος, πρόδυμος, ἄσμενος, δεληματικός, αὐδύορμητος, ἐξ ἐλευθέρως θουλήσεως.— II Συχνὰ ἐν τῷ φράσει ἐκῶν εἶναι (ἐνθα τὸ ἀπρφ. φαίνεται πλεονάζον) = ἐκοῦσιος, δεληματικός || ἐπίτηδες, ἐξεπίτηδες, σκοπίμως.

Εἴνυμ.: ἐκῶν· τὸ δασύ πνεῦμα ὑφείλεται κατὰ τινας εἰς ἐπίδρασιν τοῦ ἄντωνυμ. θέμ. ε' (<*σφε-).—ἀττ. ἐκῶν (ἐν Λοκρ. ἐπιγρ. *Feχόντας*, Κρητ. *Feκῶν*)· ἀέκων = *αἰκων* (βλ. λ.)· κυρ. ἐκῶν εἶναι μτχ. ἀπολεσθέντος ρήμ.

*νεκμί, πρβλ. *σανσρ. νάτσι*, (ἐπιθυμῶ), *υζάντ* (ἐπιθυμητός)· τὸ θέμα *Fεκατ- (: *σανσρ. υζατ*) ((ἐκόντ- κατὰ μετάπτωσιν) ἐμφανίζεται ἐν τῷ δωρ. θηλ. *ἀέκασσα*, Κρητ. *Feκασθα* (πρβλ. παρ' Ἡσυχ. *αγεκασθα*· *ἐκοῦσα*), πρβλ. *σανσρ. υζατ*, ἔλλ. ἐπ. *ἐκηβόλος* (ἀντὶ ἐκῆβόλος κατὰ μετρ. παρήχησιν), κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα σύνθετα εἰς -ηβόλος, ὁμηρ. *ἐκά(F)εργος*, *Ἐκαμήδη*, *Ἐκά-διος*. Βοιωτ. *Feκαδάμος* (ὁπόθεν θεσσαλ. *Feκαδάμος*, ἀττ. *Ἀκάδημος*) τὰ ὑποκορ. *Εκῆς* καὶ Παμτ. *Feκειτους* (γεν. ἐν.), ἐπ. *ἐκατηβόλος*, *ἐκατηβελέτης*, ὑποκορ. *Ἐκατος*, *Ἐκάτη*, ὁμηρ. μτχ. *ἀεκαζόμενος*, ἐπ. ποιητ. *ἐκητι*, δωρ. *ἐκάτε* (<*Fεκαῖτε καθ' ἀπλοποιήσιν) καὶ ἰων. *εἶνεκα*, ἀττ. *ἐνεκα* (<*ἐν-Feκα, βλ. λ.).

έλαα, ἀττ. ἀντὶ *έλαία*.

έλααν, ἐπικ. ἀντὶ *έλαω*, ἀπρφ. τοῦ *έλαιῦνω*.

έλαδον, ἀορ. β' τοῦ *λαμβάνω*.

έλαδον, ἀορ. β' τοῦ *λανθάνω*.

ΕΛΑΙΑ, ἀττ. **έλαα**, γ' «έλλα», τὸ ἐλαϊόδενδρον, λατιν. *olea, olliva*·—παροιμ. *φέρεσθαι ἐκτὸς τῶν έλαιῶν* = τρέχειν (χωρεῖν) πέραν τῶν ἐλαίων, αἰτίως ἐβρίσκοντο εἰς τὸ τέρμα τοῦ Ἀθηναϊκοῦ σταλίου (ἐνθα ἐλάμβανε χώραν ὁ ἀγῶν δρόμου), τ. ἔ. προχωρεῖν πέραν τοῦ δέοντος, ἐκτὸς θέματος.— II ὁ καρπὸς τοῦ ἐλαϊόδενδρου, «έλλα»

Εἴνυμ.: *έλαία*, ἰων. *έλαίη*, ἀττ. *έλαα* (*έλαιFα· *έ-λαιος*· *έλαιον*· ἀγνώστου ἐτυμολ. *έλαιFα) λατιν. *οίFα*, *έλαiFον) λατιν. *οίλων, οίλων, γεν. *οίλων, οίλινε, ὁπόθεν ὑστερογενεῖς ὄνομ. *οίλων*, οίλων. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

έλαιεις, ἀττ. -άεις, *εσσα*, *εν*· ἔξ ἐλαίας, κατάρυτος ἐξ ἐλαϊοδενδρῶν.

ἐλαίνεος, α, ον, καὶ **ἐλάτινος**, η, ον (ἐλαία)· ὁ ἐξ ἐλαιοδένδρου, ἐκ ξύλου ἐλαίας.

ἐλαιο-λόγιος, ὁ (ἐλαία+λόγος)· ὁ συλλέγων ἐλαίας.
ἐλαιον, τὸ (ἐλαία)· ἐλαϊόλαδον, ἐλαιον, λατιν. olivum.

ἐλαίος, ὁ (ἐλαία)· ἀγρία ἐλαία (λατ. oleaster).

ἐλαιο-φόρος, ον (ἐλαία+φέρω)· φέρων, παρά-γων, ἐλαίας.

ἐλαιο-φύης, ἐς (ἐλαία+φύω)· κατάφυτος ἐξ ἐλαίων.

ἐλαϊο-φύτος, ον (ἐλαία+φύω)· κατάφυτος ἐξ ἐλαιοδένδρων.

ἐλαΐς, ἔδος, ἡ=ἐλαία· ἄττ. πληθ. ἐλαΐδες.

ἐλαίων, -ῶνος, ὁ (ἐλαία)· ὁσος ἐξ ἐλαιοδένδρων, λατιν. olivetum. — ὡς κύριον ὄνομα, ἀπὸ ὄρους τῶν ἐλαίων·.

ἐλάκησα, ἐλάκων, ἀόρ. α' καὶ β' τοῦ λάσκω.

ἐλάμφθην, ἰων. ἀντὶ ἐλήφθην, παθητ. ἀορ. α' τοῦ λαμβάνω.

ἐλ-ανδρος, ον (ἐλεῖν+ἀνδρῆς)· ὁ φονεύων ἄνδρας.
ἐλάσα, ἐπ. ἀντὶ ἤλασα, ἀόρ. α' τοῦ ἐλαύνω.— **ἐλάσασκε**, ἰων. καὶ ἐπ. γ' ἐν.—**ἐλασαιστο**, ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ ἐλάσαιντο, γ' πληθ. Εὐκτ. μεσ. ἀορ. α'.

ἐλασαῶς, ὁ ἀγνωστον πτηνόν, ἴσως ἐπινοηθέν ὑπὸ Ἀριστοφ. (δρν. 886). [ἐκ τοῦ ἐλαύνω, ἀορ. Πρωστ. ἐλασαι, κατὰ τὸ τρεοῶς (*τρεο-αῖς, χροῶς (*χεδ-σῆς)].

ἐλάσειο, ἐφετικόν τοῦ ἐλαύνω· ἐπίδρυμ, ἐπιδρυμῶ, νὰ ἐλάσω.

ἐλάσια, ἡ (ἐλαύνω)· τὸ ἐλαύνειν (ἢ ἐλασις), Ἰππασία, Ἰππευσίς.

ἐλασί-βροντος, ον (ἐλαύνω+βροντή)· ὁ ἐξακοντίζων βροντᾶς, ἐκομφενδονίζων κεραυνούς.— || ὁ ἐξακοντισθεὶς ὡπερ κεραυνός.

ἐλάσο-πιπος, ον (ἐλαύνω+ίπιπος)· ὁ ἵππους ἐλαύνων, Ἰππηλάτης.

ἐλάσις, -εως, ἡ (ἐλαύνω)· τὸ ἐλαύνειν, ἀμαξοδρομία, ἰππασία ὡς κωπηλοσία. 2) ἀπέλασις, ὑπερορία, ἐξορία. 3) (ἐνν. στρατοῦ), πορεία, ἐκστρατεία || (ἐνν. ἵππων), ἰππασία.

ἐλασσα, ἐπ. ἀντὶ ἐλασα, ἤλασα, ἀόρ. α' τοῦ ἐλαύνω.

ἐλασσόω, ἄττ. -ττώω, μελ. -ώσω· ἀόρ. α' ἄττ. ἡ-λάττω.— Παθητ., μέλ. ἐλασσώθησομαι, ἀλλ' ὡς καὶ μέλ. ἐλασσώσομαι ἐν παθητ. ἐνν. ἀόρ. ἡλασσώθη· κάμνω τὴ μικρότερον, ἐλαττώνω, σμικρύνω, ἢ τὸ κάμνω χειρότερον || ἐλαττω || ἐντεθθεν, ἀποσπῶ ἀπὸ τι.— || Παθητ., γίνομαι μικρότερος, ἐλαττώνομαι || μοῦ λείπει κάτι, ἔχω πολὺ ὀλίγον ἐπὶ τι | μετὰ γαν., εἶμαι εἰς χειρότερον (κατωτέρον) θέσιν ἀπὸ ἄλλον τινά. Ἐκ τοῦ

ἐλάσσων, ἄττ. -ττων, -ον, γεν. -ονος· μικρότερος, ὀλιγώτερος || κατώτερος, χειρότερος || ἐλασσον ἔχω=εὐρίκομαι ἐν ἴππῳ (κατωτέρα) μοῖρα.— τὸ οὐδ. ἐλασσον ὡς ἐπίρ.=εἰς μικρότερον ἄσθμον || ὡς, διμαλὸν ἐπίρ. ἐλασσόνως.— Ἐν χρῆσει ὡς συγκριτ. τοῦ μικροῦ μετὰ ὑπερβ. ἐλάχιτος· τὸ θετικόν ἐλαχὺς εὐρηταί ἐν τῷ παλαιστ. ἐπει.

ἐλαστρέω, μέλ. -ήσω, ἐπικ. καὶ ἰων. ἀντὶ ἐλαύνω· ὠδῶ, διώκω || κωπηλατῶ || περιφέρομαι τῆδε κάκεϊσε, περιπλανῶμαι.

ἐλάσω· μέλλ. τοῦ ἐλαύνω.

ἐλατέον, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ ἐλαύνω· δεῖ ἐλαύνειν=πρέπει νὰ ἐλαύνη (διώκῃ) τις.

ἘΛΑΪΤΗ· πεύκη, ἐλάτη, «ἐλατος».— || κώπη, ὡς κατασκευασμένη ἐκ ξύλου ἐλάτης || μτγν. ὡς καὶ ὀλόκληρον τὸ πλοῖον τῆ λέμβος, κατὰ συνεκδοχὴν.

Ἐνυμ. : ὄβεθ. ἐνυμολ.· ἐλάτη (*ἐλήτᾱ, ἰαπ. *Ἰητᾱ· παλ.-γερμ. linia· πρβλ. σανσκρ. latā (*Ἰητᾱ) = εἶδος κισσοῦ.— Λιθ. leniā (σανίς).— τὸ λατιν. linter (λέμβος) παρήγαγε τὸ παλ.-εβλ. lestar, τὸ Gall. lestr (λεκάνη), παλ.-Κερν. lester (πλοῖον), Breton. lestr (πλοῖον)· διὰ τὴν λατιν. l. linter πρβλ. τὸ λατ. venir ἑλλ. γαστήρ <*gnvstir.

ἐλάτηρ, -ῆρος; ὁ (ἐλαύνω)· ὁ ἐλαύνων, ἀρματηλάτης || ἐλατῆρ βροντῆς=ὁ ἐξακοντίζων βροντήν.— || ὁ ἀποδιώκων μακρῶν, ὁ ἐκδιώκων.— || πλαιοκῶς (ὄρτος, κέικ) πλατύς καὶ ἐπίπεδος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐλατήριος, α, ον (ἐλατήρ)· ὁ μακρῶν ἐλαύνων, ἀπομακρύνων, ἐκδιώκων.

ἐλάτινος, η, ον (ἐλάτη)· ὁ ἐκ ξύλου ἐλάτης (ἢ πεύκης).

ἐλαττον, ἄττ. οὐδ. ἀντὶ ἐλασσον, ὅς ἐπίρ. ὀλιγώτερον.

ἐλαττονέω, μέλ. -ήσω (ἐλάσσων)· ἔχω (λαμβάνω) ὀλιγώτερον, ἔχω πολὺ ὀλίγον, ἔχω ἔλλειψιν, μειονεκτῶ.

ἐλάττων, ἐλαττώω, ἐλάττωμα, ἄττ. ἀντὶ ἐλασσον.

ἘΛΑΥΨΩ, μέλ. ἐλάσω ἐπικ. ἐλάσσω, ἄττ. ἐλάω, ἀπρφ. ἐλᾶν, ἐπικ. ὡς. ἐλάω.— ἀνεργ. ἀόρ. α' ἤλασα, ἐπικ. ἐλάσα, ἐλασσα.— πρκ. ἐλήλακα.— Μέσον. ἀόρ. α' ἤλασάμην, ἐπικ. β' ἐν. Εὐκτ. ἐλάσαιο, μετ. ἐλασσάμενος.— Παθητ., ἀόρ. α' ἤλάθη καὶ ἡλάσθη· πρκ. ἐλήλαμαι καὶ ἐλήλασμαι· γ' ἀνικ. διερπ. ἡ-λήλατο, ἐπικ. ἐλήλατο.— βλ. ἐλάω.— ἰ θάλλω τι εἰς κίνησιν, τὸ κάμνω νὰ κινήθῃ πρὸς τὰ ἐμπρὸς, κυρ. ἐπὶ ἱππων, ἀρμάτων, πλοίων. 2) φαινομενικῶς ἀμπελ., Ἰππεύω, πορεύομαι ἐφ' ἀμαρῆς, πλέω, κωπηλατῶ || ἐλαύνοντες = οἱ κωπηλάται.— ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ προσλαμβάνει ἐνίοτε καὶ δευτέρω αἰτ.: γαλήνην ἐλαύνω=πλέω ἐν γαληνιαῖα θάλασσῃ || πόντον ἐλάταις ἐλαύνω=πλήττω τὴν θάλασσαν διὰ τῶν κωπῶν.— αἶτα πράγματι ἀμπελ.· προχωρῶ, προβαίνω: ἐς τοσοῦτον ἤλασαν=προεχώρησαν ἀπὸ τοῦ τοῦ σιμείου. 3) ἀπομακρύνω, -ομαι, ἀπάγω, λατιν. abigere, κυρ. ἐπὶ κλοπιμαίων κτηνῶν|| ἄττ. διμς ὡς. ἐλαύνω μύσος, μίασμα, ἄγρος=ἀποδιώκω τὸ μίασμα κλπ. 4) συνωδῶ, συνδιλάω, εἰς στενὸν χῶρον, πιέζω ἐν μάχῃ || ἄττ. ὡς. καταπονῶ, βρασσιζῶ, ἀνιῶ, ἐνοχλῶ, λυπῶ.— || πλήττω, κόπτω, τραυματίζω || μετὰ διπλῆς αἰτ. ὤμον ἐλαύνω τινά = τραυματίζω τινά εἰς τὸν ὤμον. 2) ὠδῶ διὰ μέσου τριῶν, διαπερῶ || παθητ. διέρχομαι, περῶ διὰ μέσου.— || κτυπῶ διὰ σφύρας, σφμηλατῶ, μέταλλον, λατιν. ducere || ἀσπίδα ἐλαύνω=καποσκυάω ἀσπίδα ἐκ σφμηλατῶν μετάλλου. 2) ἀνορούσσω, ἀνασκάπτω· ἐλαίνω ὄρχον ἀμπελίδος = φυτεύω ἀμπέλους στοιχηθῶν (εἰς γραμμὴν) || ἐντεθθεν γενικῶς, φυτεύω, παράγω. 3) κολοφὸν ἐλαίνω = παρατείνω, διατηρῶ, τὴν φιλονεικίαν.

ἐλάφειος, ον (ἐλάφος)· ὁ ἀνήκων εἰς ἐλαφον, τῆς ἐλάφου, «ἐλαφίσιος».

ἐλάφη-βολία, ἡ (ἐλαφη-βόλος)· τὸ βάλλειν (θηρεῦειν, τοξεύειν, φονεῖν) ἐλάφους, ὄγρια ἐλάφων.

ἐλάφη-βόλια (ἐνν. ἐερά), τᾶ· ἐορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐλάφη-βολίων, -ῶνος, δ' ὁ ἑνατος μῆν τοῦ ἄττικου ἔτους, καθ' ὃν ἐωρτάζοντο τὰ ἐλαφηβόλια, ἀνετιστοιχῶν πρὸς τὸ χρονικὸν διάστημα 15 Μαρτίου—15 Ἀπριλίου.

ἐλάφη-βόλος, ον (ἐλαφος+βάλλω)· ὁ θάλλων (τοξεύων, κτυπῶν, θηρεύων) ἐλάφους || ὡς οὐα. ὁ κυνηγὸς ἐλάφων.

ἐλάφο-κτόνος, ον (ἐλαφος+κτείνω)· ὁ κτείνων (φονεύων) ἐλάφους.

ἘΛΑΨΟΣ, ὁ καὶ ἡ· «ἐλάφι, λάφι» (λατιν. cornus elaphus) εἶτε ἄρρην εἶτε θῆλυ («ελαφίνας»).

Ἐνυμ. : ἐλαφος <ἰαπ. *elw-bho-s, πρβλ. ἑλλδς <*ἐλνος, πκλ-σλαυ. jelen- πρβλ. ὡς. Gaul. eiem-biu (ὄνομα μηνός) (πρβλ. ἄττ. ἐλαφηβολίων), καὶ ἴσως Γετθ. lamb (ἀρνίον), πκλ-γερμ. lamb <*lon-bho-m (ἀρνίον)· τὸ συνθετ. *bho- θεωρεῖται ὑπὸ τινῶν πρῶμα προσλαμβάνοντων συνήθως ὑπὸ ὀνομάτων ζῴων.

ἐλάφοσ-σοίη, ἡ (ἐλαφος+σοῖω)· ἡ θήρα ἐλάφων.

ἐλαφρία, ἡ· ἐλαφορτία, κουφότης || ἀπεριοκείψια, ἀβουλία. Ἐκ τοῦ

ἘΛΑΦΡΟΣ, ἄ, ὄν καὶ -ός, -όν· ἐλαφρός κατὰ τὸ βάρος (λατιν. levis), ἀντιθ. τῷ βαρὺς || μτγρ. ἐλαφρός, οὐχὶ φορτικός, οὐχὶ βαρῦς, εὐκόλος: ἐν ἐλαφρῶ ποιοῦμαι=δεωρῶ τὴ εὐκόλον.— ἐπίρ. ἐλαφρῶς=ἐλαφρῶς, εὐκόλως.— || εὐκίνητος, εαθέλτος, ἐλαφρός, ταχύς, ἐνεργητικός, δραστήριος || οἱ ἐλαφροί =οἱ ἐλαφρῶς ὠπλισμένοι στρατιῶται (λατιν. levis armatura). — || μτγρ. ὁ ἐλαφρῶς σκεπτόμενος, φ-

λαφρόνους, ἀπερίσκεπτος, «ελαφρόμυαλος, δμυαλος».

Ἔτυμ.: ελαφρός (ιαπ. (e)ləgvrhro-s' (*e)ləgvrhro-s' παλ-γερμ. lungar (γοργός), ° Ἀγγλοσαξ. luntze ἐπίρ. (ταχέως) ° πρβλ. Ζενδ. συγκρ. rənjyah- (ταχύτερον), βπερθ. rənjīsta-, ἐκ ρίζ. ləgwh- (= τρέχω) ἐν τῷ σανακρ. rəhatē (σπεύδω), Ζενδ. rənjāiti (ἐνεργῶ ταχέως) βλ. καὶ ελαχύς.

ελάχιστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ συγκρ. ελάσσω (ἀμικρότερα παραθετ. τοῦ ελαχύς) ° ὁ μικρότατος (ἀντίθ. τῷ μέγιστος), ὁ ελάχιστος ἢ ὁ ελαχίστης ἀξίας, ὁ χειρίσιος.—τὸ ελάσιον ὡς ἐπίρ.=κατ' ελάχιστον ὄριον, τοῦλάχιστον οὕτω ὡς ἐπίρ. κερτὰ καὶ τὸ οὗδ. πληθ. ελάσιστα.— Ἐντεῦθεν ἐσηματίσθη νέον συγκρ. ελαχιστότερος=μικρότερος τοῦ ελαχίστου., καὶ ὑπερθ. ελαχιστότατος=ὁ ελάχιστος τῶν ελαχίστων, ὁ σφόδρα ελάχιστος.

ελάχου, ἄορ. β' τοῦ λαγγάνω.
ελάχου-πτέρυξ, -υγος, ὁ, ἡ (ελαχύς+πτέρυξ) ° ὁ ἔχων μικράς πτέρυγας ἢ ἐπὶ ἰχθύων, ὁ ἔχων μικρά πτερύγια.

ΕΛΑΧΥΣ, -εια, -ύ· μικρός, ὀλιγός, βραχύς ἢ εὐτέλης, πενιχρός, ἀνάξιος λόγου ἢ ἐπικ. λ., εἰς τῆς σηματούθησαν τὰ παραθετ. ελάσσω, ελάχιστος.

Ἔτυμ.: θηλ. ελάχεια ὀρθότη. τοῦ ελαχεια' συγκρ. ἰων. ελάσων, ἀττ. ελάττων (*ελαγγων ἀντὶ *ελεγγων κατὰ τὸ ελαχύς' πιθαν. ἐκ ρ. legwh ἢ legh (εἶμαι μικρός, ὀσήμενος), ἀνευ ἐρρίνου φθόγγου, ὡς ἀποδεικνύει τὸ λατιν. levis (<*legvis), σανακρ. συγκρτ. rəghzyān, ləghzyān, ἱθόθ. ləgh- (ἀδύνατος, μικρός), κατὰ μεταπτώσιν *logwh- κατὰ τήνας καὶ τὸ ἑλλ. ελαχύς περιέχει ὡς τὸ *logwh-, σανακρ. rəghūh, ləghūh (ταχύς) (<*loghūs ἢ *leghūs ἢ *loghūs, Διθ. leghvas, leghvus, (ελαφρός), Γοθθ. leihts x- ā. ἐν συμφυρμῇ μετὰ τῆς ρ. ləgwh (τῆς ὑπαρχούσης ἐν λ. ελαφρός κ.α.).

ελάω, σπέν. ποιητ. ἐν ἀντὶ ελαύνω ἐπικ. ἀπρφ. ε-λάω, κρτ. ελαον, ελαω. Βλ. λ. ελαύνω.

Ἔτυμ.: ελάω, ἀττ. μέλλ. ελώ, γ' πληθ. Ὀμ. ελώσει, παθ. πρκ. Ὀμηρ. ελήλαται, ὑπερσ. ελήλατο ε-λαύνω (<*ελαυν-ω ἐκ τινος ὀνόμ. *ελαυνός, *ελα-φν-ος (=ὀδηγός) ελάω; λατ. alacer (ζωηρός, ὀξύς), Γοθθ. aljan, ἱρλ. eialm (<*exlājō) = φεύγω, ιαπ. *ela- (ἐρεθίζω, διεγείρω).

ΕΛΑΘΟΜΑΙ, εἰδομαι, ἀποθ. ἐπιδυμῶ σφόδρα, ποθῶ ἢ εὐχομαι νά ἀποκτήσω τι, ἀγωνίζομαι διὰ τι, ἐπιδιώκω τι, ἐπορθαλμῶ τι.

Ἔτυμ.: εδομαι, ἑμνηρ. εἰδομαι' ἐπ. εἰδωρ, τό, εδωρ' εδομαι (*ελ-δο-, ἐκτετ. κατὰ ἐν -δ- τῆς ρίζ. vel- (=ἐκλέγειν, θέλειν) ἐν τῷ σανακρ. v[ə]l[ə]tē' (ἐκλέγω), Ζενδ. var- (ἐκλέγω), σανακρ. vāra (ἐκλόγη), λατ. volo velle (θέλω, ἐπιθυμῶ), gail. *xlp. gvell (ἐπιθυμητός) (<Κέλτ. *vello-, *vel-no-), Γοθθ. waijan, παλ-Γερμ. weilan (θέλειν), Γοθθ. waijan, παλ-Γερμ. wellan (ἐκλέγειν), Διθ. vēlyti (εὐχομαι), ra-vell (θέλει), villis (ἐλπής), vilus (ἐλπίζω), παλ-ελαυ. veleti (διευθετῶ), voliti (προτιμῶ), Δωρ. λῶ, λῆ (*Flη- βλ. λ.)' πρβλ. τήν ἐπέκτασιν δι' ἑνός -p- ἐν τῷ ἔλπω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ελῶρ, **εἰλῶρ**, τό, ἀκλ. ἐπιδυμία, πόδος ἢ εὐχή.
ελε, ἐπικ. ἀντὶ εἶλε, γ'. ἐν ἄορ. β' τοῦ αἰρέω.

ελαίρω, ποιητ. ἀντὶ ἐλεέω' συμπαθῶ, οἰκτείρω, λυποῦμαι.

ΕΛΕΑΣ, ἄντος, ὁ· εἶδος γλαυκός.— [Ἰσως συγγ. τῆς εἶλα, ἡ=καλαμοδότης, πιηθὸν ζῶν ἐπὶ τῶν καλάμων περὶ τὰ ἔλη; λατιν. olor (<*elior).]

ελεγεία, ἡ=ελεγος, ἐλεγειακὸν ποίημα.

ελεγείον, τὸ (ελεγος) ° δότιχον (ποίημα ἐκ δύο στίχων), εἰς ἑνός ἑξαμέτρου καὶ ἑνός πενταμέτρου στίχου τὸ μέτρον τῆς ἐλεγείας.— Κατὰ πληθ. τὰ ελεγεία=ελεγεία, ελεγος, ἐλεγειακὸν ποίημα.

ελεγείος, α, ον (ελεγος) ° ἐλεγειακός, ἀνήκων εἰς τὴν ἐλεγείαν.

ελέγω, δωρ. ἀντὶ ἐλέγου, β' ἐν. παθ. κρτ. τοῦ λέγω.

ελεγγίς, -εως, ἡ (ελέγχο) ° ἀνασκευή, ἐξελέγγις, μομφή.

ελεγος, ὁ· θρηνητικὸν ᾄσμα, θρηνηλογία (ἀρχικῶς μὲν ἀσχήτως πρὸς τὸ μέτρον, βραχύτερον δμως ἀπαραιτήτως ἐν ἐναλλαγῇ ἑξαμέτρων καὶ πενταμέτρων): — [κυρ. ελεγος ἐλέγετο ἄσμα ἀζόμενον συνοδείᾳ αὐλοῦ· εἶναι ἀσιτικῆς. Ἰσως Φρυγικῆς, προελεύσεως πρβλ. Ἄρμ. elegn- (αὐλός, κυρ. κάλαμος)].

ελεγχίη, ἡ (ελέγχο) ° δνειδος, ὕβρις, μομφή.

ελεγχής, ἐς (ελέγχο) ° ὑποκείμενος εἰς ἐλεγχον, ἀξιος ἐλέγχου, ἐπαίσχυντος, ἀναιδής ἢ κυρ. δειλός, ἀνανδρος.— Ἀνώμαλ. ὑπερθετ. ἐλέγγιστος.

ελεγχος (Α), τὸ (ελέγχο) ° μομφή, δνειδος, ἀτιμία, αἰσχύνη ἢ κάκ' ἐλέγχα=κακά ὄνειδη (β' ὕμας αὐτοῦς).

ελεγχος (Β), ὁ (ελέγχο) ° μέσον ἐλέγχου, μέσον ἀποδείξεως ἢ δοκιμῆ, πείραμα ἢ βάσανος, κριτήριον, λατιν. argumentum ἢ ἀνασκευή, ἀναίρεσις.— ἢ ἀνάκρισις, ἐξέτασις, βάσανος. Ἐκ τοῦ

ΕΛΕΓΧΩ, μέλ. -ξω ἄορ. α' ἤλεξα.— Παθητ., ἄορ. α' ἠλέγχθη' π.κ. ἐλήλεμαι' κατασχύνω, ὄνειδίζω, ἀτιμάζω.— ἢ ἐξελέγχο (ἀνακρίνω) διὰ νά καταπέσω τινά, καταπέθω ἢ ἀνασκευάζω, ἐξελέγχο, ἀναιρῶ (λατιν. arguere) ἢ ἐπὶ ἀποδεικτικῶν ἐπιχειρημάτων, ἀνασκευάζω, ἀναιρῶ ἢ ὡς ἐπιπλήττω, μὲμφομαι, κατηγορῶ. 2) ἐξετάζω, ἐρωτῶ, διαμφισθιτῶ ἢ ἐξελέγχο, βασανίζω, ἀποδεικνύω, ἐπιβεβαίω.

Ἔτυμ.: θεωρεῖται συγγ. τῷ σανακρ. ləghati (τραυματίζω, θλάπτω, κλπ.). ἱρλ. lēim (<*leimnen-)=ἄλω, πῆδημα, μεσο-γερμ. lingen (προχωρῶ), Λατ. langāt (ὑβρίζω) ελαφρός (ἐκ ρ. ləgwh), καίτοι θά ἀνεμένε τις μάλλον *ελέμω.

ελε-δεμνάς, ἡ (*ελω+δεμνιον) ° ἡ καταστρέφουσα τὰ κλινικοκαδιόματα.— **ελε-δεμνάς**, ἡ (ελαύνω+δεμνιον) ° ἡ ἐκδιώκουσα ἐκ τοῦ στρώματος.

ελεῖν, ἐπ. ἀντὶ ελεῖν, ἄπρφ. ἄορ. β' τοῦ αἰρέω.

Ἔτυμ.: ελεῖν' ποιητ. ἔλωρ, τό, πληθ. ἔλωρα, ἐπ. ἐλόριον (=ἀροπαγμα, ἄγρο) κατὰ τήνας δὲν εἶχεν ἐν ἀρχῇ F πρβλ. Γοθθ. saljan (προσφέρω θυσίαν), Ἀγγλ. σαξ. sellan (δίδω), (πρβλ. ἄγγλ. to sell=πωλῶ), παλ-Γερμ. sellaim (λαμβάνω) ἄξ ιαπ. ρ. sel- (λαμβάνειν).

ελεεινός, καὶ παρὰ τοῖς ἀττ. ποιητ. **ελεεινός**, ἡ, ὄν (ελεος) ° ἀξιος ἐλέους, ἀξιολύπητος, οἰκτρός, ἀξιος συμπαθείας ἢ γενικῶς, ἀξιοθρήνητος, ὀδλιός, ἐλεεινός, κακορρικός.— Ἐπίρ. ελεεινῶς, ποιητ. ἐλεεινῶς=κατὰ οἰκτρόν (ελεεινόν) τρόπον ἢ ὡς ἐπίρ. κερτὰ ὡς καὶ τὸ οὗδ. πληθ. ελεεινά.

ελεέω, μέλ. -ήσω (εἶλος) ° αἰδοῦμαι ἐλεος (οἰκτον, συμπάθειαν) διὰ τίνα, οἰκτείρω τινά, δεικνύω συμπάθειαν εἰς τίνα, εὐσπλαχνίζομαι τίνα.

ελεημοσύνη, ἡ; οἰκτος, ἐλεος, συμπάθεια, εὐσπλαχνία. Ἐκ τοῦ

ελεημων, ον, γεν. -ονος (ελεέω) οἰκτῆρων, εὐσπλαχνικός.

ελεητός, -ύος, ἡ, ἰων. ἀντὶ εἶλος' οἰκτος, εὐσπλαχνία, συμπάθεια.

ελεῖθια, ἡ=Εἰλεῖθια (βλ. λ.).

ελεῖν, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ αἰρέω. [δι' ἔτυμολ. ελ. ελεῖν].

ελεεινός, ἀττ. ἀντὶ ἐλεεινός.

ελειο-θάτης, -ου, ὁ (ελεος+θαίνω) ° ὁ περιπατῶν ἢ κατοικῶν εἰς τὸ ἔλη.

ελειος, ον καὶ -α, -ον (ελος) ° ὁ ζῶν εἰς τὰ ἔλη, ὁ φυόμενος ἢ αὐξανόμενος εἰς τὰ ἔλη.

ελεψάμην, μέσ. ἄορ. α' τοῦ λείβω.

ελεκτο, γ' ἐν. παθ. ἄορ. β' τοῦ λέγωμαι = κερταί, εὐρίσκομαι.

ΕΛΕΛΕΥ ἢ ἐλελεεῦ, ὅς τὸ ἀλαλά' δυνατὴ κραυγή. Κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. (βρ. 364) «ἐπιφθεγμα πολεμικόν' οἱ προσιόντες γὰρ εἰς πόλεμον τὸ ἐλεεῦ ἐφώνον μετὰ τίνος ἐμμελοῦς κινήσεως...»

ελελήθεε, ἰων. γ' ὑπερσ. τοῦ λανθάνω.

ελελίω (Α) μέλ. -ξω ἐπ. ἄορ. α' ἐλέλιξα, παθητ. ἐλελίχθη' γ' ἐν. παθητ. ὑπερσ. (μετὰ σημασ. ἄορ.) ἐλέλικτο.—ἐπικ. ἐπέκτετ. τύπος τοῦ ἐλίσσω' περιστρέφω, περιδινῶ.— ἢ ἐπὶ στρατιωτῶν, τοὺς κάμνω νά σουτραφοῦν, τοὺς περιουσιάζω.— ἢ γενικῶς, κάμνω τινά νά τρέμῃ ἢ νά σείεται.— Παθητ., σείομαι, τρέμω.— **IV** Ἐν τῷ μέσ. σημ. καὶ σουτρώω ἑμαυτόν.

Ἔτυμ. : σανασκρ. rē'jati (κλονίζω), rē'jatē (πηδᾶν, τρέμειν), παλ.-ιρλ. lōig, lōeg (μόσχος) <καλι. *lōigo=πηδητής, Γοθ. laikan (ἀναπηδῶ), laiks (χορός), παλ.-Νορβ. leika (παίζω), leikr (παιδιά) ἔξ ιαπ. β. loig, lig.—Ποιητ. ἐλελίχθων (= ὁ σείων τῆ γῆν) <*ἐλελιγ-+χθών.

ἐλελίω (B)· μελ. -ξω· ἄορ. α' ἠλέλιξα· κρουγάζω ἐλελεῦ, ἐγειρω τὴν πολεμικὴν κρουγῆν || ἐγειρω δυνατόν κρουγῆν.—[τῆ κρουγῆ ἐλελεῦ εἶναι ὀνοματοπεποιημένη λέξις, κρουγῆ πολέμου ἢ λύπης].

ἐλελίκτο, γ' ἐνικ. παθ. ὑπερσ. (μετὰ σημασι. ἄορ.) τοῦ ἐλελίω (A).

ἐλελίθη, ἐπικ. γ' ἐν. παθητ. ἄορ. α' τοῦ ἐλελίω (A). **ἐλελί-χθων**, ον, γεν. -ονος (ἐλελίω + χθών)· ὁ σείων τὴν γῆν.

ἐλελόχγειν, ὑπερσ. τοῦ λαγχάνω. **ἐλένας**, ἡ (ἐλεῖν + ναῦς καὶ δωρ. νᾶς)· ἡ καταστρέφουσα (κατ' ἄλλους συλλαμβάνουσα) πλοῖα, ἐπιθ. τῆς Ἐλένης, μεθ' ὑπαινιγμοῦ τοῦ ὀνόματός της.

ἐλεός-θρεπτος, ον (ἐλος+τρεφω)· ὁ τρεφόμενος (αὐξανόμενος) εἰς τὰ ἔλη.

ἐλέων, ἐπικ., ὡς τὸ ἐλεεινόν· οἰκτρῶς, «δλιβερά». **ἘΛΕΟΨ**, δ, καὶ ἐλεόν, τό· μαγειρικὴ τράπεζα, κρεατοσάνιδον. [πρὸλ. ἐλάτρος (= δοκιμαστής ποτῶν, προχέουσις)· ἐλεοδύτης (= ἐπιστάτης τῶν ἱερῶν ἐορτῶν ἐν Δήλῳ)· ἀγνώστου ἔτυμου].

ἘΛΕΟΣ, -ου, δ, ὡς τὸ ἔλεος, γεν. -εους· οἶκος, συμπάθεια, οὐμπόνια.— || ὀντικείμενον συμπάθειας, πράγμα ἄξιον οἴκτου.— [πρὸλ. νηλεῆς = ἀνηλεής· ἐλεεινός, ἄτι. ποιητ. ἐλεεινός, ἐλέων, ἐλέως, ἐλεαίρα, ἐλεήμων, ἐλεημοσύνη (βλ. τὰς λ. λ.)· ἀβεβ. ἔτυμολ.].

ἐλέ-πόλις, ποιητ. **ἐλέ-πολις**, -ε, γεν. -ιδος καὶ -εως (ἐλεῖν+πόλις)· ἡ καταστρέφουσα πόλις, ἡ κυριεύουσα πόλις || ἐπιθ. τῆς Ἐλένης μεθ' ὑπαινιγμοῦ πρὸς τὸ ὄνομά της.

ἐλέσθαι, ἄπρφ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ αἰρέω. **ἐλετός**, ἡ, ὄν (ἐλεῖν)· ὄν δύναται τις νὰ λάθῃ ἢ νὰ συλλάθῃ, ληπτός.

ἐλευθερία, ἰων. -ίη, ἡ (ἐλεύθερος)· ἐλευθερία, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τινος πράγματος.

ἐλευθερίος, ον (ἐλεύθερος)· ὁ φερόμενος (ὀμιλῶν ἢ πράττων) ὡς ἀνδρῶπος ἐλεύθερος, ὁ ἐλευθεριάζων τούς τρόπους, εἰλικρινής (λατιν. liberalis) || κυρ. ὁ γενναιοδωρός, ὁ δίδων ἀπειδῶς. Ἐὶ ἐλευθέριος ἔχει πρὸς τὸ ἐλεύθερον οἷαν σκέτιν ἔχει· τὸ liberalis πρὸς τὸ liber.— || Ὡς ἐπιθ. τοῦ Διός, ὁ ἐλευθερωτής, λυτρωτής. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐλευθεριότης, -ητος, ἡ· ἡ ἐλευθερία τοῦ πνεύματος (τεῦ φρονήματος), μεγαλοδωρία, γενναιοδωρία.

ἐλευθερίως, ἐπικρ. τοῦ ἐλευθέριος· συγκρ. -ιώτερον, ὑπερθ. -ιώτατα.

ἐλευθερό-παις, -παιδος, δ· ὁ ἔχων ἐλεύθερα τέκνα.

ἘΛΕΨΘΕΡΟΣ, α, ον, καὶ ἄτι. -ος, -ον (λατιν. liber)· ἐλεύθερον ἡμαρ=ἡ ἡμέρα τῆς ἐλευθερίας || τὸ ἐλεύθερον = ἡ ἐλευθερία 2) ἐλεύθερος ἢ ὁ ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τινος πράγματος. 3) ἐπὶ πραγμάτων, ἐλεύθερος, δηλ. ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὴν διάθεσιν παντός, προσιτός εἰς πάντας.— || Ὡς τὸ ἐλευθέριος (β βλ.), ὁ ἐμπροσθὼν εἰς ἐλεύθερον ἄνδρα, ὁ φιλελεύθερον φρονημάτων (λατιν. liberalis).

Ἔτυμ. : ἐλεύθερος (*κρητ. ἐλούθερος) = λατ. liber-era (*louberos, πρὸλ. ἰταλ. *louferos, πρὸλ. παλ.-λατιν. ioeberfātem, leiber, fal. loferā (liberta), παλ.-ολλυ. ljudtje, ljudtje, λεττ. l'audis (λαός), παλ.-γερμ. liut, ἀγγλ.-σαξ. lēod (λαός), leudis (ἐλεύθερος ἀνδρῶπος)· ἐλεύθερος καὶ lizer σμη. κυρ. οὐμπολιτής, ἐπέθεθον σμη. ἐλεύθερος ἀνδρῶπος ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τοὺς ὑποδούλους πληθυσμούς· παλ.-ολλυ. ljudtje (=ἄλλ. *λευθος) liudm. πρωταρχικῶς· γενεὸν, γέννησις, πρὸλ. γοιθ. liudam (αὐξάνω), σανασκρ. rō'dhati, rō'hati, Ζεῦδ. raodaiti (αὐξάνω), λατιν. liberi = adulescentes = τὰ τέκνα. Liber κυρ. = θεός τῆς γεννησίως καὶ τῆς φυτείας ἐν Ἰταλίᾳ || ἐν πάσι τοῖσις ὑπέκκειται ιαπ. β. (e)leudh (= αὐξάνω)· Βλ. καὶ ἐλεύθω ἐν λ. ἐλεύσομαι.

ἐλευθερο-στομέω, μελ. -ήσω· ὀμιλῶ ἐλευθέρως, μετὰ παρηρησίας. Ἐκ τοῦ

ἐλευθερό-στομος, ον (ἐλεύθερος + στόμα)· ὁ ἐλευθέρως καὶ μετὰ παρηρησίας ὀμιλῶν.

ἐλευθερο-ουργός, ὄν (ἐλεύθερος+ἔργον)· ὁ βαδίζων γαύρως (περὶ ἔππου), ὁ ποιῶν ἐλευθέρας κινήσεις.

ἐλευθερόω, μελ. -ώσω (ἐλεύθερος)· ἐλευθερώνω, ἀπαλλάσσω, παραδίδω || ἀπαλλάσσω τινὰ μομφῆς (ψόγου), ἀδῶνων.

ἐλευθέρος, ἐπικρ. τοῦ ἐλεύθερος.

ἐλευθέρωσις, -εως, ἡ (ἐλευθερώ)· ἐλευθέρωμα, ἀπελευθέρωσις, ἀπαλλαγὴ.

Ἐλευθός, -δος καὶ κατὰ συναρτ. -οῦς, ἡ=Εἰλεθυνα.

Ἐλευσίη ἢ **Ἐλευσίς**, -ῖνος, ἡ· ἀρχαία πόλις τῆς Ἀττικῆς, ἀφιερωμένη ἐν τῇ **Δημητέρα** καὶ **Κόρην** (**Περσεφόνη**), καὶ σήμερον ἐστὶ οὕτω ὀνομαζομένη.— Ἐπικρ. **Ἐλευσινάδες**=εἰς Ἐλευσίνα, **Ἐλευσινόθεν**=ἐξ Ἐλευσίνος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

Ἐλευσίνιος, α, ον· κάτοικος τῆς Ἐλ., ἐξ Ἐλευσίνος καταγόμενος.

ἐλευσις, -εως, ἡ· ἀφιξις, ἐρχομός || ἡ παρουσία, ἡ ἐμφάνισις τοῦ Χριστοῦ. Ἐκ τοῦ

ἐλεύσομαι, μέλ. τοῦ ἐρχομαι· ἐν τῇ ἀττ. ὁμοῦ διαλ. εὐχρηστότερος τούτου ἦτο ὁ τύπος **εἰμι**.

Ἔτυμ. : ἐλεύσομαι ἔξ ἐνεστ. ἐλεύθω (= ἐρχομαι)· ἐπικρ. ἄορ. ἤλυθον, ἄπρφ. πρκ. εἰλήλουθα, εἰλήλουθμεν, ἄτι. ἐλήλυθα, ἐληλύθαμεν· Κατὰ τινὰς ἐν τῷ ἄορ. ἤλυ-θον ἔρχομεν ἐπέκτασιν κατὰ ἐν -θο- τῆς βίβ. ἤλυ-πιστοποιουμένης ἐν τῷ α' πληθ. τοῦ ἄτι. πρκ. ἐλήλυ-μεν, β' πληθ. ἐλήλυ-τε, ὡς ἐν τοῖς : ἐπ-ἤλυ-τος, ἐπληλύτης, προσ-ἤλυ-τος, ἐπ-ἤλυς.— Ὑπὸ τινῶν συσχετιζόντων τῶ σανασκρ. rō'dhati, Γοθ. lindan (αὐξάνω) κ. ἄ. (ῆ βλ. ἐν λ. ἐλεύθερος), ἔξ ιαπ. β. (e)leudh (αὐξάνω, ἀναβαίνω)· κατ' αὐτούς ἄλλως τε βασικῆ σημασι. τοῦ ἐλεύθω ἦτο ἡ τοῦ ἀναβαίνω, ἡ δὲ ρίζ. βίβας eluudh· ἀρχικῶς, κατ' αὐτούς, ἐσήμ. ἐξέρχομαι, ἀποκαλύπτομαι (ἐπομένως τὸ ἐν Κρήτῃ ἐνεργ. ἐλεύσομαι=παράγω).— Ὁ ἄορ. ἤλυθον προήλθεν ἐκ συμφορῶν τοῦ (δωρ.) ἦνθον (ἐκ β. ιαπ. enedh- endh, πρὸλ. σανασκρ. adhanan=ὄδος, andhati = ἵεσται), τοῦ ἄπρφ. πρκ. ἦνοθε (ἐν τοῖς ἐν-, ἔπεν-, ἀν-ἦνοθε) καὶ τοῦ ἐπ. ἄορ. ἤλυθον· κατ' ἄλλους ἦττον ὀρθῶς, ἤλυθον (<ἦρθον (ἄορ. τοῦ ἐρχομαι, σανασκρ. [schāti]) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἤλυθον.

ἐλεφαίρομαι, ἀποθ.· ἐξασπῶ διὰ μεταίων ἐλπίδων || ὅθεν γενικῶς, ἀπατῶ, γελῶ || καταστρέφω. Κυρ. ἐλέγετο ἐπὶ τῶν ψευδῶν ὄνειρων μετὰ ὑπαινιγμοῦ πρὸς τὸν ἐλέφαντα καὶ τὴν ἐλεφαντίνην πύλην (ἔξ ἧς καὶ δ' ἦς ἐθεωροῦντο τὰ διεира ταῦτα ἐρχόμενα).

ἐλεφαντίνιος, α, ον καὶ ἐλεφαντίνιος, ον (ἐλέφας)· ἐξ ἐλεφαντοστοῦ κατασκευασμένος, «φιλντισένιος», λατ. eburneus.

ἐλεφαντό-δετος, ον (ἐλέφας+δέω=δέω)· ὁ δεδεμένος (κεκοσμημένος) δι' ἐλεφαντοστοῦ, πεποικιλμένος με παραστάσεις ἐξ ἐλεφαντοστοῦ.

ἐλεφαντο-μάχη, ἡ (ἐλέφας+μάχομαι)· μάχη ἐλεφάντων, μάχη πρὸς ἐλέφαντας.

ἘΛΕΨΘΑΣ, -αντος, δ· λατ. elephas, τὸ γνωστὸν ζῶον.— || ὁ χαυλιόδους τοῦ ἐλέφαντος, ἐλεφαντοστοῦν (λατιν. ebur).

Ἔτυμ. : πρὸλ. συγγ. Αἰγ. ἄβ, ἄβι, κοπιτικόν εβου, εβου (=ἐλέφας, ἐλεφαντοστοῦν)· τὸ ἐν ἀρχῇ ὁμοῦ ἐλ- δὲν προέρχεται ἐκ τοῦ ἀραβικοῦ ἄβρου al, ἀλλὰ μάλλον ἐκ τοῦ ιαπ. *el- (κέρως), οὕτω ἐλ-εφαντ = λατ. corneum ebur (βλ. καὶ τὰς λ. λ. ἐλαφος, ἑλλός).

ἐλεψα, ἄορ. α' τοῦ λέπω.

ἔλη, ἡ=εἰλη, ἀλέα· ὁ καύσων ἢ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

ἔλη, γ' ἐν. ὕποτ. τοῦ ἐνεργ. ἄορ. ε', ἡ β' ἐν. ὕποτ. τοῦ μέσ. ἄορ. β' τοῦ β. αἰρέω.— ἔληαι, ἰων. ἀντι ἔλη, β' ἐνικ. ὕποτ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ αἰρέω.

ἐληλάκα, ἐληλάμαι, ἐνεργ. καὶ παθητ. πρκ. τοῦ ἐλαύνω.

ἐληλάται, =το, γ' ἐνικ. παθητ. πρκ. καὶ ὑπερσ. τοῦ ἐλαύνω.

ἐληλέγμαι, παθητ. πρκ. τοῦ ἐλέγω.

ἐληλέδατο, ἀντι ἐλήλαντο, γ' πληθ. ὑπερσ. τοῦ ἐλαύνω.

ἐλλίγιμαί, παθητ. πρκ. τοῦ *ἐλλίσσω*.
ἐλλήλυθα, πρκ. τοῦ *ἐρχομαι*.
ἐλήφθην, παθητ. ἀορ. α' τοῦ *λαμβάνω*.
ἐλθε, -έτω, Πρωστ. ἀορ. β' τοῦ *ἐρχομαι*.
ἐλθεῖν, ἐπ. *ἐλθέμεν*, -έμεναι, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *ἐρχομαι*.

ἐλίγδην, ἐπίρ. (*ἐλλίσσω*)· περιστροφάδην, κατὰ περιστροφικόν τρόπον.

ἐλιγμα, -ατος, τό (*ἐλλίσσω*)· τὸ περιτυλιγμένον, τὸ τύλιγμα ἢ βόστρυχος, πλόκαμος.

ἐλιγμός, ὁ (*ἐλλίσσω*)· ὁ περιελιγμός, περιστροφή, στριφογύρισμα, ουστροφή, περιδίνοις ἢ κυρ. περὶ κάμψως ὁδοῦ, ὡς ἐπὶ τοῦ λαβυρίθου.

ἐλικ-ἀμπυξ, -υκος, ὁ, ἡ (*ἐλιξ*+*ἀμπυξ*)· ἐστεφανωμένος διὰ περιελισσομένης ταινίας τοῦ μετώπου (ἢ διὰ κυκλοστερεῶς ταινίας).

ἐλικο-βλέφαρος, ὄν (*ἐλιξ*+*βλέφαρον*)· ἡ ἔχουσα βλέφαρα κινούμενα ταχέως (γοργῶς), ἡ ἔχουσα ζωηρούς ὀφθαλμούς, ρίπτουσα ταχὺ βλέμμα.

ἐλικο-δρόμος, ὄν (*ἐλιξ*+*δρομαίον*)· ὁ τρέχων ἐλικοειδῶς, ουστροφόμενος.

ἐλικτός, ἡ, ὄν (*ἐλλίσσω*)· γυριστός, συνσοτραμμένος, πλεκτός.

ἑλικών, -ώνος, ὅ· τὸ γινωσκτὸν ἄρος τῆς Βοιωτίας. Ἔρα τῶν Μουσῶν.

ἑλικόνιος, α, ὄν· τοῦ ἑλικωνίου.

ἐλικ-ὠψ, -ωπος, ὁ, ἡ (*ἐλιξ*+*ὠψ*)· ὁ ἔχων εὐστρόφους (ζωηρούς περιστροφόμενους) ὀφθαλμούς, ὁ ἔχων γοργόν τὸ βλέμμα ἢ ἠγλ. *ἐλικῶνιτις*.

ἔτυμ.: διὰ τὴν ἐτυμολ. ἑλ. *ἐλλίσσω*· κατὰ τοὺς ἀρχαίους τραυματίους καὶ τινὰς τῶν νεωτέρων *ἐλίκωπες*=μελανόφθαλμοι, πρὸς. παρ' Ἰουχ. *αἰλιξ*... *μέλας*· *ἐλίκωπες*=μελανόφθαλμοι· *ἐλικόν*... καὶ *μέλας*.—Κατ' ἄλλους *ἐλίκωπες*=οἱ ἔχοντες λάμπους (ἀστραπηβόλους) ὀφθαλμούς, ἕκ. β. ἑλ-, πρὸς. *σέλας*=λόμφις. Κατ' ἄλλους τέλος *ἐλίκωπες*=κόγχοι (ὀφθαλμῶν) τοξοειδῶς κεκαμμένοι.

ἐλίνω ἢ **ἐλίνω**, μελ. -ήνω· ἀορ. α' *ἐλίνωσα*· ἰων. ῥήμα· ἀναπαύομαι, ἄγω ἡουχίαν (εἰρήνην) ἢ ἀποκοιμῶμαι.— ἢ εἶμαι ὀκνηρός.

ἔτυμ.: κυρ. *ἐλίνω*= μένω ἀκίνητος, ὀδρανῶ πρὸς. Ἰουχ. *αἰλίναμι*· *τραπέομαι*, *λιάζομαι* (=μετατρέπομαι, ὀπομακρύνομαι, καταβάλλομαι), Ροθ. *afllinna* (προχωρῶ), ἀγγλοξ. *linna* (ἀποχωρίζομαι), παλ-γεμν. *billinna* (προχωρῶ, ὑποχωρῶ) (-*inn*-(-*nn*-), *saenkr.* *lināti, līyate* (συγκολλῶμαι)· βλ. καὶ τὰς λ. *ἀλίνειν*, *λεῖω*.

ἑλιξ (Α), -ίκος, ὁ, ἡ (*ἐλλίσσω*)· ἐπιθ.· ἐλικτός, περισσοτραμμένος, κεκαμμένος, ἐλικοειδής ἢ ἐπιθ. τῶν ὁσῶν, πηκῶς λόγῳ τοῦ ἐλικοειδοῦς σχήματος τῶν κεραιῶν τῶν.

ἔτυμ.: ὡς ἐπιθ. ἐν τῇ ἡμέρ. φρ. *ἐλικας* (βοῦς) κ.τ. ἀντὶ **ἐλικόποδος* ἢ **ἐλιξόποδος βοῆς*· πρὸς. καὶ τὸ ἔμψ. (νῆς) *ἀμφιέλισσα*· *ἐλική* (=ἑλιξ, σπειρα)· *ἐλλίσσω* (= *ἑλλίσσω*), ἀπ. ἐλίττω, ἀπρφ. ἀορ. *ἐλίξαι*, ἰων-απ. *εἰλίσσω* (= *ἑλλίσσω*)· ἕκ. β. *vel-* (περιστρέφω)· βλ. λ. *εἰλῶ*.

ἑλιξ (Β), ποιητ. *εἰλίξ*, -ίχος, ἡ (*ἐλλίσσω*)· πᾶν τὸ ἐλικοειδές, τὸ περισσοτραμμένον ἢ «βραχιόλι», ψέλιον, ἐνώπιον («κοουρακί»).— στράβιλος, δίνη, ἀνεμοστρόβιλος, λατιν. *vortex*· *ἐλικες στεροπής*=λάμπεις (ἀστραπαί) διακλαδιζομένου κερανοῦ.— ἑλιξ κλήματος (κοιν. ψαλιδα) ἢ κισοῦ ἢ σπειρα ὄψεως ἢ βόστρυχος κόμης.

ἐλιξό-κερας, -ωτος, ὁ, ἡ, οὐδ. -ων (*ἐλλίσσω*+*κέρας*)· ὁ ἔχων ἐλικτὰ (συνεσοτραμμένα) κέρατα.

ἐλιπον, ἀορ. β' τοῦ *λείπω*.

ἐλισσόμεν, ἐπ. ἀπρφ. τοῦ *ἐλλίσσω*.

ἑλίσσιον, ἀπ. -τίω, ἐπ. καὶ ἰων. *εἰλίσσω*· μελ. *εἰλίξω*· ἀορ. α' *εἰλίξα*.— Πηθητ. ἀορ. α' *εἰλίχθην*· πρκ. *ἐλλίγιμαί*· γ' ἐνικ. ὑπερ. *εἰλικτω*—περιστρέφω, τυλίσσω, κυλίω, λατιν. *volvō* ἢ κινῶ ταχέως, στρεφείνω· *πλάταν ἐλλίσσω*=πᾶλλω τὴν κώπην, κωπηλατῶ ταχέως. 2) μτρφ. περιστρέφω ἐν τῇ διανοίᾳ μου, διανοοῦμαι, ὀναπολῶ. 3) ἄμπε. σπεύδω, διάζομαι, περιφέρομαι ταχέως — ἢ Πηθητ. καὶ μέσ. περιστρέφομαι ταχέως, στρέφω τὸ πρόσωπον ἐδῶ καὶ

ἐκεῖ, γύρω, στρέφομαι πρὸς τὸν κόλπον (ἐπὶ τῶν κυμάτων)—πηγαίνω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ («πέρα-δῶδε»), εἶμαι συνεχῶς ἀπιοχολημένος εἰς τι ἢ περιστρέφομαι· ὦραι *ἐλισσόμεναι*=αἱ περιστρεφόμεναι ὦραι. [διὰ τὴν ἐτυμολ. ἑλ. *ἐλιξ*].

ἐλί-τροχος, ὄν (*ἐλλίσσω*+*τροχός*)· ὁ περιστρέφων τὸν τροχόν.

ἐλί-Χρῦσος, ὄν (*ἐλλίσσω*+*χρῦσός*)· φυτὸν ἐκ τῶν ἀναρριχωμένων μετὰ χρυσοῦ ἄνθους. [ἐλι- (<**Feli-*, ἀπ. *εἰλι-χρῦσος* ἢ *εἰλιό-χρῦσος*)].

ἐλκάνω, (ἐλκος)· ἔχω ἔλκος, ἀλγῶ ἐξ αἰτίας ἔλκου.

ἐλκεσί-πέπλος, ὄν (*ἐλκω*+*πέπλος*)· ἡ ἔλκουσα (σύρουσα) τὸν πέπλον, ἡ φέρουσα μακρὰν ἐσθῆτα.

ἐλκε-χιτών, -ωνος, ὁ (*ἐλκω*+*χιτών*)· ὁ ἔλκων (σύρων) τὸν χιτῶνα, ὁ φορῶν μακρὸν χιτῶνα.

ἐλκῶ, μελ. -ήσω, ἐπιτετ. τύπος τοῦ *ἐλκω*· σύρω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, σύρω εἰς δύο, διαχωρίζω.—κακομεταχειρίζομαι, φέρομαι ἀγορῆως. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐλκηδόν, ἐπίρ. (*ἐλκῶ*)· «συρτά, τραθηχτά».

ἐλκηδμός, ἔ (*ἐλκῶ*)· ἀπαγωγή ἢ ἀγορῆκος μεταχειρίσις.

ἐλκημα, -ατος, τό (*ἐλκῶ*)· τὸ ἀποσπασθὲν, τὸ ἀφελκυσθὲν, λεία, (θορά, λάφυρον).

ἐλκο-ποιός, ὄν (*ἐλκω*+*ποιός*)· ὁ ποικῶν ἔλκη, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ δημιουργῇ πληγὰς.

ἑΛΚΟΣ, -εος, τό· πληγὴ, τραῦμα, ἀπόστημα (λατ. *ulcus*).

ἔτυμ.: πρὸς. Ἰουχ. *αἰλίνα*· *τραύματα*· *ἐλκάνω* (=εἶμαι πληγωμένος), *ἐλκος*=σανοκρ. *ulcra* (=πρῆξιμον), λατ. *ulcus, -eris* (<**elcos*)· τὸ δαυὸ πνεῦμα ὁρεῖται εἰς ἀναλογία πρὸς τὸ *ἐλκω*. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐλκῶ, μελ. -ώσω· καθιστῶ τι ἐλκῶδες, πληγῶν.

ἐλκῦδριον, τό· ὑποκρ. τοῦ *ἐλκος*· μικρὰ πληγὴ.

ἐλκύσι, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ *ἐλκω*.

ἐλκυστάζω, θαμιστ. τῶν *ἐλκω*, *ἐλκῶ*· σύρω (τραβῶ) ἐδῶ κί ἐκεῖ.

ἑΛΚΩ, μελ. *ἐλξω*· ἀορ. α' *εἰλίξα*, ποιητ. *ἑλξα*· ἀλλ' ὡς καὶ μελλ. *ἐλκῶσα* (ὡς: ἐξ ἐν. **ἐλκῶσα*)· ἀορ. α' *εἰλκῶσα*· Πηθητ. ἀορ. α' *εἰλκῶσθην*· πρκ. *εἰλκυσμαι*, ἰων. *ἐλκυσμαι*· σύρω, τραβῶ, λατ. *traho* ἢ σύρω (πλοῖον π. χ. ἐκ τῆς ἑρᾶς πρὸς τὴν θάλασσαν, καθέλκω), λατιν. *deducere naves* ἢ σύρω τὸ πτώμα τινος ἢ οὐχίζω, ξεοχίζω ἢ μτρφ. δυσφημῶ, διασύρω, καθάπτομαι τινος 2) τανύω τὸ τόξον ἢ σύρω τὸ ξίφος. 3) ἐντείνω, τεντώνω, ἀπλώνω (ἀνοίγω) πανιά. 4) σύρω ἢ ὑψώνω (σηκώνω) «τῆ ζυγαριὰ» διὰ ζύγιου. 5) κωπηλατῶ· «τραβῶ κουπή».

6) πίνω ἀπνευστί (καὶ ἀπλήτους) ἢ ὡς. *ἐλκω κόρδακα*=χορεύω μὲ μεγάλα θήματα (ἀσέμνως). 7) *ἐλκω βίσιον*=σέρνω τῆ ζωῆ μου, διάγω ἀθλιὰν ζωὴν. 8) ἔλκω πρὸς ἐμαυτὸν, προσελκῶ, κυρ. ἐπὶ τοῦ μαγνήτου. 9) *ἐλκω σταθμόν*=σύρω κάτω (τραβῶ) πρὸς τὸ κάτω) τὸν ζυγὸν ἢ ἀπολῶ. ζυγίω· *ἐλκει πλείον*=ζυγίσει περισσότερο. 10) *ἐλκῶ πλίνθους*=καλουπιάζω πλίνθους («τραβῶ» πλ.)=λατ. *ducere lateres*.— ἢ Μέσων, *ξίφος ἐλκωμαι*=σύρω (μέρος μου, συσφάρομαι. 2) ἔλκω (σύρω) πρὸς τὸ μέρος μου, συσφάρομαι.

ἔτυμ.: *ἐλκω*, ἡμέρ. *ἐλκῶ*, λατ. ἀπρφ. *ἐλκην*· *ὄλκος*, *ὄλκή*, *ὄλκός* (ἐπίθ.=ὁ ἐλκῶν πρὸς ἐαυτὸν)· *ὄλκας*, -άδος· πρὸς. λατ. *ulcus*, ἀγγλ.-σας. *sulph* (ἀροτρον), ἀλβ. *hel'k' hek'* (τραβῶ, ἀποσιπῶ)· ἰαπ. **selq-*, Λαθ. *velkū*, παλ.-σλαβ. *vlēka* (ἐλκω)· βλ. καὶ *ἀλοξ*· ἐν πᾶσι τοῦτοις ὑπάρχειται ἰαπ. β. **velq-* (<**velq-*).

ἐλκ-ὠδης, ες (*ἐλκος*+*είδος*)· ὁμοίος πρὸς ἔλκος, πλήρης πληγῶν.

ἐλκωσις, -εως, ἡ (*ἐλκῶ*)· σχηματισμός ἔλκου, ἐξέλκωσις.

ἐλλάθον, ἐπ. ἀντὶ *ἐλαβον*, ἀορ. β' τοῦ *λαμβάνω*.
ἐλ-λαμπρύνομαι, παθητ. (ἐν+*λάμπω*)· διαπρέπω, ἀποκτῶ διάκρισιν εἰς τι, ἐπιδεικνύομαι, γαυρῶ, καυχῶμαι διὰ τι.

ἐλ-λάμπω, μελ. -ψω (ἐν+*λάμπω*)· λάμπω ἐν τινὶ ἢ ἐπὶ τινος.— μέσων, εἶμαι ἐπιφανής, δοξάζομαι ἐν τινι.

ἑλλανο-δίκαί, -ῶν, οἱ (=ἑλλαν+*δίκη*)· οἱ κριταί

τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων.— II ἐν Σπάρτῃ, εἶδος στρατοδικείου δικάζοντος τὰς μεταξὺ τῶν συμμάχων ἀναφυσμένας διαφοράς.

Ἑλλάς (A), -άδος, ἡ ("Ἑλλην")· πόλις τις τῆς Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα κατὰ τὴν μυθολογίαν ὑπὸ τοῦ Ἑλλήνος.— II τμήμα τῆς Θεσσαλίας, ἐν ᾧ κατοικοῦν οἱ Μυρμιδόνες, καλούμενον καὶ **Φθιώτις**.— III ἔστι καὶ σήμερον, Ἑλλάς.

Ἑλλάς (B), -άδος, ἡ· ἰδιόρρυθμον θηλ. ἐπιθ. τοῦ ἑλληνικός.

Ἑλλάγον, ἐπικ. ἀντὶ *ἐλαγον*, ἀορ. β' τοῦ *λαγγάνω*.
ἐλλέθορος, ὁ (καὶ *ἐλλέβ.*)· λατ. *venatium*· θοτόνῃ χρησιμοποιοιμένη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων πρὸς θεραπευτικῆς παραφοσούνης· *πιθ'* *ἐλλέθορον* = εἶσαι παράφρων (κυρ.=πινε ἐλλέβ.) [ἀθεβ. ἔτυμολ.· κατὰ τινὰς ἐκ τοῦ *ἐλλερα* (πληθρ. οὐδ. παρὰ Καλλιμ.=δεινά, κακὰ) + *-θόρος* πρβλ. *βιβρώσκω*].

ἐλλεδανός, ὁ (εἴλω)· δεσμός κατάλληλος διὰ δόειμον δραγμάτων σταχίων.

Ἑτυμ.: συνάπτεται πρὸς ἰαπ. β. *vel-* (σουφίγγω)· *ἐλλεδανός* (<Ἑλνεδανός, πρβλ. *εἴλω, εἰλέω* <Ἑλν- ἢ <Ἑλνεδανός πρβλ. ἄττ. *εἴλλω* <Ἑ-Ἑλν-*ιω*).

ἔλ-λειμμα, -ατος, τό· ἑλλειψίς, τό ἑλλείπον ἔλ-λειμμα. Ἐκ τοῦ

ἔλ-λείπω, μελ. -*πω*· ἀορ. β' *ἐνέλειπον* (ἐν+λείπω)· ἀφίω ἐντός, ἀφίω ὀπίω, καταλείπω.— II ἀφίω τὴν ἀνεκτέλεστον, παρέρχομαι, παραλείπω.— III ἀμτβ., ἔχω ἑλλειψίν, στεροῦμαι, ἔχω ἀνάγκην τινός, ἔχω ἑλλειψίν τινος (μετὰ γεν.). ὡς. εἶμαι κατώτερός τινος, ὑπολείπομαι τινος. — μετ' ἀπαρ. ὀποτυγχάνω εἰς τό νά πράξω τι. 2) ἀπολ. εἶμαι ἑλλιπής, ὑπολείπομαι, ὀποτυγχάνω, ἀστοχῶ ἢ καθυστερῶ εἰς τὴν πληρωμὴν φόρου.— IV Μέσ. καὶ Παθητ., μένω ὀπίσω, εἶμαι κατώτερος. Ἐξ αὐτοῦ τό

ἔλ-λείψις, -εως, ἡ· τό μένειν ὀπίω, ἡ ὑστέρησις, ἀτέλεια ἢ παράλειψις.

ἔλ-λεσχος, ον (ἐν+λέσχω)· ὁ χρησιμεύων ὡς δέμα ὀμιλίας ἐν ταῖς λέσχαις, ὁ πανταχοῦ γνωστός.

Ἑλλην, -ηνος, ὁ· υἱός τοῦ Δευκαλιώνος· ἀπόγονοι τούτου εἶναι οἱ Ἑλληνες, οἱ εἰκοῦντες τὸ πρῶτον ἐν τῇ Θεσσαλικῇ Ἑλλάδι ἢ βραδύτ. ὠνομάσθησαν οὕτω οἱ κατοικοῦντες ἀπανταχοῦ τῆς νῦν Ἑλλάδος, ἐν ἀντιδικατολῇ πρὸς τοὺς βαρβάρους. 2) Ἑλληνες ὠνομάζοντο βραδύτερον καὶ οἱ ἐθνικοὶ (εἴτε εἰδωλολάτραι εἴτε Χριστιανοί), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς Ἰουδαίους.— II ὡς ἐπιθ.=ἑλληνικός. Ἐξ αὐτοῦ τό

ἑλληνίζω, μελ. -*ίζω*· μιμοῦμαι τοὺς Ἑλληνας ἢ ὀμιλῶ ἑλληνιστί.— Παθητ., *ἑλληνίζομαι τὴν γλῶσσαν*· γίνομαι Ἑλλην κατὰ τὴν γλῶσσαν, ἐκμανθάνω τὴν Ἑλληνικὴν.

Ἑλληνικός, ἡ, ὄν ("Ἑλλην")· ἔστι καὶ νῦν· τό Ἑλληνικόν=οἱ Ἑλληνες. Ἐπίρ. *ἑλληνικῶς*=κατὰ τὸν ἑλληνικὸν τρόπον.

Ἑλληίνιος, α, ον=Ἑλληνικός.

Ἑλληνίς, -ίδος, ἡ ("Ἑλλην")· θηλ. ἐπιθ. τοῦ ἑλληνικός ἢ ἐξυπακουμένου τοῦ οὐσ. γυνή=ἡ ἐξ Ἑλλάδος γυνή. 2) ἡ μή Ἰουδαία γυνή, ἡ ἐθνική, εἰδωλολάτρις.

Ἑλληνιστής, οὔ, ὁ (ἑλληνίζω)· ὁ μιμούμενος τοὺς Ἑλληνας, ὁ ὀμιλῶν ἑλληνιστί ἢ ἐν τῇ Κ. Δ. ὁ ἑλληνιστὶ ὀμιλῶν Ἰουδαῖος.

ἑλληνιστὶ (ἑλληνίζω), ἐπίρρ.· κατὰ τρόπον ἑλληνικόν ἢ ἑλληνιστὶ *ξυνημι*=ἐννοῶ τὰ ἑλληνικά (τὴν Ἑλλ. γλῶσσαν).

Ἑλληνο-τάμιαι, -ῶν, οἱ· οἱ ταμίαι (οἰκονόμοι, τροφοδάται) τῆς Ἑλλάδος, τ. ἔ. ἀρχόντες ἐν Ἀθῆναις τεταγμένοι νά εἰσπράττωσι τὰς συνεισφορὰς τῶν ἑλληνικῶν πόλεων, τὰς προοριζομένας διὰ τὸν ἐναντιόντων Ἰερσῶν πόλεμον.

Ἑλληνο-πόντος, ὁ ("Ἑλλη + πόντος")· ὁ πόντος (θάλασσα) τῆς Ἑλλάδος, τ. ἔ. ἀρχόντες ἐν Ἀθῆναις τεταγμένοι νά εἰσπράττωσι τὰς συνεισφορὰς τῶν ἑλληνικῶν πόλεων, τὰς προοριζομένας διὰ τὸν ἐναντιόντων Ἰερσῶν πόλεμον.

ἔλ-λίπειν, ἀπφρ. ἀορ. β' τοῦ *ἐλλείπω*· Ἐξ αὐτοῦ τό **ἔλ-λίπής**, ἐς· ἔχω ἐλλειψίν, ὑπολείπόμενος, ὑστερῶν, ἐλαττωματικός.

ἑλλισσάμην, ἐπικ. ἀντὶ *ἐλισσάμην*, ἀορ. α' τοῦ *λάσσομαι*.

ἑλλιτάνευον, ἐπικ. ἀντὶ *ἐλιτάνευον*, πρτ. τοῦ *λιτανεύω*.

ἔλ-λόβιον, τό (ἐν+λόβος)· τό τιθέμενον εἰς τὸν *λοβόν* τοῦ ὠτός, τό ἐνώπιον (λατιν. *inauris*).

ἔλ-λογέω, μελ. -*ήσω* (ἐν+λόγος)· λογαριάζω, ὑπολογίζω ἢ ἀποδίδω, κατηγορῶ.

ἔλ-λόγιμος, ον (ἐν+λόγος)· ὁ ἐν λόγῳ ὢν, ὅστις λογαριάζεται, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, ἄξιος ὑπολογισμοῦ, ἀξιοσημείωτος, ἐπιφανής.

ἔλλοπιεύω, μελ. -*οω* (ἔλλωπ)· ἀλιεύω, ψαρεύω.

ἔλλοϚ (A) ἢ **ἔλλός**, ὁ· νεβρός, νεφρὰ ἑλαφος. Ἑτυμ.: *ἔλλός* (<ἔλν-οϚ· πρβλ. *ἐλαφος* (βλ. λ.), ἀρμ. *ein* (ἐλαφος), Gall. *elain* (ἰαπ. **ei*ητι (ἐλαφος), παλ-ἰρλ. *elif* (δορκός) (<ἰαπ. **ei*ηtis, παλ-σλαβ. *jelen* (ἐλαφος), Λιβ. *elnis*, *eine*, *ainé* (ἐλαφος)· ἐν πᾶσι τούτοις ὑπόκειται ἰαπετ. **el-en-* ἐκ β. *el-* (κέρας).

ἔλλοϚ (B), ἡ, ὄν· ὄφρωνος, θάλαος, βουβός, ἐπιθ. τῶν ἰχθύων [δ'· ἔτυμολ. βλ. *ἔλλωπ*].

ἔλλο-φόνος, ον (ἔλλός+φαίνω)· ὁ φονεύων νεβρούς (ἐλαφοκία) ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος.

ἔλ-λοχίζω, μελ. -*ίω* (ἐν+λόχος)· τοποθετῶ ἐν-έδρος (ἀνδρας πρὸς ἔλλοχρίων).

ἔλλοψ, -οπος (ἔλλός)· ὄφρωνος, θάλαος· ἐπιθ. τῶν ἰχθύων.

Ἑτυμ.: ἐκ παραλλήλου ἀπαντῶσι καὶ τύποι *ἔλλοπος* καὶ *ἔλωπ*· σμ. δὲ καὶ ἰχθύς (χασιδρόψαρο ἢ ἄλλο τι παρόμοιον)· *ἔλλωπ* (<ἐν-λωπ, πρβλ. *ἔλλοπας ἰχθύς* (τοῦ Ἡσιόδ.)=ψάρια λεπιδωτά, φολιδωτά ἢ ὡς πρβλ. *λεπίς, λοιπία* πρβλ. Ἡσυχ. «*ἔλλοπος*... καὶ *ὀλεπιδωτοὶ καὶ δασεῖς, καὶ τραχεῖς*». — *ἔλλός* (καὶ *ἔλλός*), ἐπιθ. ἰχθύων (Σοφ. Αἰ. 1297) θεωρεῖται ὑπὸ τινων ὡς ἀνήκον ἐνταῦθα (πρβλ. παρ' Ἡσυχ. «*ἔλλόν*... *γλαυκόν, χαροπόν, ἐνθάλαττιον, ταχὺ, ὄφρωνον, ὑγρόν*»).

ἔλ-λύχνιον, τό (ἐν+λύχνος)· ἡ θρυσάλλις (εἰς φυτῆρι) τοῦ λύχνου.

ἔλα, ποιητ. ἀντὶ *εἴλα*· ἀορ. α' τοῦ *ἐλαω*.

ἔλαξις, -εως, ἡ (ἔλαω)· τό ἔλκειν, τό οὐρεῖν ἢ προσ-ἔλκουσις.— II τράβηγμα, «*ρομφηξιά*».

ἑλοῖμαν, θωρ. ἀντὶ *ἐλοῖμην*, Ἐδκτ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *αἰρέω*.

ἑλοῖσα, Ἐδκτ. ἐνεργ. ἀορ. β' τοῦ *αἰρέω*.

ἑλοῖσα, θωρ. ἀντὶ *ἐλοῦσα*, μτχ. ἀορ. β' τοῦ *αἰρέω*.

ἑλον, **ἑλόμην**, ποιητ. ἀντὶ *εἶλον, εἰλόμην*· ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀορ. β' τοῦ *αἰρέω*.

ἔλωϚ, -εος, τό· χαμηλὸς τόπος πλησίον ποταμῶν, θαλιώδης λειμών, θάλατος, ἔλος.—

Ἑτυμ.: *ἔλος* (<σελος = σανσκρ. *sārah* (δεξασμένη, «*καθούρα*»)· *ἔλειος* (ὁ φυόμενος εἰς τὸ ἔλος)=σανσκρ. *sarasāh*· κατὰ τινὰς ἦν ττον ὀρθῶς, *ἔλος* (<Ἑἔλος, πρβλ. λατιν. *Velia* (ἑλλ. ἀποικία ἐν Ρώμῃ) *Velestrom*.— Ἵπό τινων θεωρεῖται συγγ. τὸ λατ. *silva* (δάσος) (<silivā, *selvā. Δὲν λείπει δὲ καὶ ἡ συσχετίσι πρὸς τὴν β. *sel-* (=λαμβάνειν) τὴν ὑπάρχουσαν ἐν τῷ ἀορ. *ἐλεῖν*.

ἑλοῦμεν, α' πληθ. παλαιῶ ἀττ. πρτ. τοῦ *λοῦω*.

ἑλοῦσα, μτχ. θηλ. ἀορ. β' τοῦ *αἰρέω*.

ἑλοῦτο, γ' ἐν. ἰων. καὶ παλ. ἀττ. μέσ. πρτ. τοῦ *λοῦω*.

ἑλώσαι, ἐπικ. ἀντὶ *ἐλάσσομαι*, γ' πληθ. μέλ. τοῦ *εἰλάνω*.

ἐλπίζω, μελ. -*ίω*, ἀττ. -*ίω* (ἔλπω)· ἀορ. α' *ἤλπισα*. — Παθητ. ἀορ. α' *ἤλπισθη*· ἐλπίζω, ἀναμένω, προσδοκῶ ἢ ὡς. ἐν κακῇ ἐνν., φοδοῦμαι ἢ μετ' αἰτ., ἐλπίζω, προσδοκῶ ἢ μετὰ δοτ., ἔχω ἐλπίδας εἰς τι.

ἔλπις, -ίδος, ἡ· λατ. *spes*· ἐλπίς, προσδοκία ἢ βραδύτ. προσδοκία (εἴτε καλοῦ εἴτε κακοῦ τινος), ἐλπίς ἢ φόβος. [δ'· ἔτυμολ. βλ. *ἔλπω*].

ἔλπιω, μτδ.· κόμω τινά νά ἐλπίσῃ, ἐμβάλλω ἐλπίδας.— Μέσον *ἔλπωμαι*, ἐπικ. *ἐέλωμαι*· πρτ. *ἔλπινα* (μετὰ σημασ. ἐνεστ.), ὄπερ. *ἐώλπειν* (μετὰ σημασ. πρτ.) ἢ ἐλπίζω, προσδοκῶ, σκέπτομαι, πιστεύω ἢ καὶ ἐν κακῇ σημασ. φοδοῦμαι.

Ἑτυμ.: *ἔλπω, ἔλπωμαι*, ἐπ. *ἐέλωμαι*, ὡς *ἐλπίς, ἐλπωρή, ἐλπίζω* δὲ ἰαπ. β. *vel-* (βούλομαι) ἀπεκτετ. δ'· ἐνός -*ρ-* πρβλ. λατιν. *volup* (κατ' εὐχὴν), *voluptas* (ἡδονή)· βλ. καὶ *ἔλδομαι* καὶ *ἔλπνιστος*.

ἐλπωρή, ἡ, ἐπικ. τύπος τοῦ *ἐλπίς*.

ἔλσαι, **ἔλασαι**, ἀπφρ. καὶ μτχ. ἀορ. α' τοῦ *εἶλω*

ἐλύθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ λύω.

ἐλύμα, -ματος, τό (ἐλύω) τό κοινῶς λεγόμενον «ἀλετροπόδι», τό στέλεχος δηλ. τοῦ ἀρόστρου, ἐπί τοῖ ἐπίοις προσσημειώζοτο στερεά ἢ ὑνεῖς λατιν. denlāte.

ἔλυμος, ὁ (ἐλύω) ἡ δῆκη (κιδάρας, τόξου κ.λ.) ἔιδος πλαισιούλου ἐκ πύξου. [ἐλυμος, ἐλυτρον· δι' ἐτυμολ. βλ. εἰλύω].

ἐλυτρον, τό κάλ μμα, δῆκη. 2) μέρος, -δοχεῖον, πρὸς συναγωγὴν ὕδατος, δεξαμενὴ, στέρνα. [δι' ἐτυμολ. βλ. ἐλυμος]. Ἐκ τῶ

ἐλύω, (εἰλύω) κυλίω ἔν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἐπικ. παθ. ἀόρ. α' ἐλύσθην· περιτυλίσομαι, κυλίομαι, καμπυλοῦμαι, κάμπτομαι [2]· ἐτυμολ. βλ. εἰλύω].

ἔλω, Ἰπστ. ἀόρ. β' τοῦ αἰρέω.

ἔλων, παρτ. τοῦ ἐλάω ἔν ᾧ ἔλων μετχ. ἀόρ. β' τοῦ αἰρέω.

ἔλωρ, τό, ἐν χρήσει κατ' ὄνομα καὶ αἰτ. μόνον (ἐλεῖν) λέια, λάφυρον.— II ἐν τῷ πληθ., **Πατρόκλειο ἔλωρα ἀποτίνειν** = παρέχειν ἄξια τιμωρίαν ὑπὲρ τῆς Πατρόκλου ἀναίρεσεως. [δι' ἐτυμολ. βλ. ἐλεῖν].

ἐλώριον, τό = ἔλωρ (ὁ βλ.).

ἐμάθον, ἀόρ. β' τοῦ μαθάνω.

ἐμάθην, ἀόρ. β' τοῦ μαίνομαι.

ἐμαρνάσθην, γ' ὄνικ. παρτ. τοῦ μάργναμα.

ἐμάρνατο, γ' ἐν. παρτ. τοῦ μάργναμα.

ἐμ-αυτοῦ, ἐμ-αυτῆς, ἰων. ἐμ-εαυτοῦ ἢ ἐμ-ωντοῦ, -ῆς (ἐμοῦ + αὐτοῦ)· αὐτοπαθῆς ἄντων. α' πρῶτ. τοῦ ἑαυτοῦ μου (λατιν. mei ipsius) ἔν χρήσει μόνον κατὰ γεν., δοτ., καὶ αἰτ. ἐν. ἀόρ. καὶ θηλ. ἔν τῷ πληθ. ἐνφάρεται κεχωρισμένως: ἡμῶν αὐτῶν κλπ.

ἐμθά, ἀντι ἐμβηθε, Πρωστ. ἀόρ. β' τοῦ ἐμβαίνω.

ἐμβάδόν, ἐπίρ. (ἐμβαίω) πεζῆ, διὰ ξηράς.

ἐμ-βαίνω, μελ. -βήσομαι· ἀόρ. β' ἐνέβηθ'· πρῶτ. ἐμβέθηκα, ἐπ. μετχ. ἐμβεθῶς· πηγαῖον ἐντός ἢ εἰσέρχομαι ἢ προχωρῶ. 2) ἐμβαίνω εἰς τι, εἰσέρχομαι εἰς τι, ἐπιβιβάζομαι εἰς πλοῖον ἢ ἀναβαίνω ἢ εἶμαι προσομοιωμένος εἰς τι. 3) πατῶ ἐπάνω εἰς τι. 4) ἀναλαμβάνω τι, ἐπιλαμβάνομαι τίνος, ἀρχίζω τι.— II μεταβ. ἐν τῷ ἀόρ. α' ἐνέβηθα· κόμνω τινά νά εισέλθῃ, τὸν φέρω μέσα εἰς τι (πρὸς ἐμβιβάζω).

ἐμ-βάλλω, μελ. -βάλλω· πρῶτ. -βέβηκα· ἀόρ. β' ἐνέβαλον· ρίπτω μέσα εἰς... τοποθετῶ μέσα εἰς... ἢ κώπαις ἐμβάλλειν (ἐνν. χεῖρας) = κωπηλατεῖν (κυρ. βάλλω τὰς χεῖράς μου εἰς τὰς κώπας, κάθημαι «σὸτὰ κοπιᾶ» ἢ ὡς, καὶ ἄνευ τοῦ κώπαις σῆμ. κωπηλατῶ ἰσχυρῶς. 2) βάλλω εἰς τὸν νοῦν τίνος ἰδέαν τινά.— Μέσον, ἐμβάλλομαι ἐν θυμῷ = βάλλω τι εἰς τὸν νοῦν (τὴν καρδίαν) τίνος. 3) ἐμβάλλω εἰς τι = ρίπτω ἑμαυτὸν εἰς τι πρᾶγμα, εἰσβάλλω, εἰσορῶ. 4) ρίπτω τι(νά) ἐπάνω εἰς ἄλλον.— II ἀμ.β. χύνωμαι, εἰσβάλλω (κενοῦμαι) εἰς τι ἢ ἐπιπίπτω ἐπὶ τίνος, ἀντιμετωπίζω, προσβάλλω (λατ. IIIidi), κυρ. ἐπὶ πλοῖου ἐπιπίπτοντος κατ' ἄλλου διὰ τοῦ ἐμβόλου του· πρὸς ἐμβολοσ.

ἐμ-βάμμα, -ατος, τό· ὄρυμα (σάλτα), ζῶμος. Ἐκ τοῦ

ἐμ-βάπτω, μελ. -ψω· βουτῶ τι μέσα εἰς τι (ἐμ-βαμπα).

ἐμ-βάς (Α), -άδος, ἡ (ἐμβαίνω)· εἶδος ὑποδημάτων ἐκ μαλλίνου ὑφάσματος (κοιν. κατσά), χρήσιμου ποιουμένου ὑπὸ τῶν βοιωτῶν ἢ ὡς. καὶ ὑπὸ γερμανῶν καὶ γενικῶς ὑπὸ πτωχῶν ἀνθρώπων.— [ἐμβάς (ἐν + β. βα- τοῦ βαίνω) πρὸς. ἐμ-βαδόν, βάδην (<*γμη-d-), ἐμ-βάτης (βλ. λ.), ἐμ-βάθηα].

ἐμ-βάς (Β)· μετχ. ἀόρ. β' τοῦ ἐμβαίνω.

ἐμ-βασιλεύω, μελ. -σω· βασιλεύω ἐν τινι τόπῳ ἢ βασιλεύω ἐπὶ τίνος λαοῦ.

ἐμ-βάσις, -εως, ἡ (ἐμβαίνω)· τό ἐμβαίνειν εἰς τι ἢ ἐπὶ τίνος ἢ ἐπιβίβασις (εἰς πλοῖον).— II τό εἶς ὁ τις εἰσέρχεται (πατεῖ) ἢ ἐμβασις ποδός = ὑπόδημα (κοιν. παπούτσι), ὡς τὸ ἐμβάς (ὁ βλ.). 2) τό πέλμα (πατούσα), πούς, ὄπλη (ἐπὶ ζῶων).

ἐμ-βαστάζω, μελ. -σω· φέρω ἐπάνω μου, βαστάζω, φέρω.

ἐμ-βάτεῦω, μελ. -εῦσω (ἐμβατής)· εἰσέρχομαι ἐντός τίνος, πατῶ ἐπὶ τίνος, ἴσταμαι ἐπὶ τίνος ἢ ἐντὸθεν, διαμένω που, συχνάζω ἢ ὡς, προφυλάσσω,

προστατεύω, φρουρῶ ἢ μετὰ γεν. δέτω τὸν πόδα εἰς τι.— II λαμβάνω κατοχὴν ἐπὶ τίνος.

ἐμ-βάτέω, μελ. -ήσω (ἐμβατής)· ἐμβατεύω (ὁ βλ.). **ἐμ-βάτήριος**, ον (ἐμβατεύω)· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατάλληλος διὰ) στρατιωτικὴν πορείαν (ἢ καὶ ἐφοδον) ἢ ὡς ὅς. ἐμβατήριον (ἐνν. μέλος), τό = πολεμικὸν ὄργανο, ἐμβατήριον.

ἐμ-βάτης, -ου, ὁ (ἐμβαίω)· ὁ εἰσρχόμενος εἰς τι, ὁ ἐπιβαίνων ἐπὶ τίνος, κυρ. ὁ ἐπιβάτης πλοίου, ταξιδιώτης.— II εἶδος ὑποδήματος (πρὸς ἐμβάς).

ἐμ-βάφιος, ον (ἐμβάπτω)· κατάλληλος πρὸς ἐμβόπτισμα· τό ἐμβάφιον = πλατὺ ἄγγειον.

ἐμ-βεβάσαν, ἐπικ. γ' πληθ. ὑπερσ.

ἐμ-βεβῶς, -υτία, ἐπικ. μετχ. πρῶτ. τοῦ ἐμβαίω.

ἐμ-βη, ἐπικ. γ' ἐνικ. ἀόρ. β' τοῦ ἐμβαίνω· **ἐμβη-τον**, ε' ἐνικ. ὄνικ. ἐμβήθη· ἀντι· ἐμβή, γ' ἐν. Ἰπστ.

ἐμ-βιβάζω, μελ. -νίβάσω, ἀπ. -βιβῶ· μεταβ. τοῦ ἐμβαίνω· βάζω τινά μέσα εἰς... τὸν κόμνω νά εισέλθῃ ἢ ἐπιβιβάζω τι(νά) ἐπὶ πλοῖου ἢ ὁδηγῶ πρὸς (εἰς) τι.

ἐμ-βλεμμα, -ατος, τό· τό βλέπειν κατ' εὐθεῖαν πρὸς τι ἢ ἐκ τῶ

ἐμ-βλέπω, μελ. -νω· βλέπω τινά κατὰ πρόσωπον, προσβλέπω ἢ ὡς τὸ ἀπλῶν, βλέπω, ρίπτω τὸ βλέμμα, κυττάζω.

ἐμ-βρώω, μελ. -ήσομαι· βοῶ, φωνάζω, πρὸς τινα ἢ φωνάζω δυνατᾶ.

ἐμ-βωλεύς, -εως, ὁ (ἐμβάλλω)· πᾶν ὅ,τι ἐμβάλλεται εἰς τι, πάσσαλος, ἐμβολον ἢ οκαλιότηριον (ἢ «φτυτευθίρι»), ἀνοίγων ὅπως εἰς τὸ ἔδαφος πρὸς φύτευσιν.

ἐμ-βωλή, ἡ (ἐμβάλλω)· τό ρίπτειν τι μέσα εἰς τι.— II ἀμ.β., εἰσβολὴ εἰς ξένην χώραν, ἐπίδρομή, εἰσβολή. 2) κυρ. ἡ ἐπίδοσις πλοῖου ἐναντίον ἄλλου (διὰ τοῦ ἐμβόλου), ἐφοδος ἢ ἐμβολαὶ χαλκῶστομοι = προσοκρούσεις (ἐφοδοὶ) διὰ χαλκίνων ἐμβόλων. 3) εἰσοδος, διάβασις, πέρασμα.— III ἡ κεφαλὴ τοῦ κριοῦ (πρὸς ἐκτικῆς μηχανῆς). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐμ-βόλιμος, ον (ἐμβάλλω)· ὁ παρεμβληθεὶς, παρεμβληθμένος, ὁ παρείσακτος· μὴ ἐμβόλιμος λέγεται καὶ σῆμαρον.

ἐμ-βολον, τό (ἐμβάλλω)· πᾶν τὸ ἐμβαλλόμενον (εἰσρχόμενον, εἰσοδόν) εἰς τι: ἐμβολον τῆς χώρας = γλῶσσα ξηράς. 2) μοχλὸς θύρας ἢ σφῆν (κοιν. σφῆν) ἢ τὸ ἐμβολον (πολεμικὸ πλοῖον). 3) δοκός, ἐπιπέδιον.

ἐμ-βολος, ὁ (ἐμβάλλω)· πᾶς ὁ ἐμβαλλόμενος (ἐμπηγνυόμενος), πάσσαλος π. X. ἢ σφῆν, σφῆνα. 2) τὸ χαλκοῦν ἐμβολον τῶν πολεμικῶν πλοίων.

ἐμ-βράχυ, ἐπίρ. (ἐν+βραχύς)· ἐν βραχεῖ· ἐν συντόμῳ, ἐν ὀλίγοις, διὰ βραχέων, γενικῶς.

ἐμ-βρέμομαι, μελ. βρουχῶμαι, μυκῶμαι, ὠρύσομαι ἢ ἐμψυῶ μετὰ ἤχου.

ἐμ-βρέφος, ον (ἐν + βρέφος)· ὁ ἐν τῇ παιδικῇ (βρεφικῇ) ἡλικίᾳ ἢ ὁμοιος πρὸς βρέφος.

ἐμ-βριθής, ἐς (ἐν+βριθός)· βαρὺς ἢ σπουδαῖος, θαυροῦμαντης.— II μετρ. βαρὺς, μεγαλοπρεπής, ἀξιοπρεπής, σπουδαῖος. 2) ἐν κακῇ σημασίᾳ, ὀχληρὸς, φορτικὸς, λυπηρὸς, ἀνιαρὸς ἢ ἐπὶ προσώπων, θίσιος ἀγριος, θάρβρος.— III ἐπίρ. -θῶς = σταθερῶς.

ἐμ-βριθῶ, μελ. -ίσω· ἐπιπίπτω (ἐφορῶν) βαρέως ἐπὶ τίνος.

ἐμ-βριμάσομαι, μελ. -ήσομαι, Ἰπστ. φουσῶ (ρω-δωνί(ω) μὲ μανίαν (λύσαν), ἐπὶ ἔπων ἢ ἐπὶ ἀνθρώπων, δυσανασητό, δυσφορῶ, γογγύζω (λατιν. commoveri)· κατηγορῶ μετὰ δριμύτητος, ἐπικρίνω, μέμφομαι.

ἐμ-βροντάω, μελ. -ήσω· πλήττω μὲ τὴν θροντῆν (τ. ἔ. τὸν κεραυνόν), κεραυνοβολῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἐμ-βρόντητος**, ον· ὁ ὑπὸ τῆς θροντῆς (κεραυνου) πληγέεις, κεραυνόπληκτος ἢ ἐκθαμβος, κατάπληκτος ἢ ἡλιθίος.

ἐμ-βροχή, ἡ (ἐν+βρόχος)· δηλιά, βρόχος ἢ φορβία (καπίστρι).

ἐμ-βρύ-οικος ον (ἐν+βρύον+οικέω)· ὁ κατοικῶν ἐντός θαλασσιῶν θρύων.

ἐμ-βρύον, τό (ἐν + βρύω)· ὁ καρπὸς τῆς μήτρας

πρό του τοκετού, τό μήπω γεννηθὲν (λατιν. foetus).
2) τό ὄρι γεννηθὲν, νεογέννητον || ἀρνίον ἢ ἐρίφον.— [βι' ἔτυμολ. βλ. βρώνη].

ἐμ-βόδιος, α, ον (ἐν+βυθός)· ὁ ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης.

ἐμ-θύω, μελ. -ύσω· ἐμφρόσσω, «στουπώνω».
ἐμέ, αἰτ. τοῦ α' προσ. τῆς προσωπ. ἀντων. **ἐγώ**· ἐγκλιτ. τύπος **με**.

Ἔτυμ.: ἐμέ, με, ἐμέ-γε = γοῦθ. mī-k, παλ-γαρμ. mī-h' γεν. διηρ. ἐμεῖο, ἐμέο, ἐμεῦ, μου, νοσίων. ἐμέο, ἐμεῦ, ἀττ. ἐμοῦ, μου, δωρ. ἐμεῦ, μεν, ὡς. δωρ. ἐμέος, ἐμεῦ; (κατ' ἀναλ. πρὸς τὴν γεν. συμφων. θεσμ.), ποιητ. ἐμέθεν· δοτ. (τοπ.) ἐμοί, μοι = σανακρ. mē, mē, δωρ. ἐμίν, ἐμίν— Κτητ. ἐπιθ. ἐμός (*ἔμος)· Ζηνθ. mē- (ἐμός)· θήματα με-, μο- = σανακρ. mē-, λατ. me- (mīhi κλπ.) καὶ ἐμε-, ἐμο-· τὰ δύο τελευταῖα ταῦτα παρήχθησαν ἐκ τῶν θεμ. με-, μο- κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν ὀνομ. ἐγώ· κατ' ἄλλους τὰ θεμ. ἐμε-, ἐμο- ἀνάγονται εἰς προσελην. θεμ. *eme-, *me- (*eme- = σανακρ. āma h (= dde)· ὁ ἀρχαῖος τόνος ζωσθεῖται ἐν τῷ συμπλέγματι ἐμοι-γε· ἐν τῇ γεν. ἐμφανίζεται ἐπέκτασις κατὰ ἔν *sjo, καὶ ἴσως κατὰ ἔν *so· ἢ δοτ. δωρ. ἐμίν δοχηματίσθη ἐκ τῆς αἰτ. ἐμέ κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν δοτ. πληθ. *āmīn· *āmē.

ἐμέγνησα, ἀόρ. α' τοῦ μεγαίρω.
ἐμέθεν, παλ. ποιητ. γεν. ἀντὶ ἐμοῦ.
ἐμεῖ, ζωρ. ἀντὶ ἐμέ, ὡς τεῖ ἀντὶ τῆ (σέ).
ἐμείνα, ἀόρ. α' τοῦ μένω.
ἐμείξα· ἀόρ. α' τοῦ μείγνυμι.
ἐμείο, ἐμέο, ἐπικ. γεν. τοῦ ἐγώ.
ἐμέλλησα, ἀόρ. α' τοῦ μέλλω.
ἐμέμνηκον, ἐπικ. ἀόρ. β' τοῦ μνησάομαι μετ' ἀναπλά.

ἐμέμικτο, γ' ἐν. παθ. ὑπερσ. τοῦ μείγνυμι.
ἐμεμνέατο, ἰων. γ' πληθ. παθητ. ὑπερσ. τοῦ μνησάομαι.
ἐμέν, ποιητ. ἀντὶ ἐσμέν, α' πληθ. τοῦ εἶμι.
ἔμεν, ἔμεναι, ἐπικ. ἀντὶ εἶναι, ἀπρρ. τοῦ εἶμι.
ἔμεν, ἔμεναι, ἐπικ. ἀντὶ εἶναι, ἀπρρ. ἀόρ. β' τοῦ ἴημι.

ἔμενος, μτχ. μέσ. ἀόρ. τοῦ ἴημι.
ἐμετικός, ἡ, ὄν· ὁ προκαλῶν (φέρων) ἔμετον.— || ὁ μεταχειριζόμενος ἐμετικά. Ἐκ τοῦ
ἔμετος, ὁ (ἐμέω)· τό ἐμέσσειν (ἐξερνᾶν), ἔμετος, ἐμετός («ξερσάτο»).

ἐμεῦ, ἐπ. ἀντὶ ἐμοῦ, ἐγκλιτ. **μεν**· δωρ. ἐμεῦς.
ἔμεψα, πρτ. ἡμῶν· μελ. ἐμεσσα, ἀττ. ἐμῷ καὶ ἐμοῦμαι· ἀόρ. ἡμεσα, ἐπικ. ἔμεσσα· πρτ. ἐμήμεκα.— Λατιν. vomo· ἐξερῶ, ἐξερνω || ἀπολ. εἶμαι ἄσθενής || ἐμείν πείλω·—προκαλεῖν ἔμετον διὰ πτεροῦ.

Ἔτυμ.: ἐμέω, ἐμέθω κλπ.· πρβλ. σανακρ. vāmiti (*veme-), vāmati, Ζηνθ. vām-, λατ. vomo (*vemo), Λ:θ. vēmī (ἐμέω), vemalaī (ἔμετος), vīmdyī (ποιῶ ἐμεῖν)· ἱαπετ. β. *veme- (ἐμέω).

ἐμευουτοῦ, ἰων. ἀντὶ ἐμυουτοῦ.
ἐμήσατο, γ' ἐν. ἀόρ. α' τοῦ μήδομαι.
ἐμήλην, παθητ. ἀόρ. β' τοῦ μείγνυμι.
ἐμικτο, γ' ἐν. ἐπικ. παθ. ἀόρ. β' τοῦ μείγνυμι.
ἐμίν, ποιητ. δωρ. δοτ. τοῦ ἐγώ, ἀντὶ ἐμοί.
ἐμίξα, ἀόρ. α' τοῦ μείγνυμι (ὀρθότ. ἔμειξα).
ἐμήχθην, παθητ. ἀόρ. α' τοῦ μείγνυμι.
ἐμμάθογ, ἐπικ. ἀντὶ ἐμαθον, ἀόρ. β' τοῦ μαθηθῆναι.
ἐμ-μάνομαι, ἀποθ.· εἶμαι μανιῶδης εἰς τι. Ἐξ αὐτοῦ τό

ἐμ-μάνης, ἐς (ἐμμαίνομαι)· ὁ ἐν μανίᾳ ὢν, μαινόμενος, μανιακός, παράφρων, «τρελλός».— Ἐπίρ. -νώς.

ἐμ-μάρπτως, ἐπίρ.· ἐνεργῶς, ταχέως, μετὰ σπουδῆς.— [βι' ἔτυμολ. βλ. μαρπίειν].

ἐμ-μάσσω· ἐντυπω ἐπὶ τίνος, ἐντυπώνω.

ἐμ-μάχομαι, μελ. -μάχομαι, ἀποθ.· συνάπτω μάχην, κυρ. μάχομαι ἐντὸς τίνος.

ἐμ-μείγνυμι· βλ. ἐμμίγνυμι.

ἐμ-μειδίω, μελ. -άσω· μειδιῶ εἰς τὴ προσμειδῶ διὰ τι.

ἐμ-μέλεια, ἡ (ἐμμελής)· εἶδος χοροῦ, ὃν ἐχό-

ρευον συνοδεῖα μουσικῶν ὀργάνων ἢ ἡμελωδία τοῦ χοροῦ αὐτοῦ || πλήρης ἁρμονία ἐν τῇ μουσικῇ.

ἐμ-μελετάω, μελ. -ήσω· γυμνάζω, ἀσκῶ, τινα εἰς τι. Ἐξ αὐτοῦ τό

ἐμ-μελετήμα, -ματος, τό (ἐμμελετάω)· γύμνασμα, ὁσκηρις.

ἐμ-μελής, ἐς (ἐν+μέλος)· ὁ ἐν ἐμμελείᾳ (τ. ἔ. ἐν ἁρμονίᾳ) ὢν, ὁρμονικός, μελωδικός || γενικῶς, κανονικός, ὁμαλός || εὐάρεστος || κομψός, χαρίεις || καλοανατεθραμμένος. Ἐπίρ. ἐμμελώς, ἰων. -λέως.

ἐμ-μεμῶς, -υῖα, -ὄς (*μάω, μαιόμαι)· ὁ μεθ' ὀρηγῆς σπεύδων πρὸς τι, ὀρηθητικός, οφοδρός, φλογερὸς πρόθυμος, θιαστικός || μτχ. πρτ. ἀνευ ἔνεστ. ἐν χρήσει.

ἐμ-μείνομαι, πρτ. ἀνευ ἔνεστ. ἐν χρήσει· εἶμαι πλήρης ἀγρίου πάθους || εἶμαι βουτηγμένος εἰς τό πάθος.

ἐμμεν, ἔμμεναι· ἐπικ. ἀπρρ. τοῦ εἶμι.

ἐμ-μηνής, ἐς· ὁ ἐμμένων εἰς τι, ὁ ἐπίμονος, ὁ σταθερὸς || οὗδ. ἐμμενές ὡς ἐπίρ. = ἀδιαλείπτως, ἐπιμόνως.—ἐπίρ. ἐμμενῶς, ἐπικ. καὶ ἰων. -έως. Ἐκ τοῦ

ἐμ-μένω, μελ. -μενῶ· ἀόρ. α' ἐνέμεινα· μένω ἐν τινι || διαμένω, διατριβῶ, εἰς τι μέρος || παραμένω σταθερὸς, μένω πιστός, προσκολλῶμαι εἰς τι (λατ. stare in aliquo) || ἀπολ., συνεχίζω.

ἐμ-μετρέω, μελ. -ήσω· μετρώ συμφωνῶς πρὸς τι.

ἐμ-μετρος, ον (ἐν+μέτρον)· ὁ ἐν μέτρῳ (ὁ ἐπὶ μέτρῳ), ὁ καταμετρομένος, ἀσμετρος, ἀνάλογος || μετριοπαθής.— || ὁ ἐν ποιητ. μέτρῳ ἐκφερόμενος, βυθμικός, «ἔμμετρος».

ἐμ-μηνος, ον (ἐν+μήνη)· ὁ ἐντὸς μηνός, ὁ ἐνα μῆνα διαρκῶν, μηνιαῖος.— || ὁ συμβαίνων κατὰ μῆνα, μηνιαῖος.

ἐμμί, δωρ. ἀντὶ εἶμι.
ἐμ-μίγνυμι ἢ -ύω (ὀρθότ. -μείγν-) μελ. -μείξω· ἀναμειγνύω, ἀνακατώνω, τι μέσα εἰς τι.— || ἀμτθ. συναντῶ, ἀντιμετωπίζω.

ἐμ-μίμνω, ποιητ. ἀντὶ ἐμ-μένω.

ἐμ-μισθός, ον (ἐν+μισθός)· ὁ λαμβάνων μισθόν, ὁ μισθωτός.

ἐμ-μονος, ον (ἐμμένω)· ὁ ἐμμένων εἰς τι, σταθερός.

ἐμ-μορα, β' πρτ. τοῦ μείρομαι.

ἐμ-μορος, ον (ἐν+μείρομαι)· ὁ μετέχων τίνος, ὁ ἔχων μέρος τίνος.— || (ἐν+μόρος)· εὐτυχής, τυχερός.

ἐμ-μοτός, ον (ἐν+μοτός)· ὁ ἔχων μοτόν (ξαντόν), ὁ ἐφ' οὗ εἶναι ἐπιτεθειμένον ξαντόν (ἐπὶ πυρορρούτης πληγῆς, ἐφ' ἧς ἐπιθέτουσι ξαντόν πρὸς ἀπορρόφησιν τοῦ βγροῦ).— [βι' ἔτυμολ. βλ. μοτός].

ἐμ-μοχθός, ον (ἐν+μόχθος)· ὁ ἐν μόχθοις ὢν, πλήρης μόχθου, κοπιώδης, ἐπίπονος, ὀδυνηρός.

ἐμ-μύεω, μελ. -ήσω· μῶθ τινα εἰς τι, εἰσάγω τινὰ εἰς τὰ μυστήρια.

ἐμνησα, ἀόρ. α' τοῦ μνησάομαι.

ἐμνήσθην, παθητ. ἀόρ. α' (μετὰ μέσ. σήμ.) τοῦ μνησάομαι.

ἐμνώοντο, ἐπικ. ἀντὶ ἐμνώοντο, γ' πληθ. πρτ. τοῦ μνάομαι.

ἐμοί, δοτ. τοῦ ἐγώ.

ἐμολον, ἀόρ. β' τοῦ βλώσσω.

ἐμός, ἡ, ὄν, κτητ. ἐπιθ. α' προσ., ἐκ τῆς προσωπ. ἀντων. ἐγώ (κυρ. τῆς γεν. ἐμοῦ), λατιν. meus· πρὸς ἐνδοχουσι τῆς ἀνοίας τῆς κτήσεως συνάπτεται μετὰ τῆς γεν. αὐτοῦ· ἐμόν αὐτοῦ=ἰδικόν μου || ἐμῆ ἀγγελίη=εἰδησις περὶ ἐμοῦ || τὸ ἐμόν=ὁ ἰδικός μου ὀσλος || ὡς. ἐν τῇ πληθ. τὰ ἐμά, τὰμά = τό μέρος μου || τὸ γε ἐμόν=δσον δι' ἐμέ, ὡς πρὸς ἐμέ, τό ἐπ' ἐμοί.

ἐμοῦμαι, μελ. τοῦ ἐμῶ.

ἐμπά, ἐπίρ. (βλ. ἐμπᾶς).

ἐμ-πᾶγεις, μτχ. παθ. ἀόρ. β' τοῦ ἐμπαγγύμι.

ἐμπάζομαι, ἀποθ. μόνον κατ' ἔνεστ. ἐν χρήσει· ἀποσχολῶ ἑμαυτόν, ὁσχολοῦμαι, περὶ τι, λαμβάνω προνοίαν περὶ τίνος, φροντίζω περὶ τίνος.

Ἔτυμ.: σκοταίν. ἔτυμολ.· κατὰ τινος συγγ. τῷ κατ-εμπάζω (=συλλαμβάνω ἐπ' αὐτοφώρῳ), ἐκ β. ἐμπε- (=ἀρπάζω, λατ. percipere) + μαπίειν (πρβλ. ἱαπετ.

εμερ-)*εμρ-, *μερ-), ἀλλ' ἀπιθάνως.—'Ἄλλοι συγχε-
τίζουσι τὴν λ. πρὸς τὸ ὄμηρ. *ἔμπατος* (ὁ ἔχων τὴν
πέτρην τινος), πρβλ. Ἡσυχ. «*ἐμπασιήρας μύθων*
πιστωτάς, μάρτυρας», «*ἔμπατον καταθύμιον*».

ἐμ-πάθης, ἔς (ἐν+πάθος) ὁ ἐν πάθει ὢν, ὁ εὐ-
ρισκόμενος ἐν καταστάσει πάθους (συγκινήσεως),
ὁ πλήρης πάθους. Ἐπίρ. *ἐμπαθῶς* = μετὰ πάθους.

ἐμ-παιγνός, ἡ=ἐμπαιγμός.
ἐμ-παιγμός, ὁ περίπαιγμα, περιγελως. Ἐκ τοῦ
ἐμ-παίζω, μελ. -*παίζομαι* περιπαίζω, περιγελῶ,
λατιν. *illudere* || ἀπατῶ, ἐξαπατῶ.— || διασκεδάζω
εἰς τι ἢ μέ τι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐμ-παίκτης, -ου, ὁ ὁ ἐμπαίζων, ὁ ἀπατῶν, ἀ-
πατεῶν.

ἐμ-παίξαι, ἀπ.φ. ἀορ. ἀ' τοῦ *ἐμπαίζω*.
ἐμ-παιχθῆσθαι, παθητ. μελλ. τοῦ *ἐμπαίζω*.
ἐμ-παίος (Α) = *ἐμπειρος* γνώστης, εἰδήμων, ἡ-
σκημένος εἰς τι (μετὰ γεν.). [ἄθεβ. ἔτυμολ.].

ἐμ-παίος (Β), *ον* (*παίω*) ὁ ἐξαίφνης ἐπιπίπτων
ἐπί τινος, αἰφνίδιος. Ἐκ τοῦ

ἐμ-παίω, μελ. -*παίω* ἢ -*παίησω* παίω (κτυπῶ)
τι μέσα, ἐντυπῶ, ἐνεργάζομαι.— || ἀμτθ. ἐπιπίτω
εἰς τι.

ἐμ-πακτώ, μελ. -*ώσω* ἐμφράσσω, στουπῶνω.
ἐμ-πάλασσω, μελ. -*ξω* περιπλέκω τι εἰς τι (ἢ
τι μετὰ τινος).

ἐμ-πάλι, ποιητ. ὤσ. **ἐμ-πάλι** (ἐν+πάλιον), ἐπίρ.
πρὸς τὰ ὀπίσω, ὀπίσω.— || μετὰ γεν., ἐναντίον τιν-
νάς, ἐναντίον εἰς τι.— || εἰς ἀπάντησιν, εἰς ἀντ-
ἀποδοσιν.— || **τὸ ἐμπαλιν**, τὰ *ἐμπαλιν*, καὶ κατὰ
κρᾶσιν *τοῦμπαλιν*, *τῆμπαλιν*=ἀντιθέτως, ἀντιποτρό-
φως, τὸ ἐναντίον, τάνάπαλιν.

ἐμ-παρέω, μελ. -*ω* παραδίδω, δίδω εἰς χεῖρας
τινος, παραδίδω τινά εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός.

ἐμ-πᾶς, ἰων. καὶ ἐπικ. **ἐμ-πης**, ἐπίρ. (κνρ.=ἐν πᾶ-
σει) καθ' ὁλοκληρίαν, ἐντελῶς, ἐν πόσῃ περιπτώ-
σει.— || καθόλου, γενικῶς, οὐχ ἦττον, ἐν τούτοις.
— || ἡνωμένον μετὰ τοῦ *περ'* ὁσονδήποτε πολῦ, ὅ-
σον καὶ ἂν, μ' ὅλα ταῦτα. [δ' ἔτυμολ. βλ. *πᾶς*].

ἐμ-πάσσω, ἄττ. -**ττω** μελ. -*ᾶσω* ἀορ. ἀ' ἐνέπᾶ-
σα· ραίνω, ἐπασπαλίζω, τι εἰς τι (ἢ τι ἐπάνω εἰς
τι) || μτφρ. ἐνυφαίνω μέσα εἰς τι, κεντῶ.

ἐμ-πάττω, μελ. -*ῆσω* πατῶ ἐντός, περιπατῶν
εἰσέρχομαι εἰς τι.

ἐμπεδο-μοχθος, *ον* (*ἐμπεδος+μόχθος*) ὁ διαρκῶς
μοχθῶν, ὁ δεῖ πολὺμοχθος, κοπιώδης.

ἐμπεδο-ορκέω, μελ. -*ῆσω* (*ἐμπεδος+ὄρκος*) μένω
σταθερῶς εἰς τὸν ὄρον μου.

ἐμ-πεδος, *ον* (ἐν+πέδον) ὁ ἐν τῇ θέσει του ὢν,
στερεός, σταθερός, ἀμετακίνητος, ἀκλόνητος. 2) ἐπὶ
χρόνου, διηκετής, διαρκής, συνεχής, ἀδιάλειπτος,
μόνιμος.— || ἐπίρ. *ἐμπεδον* καὶ *ἐμπεδα*, *ἐμπέ-
δω*=στερεῶς, σταθερῶς, ἀσφαλῶς, βεβαίως, πι-
στώς. [δ' ἔτυμολ. βλ. *πέδον*].

ἐμπεδο-σθενής, ἔς (*ἐμπεδος+σθένης*) ὁ ἔχων
ἐμπεδον σθένης, ὁ ἔχων ἀκλόνητον δύναμιν.

ἐμ-πεδῶ, μελ. -*ώσω* (*ἐμπεδος*) καθιστῶ τι ἐμ-
πεδον (σταθερόν, ἀσφαλές), ἐπιβεβαιῶ, σταθερο-
ποιῶ.

ἐμ-πεῖραμος, *ον* = *ἐμπείραμος* (βλ. λ.).

ἐμ-πεῖρα, ἡ ἢ ἐκ τῆς πείρας γνώσις, πέτρα,
γνωριμία μετὰ τινος πράγματος. Ἐκ τοῦ

ἐμ-πεῖρος, *ον* (ἐν+πεῖρα) ὁ ἔχων πεῖραν πρά-
γματός τινος, πεπειραμένος, ἐξηκονημένος, εἰς τι ||
τὸ *ἐμπειρότερον* = μεγαλύτερα πεῖρα. Ἐπίρ. *ἐμπεί-
ρος* τινός ἔχω = γνωρίζω τι ἐκ πείρας. [δ' ἔτυμολ.
βλ. *πεῖρα*].

ἐμ-πελάδον, ἐπίρ. πλησίον, πολὺ πλησίον. Ἐκ τοῦ

ἐμ-πελάζω, μελ. -*σω* ἀορ. ἀ' ἐνεπέλασα φέρω
τι πλησίον τινός, πλησιάζω τι εἰς τι.— ὤσ. ἀμτθ.
ἔρχομαι πλησίον, πλησιάζω (ἀμτθ.).— || Παθητ., φέ-
ρομαι πλησίον, προσεγγίζομαι, πλησιάζομαι (ὑπὸ
τινος).

ἐμ-πέπηγα, ἀμτθ. πρκ. τοῦ *ἐμπήγνυμι*.

ἐμ-πεπλησμένος, μτχ. παθητ. πρκ. τοῦ *ἐμπίπλημι*.

ἐμ-πεπόδισμαι, παθητ. πρκ. τοῦ *ἐμποδίζω*.

ἐμ-πέπτωκα, πρκ. τοῦ *ἐμπίπτω*.

ἐμ-περόμος, *ον* = *ἐμπειρος* (βλ. λ.).

ἐμ-περιπάτεω περιπατῶ, περιέρχομαι, ἐν ὠρι-
σμένη περιοχῇ || χρονίζω περιφερόμενος.

ἐμ-περονάω, μελ. -*ῆσω* στερεώνω (συγκρατῶ)
διὰ περόνης. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐμ-περόνημα, ὄμρ. -*ᾶμα*, γεν. -*ματος*, τὸ φόρεμα
συγκρατούμενον εἰς τοὺς ὤμους διὰ περονῶν.

ἐμ-πεσον, ἐπικ. ἀντὶ *ἐνέπεσον*, ἀορ. β' τοῦ *ἐμ-
πίπτω*.

ἐμ-πεσοῦμαι, μελ. τοῦ *ἐμπίπτω*.

ἐμ-πετάννυμι, ἡ -*ῶω*, μελ. -*πετᾶσω* διαπτύσσω,
«*ἐξειπλώνω*», ἀπλώνω.

ἐμ-πεφύασι, ἐπικ. ἀντὶ *ἐμπεφύασι*, γ' πληθ. πρκ.
τοῦ *ἐφρύω* : *ἐμπεφύα*, ἐπικ. μτχ. θηλ.

ἐμ-πήγνυμι ἢ -*ῶω*, μελ. -*πήξω* ἀορ. ἀ' ἐνέπηξα·
ἐμπήγω, ἐμβάλλω, χώνω (μετὰ ὄστ.). — Παθητ., ἀορ.
β' *ἐνεπήγην*, μετὰ ἐνεργ. πρκ. *ἐμπέτηγα*, ὑπερ. -*ῆγειν*
ἐμπήγομαι, προσκολλῶμαι εἰς τι.

ἐμ-πηδάω, μελ. -*ῆσομαι* πηδῶ εἰς τι, πηδῶ
ἐπί τινος.

ἐμ-πηρός, *ον*· πηρός, ἀνάπηρος, κολοβός, ἡκρω-
τηριασμένος, δύσμορφος.

ἐμ-πής, ἐπίρ. ἰων. καὶ ὄμηρ. ἀντὶ *ἐμπας* (βλ. λ.).

ἐμ-πιεῖν, ἀπρρ. ἀορ. β' τοῦ *ἐμπίνω*.

ἐμ-πικραίνω, μελ. -*ᾶνῶ* πικραίνω, πληρῶ πικρίας.
— Παθητ. εἶμαι πικρός κατὰ τινος, αἰσθάνομαι πι-
κρίαν (καταλαμβάνομαι ὑπὸ πικρίας) κατὰ τινος.

ἐμ-πίμλημι, *ἐμπίμλημι*, ἀντὶ *ἐμ-πίπ-*

ἐμ-πίνω, μελ. -*πίσμαι* ἀορ. β' ἐνέπιον πρκ. *ἐμ-
πέπωκα*· πίνω (ἀπλήρωτος) || *ἐμπίω* τοῦ *αἵματος* =
πίνω ἀπλήρως (ὀπό) τὸ αἷμα τινος.

ἐμ-πίπληθι, Προστ. τοῦ *ἐμπίπλημι*.

ἐμ-πίπλημι μελ. -*πλήσω* ἀορ. ἀ' ἐνέπλησα· πλη-
ρῶ, γεμίζω, τι ὀπό (μέ) ὑγρόν τι. — Παθητ. καὶ *Μέ-
σον* *ἐμπίπλημαι*, ἀορ. ἀ' ἐνεπλήσθην· ἐπικ. ἀορ. β' *ἐνεπλήμην*
πληρῶ ἑμαυτόν, εἶμαι χορτασμένος, ἰκανοποιημένος ||
χορταίνω.— || ἐν τῷ μέσ. ὤσ. καὶ μετ.· πληρῶ, χορτάζω,
τινὰ || μτφρ. ἔχω ἄρκετά ἀπὸ πράγμ. τι, ἀπολαύω.

ἐμ-πίπρημι, ἀορ. ἀ' ἐνέπερσα· βάλλω πῦρ εἰς τι,
πυρπολῶ, καίω τι διὰ τοῦ πυρός.

ἐμ-πίπτω, μελ. -*πεσοῦμαι*· ἀορ. β' ἐνέπεσον καὶ
ἐπ. *ἐμπεσον*· πίπτω μέσα εἰς τι, πίπτω ἐπί τινος ||
προσπίπτω, εἰσορμῶ, ἐκσπῶ || μτχ. ἀορ. β' *ἐμπεσῶν*
=ἐπιπεσῶν (εἰσορμῆσας) θιαίως (μεθ' ὀρμῆς) || ὤσ.
ἐπιπίπτω.

ἘΜΠΙΨ, -*ίδος*, ἡ· εἶδος κώνωπος, σκνίπα, λατιν.
culex.— [μεμονωμένη λέξ.· συσχετίζεται ὑπὸ τινων πρὸς
τὴν παλ. γεμ. *imbi*, *impi*, ἀγγλοσασ. *ymbē* ὡς πρὸς
τὸ λατ. *omnis* (←*ombh-ni-s*) βλ. ἐν λ. *ἄφρονος*].

ἐμ-πίτω, ποιητ. ἀντὶ *ἐμπίπτω*· πίπτω ἐπάνω
εἰς τι.

ἐμ-πλάκηναι, ἀπρρ. ἀορ. β' τοῦ *ἐμπλέκω*.

ἐμ-πλάσσω, ἄττ. -**ττω** ἀορ. ἀ' ἐνέπλάσσα· πλάσ-
σω ἐντός τινος || ἀλείφω ἐπάνω εἰς τι || ἐπιχρίω τι
μέ τι.

ἐμ-πλειος, ἐπικ. ἀντὶ **ἐμ-πλεος** (βλ. λ.).

ἐμ-πλέκω, μελ. -*ξω*· πλέκω ἐντός τινος, ἐνυφαίνω,
συνυφαίνω (λατιν. *implicare*).— Παθητ., ἐμπλέ-
κομαι, περιπλέκομαι εἰς τι. 2) μτφρ. ὑφαίνω μετὰ
δόλου, οκευωρῶ, βρδίουργῶ, καθιστῶ τι περιπε-
πλεγμένον.

ἐμ-πλεος, α, *ον*, ἐπικ. **ἐμπλειος** ἢ **ἐνίπλειος**,
ἡ, *ον*· ἄττ. **ἐμπλεως**, ὄμρ. ἐντελῶς πλήρης ἐκ τινος
πράγματος.

ἐμ-πλέω, μελ. -*πλεύσομαι*· πλέω ἐντός τινος,
ταξιδεύω.

ἐμ-πλήγδην, ἐπίρ. (*ἐμπλήσσω*)· ἐμπλήκτως, ἀπε-
ριοκέπτως, μανιωδῶς, κατὰ τὸν τρόπον τῶν παρα-
φρόνων, παραφόρων.

ἐμ-πληκτος, *ον* (*ἐμ-πλήσσω*)· ἐκπληκτος, κατά-
πληκτος, ἐμβρόντητος, δαμωμένος, τεταραγμέ-
νος, ἀναίσθητος, ἀνόητος.— || ἀσταδής, ἄστατος,
εὐμετάβλητος. — Ἐπίρ. *ἐμπλήκτως* = παραφρόνως,
μανιωδῶς.

ἐμ-πλήμενος, ἐπικ. μτχ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *ἐμπί-
πλημι*.

ἔμ-πλην (Α), ἐπίρ. (ἐμ-πελάζω)· πλησίον, πολύ κοντά. [δὲ ἔτυμολ. βλ. *πέλας, πλησίον*].

ἔμ-πλην (Β), ἐπίρ. ἐπιτετ., ἀντί *πλήν*· ἐκτός, ἐξαιρέσει τινός, παρεκτός, πλήν.

ἔμ-πλήσας, -άμενος, ἐνεργ. καὶ μέσ. μετ. ἀορ. α' τοῦ *ἐμπλήσμι*· ἐμπλήσατο, ἐπικ. ἀντί *ἐνεπλήσατο*.

ἔμ-πλησθῆσμαι, παθ. μέλ. τοῦ *ἐμπλήσμι*.

ἔμ-πλήσσω, ἀττ. **-πτω**, ἐπικ. **ἐνιπλήσσω**· μελ. -ξω· πλήσσω, κτυπῶ, προοβάλλω, τινά || προσκόπτω, σκοντάπτω, ἐπάνω εἰς τι || ἐμιπίπτω, πίπτω ἐντός ἢ ἐπὶ τινός.

ἔμ-πλητο, ἀντί *ἐνέπλητο*, ἐπικ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *ἐμπλήσμι*.— **ἔμπλησο**, προστ. τοῦ αὐτοῦ χρόνου.

ἔμ-πλοκή, ἢ (ἐμ-πλέκω)· τὸ πλέξιμον τῆς κόμης (τῶν γυναικῶν).

ἔμ-πνευσα, ἐπικ. ἀντί *ἐνέπνευσα*, ἀορ. α' τοῦ *ἐμπνέω*.

ἔμ-πνεύω, ποιητ. **-πνεύω**· μελ. *-πνεύομαι*· ἀορ. α' *ἐνέπνευσα*· φουῶ ἢ πνέω ἐν τινι (μετὰ δοτ.) || ὡς καὶ μετ' αἰτ.: *ἰστίον ἐμπνέω*=φουσκῶνω τὸ πανί || ἀπολ. ἀναπνέω, ζῶ, εἶμαι «ζωντανός».— || μετ. ἀναπνέω ἐντός τινος, ἐγγέλω || μετρ. ἐμπνέω || φουῶ μέσῃ εἰς τι, φουσκῶνω (τὰ παντὶ πλοίου).

ἔμ-πνοια, ἢ· ἔμπνευσις, ἀναπνοή. Ἐκ τοῦ

ἔμ-πνους, ον, καὶ κατὰ συναίρ. **ἔμ-πνους, ουν** (ἐν+πνοή)· ὁ ἔχων πνοήν ἐν ἑαυτῷ, ἀναπνέων, ζῶν.

ἔμ-ποδίζω, μελ. *-ίσω*, ἀττ. *-ιῶ* (ἐν+πούς)· περιπλέκω τοὺς πόδας, πεδικλώνω, δεσμεύω || *ἐμποδίζω ἰαχάδας*=προσδένω οὐκα, τὰ συνδέω, ἐνώνω τοὺς μίσχους τῶν (τὰ «κοτσάνια»).— || γενικῶς, κωλύω, ἐμποδίζω, σταματῶ, συγκρατῶ.

ἔμ-πόδιος, ον (ἐν+πούς)· ὁ ἐμποδῶν ὦν, ὁ ἐμπλέκόμενος εἰς τοὺς πόδας, παρεμποδίζων, κωλυσιεργῶν.

ἔμ-ποδῶν, ἐπίρ. ἀντί *ἐν ποσὶν ὦν*=πρὸ τῶν ποδῶν ἢ ἀνάμεσα εἰς τοὺς πόδας || ἐαχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **ἐκ-ποδῶν** (δ βλ.).— *ἐμποδῶν εἰμι*=εἶμαι ἐμπόδιον, ἐμποδίζω.— *Μετὰ τοῦ ἀρθρ. τὸ ἐμποδῶν*=δ, τι ἐμποδίζει, ἐμπόδιον, κώλυμα.— || πρὸ τίνος, φανερά, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν.

ἔμ-ποιέω, μελ. *-ήσω*· ποιῶ τι ἐν τινι, παρεμβάλλω. 2) παράγω, γεννῶ, δημιουργῶ, προκαλῶ, προξενῶ, γίνομαι αἰτία τῶν γίνεσθαι.

ἔμπολαίος, α, ον (ἐμπολή)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐμπόριον, ἢ ἐνδιαφερόμενος διὰ τὸ ἐμπόριον (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ).

ἔμ-πολάω, παρατ. *ἤμπόλων*· μελ. *ἐμπολήσω*· παρκ. *ἤμπόληκα* (ἐμπολή)· κερδίζω ἐμπορευόμενος || κερδίζω || μέτρον: *βίοντον πόλιν ἐμπολόωντο* (ἐπικ. ἀντί: *ἤμπολῶντο*)=ἐμπορεύοντο πολλὰ ἀγαθὰ.— || ἀπελ. εἶμαι ἐμπορος, ἐμπορεύομαι.— || ἀγοράζω, πωλῶ.

ἔμ-πολεμέω, μελ. *-ήσω*· πολεμῶ κατὰ τινός, διεξάγω πόλεμον ἐντός τόπου τινός.

ἔμ-πολέμιος, ον· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πόλεμον, ἐχθρικός, ἐμπόλεμος.

ἔμ-πολεύς, -εως, ὁ (ἐμπολάω)· ἐμπορος, πραγματευτής.

ἔμ-πολή, ἢ (ἐν+πωλέω)· ἐμπορεύματα, φορτίον || ἐμπόριον, συναλλαγή, δόσοληψία.— || κέρδος προσερχόμενον ἐκ τοῦ ἐμπορίου, κέρδος, χρήματα [δὲ ἔτυμολ. βλ. *πέλας, πέλομαι*].

ἔμ-πόλημα, -ατος, τό (ἐμπολάω)· ἐμπόρευμα, φορτίον πλοίου || πλῆθ. ἐμπορεύματα.

ἔμ-πολητός, ἢ, ὄν (ἐμπολάω)· ἡγορασμένος, πωλημένος.

ἔμ-πολις, -εως, δ, ἢ, ὁ ἐν τῇ πόλει, ὁ ἐν τῇ πολιτείᾳ ὁ *ἐμπολὴς τινι*=ὁ συμπολίτης τινός.

ἔμ-πολιτεύω, μελ. *-σω*· εἶμαι πολίτης πολιτείας τινός, ἔχω πολιτικά δικαιώματα ἐν τινι πολιτείᾳ.

ἔμ-πόλωνντο, γ' πλῆθ. ἐπ. παθ. πρτ. τοῦ *ἐμπολάω*.

ἔμ-πόρευμα, -ατος, τό, εἶδος ἐμπορίου. Ἐκ τοῦ

ἔμ-πορεύομαι, μελ. *-εύσομαι*· παθ. ἀορ. α' *ἐνεπορεύθην* ἀπὸθ. (ἐμπορος)· εἶμαι ἐν πορείᾳ, ταξιδεύω.— || ταξιδεύω δι' ἐργασίαν (ἐμπόριον), εἶμαι ἐμπορος, ἐμπορεύομαι. 2) μετ' αἰτ. ἐμπορεύομαι εἶδος τι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἔμ-πορευτέον ἢ -έα, ρημ. ἐπίθ.· πρέπει νὰ πορευθῆ τις, πρέπει νὰ ἀπέλθῃ.

ἔμ-πορία, ἢ (ἐμπορος)· ἐμπόριον, συναλλαγή, δόσοληψία || ἐπιτήδευμα.— || ἐμπορεύματα, εἰσαγωγὰ ἐμπορευμάτων.

ἔμ-πορικός, ἢ, ὄν (ἐμπορος)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐμπόριον ἢ κατάλληλος διὰ τὸ ἐμπόριον, ἐμπορικός || *χρήματα ἐμπορικά*=εἰσαγόμενα ἀγαθὰ.

ἔμ-πόριον, τό (ἐμπορος), λατιν. *emporium*· τόπος ὅπου διεξάγεται ἐμπόριον, ἐργοστάσιον, ἀγορά || ἐμπορικός λιμὴν, ἐμπορικός σταθμός.— || τὰ *ἐμπόρια*=ἐμπορεύματα. Ἐκ τοῦ

ἔμ-πορος, ον (ἐν+πόρος)· ὁ ἐπιβάτης πλοίου (λατιν. *vector*).— || ταξιδιώτης, περιηγητής, ὁδοιπόρος.— || ὁ ταξιδεύων πρὸς ἐμπορίαν, ἐμπορος (λατ. *mercator, insitor*) || μετρ. *ἐμπορος βίου*=ὁ ἐμπορευόμενος τὴν ζωὴν του, ἐμπορος τῆς ζωῆς. [δὲ ἔτυμολ. βλ. *πόρος, πορεύομαι*].

ἔμ-πορῶν, ἢ· ἡσώ· συνάπτω, στερεώνω, διὰ πόρρης (ἢ διὰ περόνης).— Πλθητ., *εἴματα ἐνεπορῶν* (ἰων. ἀντί *-ηνω*)=ἐφόρεσαν ἱμάτια κουμβωμένα εἰς τὸν ὦμον διὰ πόρρης.

ἔμ-πουσα, ἢ· ὄνομα φαντάσματος (κοινὴ «στοιχειού») λαμβάνοντος ποικίλας μορφάς. [ἀέθε ἔτυμολ.].

ἔμ-πρακτός, ον (ἐμπράσσω)· κατορθωτός, ἐκτελεστός, δυνάμενος νὰ ἐκτελεσθῆ.

ἔμ-πρηής, ἔς· πασιδῆλος, καταφανής, εἰς τι (ἢ διὰ τίνος). Ἐκ τοῦ

ἔμ-πρῆω· εἶμαι περιδότης, διαπρέπω ἐν τινι, διαπρέπω μεταξύ πολλῶν.— || εἶμαι ἐπιφανής διὰ τι.

ἔμ-πρήθω, μελ. *-σω*· φουσκῶνω, ἐμφυσῶ, ἐξογκῶνω.— || = *ἐμπύπρημι*=κατακαίω, καίω μεταβάλλω τι εἰς σποδόν.

ἔμ-πρησις, -εως, ἢ (ἐμπύπρημι)· ἐμπρησμός, πυρπόλησις.

ἔμ-προθεν, ἐπίρ. ποιητ. ἀντί *ἐμπροσθεν*.

ἔμ-προσθεν, καὶ πρὸ συμφ. **-θε**, ἐπίρ. καὶ πρὸθ.— || ἐπὶ τούτου, ἐμπροσθὲν τινός, ἐνώπιον τινός.— || ἐπὶ χρόνου, πρὸ, πρότερον, παλαιότερον. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἔμ-πρόσθιος, ον· πρόσθιος, ἐμπροσθινός || πρότερος || *οἱ πρόσθιοι* (ἐνν. *πόδες*) = τὰ ἐμπροστινὰ πόδια (ἐπὶ τετραπόδου, ἀντίθ. *οἱ δπίσθιοι*, ἐνν. *πόδες*).

ἔμ-πτῶω, μελ. *-ύσω*· πτύω εἰς...

ἔμ-πυκάζω, μελ. *-άσω*· κατακαλύπτω, καλύπτω ἐντελῶς, περιτυλίσσω.— Πλθητ., *νόσος οἱ ἐμπυκάνωσται*=ὁ νοῦς του εἶναι περιεκαλυμμένος, τυλιγμένος ἐν μωτηρίῳ (ὑπουλος, κρυφός).

ἔμ-πῦος, ον (ἐν+πῦον)· ὁ ἔχων ἐμπύημα εἰς μέρος τι τοῦ σώματος ἢ ἠλεκτρίστος.

ἔμ-πῦρεύω, μελ. *-σω* (ἐν+πῦρ)· πυρπολῶ, κατακαίω.

ἔμ-πῦρ-θήτης, -ου, ὁ (ἐν+πῦρ+βαίνω)· ὁ ἐν πυρὶ βαίνων, ὁ ἐπὶ τοῦ πυρός τιθέμενος (ἐπὶ τοῦ τριπόδου· ἀντίθ. τῷ *ἀπυρός*).

ἔμ-πῦρος, ον (ἐν+πῦρ)· ὁ ἐν τῷ πυρὶ, ἢ ὁ ἐπὶ τοῦ πυρός.— || πυρικάστος.— || ὁ ἀνήκων εἰς ἐμπυρον θυσίαν· *ἐμπυρος τέχνη*=ἡ τέχνη τῆς διὰ πυρός μαντικῆς.— || *ὤσος*, *ὠσισαί*, τὸ *ἐμπυρον* (ἐνν. *ἰερόν*) = αἱ διὰ πυρός θυσίαι, ἢ οἰωνοὶ συναγόμενοι ἐκ τῶν ἐμπύρων θυσιῶν.

ἔμῦκον, ἀορ. β' τοῦ *μυκάομαι* (δ βλ.).

ἔμ-φάγειν, ἀορ. β' (ἀφρφ.) ἀνευ ἀνεστ. ἐν χρήσει (δλ. *ἐσθίω*)· δέτω τι ἐντός τινος καὶ τὸ τρώγω, κατατρῶγω, τρώγω ἐπὶ τινός.

ἔμ-φαίνω, μελ. *ἄνω*· ἀορ. α' *ἐνέφηνα*· δεικνύω, φανερώω, κάμνω τι νὰ ἐμφανισθῆ.— Παθητ., μετὰ μέσ. μελλ. *ἐμφάνομαι*· φαίνομαι μέσα ἐν τινι (φαίνομαι ἐν τινι), ἀντανακλῶμαι || ἐμφανίζομαι, ἐμφανίζω ἑμαυτόν.

ἔμ-φάνηται, ἀφρφ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *ἐμφαίνω*.

ἔμ-φάνης, ἔς (ἐμφανῆσαι)· ὁ ἐν ἑαυτῷ ἐμφαίνων (δεικνύων), ἀντανακλῶν, ὁρατός, σαφής, εὐκρινής, φανερός, δῆλος. 2) ἀνοικτός, εἰλικρινής, δημόσιος, πάγκοιτος. 3) ψηλαφητός, πραγματικός, ἀληθινός. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἔμ-φάνίζω, μελ. *-ίσω*, ἀττ. *-ιῶ*· παρουσιάζω || καθιστῶ ἐμφανές, ἐξηγῶ, ἐρμηνεύω.

ἐμ-φανῶς, ἰων. -έως, ἐπίρ. τοῦ ἐμφανῆς· φανερώς, καταδήλως, ἀμφιβόλως || δημοσία (λ.ατ. palam) **ἐμ-φάσις**, -εως, ἡ (ἐμφαίνουμαι)· τὸ ἐμφανίζεισθαι ἐν τινι, ἀντανάκλασις, ἀνταύγεια || ἐξωτερικῆ ἐμφάνισις.

ἐμ-φέρεια, ἡ· ὁμοιότης. Ἐκ τοῦ **ἐμ-φερέης**, ἐς· ὁμοιος, ὁμοιάζων, «παρεμφερέης». — Ἐπίρ. -εως=ὁμοίως, ἀκριβῶς ὅπως. Ἐκ τοῦ

ἐμ-φέρω, μελ. ἐν-οίω· φέρω τι ἐντός. — || ἀντίτασσω εἰς τινα, ἐναντιοῦμαι εἰς τινα || ὀνειδίζω τινά. **ἐμ-φλέγω**, μελ. -ξω· ἀνάπτω φλόγα, καίω.

ἐμ-φλοξ, -ογος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων φλόγα ἐν ἑαυτῷ. **ἐμ-φοβος**, ὄν (ἐν+φόβος)· ὡς ἐνεργητ., ὁ ἐμπειῶν φόβον, τρομερός. — || μετὰ παθητ. ἐνν., ὁ πλήρης φόβου, πεφοβημένος, τρομοκρατημένος.

ἐμ-φορβίδω, μελ. -ώσω (ἐν+φορβιά)· βάλλω ἐπιστόμιον (οἶονσι «φορβιάν») εἰς τὸ στόμα μου ἐνὼν παίζω τὸν αὐλόν (ζιότι τὸ ἐπιστόμιον ἦτο δεξιότινον. ὡς καὶ ἡ φορβιά).

ἐμ-φορέω, μελ. -ήσω, ὅς τὸ ἐμφέρω· φέρω ἐν τινι, φέρω εἰς τι, φέρω ἐπὶ τινος. — Παθητ., φέρομαι περί τι ἢ πρός τι. — || ἐν μέσ. καὶ παθητ., πληρῶν ἑμαυτὸν πράγματός τινος, κάμνω ὑπερβολικὴν χρῆσιν τινος. — || μετφρ. ἐπιπίπτω, προστρίβομαι, ἐπὶ τινος.

ἐμ-φράσσω, ἀττ. -ττω, μελ. -ξω· ἀποφράσσω, «φράζω, οἰουπίνω» || ἐμποδίζω, ἀποκλείω.

ἐμ-φρουρέω, μελ. -ήσω· φρουρῶ ἐν τινι τόπω. Ἐκ τοῦ

ἐμ-φρουρος, ὄν (ἐν+φρουρά)· ὁ φρουρῶν ἐν τινι θέσει || ὁ ὑποκειμένος, ὑποχρεούμενος, εἰς στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν (νὰ ὑπηρετήσῃ ὡς στρατιώτης). — || Παθητ., ὁ φρουρούμενος, ὁ ἐγκατεστημένος (ἐγκεκλεισμένος) ἐν φρουρᾷ.

ἐμ-φρῶν, ὄν, γεν. -ονος (ἐν+φρῆν)· ὁ ἔχων τὰς φρένας του, ἐχέφρων, ουνετός || ὁ ἔχων τὰς αἰσθήσεις του, ζωντανός. 2) ὁ ἔχων τὰ λογικὰ του, λογικός, ὀξύνοος, συνετός.

ἐμ-φύης, ἐς (ἐμφύω)· ὁ ἐμπεφυκώς, ὁ φύσει ἐνυπάρχων, ἐμφυτός.

ἐμ-φύλος, ὄν καὶ ἐμ-φύλιος, -ιον (ἐν+φύλον)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτὴν φυλὴν, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς («ράστος»), ἐμφύλιος || ἐμφύλιον αἷμα=συγγενικὸν αἷμα || τοῦμφυλον αἷμα = τὸ αἷμα συγγενούς, τ. ἔ. φόνος συγγενούς. — || ὁ συμβαίνων ἐντός (μεταξύ) τοῦ λαοῦ || στάσις ἐμφυλος=ἐσωτερικὴ στάσις, ἐμφύλιος πόλεμος.

ἐμ-φύς, μετ. ἀορ. β' τοῦ ἐμφύω. **ἐμ-φυσάω**, μελ. -ήσω· φυσῶ ἐν τινι, φυσῶ εἰς τι || φυσῶ ἐπάνω εἰς τινα.

ἐμ-φύτος, ὄν· ὁ πεφυτευμένος (γεγεννημένος) ἐντός τινος, ὁ φύσει ἐνυπάρχων εἰς τι(να), ἐμφυτός, φυσικός. Ἐκ τοῦ

ἐμ-φύω, μελ. -ύσω· ἀορ. α' ἐνέφυσα· ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις μετὰ μετθ. σήμ., φυτεύω, ἐμφυτεύω. — || ὡς ἀμετθ. ἐν τῷ μέσ. ἐμφύομαι μετὰ ἐνεργ. πρκ. ἐμ-πέφυκα, ἀορ. δ' ἐνέφυν· φύομαι, φυτρῶνω, αὐξάνω (ἐν τινι ἢ ἐπὶ τινος) || ριζοβολῶ εἰς τι, προσκολλῶμαι εἰς τι || ἐμφύναι χεῖρῖ=προσκολλῶμαι στερῶς (σφιγκτά) εἰς τὴν χεῖρά τινος, σφιγγω τὴν χεῖρά τινος.

ἐμ-φωνος, ὄν (ἐν+φωνή)· ἔχων δυνατὴν φωνήν. **ἐμ-ψαφος**, ὄν· ἤχων, θορυβώδης.

ἐμ-ψυχος, ὄν (ἐν+ψυχή)· ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ ψυχήν (ἀγλ. ζωήν), ζῶν, ζωντανός.

ἐμ-ψυχῶς, μελ. -ώσω (ἐμψυχός)· καθιστῶ τι ἐμψυχον, ἐμβάλλω ψυχὴν (ζωήν), ἐμψυχῶνω.

ἐν, ὄρωρ. καὶ ἀορ. ἀντὶ εἰς (β ἑλ.).

ἘΝ, ποιητ. ἐνί, ἐπεικ. εἰν, ἐνίει. — ΠΡΟΘΕΣΙΣ μετὰ ΔΟΤ.: — || ἘΠΙ' ΤΟ'ΝΟΤ' ἐν, ἐντός, εἰς: ἐν Ἀθήνης, ἐν Τροίῃ, 2) ἐπὶ, ἐπάνω εἰς, ἐπὶ τινος: ἐν ὄψεσι=ἐπὶ τῶν ὀρέων (ἐπάνω εἰς τὰ ὄρη). 3) ἐπὶ ἐνθυμᾶτιον, ἐπιλομεῖν κ.λ.π.: ἐν ἐσθῆτι=φέρων ἐνδυμα || ἐν δαίλοισι=ὑπὸ τὰ δπλα. 4) μεταξύ (τοῦ ἀριθμοῦ) τῶν...: ἐν τοῖς πρώτοις = μεταξύ τῶν πρώτων || ἐπὶ παρουσίᾳ τινός, ἐνώπιόν τινος. 5) εἰς

τὴν ἐξουσίαν τινός, τὸ ἐξαρτᾶσθαι ἐκ τινος, τὸ εἶναι ἐν χερσὶ τινος («στὸ χεῖρ» τινός): νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι = ... εἶναι εἰς χεῖρας τῶν θεῶν (ἐξαρτᾶται ἀπὸ τούτων θεῶν, εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν)· ἐν ἐμοὶ δοτι=εἶναι κατὸ χεῖρ μου, ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμέ. 6) συμφῶνως πρὸς... — || ἘΠΙ' ΤΟΥ' ὈΡΓΑΝΟΥ· ἢ ΜΕ'ΥΟΥ (ΤΡΟ'ΠΟΥ) διὰ τινος, μετ' τι(να), μέσῳ τινός, διὰ μέσου τινός: ἐν πυρὶ πύμπρημι = πυρπολῶ (καίω) διὰ πυρός· ἐν δεσμῷ θῆσαι = νὰ δέσω διὰ δεσμοῦ. — || ἘΠΙ' ΧΡΟ'ΝΟΥ· ἐντός χρονικοῦ τινος διαστήματος, κατὰ τινα χρόνον: ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ = ἐντός τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος || ἐν ᾧ (ἐνν. χρόνῳ) = καθ' ὃν χρόνον || ἐν βραχεῖ (ἐνν. χρόνῳ) = ἐντός ὀλίγου (χρόνου), ἐντός βραχείας χρονικοῦ διαστήματος. — IV ἘΛΛΗΘΗΤΙΚΟΥΣ ἐν φράσεσιν, οἱ αἱ: ἐν Ἀλκωνοῖο, εἰν Ἀἰδαο, ἀττ. ἐν Ἀδου κ. ἄ., ἔνθα ἐξυπακούεται ἡ δοτ. οἶκω ἢ δόμοις. — V ἈΠΟΛΥΤΩΣ (ἀνευ οὐσιαστ.), ὧΣ ἘΠΙΡΡΗΜΑ ἔνθα, ἐν τῷ μεταξύ, πρὸς τούτοις, προσέτι. — VI ΘΕ'ΣΙΣ· ἐν τῷ ἐπει ἐνίστε ἢ ἐν ἐπιτάσσεται: τῆς δοτ. κῆς, μεθ' ἧς συνανήκει, συνθέσεται δὲ τοῦτο συμβαίνει ἐν τῷ τύπῳ ἐνί, ὅστις ὅμως ἐπιτασσόμενος τρέπεται εἰς ἐνι. — VII ἘΝ ΣΥΝΘΕ'ΣΕΙ: 1) μετὰ ρημάτων, ὅποτε ἢ ἐν διατηρεῖ τὴν βασικὴν τῆς σημασίαν (τοῦ ἐντός, πλησίον...). 2) μετὰ ἐπιθέτων, πρὸς ἐκφρασιν τοῦ βαθμοῦ (τῆς ποιότητος (π. χ. ἐμ-πικρός, ἐν-λευκός = μάλλον (ἢ: κάπως) πικρός, λευκός), ἢ πρὸς δῆλωσιν τοῦ ὅτι τις ἔχει τι, κέκτηται τι: ἐν-αιμοσός=ὁ ἔχων αἷμα, ἐν-ἀκανθός=ἀκανθώδης. 3) ἐν συνθέσει ἢ ἐν-γίνεται: ἐμ-πρὸ τῶν β, μ, π, φ, ψ· ἐγπρὸ τῶν γ, κ, ξ, χ· ἐλ-πρὸ τοῦ λ· καὶ ἐν ὀλίγοις τισὶ λέξεσιν ἐρ-πρὸ τοῦ ρ.

Ἐτυμ.: ἐν, ποιητ. ἀττ. ἐνί, Ἀρχ., Κυπρ., Κρητ. ἐν (<ἐν πρῆθ. μετ' αἰ. (θεσσι., Βοιωτ., Ἀρχ., Κυπρ. κ.λ.) ἐν πόλει, μετὰ Ἰταλ. — Δοτ. (ἐνί φρεσῖ, ἐν πόλει), καὶ μετὰ γεν. (π. χ. ὄμηρ. εἰν Ἀἰδαῖο, ἀττ. ἐν Ἀιδου, ἀττ. ἐπιγρ. ἐν τῶν πόλεων, πρλ. καὶ ἐμποδῶν ἐν ποδῶν)· συγγ. τῷ παλ. λατιν. ep, κλασσο. λατιν. in, Ἰοτθ. παλ. γερμ. in ἐν πᾶσι τούτοις ὑπόκειται ἰαπει. *en ('eni)=ἐντός (*n).— Ἐκ τῆς ἐν ἐνημ: οὐρηθῆ ὁ τύπος ἐνς (ἀττ. εἰς καὶ ἐς ἑλ. λ λ.) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἀντιθ. ἐξ, συνάσσεται δ' οὗτος μετ' αἰτιατ. κατόπιν ρημάτων κινήσεως σημαντικῶν πρλ. καὶ ἐν-ῶπα, κατ-ένοπα (εἰς ὅπα ἰδέσθαι), ἐν-δέξια (<ἐν δεξιά), ἐμ-βαίνω, ἐμ-βάλλω.

ἐν, οὐδ. τοῦ εἰς· καὶ ἔνα, αἰτ. ἀορ. **ἐν-αθρύνομαι**, παθητ.· ἐναθρύνομαι, σεμνύνομαι, ὑπερηφανεύομαι.

ἐν-ἄγῆς, ἐς (ἐν+ἄγος)· ὁ ἐν ἀγει ὦν, ὁ ἐν κάρτῃ (ἢ ὑπὸ κάρταν) ὦν, ἐπάρατος, κατηραμένος, μεμιασμένος, βέβηλος, ἐνοχος φόνου || γενικῶς, βδελυρός, κατηραμένος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐν-ἀγίζω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ίσω· προσφέρω θυσίαν εἰς τοὺς νεκρούς, λατιν. parentare· ἀντιθ. τῷ θύω =προσφέρω θυσίας εἰς τοὺς θεούς. Ἐξ αὐτοῦ **ἐν-ἀγισμα**, -ατος, τό· θυσία προσφερομένη εἰς νεκρούς.

ἐν-ἀγκάλιζομαι, μέσων· λαμβάνω τινά εἰς τὰς ἀγκάλας μου, «ἀγκαλιάζω».

ἐν-ἀγκυλάω, μελ. -ήσω (ἐν+ἀγκυλή)· προσαρμόζω ἀγκυλὴν (τ. ἔ. ἰμάντα, λωρίον) εἰς τὸ ἀκόντιον, ἴνα τὸ ἐξασκοντίω.

ἐν-ἀγρόμενος, μετθ. ἐπεικ. παθητ. ἀορ. β' τοῦ ἐναγείρω.

ἐν-ἀγχος, ἐπίρ. (ἐν+ἄγχι)· μόλις πρὸ ὀλίγου, νεωστὶ, προσφάτως.

ἐν-άγω, μελ. -ξω· ἄγω, ὀδηγῶ, ἐντός (μέσα εἰς), προχωρῶ || ὠδῶ, παρορμῶ || καταπέδω. 2) μετ' αἰτ. πράγμ. προτείνω, εἰσηγοῦμαι || ἐξεγείρω, προκαλῶ, ἐπισπεύδω.

ἐν-ἀγωνίζομαι, ἀποθ.· ἐπὶ τόπου, ἀγωνίζομαι ἐν τινι τόπῳ: εὐμενῆς ἐναγωνίζεσθαι=εὐνοικός (κατ' ἄλληλον) διὰ νὰ πολεμήσῃ τις (νὰ συνάψῃ μάχην) ἐν αὐτῷ || λαμβάνω μέρος ἐν μάχῃ.

ἐν-ἀγώνιος, ὄν (ἐν+ἀγών)· ὁ ἀνήκων (ἢ ὁ κατ' ἄλληλος) εἰς ἀγῶνα (μάχην). 2) ἐναγώνιοι θεοὶ

— οἱ θεοὶ οἱ ἐποπεύοντες τὴν τέλει τῶν ἀγώνων || κυρ. ἐπίθ. τοῦ Ἑρμῶ.
ἐν-αθλέω, μελ. -ήσω = ἀθλέω· ἀγωνίζομαι, λαμβάνω μέρος εἰς ἀγῶνα.
ἐν-αιμήεις, εσσα, εν = ἐναιμος (βλ. λ.).
ἐν-αιμος, ον (ἐν+αίμα)· ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ αἷμα, «συναίματος».
ἐν-αιρέμεν, ἐπικ. ἀντι ἐναίρειν, ἀπρφ. τοῦ ἐναίρω.
ἐν-αίρω, ἐπικ. ἐνναίρω· μέλ. ἐνᾶρω· ἄορ. β' ἠνάρον, ποιητ. καὶ ἐνᾶρον· μέσ. ἄορ. α' ἐνηράμην, ἐπικ. γ' ἐν. ἐνήρατο (ἐναρα)· ἀποκτείνω, φονεύω, σκοτώνω || ὡς. ἐπί πραγμ. φθείρω, καταστρέφω
ἐν-αίσίως καὶ ἐν-αίσιος, ον (ἐν+αἴσα)· εἰμαρμένος, πεπρωμένος, ἀπειταλμένος ὑπὸ τῆς μοίρας, λκτ. fatalis || ἐν καλῇ σημασίᾳ, ἐπίκουρος, πρόσφορος, ἐπιτήδειος.— || ὁ ἐν ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τὴν μοῖραν, εὐπρεπῆς, πρέπων, κατάλληλος || καὶ ἐπὶ πρᾶσι πῶν, δίκαιος.— Ἐπίρ. -ίμως=πρεπόντως, προσηκόντως.
ἐν-αιχμάζω, μέλ. -σω· ἀγωνίζομαι, πολεμῶ, ἐν τινι || κυρ. χειρίζομαι τὸ δόρυ.
ἐν-αιωρέομαι, παθητ.· περιφέρομαι, περιπλανῶμαι, ἐν τινι || φέρομαι ἐπὶ τῶν ὑδάτων (περιπλέω) τῆδε κάκεισε.
ἐνάκις, ἐπίρ.=ἐννάκις (ὁ βλ.).
ἐνάκοιοι, αι, α (ἐννάα)· ἐννεακόιοι (ἡ γρ. ἐννακόιοι ἡ-τον ὄρθη).
ἐν-ἄκουῶ, μελ. -ούσομαι· ἀκούω ἐν τινι τόπῳ, ἀκούω ἐντός.
ἐν-αλείφω, μέλ. -ψω· παθ. πρκ. ἐν-αλήλιμμα· ἀλείφω, χρίω.— μέτρον, ἀλείφω ἑμαυτὸν, ἢ ἀλείφω δι' ἑμαυτὸν.
ἐν-ἀλίγκιος, ον· ὁμοῖος, ὁμοιάζων.
ἐν-ἄλιος, α, ον καὶ -ος, -ον· ἐπικ. καὶ λυρ. ὡς. αἰν-ἄλιος (ἐν+ἄλις)· θαλάσσιος || ὁ ἐν θαλάσῳ (ἢ ἐπὶ θαλάσῳ) ὢν (λατίν. marinus).
ἐν-αλλαγήναι, ἀπρφ. παθητ. ἄορ. β' τοῦ ἐναλλάσσω.
ἐν-αλλάξ, ἐπίρ.· διαδοχικῶς || σταυροειδῶς, σταυρωτὰ (λατίν. vicissim)· Ἐξ τοῦ
ἐν-αλλάσσω, ἄττ. -ττω· μέλ. -ξω· ἄορ. α' ἐνήλαξα· πρκ. ἐνήλλαγα, παθ. ἐνήλλαγμα· ἀνταλλάσσω, λαμβάνω ἐπ' ἀνταλλαγῆ || ὡς. ἐκτρέπω ἀπὸ ἐνός πράγμ. εἰς ἄλλο.— || Παθητ. μεταβάλλομαι, διαφέρω ἀπὸ τινος. 2) συναλλάσσομαι, ἔχω ἐμπορικὰς σχέσεις μετὰ τινος.
ἐν-ἄλλομαι, μέλ. -αλοῦμαι· ἄορ. α' -ηλάμην· ἀποθετ.· πηδῶ εἰς τι ἢ ἐπὶ τινος, ἐφορμῶ ἐναντίον τινός.
ἐν-ἄλλος, ον· μεταβεβλημένος, ἐναντίος.
ἐν-ἄλος, ον (ἐν+ἄλις)=ἐνάλιος (ὁ βλ.).
ἐν-ἄμελγω, μελ. -ξω· ἀμέλγω μέσα εἰς τι.
ἐν-ἀμιλλος, ον (ἐν+ἄμιλλα)· ἰσοδύναμος, ἰσοπαλός || κυρ. ὁ ἀμιλλόμενος, δυνάμενος νὰ ἀγωνισθῆ || ἄρξ ἴσος, ἐφάμιλλος.
ἐν-ἀμμένο, ἰων. ἀντι ἐν-ημμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ ἐνάπτεω.
ἐν-ἀντα, ἐπίρ.· ἀπέναντι, ἀντικρῦ (μετὰ γεν.).
ἐν-αντι (ἐν+ἀντι), ἐπίρ.=ἐναντίον (βλ. λ.).
ἐν-ἀντι-θίος, ον (ἐν+ἀντι+θία)· ὁ ἐχθρικῶς διακείμενος, ὁ ἀγωνιζόμενος (παλαῖων) κατὰ τινος || οὗδ. ἐναντίβιον=ἐναντίον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς...
ἐν-αντίος, ον· ὁ ἀντικρῦ ὢν, ἀντίος, ἀπέναντι ὢν || πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, παρουσία τινός, ἐνώπιόν τινος. 2) ἐν ἐχθρῶ· ἐνν.· ὁ ἀντιμετωπίζων τινά, ὁ ἀντιπαροσόμενος κατὰ τινος.— || ἀντιθετός, ἀντιμέτωπος, ἐναντίος, ἀντίστοιχος || τὸ ἐν-αντίον=τὸ ἐναντίον, τὸ ἀντίστοιχον.— || τὸ οὗδ. ἐναντίον ὡς ἐπίρ.=ἐναντίον ἢ ἐνώπιόν τινος. 2) ἐξ ἐναντίου=ἀπέναντι, ἀντικρῦ (λατίν. ex adverso). 3) ἐμχλ. ἐπίρ. ἐναντίως=ἀντιθέτως, ἐχθρικῶς, μετὰ δοτ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ
ἐν-αντιῶ, μελ. -ώσω· τοποθετῶ ἀντικρῦ.—Κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς ἀποθετ. **ἐναντιόομαι**, μελ. -ώσομαι· ἄορ. α' ἠναντιόοθην· πρκ. ἠναντιόομαι· δέτω ἑμαυτὸν ἐναντίον τινός, ἀντιπθεμαί, ἀνδιόομαι || εἶμαι ἐναντίος πρὸς τινά: 2) ἀντιλέγω, λέγω τὰ ἐναντία, πρὸς τινά || ἀρνοῦμαι.

ἐν-αντίωμα, -ματος, τό (ἐναντιόω)· πᾶν τὸ ἐν-αντιόμενον, ἐμπόδιον, κώλυμα, πρόσκομμα.
ἐν-αντίωσις, -εως, ἡ (ἐναντιόω)· ἀντιθέσις, ἐν-αντιότης.
ἐναξα, ἄορ. α' τοῦ νάσσω.
ἐν-ἀπ-ἐθάων, ἄορ. β' τοῦ ἐναποθνήσκω.
ἐν-ἀπ-ἦκε, ἰων. ἀντι ἐναφήκε, γ' ἐν. ἄορ. α' τοῦ ἐναφήμι.
ἐν-ἀπ-ἦπτε, ἰων. ἀντι ἐναφήπτε, γ' ἐν. πρκ. τοῦ ἐναφάπτω.
ἐν-ἀπο-δεῖκνυμι· ἀποδεικνύω ἐν τινι πράγματι.— Παθητ., εἶμαι διακεκριμένος ἢ φανερός.
ἐν-ἀπο-θνήσκω, μελ. -ἀποθάνομαι· ἀποθνήσκω ἐν τινι τόπῳ.
ἐν-ἀπο-κλάω, μελ. -κλάω· θραύω (μικρόν τι) μέρος ἐντός τινος.
ἐν-ἀπο-λείπω, μελ. -ψω· ἀπολείπω ἐν τινι, ἀφίνω ὅπισθ.
ἐν-ἀπο-όλλυμι καὶ -ύω· μελ. -ολέσω, ἄττ. -ολῶ· καταστρέφω ἐντός τινος ἢ ἐν τῷ μέσω τινῶν.
ἐν-ἀπο-ομῶργνυμι, μελ. -απομῶρξω· σπογγίζω (ἀποτριβῶ) ἐντός τινος (ἐπὶ τινος) || καὶ ἐπομ. ἐναποτυπώνω.
ἐν-ἀπο-νίζω, μελ. -απονίψω· ἀπονίπτω, ἀποπλύνω, ἐν τινι πράγμ.
ἐν-ἀπο-τίνω, μελ. -αποτίσω· πληρώνω ὡς ποιήν (πρόστιμον).
ἐν-ἀπο-ψύχω, μελ. -ξω· ἀποδιδοῦ τὸ πνεῦμα (τὴν ψυχὴν), ἐκπνέω || θροσίζω ἑμαυτὸν || ἀνακουφίζομαι (ἔθεν ἀποπατῶ, ἀφοδεύω).
ἐν-ἀπτω, μελ. -ψω· προσδέω εἰς τι, προσάπτω τι εἰς τι || συνάπτω τι μετὰ τινος — Παθητ. κατὰ μέσ., πρκ. ἐνήμμαι· φορῶ, εἶμαι ἐνδεδουλευμένος, ἐνδύομαι.— || ἀνάπτω, δέτω πῦρ, πυρπολῶ || μέσ. λαμβάνω φῶς δι' ἑμαυτὸν.
ἘΝΑΨΑ, -ων, τά, μόνον κατὰ πληθ. ἐν χρήσει τὰ δπλα (τὰ λάφυρα) φονευθέντος ἐχθροῦ (λατίν. spolia) || λάφυρα.
Ἐντυ: ἐναρα οὗδ. πληθ. ἐναίρω, ἄορ ἠναρον· ποιητ. ἐναρίζω· λακ. ἐναρσφόρος (= τὰ ἐναρα φέρον), ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως· πρκλ. ἰφλ. inar (=εἶδος ἐνδύματος), anar (ὑποκαμίσιον) ὑπὸ τινος ἢ λ. ἐναρα καὶ ἐντα συνάπτονται πρὸς τὴν β. sen- (ἀπρτελειώνω).
ἐν-ἀραρίσκω, ἄορ. α' ἐνήρασα· προσομοίω, στερεώνω, τι εἰς τι.— || ἀμτθ. ἐν τῷ πλθ. ἐν-ἠραρα· προσομοίωμαι εἰς τι.
ἐνάργει, ὄορ. ἀντι ἐνήργει, γ' ἐγ. πρκ. τοῦ ἐνεργέω.
ἐν-ἀργής, ἐς (ἐν+ἀργός)· διακεκριμένος, ὁρατός, ψηλαφητός, ἐν σωματικῇ μαρφη ὢν. ~ 2) λαμπρός, στιλπνός. 3) ἐπὶ λέξεων, εὐκρινής, σαφής. [3: ἐτυμολ. βλ. ἀργής, ἀργός]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ
ἐν-ἀργῶς, ἰων. -γέως, ἐπίρ.· σαφῶς, εὐκρινῶς, φανερά.
ἐνάριες, ἢ ἐνάριες, οἱ· Σκυθικὴ λέξις ἀντίστοιχος πρὸς τὴν λ. ἀνδρογόμος (ὁ βλ.).
ἐν-ἀρῆρῶς, -υία, -ός, μτχ. παρακ. β' τοῦ ἐναρῆρῶ.
ἐνᾶρη-φόρος, ον (ἐναρα + φέρω)· ὁ φέρων τὰ ἐναρα (τ. ε. τὰ λάφυρα).
ἐνᾶρίζω, μελ. -ξω· ἐπικ. ἄορ. α' ἐνάριξα. — μτθ. ἄορ. α' ἠνᾶρῶσθην· πρκ. ἠνᾶρῶσθην (ἐναρα)· σκυλεύω (λαφυραγωγῶ) φονευθέντα ἐχθρόν (λατ. spoliare)· ἐναρίζω τινά ἐντα, τεύχη=ὀπογυμνῶν (νεκρῶν) τινά ἀπὸ τὴν πανοπλῖαν του || ἀντεθεθ, φονεύω τινά ἐν μάχῃ.— Παθητ., νῦξ ἐναριζόμενα = νύξ ἀποθνήσκουσα, ἡτις παρερχομένη καὶ ὑποχρῶσθαι εἰς τὴν ἡμέραν (φερομένη εἰς τὸ τέρας τῆς).
ἐν-ἀριθμέω, μελ. -ήσω· ἀριθμῶ, λογαρίζω, εἰς ἢ μεταξὺ || γενικῶς, λογαρίζω.— Μῆσον· ἐν ἀριθμῶ ποιοῦμαι=ἐκτιμῶ, ὑπολήπτομαι.
ἐν-ἀριθμῶς, ον (ἐν+ἀριθμός)· ὁ συναριθμούμενος, συνυπολογιζόμενος διὰ τὸν ἀριθμόν.— || λαμβανόμενος ὑπ' ὄψιν, ἐκτιμώμενος, θεωρούμενος δξιος (λατίν. in numero habitus).
ἐν-ἀρίμω-θροτος, ον (ἐν-ἀρίμω+θροτός)· ὁ ἐναίρων βροτούς, φονεύων ἄνδρας, ἀνδροφόνος.
ἐν-ἀρμόζω, καὶ -ττω· μελ. -όσω, ὄορ. -όξω· ἄρ-

μόζω, προσαρμόζω, εἶς τι || ὤσ. στερεώνω, προσηλώνω, ὄπλον τι εἶς τι.— ■ ἀμτθ. προσαρμόζομαι, συμφωνῶ, εἶμαι κατάλληλος πρὸς τι.

ἐνάρον (A), τό βλ. *ἔναρα*.

ἐνάρον (B), ποιητ. ἀντὶ *ἡνάρον*, ἀόρ. ε' τοῦ *ἐναίρω*.

ἐν-ἀρχομαι, μελ. -*ρχομαι*, ἀποθ. ἀρχίζω τι, καταπίναμον με τι. 2) ἐπὶ θυσιαῶν, ποιούμεαι ἐναρξίν τῆς θυσίας: *ἐνάρχομαι*: τὰ *κανᾶ*=ἀρχίζω τὴν θυσίαν λαμβάνων τὴν κριθὴν (*οὐλοχύτας*) ἐκ τοῦ κανίστρου (τὸ *κανοῦν*-τὰ *κανᾶ*)· πρβλ. *κατάρχομαι*.

ἐν-ἀσελαίνω=*ἀσελαίνω ἐν*· εἶμαι ἀσελγῆς ἐν τινι.—Παθητ., τυγχάνω ἀσελγούς μεταχειρίσεως ἐκ μέρους ἄλλων ἐν τινι πράγματι.

ἐν-ἀσιπδόομαι, παθ. (*ἐν* + *ἀσιπός*)· περιβάλλομαι με ἀσιπῶ, καθοπλιζομαι.

ἐνασσα, ἐπικ. ἀόρ. α' τοῦ *ναίω*.

ἐνατος, ἐπικ. καὶ ἰων. **εἶνατος**, η; ον (*ἐννέα*)· ὁ κατὰ σειράν ἔνατος (λατιν. *nonus*)· τὰ *ἔνατα* (ἐνν. *ἑνάτα*): θυσία προσφερόμενη πρὸς τιμὴν τοῦ νεκροῦ ἐννέα ἡμέρας μετὰ τὸν ἐνταφιασμόν του (λατιν. *sacra novendialia*: πρβλ. σημερ. «ἐννιάμερα»).

ἐν-αυλάκω-φοῖτις, -*ιδος*, ἡ (*ἐν*+*αὐλαξ*+*φοιτάω*)· ἡ ἐν αὐλακῇ φοιτῶσα, τ. ἔ. ἡ περιφερομένη ἀνά τούς ἀγρούς (*αὐλακες ἀγρῶν*=ἀγροί).

ἐν-αυλιζῶ, μελ. -*ίζω*, ἀτ. -*ίζω*· διαμένω ἢ κατοικῶ ἐν τινι τόπῳ.—Μέσον, καταλαμβάνω καταλύματα (καταλύω) πρὸς διανυκτέρευσιν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐν-αυλιστήριος, ον· κατοικησίσιμος.

ἐν-αυλον, τό (*ἐν*+*αὐλή*)· κατοικία.

ἐν-αυλος (A), ὁ ὡς οὐραϊστ.— ■ (*ἐν*+*αὐλός*)· κοῖλος πόρος (ἀὐλαξ, πορθμός)· κοίτη στενοῦ χειμάρρου, χεῖμαρος.— ■ (*ἐν*+*αὐλή*)· κατοικία, καταφύγιον ἢ ἐντεκμήριον. [ἴτ' ἐτυμολ. βλ. *αὐλός*, *αὐλή*].

ἐν-αυλος (B), ον· ὡς ἐπιθ.— ■ (*ἐν*+*αὐλός*)· πρὸς αὐλόν, συνοδεία αὐλοῦ || ὁ ἀντηχὼν ἀκόμη εἰς τὰ ὦτά μου, νωπιός, ὄροσρος.— ■ (*ἐν*+*αὐλή*)· ὁ κατοικῶν εἰς τρώγλας (ἡ καὶ ἐν σπηλαίοις) [ἴτ' ἐτυμολ. βλ. *αὐλός*, *αὐλή*].

ἐν-αυξάνω, μελ. -*αυξήσω*· κάμνω τι νὰ αὐξήσῃ, αὐξάνω, μεγαδύνω.

ἐν-αυχένιος, ον (*ἐν*+*αὐχὴν*)· ὁ ἐν τῷ αὐχένι, ἢ ὁ ἐπὶ τοῦ αὐχένος.

ἐν-αῦω, ἀπρρ. ἀόρ. α' *ἐναῦσαι*· ἀνάπτω, βάλλω πῦρ.— Μέσον, ἀνάπτω πῦρ δι' ἐμαυτόν.

ἐν-αφ-άπτω (*ἐν*+*ἀπό*+*άπτω*), μελ. -*ψω*· δένω τι εἰς τι, ἢ κρεμῶ τι ἀπὸ τι.

ἐν-αφ-ίημι καὶ ἰων. **ἐναφίημι** (*ἐν*+*ἀπό*+*ίημι*), μελ. -*αφήσω*· ἀφίνω τι νὰ πέσῃ ἐντός, ρίπτω τι μέσα εἰς τι.

ἐν-δαίς, -*αιδος*, ὁ, ἡ (*ἐν*+*δαΐς*) ἢ *ἐνδαις*, -*αδος*· ὁ μετὰ (ἀνημμένω) δῶδων.

ἐν-δαίω· ἀνάπτω ἐντός.

ἐν-δάκνω, μελ. -*δήξομαι*· ἀόρ. β' *ἐνέδακον*· δαγκάνω θαδέως (κυρ. μέσα εἰς...) || κρατῶ τι μετὰ τὸ δόντια. 2) εἰσχωρῶ εἰς τι.

ἐν-δακρῦω, μελ. -*ύσω*· χύνω δάκρυα, δακρῦζω.

ἐν-δάπιος, α, ον (*ἐνδον*)· ἐντόπιος, ἐγχώριος. [πιθ. παρήχθη ἐκ τοῦ ἀπλοῦ *ἐνδον* ἀμέσως, ὡς τὸ *ἀλλοδαπός* ἐκ τοῦ *ἄλλος*· πρβλ. καὶ *ποδαπός*, *ἡμεδαπός*· κατ' ἄλλους, ἤττον ὀρθῶς, ἐκ τοῦ *ἐνδον*+*ἀπό*].

ἐν-δάτρεομαι, ἀποθ. διακρ. διανέμω, κυρ. ἐν λόγοις || θθεν: ■ ὀμιλῶ περὶ τίνος || εἶς ἐν κακῇ σημασίᾳ, ὀνειδίζω, καταρῶμαι, ἐπιπηδῆτω, βλασφημῶ || εἶτε ἐν καλῇ ἔνν., ἐγκωμιάζω, ἐπαίνω.

ἐν-δέδημαι, παθ. πρκ. τοῦ *ἐνδέμω*.

ἐν-δεδυμένω, μετχ. παθ. πρκ. τοῦ *ἐνδύω*.

ἐν-δεσετέρως, ἐπίρρ. συγκρ. τοῦ *ἐνδεώς*· εἰς μικρότερον βαθμόν.

ἐν-δεΐς, ἐς (*ἐνδέω*)· ὁ ἔχων ἔλλειψιν, ἔχων ἀνάγκην τίνος, ὁ στερούμενός τίνος || ὑποδεεστερός τίνος, κατώτερός τίνος ἢ ἀπολ. ὁ ἐν στενωχωρία εὐρισκόμενος, ὁ ἔχων ἀνάγκην, πτωχός, ἀσθενής, ἀδύνατος.—τὸ *ἐνδεός*=*ἐνδεῖα* (β βλ.).

ἐν-δεήσω, μελ. τοῦ *ἐνδέω* (B)· εὐρίσκομαι ἐν ἐνδεΐα.

ἐν-δεῖα, ἡ (*ἐνδεής*)· ἔλλειψις, στέρησις (πράγμ. τίνος) || πρβλ. χρεῖα, ἀνάγκη, λατ. *egestas* || κατὰ

πληθ. ἔλλειψεις, στέρησις, ἔλλειμματα, ἀτέλεια, ἔλαττώματα.

ἐν-δειγμα, -*ατος*, τό (*ἐνδείκνυμι*)· ἐνδειξις, ἀπόδειξις, τεκμήριον.

ἐν-δεικνύμι ἢ -*ύω*· μελ. -*δείξω*· ἀόρ. α' *ἐνδέδειξα*.—Παθητ., ἀόρ. α' *ἐνδεδείχθη*· πρκ. *ἐνδείδειγμα*· ὑποδεικνύω, ὑποσημαίνω, λατιν. *indicare* ἢ ἔκ ἄττ. δικανικός ἄρτος, καταμηνύω, καταγγέλλω.— ■ Μέσον, ἐπιδεικνύω ἐμαυτόν, ἐπιδεικνύω, κάμνω ἐπιδείξιν πράγματός τίνος. 2) δεικνύω, ἀποδεικνύω διὰ ἀποδείξεων. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐν-δειξις, -*εως*, ἡ (*ἐνδείκνυμι*)· ὑπόδειξις, ὑποδήλωσις, δεΐξις || δεδομένον, ἐνδειξις, τεκμήριον || ὡς ἄττ. δικανικός ἄρτος, κατὰδεξις, καταγγελία, ἐναντίον τίνος, ἀναλαμβάνοντος δημόσιον ὑπουργήμα, δι' ὃ δὲν εἶχε τὰ νόμιμα προσόντα.

ἐν-δεκα, οἰ, αἰ, τὰ (*ἐν*, οὐδ. τοῦ *εἰς*+*δέκα*), ἀκλ.· δε.τι καὶ σήμερον.— ■ οἱ *ἐνδεκα*, Ἀρχὴ ἐν Ἀθηναῖς ἐξ ἑνδεκα προσώπων, ἀσκούντων ἐποπτεῖαν ἐπὶ τῶν φυλακῶν καὶ ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ποινῶν, ἰδίᾳ τῶν θανατικῶν.

ἐνδεκά-πηχυς, υ, γεν. -*εος*· ὁ ἔχων μῆκος ἐνδεκά πηχέων.

ἐνδεκά-πους, ὁ, ἡ, -*πουνη*, τό, γεν. -*ποδος*· ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος ἐνδεκά ποδῶν.

ἐν-δεκάς, -*άδος*, ἡ (*ἐνδεκα*)· ὁ ἀριθμὸς ἐνδεκα.

ἐν-δέκατος, η, ον (*ἐνδεκα*)· ὁ, τι καὶ νῦν.

ἐνδεκ-έτης, -*ου*, ὁ· θηλ. -*έτης*, -*ιδος*, ἡ· ἐνδεκαετής, ἡλικίας ἐνδεκά ἐτῶν.

ἐν-δέκομαι, ἰων. ἀντὶ *ἐνδέχομαι*.

ἐνδελεχῆς, ἐς· συνεχής, διηκετής, διαρκής || σταθερός. [ἴτ' ἐτυμολ. βλ. *δολιχός*]. — Ἐπίρρ. *ἐνδελεχῶς*=συνεχῶς, ἀδιαλείπτως.

ἐν-δεμα, τό (*ἐνδέω* A)· τὸ προοδευόμενον, δεσμός (ταινία, περιδέραιον κ. λ.).

ἐν-δέμω, μελ. -*μῶ*· ἐνοικοδομῶ, οἰκοδομῶ ἐντός (ἐπὶ τίνος) || ἀποκλειῶ διὰ τοῦχου.

ἐν-δεξιόομαι, ἀποθετ.· δράττομαι (πιάνω) διὰ τῆς δεξιᾶς χειρός, ἐναγκαλιζομαι.

ἐν-δεξιός, α, ον· ὁ πρὸς τὴν δεξιάν χεῖρα, ὁ εἰς τὸ δεξιὸν μέρος, ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ || οὐδ. πληθ. *ἐνδέξια* ὡς ἐπίρρ. 2) εὐμενής, εὐνοικός ἢ *ἐνδέξια σήματα*=αἰσιος οἰωνοί.

ἐν-δετος, ον (*ἐνδέω* A)· ὁ προοδευόμενος εἰς τι, ὁ ἐμπεπλεγμένος (περιπεπλεγμένος) εἰς τι.

ἐν-δέχομαι, ἰων. -*δέκομαι*· μελ. -*δέξομαι*, ἀποθ.· λαμβάνω ἐπάνω μου, ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι, λατιν. *suscipere*.— ■ δέχομαι, παραδέχομαι, ἐπιδοκιμάζω, πιστεύω || ὡς ἐπὶ πράγμ. ἐπιτρέπω, ἐπιδέχομαι || ἐντεῦθεν: 2) *ἐνδέχεται* ἀπρρ. = εἶναι ἐνδεχόμενον, εἶναι δυνατόν || *οὐκ ἐνδέχεται* = δὲν εἶναι δυνατόν || τὰ *ἐνδεχόμενα*=τὰ δυνατότα || *ἐκ τῶν ἐνδεχομένων*=δι' ὅλων τῶν δυνατῶν μέσων.—Ἐπίρρ. *ἐνδεχομένως*=κατὰ τὸ δυνατόν.

ἐν-δέω (A), μελ. -*δήσω*· ἀόρ. α' *ἐνέδησα*· δένω εἰς τι ἢ ἐπὶ τίνος || ἐμπλέκω εἰς τι, ἐνοχοποιῶ εἰς τι.— Μέσον, δένω, περιορίζω || συσκευάζομαι, ἐτοιμάζω τὰ πράγματά μου.

ἐν-δέω (B), μελ. -*δήσω*· εὐρίσκομαι ἐν ἔλλειψι πράγματός τίνος ἢ ὡς. στερούμαι, εἶμαι ἐλλιπής εἰς τι, πτωχεύω.— ■ ἀπρρ. *ἐνδεΐ*=ὑπάρχει ἔλλειψις (πράγμ. τίνος) || ὑπάρχει ἔλλειμμα: *πολλῶν ἐνδέει* αὐτῶς=αὐτὸς εἶχεν ἔλλειψιν πολλῶν πραγμάτων.— ■ Παθητ. καὶ μέσ., πάσχω ἀπὸ ἔλλειψιν τίνος, στερούμαι τίνος.

ἐν-δεώς, ἐπίρρ. τοῦ *ἐνδεής*· ἀνεπαρκῶς.

ἐν-δηλος, ον (*ἐν*+*δήλος*)· φανερός, κατὰδηλος, καθαρὸς, διαυγής.— ἐπίρρ. *ἐνδήλως*=φανερὰ, καθαρῶς, ὑπερθ. -*ότατα*.

ἐν-δημέω, μελ. -*ήσω* (*ἐνδημοσ*)· διαμένω ἐν τινι τόπῳ (ἢ παρὰ τινά τόπον).

ἐν-δημός, ον· ὁ κατοικῶν ἐν τινι τόπῳ ἢ κυρ. ὁ κατοικῶν ἐν τῇ πατρίδι ἢ ἐντόπιος, ἐγχώριος (ἀντὶθ. τῷ *ξένος*) || προσεκολλημένος εἰς τὴν πατρίδα || ἐπὶ πολέμου, ἐσωτερικός, ἐμφύλιος, πόλεμος.— ■ ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δήμον, εἰς τὸν λαόν, ἐθνικός.

ἐν-δίασκον, ἰων. πρκ. τοῦ *ἐνδίαω*.

έν-δι-άγυ, μελ. -ξω· διάγυ έν τινι, περνώ τόν καρίν μου (διέρχομαι τήν ζώήν μου) έν τινι τόπω ή πράγματι.

έν-δια-θρύπτομαι, παθητ.· κάμνω έρωτοτροπίας (εκαμώματα, τσακίσματα).

έν-διαίττομαι, ίων. -έσμαι, μελ. -ήσομαι, άποθ.· ζώ, ή κατοικώ (δισμένω) έν τινι τόπω.

έν-δια-τάσσω, άττ. -γτω, μελ. -ξω· παρατάσσω έν τινι τόπω, έντός τίνος τακτοποιώ (δισυεθτώ) τι.

έν-δια-τρίβω, μελ. -πω· δαπανώ, έξοδοεύω, έν τινι τόπω || άπκλ. (ένν. *χρόνον ή βίον*)· καταναλοκω χρόνον μέ τι. περνώ τόν καιρόν μου μέ τι || ώσ. διατρίβω είς τι, διαμένω έν τινι τόπω.

έν-δίω (*ένδιος*)· άναπαύομαι έν ύπαίθρω || συχνά ως είς μέρος τι.— || μετβ. άποτέλλω τινά είς τό ύπαίθρον : *ποιμένες μήλα ένδιάσκον* (έπικ. πρτ.) = ήλαυον τά ποιμνία των, τά έξοσκον, είς τός νομάς.

έν-δίδύσκω = *ένδύω*.— Παθητ., ένδύομαι, φορώ.

έν-δίδωμι, μελ.. -δώσω· άόρ. α' *ένδωκα*· δίδω είς χειράς τίνος, έγχειρίζω, παραδίδω || παραιτώ τι (ώς άπολάδες), άπορρίπτω.— || παρέχω, χορηγώ || ώσ. έπιτρέπω, παραχωρώ, χαρίζω || προκαλώ, προξενώ, παρώγω.— || δεικνύω, έκδέκτο, άποδεικνύω, παρέχω άπόδειξιν διά τι.— || άμτβ. ύποχωρώ, ένδίδω, ύποχωρώ || χαλαρούμαι, άποδαρρύνομαι || έπί πραγμ., ύποχωρώ, παύω, παύομαι.— || V επί ποταμοβ, χύνομαι είς τι.

έν-δίημι (*έν+δίω*), άπαντών μόνον έν τφ γ' πληθ. πρτ. *ένδίεσαν*· διώκω, έπιδιώκω, άποδιώκω.

έν-δίκος, ον (*έν+δικη*)· επί πραγμ., σύμφωνος πρός τό δίκαιον, δίκαιος, όρθός, νόμιμος, άκριθής.— || επί προσ., δίκαιος, άκριθής, εύθύς, τίμιος. 2) έχων τό δίκαιον μέ τό μέρος του, δικαιούμενος.— || III *ένδίκως*=δικαίως, μετά δικαιοσύνης· ύπερθ. *ένδικώτατα*.

έν-δίνα, τά (*ένδον*)· τά έντόσθια (λατιν. *intestina*).— [*έσχηματίσθη έκ του ένδον τή προσθήκη του έπιθήματος -ίνο-, έτονίσθη δά πιθανώς κατ' άναλογίαν πρός τό έντερα*, (άντι **ένδίνα*)].

ένδινεύω, δωρ. άντι *ένδινάουσι*· γ' πληθ. του *ένδινέω* (βλ. λ.).

έν-δινέω, μελ. -ήσω· στρέφω πρός τά έξω, συστρέφομαι, περιστρέφομαι, έντός τίνος.

ένδιον, τό· τόπος διατριβής έν ύπαίθρω || κάδιωμα, θέσις, έξοχική οικία. Έκ του

έν-διος, ον· περί τήν μεσημβρίαν, μεσημβρινός.— || ό έν ύπαίθρω.— [*ένδιος* (*έν+διός*, γυν. του *Ζεύς*, λατιν. sub *dino* ή *dio*· πρβλ. Όρατ. sub *Jove*· βλ. *δίος*].

έν-δίφριος, ον (*έν+δίφρος*)· ό καθημένος έν τώ αύτώ δίφρω (παρακείμενος, όμορταπέζος κ.τ.δ).

ένδοθεν, έπ.ρ. (*ένδον*)· έσωθεν, έκ των έξω || άπό καρδιας, άφ' έαυτου, έξ οικείας πρωτοβουλίας.

— || έντός (μετά γυν.).

ένδοθι (*ένδον*), έπ.ρ.· έντός, «μέσα» || ώσ. οικίαι, έν τώ οίκω, έν τή πατρίδι.

ένδοι, έπ.ρ.=*ένδοθι* (δ βλ.).

έν-δοιάζω = *έν δοιή είμι* = είμαι έν άμφιβολία, διατόζω, «τά έξω χαμένα», εύρίσκομαι έν άμηχανία || ταλαντεύομαι || Παθητ., επί πραγμ. (άπρφ. παθ. άορ. α' *ένδοιασθήγαι*)· πράγμα (ζήτημά) τι είναι άντικείμενον άμφιβολίας. [*έσχηματίσθη έκ τής περιφάσεως έν δοιή είμι*, μη υπάρχοντος άπλου *δοιάζω*· βλ. *δοιή*]. Έξ αυτού δό

έν-δοιαστός, ή, όν (*ένδοιάζω*)· άμφιβολός. Έπ.ρ. -τώς = άμφιβόλως, μετά διαταγμου.

ένδο-μάχης, -ου, ό, δωρ. -χας (*ένδον+μάχομαι*)· ό ένδον (έντός τής οικίας) μάχόμενος (άγωνιζόμενος) || μετρ. ό πλήρης θάρρους κατ' οίκον || έπιθ. του άλέκτορος (παρά Πινδ.).

έν-δομησις, -σως, ή (*έν+δόμος*)· ή ένοικοδόμησις (πράγματός τίνος είς τι) || οικόδομή, κατασκευή.

ένδο-μύχος, ον (*ένδον+μυχός*)· ό έντός του μυχού (του έσωστάτου μέρους) οίκηματός τίνος.

ένδον, έπ.ρ.· και πρθ. μετά γυν. (*έν*)· έντός, έμέοσα, λατ. *inlus* || οικίαι, έν τώ οίκω, κατ' οίκον, λατ. *domi* || έν τή πατρίδι μου || *οί ένδον*=οί έν τφ οίκω,

οί κατοικούντες είς τόν οίκον, κυρ. οί ύπηρέται || *τά ένδον*=τά του οίκου, οί οικιακά ύποθέσεις.

Έτυμ.: *ένδον* (*έν πρθ.* + **dom*, δωρ. είναι τοπική συμφωνολ. θέμ. μαρτυρούμενου έν τας λ. *δά-πεδον* και *δσο-πότης* (βλ. τας λ. λ.), και ούτω βασική του σημασία είναι ή «έν τή οικία».— *Άναλογικοί σχηματισμοί* : *ένδοθι* (κατά τά *πόθι*, *οίκοθι*), *ένδοθεν* (κατά τά *πόθεν*, *οίκοθεν*), έξ ού και *ένδοθίδιος*, Δελφ. *ένδον* (κατά τό *έξω*), ώσ. Δελφ. Συρακ. *ένδης* (κατά τό *έντός*), Λεσβ. Δωρ. *ένδοι* (κατά τό *οίκοι* και τά *άλλα* είς -οι τοπικά έπιρρ.).— Συγγκ. *ένδοτέρω*, ύπερθ. *ένδοτάτω*.— Πρβλ. και παλ.λατ. *endo-* ή *indu-* έν συνθέσει.

έν-δοξος, ον (*έν+δόξα*)· δοξαζόμενος, τιμώμενος. 2) επί πραγμ., τό προκαλούν δόξαν, ένδοξον. Έπ.ρ. -ξως.

έν-δόσιμος, ον (*ένδίδωμι*)· κυρ. τό *ένδόσιμον* (ένν. *μέλος ή κρούσμα*)=μουσικός γνώμων, καθ' Ήσυχ. «τό πρθ *της φήδης κρούσμα*», τό προανάκρουσμα (κοιν. «τό *ίσον*») || γυν. προσόμιον.

ένδοτέρω, α, ον, συγγκ. έκ του έπ.ρ. *ένδον*· έσωτερος, έσωτερικός, μύχιος.— Έπερθ. *ένδοτάτος*, ή, ον· έσώτατος, ένδόμυχος.

έν-δουπέω, μελ. -ήσω (*έν+δουπος*)· πίπτω έντός μετά βαρέος κρότους.

έν-δρομέω, μελ. -ήσω (*έν+δρόμος*)· τρέχω έν τινι, πίπτω έντός || είσορμώ.

έν-δρομής, -ίδος, ή (*έν+δρόμος*)· είδος παχέος ύποδήματος, φορουμένου ύπό δρομέων και κυνηγών. 2) θορύ έπανωφόριον, φορούμενον ύπό των δρομέων μετά τό άγώνισμα πρός άποφυγήν κρουλογήματος.— || ώς έπιθ., χρήσιμος διά τρέξιμον.

έν-δροςος, ον (*έν+δρόσος*)· πλήρης δρόσου, δροσοσταγής, ύγρός.

έν-δρύνω, τό (*έν+δρύνω*)· ό έκ ξύλου δρυός γόμφος, διά του όπολου ό ζυγός έστεραίνετο επί του βυμού (*ίστοβοεύς*). [δι' έτυμολ. βλ. *δρύνω*].

έν-δυκέως, έπ.ρ.· έπιμελής, προθύμως, έκ καρδίας, σπουδαίως, μετά προσοχής. Δέν άπανταξ έπιθ. *ένδυκής*. [δι' έτυμολ. βλ. *άδευκής*].

έν-δυνάμω, μελ. -ώσω (*έν+δύναμις*)· ένισχύω, ένδυναμώνω, ίσχυροποιώ.— Παθητ. άποκτώ ίσχύον.

έν-δυναστεύω, μελ. -σω· δυναστεύω έν τινι, έχω δύναμιν έν τινι ή παρά τινι.— || ύπερισχύω διά του κύρους (του άξιωματός) μου.

έν-δύνω· βλ. *ένδύω* II.

έν-δύς, ύσα, ύν· μετχ. άορ. β' του *ένδύω*.

έν-δυσ-τύχη, μελ. -ήσω· είμαι δυστυχής έν τινι.

έν-δυτήρ, -ήρος, ό (*ένδύω*), ώς έπιθ.· κατάλληλος νά τόν φορέση τις.

έν-δυτήριος, α, ον (*ένδύω*)=*ένδυτήρ* (δ βλ.).

έν-δυτός, όν· ό ένδεδυμένος, περιδεδημένος || δν ένδύεται τις || ώς οδαιαστ. *τό ένδυτόν*=τό ένδυμα, έσθής, ό (ήν) ένδύεται (φοραίνει) τις.— || ό ένδεδυμένος (φορ.) τι (μετά ένεργ. σημ.). Έκ του

έν-δύω, μελ. -ύσω· άόρ. α' *ένέδυσσα*· έν τοις χρόνοις τούτοις ώς μεταβ.· φοραίνω τι είς τινά : *ένδύω τινά τι* = ένδύω τινά τι (μέ τι).— || άμτβ. *ένδύω*, και έν τφ μέσ. *ένδύομαι*, μετά ένεργ. άορ. β' *ένέδυν*, πρκ. *ένδέδθηκα*· φοραίνω είς έμαυτόν, φορώ, ένδύομαι. 2) είσελάχω, είσχωρώ, είσδύω, είς τι : *άκοντιστήν ένδύσαι*=θά είσελάθης είς (θά άρχίσσης) άγώνα άκοντίου. 3) έμπλέκω (ένοχοποιώ) έμαυτόν είς τι || ώσ. ύπεμφαίνω, ύποδηλώ, έμαυτόν έντός τίνος.

έν-έβάλον, άόρ. β' του *έμβάλλω*.

έν-έθην, άόρ. β' του *έμβαίνω*.

έν-εγγράπτο, γ' έν. παθ. ύπερσ. του *έγγράφω*.

ένέγκαι και **ένεγκείν**, άπρφ. άορ. α' και β' του *φέρω*.

Έτυμ. : έκ β. *enek-* (=κομίζω, φθάνω), ήτις έμφανίζεται καθαρά έν τφ παθητ. άορ. *ήνεχθησθην*, παθ. μελ. *ένεχθήσομαι*, δημηρ. έπ.ρ. *δουρηκέος*, *κενερηνεκής* (=έθλονόμενος ύπό κέντρον, ότρυνόμενος), ίων. *ποδηνεκής* (=δς φθάνει μέχρι ποδών), *δηνεκής* (*ήνεκής*)=έν έκτάσει, διά μακρόν || *ήνεκής*=συνεχής || *ήνεκές*, ούδ. ώς έπ.ρ. = διαρκώς)· ή αύτη ρίζ. μετ'

ἀναδιπλ. ἀπαντᾷ ἐν τῷ παθ. πρῶτ. *ἐνήνεγμαι*, καὶ μετὰ μεταπτώσ. ἐν τῷ πρῶτ. *ἐνήνοχα* (πρὸς. καὶ τὸν ἀνευ ἀναδιπλ. πρῶτ. παρ' Ἡσυχ. *κατ-ήνοχα*).—Συνεσταλμένη μορφή τῆς αὐτῆς ρίζ. εἶναι ὁ τύπος *enk-*, ὅπως ἀπαντᾷ ἐν τῷ ἀναδιπλ. ἀορ. *ἐν-εγκειν* καὶ μετὰ μεταπτώσεως ἐν τῇ λ. *δγκος*· πρὸς. καὶ σανσκρ. *āśah* (μᾶρος), (αζ-〈ῶκ〉), ἀναδιπλ. πρῶτ. *ἤνοχα*.—Ἄλλος συνεσταλμένος τύπος τῆς ρίζ. *nek-*, ὡς π. χ. ἐν τῷ σανσκρ. *pāśai* (φθάνω)· πρὸς. καὶ τὸ λατ. *paniscor*.—Ἐπικ., ἰων. *ήνεικα*, *ήνεικάμην* (ἐν-εικ-, ἐν-ικ- (πρὸς. ἰων. *ἐξ-ενηχθῆναι* κλπ.), τ. ἐ. (ἐν- + β. *seik-*, ἢ φαίνεται ἐν τῷ *ἰκᾶσθαι*, δωρ. *εἴκω*, λιθ. *sékīn* φθόνω διὰ τῆς χειρὸς). Ἐκ τῶν *ἐνείκαι* καὶ *ἐνεικεῖν* προήλθε κατὰ συμφυρμὸν ὁ ὄορ. *ήνεγκα* καὶ ἐν ἐπιγρ. *ήνεγκα*.

ἐν-ἐγγραφα, ἀορ. α' τοῦ *ἐγγράφω*.
ἐν-εγύθησα, **ἐν-εγύθηκα**, **ἐν-εγύθην** (βλ. *ἐγγυάω*).
ἐν-ἐδειξα, **ἐν-ἐδείχθην**, ἐνεργ. καὶ παθ. ἄορ. α' τοῦ *ἐνδείκνυμι*.

ἐν-ἐδρα, ἀορ. α' τοῦ *ἐνδέω*· δένω ἐν τινι (εἶς τι).
ἐν-έδρα, ἢ τὸ ἐνεδρεύειν, κεῖσθαι ἐν ἀναμονῇ, (κοιν. ἐκαρτέρει), λατιν. *insidiare*.

ἐν-ἐδρεύω, μελ. -ω (ἐκ τοῦ *ἐνέδρα*· ἐν τοῖς ἱστορικοῖς ὁμοῦ χρόνοις *ἐν-ήδρευα*, *ἐνήδρευσα*, *ἐνηδρεύθην*, *ἐνήδρευμαι* φαίνεται ὡσεὶ σύνθετον ἐκ τῶν ἐν- + *εδρεύω*)· εὐρίσκομαι ἐν ἀναμονῇ διὰ τι, παραμονεύω, ἐνεδρεύω, ἐλλοχεύω (λατιν. *insidiari*).—Παθητ., συλλαμβάνομαι ἐν ἐνέδρῳ ἢ παγιδεύομαι.—ἢ τοποθετῶ εἰς ἐνέδραν ἢ μεσ., στήνω ἐνέδραν.—Παθητ., στήνομαι εἰς ἐνέδραν.

ἐν-έδρον, τό=*ἐνέδρα*.
ἐν-έδρος, ον (ἐν- + *έδρα*)· ἐνοικῶν, σῦνοικος, κἀτοικος.

ἐν-ἐδύσα, **ἐν-έδυν**, ἀορ. α' καὶ β' τοῦ *ἐνδύω*.
ἐν-έζομαι, μελ. -εζοῦμαι, ἀποθ.· κάθημαι ἐν τινι ἢ ἐπὶ τινος, ἔχω τὴν ἔδραν μου ἐν τινι ἢ διαμένω ἢ κατοικῶ εἰς τι μέρος. Πρὸς. *ἐνήμαι*.

ἐν-έηκα, ἐπικ. ἀντὶ *ἐνήκα*, ἀορ. α' τοῦ *ἐνήμι*.
ἐν-έην, ἐπικ. ἀντὶ *ἐνήην*, παρατ. τοῦ *ἐνεμι*.
ἐν-ἐθύμηθην, ἀορ. α' τοῦ *ἐνθυμέομαι*.

ἐν-εἶδον, ἀορ. β' ἀνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει (ὡς ἐνεστ. λαμβάνεται τὸ *ἐνοράω*)· βλέπω ἢ παρατηρῶ ἐν τινι ἢ ἀπολ. παρατηρῶ, κάνω παρατηρήσεις. βλ. *εἶδον*.

ἐνεικα, ἐπικ. ἀντὶ *ήνεικα* (ἰων. ἀντὶ *ήνεγκα*), ἀορ. α' τοῦ *φέρω*· ἀρφ. *ἐνείκαι*.
ἐνεικέμεν, ἐπικ. ἀντὶ *ἐνεγκέμεν*, ἀρφ. ἀορ. β' τοῦ *φέρω*.

ἐνεϊκεον, πρτ. τοῦ *νεϊκέω*.
ἐν-εἶλλω καὶ **ἐν-εἰλέω**, μελ. -ήσω· περιτυλίσσω ἐν τινι.

ἐνεϊμα, ἀορ. α' τοῦ *νέμω*.
ἐν-εἰμεν, ἐπικ. ἀντὶ *ἐν-εασμεν*, α' πληθ. τοῦ *ἐνεμι* ἢ ἀλλ' ὁμοῦ: ἢ *ἐνεϊμεν*, γ' ἐνικ. ἀορ. α' τοῦ *νέμω*.

ἐν-εἰμι, μελ. *ἐν-έσομαι* (ἐν- + *εἰμί*)· εἶμαι ἐν τινι τόπῳ, ἐνυπαρχῶ, εἶμαι ἐντός. εἶμαι «μέσος»· εἶμαι ἐντός ἢ μεταξὺ.— ἢ ἀπρόσ. *ἐνεσσι*=εἶναι δυνατόν: *ἐνεσσι τινι*=εἶναι δυνατόν εἰς τινά, εἶναι εἰς τὴν χειρᾶ (ἐξουσίαν) ἀπολ. ἢ δυνατόν τις ἢ μετ. οὐδ. *ἐνόν* (ὡς μετ. κατ' αἰτ. ἀπολ.)=*δυνατόν ὄν* (καίτοι, ἐν ᾧ, ἐπειδὴ, ἦτο δυνατόν).

ἐν-εἶρω· παθητ. παρκ. *ἐνερωμαι*· περιελίσσω, τυλίσσω, ἐμπλέκω, συμφαίνω.

ἐν-εἶς, **ἐνεῖσα**, μετ. ἀορ. β' τοῦ *ἐνήμι* (β ελ.).
ἐνεκα, ἰων. καὶ ἐπικ. **ἐνεκεν**, ποιητ. καὶ εἰνεκα, **εἶνεκεν**· πρὸς. μετὰ γεν. (ἀλλοτε προτασσομένης καὶ ἀλλοτε ἐπιτασσομένης)· ἐξ αἰτίας τινός, χάριν τινός, ἐνεκά τινος (λατιν. *gratia, causa*).— ἢ ὡς πρὸς τι, ἐν σχέσει πρὸς τι, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τι, ὅσον διὰ...: *ἐνεκα ἐμοῦ* = καθ' ὅσον ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμέ.— ἢ διὰ μέσου τινός, δυνάμει τινός: *τέχνης εἶνεκα* = δυνάμει (διὰ) τέχνης.

Ἐτυμ.: *ἐνεκα* (ἐν + *-Feka* (ἐν = unum τοῦ ἀριθμ. εἰς οὐδ.· τὸ β' σύνθετ. κυρ. εἶναι ἐν. αἰτ. ἢ ὄνομα οὐδ. γένους, περὶ οὗ βλ. ἐν λ. *ἐκόν*)· **Fekā-*· εἰ σανσκρ. *ucā*· πρὸς. *αούφεκα*· οὐκ *φρεστώς*· παρ' Ἡσυχ., τ. ἐ. οὐ *Feka*.— Ὅμοιρ. *οὐνεκα* (=οὐ *ἐνεκα*) προήλθεν ἐκ

τύπων οἷος ὁ *ἐκείνουνεκα*=*ἐκείνου ἐνεκα* ἢ *οὐνεκα* (**δ* *εἶνεκα*, **δ* *ἐν-Feka*).

ἐν-εκάλυψα, ἀορ. α' τοῦ *ἐγκαλύπτω*.
ἐν-εκείμην, πρτ. τοῦ *ἐγκείμαι*.
ἐν-εκέρασα, ἀορ. α' τοῦ *ἐγκεράννυμι*.
ἐν-εκέραγον, ἀορ. β' τοῦ *ἐγκεράζω*.
ἐν-έκρυψα, ἀορ. α' τοῦ *ἐγκρύπτω*.
ἐν-έκυρσα, ἀορ. α' τοῦ *ἐγκύρω*.
ἐν-έκυψα, ἀορ. α' τοῦ *ἐγκύπτω*.
ἐν-ελαύνω, μελ. -ελάσω, ἀττ. -ελά· ἐλαύνω (ἐμπήγῳ) τι εἰς τι.

ἐν-ελίπον, ἀορ. β' τοῦ *ἐλλείπω*.
ἐν-ελίσσω, μελ. -ξω· τ. λίσσω τι ἐν τινι (ἐντός τινος), λατιν. *involvo*.

ἐν-εμαξάμην, μεσ. ἀορ. α' τοῦ *ἐμ-μάσσω*.
ἐν-εμείνα, ἀορ. α' τοῦ *ἐμνέω*.
ἐνεμᾶσα, ἐπικ. γ' ἐνικ. παρατ. τοῦ *νεμᾶσα*.
ἐν-εμέω, μελ. -έσω· ἐμῶ (ἐξεμῶ) ἐν τινι «εξεμῶ» μέσῳ εἰς τι.

ἐνεμῆθην, παθητ. ἀορ. α' τοῦ *νέμω*.
ἐν-εμῆθην, παθητ. ἀορ. α' τοῦ *ἐμ-μνέω*.
ἐν-ένευον, παρατ. τοῦ *ἐν-νεύω*.

ἐνενηκοντα, αἰ, αἰ, τὰ, ἀκλ. (ἐννεά)· «ἐνενηκτα».
Ἐτυμ.: *ἐνενηκοντα*, ὁμορ. *ἐνενηκοντα*· τὸ α' σύνθετ. εἶναι ἀβεβαίας προελεύσεως· τὸ β' σύνθετ. -*ηκοντα* εἶναι εἰλημμένον ἐκ τοῦ *πεντε-ηκοντα* (πρὸς. *ἐξ-ηκοντα* καὶ ἐπόμενα)· κατὰ τινὰς ὑπῆρχε περιληπτικὸν τι λατ. **envenpō* (: **neveno-* ἐν τῷ λατιν. *pōnāgintā* (**no-venā-*). βλ. *ἐννεά*.

ἐνένιπε, γ' ἐν. ἐπικ. ἀναδιπλ. ἀορ. β' τοῦ *ἐνίπτω*.
ἐνενώκασι, ἰων. ἀντὶ *ἐνενοήκασι*, γ' πληθ. πρῶτ. τοῦ *ἐννοῶ*.

ἐνένωτο, ἰων. ἀντὶ *ἐνενοήτο*, γ' ἐνικ. παθητ. ὑπερτ. τοῦ *ἐννοῶ*.

ἐν-έξομαι, μέσ. μελ. (μετὰ παθητ. σημασ.) τοῦ *ἐνέχω*.

ἐνεός (ἢ *ἐννεός* ἀλλ' ἤτερον ὀρθῶς), ἄ, ὄν· ὄλιλος, ὄλιθος ἢ κωφάλαος. [ἄγνωστον ἔτυμον].

ἐν-ἐπάγην, παθητ. ἀορ. β' τοῦ *ἐμπαγγνυμι*.
ἐν-ἐπαίχθην, παθητ. ἀορ. α' τοῦ *ἐμπαίζω*.
ἐν-ἐπαῖξα, δωρ. ἀντὶ *ἐνεπέξα*, ἀορ. α' τοῦ *ἐμπαγγνυμι*.

ἐν-ἐπάσσα, ἐπικ. ἀντὶ *ἐνέπασσα*, ἀορ. α' τοῦ *ἐμ-πάσσω*.

ἐν-ἐπεσον, ἀορ. β' τοῦ *ἐμπίπτω*.
ἐν-ἐπιον, ἀορ. β' τοῦ *ἐμπίνω*.
ἐν-ἐπλάκην, παθητ. ἀορ. β' τοῦ *ἐμπλέκω*.
ἐν-ἐπλησθεν, ἐπικ. γ' πληθ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *ἐμπίπλημι*.

ἐν-ἐπλήσα, **ἐνεπλήσθην**, ἐνεργ. καὶ παθητ. ἀορ. α' τοῦ *ἐμπίπλημι*.

ἐν-ἐπνευσα, ἀορ. α' τοῦ *ἐμπνέω*.
ἐν-ἐπλόκην, παθητ. ἀορ. β' τοῦ *ἐμπλέκω*.
ἐν-ἐπλησθεν, ἐπικ. γ' πληθ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *ἐμπίπλημι*.

ἐν-ἐπλήσα, **ἐνεπλήσθην**, ἐνεργ. καὶ παθητ. ἀορ. α' τοῦ *ἐμπίπλημι*.

ἐν-ἐπνευσα, ἀορ. α' τοῦ *ἐμπνέω*.
ἐν-επορπέατο, ἰων. ἀντὶ *ἐνεπόρπητο*, παθητ. ὑπερτ. τοῦ *ἐμπορπέω*.

ἐν-ἐπρηθον, παρατ. τοῦ *ἐμπερήθω*.
ἐν-ἐπρησα, ἀορ. α' τοῦ *ἐμπήρομαι*.
ἐν-ἐπτύσα, ἀορ. α' τοῦ *ἐμπτύω*.

ἐνέπω, ποιητ. καὶ ἐννέπω· ἀορ. β' *ἐνισπον*, ἀρφ. *ἐνισπεῖν*· μελ. *ἐνισπέσω* ἢ *ἐνίπω*· λέγω, διηγοῦμαι περιγράφω ἀναφορῶν. 2) ὁμιλῶ πρὸς τινά, προσφωνῶ τινά, ἀποτείνομαι πρὸς τινά. 3) ἀπλῶς, λέγω, ὁμιλῶ. 4) μετ' ἀπαρ., προτάσσω. [δτ' ἔτυμολ. βλ. *ἐννέπω*].

ἐν-εργάζομαι, μελ. -σομαι· πρῶτ. -*εἰργασμαι*· ἀορ. α' -*εἰργασάμην* καὶ -*εἰργάσθην*· ἀποθ.· ἐμποῖω ἢ δημιουργῶ (παράγω) τι ἐντός τινος· ὁ ἀορ. α' *ἐνεργάσθην* ἀπαντᾷ ἐν χρήσει καὶ μετὰ παθητ. ἐνν.=κατ-εσκευάσθην ἐντός... 2) ἐργάζομαι, κοπιᾶζω, ἀκολουθῶ ἐπάγγελμά τι, ἐργάζομαι ἐπὶ μισθῶ.

ἐν-ἐργεῖα, ἢ (*ἐνεργής*)· ὁρᾷς, πράξις, ἐργασία.
ἐν-ἐργέω, μελ. -ήσω (*ἐνεργός*)· εἶμαι ἐν ἐνεργείᾳ, ἐργάζομαι, ἐνεργῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐν-ἐργημα, -ατος, τό· ἀποτέλεσμα, προϊόν ἐργασίας, ἐνεργεῖα, ὁρᾷς.

ἐν-ἐργής, ἐξ=*ἐνεργός*.
ἐν-ἐργός, ὄν (ἐν- + *ἐργον*)· ὁ ἐν ἐργῶ ὢν, ἐργαζόμενος, ὄρον, ἐνεργητικός, ἀπραχολημένος ἢ ἐν!

στρατιωτών, ὁ ἐν ὑπηρεσίᾳ ὢν, κατάλληλος δι' ὑπηρεσίαν ἢ ἐπὶ χώρας, ἢ καλλιεργουμένη, γόνιμος, παραγωγικὴ. Ἐξ αὐτῶ τὸ

έν-εργός, ἐπίρρ. τοῦ *ένεργής* ἢ τοῦ *ένεργός*· έν-εργητικώς, δραστηρίως ἢ γονίμως, καρποφόρος.

έν-ερείδω, μέλ. -σάω· έρείδω έντός, ὠδῶ έντός («έμπήγω»).

έν-ερεύω, ἀόρ. β' *ένήρευον*· έρεύομαι μέσα εἰς τι.

ένερθε, καί πρό φων. **ένερθεν**· έκ τῶν κάτω, ὑποκάτωθεν ἢ κάτω, ὑποκάτω.— ἢ μετά γεν.: *ένερθέ τιος*=ὑποκάτω τινός. 2) ὑποκάτω, ὑπὸ τήν έξουσίαν τινός. [βι' έτυμολ. βλ. *ένεροι*].

έν-ερμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *ένείρω*.

ένεροι, -ων, οἱ (*ένν*)=λατιν. inferi· οἱ ὑπὸ τήν γήν, ἢ οἱ ὑποκάτω τῆς γῆς, ὁ ὑπὸ τήν γήν, οἱ νεκροί. Ἐτυμ.: *ένεροι* (<έν+ερο- (= οἱ έντός τῆς γῆς, οἱ καταχθόνιοι)· πρβλ. *νέστεροι*, καί κατά συμφωρόν ἐκ τοῦ *ένεροι* καί *νέστεροι* προήλθε τὸ *ένέστερος*.—πρβλ. ἰων., ἀττ., τραγ. *ένερθε(ν)*, *νέρθε(ν)*, δωρ., αἰολ. *ένερθα*, (=έκ τῶν κάτω) (πρβλ. *ὑπερθεν*=έκ τῶν ἄνω), ποιητ. *ένέστερος*, *νέστερος*. Κατά τινα *ένεροι*=οἱ έν έρα (βλ. *έρα*).

έν-ερράφην, **έν-εραψάμην**, παθητ. ἀόρ. β' καί μέσ. ἀόρ. α' τοῦ *έν-εραπτω*.

έν-ερασις, -εως, ἡ (*ένείρω*)· τὸ ένεῖρειν, έντιδέναι, έναρμόζειν, έν τινι ἢ προσδένειν εἰς τι.

ένέρτερος, α, ον, συγκριτ. τοῦ *ένεροι*· θαύτερος, κατώτερος (ὑποχθονιώτερος).

έν-εσαν, ἐπικ. ἀντι. *ένήσαν*, γ' πληθ. πρτ. τοῦ *έναιμι*.

έν-εσία, ἴ, (*έν-ίημι*)· συμβουλή, προτροπή, εἰσήγησις, ὑπενδυμιασις. [βι' έτυμολ. βλ. *έννεσία*].

έν-έσκληκα, πρκ. μετά παθητ. σημασ. τοῦ *έν-σκέλλω*.

έν-έστακται, γ' έν. παθ. πρκ. τοῦ *ένσταζω*.

έν-έσταλμαι, παθ. πρκ. τοῦ *ένστέλλω*.

έν-εστῶτος, ἰων. ἀντι. *ένεστῶτος*, γαν. τοῦ *ένεστώς* (ἀντι. *ένεστωός*), μτχ. πρκ. τοῦ *ένίστημι*.

έν-εστήρικτο, γ' έν. παθ. ὑπερσ. τοῦ *ένεστηρίζω*.

έν-έσχετο, γ' έν. μέσ. ἀόρ. β' (μετά παθ. ένν.) τοῦ *ένέχω*.

έν-ετῶθην, παθητ. ἀόρ. α' τοῦ *έντεινω*.

έν-ετειλάμην, μέσ. ἀόρ. α' τοῦ *έντέλλω*.

έν-ετή, ἡ (*ένίημι*)· ἡ (έντός) κεκρυμμένη θελόνη, περόνη, («κροφίτια»).

έν-ετρέγον, ἀόρ. β' τοῦ *έντρέγω*.

έν-ετράπην, παθ. ἀόρ. β' τοῦ *έντρέπω*.

έν-ετράφην, παθ. ἀόρ. β' τοῦ *έν-τρέφω*.

έν-ετρίβην, παθ. ἀόρ. β' τοῦ *έν-τρέβω*.

έν-ετύλιξα, ἀόρ. α' τοῦ *έντυλίσσω*.

έν-ετύχον, ἀόρ. β' τοῦ *έντυχάνα*.

έν-ευδαιμονέω, μέλ. -ήσασ· ευδαιμονῶ (εἶμαι εὐτυχής) έν τινι.

έν-ευδῶ, μέλ. -ευδήσω· κοιμῶμαι έν τινι ἢ ἐπί τινος.

έν-εύναιος, ον (*έν+εὐνή*)· ὁ έν ᾧ ἢ ἐφ' οὗ τις κοιμάται ἢ *δέρμα ένεύναιον*=δέρμα ἐφ' ᾧ τις κοιμάται (χρησιμεῖον ὡς στρώμα κλίνης) ἢ *χῆται ένευναίον*=έλλειψει στρωμάτων (καί σκεπασμάτων).

ένευσα, ἀόρ. α' τοῦ *νεύω* ἢ καί τοῦ *νέω* (B=κο-λυμβῶ).

έν-έφραξα, ἀόρ. α' τοῦ *έμφρασσω*.

έν-έφωσα, **ένέφυον**, ἀόρ. α' καί β' τοῦ *έμφύω*.

έν-εφύσησα, ἀόρ. α' τοῦ *έμφυσάω*.

έν-έχσα, ἐπ. *ένέχσα*, ἀόρ. α' τοῦ *έχγω*.

έν-εχείρησα, ἀόρ. α' τοῦ *έγχειρέω*.

έν-εχευάμην, ἐπ. μέσ. ἀόρ. α' τοῦ *έχγω*.

ένεχθήσομαι, παθ. μέλ. τοῦ *φέρω*.

ένέχθητι, **ένεχθειν**, **ένεχθῶ**, **ένεχθῆναι**, Πρστ., Εὐκτ., Ἰποστ., Ἄπρσ. παθητ. ἀόρ. α' τοῦ *φέρω*.

έν-εχθράζω, μέλ. -άσω (*ένέχθρον*)· λαμβάνω έν-έχυρον (έγγύησιν, ασφάλειαν) παρά τινός. 2) μετά αἰτ. πράγμ. λαμβάνω τίς ώς ένέχυρον (ὡς έγγύησιν) ἢ Παθητ., *ένεχυράζεται τὰ χρέηματα*= ἡ περιουσία τινός καταλαμβάνεται (ἀποκομίζεται) ώς ένέχυρον (διά ἀφειλόμενα χρέη) ἢ μέσον. ζητῶ ἀπό τινα

νά μοῦ δώσῃ ένέχυρον (έγγύησιν), *ένεχυράζομαι τόκον*=ζητῶ έγγύησιν διά τόκον.

έν-έχύρον, τὸ (*έν+έχυρός*)· ένέχυρον, έχέγγυον, έγγύησις, ασφάλεια: *ένέχυρον τίθῆμί τι*=βάλω τίς ώς ένέχυρον, τὸ δίδω ώς ένέχυρον, ένεχυρίζω.

ένέχω, μέλ. *ένέξω* ἢ *ένοχήσω*· έχω, κρατῶ, τι στερεά έντός μου ἢ περιθάλλω, περιποιούμαι.— ἢ Παθ. μετά μέσ. μέλ. *ένέξομαι*, ἀόρ. β' *ένεσχόμην*· κρατούμαι, συλλαμβάνομαι, περιπέλομαι, έν τινι.— ἢ ἀμτθ. εἰσέρχομαι εἰσδύω, διαπερῶ ἢ έγκειμαι τινι, εἶμαι έναντίον τινός.

έν-εχύρησα, ἀόρ. α' τοῦ *έγχωρέω*.

έν-ζεύγνυμι, μέλ. -ζεύξω· ζευγνύω εἰς τι, δένω στερὰ εἰς τι, έμπλέκω εἰς τι.

ένη, -ης, ἡ' ἢ *ένος*, η, ον.

Ἐτυμ.: κυρ. *ένη*=ἡ τρίτη ἡμέρα, πρβλ. Ἄριστοφ. Ἄχ. *αἰς ένην*=εἰς τρίτην, παρ' Ἡσυχ. *αἰακ. έναρ* (= ένᾶς)· *ές τρίτην, ένένναρ*· *ές τετάρτην*. πρβλ. ἄπ. ἰων. *καίνοσ*, δωρ. *κῆνοσ* (<κε έννοσ), δωρ. *τήνοσ* (<*τε έννοσ)· βλ. *έκεινοσ*. Ὡσ. βλ. *έννοσ*.

έν-ηθάω, μέλ. -ήσω· διέρχομαι τήν νεότητά μου έν τινι ἢ διασκεδάω έν τινι, εἶμαι περιχαρής έν τινι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

έν-ηθητήριον, τὸ· τόπος διασκεδάσεως.

έν-ηθος, ον (*έν+ἦθη*)· ὁ έν τῇ ἦθῃ ὢν, ὁ έν τῇ ἀκμῇ τῆς νεότητος, ὁ δεκαπέντε έτῶν καί ἄνω.

έν-ηδρευσα, -εῦθην, ένεργ. καί παθητ. ἀόρ. α' τοῦ *ένεδρεύω*.

ένηεῖη, ἡ (*ένήης*)· πραότης, προήνεια, ἀγαδότης, κολαούνη.

ένῆεν, ἐπικ. ἀντι. *ένῆν*, γ' ἀνικ. πρτ. τοῦ *ένεεμι*.

ένηής, ές, γαν. *ένηέος*· ευγενής, φιλόφρων, προσηνής, πρόδος (σημασιολ. σχετίζεται πρὸς τὰ *άπηνης, προσηνής*).

έν-ἦκα, ἀόρ. α' τοῦ *ένίημι*.

έν-ἦλατο, γ' έν. ἀορ. α' τοῦ *ένάλλομαι*.

έν-ἦλατον, τὸ (*ένελατόν*)· πᾶν τὸ έλαθέν (έμπηχθέν) έντός ἢ έν τῷ πληθ. τὰ *ένήλατα*= αἱ θαυμάσιαι έμπηχημέναι εἰς τὰ μακρὰ σκέλη (ξύλα) τῆς κλίμακος ἢ *άξόναν ένήλατα*=αἱ πασσαλοκροί αἱ έμπηχνοῦμενοι εἰς τόν δξωνα, *ετὰ καλούμενα άμαξηθόνια*... τὰ *έμβαλλόμενα πρὸς τῷ άξονι, ὥστε μή έξιέναι τὸν τροχόν*· Σχολ. Εὐρ., (περνάει τροχοῦ).

έν-ἦλλαγμαί, παθητ. πρκ. τοῦ *έναιλλάσσω*.

έν-ἦλλαξα, ἀόρ. α' τοῦ *ένάλλασσω*.

έν-ἦλλου, β' έν. πρτ. τοῦ *ένάλλομαι*.

έν-ἦμαι, παθητ. (κυρ. πρκ. τοῦ *έν-έξομαι*)· εἶμαι καθύπευκτος (κάθουμαι) εἰς τι.

έν-ἦμμαι, παθητ. πρκ. τοῦ *ένάπτω*.

ένῆνεγμαί, παθ. πρκ. τοῦ *φέρω*.

ένῆνοθε, γ' έν. πρκ. ἀπαντῶν μόνον έν τῷ προσ. τούτῳ, καί έν συνθέτοις *έπ-ένῆνοθε, κατ-ένῆνοθε, παρ-ένῆνοθε*, μετά τῆς ένν. τοῦ εἶμαι ἐπὶ τινος ἢ κοντά εἰς τι (ὡσεὶ ἄξ ένεστ. *ένέθω*, μή έντος έν-χρήσει).

Ἐτυμ.: *ένῆνοθε κνίση*= έχει έγερθῆ (ὑψωθῆ) κνίσα (πρβλ. *ένῆνοθεν αίμα*=άνέδλωσεν (άνεπήδησεν) αίμα) ἢ *έπ-ένῆνοθε (λάγνη)*= έχει φυτρώσει (μεγαλώσει) ἢ *κατ-ένῆνοθε (κόνις)*= έχει κατακαθίσει· έν πᾶσι· τούτοις δπύκειται: *θασίς ίακ. enedh-* (πηγαίνω, έρχομαι)· πρβλ. δωρ. ἀόρ. *ένθθειν* (<*endh-)· βλ. *έλευθῶ καί άνῆνοθεν*.

ένῆνοχα, πρκ. τοῦ *φέρω*.

έν-ἦρατο, γ' έν. ἐπικ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *έν-αίρω*.

έν-ἦσω, μέλ. τοῦ *έν-ιημι*.

ένδα (έν), ἐπίρρ.— ἢ ἐπὶ τόπου, ἐκεῖ, αὐτοῦ (λατ. ibi) ἢ ὡς ὡς συγχατ. τοῦ *δθε*=δπου (λατ. ubi). 2)

έν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ἢ έν τῇ καταστάσει ταύτῃ. 3) μετά τῆς ένν. τῆς πρὸς τινα τόπον κινήσεως· πρὸς τὰ ἐκεῖ (έκεῖσε), πρὸς τὰ εδῶ (δεῦρο), λατ. illuc.— ἢ ἐπὶ χρόνου· ὅτε, ὅταν.

Ἐτυμ.: *ένδα, ένθαν* (τ. ἔ. *έν-θα, έν-θεν*) ἐκ δαικτ. ίακ. θέμ. *e-, μαρτυρουμένου π. χ. έν τῇ έν. ὄνομ. *es =παλ-γερμ. er, γαν. έν. *esjo, σανσκρ. asya, Ἰοτ. *e-sm- σανσκρ. asmāi, Ζενδ. ahmāi, Ὅμδρ. esmei (=huic), Γοτθ. imma, παλ-γερμ. oma, Ἰοτ. έν. *ei (ὑπάρχουσα έν τῷ ἄλλ. *εί, εἶ-τα*), Ὅργαν. έν. *e (έλλ. ἦ=

εί) κλπ. ἐκ τῶν ἐνθα, ἐνθεν ἰσχηματίσθησαν ἐν τῇ ἰων. ἐνθαῦτα, ἐνθεύτεν (καὶ διὰ μεταθέσεως τῶν θα- σέων φθόγγων τὰ ἀττ. ἐνθαῦθα, ἐντεῦθεν), ἐνθάδε, ἐνθένδε, κατ' ἰσχυρολογίαν πρὸς τὰ ἀντίστοιχα: αὐτός: ὅδε: ὁ· πρὸβλ.) πτ. i-nde, u-nde. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐνθάδε, ἐπίρ. δέουρο, πρὸς τὰ ἐξῶ (λατιν. huc, illuc) ὡς, ἐκεῖ, αὐτοῦ— II ἐπὶ χρόνου, νῦν, τώρα.
ἐν-θάκέω, μέλ. -ήσω· κἀθημαι ἔν τινι ἢ ἐπὶ τι- νος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐν-θάκησις, -εως, ἢ (ἐνθακέω)· ἢ ἔν τινι (ἢ ἐπὶ τινος) ἐγκατάστασις || ἐνθάκησις ἡλίου=θέσις διὰ νὰ ἡλιάζεται τις.

ἐν-θάλη, μέλ. -ῶσ· δάληψ (θερμαίνω) ἐντός τινος.— Παθητ., ἐνθάλητομαι ἔρωτι = πυρακτοῦμαι (φλέγομαι) ἐξ ἔρωτος.

ἐν-θαλεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ ἐνθνήσκω.

ἐνθά-περ, (ἐνθα + περ), ἐπίρ. ἐκεῖ ὅπου, ὅπου.

ἐν-θάπτω, μέλ. -ῶσ· θάπτω ἔν τινι τόπῳ.

ἐνθαῦτα, ἐνθεύτεν, ἰων. ἀντ! ἐνθαῦθα, ἐντεῦθεν.

ἐν-θεάζω, μέλ. -σω (ἐν+θεός)· ἀμψτ. καθίσταμαι ἐνθεός, θεοφοροῦμαι, εἶμαι ἐνθεός || μτφ. πληρῶ τινα θείας ἐμπνεύσεως, ἐμπνέω, ἐνδουσιάζω.

ἐν-θέμεν, ἐν-θέμεναι· ἀπρφ. ἐπ. ἀορ. β' τοῦ ἐντίθμημι.

ἐνθεν (ἐνθα), ἐπίρ. ἀπὸ ἐκεῖ, ἐκεῖθεν (λατ. il- linc) || ἐνθεσ· καὶ ἐνθεν=ἀπ' ἐξῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὡς, ὡς ἀναορ. ἀντὶ τοῦ ὄθεν = ὄθεν, ὀπόθεν, περὶ οὐ (λατ. unde).— II ἐπὶ χρόνου· μετὰ ταῦτα, ἀπὸ τοῦδε.

ἐνθέν-δε (ἐνθεν)· ἐντεθεθεν (λατ. hinc).

ἐν-θεο, ἐπικ. ἀντὶ ἐνθεσο, Προστ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ ἐντίθμημι.

ἐν-θεος, ὄν (ἐν+θεός) καὶ κατὰ συναίρ. ἐνθους· πλήρης θεοῦ, θεόληπτος, θεόπνευστος || διδόμενος (παρεχόμενος) δι' ἐμπνεύσεως.

ἐν-θερμαίνω, μέλ. -ἄνω (ἐν+θερμός)· θερμαίνω (ἐντός τινος).—Παθητ., ἐνθεθερμάνεται πόθῳ = ἔ- χουσι θερμανθῆ (διακαίονται) ἐκ τοῦ πόθου.

ἐν-θεσις, -εως, ἢ (ἐντίθμημι)· τὸ ἐμβάλλειν, παρένδεισις, παρεμβολή.— II τὸ τιθεμένον εἰς τὸ στόμα τεμάχιον («μπουκιά, βούκκα»).

ἐν-θετο, ἐπικ. ἀντὶ ἐν-έθετο, γ' ἐν. μέσ. ἀορ. β' τοῦ ἐντίθμημι.

ἐν-θετος, ὄν (ἐντίθμημι)· ἐντεθειμένος, παρεμ- βεβλημένος, ἐμφυτευμένος.

ἐνθεύτεν, ἐπίρ. ἰων. ἀντὶ ἐντεῦθεν

ἐνθα, ἐνθος, ἐνδοί, ἐνθα, ἐνθών, δωρ. τύποι ἀντὶ τῶν γνωστῶν ἔλθη, ἔλθη, ἔλθωι, ἔλθω, ἔλθων τοῦ ἀορ. β' τοῦ ἔρχομαι.

ἐν-θηρος, ὄν (ἐν+θήρ)· ὁ πλήρης ἀγρίων θη- ρίων, ὁ συχναζόμενος ὑπ' ἀγρίων θηρίων.— II μτφρ. ἀγριος, τραχύς, βάρβαρος, σκληρός, ἀξεστος.

ἐν-θησκω, μέλ. -θήσονται· θνήσκω ἔν τινι, ἐν- ἀποθνήσκω || ἀποναρκοῦμαι.

ἐν-θορε, ἐπικ. ἀντὶ ἐνέθορε, γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ ἐνθρόσσω.

ἐν-θοῦ, Προστ. μέσ. ἀττ. ἀορ. β' τοῦ ἐντίθμημι.

ἐν-θουσιάζω, μέλ. -άσω· ἢ ἐν-θουσιάζω, μέλ. -ήσω (ἐνθεος καὶ κατὰ συναίρ. ἐνθους)· εἶμαι ἐνθεός, κατέχομαι ὑπὸ ἐκστάσεως.

ἐν-θρέψασθαι, ἀπρφ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ ἐντρέφω.

ἐν-θρίω, μέλ. -σω (ἐν+θρεῖν)· τυλίσσω ἐντός φύλλου συκῆς, περικαλύπτω.

ἐν-θρόσσω, μέλ. -θροῦμαι· ἀορ. β' ἐνέθορον, ἐπ. ἐνθόρον· πηδῶ ἐντός, εἰσηγῶ εἰς τι, πηδῶ ἐπάνω εἰς τι.

ἐν-θύμεομαι, μέλ. -ήσομαι· ἀορ. α' ἐνεθυμήθη· πρξ. ἐντεθύμημαι, ἀποθ. (ἐν+θυμός)· ἔχω τι ἐν θυ- μῷ, θάλλω τι εἰς τὴν καρδίαν μου (εἰς τὸν νοῦν μου), μελετῶ, σκεπτόμαι, λαμβάνω ὑπ' ὄψιν μου) καλῶς, σταθμίζω, ἀναμετρῶ. 2) λαμβάνω ἐν θυ- μῷ (ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ὑπ' ὄψιν), ἐνδιαφέρομαι διὰ τι. 3) σχηματίζω σχέδιον. 4) συμπεραίνω, συν- ἀγῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐν-θύμημα, -ατος, τὸ (ἐνεθυμέομαι)· σκέψις, συλ- λογισμός || ἐφεύρεσις, τέχνασμα, στρατήγημα.— II ἐν τῇ Λογικῇ τοῦ Ἀριστοτ. ἐνθύμημα ἡ ρητορικός συλλογισμός, ἦτοι συλλογισμός ἐξαγόμενος ἐκ προτά-

σεων πιθανῶν («εἰς εἰκότων καὶ σημείων»), καὶ **ἐν-θύμησις**, -εως, ἢ (ἐνεθυμέομαι)· μελέτη, σκέ- ψις || ἐκτίμησις, ὑπόληψις.

ἐν-θύμια, ἢ (ἐνεθυμέομαι)· σκέψις || μέριμνα περὶ τινος πράγματος || ὑπόνοια, δυσπιστία.

ἐν-θύμιος, ὄν (ἐν+θυμός)· ὃν ἔχει τις ἐν θυμῷ, περὶ οὗ σκεπτεται τις καὶ φροντίζει, ὃς εἶναι βά- ρος εἰς τὴν ψυχῇ μου || ἐνθύμιος ἐστί μοι=λατιν. religio est mihi=αἰσθάνομαι βάρος εἰς τὴν ψυχῇ μου (ἐνδοιασμούς).

ἐν-θύμιστός, ἢ, ὄν = ἐνθύμιος (βλ. λ.).

ἐν-θωρακίζω, μέλ. -ίω· ἐνδύω τινὰ μὲ θώρα- κα, ὀπλιζῶ || μτφ. παθητ. πρξ. ἐντεθωρακισμένος = φορῶν θώρακα (πανοπλίαν), πάνοπλος.

ἐνί, ποιητ. ἀντὶ ἐν.— II ἐνί, δοτ. τοῦ εἰς.

ἐνί ἀντὶ ἐνεσσι· ἔστιν ἐντός, εἶναι μέσα εἰς τι || ὡς, εἶναι ἐπιτετραμμένον, εἶναι δυνατὸν.

ἐνιαύσιος, ὄν, ὡς. -α, -ον (ἐνιαυτός)· ὁ ἡλικίας ἐνός ἔτους.— II ἐτήσιος, κατ' ἔτος, ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος.— III ἐπὶ ἔν ἔτος, δι' ἔν ἔτος, διαρκείας ἐνός ἔτους || ἐνιαύσιος βεβῶς = ἀπελθὼν ἀπὸ ἐνός ἡδῆ ἔτους.

ἐνιαυτός, ὁ (ἐνος) ἔτος || κατ' ἐνιαυτὸν=κατ' ἔ- τος, ἐτησίως. 2) πᾶς πλήρης κύκλος (περίοδος) χρόνου || ἔτος ἦλθε περιπλομένων ἐνιαυτῶν=καθὼς ἐν τῇ παρῶδῳ τοῦ χρόνου ἦλθε τὸ ἔτος.

Ἐνυμ.· ἐνιαυτός κατὰ κυριολεξίαν σημ. σταθμὸς ἀναπαύσεως ἐν τῇ πορείᾳ τοῦ ἡλίου, ἡλιοστάσιον (ἡμῆρ. ἐνιαῦν (= ἀναπαύομαι, κοιμῶμαι), ἰαῦν· σανσκρ. vāsati, Γοτθ. wisam (=εἶναι, διαμένειν).

ἐν-ιαῦν, μέλ. -ιαῦσω· κοιμῶμαι ἐντός τινος ἢ μεταξῶ.

ἐνιάχῃ, ἐπίρ. (ἐνιοι)· εἰς τινα μέρη. [βλ. ἐνιοι].

ἐνι-βάλλω, ἐνι-θάλλω, ἐπικ. ἀντὶ ἐμβάλλω, ἐμβλάπτω.

ἐνι-θλαφθεῖς, μτφ. ἐπ. παθ. ἀορ. α' τοῦ ἐμβλάπτω.

ἐν-ίθειν, ἀπρφ. τοῦ ἀορ. β' ἐνείδον τοῦ ἐνοράω.

ἐν-ιδρώ, μέλ. -ώσω· ἰδρώνω ἔν τινι τόπῳ, ἀγῶ- νίζομαι εἰς τι, κοπιάζω μὲ τι.

ἐν-ιδρύω, ἐν-ιδρώ, μέλ. -ύσω· ἰδρύω, τοπο- δετῶ, ἔν τινι τόπῳ.— Μέσον, ἰδρύω, οἰκοδομῶ, δι' ἑμαυτὸν.

ἐν-ιζεύγνυμι, ἢ -ύω, ποιητ. ἀντὶ ἐν-ζεύγνυμι.

ἐν-ίζω, μέλ. -ιζήσω (ἐν+ίζω)· μτφ. ἐγκαθίζω, καθίζω (βάλλω νὰ καθίσῃ) τινὰ ἔν τινι ἢ ἐπὶ τινος.

2) ἀμψτ. κἀθημαι ἔν τινι ἢ ἐπὶ τινος.

ἐν-ίημι, μέλ. -ήσω· ἀορ. α' -ήκα, ἐπ. -έηκα· πρξ. -εῖκα, παθητ. -εῖμαι· πέμπω, στέλλω, εἰς (ἢ ἐντός τινος) || ἐμβάλλω, ἐμψυτεύω, ἐμπνέω || γενικῶς, ρί- πτω τι ἐντός τινος || ἐπὶ πλοίων, καθέλκω εἰς τὴν θάλασσαν || μτφρ. παρακινῶ, παρορμῶ, παροτρύνω, τινὰ νὰ πράξῃ τι. 2) ὀπισθέλλω ἐν πόσῳ μυστι- κότητι.— II σπαν. ἀμψτ. εἰσέρχομαι, εἰσβάλλω.

ἐνι-θρέψας, μτφ. ποιητ. ἀορ. α' τοῦ ἐντρέφω.

ἐνι-κατα-τίθμημι· ἐπικ. ἀντὶ ἐγκατατίθμημι· εἰς ἀ- τοῦ τὸ ἐνικατέθεο, Προστ. ἐπ. μέσ. ἀορ. β' ἀντὶ ἐγ- κατάθεο.

ἐνι-κλήω, μέλ. -άσω, ἐπικ. ἀντὶ ἐγκλάω· θραύω ἐντός, ἀποθραύω (λατιν. infringo) || μτφρ. κωλύω, ματαιώνω.

ἐνι-κλείω, ἐπικ. ἀντὶ ἐγκλείω.

ἐνι-ναιετᾶσσκον, ἰων. πρτ. τοῦ ἐν-ναιετᾶω.

ἐνιοι, αἰ, α (ἐκ τοῦ ἐνι+οἶ=εἰσὶν οἶ, ὡς ἐνίοτε = ἔστιν οἶτε)· μερικοί, τινές (λατ. alii-qui).

Ἐνυμ.· ἐνιοι <ἐνι+οἶ· ἐνι εἶναι πρὸθ. ἐμπεριέχουσα τὸ β. εἰμί, ἦτοι ἐνι=ἐνεσσι, ὅπως ἐνι ποιεῖν τι = ἐνεσσι (=εἶναι δυνατὸν) νὰ πράξῃ τίς τι.— ἐνι-οτε <ἐνι+οτε, πρβλ. ἔσθ' ὅτε.— τὰ ἐνι-αχῆ, ἐνι-αχοῦ (= εἰς τινα μέρη) ἰσχηματίσθησαν ἐπὶ τῇ θάσει τοῦ ἐνιοι κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ πολλαχῆ, πολλαχοῦ.

Κατ' ἄλλους συγγ. τῷ ἐνη (βλ. λ.), ἐνο- (= αὐτός ἐκεῖ) : ἐνιοι μέν-ἐνιοι δὲ = αὐτοὶ ἐκεῖ- αὐτοὶ ἐδῶ, οἱ μὲν-οἱ δὲ.

ἐνι-οτε, ἐπίρ. ἀντὶ ἐνι οἶτε = ἔστιν οἶτε· κάποτε- κάποτε, μερικός φοράς· δωρ. ἐνι-όκα. [βλ. ἐνιοι].

ἐνίπη, ἢ (ἐνίπτεω)· μομφή, ἐπίπληξις || ὕβρις, λοι- πορία, ὄνειδισμός.

Ἔτυμ. ἰ ἐνιπή (<*ἱγνᾶ, δημρ. ἐνίσσω (<*ἱγνῶ), ἀόρ. ἤνισταπον καὶ ἐνένισπον (ἐκ τούτων δ' ἐσχηματίσθη μετρ. ἐν. ἐνίπτω)· πρβλ. δημρ. ἔνωσ=ἐπέπληξας· εἰς ἱαπ. β. *ἱγν- μαρτυρομένης καὶ ἐκ τοῦ ποιητ. δπη-επέω (βλ. λ.), πρβλ. δημρ. κλητ. παρθεν-οπίπα, σασοκρ. ἔλβαῖ (ὄραν, παρατηρεῖν)· ἢ β. αὕτη *ἱγν-ἐμφανίζει τὸν ἀναδιπλ. ἱ-ογν- πρβλ. ἑλλ. ὄπις (ὄπις θεῶν=μῆνις θεῶν), πρκ. δπη-ωπα, μέλ. δφομαί.

ἐνί-πλειος, ον, ἐπικ. ἀντὶ ἐμ-πλειος.
ἐνί-πλησασθαι, -πλησθῆναι, ἐπικ. ἀντὶ ἐμ-πλ-, μέσ. καὶ παθητ. ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ ἐμ-πλήσω.
ἐνί-πλήξωμεν, -ωσι, ἐπικ. α' καὶ γ' πληθ. ἀντὶ ἐμ-πλ-, βποτ. ἀορ. α' τοῦ ἐμπλήσω.
ἐν-ἱππεύω, μελ. -σω· ἱππεύω ἐν τινι τόπῳ, ἱππεύω ἐπὶ τινος.

ἐνί-πρῆσαι, ἀπρφ. ἐπ. ἀορ. α' τοῦ ἐμπίπρωμι.
ἐν-ἱπτω, μέλ. ἐνίπω· ἐπικ. ἀναδιπλ. ἀορ. β' ἡνί-πᾶπον ἢ ἐνένισπον· ἐπιπύω, ἀναπλήττω, ὄνειδίζω (λατ. objurgo).— **||** = ἐνέπω· διηγοῦμαι, λέγω, ἀγγέλλω. [δι' ἔτυμολ. βλ. ἐνιπή].

ἐνί-σκήπτω, ἐνί-σκήπτω, ἐπικ. ἀντὶ ἐνοκῆπτω.
ἐνιοπεῖν, ἐνιοπήσω, ἀπρφ. ἀορ. β' καὶ μέλ. ὄριστ. τοῦ ἐνέπω.

ἐνίσσω, παράλληλος τύπος τοῦ ἐνίπτω (δ βλ.)· ἐπιπλήττω, ὄνειδίζω || ὡς. φέρομαι κακῶς, κακομεταχειρίζομαι. [δι' ἔτυμολ. βλ. ἐνιπή].

ἐν-ίστημι, μέλ. -στήσω· ἀόρ. α' -έστησα· ὡς. μέσ. μέλ. καὶ ἀόρ. α' -στήσομαι, -εστησάμην— ὡς ἐνεργ. μεθ. ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις· θάλλω τὴ νά σταθῆ ἐν τινι τόπῳ (ἢ ἐπὶ τινος). 2) ὄρχομαι, κάμνω ἀρχὴν εἰς τι, ἀρχίζω τι.— **||** ἀμτθ. ἐν τῇ μέσῃ φωνῇ, μετὰ ἐνεργ. ἀορ. β' ἐνέστην· πρκ. ἐνέστηκα, ὑπερα. ἐνεστήκειν· ἴσταμαι ἐν τινι, τοποθετοῦμαι (λαμβάνω θέσιν) ἐν τινι (ἢ ἐπὶ τινος). 2) ὀποδεῖκνυμαι, διορίζομαι 3) εἶμαι ἐπάνω εἰς τι (ἐπὶ τινος), εἶμαι ἐγγύς τινος, εἶμαι παρῶν· τοῦ ἐνεστώτος μηνός=κατὰ τὸν παρόντα μῆνα || ἐπὶ περιστατικῶν, ἐγγέρομαι, σμυδαίνω, λαμβάνω χῶρον· τὰ ἐνεστηκότα= αἱ παρούσαι περιστάσεις (συνθήκαι). 4) ἀντιτίθεμαι, ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι.

ἐν-ισχύω, μελ. -ύσω· ἰσχυροποιῶ, ἐνδυναμώνω.— **||** ἀμτθ. ὑπεριοχύω, λαμβάνω ἰσχύν (εἶμαι ἰσχυρός) ἐν τινι.

ἐν-ισχω=ἐνέχω.
ἐνί-τρέφω, ἐνί-χρίπτω, ἐπικ. ἀντὶ ἐντρέ— καὶ ἐγχε—.

ἐνί-χριμθεῖς, παθητ. μετχ. ἐπικ. ἀορ. α' τοῦ ἐγχερίμπτω.

ἐν-λαξεύω, μελ. -σω· λαξεύω ἐν τινι, ἐγγλύφω ἐν τινι (ἢ ἐπὶ τινος).

ἐν-νάετιρ, -ῆρος, ο (ἐνναίω)· ὁ ναίων ἐντός, ὁ κατοικῶν ἐντός, ἐνοικίος, κάτοικος.— θηλ. ἐν-ναέ-τειρα, ἡ.

ἐννά-έτηρος, ον=τῷ ἐπομ.
ἐννά-έτης, ἐς (ἐννέα+ἔτος)· ὁ ἔχων ἡλικίαν ἐννέα ἐτῶν || οὗ. ἐννάετες, ἐπίρ.=δι' ἐννέα ἔτη.

ἐν-νάετης, -ου, ο=ἐν-ναετήρ (δ βλ.).

ἐννά-έτις, -ειδος, ἡ· θηλ. τοῦ ἐνναετής· ἡλικίας ἐννέα ἐτῶν.

ἐν-ναίω· ἐπικ. μέσ. μέλ. ἐννάσομαι, ἀορ. α' ἐγενασάμην.—ναίω ἐν=κατοικῶ ἐντός || διαμένω εἰς μέρος τι.

ἐννάκις, ἐπίρ. (ἐννέα)· ἐννέα φορές (λατ. novies).
ἐννάκόσιοι· βλ. ἐνακίσιοι.

ἐν-νάσσαντο, ἐπικ. γ' πληθ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ ἐνναίω.

ἐννάτος, ἐσφαλμένος τύπος ἀντὶ ἔνατος.
ἐν-ναυπηγέω, μελ. -ήσω· ναυπηγῶ πλοῖα ἐν τινι τόπῳ.

ἘΝΝΕΪΑ, ἄκλ. ἐννέα (λατ. novem).
Ἔτυμ. ἰ ἐννέα (<*ἐννέφα· ἰων. εἰνά-ετες ἐπίρ. (βλ. λ.), εἰνατος, αἰολ. ἀτ. ἔνατος, Κρητ. ἦνατος (βλ. λ. λ.). Βοιωτ. ἐνα-κη-δεκάτη, ἰων. εἰνα-κόσιοι, ἀττ. ἐνα-κόσιοι· πάντα ταῦτα προϋποθέτουν *ἐνφα, πρβλ. Ἀρμ. ἰnn <*envan εἰς ἱαπ. *ἐννϋ παραπλευρώς τοῦ *πένϋ ἐν τῷ σασοκρ. πάνα, Ζενθ. πάνα, λατ. novem (ἀντὶ

*novem κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ septem, decem)· πρβλ. nōnus), ἱρλ. nōin-, γοθθ. niun, παλ-γερμ. niuni, λιθ. dēvyni, λαττον. dew'n'i· ἐν πᾶσι ὑπόκειται ἱαπ. *ἐννϋ καὶ *πένϋ, ἄτινα προϋποθέτουν προἰαπτ. *ἐνεϋϋ. Ἐν συνθ., *ἐνφα-, (π.χ. δημρ. εἰνά-ετες), καὶ ἐννεα- (π.χ. δημρ. ἐννεά-πηνυς, ἐννε-ὄργυιος, ἐννήμαρ (<*ἐννε-ημαρ, *Ἡσιόδ. ἐννάετες (<*ἐννεφα-φετες)— εἰ-νατος, ἔνατος (*ἐνφατος) προϋποθέτουν ἱαπ. *ἐννϋτο-σ παραπλευρώς τῷ *πενϋτο-σ ἐν τῷ Γοθθ. niunda, παλ-γερμ. niunfo, λιθ. devīñtas, παλ-σλαυ. deveñū.

ἐννεά-θοῖος, ον (ἐννέα + θοῦς)· ὁ ἄξις ἐννέα θοῶν.

ἐννεα-καί-δεκα, ἄκλ.· δεκαεννέα. Ἐξ αὐτοῦ τὸ ἐννεακαίδεκά-μηνος, ον (μῆν)· ὁ (ἡλικίας) 19 μηνῶν.

ἐννεακαίδεκ-έτης, ἐς (ἔτος)· ὁ ἡλικίας 19 ἐτῶν.
ἐννέα-κρουνοσ, ον· ὁ ἔχων ἐννέα κρουνοὺς, ὁ ῥέων ἐξ ἐννέα κρουνοῶν. Ὡς οὗς. ἡ ἐννεακρουνοσ, ἡ γνωστῇ κρήνῃ ἐν Ἀθήναις, καλουμένη ἄλλως καὶ Καλλιρρόη.

ἐννέα-λίνοσ, ον (ἐννέα+λίνοσ)· ὁ ἔχων ἐννέα λίνα (τ. ἐ. νήματα, κλωστές).

ἐννέα-μηνος, ον (ἐννέα + μῆν)· ὁ ἐννέα μηνῶν (ἡλικίας), ἐντός ἐννέα μηνῶν.

ἐννέα-πηνυς, υ (ἐννέα + πηνυς)· ὁ ἔχων μῆκος (εὐροσ) ἐννέα πηνυῶν.

ἐννεάς, -άδος, ἡ (ἐννέα)· ὁ ἀριθ. ἐννέα || ἀριθμός ἀπὸ ἐννέα.— **||** ἡ ἐνάτη ἡμέρα τοῦ μηνός.

ἐννέα-φωνοσ, ον (ἐννέα+φωνή)· ὁ ἔχων ἐννέα (μουσικαίους) φθόγγους, τόνους (φωνάς).

ἐννέα-χίλιοι, αἰ, α, ἐπικ. ἀντὶ ἐνάκις χίλιοι· ἐννέα χιλιάδες, ἐννεακιοχίλιοι.

ἐννέα-χορδοσ, ον (ἐννέα+χορδή)· ὁ ἔχων ἐννέα χορδὰς.

ἐννενήκοντα, ἤττον ὀρθῶς ἀντὶ τοῦ ἐνενηκοντα.

ἐννενήκοντα-ἐννέα, (ἀντὶ τοῦ ὀρθοτέρου ἐνενηκοντα-ἐννέα)· ἐνενηντα ἐννέα.

ἐν-νενώκασι, ἰων. γ' πληθ. πρκ. τοῦ ἐν-νοέω.

ἐννεον, ἐπικ. ἀντὶ ἐνεον, πρκ. τοῦ νέω (κολυμβῶ).

ἐννε-ὄργυιοσ, ον (ἐννέα + ὄργυιά)· ἔχων μῆκος ἐννέα ὄργυιῶν.

ἐννεός, ἐσφαλμ. τύπος ἀντὶ ἐνεός.

ἐν-νεοσσεύω, ἀττ. -ττεύω μελ. -σω· ἐπιβάζω (ἐπὶ πτηνῶν), κόδημαι ὡς κλώσσα ἐπάνω εἰς τὰ ἄ ἐν τινι τόπῳ || μετ' αἰτ. ἐκκολάπτω, μηχανορραφῶ (μτφρ.).

ἐννέπω, ποιητ. ἐπεκτ. ἀντὶ ἐνέπω.

Ἔτυμ. ἰ ἐννέπω καὶ ἐνέπω, δημρ. μέλ. ἐνι-σπήσω, δημρ. ἀόρ. ἐνι-σπον, Πρост. ἐνι-σπεσ, ε' πληθ. ἐσπετε (<*ἐναπετε)· ἐννέπω (<*ἐν+sequo· λατιν. insequi (διηγεῖσθαι), insequere, insequere (=ἐννεπε), insectiones (ἀρηγήσεις), insexit (=dixerit), signum (<*seqn-no-m), inquam (<*in-sqam, *en-sqam-m = λέγω), παλ-γερμ. sagēn, γοθθ. saihan (βλέπειν), siuns (θέα), παλ-γερμ. sehan (ὄραν)· πρβλ. Ἡσυχ. «πρόσ-εμῖς προσαγόρευσαι», θέσπις (*θεσ-σπις), θέσπιος (*θεσ-σπιος), θεσπέσιος (*θεσ-σπεσιος), ἔνθα -σπι-σημ. σημεῖον· ἴσως δὲ καὶ ἄνθρωπος (<*ἀνθρ-ῥαπο-σ βλ. λ.) ἐκ β. sequi (= ὄραν, δεικνύειν), πρβλ. γοθθ. saihan. Βλ. καὶ ἐννεσία.

ἐννεσία, ἡ· βλ. ἐνεσία.

Ἔτυμ. ἰ ἐννεσίη (<ἐν-ἡμι ἐν τῇ σμη. τοῦ ἐμπνέειν, παραινεῖν· πρβλ. δημρ. ἐξ-σσίη (ἐξ-ἡμι) = ἀποστολή πρσβελας. Ἐπειδὴ δὲ ἡ β. τοῦ ἡμι εἶναι jē (καὶ οὐχὶ sē), τὸ -νν- δὲν προέρχεται πλέον ἐκ τοῦ ν+σ-, ἀλλὰ κατὰ μετρικὴν ἀπέχτασιν τοῦ ε- ἢ ἄρμηνεῖα αὐτῇ ἰσχυαί ἄρα καὶ διὰ τὸ ἐννεσίω.

ἐν-νεύω, μέλ. -σω· νεύω, κάμνω νεύμα, εἰς τινα.

ἐννέ-ωροσ, ον (ἐννέα+ῶρα)· ὁ ἐννέα ἐτῶν ἡλικίς, ὁ ἐπὶ ἐννέα ἔτη.

ἐννήκοντα, ἐπικ. ἀντὶ ἐνενηκοντα.

ἐνν-ἡμαρ (ἐννέα + ἡμαρ), ἐπίρ. δι' (ἐπὶ) ἐννέα ἡμέρας.

ἐννηφιν, ἐπ. ἀντὶ ἐνης (θηλ. γεν. τοῦ ἐνος) βλ. ἐνος.

ἐν-νοέω, μέλ. -ήσω· ἀορ. α' ἐνενόησα, ἰων. μετχ. ἐννώσας· πρκ. ἐνενόηκα, ἰων. ἐννένωσα— ὡς. καὶ μέσ. ἐννοέομαι μετὰ παθ. ἀορ. α' ἐνενοήθη· ἔχω ἐν

νώ, σκέπτομαι, σταθμίζω || ἀνυπομονῶ.— || κατανοῶ.— || προτίθεμαι νὰ πράξω τι (μετ' ἀπρφ.).— || IV σχεδιάζω, ἐπινοῶ, μηχανῶμαι (λατιν. *excogitare*). *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐν-νοια, ἢ (*ἐννοῖα*)· ἡ ἐνέργεια τοῦ σκέπτεσθαι, σκέψις || πρόθεσις, σκοπός, σχέδιον.

ἐν-νομος, *ον* (*ἐν + νόμος*)· ὁ ἐντός τοῦ νόμου ὢν, νόμιμος, δίκαιος || ἐπί προσ., δίκαιος, φυλάττων (τηρῶν) τούς νόμους, εὐθύς, τίμιος.— || (*ἐν+νόμομαι*)· ὁ τρεφόμενος ἐντός τινος τόπου, ὁ κατοικῶν ἐν τινι τόπῳ, ὁ κάτοικος.

ἐν-νοος, *ον*, καὶ κατὰ συναίρ. **-νοους**, *-ουν* (*ἐν+νοῦς*)· ὁ ἔχων νοῦν, συνेतός, νουνεχής || σύννοος, σκεπτικός.— συγκρ. *ἐν-νοῦστερος*, ὑπερθ. *ἐν-νοῦστατος*.

ἐννοσί-γαιος, ὁ. ποιητ. ἀντί *ἐνοσίγαιος* (*ἐνοσις+γῆ*)· ὁ σεῖων τὴν γῆν, ἐπώνυμον τοῦ Ποσειδῶνος.

ἐννοσί-φυλλος, *ον*, ποιητ. ἀντί *ἐνοσίφυλλος* (*ἐνοσις+φύλλον*)· ὁ σεῖων τὰ φύλλα (ἐπί ἀνέμου), ἢ ὁ ἔχων τρέποντα φύλλα.

ἐννοχλεῖς, ποιητ. ἀντί *ἐνοχλεῖς*, ἢ ἐν. τοῦ *ἐνοχλέω*.

ἐννῦμι ἢ *ἐννύω*, ἔξ ἀρχ. κοῦ *FE'Ω = FE'ΣΘΩ*, λατιν. *VESTIO*· μέλ. *ἔσω*, ἔπ. *ἔσωω*· ἐπ. κ. *ἀόρ. ἔσοα*.— *Μέσον ἐννύμαι*· μέλ. *ἔσομαι*· ἀόρ. *α' ἔσάμην*, ἔπ. *ἔσάμην*, γ' ἐνικ. *ἔσοαστο*.— Παθητ., πρ. *εἴμαι*, *εἴσαι*, *εἴται*, ἐπ. κ. *δέ* ὡς *ἔσοαι*, *ἔσται*· ὑπερθ. *εἴμην*, ἀλλὰ *ε' ἐνικ. ἔσοο*, γ' ἐνικ. *ἔστο*, ἐπ. κ. *ἔεστο*, γ' οὐτί. *ἔσθην*, γ' πλ.θ. *εἴαστο*— ἐνδύω τινά, τοῦ φορέωιν φορέματα.— μέσον (μετὰ αἰτ. πράγμ.)· ἐνδύω ἑμαυτὸν μέ τι, φορῶ τι, περιβάλλομαι τι.— Παθητ.· εἶμοι ἐνδεδυμένος τι, περικαλύπτω (περιτυλίσσω) ἑμαυτὸν μέ τι (εἷς τι) || *λαῖνον ἔσοο χιτῶνα*—εἶχες περιβληθῆ τὸν λιθίνον χιτῶνα (τ. ἔ. εἶχες φονευθῆ διὰ λίθων).

Ἔτυμ.*: *ἐννῦμι* (ὡς ἀπλοῦς ὁ ἐν. εἶναι σπανιότ. συνήθης ὁ συνθ. *ἀμφιέννυμι*), ἰων. *εἴνῦμι* (<Feσνῦμι* (πρβλ. ἰαπ. **ves-nu-*, Ἀρμ. *z-genum* (<**z-ges-nu-m* = ἐνδύομαι)· ἔκ τοῦ ἀορ. *ἔσθῆναι*, πρ. *ἡμφίεσται* κλπ. ἀποκατεσθῆ ἔνεστ. **ἔσθῆμι*, ἔξ οὗ *ἐννύμι*.— *ἔσθος* (<**ves-dhes-*, καὶ θηλ. *ἔσθῆς*, -ῆτος, τὸ ὅποτον ἀκολουθεῖ τὴν κλίσην τῶν θεμάτων εἰς -τ-· ὁμηρ. *εἶανός* (<**Feσανος* (πρβλ. σανσκρ. *vásanam*)· ἰων.ατ. *εἴμα*, δωρ. *Ἔμμα* (πρβλ. Ἡσυχ. *εἰμμα*· *ἱμάτιον*), Λεσθ. *Ἐμμα* (πρβλ. Ἡσυχ. *αἰμάματα*· *ἱμάτια*) (<**Feσμα*, ἰαπ. **ves-mi* = σανσκρ. *vásma*· *εὐείμων* (= καλῶς ἐνδεδυμένος)· δωρ. *Ἐστροῦ* (πρβλ. Ἡσυχ. *αἰστροῦ*· *απολή*)· σανσκρ. *vásram*, Ζενθ. *vasra*· (ἐνδύμα), πλ. γερμ. *wester* (= θραπτιοτικὸν ἐνδύμα)· ἀμφιεστῆς (= νυκτικὴ ἐσθῆς), *ἔφ-εστῆς* (= ἐπανωφόριον)· λατ. *vestis*, *vestio*, γοτθ. *wasjan*, ἀγγλ.-σαξ. *wear* (φορῶ), πλ. γερμ. *werjan* (ἐνδύομαι). *Ἐν πᾶσι τοῦταις ὑπόκειται ἰαπ. β. **v-es-*, ἧτις εἶναι ἐπέκτασις τῆς ἔξ. eu ἐν τοῖς λατ. *exuō* (ἀπογυμνῶ), *Induō* (ἐπανδύω) (-uō (<**onō*, **enō*), *subijcula* (ὑποκάμισον), *ampenlum* (<**ovimentum* = σκέπη τῶν ἐντέρων).

ἐννυτο, γ' ἐν. μέσ. πρτ. τοῦ *ἐννύμι*.

ἐν-νυχεύω, μέλ. *-ωω* (*ἐν + νύξ*)· διέρχομαι τὴν νύκτα ἔν τινι τόπῳ, διανυκτερεύω ἔν τινι τόπῳ.

ἐν-νύχιος, *α, ον* ἢ *-ος, -ον* (*ἐν+νύξ*)· ὁ κατὰ τὴν νύκτα, διὰ νυκτός, νυκτερινός.— || ὁ κατοικῶν ἐν νυκτὶ (ἐπὶ νακρῶν).

ἐν-νύχος, *ον* = *ἐννύχιος*.

ἐν-νῶσαι, *-νώσας*, ἰων. ἀντί *ἐννοῆσαι, -νοῆσας*, ἀπρφ. καὶ μτχ. ἀορ. *α'* τοῦ *ἐννοῶ*.

ἐν-όδιος, *α, ον*, ἔπ. *εἰν-όδιος, η, ον* (*ἐν+ὄδος*)· ὁ ἐν τῇ ὁδῷ, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἢ κατὰ τὴν ὁδὸν (καθ' ὁδόν) || *σφήκες εἰνόδιοι* = σφήκες ἔχοντες τὰς φωλεὰς τῶν παρὰ τὴν ὁδὸν.— || ὁ ἀνήκων εἰς ταξίδιον, ταξιδιωτικός.

ἐν-οικέω, μέλ. *-ήσω*· οἰκῶ (κατοικῶ) ἐν || διαμένω. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐν-οικησις, *-εως*, ἢ (*ἐνοικέω*)· τὸ κατοικεῖν ἐν τινι τόπῳ.

ἐν-οικίζω, μέλ. *-ίσω*, ἀτ. *-ῖω*· βάλλω τινά νὰ κατοικήσῃ εἰς τινά τόπον, ἐγκαθιστῶ.— Παθητ. *εἴμαι*· ἐγκατεστημένος, καταλαμβάνω κατοικίαν ἐν τινι τόπῳ.

ἐν-οίκιος, *ον* (*ἐν+οἶκος*)· ὁ ἐν τῷ οἴκῳ ὢν, διαμένων οἶκοι, κατοικίδιος.

ἐν-οικο-δομέω, μέλ. *-ήσω*· οἰκοδομῶ ἐν τινι τόπῳ.— || ἀνοικοδομῶ, ἀποκλείω διὰ τοῖχου.

ἐν-οικος, *ον*· ὁ οἰκῶν (κατοικῶν) ἐντός ὡς οὗσ.· ὁ κάτοικος, ἐνοικος.— || παθητ. ὁ ἐνοικούμενος.

ἐν-οινο-χέω, μέλ. *-ήσω*· χέω (χύνω) οἶνον ἐντός τινος.

ἐνοπή, ἢ (*ἐνέπω*)· κρουγή, φωνή, ἤχος || κυρ. πολεμικὴ κρουγή, σάλαγος μάχης, ἀλαλαγμός μάχης.

Ἔτυμ.*: *ἐνοπή* (<ἐν-Ἔνοπή*, ἔξ ἰαπ. β. *veqñ-* ἐν λ. *ἔπος*, *εἰπεῖν*, *ἔψω* (βλ. λ. λ.).— Κατ' ἄλλους *ἐνοπή* (<**ἐν-sonā*, πρβλ. *ἐνέπω* καὶ πλ. γερμ. *saga* (παράδοσις, μῦθος), Λιθ. *pā-saka* (παράδοσις), ἀλλ' ἤτων ὀρθῶς.

ἐν-ὄπλιος, (*ἐν + ὄπλον*)· ὁ ἐν ὄπλοις ἢ μεθ' ὄπλων (= *ἐνοπλιος*).— ὁ *ἐνοπλιος* (ἐνν. *ρυθμός*)· μελωδία κατάλληλος διὰ πολεμικούς χορούς (δι' ὄρησιν μεθ' ὄπλων).

ἐν-ὄπλος, *ον* (*ἐν + ὄπλον*)· ὁ ἐν ὄπλοις, ὄπλιος.

ἐν-ὄπτρον, τὸ (*ἐνόμομαι* τοῦ *ἐνοράω*)· κάτοπτρον.

ἐν-ὄράω, ἰων. *-εῶ*· μέλ. *ἐνόμομαι* (ἔξ ἀπρηχ. ἐν. *ἐνόπτομαι*)· ἀόρ. *ε'* *ἐνειδον* (ὁ βλ.)· θλέπω, παρατηρῶ, ἔν τινι προσ. ἢ πράγμ.— || θλέπω (ἐνατενίζω) πρὸς τί(να).

ἐν-ὄρκιος, *ον* = *ἐνορκος* (ὁ βλ.).

ἐν-ὄρκος, *ον* (*ἐν+ὄρκος*)· ὁ δεσμευμένος δι' ὄρκου, ὁ ὄρκιοθεῖς.— || ὁ ἐν ἐνόμητι τοῦ ὅποιου ἔχει ὄρκιοθῆ τις || *ἐνορκοῦν λέγω* τι = λέγω τι μεθ' ὄρκου.

ἐν-ὄρμητις, *-ου*, ὁ (*ἐν+ὄρμος*)· ὁ ἐν ὄρμῳ ὢν, ὁ προσωρμιζόμενος.

ἐν-ὄρνυμι, μέλ. *ἐνόρσω*· ἀόρ. *α'* *ἐνώρσα*· γ' ἐν. ἔπ. *παθ. ἀόρ. ε'* *ἐνώρω* (*ἐν+ὄρω, ὄρνυμι*)· διεγείρω, ἐξ-εγείρω, ἔν τινι.— Παθητ. ἐξεγείρομαι, ἐγειρομαι, ἐν μέσῳ τινῶν ἢ μετὰ τῷ τινῶν.

ἐν-ὄροφω, μέλ. *-ωω*· πηδῶ, ἀναπηδῶ, ἐπάνω εἰς τί(να) || ἐφορμῶ, ἐπιτίθεμαι, κατὰ τινός.

ἐν-ὄρρης, *-ου*, ὁ, καὶ *ἐν-ὄρρης, -ιος*, ὁ, ἢ = *ἐν-ὄρχος*.

ἐν-ὄρχος, *ον* (*ἐν+ὄρρης*)· ὁ ἔχων ὄρχεις, μὴ εὐνοχισμένος.

***ΕΝΟΣ** (Α) ἢ *ἐνος*, ὁ (λατιν. *ANNUS*), οὐσιαστ.· τὸ ἔτος. *Ἐξ αὐτοῦ *ἐνιαυτός, ἀφενος, διενος* κ.λ. (βλ. λ. λ.) [βλ. *ἐνιαυτός*].

***ΕΝΟΣ** (Β), *η, ον* (ἢ *ἐνος, η, ον*), ἐπιθ.· ὁ ἐνός ἔτους, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ παρελθόν ἔτος || *ἐνος καρπός* = περυσινός καρπός ὁ γανικῶς, πεπαλαιωμένος, παρελθόν.— || *ἔνη καὶ νέα* (ἐνν. *ἡμέρα*) = παλαιὰ καὶ νέα ἡμέρα (τ. ἔ. ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ μηνός, ὀνομασθεῖσα οὕτω ἐκ τοῦ ὅτι ἡ τριακοστὴ ἡμέρα ἀπετελεῖτο ἀπὸ δύο ἡμερῶν ἡμέρας, μίαν τῆς παλαιᾶς καὶ μίαν τῆς νέας σελήνης. 2) *Ἐν ταῖς πλαγαῖς πτωσεῖ· γεν. *ἐνης*, ἐπ. *ἐνήνην* = λατιν. *perendie* = μεθ' αὐρίουον· αὐρίουον καὶ *ἐνήνην* ὡς *τῆ ἔνη, εἰς ἔνην* = μεθ' αὐρίουον.— [βλ' ἔτυμοι. βλ. *ἔνη*. — πρβλ. σανσκρ. *sāna*, Ζενθ. *hana-*, γοτθ. ὑπερθ. *sinistra* (λίαν γέρον), Λιθ. *sēnas*, λατ. *sen-*, *sen-is*· ἰαπ. **seno-sj*.

ἐνός, γεν. τοῦ *εἰς* καὶ τοῦ *ἐν*.

ἐνοσις, *-εως*, ἢ (**ἐνόθω*)· σεισμός, κλονισμός, τιναγμός.

Ἔτυμ.*: ἐπ. *ἐνοσί-χθων* (βλ. λ.) πρβλ. *σεισί-χθων, ἐλελί-χθων*· ἐπ. *ἐνοσί-γαιος*, δωρ. *ἐνοσί-δας* (βλ. λ. λ.)· *-νν-* κατὰ μετρικὴν ἀφομοίωσιν)· ὁμηρ. *ἐνοσί-φυλλος* (βλ. λ.), *ἐνοσί-φυλλος* (βλ. λ.)· (<ἐν-+Ἔνοθ-*, πρβλ. *ὠθῆω* (<**Ἔνοθῆω*), καλτοὶ ἢ μετὰ τοῦ *ὠθῆω* συσχετίσις δὲν γίνεταί· δεκτὴ ὑπὸ πάντων **ἐν-Ἔνοθ-τι-ς* θὰ εἶδε **ἐνοσις*· ἀλλὰ πρβλ. ὡσις· *ὠθῆω, πείσις· πείθω* κ.λ.

ἐνοσί-χθων, *-ονος*, ὁ (*ἐνοσις + χθών*)· ὁ σεῖων τὴν γῆν, ἐπώνυμον τοῦ Ποσειδῶνος.

ἐνότης, *-ητος, ἢ* (*εἰς—ἐνός*)· δειτ. καὶ νῦν. ἐνότης, ὀμνοία.

ἐν-ουράνιος, *ον* (*ἐν+οὐρανός*)· ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ ὢν, οὐράνιος.

ἐν-ουρέω, μέλ. *-ήσω*· οὐρῶ (κατουρῶ) ἐντός τι-νος, εἰς τι.

έν-οχλήω, μέλ. -ήσω· οί ηβηήμενοι (ιστορικοί) χρόνοι λαμβάνουν διπλήν αβηηαι: πρτ. ήν-ώχλων, παθ. πρτ. ήνωχλούμην· άόρ. α' ήν-ώχλησα· πρκ. ήν-ώχληκα· ένοχλώ, προξενώ ένόχληγοι, ταράττω, λυπώ (λατιν. molesto) || άπώλ. είμαι ένόχληγοι, γίνομαι αίτια ένόχλησεωσ.—Παθητ. ένοχλούμαι, δυσαρεστούμαι.

έννοχοσ, ον (ένέχομαι)· ό έχόμενοσ (ένεχόμενοσ) έν τινι, είτς τι || ό κρατούμενοσ μέ τι || ύπκείμενοσ είσ ποινήν τινα, ύπεύθυνοσ || έννοχοσ έγκλήματόσ τινοσ.

έν-ράπτω, μέλ. -ψω· ράπτω τι έντόσ τινοσ.

έν-ρίγώ, μέλ. -ώσω = έίργω έν· παγώνώ έντόσ τινοσ.

έν-σειώ, μέλ. -σείω· παθητ. παρακ. -σείεσσαι· έντόσ τινοσ σείω ή σείω πρós τι, ώδω τι πρós τι, έκοφενδονίζω ή έξακοντίζω, έκτινάσσω, πρós τι.

έν-σημαίνω, μέλ. -άνω· ύποδηλώ, ύποσημαίνω, σκοπεύω, προτίδωμαι.— Μέσοσ, δίδω είδήσεισ περί τιν ς, ύποδεικνύω.

έν-σκέλλω, άόρ. α' ένέσκηλα· ξηραίνω.— Παθητ., μετά ένεργ. πρκ. ένέσκηλκα· ξηραίνομαι.

έν-σκευάζω, μέλ. -άσω· έτοιμάζω, προπαρασκευάζω, συγυρίζω.— Παθητ., είμαι ένδεδυμένοσ ή έξωπλισμένοσ, έφωδιασμένοσ.— Μέσοσ, ένδύω (έτοιμάζω) έμαυτόν.

έν-σκήπτω, μέλ. -ψω· έπικ. ένι-σκήπτω· έκοφενδονίζω, έξακοντίζω, τι κατά τινοσ.— || άμτβ. πίπτω, έπιπίπτω (έπί τινοσ), ένσκήπτω.

έν-σκήπτω, μέλ. -ψω· έπικ. ένι-σκήπτω· ποιητ. τύποσ τσβ έν-σκήπτω· όρμώ κατά τινοσ.— Παθητ., έμπηγνώ μαι.

έν-σπρόω, μέλ. -ώσω (έν+σπρόωσ)· σκληρύνω.— Παθητ. σκληρύνομαι, γίνομαι τυλώδησ, γίνομαι χρόνιοσ.

έν-σφοροσ, ον· σοφοσ έν τινι πράγματι.

έν-σπειρώ, μέλ. -σπερώ· σπειρώ έν τινι τόπω || μετρ. διαδίδω μεταξύ τών άνθρώπων.— Παθητ. σπειρομαι ή διαδίδομαι μεταξύ τών άνθρώπων (έπί φημών).

έν-σπονδοσ, ον (έν+σπονδοσ)· ό περιλαμβανόμενοσ έν ταισ σπονδοίσ || ό έν συμμαχίη μετά τινοσ, σύμμαχοσ τινοσ || ύπόσπονδοσ, διατελών ύπό σπονδοσ (ή σύμφωνων άσφαλείασ).

έν-στάζω, μέλ. -ξω· στάζω έντόσ τινοσ ή έπί τινοσ.

έν-στάλάζω, μέλ. -ξω = ένστάζω (β βλ.).

έν-στάτης, -ου, ό (ένστατημ)· ό άνδιστάμενοσ, ό άντίπαλοσ, έχθροσ.

έν-στέλλω, μέλ. -στελώ· ένδύω.— Παθητ. έσπάδα στολήν ένεσταλμένοσ = ένδεδυμένοσ στολήν Ιππέωσ.

έν-στηρίζω, μέλ. -ξω· στηρίζω έν τινι.

έν-στράτοπεδεύω ή -είσομαι ώσ άποθ.—στρατοπεδεύομαι έν· στρατοπεδεύω έν τινι τόπω.

έν-στρέφω, μέλ. -ψω· στρέφω έντόσ τινοσ, περιστρέφω μέσο είτς τι.— Παθητ. στρέφομαι ή κινούμαι έντόσ τίνοσ. 2) μετά αίτ. τέπου, περιέρχομαι, περιεργάζομαι, έπισκέπτομαι

έν-σφραγίζω, ίων. έν-σφρη-ίζω· σφραγίζω έν τινι, έντυπώνω τι ώσ διά σφραγίδοσ.

έν-τάθηναι, άπρρ. παθ. άόρ. α' τοθ έντέλω.

έν-τάκηναι, άπρρ. παθ. άόρ. β' τοθ έντέλω.

ένταλασ, -ατοσ, τό (έντέλλωσ)· διαταγή, έντολή.

έν-τάνύω, μέλ. -ύσω· άπρρ. άόρ. α' έντανύσαι.— ποιητ. άντι έντέλωσ· τανύω, έκτείνω, τετώνω Ισχυρώσ || έντέλω (τό τόξον), κόμπω τό τόξον || άπλώνω έπάνω είσ πρόγμα τι || έκτείνω, προεκτείνω.

έν-τάσσω, άττ. -ττω, μέλ. -ξω· τάσσω έν τινι, έντίθημι, έγγράφω.— Παθητ. τοποθετούμαι έν μάχη, παρατάσσομαι πρós μάχην.

ένταυθα, ίων. ένθαυθα, έπύρ. (έν) = ένθα ε || έπί τόπω, έδώ, έκει (λατιν. hic) || ώσ. π. ό τό έδω (δεύρο), πρós τό έκει (έκείσε), λατ. hic, Illuc.— || έπί χρόνου, κατ' αυτόν άκριβώσ τόν χρόνοσ: τότε, τώρα. 2) ώσ τό λατιν. deinde· εύθύσ μετά ταυτα, έπειτα. [δι· έτυμολ. βλ. ένθα]. *Έξ αυτού τό

ένταυθί, άττ. τύποσ άντι ένταυθα (β βλ.).

ένταυθοί, έπύρ. πρós τό έκει (λατ. hic).

έν-τάφιάζω, μέλ. -σω (έντάφιοσ)· δάπτω. *Έξ αυτού τό

έν-τάφιασμόσ, ό (ένταφιάζω)· ταφή, τό ένταφιάζειν.

έν-τάφιοσ, ον (έν + τάφοσ)· ό άνήκων είσ τήν ταφήν, ή ό χρησιμοποιούμένοσ πρós ταφήν.— || ώσ ούασατ. τό έντάφιοσ = σάβανοσ || τά έντάφια (ένν. έσβά) = αί προσφοραί πρós τιμήν τών νεκρών, τό κτερίοματα.

***έντεα**, -ων, τά· τά έργαλετα, πάν δι,τι άνήκει είσ προπαρασκευήν, κυρ. πολεμικά όπλα, πανοπλία, έξοπλισμόσ || έντεα δαιτέδσ=άκρεια σύμποσιοσ || έντεα ήγός=ή άρματαωσιά, τά έξάρτια, πλοίοσ || έντεα Ιππασια=τά σκεύη τών Ιππων, Ιπποσκευή, φάλαρα, κοιν. τά εχάμουρα.

*Έτυμ.: ποιητ. άν. έν. έντοσ· σκοτεινήσ έτυμολ. όπό τινων θεωρεται συγγ. τοίσ αύθέντησ, αύτοέντησ (βλ. λ.), συνέντησ ('Ηούχ. αουέντησ' συνεργόσ).— Κατ' άλλουσ, όρθότερον, πρέπει νά συσχετισθ ή πρós τά έντένω, άόρ. έντένα, και έντώω (έξοπλίζω, προπαρασκευάζω), άτινα προϋποθέτουσι έν *έντύσ, άπρρ. θά είχε πρós τό έν-τοσ είαν αγέοιν έχει το άρτύσ (=πρόδυμοσ, έτοιμοσ).— Τέλοσ κατ' άλλουσ τό έντεα είναι συγγ. τή ένταρα, άμφοτε: α δέ άνάγονται ύπ' αυτών είσ β. sep-, τήσ όποιασ άρχική σημασ, είναι: άντικείμενοσ κατεσκευασμένοσ, σκευόσ· άντευθεν και κυρ. σμη. όπλων.

έν-τεδύμηναι, πρκ. τοθ ένθυμέομαι.

έν-τεθωρακι μαι, παθητ. πρκ. τοθ ένθωρακίζω.

έν-τείνω, μέλ. -τενώ· άόρ. α' έντέπεινα· π κ. έν-τετάκα. Παθητ., άόρ. α' έντεάθην· πρκ έντέταμασ· τανύω, τετώνω δυνατά, λατ. intendere: δίφοροσ Ιμάσιν έντέταται=τό όρμα είναι έντόσ τών Ιμώντων τεταμένοσ, κρέματα είσ τούσ Ιμά τασ || έντελω τόξον=τανύω, τετώνω, τόξον || γέφυρα έντεταμένη=γέφυρα έκ σχεδιών συνδεδεμένοσ μετξύ τών και προοδευμένοσ επί τήσ ξηροσ διά κάλων || έντελωμαι άρμονίαν = ύψώνω τόν τόνον τήσ άρμονίασ || έντείνω ναύν ποδι=διατρεπίν τά Ιστία του πλοίου τεντωμένα διά τήσ έντάσεωσ του σχοινίου του δεδεμένοσ είσ τήν άκραν του Ιστίου.— || άπλώνω, τετώνω, πρós τό μέρος τινοσ ή έναντιον τινόσ || έντείνωσ πληγήν=intendere plagam = πληγάσ έμβραλλειν, έπιτίθεσθαι. 2) περιπλέκω, έμπλέκω.— || θάλλω είσ ένέργειαν, ύποβάλλω είσ έντασιν: φωνήν έντελωμαι = ύψώνω τήν φωνήν μου || άντευθεν έν τή παθητ., είμαι πρόδυμοσ και όρμητικόσ: έντεταμένοσ είσ τό έργον.

έν-τειχίζω, μέλ. -ίω, άττ. -ίω· τειχίζω έν τινι τόπω, έγειρω τείχωσ, όχυρώνω.— Μέσοσ, περιτειχίζω, άποκλείω, τ. έ. πολιορκώ.

έν-τεκνοσ, ον (έν+τέκνοσ)· ό έχων τέκνα.

έν-τελευτάω, μέλ. -ήσω· τελευτώ τόν βίον (άποδηήσχω) έν τινι τόπω.

έν-τελής, όσ (έν+τέλοσ)· ό έν τέλει ών = τέλειοσ, πλήροσ, όλόκληροσ.— *Έπύρ. -λώσ, άπρρ. -λέσασα.

έν-τέλλω, κατά τό πλείστον έν τή μέσφ έν-τέλλομαι· διατάσσω, προσάσσω, έντέλλομαι.— Παθητ., τά έντεταλμένα = τά διατεταγμένα, αί προσταγαί.

έν-τελοῦμαι, μέλ. -τέλω, τοθ προηγ.

έν-τέμνω, ίων. -τέμνω· μέλ. -τεμώ· έγκόπτω, κόπτω έντόσ τινοσ, κόπτω είτς τι || έγχαράττω ή έπιγράφω επί τινοσ.— || κόπτω είσ τεμάχια, κατακόπτω, προσφέρω θυσίαν, θυσιάσ. 2) τεμαχίζω.

έντερον, τό (έντέροσ)· ώσ και νδν, «έντερον».— έν τή πληθ., τά έντερα, τά έντόσθια, σπλάγγνα.

*Έτυμ.: έντερον <λατ. *enī(e)ro- <en + ī(e)ro (πρσφ. τών συγχετ.), πρβλ. ασασκρ. anīrām (an- <ονβλ. έν λ. έν-), anīār, παλ.περο. anīar, ασασκρ. anīarāh, Ze.δ. anīara- (έσωτερικόσ), λατ. inīer, inīeruoσ κ. ά.

έντερόνεια, ή· ξυλεία διά τό πλευρά πλοίου (ετόσ αραβόξυλασ), κατά Σουιδαν «τά έγκοίλια, τά άπό τήσ τρέπιδοσ άνερχόμενα ξύλα».

έντεσι-εργός, ὄν (έντεσι+εργον)· κατασκευαστής ὀπλῶν, κατασκευαστής ἵπποσκευῶν.

έν-τεταγμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ έντάσσω.

έν-τεταλμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ έντέλλω.

έν-τεταμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ έντεινω. 'Εξ αὐτοῦ τό

έν-τεταμένος, ἐπίρ.· έντόνως, ἰσχυρῶς, σφόδρα.

έν-τέτατο, ἀντί έντετάτο, παθ. ὕπερρ. τοῦ έντεινω.

έν-τέτηκα, πρκ. (μετά παθητ. σημ.) τοῦ έντήκω.

έν-τετυλιγμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ έντυλίσσω.

έν-τετυλιγμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ έντυλίσσω.

έντευθεν, ἰων. ένθευτεν, ἐπίρ. (ένταυθα)· ἀπό ἐδῶ ἢ ἀπό ἐκεῖ (λατ. hinc ἢ illinc).— || ἐπί χρόνου, ἀπό τότε, ἔκτοτε, μετά ταῦτα, ἀπό ἐδῶ καί πέραν.

έντευθενί, ἄττ. ἀντί έντευθεν.

έν-τευξίς, -ως, ἡ (έντυγχάνα)· συνάντησις, συντυχία, συνομιλία, συναναστροφή, ἐπικοινωνία. 2) αἴτησις, ἀναφορά, ἰκεσία, εὐχαριστήρια. 3) ἀνάγνωσις, μελέτη, σπουδή.

έν-τευτλιάνω, μέλ. -ώσω (έν + τευτλον)· μαγειρεῖω τι μαζί μετέπλα («σέκοουλα»).

έν-τήκω, μέλ. -ξω· κάρνω τι νά τακῆ (νά λυώση), ἐγγῆω τι (χύνω τι μέσα) τετηκός («λυωμένος»).— Παθητ. μετά ἄορ. β' έντεκην και ἐνεργ. πρκ. έντέτηκα· εἶμαι λυωμένος, ἔχω λυώσει, λυώνω, τήκομαι, θυθίζομαι βαθιά μέσα εἰς τι: μῖσος έντέτηκέ μοι=ἔχει καταστολάξει μῖσος βαθιά εἰς τήν ψυχήν μου || έντεάκη τῷ φιλεῖν = ἔλυσεν ἀπό ἔρωτα, ἔχει έντελῶς δοθῆ εἰς τόν ἔρωτα.

έντί, δωρ. ἀντί ἐστί και εἰσὶ τοῦ εἶμι.

έν-τίβημι, μέλ. ένθήσω· ἄορ. β' ένέθηκα, ἐπ. ἀπρφ. ένθέμεν· θέτω έν τινι (λατιν. impropere) || μτφρ. ἐμβάλλω, ἐμπνέω, έντοπαλάζω.—Μέσον, τοποθετῶ έντός δι' ἑμαυτόν, ἀποδικεύω, παρακαταδέτω || ὡς. έντίθεμαι τιμῆ=τιμῶ.

έν-τίκω, μέλ. -τέξομαι· ἄορ. β' έντέκεον· τίκτω έν τινι (έντός τινος), γεννῶ έν τινι, παράγω έν τινι || προξενῶ έν τινι.— || ἀμτθ. μτχ. πρκ. έντετοκῶς=γεννηθεῖς έντός, ἐγγεγεννημένος, ἐμφυτος.

έν-τιλάω, μέλ. -ήσω· <τοιλίζω, πιταιλίζω> ἐπί τινος.

έν-τιμάω, μέλ. -ήσω· συνυπολογίζω.

έν-τιμός, ον (έν+τιμή)· ὁ έν τιμῆ ὦν, τιμώμενος, ἐκτιμώμενος, ἐπαινούμενος || τὰ θεῶν έντιμα=τά παρά τοῖς θεοῖς έντιμα, οἱ θεοσμί των ἢ αἱ συνήθειαι των.—ἐπίρ., έντίμως ἔχω ἢ ἄγω τινά=ἔχω τινά έν τιμῆ, τιμῶ τινα, ἐκτιμῶ τινα.

έν-τιμημα, -ατος, τό (έντέμνω)· έντομή, τιμή, ἐγκοπή, ἐγγράφις.

έντο, γ' πλ.θ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ ἴημι.

έν-τολή, ἡ (έντέλλω)· παραγγελία, διαταγή, ἐντολή.

έν-τομος, ον (έν-τέμνω)· τετμημένος εἰς τεμάχια, ὀποκεκομμένος || έντομα ποιῶ = προσφέρω ὡς δύματα, θυσιάζω (διότι κατά τόν Εὐστάθ. εέντομα ἐκαλοῦντο τὰ τοῖς θεοῖς ἐναγίζόμενα σφάγια, ἐν ᾧ τὰ προσφερόμενα τοῖς θεοῖς ἐκαλοῦντο ἱερεῖα).

έν-τονος, ον (έντεινω)· ὁ έντεταμένος, πενταμένος || σύντονος, δυνατός, σσβαρός, πρόθυμος, ἐπίμονος, ἄκαμπτος, ἰσχυρός.— ἐπίρ. -νωος=ἰσχυρός, ὀρμητικῶς.

έν-τόπιος, ον = έντοπος.

έν-τόπος, ον (έν+τόπος)· ὁ έν τινι τόπῳ ὦν, ὁ ἐπί τινος τόπου.

έντός, ἐπίρ. (έν), λατ. ĩnius, ἀντίθ. τῷ ἐκτός: || 'Επί τόπου, έντός, μέσα εἰς, μέσα || ὡς. ὡς πρόθ. μετά γεν.: έντός ἑμαυτοῦ = εἶμαι εἰς τόν ἑαυτόν μου, εἰς τὰς αἰσθήσεις μου, «εἰτά καλά μου». 2) έντευθεν μέσα τινός, πρός τό ἀπ' ἐδῶ μέρος (λατ. citra) || μετά γεν.: τὰ έντός "Ἄλωσ ποταμοῦ" = τὰ έντευθεν τοῦ "Ἄλ. ποταμοῦ" μέρη.— || 'Επί χρόνου, έντός χρονικοῦ διαστήματος, εἰς χρόνον ὀλιγώτερον ἀπό...: έντός εἰκοσίν ἡμερῶν = έντός χρονικοῦ διαστήματος 20 ἡμερῶν.

'Ετυμ.: έντός (= εἰς τό ἔσωτερικόν), λατιν. ĩnius· τὰ ἰαν. *-ios ὑποβηλοῖ τήν προέλευσιν' παλ.-σανσκρ.

ι-ιάη (=ἀπ' ἐδῶ), mukha-ιάη (=ἐκ τοῦ στόματος), λατιν. coellus (= ἐκ τοῦ οὐρανοῦ): ἐκ τοῦ έντός παράγονται κατ' ἀπέκτασιν τὰ: έντοσ-θε(ν), έντοσ-θι, ἐξ οὗ έντόσθια, έντοσθῖδια.

έντοσθε, και πρό φων. -θεν, ἐπίρ.· ἐκ τῶν ἔσω, έντός.

έν-τρέγειν, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ έντρέγω.

έν-τράπημαι, ἀπρφ. παθ. ἄορ. β' τοῦ έντρέπω.

έν-τράπησομαι, παθ. μέλ. β' τοῦ έντρέπω.

έν-τρέπω, μέλ. -τρέψω· στρέφω πρός τὰ έντός, περιστρέφω || μτφρ. μέμφομαι, ἐλέγχω || καταιοχύνω τινά, τόν κάρνω νά έντραπῆ.— Μέσον και παθητ., στρέφω ἑμαυτόν, στρέφομαι πρός τό μέρος τινός (πρσο.) || διδω προσοχήν εἰς τινα, προσέχω τινά || ἀπονέμω σεβασμόν πρός τινα, σέβομαι τινα || αἰσθάνομαι έντροπήν ἢ φόβον.

έν-τρέφω, μέλ. -θρέψω (=τρέφω έν)· τρέφω έν τινι (εἰς τι, κατά τι), ἀνατρέφω || ἐπί ἔξω, συνθηθειῶν κλπ.· αὐξάνομαι, μεταβάλω, μέ..., ἀνατρέφομαι κατά τὰ ἦδη και ἔδημα τόπου τινός || γίνεται ἔμφυτον εἰς τινα (μετά ζοτ.).

έν-τρέχω, μέλ. -θρέξω (=τρέφω έν)· τρέφω έν τινι (εἰς τι, κατά τι), ἀνατρέφω || ἐπί ἔξω, συνθηθειῶν κλπ.· αὐξάνομαι, μεταβάλω, μέ..., ἀνατρέφομαι κατά τὰ ἦδη και ἔδημα τόπου τινός || γίνεται ἔμφυτον εἰς τινα (μετά ζοτ.).

έν-τρίβημαι, ἀπρφ. παθ. ἄορ. β' τοῦ έντρίβω. 'Εξ αὐτοῦ τό

έν-τρίβης, ἐς· ὁ τριβόμενος έν τινι (ἐπί τινος), ὁ δεδωκισμαμένος || μτφρ. ὁ ἐξησκημένος εἰς τι, ὁ ἔμπειρος εἰς τι.

έν-τρίβω, μέλ. -ψω· τρίβω έν τινι (ἢ ἐπί τινος), ἐπί ἀρωμάτων, ἰλοισφῶν.— Παθητ. ἔχω τριβῆ έν τινι (ἐπί τινος), χρίομαι, ἀλείφομαι || χρωματίζομαι, ζωγραφίζομαι.— || κατατρίβω, διὰ τῆς τριβῆς ἐξολεῖφω.

έν-τριβονίζω, μέλ. -ίσω (έν + τρίβω)· ἀναμειγνύω εἰς τό έν τρίτον, συγκιρνώ μέ τό έν τρίτον, μετά λογοπαιγνίου ἐπί τοῦ ὀνόματος Τριτογένεια (κυρ. σημ. ἀνακατῶν τρία μέρη ὕδατος και δύο οἴνου).

έν-τριψίς, -ως, ἡ (έντρίβω)· τό έντρίβειν ψιμύδιον, ἢ γεν. τό τρίβειν έν τινι.

έν-τρομος, ον (έν + τρέμω)· τρομαγμένος, περίτρομος, ἐμφοβος.

έν-τροπάλιζομαι, θαμιστ. τοῦ έντρέπω, παθητ.· συχνοστρέφομαι δεξιά και ἄριστερά, συχνά στρέφομαι και κοιτάζω πρός τὰ ὀπίσω.

έν-τροπή, ἡ (έντρέπομαι)· τό ὀστρέφειν πρός τό μέρος τινός || σεβασμός διὰ τινα, ένδιαφέρον, φροντίς, ὑπέρ τινος || ὡς. αἰσχύνη, έντροπή, μομφή.

έν-τροπία, ἡ (έντρέπομαι), συν. ἐν τῷ πληθ.· ῥαδιοουργία, τεχνάσμοτο.

έν-τροφος, ον (έντρέφω)· ὁ τρεφόμενος (ἢ τετραμμένος) έν τινι, ὁ ζῶν έν τινι (ἢ έν μέσω τινῶν ἢ μετά τινῶν) || ὡς. οἰασατ. έντροφός τινος = τό δρέμμα (τό τέκνον) τινός.

έν-τρουλλίζω, μέλ. -ίσω (και έντρουλλίζω)· ψιδυρίζω εἰς τό οὖς τινος.

έν-τρούφω, μέλ. -ήσω (έν + τρυφή)· τρυφῶ έν τινι, ὀργιάζω, κορυθαντιῶ, έν τινι || παίζω μέ τι || ἀπολ. εἶμαι τρυφηλός, πολυτελής, δαωτος.— || «κάμνω χάσι μέ τι».

έν-τρώγω, μέλ. -τρέξομαι· ἄορ. β' έντρέγων· τρώγω λαιμάργως, καταβιβρώσκω.

έν-τυγχάνω, μέλ. -τεύξομαι· ἄορ. β' έντέυχον· πρκ. έντετύχηκα· συναντῶ τινα, τυχαίως «πέφτω ἐπίπνω του». 2) συνδιαλέγομαι πρός τινα, μειοτεύω ὑπέρ τινος. 3) ἀναγινώσκω, σπουδάζω.— || ὡς. = τυγχάνω ὦν έν = συμβαίνει (κατά τύχην) νά εἶμαι έν...

έν-τυλίσσω, μέλ. -ξω· τυλίσσω έν τινι, περιτυλίσσω.

έν-τύων, ἐπ. Προστ. τοῦ έντύων· ἄλλ' ὡς. και

Προστ. ἄορ. α' τοῦ αὐτοῦ ῥήμ.

έν-τύνω· μέλ. έντύνω· ἐπ. ἄορ. α' έντύνα (έντεια)· ἐτοιμάζω, ἐξοπλίζω, εὐτρεπίζω (τακτοποιῶ, κοσμῶ), προπαρασκευάζω, ἐφοδιάζω || μετά αἰτ. προσ. έντύνω τινά = ἐτδμάζω τινά, παρορμῶ τινα || ὡς. μετ' ἀπρφ., παρορμῶ τινα νά πράξῃ τι:

έν-τύπός, επίρ. (έν + τύπτω), επί τοῦ Πριάμου : έντυπός έν χλαίτη κεκαλυμμένος (Ψ. Ω 163) — κεκαλυμμένος μέ τό Ιμάτιόν του κατά τρόπον ὡστε νά διαγράφωνται τά μέλη τοῦ σώματός του.

έν-τύπος, μέλ. -όσω (έν + τύπος)· έγγαράσσω, έγγλύφω, έντυπῶ, άποτυπώνω.

έν-τύφω, μέλ. -θύφω· κοπνίζω τι, πνίγω τι διό τοῦ παραγομένου κοπνοῦ (ὡς τούς σφήκας π. χ.).

έν-τύω, επί. πρτ. έντιόν=έντύω (δ βλ.).

Ένυάλιος, δ (Ένωά)· ὁ πολεμικός, πολεμοχαρής, έπώνυμον τοῦ θεοῦ τοῦ πολέμου, τοῦ Ἄρεως (έν τῇ Ἰλιάδι) || μετν. ὁμοῦ διάφορος τοῦ Ἄρεως.— || ὡς επίθετ. πολεμικός, φιλοπόλεμος.

έν-υβρίζω, μέλ. -ίωω, άττ. -ῶ· φέρομαι ὑβριστικῶς πρός τινα, κακολογῶ τινα, έν τιτι πράγμα.

έν-υδρις, -ιος, ή (Ένυδρος) καί ένυδρίς, -ίδος, ή κοινῶς «θύδρα», ὕδρος, «νεροφίδα» ὡς άμφιβίον ζῶον.

έν-υδρό-θιος, ον (Ένυδρος + βείωω)· ὁ ζῶν έν τῷ ὕδατι.

έν-υδρος, ον (έν + ὕδωρ)· ὁ έχων (περιέχων) ὕδωρ.— || ὁ έξ ὕδατος, ὕδατινος.— || ὁ ζῶν έν τοῖς ὕδασιν ή παρά τά ὕδατα.

ένυεα, άόρ. α' τοῦ νύσσω,

έν-υπνιάζω, μέλ. -άσω· ὄνειρεύομαι. Έκ τοῦ έν-υπνιον, τό· τό καθ' ὕπνον έμφανιζόμενον.

2) ὄνειρον. Κυρ. είναι ὄνθ. τοῦ έπομ. έπιθ. ένύπνιος.

έν-ύπνιος, ον (έν+ύπνιος)· ὁ έμκραινίζόμενος, συμβαίνων, κατά τόν ὕπνον.

έν-υπνος, ον=ένύπνιος (βλ. λ.).

ένύσταξα, άόρ. α' τοῦ νυστάζω.

έν-ύφανίω, μέλ. -ώνω· ὑφαίνω (ή κεντῶ), έμπλέκω, τι μέσα εἰς τι ὡς ὑπόδειγμα.—Παθητ. εἶμαι ένυφασμένος, ὑφαίνομαι έντός. Έξ αὐτοῦ τό **έν-ύφαντός**, όν· ὑφαντός, κεντημένος, μέσα εἰς τι.

ΈΝΥΩ· -όος καί κατά συναφρ. -οῦς, ή· ή Ένωά, ή θεά τοῦ πολέμου, σύντροφος τοῦ Ἄρεως.

ένωμοι-άρχης, -ου, δ· ὁδηγός (άρχηγός) μῆδς ένωμοτίας (βλ. λ.).

ένωμοτία, ή (ένώμοτος)· κυρ. ὁμάς στρατιωτῶν συνδεδεμένων μεταξύ των δι' ὄρκου || ὑποδιαίρεσις τοῦ Σπαρτιατικοῦ στρατοῦ, μικροτέρας τῆς τοῦ λόχου, περιλαμβάουσα δέ 32 άνδρας ή (κατ' άλλους) 36.

έν-ώμοτος, ον (έν+δωμνυμι)· ὁ δεομευμένος (δεδεμένος) δι' ὄρκου || συνωμότης.— Έπίρ. -ότως = ένόρκως.

έν-υπάδιος, επίρ.· κατά πρόσωπόν τινος, φανερώς. Έκ τοῦ

έν-ωπή, ή (έν+ῶψ)· τό πρόσωπον, ὄψις || ή δοτ. ένωπηί καίται καί ὡς επίρ. = έν ὄψει, φανερώς (λατ. palam).

Ένωμ.· ὁμηρ. ένῶπια, κατένωμα (= κατά πρόσωπον) βλ. έν λ. έν· *ένωπηή· ὁμηρ. ένῶπια, ένῶπιος· ὁμηρ. ένωπαδίως (βλ. λ. λ.)· πρβλ. σανσκρ. άπγκाम <ιαπ. *epi-oqno-m· πρβλ. πρῶσο-ωπον· έν πᾶσι τούτοις ὑπόκειται ή ιαπ. ῖ. οqν (eqv) (= ὀλέπειν, ὄραν), ή ένυπαρχουσα έν ταῖς λ. ὄνωπα, ὄνωμαι κ. ἄ.

έν-ώπια, -ων, τά· οἱ ἔσωτερικοί τοῖχοι, οἱ κείμνοι έναντι τῶν εισερχομένων εἰς ὀκοδόμημά τι κυρ. είναι ὄβς. πλῆθ. τοῦ έπιθ. ένῶπιος.

έν-ώπιον, ὡς πρῶθ. μετά γεν.· επί παρουσία, έμπροσθέν τινος, ένῶπιόν τινός (λατιν. coram). Έκ τοῦ έν-ώπιος, ον (έν+ῶψ)· ὁ κατά πρόσωπόν τινος, παρών.

έν-ώρσα, άόρ. α' τοῦ έν-όρηνυμι.

έν-ώρτο, γ' έν. έπ. παθ. άόρ. δ' τοῦ ένόρηνυμι.

ένῶσα, ἰων. άντι ένθήσα, άόρ. α' τοῦ νότω.

έν-ωπίζομαι, άποθ. (έν+ῶψ)· δέχομαι έν τοῖς ὠσίν, άκροῶμαι, άφοικράζομαι.

ΈΞ, λατ. EX· άντι τῆς έν, ὁσάκις καίται πρό φωνήεντος.

Ένωμ.· έξ· ὄιωτ. ὄος, έξ, πρῶ συμφ. έν καί διαλ. έξ· λατιν. , ex (έ πρῶ α-, m- κλπ., oc πρῶ φ-) ιαπ. *ex < *egh-s ἴβλ.· έν λ. έσχατος· λοκρ. έξθός (= έξω) *egzthos, *eghs-los· ἰων. άττ. έντός έσχηματι-

σθη δάσει τοῦ αντίθετου τοῦ έντός· κατ' επέκτασιν έσχηματίσθη έντος-θεν, εἰτα δι' άπαιρέσεως ένός θέμ. έντο- έσχηματίσθησαν τά : έντοθεν, έντοθε, έντοσο.

ΈΞ, οί, αί, τά, άκλ. (λατιν. SEX)· ὅ,τι καί σήμερον.

Ένωμ.· έξ, λακ., Κρητ. καί. Fέξ < *ofex = ιαπ. *sveks· πρβλ. ιαπ. *sex < εν τῷ *sex > ὄιωτ. έξ, λατ.

sex παλ-γεσμ. sehs.—Πρβλ. άττ. έπιγρ. έν ποδών, έν δακτύλων, ένκουσ (= έξάπους), έν-πλεθρως, έν-μηνος· εἰτα μετν. έξπους, έξδάκτυλος.— ένκαίδεκα, βρωτ. έσκηδεκάτη—έξήκοντα, λακ. κλπ. Fεξήκοντα, βρωτ. έξείκοντα κατά τό πενήκοντα.— έξανάοιοι, Ἁρακλ. Fεξανάοιοι, λακ. έξανάοιοι κατά τά τετρα—, έπτα— κλπ.—έντος < ιαπ. *svektio-s, πρβλ. σανσκρ. szistā, λατ. sextus (-s- κατά τό sex), γοθ. salista, παλ.-γεσμ. sehsio.

έξ-αγαγεῖν, άπρφ. άόρ. δ' τοῦ έξάγω.

έξ-αγγελία, ή· τό έξαγγέλλειν, πληροφορία έξ-αποστελλομένη πρός τόν έχθρόν. Έκ τοῦ

έξ-αγγέλλω, μέλ. -εἰῶ· άγγέλλω πρός τά έξω, διηγούμαι, διακηρύσσω, δημοσιεύω, άναφέρω || κυρ. έξαποστέλλω πληροφορίας πρός τόν έχθρόν.—Μέσο, ὑπόσχομαι ὅτι δά κάμω τι.—Παθητ. άναφέρομαι, γνωστοποιούμαι, έξαγγέλλομαι· άπρσο. έξαγγέλλεται=άναγγέλλεται ὅτι.— Έξ αὐτοῦ τό

έξ-άγγελος, ὅ, ή· ὁ έξαγγέλλων, ὁ άγγελιαφόρος ὁ μεταφέρων εἰδήσεις πρός τά έξω, πληροφοριοδότης, μηνυτής.— || επί τῆς σκηπῆς τοῦ αρχαίου θεάτρου ὁ άγγελος έκρίμειν νέα (εἰδήσεις, άγγελίας) μακροθεν (από μακράν κείμενα μέρη), έν φ ὁ έξάγγελος άνήγγελλε τά συμβαίνοντα ὀπισθεν τῆς σκηπῆς.

έξ-άγγελτος, ον (έξαγγέλλω)· ὁ άγγελθεῖς έξω, περί οὔ εγένετο άναγγελία, ὁ άνακαλυφθεῖς.

έξ-άγιζω, μέλ. -ίωω, άττ. -ῶ· ὀποδιώκω (άπομακρύνω) τινά ὡς μίσωμα (ὡς κατηγορούμενον).

έξ-άγίνεω, ἰων. άντι έξάγω.

έξ-άγιστος, ον (έξαγίζω)· κατηγορούμενος, ὀδελυρός, άκάθαρτος, πονηρός.— || επί πραγμάτων· άφιερωμένος, μυστηριώδης.

έξ-άγκωνίζω (έξ + άγκών)· άγκωνίζω, ὠδῶ διό τοῦ άγκῶνος.

έξ-άγγυμι, μέλ. -άξω (έξ+άγγυμι)· θραύων έξάγω, κατασυντρίβω, σχιζώ.

έξ-άγοράζω, μέλ. -άσω· άγοράζω τι παρά τινος, έξαγοράζω, άπολυτῶνω.

έξ-άγορεύω, μέλ. -σω· λέγω έξω, άναγγέλλω, διακηρύσσω, άποκαλύπτω.

έξ-αγρίω, μέλ. -άσω (έξ+άγριος)· καθιστῶ τι(να) άγριον, έρημῶν (έπί χώρας) || επί ζῶντων πραγμάτων, έξαγριαίνω, έξοργίζω, έξερεδίζω.

έξ-άγω, μέλ. -άξω· άόρ. δ' -ήγαγον· άγω έξω, ὀδηγῶ ή μεταφέρω έξω ή μακράν τινος. 2) επί πραγμάτων, μεταφέρω έξω, κάμω έξαγωγήν· τά έξαγόμενα = τά έξαγόμενα προϊόντα (έμπορεύματα). 3) ὀποσώρω, άπαλλάσσω. 4) έξώδω, άπωδῶ.— || παράγω, γεννῶ || προσκαλῶ, παρακινῶ, διεγειρώ. 2) επί προσώπων, προχωρῶ, έξεγειρώ, άφυπνίζω || ὡς. δελεάζω, φέρω εἰς πειρασμόν, παραπειθῶ.— || άντιβ. (ένν. έμμαντόν)· έξέρχομαι, έκπορεύομαι. Έξ αὐτοῦ τό

έξ-άγωγή, ή (έξάγω)· τό έξάγειν έκ τινος μέρους, τό άποσπᾶν, άφαιρέσεις || έξαγωγή έμπορευμάτων. Έξ αὐτοῦ τό

έξ-άγωνίμος, ον (έξαγωγή)· ὁ έξαγόμενος, έξαχθεῖς || ὁ δυνάμενος νά έξαχθῆ: τά έξαγωγήμα = τά δυνάμενα νά έξαχθῶσιν εἰς τήν άλλοδαπήν έμπορεύματα.

έξ-άγωνίζομαι, άττ. μέλ. -ῶμαι, άποθ.· άγωνίζομαι σκληρώς.

έξᾶδ-αρχος, ον (έξᾶς + αρχω)· ὁ άρχηγός ὀμάδος έξ ὁ άνδρῶν.

έξ-ᾶδω, μέλ. -φάσμαι· ὄδω τό τελευτατόν μου ὄσμα (έπί τοῦ κύκνου) || έξᾶδω τόν βίον = τραγουδῶ δά τελευταίαν φοράν εἰς τήν ζωήν μου, τερματίζω τόν βίον ψάλλων (ὡς ὁ κύκνος) || διά μαγικῶν ὄσμάτων άπαλλάσσω τινά τοῦ κατέχοντος αὐτόν δαιμονίου.— || διηγούμαι έν ὦδῃ, ὕμνῶ, έγκωμιάζω,

ἐξ-αἰρώ, ἰων. ἀντι *ἐξαίρω*.
ἐξα-ετής, ἐς, γεν. -έος *ἕξ + ἔτος*) ἔχων ἡλικίαν ἕξ ετών· θηλ. *ἐξαετίς, -ίδος*.—*Ἐπίρ. ἕξαετες* = ἐπὶ ἕξ ἔτη, διὰ μίαν ἐξαίτιαν.

ἐξ-αθροίζομαι, μέσ.· τούς φεύγοντας ἐκ τῆς μάχης συναθροίζω πάλιν εἰς σώμα, «ξαναμαζεύω».

ἐξ-αιάζω, ἐπιταταμ. ἀντι τοῦ ἀπλού *αιάζω* (βλ. λ.).
ἐξ-αιμάσσω, ἀττ. -τω, μέλ. -ξω· κόμην τι νά ἀιματώσῃ ἐντελῶς, αἱματῶν (μτθτ.).

ἐξ-αινώμαι, ἀποθ.· λαμβάνω τι ἀπό τινος, ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ.

ἐξ-αίρεισις, -εως, ἡ (*ἐξαιρέω*)· τὸ ἐξαιρεῖν, ἐκβάλλειν, ἀφαίρεισις, ἀπόποσις. — τρόπος τοῦ ἀφαιρεῖν.

ἐξ-αιρετέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *ἐξαιρέω*· πρέπει νά ἀφαιρῇ τις ἡ ἐκλέγη (ἐπιλέγη) τις.

ἐξ-αίρετος, ὄν· ὁ ἐκλεκτός, ὁ ἐκλεχθεὶς, ὁ ἐπιλεκτός. 2) ἀντιθέτως, ὁ ἀπεριρμημένος, ἐξωσμένος. — II ὁ δυνάμενος νά ἐξαιρεθῇ. Ἐκ τοῦ

ἐξ-αιρέω, μέλ. -ήσω· ἀόρ. ἑ' *ἐξεῖλον*, ἐπ. *ἕξελον* (ἐκ τοῦ ἀπρηχαιωμένου καὶ ἀχρ. ἐν. *ἔλω*.— Μέσον, μέλ. *ἕξελομαι*· ἀόρ. ἑ' *ἐξελόμην*.— Παθητ., πρ.κ. *ἐξήρημαι*, ἰων. *ἐξαρησῆμαι*· λαμβάνω τι ἐκ τινος, ἀφαιρῶ τι ἐκ τινος.— Μέσον, λαμβάνω (ἀφαιρῶ) πρὸς Ἰσίαν μου χρῆσιν (χάριν ἑμαυτοῦ) || ἐκφορτῶν, ἀποβάλλω τὸ φορτίον μου.— II ἀφαιρῶ τι (λαμβάνω τούτο ἀπὸ τοῦ μέσου ἄλλων), διαλέγω, ἐκλέγω, προτιμῶ — Παθητ., ἐκλέγομαι, ἐπιλέγομαι, λόγῳ ἰδιοτέρου τινὸς χαρίσματος || ὡς. εἶμαι ὀφειρωμένος, ἀφωσιωμένος (εἰς θεόν τινα)— III ἐξάγω, μετακινῶ, ἀπομακρύνω.— Μέσον, ἀφαιρῶ τι ἀπὸ τινα, ἀποστερῶ τινά τινος.— Παθητ., μοῦ ἔχει ἀφαιρεθῆναι, ἔχω χάσει τι.— IV Μέσον, ἀπολύω, ἀπελευθερύνω, παραδίδω.— V ὀφονίζω, καταστρέφω || ἀνασκόπτω, κατεδαφίζω (μίαν πόλιν π. γ.).

ἐξ-αίρω, κατὰ συναρ. ἐκ τοῦ ἰων. τύπου *ἐξ-αείρω*· μέλ. *ἐξ-ἄρω*· ἀόρ. α' *ἐξῆρα*· σηκώνω ἐπὶ ὄνω, σηκώνω ὑψηλὰ ὅπου τὴν γῆν. 2) αἴρω, ὑψώνω, ἀνυψῶ, ἐξυμνῶ, ἐγκωμιάζω. 3) ἐξεγείρω, διεγείρω.— II μέσον, ἀποφέρω δι' ἑμαυτὸν ὡς κέρδος, κερδίζω.— *ἐξαίρωμαι νόσον* = κολλῶ νόσον (παίρνω ἐπάνω μου μίαν νόσον).— III Παθητ., ὑψοῦμαι, ἐγείρομαι.

2) ἐπαίρομαι, διεγείρομαι, ἐξεγείρομαι, ἐξερεθίζομαι.

ἐξ-αἰσιος, ὄν (*ἐξ-αἴσα*)· ὁ ἕξω τοῦ αἰσίου (τοῦ δικαίου, τοῦ ὀρθοῦ, τοῦ πρέποντος), ἄδικος, παράνομος.— II ἐπὶ πραγμάτων, τερατώδης, ὑπέρμετρος || ὀρηκτικός, θλαίος.

ἐξ-αἰσῶ, ἀττ. -ήσω, -ήττω· μέλ. -αἰξω, -ήξω· ἀόρ. α' -ῆξα· ἐξορῶ, ὀρῶ π. ὅς τὰ ἐμπρός.

ἐξ-αἰστώ, μέλ. -ώσω (*ἐξ-αἰστος*)· ἐκμηδενίζω, καταστρέφω ἐντελῶς, ἐξαφανίζω.

ἐξ-αἰτέω, μέλ. -ήσω· ἀόρ. α' *ἐξήτησα*· αἰτῶ (ζητῶ) παρ' ἄλλου || *ἐξαιτέω τινά* = ζητῶ τὴν παρὰ δόσιν του (ζητῶ ἀπὸ τινα νά μοι παραδοθῇ).— Μέσον, αἰτῶ (ζητῶ) δι' ἑμαυτὸν, παρακαλῶ διὰ τὴν ἐλευθερίαν ἐνὸς ἀνδρώπου, ζητῶ τὴν σωτηρίαν του, κερδίζω τὴν ἀπόλυσιν του. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐξ-αἰτήσις, -εως, ἡ (*ἐξαιτέω*)· ἀπαίτησις παρ' ἄλλου τινός. 2) παράκλησις, μεοιτεία, ἱκεσία (διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν τινος ἀπὸ τινος ποιητής).

ἐξ-αἰτος, ὄν (*ἐξ + αἰτέω*)· ἐκλεκτός, ἐπιλεκτός, πολῦτιμος, περιζήτητος. [δι' ἀτυμολ. βλ. *αἰνῆμαι*].

ἐξ-αἰφνης, ἐπίρ.· αἰφνιδίως, ἀπροσδοκῆτως. [δι' ἀτυμολ. βλ. ἐν λ. *αἰψῆ*].

ἐξ-ἀκέομαι, μέλ. -έσομαι, ἀποθ.· θεραπεύω πλήρως (τελειῶς), ἐφαρμοζῶ θεραπεία || *χόλον ἐξακέσασθαι* = νά κατευνάσῃς (καταπαρῶνῃς) τὴν ὄργην || *ἐνδολεῖα ἐξακέσασθαι* = νά θεραπεύσῃς τὰς ἐλλείψεις (ὀτελεῖας) τῶν φίλων. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐξ-ἀκεσις, -εως, ἡ· ἐντελής ἴσις (θεραπεία).

ἐξ-ἀκίς, ἐπίρ. (*ἕξ*)· ἕξ φορὰς (λατ. *sexies*). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐξ-ἀκίσιο-μῦριος, αἰ, α'· ἕξ μυριάδες, ἐξήκοντα χιλιάδες, καὶ

ἐξ-ἀκισιο-χίλιοι, αἰ, α'· ἕξ χιλιάδες.

ἐξ-ἀκολουθεῖν, μέλ. -ήσω· ἀκολουθεῖν, παρακολουθεῖν, ἀπομιμοῦμαι.

ἐξ-ἀκοντίσω, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ξῶ· ἐκαφενδονίζω τὸ ἀκόντιον, ἐξακοντίζω. 2) μτφρ. διευθύνω, καταστρέφω, τι μακρὰν τινος || ὡς. ἐκτείνω τι πρὸς τι || ἐκ τ. μίζω, διαλαλῶ, διακρούσω.

ἐξ-ἀκόσιοι, αἰ, α (*ἕξ*)· ὡς καὶ νῦν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἐξ-ἐκκοσιστός**, ἡ, ὄν· ὡς καὶ νῦν.

ἐξ-ἀκούω, μέλ. -ακούσομαι· ἀόρ. α' -ήκουσα· ἀκούω ἤχον, κυρ. ἕξ ἀποστασεωζῶ ἀκούωμαι, προσέχω.

ἐξ-ἀκριθῶς, μέλ. -ώσω· λέγω τι μετ' ἀκριθείας, κάμνω τι ἀκριβῆς, ἐξακριθῶν || ποιῶ τι μετ' ἀκριθείας, τελειῶν τι μετὰ προσοχής. — II ἐξετάζω ἐπισταμένως, μετ' ἀκριθείας.— III *ἐξακριβῶ λόγον* = ὀμιλῶ εὐκρινῶς, σαφῶς.

ἐξ-ἀκρίζω, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ξῶ· φθάνω εἰς τὴν κορυφὴν τινος, φθάνω εἰς τὰ ἀνώτατα στρώματα τοῦ ἕρους· *ἐξακρίζειν αἰθέρα*.

ἐξ-ἀκτέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *ἐξάγω*· πρέπει τις νά ἐξαγάγῃ (τινὰ ἐκ τοῦ μέσου) || πρέπει νά ἐξέλθῃ τις.

ἐξ-ἀλάδω, μέλ. -ώσω· τυφλώνω τινά ἐντελῶς, ἀποτυφλώνω || *ὀφθαλμὸν ἐξάλαδω* = ἐκβάλλω τὸν ὀφθαλμὸν

ἐξ-ἀλάπάζω, μέλ. -ξω, ἐπὶ πόλεως· ἐκπορδῶ, κυριεῶ || λεηλατῶ, προσβάλλω ἐξ ἐφόδου || γενικῶς, καταστρέφω, ἀφανίζω || ἐξαντίζω.

ἐξ-ἀλατο, ὄν. ἀντι *ἐξήλατο*, γ' ἐν. ἀόρ. α' τοῦ *ἐξάλλομαι*.

ἐξ-ἀλέασθαι, ἀπρφ. μέσ. ἐπ. ἀόρ. α' τοῦ *ἐξαλέομαι*.

ἐξ-ἀλειπτρον, τό· κυτίον φέρον ἄλοιφην, δι' ἧς ἠλείφοντο. Ἐκ τοῦ

ἐξ-ἀλείφω, μέλ. -ψω· ἀόρ. α' -ῆλειψα.— Παθητ., πρ.κ. *ἐξήλειμαι*, ἀττ. *ἐξάλημιμαι*.—ἀλείφω (χρίω) τελειῶς, ἐπιχρίω.— II ἐξαλείφω, ἀπαλείφω, ὡς κτὶ νῦν || μτφρ. καταστρέφω ἐντελῶς, ἐξαφανίζω || *ἐξαλείφω τινά ἐκ τοῦ καταλόγου* = ἀπαλείφω (διαγραφῶ) τὸ ὄνομά τινος ἐκ τοῦ καταλόγου.— Μέσον, *ἐξαλείφομαι πάθος φρονέος* = ἀπαλείφω τὰ δεινὰ ἐκ τοῦ νοῦ μου (τὰ λησμονῶ).

ἐξ-ἀλέομαι, ἀποθ.· ἱεροψυδάσομαι ἀπὸ τινα, ἀποφεύγω, διαφεύγω.

ἐξ-ἀλέομαι, μέλ. -σομαι = *ἐξαλέομαι* (βλ. λ.).

ἐξ-ἀλίνδω, ἀπαντῶν μόνον ἐν τῇ μτχ. τοῦ ἀόρ. α' *ἐξάλισας*, πρ.κ. *ἐξήλιτσα*· κυλιῶ ἕξω, κάμνω τι (νὸ) νά κυλιοθῇ, κυλιῶ καλῶς (πολύ, ἐντελῶς) || *ἀπαγε τὸν ἵππον ἐξάλισας οἰκίαις* = ὀδήγησέ τον ἵππον εἰς τὴν οἰκίαν, ὅφ' εὖ πρῶτον θάλης αὐτὸν νά κυλιοθῇ (ἐπὶ τῆς *ἀλιανθήθρας*, βλ. λ.) || *ἐξήλιεάς με ἐκ τῶν ἐμῶν* = με ἔχεις κυλιεῖ ἕξω (με ἔχεις στερήσει) τῆς περιορίας μου.

ἐξ-ἀλλάγῃ, ἡ· ἡ τελεία ἀλλαγὴ, ἀλλοίωσις || διαφορά. Ἐκ τοῦ

ἐξ-ἀλλάσσω, ἀττ. -ττω· μέλ. -ξω· ἀόρ. α' -ῆλλαξα· πρ.κ. -ῆλλᾶχα.— Παθητ., ἀόρ. α' -ῆλλάχθην, ἀόρ. β' -ῆλλάχην· πρ.κ. -ῆλλαμαι· ἀλλάσσω τι ἐντελῶς ἢ ἐξ ὀλοκλήρου.— II ἀποούρω, ἀπομακρύνω, ἀπὸ τινος.— III στρέφω (τ. ἔ. λομβάνω) ἄλλην ὁδόν· *ποῖαν (ὁδὸν) ἐξάλλασξω* = ποῖον δρόμον θά (ἡ) νά πάρω, ποῖαν ὁδὸν νά τροπῶ; *ἐξάλλασσω κερκίδα* = διπλώνω τὴν κερκίδα («σαῖταν») ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

ἐξ-ἀλλομαι, μέλ. -αλόμαι· ἀόρ. α' -ῆλάμην· μτχ. ἐπ. ἀόρ. β' *ἐξάλμενος*, ἀποθ.· πηδῶ ἕξω ἀπὸ τινος τόπου· *ἐξάλλομαι κατὰ τοῦ τείχους* = πηδῶ κἀντὶ ἀπὸ τὸ τείχος.— II ἀναπηδῶ, ὀνασκιοῦμαι || ἐπὶ ἵππων, ἴσταμαι ὀρθός ἐπὶ τῶν ὀπιθίων ποδῶν.

ἐξ-ἀλύσκω, μέλ. -ύξω = *ἐξαλέομαι* (βλ. λ.).

ἐξ-ἀμαρτάνω, μέλ. -αμαρτήσομαι· ἀόρ. β' -ῆμαρτον· ἀποτυγχάνω ἐντελῶς, πλανῶμαι μεγάλως, διαπράττω σφάλμα τι ἐναντίον τινός.— Παθητ., τυγχάνω κακῆς μεταχειρίσεως. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐξ-ἀμαρτία, ἡ (*ἐξαμαρτάνω*)· πλήρης ἀποτυχία, πλάνη

ἐξ-ἀμάω, μέλ. -ήσω ἢ -ήσομαι· παθητ. πρ.κ. *ἐξήμμαι*· ἀποθερίζω, τελειῶν τὸ δέρισμα || μτφρ. ἀποκόπτω, καταστρέφω.— Παθητ., *γένους ἀπάντος ἔριζαν ἐξήμημένος* = ἔχων ἀποκεκομμένην (ἐξηφανισμένην) τὴν ῥίζαν ὄλου τοῦ γένους.

ἐξ-ἀμβλώω, μέλ. -ἀμβλώσω· πρ.κ. *ἔμβλωκα*· κάμνω νά πόθῃ ἐκτρωσῖν || μτφρ. *φρονεῖδ' ἐξήμβλωσας*

=έχει κάμει τήν φροντίδα μου νά άποτύχη.
έξ-άμειβω, μέλ. -*ψω*· άόρ. α' -*ήμεισα*· άνταλλάσσω, μεταβάλλω || θέν, αναβάλλω, θέτω κατά μέρος.— Μέσον, λαμβάνω τήν θέσιν τινός, διαδέχομαι τίνα, άκολουθώ εύθις έπειτα από τι(να).— || έπι τόπου, άλλάσσω τόπον, διέρχομαι, διαβαίνω, άποσύρομαι από τινος τόπου.— μέσον, άπέρχομαι, άποσύρομαι.— || έν μέσ. ώς. άνταμείβω, άνταποδίδω, πληρώνω.

έξ-άμέλω, μέλ. -*ξω*· δηλάζω, θυζαίνω, άμέλω (εάς μέλω).— || έκπιέζω, π. χ. τυρόν έκ γάλακτος.

έξ-άμελέω, μέλ. -*ήσω*· παραμελώ έντελώς.
έξά-μέτρος, ον (*έξ+μέτρον*)· στίχος συγκείμενος έξ 6 μέτρων (τ. έ. ποδών)· *έξάμετρος* (ένν. *τόνος*) =ά ήρωικός ή έξάμετρος στίχος.

έξά-μηνος, ον (*έξ+μήν*)· ό διαρκών έξ μήνας (λατ. *semesiris*) || ώς ούς. *έξάμηνος*, ό (ένν. *χρόνος*) =τό ήμισιο του έτους, τό έξάμηνον.

έξ-άμηχάνεύω, μέλ. -*ήσω*· εύρίσκω τρόπον άπαλλαγής έκ τινος άμηχανίας, άπαλλάσσω έμαυτόν (εξεμπερδέυω) από αύτήν (τήν άμηχανίαν).

έξ-άμιλλάσμαι, μέλ. -*ήσομαι*· μέσ. άόρ. α' -*ημιλλησάμην*, παθ. -*ημιλληθήην*, άποθ.· άμιλλάσμαι (άγωνίζομαι) σφοδρώς || *άμιλλας έξαμιλληθείς* = λαβών μέρος (άγωνιούθεις) εις άπειριστικούς άγώνας.— || άποδιώκω, κάμνω τινά νά «τό θγάλη από τό μισό του».— || ώς παθητ. έξορύσσομαι έντελώς (έπι τοθ άφθαλμού του Κύκλωπος).

έξ-άμύνομαι, μέσ.· άπομακρύνω άπ' έμαυτοθ, άποκορούω.

έξ-άναγκάζω, μέλ. -*άσω*· άναγκάζω διά τής βίας, εκθιάζω.— || άπομακρύνω τινά διά τής βίας.

έξ-άνα-άγω, μέλ. -*άξω*· άόρ. β' -*ήγαγον*· έξάγω ή αναδιβάζω έκ τινος τόπου.— Παθητ., άνάγομαι εις τό πέλαγος, άποπλέω.

έξ-άνα-άδύομαι, μέσον μετ' άνεργ. άόρ. β' -*ανέδυν*· αναδύομαι (αναβαίνω εις τήν έπιφάνειαν) έκ τινος, άνέρχομαι || γενικώς, διαφεύγω, έκφεύγω, έκ τινος.

έξ-άνα-ξέω, μέλ. -*έσω*· κάμνω τι νά θράση και νά «ρθυσκόρη» || μτφρ. *έξαναξέω χόλον*=άφίνω τήν όργήν μου νά εκχειλιση.

έξ-άνα-αιρέω, μέλ. -*ήσω*· έξάγω έκ τινος. λαμβάνω τι έπάνω και έξω.

έξ-άνα-κρούω, μέλ. -*σω*· κτυπώ όπίσω.— μέσον, έπι πλοίων· ύποχωρῶ, άποσύρομαι (δλ. *άνακρούω*).

έξ-άνα-άλίσκομαι, μέλ. -*ανάλωσθαι*· άόρ. α' -*ανήλωσα*· παθ. πρκ. -*ανήλωμαι*· κατεξοδεύω, κατασπαταλώ || έξαντλώ.— Παθητ. είμαι έντελώς εξηνητημένος, λατ. *exhausti*.

έξ-άνα-άλύω, μέλ. -*ύσω*· άπολύω τινά δλως διόλου.

έξ-άνα-άλωσις, -*εως*, ή (*έξαναλλίσκω*)· έξάντηλις, έντελής άνάλωσις.

έξ-άνα-πνέω, μέλ. -*πνεύσομαι*· άναπνέω πάλιν, αναζῶ, αναλαμβάνω (μετά τι πάθημα).

έξ-άνα-άπτω, μέλ. -*ψω*· έξαρτῶ (κρεμῶ) τι από τινος || μέσον, συνάπτω, προσοδένω, έμαυτόν.— || άνάπτω έκ νέου.

έξ-άνα-αρπάζω, μέλ. -*ξω και -σω*· άναρπάζω έκ τινος μέρος.

έξ-άνα-σπάω, μέλ. -*άσω*· άποσπῶ τι έκ τινος, εκριζώνω.

έξ-άνα-στάσις, -*εως*, ή (*έξανίστημι*)· τό ποιεΐν τινά άνάστατον, μετακλήσις, μετάστασις. 2) άμτθ. έπανάστασις || νεκρανάστασις.

έξ-άνα-στέφω, μέλ. -*ψω*· στεφανώνω διά στεφάνων.

έξ-άνα-στήσαι, έξαναστήσω· άπρφ. άόρ. α' και μέλ. του *έξανίστημι*.

έξ-άνα-στρέφω, μέλ. -*ψω*· άναποδογυρίζω τι || κατακρημνίζω τι έκ τινος.

έξ-άνα-τέλλω· κάμνω τι νά θλαστή ή έκ τινος.— || άμτθ. άναφαινόμαι, θλαστάνω προβαίνω.

έξ-άνα-φανδόν, έπίρ.· έντελώς άναφανδόν, εόλοφάνερα.

έξ-άνα-φέρω, μέλ. -*αυόσω*· αναδιβάζω έκ των κάτω εις τήν έπιφάνειαν (έπι του θύατος τής θαλάσσης).— || άμτθ. αναδύομαι, άνέρχομαι εις τήν έπι-

φάνειαν, έκ τινος || άναλαμβάνω έκ νόσου.
έξ-άνα-χωρέω, μέλ. -*ήσω*· ύποχωρῶ παραμερίζω, άποσύρομαι.— || μετ' αϊτ.· έκφεύγω, υπεκφεύγω, τι(νά).

έξ-άνδράποδίζω, και μέσ. **έξάνδραποδίζομαι**, μέλ. -*ίσσομαι*, άττ. -*ιούμαι* (*έξ+άνδράποδον*)· έντελώς άνδραποδίζω, πωλῶ ώς άνδραπόδα, ύποδουλώνω έντελώς. 'Ο άττ μέλ. *έξάνδραποδιοῦμαι* χρησιμοποιεΐται και έν παθ. *ένόσια*, μεθ' ής κείνται οί παθ. άόρ. α' -*ηνδραποδίσθην*, πρκ. -*ηνδραποδίσσομαι*. 'Εξ αύτοθ τό

έξ-άνδράποδισις, -*εως*, ή· τό πωλεΐν τίνα ώς δουλον, τό καθιστάν τίνα δουλον, ύποδουλώσις.

έξ-άνδρόμαι, πρκ. *έξήνδρωμαι*, παθητ.· φθάνω εις τήν άνδρικήν ηλικίαν, γίνομαι άνήρ || *λόχος δ-δόντων δφωσις έξήνδρωμος*=λόχος (τμήμα) άνδρών άναφυέντων έκ των δδόντων του δφωσις.

έξ-άνα-εγείρω, μέλ. -*εγερω*· σφοδρώς διεγείρω, έξεγείρω.

έξ-άνα-ειλόμην, μέσ. άόρ. β' του *έξαναερέω*.

έξ-άνα-ειμι· άνέρχομαι έκ τινος || αναβαίνω εις τι (μέρος).— || επανέρχομαι έκ τινος.

έξ-άνα-έμεω, μέλ. -*ώσω*· άόρ. α' -*ηνέμωσα* (*έξ+ανεμος*)· πληρῶ τι άνέμου, άερίζω, φουσκώνω.— || σκορπίζω εις τούς άνέμους, μεταίωνω.

έξ-άνα-έρχομαι=*έξάνειμι* (βλ. λ.).

έξ-άνα-έστηκα, -ήσα· πρκ. και άόρ. α' του *έξανίστημι*.

έξ-άνα-έστραμμαί, παθητ. πρκ. του *έξαναστρέφω*.

έξ-άνα-έτειλα, άόρ. α' του *έξανατέλλω*.

έξ-άνα-ευρίσκω, μέλ. -*ανευρήσω*· έξευρίσκω, έπινοῶ.

έξ-άνα-έχω, μέλ. -*ξω*· κρατῶ ύψηλά από τινος || άμτθ. προεξέχω, έξέχω από τινος.— || μέσον, πρκ. και άόρ. β' μετά διπλής αῤῥήσ. *έξ-ην-ειχόμην*, -*η-εσιγόμην*· παίρνω επάνω μου, ύπομένω, άνέχομαι.

έξ-άνα-ήγάγον, άόρ. β' του *έξανάγω*.

έξ-άνα-ήκα, άόρ. α' του *έξανήμι*.

έξ-άνα-ήλωσα, άόρ. α' του *έξαναλλίσκω*· *έξανήλωμαι*, παθ. πρκ. του αυτοθ ρήμ.

έξ-άνα-θέτω, μέλ. -*ανθήσω*· πρκ. -*ήνθηκα*· παράγω άνηθ. 2) άνθῶ, είμαι κεκαλυμμένος με τι, έχω πληρομηνή από τι, έκοπῶ, άναφαινομαι (έπι θλιψων). 3) μτφρ. εκρήγνυμαι, άκμάζω. 4) μοθ πίπτει τό δνδον, άποβάλλω τήν άνδρότητά μου, παρακμάζω.

έξ-άνα-θίζω, μέλ. -*ίλω*, άττ. -*ιῶ* (*έξ+ανθος*)· καλύπτω με άνηθ, στολιζῶ με άνηθ, χωματίζῶ.

έξ-άνα-ίημι, μέλ. -*ανήσω* ή -*ανήσομαι*· άόρ. α' -*ανήκα*· εκπέμπω, έξεπιστέλλω || άφίνω τι(νά) χαλαρόν, άφίνω νά πράττη δι, τι θέλει || μετά γαν. εκπέμπω έκ τινος. 2) άφίνω τινά νά ύπάγη, άπολύω. 3) ύφήμι, χαλαρόνω.— || άμτθ. χαλαροῦμαι, παύομαι, χάνω τήν δύναμίν μου (λατ. *remittere*).

έξ-άνα-ίστημι, μέλ. -*αναστήσω*, άόρ. α' -*ανέστησα*· έν τούς χρόνους τούτους έχει μεθ. σημ.· κάμνω τινά νά σηκωθῆ από τήν θέσιν του, τον άνεγείρω. 2) άπομακρύνω τινά έκ τινος θέσεως, τον κάμνω νά άπέλθῆ έκ τινος θέσεως || τον κάμνω νά μεταναστεύση, άπελαύνω, έξωθῶ, εκδιώκω. 3) ποιῶ άνάστατον, έρημώνω, καταστρέφω.— || Παθητ. και μέσ., μετά άνεργ. άόρ. β' -*ανέστην*, πρκ. -*ανέστηκα*, άπερσ. -*ανειστήκειν*, άμτθ.· έγείρομαι έκ τής θέσεώς μου, σηκώνομαι. 2) γενικῶς, έγείρομαι και άπέρχομαι έκ τινος τόπου || άπελαύνομαι, άποδιώκομαι, έκ τής πατρίδος μου. 3) έρημώνομαι, καταστρέφομαι.

έξ-άνα-οίγω· άνοίγω έντελώς.

έξ-άνα-ορδῶ, μέλ. -*άσω*· άνορδώνω δλως διόλου, άποκασιτῶ πάλιν.

έξ-άνα-πλέω, μέλ. -*ήσω*· άόρ. α' -*ήνηλησα*· άντλώ έκ τινος, άντλώ και χύνω έξω, λατ. *exhaustire*.— μτφρ. ύπομένω (άντέχω) μέχρι τέλους, λατ. *exhaustire*.

έξ-άνα-πύω, άττ. **έξ-άνα-πύω**, μέλ. -*ύσω*· άόρ. α' *έξ-ήπυσα*· συμπληρῶ, εκπληρῶ, εκτελῶ. 2) άποτελειώνω, φονεύω (τόν έξαποστέλλω δηλ. εις τον "λ-

δην), λατ. *conficere*. 3) ἐπὶ χρόνου, φέρω εἰς πέρας, τελειώνω || δθην, τελειώνω τὸν δρόμον μου πρὸς τινά τόπον, φθάνω εἰς τὸν τόπον αὐτόν. 4) μετ' ἀπρφ. κατορθώνω νά κάμω τι, λατ. *efficere ut...* 5) μέσον, τελειώνω τι δι' ἑμαυτόν, λαμβάνω (ἀποκτώ) τι παρὰ τινος.

ἐξά-πύλαιστος, ον (ἐξ + *παλαιστή*)· ὁ ἔχων μῆκος ἐξ παλαιστών (τ. ἔ. παλαμῶν).

ἐξ-ἀπ-ἀλλάσσω, ἀττ. -*τιω*, μελ. -*ξω*· ἄορ. α' -*απήλλαξα*· ἀπαλλάσσω ἐκ τινος, ἀπομακρύνω ἐκ τινος.— μέσον, ἀπομακρύνω ἑμαυτόν ἐκ τινος, ἀπαλλάσσομαι τινος.

ἐξ-ἀπ-ἀτάω, μελ. -*ήσω*· ἄορ. α' -*ηπάτησα*· ὄλωσ διόλου ἀπατώ τινα, ἐξαπατώ || δελεάζω, «ξελογιάζω».— Παθῆτ. μετὰ μέσ. μέλ. -*ήσομαι*· ἐξαπατώμαι ὄλωσ διόλου.

ἐξ-ἀπάτη, ἡ· χονδροειδῆς ἀπάτη, ἐξαπάτησις.

ἐξ-ἀπάτητρος, -*ήρος*, ὁ (ἐξαπατάω)· φοβερός ἀπστεύων.

ἐξ-ἀπάτῳλλω, παρὰ τοῖς κωμικοῖς ὑποκορ. τοῦ ἐξαπατάω· ἀπατώ ὀλίγον, ἀπατώ τρόπον τινά, ἀπατώ.

ἐξ-ἀπ-ἀφίσκω, ἱπ. τύπος τοῦ ἐξαπατάω· ἄορ. θ' ἐξήπαφον, μτχ. ἐξαπαφών· ὡς. γ' ἐν. Εὐκτ. μέσ. ἄορ. θ' ἐξαπαφούτο ἀπαντᾷ ἐν ἐνεργ. σημ.

ἐξά-πέδος, ον (ἐξ + *πούς*)· ὁ ἔχων μῆκος ἐξ ποδῶν.

ἐξ-ἀπ-εἶδον, ἀπρφ. ἐξαπειδεῖν, ἄορ. θ' (ἀνευ ἰδίου ἐνεστ. ἐν χρῆσει) τοῦ ἐξ-ἀφ-οράω· παρατηρῶ μακρόθεν. Πρβλ. *εἶδον*.

ἐξά-πηχυς, υ (ἐξ + *πήχυς*)· ὁ ἔχων μῆκος ἐξ πήχων.

ἐξ-ἀπίνα, ἐπίρ. μτγν. τύπος τοῦ ἐξαπίνης.

ἐξ-ἀπίναϊος (καὶ ἐξαπίναϊος), α, ον=ἐξαιφνίδιος (β βλ.). Ἐκ τοῦ

ἐξ-ἀπίνης, ἐπίρ. παρὰλ. τύπος τοῦ ἐξαιφνης, μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας.

Ἔτυμ.: ἐξαπίνης, θωρ. -*πς*, ἰων. ἐξάπινον, μτγν. ἐξάπινα (βλ. λ. λ.)· ἐξαπίναϊος (εἰλ. λ.)· ἔτυμολ. σκοτειν· τὰ λατίν ορίνορ (οκέτινορ), inopinus, necopinus (ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος) συσχετίζονται ὑπὸ τινων, ἀλλ' ἀπιθάνωσ.— πιθάνωσ ἐξαπίνης <*ἐξ-α-πίνης> νη-πύτιος κλπ.

ἐξά-πλάσιος, α, ον, ἰων. -*πλήσιος*, η, ον (ἐξ)· ἐξ φοράς περισσοτέρως, ἐξαπλοῦς.

ἐξά-πλεθρος, ον (ἐξ + *πλήθρον*)· ὁ ἔχων μῆκος ἐξ πλεθρῶν (τ. ἔ. 1200 ποδῶν).

ἐξ-ἀπλόω, μέλ. -*ώσω*· ἀπλώνω, ἐκτυλίσσω, «ξεδιπλώνω» || ἀναπτύσσω, διασκαρηνίζω, ἐρμηνεύω.

ἐξ-ἀπο-θαίνω, μελ. -*βήσομαι*· ἀποθαίνω ἐκ τινος.

ἐξ-ἀπο-δίωμαι, ἀποθ· ἀποδιώκω ἐκ τινος τόπου.

ἐξ-ἀπο-δύνω· ἀπεκδύομαι || ἐκδύω.

ἐξ-ἀπο-θνήσκω· εἶμαι ἔτοιμος νά ἀποθάνω, εἶμαι μελλοθάνατος.

ἐξά-πόλις, -*εως*, ἡ (ἐξ + *πόλις*)· ὁμοσπονδία ἐξ πόλεων.

ἐξ-ἀπ-ὀλλῶμι, μέλ. -*απολέσω*, ἀττ. -*απολώ*· καταστρέφω παντελῶσ.— Μέσον μετὰ ἐνεργ. παρακ. θ' ἐξαπόλωλα, ἀμτθ· χάνομαι ὄλωσ διόλου, καταστρέφομαι ἐντελῶσ || ἀφανίζομαι ἐκ τινος (τόπου).

ἐξ-ἀπο-νέομαι, παθ· ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω, ἐκ τινος τόπου.

ἐξ-ἀπο-νίζω, μέλ. -*νίψω*· πλύνω καλῶσ, «ξεπλύνω».

ἐξ-ἀπ-οξύνω· κάμνω τι ὀξὺ ἐντελῶσ (ἐπὶ ξύλου), τὸ κάμνω μυτερόν.

ἐξ-ἀπορέω, ὡς. μέσ. **ἐξ-ἀπορέομαι**· εὐρίσκομαι ἐν μεγίστῃ ἀπορίᾳ, τὰ ἔχω ὄλωσ διόλου χαμένα.

ἐξ-ἀπο-στέλλω· ἀποστέλλω τινά ἐξω (μακράν) || ἀποπέμπω (τὴν σύζυγον), διαξευγύνω αὐτὴν («τὴν χωρίζω»).

ἐξ-ἀπο-τίνω, μελ. -*αποτίσω*· ἀποτίνω τινά τελείωσ, τὸν ἀποκληρώνω («ξεπληρώνω») μέχρι λεπτοῦ.

ἐξ-ἀπο-φθείρω· καταστρέφω ἐντελῶσ.

ἐξ-ἀπτω, μέλ. -*ψω*· ἄορ. α' ἐξήψα· προσδένω εἰς τι, κρεμῶ (ἐξαρτῶ) ἐκ τινος || μετὰ δοτ. προσδένω, προσκολλῶ, εἰς τι.— || μέσον, κρεμῶ ἑμαυτόν (κρέμμαι) ἐκ τινος, προσκολλῶμαι εἰς τι. 2) στερε-

ώνω τι περίξ τοῦ σώματός μου, φορῶ.

ἐξ-ἀραιρῆμαι, ἰων. παθ. πρκ. τοῦ ἐξαιρέω.

ἐξ-ἀράσσω, ἀττ. -*ττω*· μέλ. -*ξω*· ἄορ. α' ἐξήραξα· συντριβῶ, θραύω || μτφρ. ἐπιπίπτω μεθ' ὀρμῆς κατὲ τινος, προσβάλλω θιαλίωσ.

ἐξ-ἀργέω, μελ. -*ήσω* (ἐξ + *ἀργός*)· διατελῶ ἐν πλήρει ἀργίᾳ (ἀδρανείᾳ).— Παθῆτ. παραμελοῦμαι ἐντελῶσ.

ἐξ-ἀργυρίζω, μέλ. -*ίω*, ἀττ. -*ίω*, καὶ **ἐξ-ἀργυρόω**, μέλ. -*ώσω*· μεταβάλλω εἰς χρῆμα, πωλῶ.

ἐξ-ἀρέσκομαι, μέλ. -*αρέσομαι*, ἀποθ· ποιῶ (καθιστῶ) ἑμαυτόν ἀρεστόν εἰς τινα (εὐπρόσδεκτον) || ὡς. παίρνω τινά με τὸ μέρος μου, ἀποκτῶ τὴν εὐνοϊάν του, συμφιλιώνομαι μετὰ τινος.

ἐξ-ἀριθμέω, μελ. -*ήσω*· ἀριθμῶ ἐπακριβῶσ (τὸ δ-λον ποσόν), λατ. *enumerare*.— || πληρώνω τοῖς μετρητοῖς.

ἐξ-ἀρκέω, μελ. -*έσω*· ἀρκῶ, ἐπαρκῶ, διὰ τι || ἀρκέσ. **ἐξαρκεῖ μοι** = εἶναι ἀρκετόν (ἀρκεῖ, φθάνει) δι' ἐμέ, με ἱκανοποιεῖ (μετ' ἀπρφ.).— || ἀφθονῶ εἰς τι, εἶμαι εὐχαριστημένος μετ' || μετὰ μτχ., εἶμαι ἱκανοποιημένος πράττων τι.— || βοηθῶ, ἐπικουρῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐξ-ἀρκῆς, ἐς· ἀρκετός, ἱκανός, ἱκανοποιητικός.

ἐξ-ἀρκούντως, ἐπίρ. μτχ. ἐνεστ. τοῦ ἐξαρκέω· ἀρκετά, ἱκανοποιητικῶσ.

ἐξ-ἀρνέομαι, μελ. -*ήσομαι*· ἄορ. α' -*ρηνησάμην* καὶ -*ρηνήθην*· ἀρνούμαι διαρρηδῆν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐξ-ἀρνος, ον (ἐξαρνεομαι)· ὁ ἀρνούμενος, ὁ μὴ ἀναγνωρίζων.

ἐξ-ἀρπάζω, μέλ. -*αρπάξω* καὶ -*αρπάσω* ἢ -*αρπάσομαι*· ἄορ. α' -*ήρπαξα*, ἀττ. -*ήρπασα*· παθ. πρκ. -*ήρπασμαι*· ἀρπάζω ἐκ τινος || σῶζω τι(νά) ἐκ τινος κίνδυνου (ἀρπάζων αὐτόν ἢ αὐτὸ ἐκ τῶν χειρῶν ἄλλου τινός).

ἐξ-ἀρτάω, μέλ. -*ήσω*· κρεμῶ τι ἐκ τινος ἢ εἰς τι.— || Παθῆτ., μετὰ μέσ. μέλ. **ἐξαρτήσομαι**, πρκ. **ἐξ-ἤρτημαι**· εἶμαι ἐξηρτημένος (κρεμάσομαι) ἐκ τινος. 2) ἔχω προσδῶσει (στερεώσει) εἰς ἑμαυτόν τι, εἶμαι ἐφωδιασμένος μετ' τι· πρβλ. **ἐξάπτω**. 3) εἶμαι ἐκτεθειμένος εἰς θῆαν.

ἐξ-ἀρτίζω, μέλ. -*ίω*, ἀττ. -*ίω*· συμπληρῶ, τελειώνω.— Παθῆτ., πρκ. **ἐξήρτισμαι**· εἶμαι πλήρως ἐφωδιασμένος (ἐξηπλισμένος).

ἐξ-ἀρτῶω, μέλ. -*ύσω*· ἐτοιμάζω, παρασκευάζω || ἐφοδιάζω, ἐξοπλίζω.— Μέσον, ἐτοιμάζω, παρασκευάζω, δι' ἑμαυτόν || προπαρασκευάζω, ἀρχίζω— || Παθῆτ., πρκ. **ἐξήρτωμαι** = εἶμαι ἐτοιμος, εἶμαι παρεσκευασμένος.

ἐξ-ἀρχε, θωρ. ἀντὶ **ἐξ-ἤρχε**, γ' ἐν. πρτ. τοῦ **ἐξ-ἀρχω**.

ἐξ-ἀρχος, ον· ὁ ἐξάρχων, ὁ ἀρχίζων τι.— Ὡς οὖσ. ὁ **ἐξαρχος** = ὁ ἀρχηγός, ὁ ὀδηγός, ἡγέτης, ὁ ἀρχίζων τι (λατ. *auctor*). 2) ὁ πρῶτος κατὰ κοινῶν) τάξιν, ἀρχηγός, λατίν. *princeps*. 3) ὁ ἐξάρχων ἢ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ· βλ. *κορυφαῖος*.

ἐξ-ἀρχω, μέλ. -*ξω*· ἀρχίζω τι, κάμνω ἔναρξιν τινος || **ἐξάρχω παισὶνά τινα** = ἀρχίζω ὕμνον πρὸς τινὴν τινος, ἀπευθίνω ὕμνον πρὸς τινα || καὶ ἀντιστρόφωσ: **ἐξάρχω τινά λόγουσ** = προσφωνῶ τινα (ἀπευθίνωμαι πρὸς τινα) διὰ λόγων.— Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ ἐν τῷ μέσῳ **ἐξάρχομαι**.

ἐξ-ἀσκέω, μέλ. -*ήσω*· ἄορ. α' -*ήσκησα*· περικοσῶ, στολίζω, καλλωπίζω.— || ἐξασκῶ ἢ ἐκγυμνάζω συντόνωσ.— Παθ., ἐξασκοῦμαι ἢ ἐκγυμνάζομαι εἰς τι.

ἐξ-ἀτιμάζω, μέλ. -*άσω*· καταφρονῶ, περιφρονῶ, ὄλωσ διόλου.

ἐξ-ἀττω, ἀττ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ **ἐξαίτωσ**.

ἐξ-αυαίνω, ἄορ. ἐξήνηνα· ἀποξηραίνω ἐντελῶσ, καψαλίζω (τὴν ἐπιφάνειαν πράγμ. τινος).

ἐξ-αυθάω, μελ. -*ήσω*· λέγω καθαρόσ, ὀμιλῶ ἀπεριφρόστωσ.— Τὴν αὐτὴν σημ. ἔχει καὶ ὡς μέσον.

ἐξ-αυλέω, μελ. -*ήσω*· φθείρω (ἀποτρίβω) διὰ τῆς αὐλήσσεωσ (ἐπὶ τῆς γλωττίδωσ τοῦ αὐλοῦ).

ἐξ-αυλιζομαι, μελ. -*σομαι*, ἀποθ· ἐξέρχομαι ἐκ τῆς αὐλῆσ, ἐγκαταλείπω τὴν κατοικίαν μου.

ἐξ-αυτῆς, ἐπίρ. ἀντὶ δύο λέξ. **ἐξ αὐτῆς** (ἐνν. τῆς

ώρας)· ἀκριβῶς κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, πάραυτα.
ἐξ-αΰτις, ἐπίρ. ἀντι *ἐξ-αΰτις* (*ἐξ* + *αΰτις*)· πάλιν, ἐκ νέου, *πάλιν αΰτις*.— || ἐπὶ τόπου, ὅπως πάλιν, πρὸς τὰ ὅπλα.

ἐξ-αυτο-μολέω, μέλ. -ήσω· αὐτομολῶ ἐκ τινος τόπου, λιποτακτῶ ἀπὸ τινος.

ἐξ-αυχέω, μέλ. -ήσω· ἄορ. α' *ἐξηύχῃσα*· καυχῶμαι μεγαλοφώνως, μεγαλαυχῶ.

ἐξ-αΰω, ἄορ. α' *ἐξήυσα*· ἀνακράζω, φωνάζω δυνάτῃ.

ἐξ-αφ-αἰρέω, ἄορ. β' -αφείλον, μέσ. -αφειλόμην (ἐκ τοῦ ἀπὸ πρῆχ. καὶ ἄορ. **ἔλω*)· ἀφαιρῶ τι ἐκ τινος («δὲν τοῦ ἀφίνω τίποτε»).—Μέσον, *ψυχὴν τινος ἐξ-αφαιροῦμαι*=ἀφαιρῶ ἀπὸ τινος τὴν ζώην του.

ἐξ-αφ-ἴημι, μέλ. -αφήσω· ἐξαποπέλλω, ἀπολύω, ἐκφορτῶν || ἀπαλλάσσω τι(νά) ἐκ τινος.

ἐξ-αφ-ίστημι· ἀπομακρύνω τι(νά) ἀπὸ τινος, τὸν δέτω κατὰ μέρος.—Μέσον μετὰ ἑνεργ. ἄορ. β' -έστην, πρῆχ. -έστηκα, ὑπερσ. -εσθήκειν· ἀμτβ.· ἀπομακρύνομαι, ἀποσύρομαι, ἐκ τινος.

ἐξ-αφρίζομαι, μέλ. -ίσομαι, μέσ. (*ἐξ*+*ἀφρός*)· ἀφαιρῶ τὸν ἀφρόν («εξαφρίζω») ἀπ' ἐμοῦτοῦ, λατίν. *despumare*· *ἐξαφρίζομαι μένος*=ἀποβάλλω (χάνω ἢ φθείρω) τὴν δυνάμιν μου.

ἐξ-αφύσσω, μέλ. -ύσω, ἄορ. α' -ήφυσσα· ἀπαντλῶ, ἐξαντλῶ.

ἐξ-άψαι, ἀπρφ. ἄορ. α' τοῦ *ἐξάπτω*.

ἐξ-έβαλον, ἄορ. β' τοῦ *ἐκβάλλω*.

ἐξ-έβηον, ἄορ. β' τοῦ *ἐξβαίνω*—*ἐξέβαν*, αἰολ. καὶ ἐπικ. γ' πληθ. ἀντι *ἐξέβησαν*.

ἐξ-εγγύαω, μέλ. -ήσω (*ἐξ*+*ἐγγύη*)· ἐλευθερώνω τινὰ διδόν ἐγγύησιν.—Μέσον, δίδω ἐγγύησιν.—Παθ. ἀπολύομαι (ἐλευθεροῦμαι) ἐπὶ ἐγγυήσει. **Ἐξ* αὐτοῦ τὸ

ἐξ-εγγύησις, -εως, ἢ (*ἐξεγγυάω*)· ἡ παροχὴ ἐγγυήσεως, ἐγγυήσις.

ἐξ-εγειρώ, μέλ. -εγερώ· σηκώνω τινὰ ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἀφυπνίζω || ἐγειρώ τινὰ ἐκ νεκρῶν || γενικῶς, ἐξεγειρώ, διεγειρώ, ἐρεδίζω—Παθητ. μετὰ ἐπ. μεσ. ἄορ. β' *ἐξηγρόμην*, ἀπρφ. -εγρόσθαι, καὶ ἑνεργ. πρῆχ. *ἐξεγρήγορα*· ἀφυπνίζομαι, εἰμαι σηκωμένος, ἀγρυπνῶ.

ἐξ-έγραψα, ἄορ. α' τοῦ *ἐκγράφω*.

ἐξ-έγροντο, γ' πληθ. τοῦ ἐπ. μέσ. ἄορ. β' *ἐξεγρόμην* τοῦ *ἐξεγειρώ*.

ἐξ-έδειξα, ἄορ. α' τοῦ *ἐκδείκνυμι*.

ἐξ-εδεξάμην, ἄορ. α' τοῦ *ἐκδέχομαι*.

ἐξ-εδίδαξα, ἄορ. α' τοῦ *ἐκδιδάσκω*.

ἐξ-έδοτο, γ' ἑν. μέσ. ἄορ. β' τοῦ *ἐκδίδωμι*.

ἐξ-έδρα, ἢ (λατ. *exhedra*)· στοά ἐστεγασμένη,

κειμένη πρὸ τῆς οἰκίας.

ἐξ-εδράμον, ἄορ. β' τοῦ *ἐκτρέχω*.

ἐξ-έδραν, ἄορ. β' τοῦ *ἐκ-διδράσκω*.

ἐξ-έδραον, ον' ὁ μακρὸν τῆς ἑδρας του (τοῦ οἴκου του) || γενικῶς, ξένος, ἐν τῇ ξένη ὧν || μτφρ. παρξένος, ἀλλόκοτος. 2) μετὰ γεν.· ὁ μακρὸν τινος || *ἔξεδρος φρενώων*=ὁ ἐκτός ἐαυτοῦ, μανιακός, μωρὸς, ἀνόητος.— || ἐπὶ οἰωνῶν, ὁ ἐν κακῇ θέσει ὧν, *«ὃ ἐν οὐ δέονται τὴν θέσιν ἔχων»* (κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Ἀριστοφ.).

ἐξ-έδυν, ἄορ. β' (ἐν ἀμτβ. ἐνν.) τοῦ *ἐκδύω*.

ἐξ-έδύσα, ἄορ. α' (μετὰ μτβτ. ἐνν.) τοῦ *ἐκδύω*.

ἐξ-έδωκα, ἄορ. α' τοῦ *ἐκδίδωμι*.

ἐξ-έδωνον, ἄορ. β' τοῦ *ἐκθνήσκω*.

ἐξ-εδέμην, μέσ. ἄορ. β' τοῦ *ἐκτίθημι*.

ἐξ-έδηκα, ἄορ. α' τοῦ *ἐκτίθημι*.

ἐξ-έθορον, ἄορ. β' τοῦ *ἐκθροσκω*.

ἐξ-έθρεψα, ἄορ. α' τοῦ *ἐκτρέφω*.

ἐξ-ει, ἀντι *ἐξ-ειθι*, Προστ. τοῦ *ἐξ-εἰμι* (*εἶμι*).

ἐξ-εἶδον, ἀπρφ. *ἐξ-εἶδεν*, ἄορ. β' ἄνευ ἑνεστ. ἐν χρήσει (βλ. *ἐξοράω*)· θλέπω μακρὰν || ὡς. Προστ. μέσ. ἄορ. β' *ἐξείδου*=κύτταξε καλά, πρόσεξε. Πρβλ. *ἐξείδα*.

ἐξείσις, ἐπίρ. (*ἔχω*, *ἔξω*), ποιητ. ἀντι *ἐξῆς*· κατὰ σειρὰν, κατὰ τάξιν, ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον.

ἐξ-εικάζω, μέλ. -σω· κἀμυν τὴν ὁμοίον, ἐξομοίω-νω || συμμορφῶν, προσαρμόζω || μτχ. πρῆχ. παθητ. *ἐξημασμένος* = ὁ εἰκονιζόμενος ὁμοίος.

ἐξ-ειλέω, μέλ. -ήσω, λατ. *evolvere*· ἐκτυλίσσω, ἐξεδιπλώνω.

ἐξ-είλλω = *ἐξίλλω*.

ἐξ-εἶλον, **ἐξ-εἰλόμην**, ἑνεργ. καὶ μέσ. ἄορ. β' τοῦ *ἐξαιρέω*.

ἐξ-εἰμι (A), β' ἑνικ. *ἐξεῖσθα* (ἀντι *ἔξει*), ἀπρφ. *ἐξ-εἶναι*, ἐπ. *ἐξίμεναι*· πρτ. *ἐξήειν* (*ἐξ*+*εἶμι*=λατ. *ibo*)· ἐξέρχομαι, πηγιῶν ἔξω || κπρ. ἐξέρχομαι μετὰ στρατοῦ, ἐξορμῶ || παρουσιάζομαι εἰς τὴν σκηνὴν (ἐξερχόμενος ἐκ τῶν ὀπισθεν αὐτῆς κειμένων ἀνακτόρων).— || ἐπὶ χρόνῳ, φθάνω εἰς τὸ τέλος, τελευτῶ, ἀποδνηόσκω || *ὅταν τὸ κακὸν ἐξίη*=ὅταν παύσῃ ἢ νόσος.

ἐξ-εἰμι (B) (*ἐξ*+*εἶμι*=*sum*)· μόνον ὡς ἀπρῶς, *ἔξεσι* (8 βλ.).

ἐξείν, ἀπρφ. μέλλ. τοῦ *ἔχω*.

ἐξείναι, ἀπρφ. τοῦ *ἔξεσι*.

ἐξ-εἶπον, ἀπρφ. *ἐξείπειν*· ἐκοτομίζω, λέγω σαφῶς, ἀπεριφράστως || ὁμολογῶ || ὡς. προδίδω· πρβλ. *εἶπον*.

ἐξ-εἶρετο, γ' ἑν. πρτ. τοῦ *ἐξέρομαι*.

ἐξ-εἶρῶσα, ἐπικ. -εἶρῶσα, ἄορ. α' τοῦ *ἐξέρω*.

ἐξ-εἶρω· ἐκτείνω, τείνω τὴν πρὸς τι (πρὸς τὰ ἔξω), ἐκβάλλω.— || ἐξέλωκω, τραβῶ ἀπὸ μέσος πρὸς τὰ ἔξω.

ἐξ-εἶσθα, ἀντι *ἔξει*, β' ἑν. ἑνεστ. τοῦ *ἔξεἰμι* (A = *exibo*).

ἐξ-εκάθηρα, ἄορ. α' τοῦ *ἐκ-καθαίρω*.

ἐξ-εκαμον, ἄορ. β' τοῦ *ἐκκάμνω*.

ἐξ-εκείνωσα, ποιητ. ἄορ. α' τοῦ *ἐκ-κένω*.

ἐξ-εκέχυντο, γ' πληθ. παθ. ὑπερσ. τοῦ *ἐκχεῶ*.

ἐξ-έκλεψα, ἄορ. α' τοῦ *ἐκκλέπτω*.

ἐξ-εκκλησίαζον, **ἐξ-εκκλησίασα**, ἀνώμαλ. παρατ. καὶ ἄορ. α' τοῦ *ἐκκλησιάζω* (ὡσαὶ τὸ β. ἦτο σύνθετον ἐκ τῆς πρῶθ. *ἐκ* καὶ τοῦ β. *κλησιάζω*, καὶ οὐχὶ παράγω-γον. ὡς εἶναι, τοῦ *ἐκκλησία*).

ἐξ-εκλίνα, ἄορ. α' τοῦ *ἐκκλίνω*.

ἐξ-εκόμισα, ἄορ. α' τοῦ *ἐκκομίζω*.

ἐξ-εκοψα, **ἐξ-εκόπην**, ἑνεργ. ἄορ. α' καὶ παθ. ἄορ. β' τοῦ *ἐκκόπτω*.

ἐξ-εκρέματο, γ' ἑν. μέσ. ἄορ. α' τοῦ *ἐκκρεμάννυμι*.

ἐξ-εκρούσα, **ἐξ-εκρούσθην**, ἑνεργ. ἄορ. α' καὶ παθ. ἄορ. α' τοῦ *ἐκκρούω*.

ἐξ-εκκύλισα, **-ίσθην**, ἑνεργ. καὶ παθ. ἄορ. α' τοῦ *ἐκκυλινδῶ*.

ἐξ-ελάβον, ἄορ. β' τοῦ *ἐκλαμβάνω*.

ἐξ-ελάς, φ, β' καὶ γ' ἑν. μέλ. τοῦ *ἐξελαύνω*.

ἐξ-ελάσις, -εως, ἢ· ἔξωσις, ἐκδίωξις, ἐξορία.— || ἐκοτρατεία. Ἐκ τοῦ

ἐξ-ελαύνω, μέλ. -ελάσω, ἀττ. -ελάω· πρῆχ. -ελήλα-κα· ὡς. ποιητ. ἑνεστ. *ἐξελάω*, ἀπρφ. *ἐξελάαν*· ἐλαύνω ἔξω, ἐκδιώκω, ἀποδιώκω, κυνηγῶ. 2) σφυροκοπῶ, σφυρηλατῶ (ἐπὶ μετάλλων).— || *ἐξελαύνω στρατόν*=ἐξάγω || ὅθεν ὡς ἀμτβ. (ἀλλ' ἔξωκακ. τῆς αἰτ. *στρατόν*)· ἐκοτρατεύω, ἔξορμῶ.

ἐξ-ελάχον, ἄορ. β' τοῦ *ἐκλαγχάνω*.

ἐξ-ελε, ποιητ. ἀντι *ἐξεἶλε*, γ' ἑν. ἑνεργ. ἄορ. β' τοῦ *ἐξαιρέω*· ὡς. β' ἑν. Προστ.

ἐξ-ελέγχω, μέλ. -έχω· ἀνερευνῶ, ἐξελέγχω, κἀμυν ἐλέγχον || ἀποδεικνύω ἔνοχον, καταδικάζω || ἀναίρω, ἀνασκοπάζω. 2) οὐ τοῦτὸ γ' *ἐξελέγχομαι*=εἰς τοῦτο θεαίως δὲν εἰμαι ἀξιοκατάκριτος (δὲν πταίω)

ἐξ-ελεῖν, **ἐξ-ελεσθαι**, ἀπρφ. ἑνεργ. καὶ μέσ. ἄορ. β' τοῦ *ἐξαιρέω*.

ἐξ-ελίπον, ἄορ. β' τοῦ *ἐκλείπω*.

ἐξ-ελευθερο-στομέω· εἶμαι λιαν ἐλευθερόστομος.

ἐξ-ελευσομαι, **ἐξ-ελευθείν**, μέλ. καὶ ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ *ἐξέρχομαι*.

ἐξ-ελήλακα, πρῆχ. τοῦ *ἐξελαύνω*,

ἐξ-ελήλεγμαι, παθ. πρῆχ. τοῦ *ἐξελέγχω*.

ἐξ-ελίσσω, ἀττ. -ττω, μέλ. -έχω· ἐκτυλίσσω, ἐκδιπλώνω || μτφρ. ἀναπτύσσω, ἐρμηνεύω, ἐξηγῶ.— || = λατίν. *explicare* = ἐκτείνω τὸ μέτωπον μετακινῶν ὄνδρα ἐκ τοῦ βάθους ἢ τὸν πλευρῶν (στρατιωτικὸς ὄρος).

ἐξ-ελκτέον, ρημ. ἐπίθ.· *δεῖ ἐξέλκειν* = πρέπει νὰ σῶγῃ τίς τὴν θιαιάξ. Ἐκ τοῦ

ἐξ-έλωκω, μέλ. -ελκῶσω, ὡσαὶ ἐξ ἄνεστ, -ελκῶσ' οὐρῶ τὴν πρὸς τὰ ἔξω θιαιάξ. 2) ἔλωκ (οὐρῶ) ἐκ

τινος, άπολυτρώνω (διασώζω) τι(νά) εκ τινος.— || άποσπώ, προεκτείνω, παρατείνω, παραβάλλω.

έξ-έλυσα, άόρ. α' του *έκλυω*.

έξ-έλυθον, άόρ. β' του *έκλυμαι*.

έξ-εμάνην, παθ. άόρ. β' του *έκμαίνομαι*.

έξ-εμαργώθην, παθ. άόρ. α' του *έκμαργώνω*.

έξ-έμαθα, **έξ-εμάγην**, ένεργ. άόρ. α' και παθ. άόρ. β' του *έκμάσσω*.

έξ-έμεν, έπ. άντι *έξειναι*, άπρφ. άόρ. β' του *έξ-έμημι*.

έξέμεν, έπ. άντι *έξείναι*, άπρφ. μέλ. του *έχω*.

έξ-εμέω, μέλ. *-εμέω* άόρ. α' *έξήμεσα* έξεμώ («ξερνώ»). 2) άπολ. είμαι άσθενής.

έξ-έμνηα, άόρ. α' του *έκμαίνομαι*.

έξ-έμφορε, γ' έν. πρκ. του *έκμείρομαι*.

έξ-εμ-πεδώ, μέλ. *-ώσω* φυλάττω πιστώσ, τηρώ άυστηρώσ.

έξ-εμπολώ, ίων. *-έω*, μέλ. *-ήσω* έμπορεύομαι || *κέρδος έξεμπολώ* = διεξάγω έπικερδές έμπόριον || παθητ. πρκ. *έξημπολόμηναι* = έχω άγορασθή και πωληθή ώς έμπορεύομαι έχω προδοθή.— || πωλώ έντελώσ, «ξεπουλώ».

έξ-εναίρω, άπρφ. άόρ. β' *έξενάειν*=*έξεναιρώσ*.

έξ-εναρίζω, μέλ. *-ίζω* σκυλεύω τό πτώση έχθρου, τό άπογυμνώνω άπό τά όπλα του || φονεύω έν μάχη.

έξ-ενέγκατε, β' πληθ. Προστ. άόρ. α' του *έκφέρω*.

έξ-ενέπω λέγω, όμιλώ, καθορά || διακηρύσσω.

έξ-ένευσα, άόρ. α' του *έκνεύω*, ώσ και του *έκ-νέω* (βλ. βλ.).

έξ-ένδοις, **έξ-ενθών**, θωρ. άντι *έξέλθοις*, *έξ-ελθών*, Εύκτ. και μετ. άόρ. β' του *έξέρχομαι*.

έξ-ενίκησα, άόρ. α' του *έκνικάω*.

έξ-ένιψα, άόρ. α' του *έκνίζω*.

έξ-επ-άδω, μέλ. *-επάσσομαι* διά μαγικών όσμάτων (έπωδών) καταπούνω.— Παθητ., *έξεπάδομαι φύσιν*=καταπραίνομαι δι' έπωδών, μεταβαλλομένης τής ψυχικής μου καταστάσεως.

έξ-επ-σίρω, μέλ. *-επάρω* διεγειρώ, παρορμώ.

έξ-έπισα, άόρ. α' του *έκπαίλω*.

έξ-επάταξα, άόρ. α' του *έκπατάσσω*.

έξ-έπαυσα, άόρ. α' του *έκπαύω*.

έξ-έπεισα, άόρ. α' του *έκπέισα*.

έξ-επειράθην, άόρ. α' του *έκπειράομαι*.

έξ-έπεμψα, άόρ. α' του *έκπέμπω*.

έξ-επέρησα, ίων. άόρ. α' του *έκπεράω*.

έξ-έπεσον, άόρ. β' του *έκπίπτω*.

έξ-έπετασσα, έπικ. άντι *έξεπέτασα*, άόρ. α' του *έκπετάσσω*.

έξ-επ-εύχομαι, άποθ. *καυχώμαι* θορυβώδως (στοιμφωδώς).

έξ-επι-και-δέκατος, η, ον=εκαιδέκατος.

έξ-έπιον, άόρ. β' του *έκπίνω*.

έξ-έπισταμαι, άποθ. γίνωσκω καλώς, έννοω άκριβώς.— || γίνωσκω άπό στήθους («ξέρω άπόξω»).

έξ-επίτηδες, έπικ.=*επίτηδες* εκ προθέσεως, μετά πάσης έπιμελείας, όλως διόλου έπίτηδες.

έξ-επλήγην, παθητ. άόρ. β' του *έκπλήσσω*.

έξ-έπλευσα, άόρ. α' του *έκπλέω*.

έξ-έπληξα, **έξ-επλήθην**, ένεργ. και παθ. άόρ. α' του *έκπλήσσω*.

έξ-έπλησα, **έξ-επλήσθην**, ένεργ. και παθητ. άόρ. α' του *έκ-πίμπλημι*.

έξ-έπνευσα, άόρ. α' του *έκπνέω*.

έξ-εποίησα, άόρ. α' του *έκποιέω*.

έξ-επόνεσσα, θωρ. άόρ. α' του *έκπονέω*.

έξ-επόρευσα, **-εύθην**, ένεργ. και παθητ. άόρ. α' του *έκπορεύω*.

έξ-επόρεια, άόρ. α' του *έκπορίζω*.

έξ-επράθον, άποθ. β' του *έκπέρθω*.

έξ-επράξα, άόρ. α' του *έκπράσσω*.

έξ-επριον, άόρ. β' του *έκπρίω*.

έξ-επτάμην, η, **-όμην**, άόρ. β' του *έκπέταμαι* η *-ομαι*.

έξ-επταξα, θωρ. άντι *έξέπτηξα*, άόρ. α' του *έκ-πέσσω*.

έξ-έπτην, ένεργ. άόρ. β' του *έκπέταμαι*.

έξ-επτύσα, άόρ. α' του *έκπτύω*.

έξ-επυδόμην, άόρ. β' του *έκπυθάνομαι*.

έξ-εράμα, τό τό «ξέρασμα», τό «ξερατό». Έκ του

έξ-εράω, μέλ. *-άσω* άόρ. α' *έξεράσα* δι' έμέτου εκβάλλω, «ξερνώ», λατιν. *evomere*. 2) μετρ. εκχέω, άπαλλάσσομαι τινος || *έξερω τάς γήφους* = χύνω τάς ψήφους άπό τήν κόλλην (διά τάς άριθμήσας).

έξ-εργάζομαι, μέλ. *-εργάσομαι* πρκ. *-είργασθην* (μετά μέσ. και παθ. σημ.) άόρ. α' *-ειργάσθην* (μετά παθ. σημ. πάντοτε), άποθ. εργάζομαι τι έντελώσ, τελειώνω, φέρω εις πέρας. 2) συμπληρώ || ποιώ τι, προξενώ τι. 3) καλλιεργώ τι.— || καταστρέφω, έξολοθρεύω, λατ. *conficere* κατασυντρίβω, καταστρέφω.— Παθητ., *έξειργάσομαι* = είμδα τελειωμένοι, είμδα κατεστραμμένοι || *τά έξειργασμένα*=άπεγνωσμένοι προσπόδεται || *έπ' έξειργασμένοις*=άφ' ου ή πρξις έτελέσθη, «κατόπιον έορτής». Έξ αυτού τό **έξ-εργαστικός**, η, **όν** (*έξεργάζομαι*) Ικανός να έπέεργασθώ (να τελειώσω) τι.

έξ-εργω, άττ. **-είργω** άποκλείω τι(νά) εκ τινος || έμποδίζω, άπαγορεύω || άπομακρύνω, άπωδώ, άποδίδωκω.— Παθητ., *άναγκαίη έξεργομαι* = εκδιάζομαι ύπό τής ανάγκης να πρόξω τι.

έξ-ερείνω έρωτώ, έξετόζω, έξουχιστικώς (διά να μάδω περί τινος) || έξερευνώ, άναζητώ η δοκιμάζω.

έξ-ερεδίζω, **έξ-ερέδω** έπιτεταμ. άντι των άπλών *ερεδίζω*, *ερέθω*.

έξ-ερείπω κόπτω τι με έν κτύπημα και τό ρίπτω μακράν.— || άμ-θ. έν τφ άόρ. β' *έξήριπον*, άπρφ. *έξερλίπειν*, και πρκ. *έξήριπα* πίπτω κάτω, καταπίπτω || *χαίτη ζεύγλης έξεριπούσα* = χαίτη πεσούσα εκ τής ζεύγλης (και φθάσασα) μέχρι του έδούφους.

έξ-ερεύγομαι, παθητ., έπικ. *ποταμών* άδειάζω τά νερά μου, εκβάλλω, χύνομαι.

έξ-ερευνώ, μέλ. *-ήσω* άναζητώ, έρευνώ να εύρω || έξετάζω.

έξ-ερέω (Α), έπ. άντι *έξερωμαι* έρωτώ περί τινος, ζητώ να λάδω πληροφορίας διά τί(να).

έξ-ερέω (Β), άττ. συνήρ. **-ερώ** (*έξ+ερέω* = *ερώ*); μέλλ. άνεστ. ένεστ. έν γρησει! διά όμιλήσω, διά είπω, διά διακηρύξω || έξ αυτού ένεργ. πρκ. *έξείρηκα* γ' έν. παθ. ύπερσ. *έξείρητο*, και τεταλ. μέλ. *έξείρησεται* (έν παθητ. ένν.). Έν γρησει ώς ένεστ. μέν είναι *ο έξαγορεύω*, ως άόρ. *θξ ο έξείπον*.

έξ-ερημώ, μέλ. *-ώσω* κωδιατώ έντελώσ έρηρον, έρημώνω καθ' ολοκληρίαν || έγκαταλείπω έντελώσ.

έξ-ερίζω, μέλ. *-ίζω* (*έξ+ερίζω*) είμαι πείσμων, διαφιλονεικώ, άνδισταμαι.

έξ-εριπειν, άπρφ. άόρ. β' του *έξερείπω*.

έξ-εριστής, **-ού**, ο (*έξερίζω*) ο Ισχυρογώνμων συζητητής.

έξ-ερωμαι, μέλ. *-ερώσομαι*, άποθ. (*έξ + έρωμαι*) έρωτώ περί τινος || διερευνώ, έξετάζω πρβλ. *έξ-ερέω* (Α).

έξ-έρπω, μέλ. *-έρπω* άόρ. α' *-είρπυσα* (ώσει έξ έν. *-ερπύω*) έρπω, σύρομαι, πρός τά έξω εκ τινος || άπολ. έρπω έξω.

έξ-ερράθην, παθ. άόρ. β' του *εκρήγνυμι*.

έξ-ερράνα, άόρ. α' του *εκραίνομαι*.

έξ-ερρηξα, άόρ. α' του *εκρήγνυμι*.

έξ-ερρηψα, άόρ. α' του *εκρήπιτω*.

έξ-ερρήκα, πρκ. του *εκρέω*.

έξ-ερρήην, παθητ. άόρ. β' (μετά ένεργ. σημασ.) του *εκρέω*.

έξ-έρρω (*έξ + έρω*) έξέρχομαι, φεύγω μακράν χώρας τινος || *μόνον κατά Προστ.*: *έξερρε γαίλας* = «γκρεμοτασκόσω να φύγης άπό αυτήν τήν χώραν».

έξ-ερίκω άποκρούω, άπωδώ.

έξ-ερίω, μέλ. *-ύσω* άόρ. α' *έξείριψα*, έπ. *έξέρυσα* και *έξείριυσα* έξέλκω, σύρω πρός τό έξω, αρπάζω τι εκ τινος, όποσπώ || τραβών ξεσχίζω.

έξ-έρχομαι, άποθ. μετά μέλ. *-ελεύσομαι* άόρ. β' *-ήλυθον* και συντετρ. *-ήλθον* πρκ. *-ελήλυθα* πηγαίνω έξω, «όγαίνω άπό μέσα», άπέρχομαι || διάρχομαι, διαπερώ.— || *έπι* χρώνω, παρέρχομαι, λήγω,

ἐκπνέω.— III ἐπὶ προφητειῶν κλπ., ἐκπληροῦμαι, ἀληθεύω || γεν. φθάνω τὸ τέλος μου.
ἐξ-ερωέω, μελ. -ήσω· παρεκκλίνω ἐκ τοῦ δρόμου μου, πτοοῦμαι.
ἐξ-ερωτάω, μελ. -ήσω· ζητῶ πληροφορίας, ἐρωτῶ λεπτομερῶς || ἐρωτῶ, ἀμφοισθῶ.
ἐξ-εσαύωσα, ἀόρ. α' τοῦ ἐκσαύω.
ἐξ-έσεισα, ἀόρ. α' τοῦ ἐκσειώ.
ἐξ-εσθίω, μελ. -έδομαι· πρκ. -εδήδοκα· τρώγω ἐντελῶς, κατοδιβρώσκω.
ἐξ-έσθω, παράλλ. τύπος τοῦ προηγ.
ἐξ-εσία, ἡ (ἐξ-έημι)· ἐκπομπή, ἀποστολή, πρεσβεία.
ἐξ-εσις, -εως, ἡ (ἐξ-έημι)· ἀποπομπή (ἰδίᾳ γυναικόσ), διαζύγιον.
ἐξ-εσκέδασσα, ἀόρ. α' τοῦ ἐκ-σκαδάννυμι.
ἐξ-έσμων, πρτ. τοῦ ἐκσμάω.
ἐξ-εσθήσα, ἀόρ. α' τοῦ ἐκσθέω.
ἐξ-εσούτο, γ' ἐν. παθ. ὑπερσ. (μετὰ σημασ. ἀορ.) τοῦ ἐκσούω.
ἐξ-εστακέναι, ἀντὶ ἐξεστηκέναι, ἀπρφ. πρκ. τοῦ ἐξίστημι.
ἐξ-εσάναι, ἀπρφ. πρκ. τοῦ ἐξίστημι, συνεπτογμ. ἀντὶ ἐξεστηκέναι.
ἐξ-έστειλα, ἀόρ. α' τοῦ ἐκστέλλω.
ἐξ-εστομένως, μετχ. παθητ. τοῦ ἐκστέφω.
ἐξ-έστηκα, ἐξ-έστην, πρκ. καὶ ἀόρ. β' τοῦ ἐξίστημι.
ἐξ-εσπι, ἀπρσ. ὑπερσ. ἐξή· εὐκτ. ἐξείη· ἀπρφ. ἐξείναι· μέλ. ἐξέσται· πρτ. ἐξήν (ἐξ+είμι=sum)· εἶναι ἐπιτετραμμένον, ἐπιτρέπεται || εἶναι δυνατόν, εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός || μετχ. ἐξόν, ἰων. ἐξόν, μετχ. κατ' αἰτ. ἀπολ.= (λατ. cum liceat)=ἀν καὶ (ὅτε, ἐπειδή) εἶναι δυνατὸν.
ἐξ-εστράτευσα, ἀόρ. α' τοῦ ἐκστρατεύω.
ἐξ-εστρατοπέδευμαι, πρκ. τοῦ ἐκ-στρατοπεδεύομαι.
ἐξ-έστρεψα, ἀορ. α' τοῦ ἐκ-στρέφω.
ἐξ-εσῆρην, παθητ. ἀόρ. β' τοῦ ἐκ-σῆρω.
ἐξ-εσωρευόμην, παθητ. πρτ. τοῦ ἐκσωρεύω.
ἐξ-έσωσα, ἐξ-εσώθην· ἄνεργ. καὶ παθητ. ἀόρ. α' τοῦ ἐκσώζω.
ἐξ-εταῖω, μελ. ἐξετάω, ἀντ. ἐξετώ· ἀόρ. α' ἐξή-τασα, ὄρω. ἐξήταξα· πρκ. ἐξήτακα. — Παθητ. ἀόρ. α' ἐξήτάσθην· πρκ. ἐξήτασμαι· ἐξετάζω καλῶς ἢ λεπτομερῶς, περιεργάζομαι || ἐντεῦθεν, ἐρωτῶ, ἀνακρίνω, κυρ. διὰ θοασανιτηρίων || ἐπὶ πραγμ., ἀνερευνῶ, ἀναζητῶ, ἐρωτῶ διὰ τι, ζητῶ πληροφορίας διὰ τι, κοκινίζω ἀσιστηρῶ. 2) ἐπὶ στρατευμάτων, ἐπιδευρῶ, ἐκπτετεύω.— II ἐξελέγχω σαφῶς, δοκιμάζω, βασανίζω || ἐντεῦθεν. ἐκτιμῶ, ὑπολογίζω, συγκρίνω, παραβάλλω.— Παθητ., ἐξελέγχομαι, θοσανίζομαι, δοκιμάζομαι, ὀφίσταμαι τὴν θάσανον || ἐξετάζομαι.
ἐξ-ετάρθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ ἐκτείνω.
ἐξ-ετάρκην, παθ. ἀόρ. β' τοῦ ἐκτέμω.
ἐξ-ετάρμον, ἀόρ. β' τοῦ ἐκτέμω.
ἐξ-ετάνυσσα, ἐπ. ἀόρ. α' τοῦ ἐκτανύω.
ἐξ-ετάνυσθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ ἐκτανύω.
ἐξ-εταράξα, ἀόρ. α' τοῦ ἐκταράσσω.
ἐξ-ετάρσις, -εως, ἡ (ἐξετάζω)· τὸ ἀναζητεῖν, τὸ ἐξετάζειν || στρατιωτικὴ ἐπιδεδωρῆσι, ἐποπτεία.
ἐξεταστικός, ἡ, ὄν (ἐξετάζω)· ὁ ἐπιτήδειος, ἔμπειρος, εἰς τὸ ἐξετάζειν || ἀπολ. ἐρευνητικός.
ἐξ-έτεινα, ἀόρ. α' τοῦ ἐκτείνω.
ἐξ-έτεκον, ἀόρ. β' τοῦ ἐκτίκτω.
ἐξ-ετέλειον, ἐπικ. πρτ. τοῦ ἐκτελέω.
ἐξ-ετελεύνητο, ἐπικ. γ' πληθ. παθ. πρτ. τοῦ ἐκτελέω.
ἐξ-ετετόξευτο, γ' ἐν. παθ. ὑπερσ. τοῦ ἐκτοξεύω.
ἐξ-ετεχνήσομην, ἀόρ. α' τοῦ ἐκτεχνάομαι.
ἐξ-ετηκόμην, παθητ. πρτ. τοῦ ἐκτέμω.
ἐξ-έτης, ες (ἐξ+έτος)· ὁ ἡλικίας ἐξ ἐτῶν.
ἐξ-έτι (ἐκ+έτι), πρόθ. μετὰ γεν.· ἀκόμη καὶ μέχρι τῶρα, ἔκτοτε μέχρι καὶ τοῦ νῦν.
ἐξ-έτισα, ἀόρ. α' τοῦ ἐκτίκτω.
ἐξ-ετόξευσα, ἀόρ. α' τοῦ ἐκτοξεύω.
ἐξ-ετραπόμην, μέσ. ἀόρ. β' τοῦ ἐκτρέπω.
ἐξ-ετρεψα, ἀόρ. α' τοῦ ἐκτρέπω.
ἐξ-ετρίψα, ἀόρ. α' τοῦ ἐκτριβῶ.

ἐξ-έτρωσα, ἀόρ. α' τοῦ ἐκτετρόσω.
ἐξ-ευλάβομαι, ἀποθ.· προφυλάσσομαι μετὰ πάσης προσοχῆς ἀπὸ τίνος.
ἐξ-ευμάρίζω (ἐκ+εὐμαρής)· καθίστῶ τι εὐκολον, ἐλαφρύνω, ἀνακουφίζω.— II μέσον, ἐτοιμάζω, προπαρασκευάζω, λατ. expedire.
ἐξ-εὔρεσις, -εως, ἡ (ἐξευρίσκω)· ἀναζητήσις || ἀνεύρεσις, ἐξεύρεσις || ἐφεύρεσις, ἐπίνοησις.
ἐξ-εὔρημα, -ατος, τό τὸ (ἐξ)ευρημένον, ἐπίνοησις, τέχνησση, μηχανήμα. Ἐκ τοῦ
ἐξ-ευρίσκω, μελ. -ευσήσω, ἀόρ. β' -εὔρον· ἀνευρίσκω, ἀνακαλύπτω || ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ. 2) ἀναζητῶ. 3) ἀνευρίσκω, κερδίζω, κτῶμαι, ἐξσφαλίζω.
ἐξ-ευτρεπίζω· ἐπιτετ. ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ εὐτρεπίζω.
ἐξ-εὐχομαι, ἀποθ.· καυχῶμαι μεγαλοφώνως, διακηρύσσω.— II εὐχομαι, παρακαλῶ θεομῶς, νά γίνῃ τι.
ἐξ-εφαάνθη, ἐπικ. ἀντὶ ἐξεφάνθη· παθ. ἀόρ. α' τοῦ ἐκφαίνω.
ἐξ-εφάνην, παθ. ἀόρ. β' τοῦ ἐκφαίνω.
ἐξ-εφθαρμένως, μετχ. παθητ. πρκ. τοῦ ἐκφθεῖρω.
ἐξ-εφθίνται, γ' πληθ. παθητ. πρκ. τοῦ ἐκφθίνω.
ἐξ-εφθίτο, γ' ἐν. παθητ. ὑπερσ. τοῦ ἐκφθίνω.
ἐξ-εφ-ίημι, κατὰ τὸ πλείστον ἐν χρήσει ὡς μέσον ἐξεφίεμαι· ἐντέλλομαι, διατάσσω, παρορμῶ, προσκαλῶ.
ἐξ-εφύγον, ἀόρ. β' τοῦ ἐκφεύγω.
ἐξ-εφύω, ἐξ-εφύω, ἀόρ. α καὶ β' τοῦ ἐκφύω.
ἐξ-έχεα, ἐπ. ἐξέχευα, ἀόρ. α' τοῦ ἐκχέω.
ἐξ-εχορευσάμην, μέσ. ἀορ. α' τοῦ ἐκχορεύω.
ἐξ-έχρησα, ἀόρ. α' τοῦ ἐκχράω.
ἐξ-εχρῶθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ ἐκχέω·
ἐξ-έχω, μέλ. -έξω, ἀντ.· προβάλλω πρὸς τὰ ἔξω, προεξέχω ἐκ τίνος || ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἀναφαίνομαι, ἀνατέλλω, ἐμφανίζομαι.
ἐξ-έχωσα, ἀόρ. α' τοῦ ἐκχώννυμι.
ἐξ-έψυξα, ἀόρ. α' τοῦ ἐκψύχω.
ἐξ-έψω, μελ. -εψήσω· βρ. ἄω τὸ ἐντελῶς.
ἐξ-ἠβος, ον (ἐκ+ἠβη)· ὁ ὑπερβάς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν (ὁ ἐξελθὼν ἐξ αὐτῆς).
ἐξ-ἠγαγον, ἀόρ. β' τοῦ ἐξάγω.
ἐξ-ἠγγεῖλα, ἐξ-ἠγγέλαθην, ἄνεργ. καὶ παθητ. ἀόρ. α' τοῦ ἐξαγγέλλω.
ἐξ-ἠγέομαι, μελ. -ἠγήσομαι, πρκ. -ἠγήμαι, ἀποθετ.· εἶμαι ἀρχηγός τίνος (μετὰ γεν. πρσ.ι. 2) μετ' αἰτ. πρσ.ι. διευθύνω, διοικῶ.— II προηγοῦμαι, προπορεύομαι, δεικνύω τὴν ὁδὸν εἰς τινα· 2) ἐξηγοῦμαι· εἶμι=δεικνύω εἰς τινα τὴν ὁδὸν πρὸς τι (πρόγμω) || καὶ οὗτω, ὀδηγῶ, ποδηγετῶ || ὡς. ὁ δάσκαλος || διατάσσω, διοικῶ.— III ες τὸ λατ. praeire verbis, ὑπαγορεύω ὠρισμένον τύπον λέξεων.— ἐρμηνηνῶς, διερμηνηνῶς.— VI διηγοῦμαι ἐν ἐκτάσει (λεπτομερῶς), ἀφηγοῦμαι, περιγράφω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ
ἐξ-ἠγητής, -οῦ, ὁ ὀδηγός, διευθυντής, σύμβουλος || γεν., ὁ σχεδιάζων ἐπινοῶν.— II ὁ ἐρμηνηνῆς (χρησῶν ἢ οἰζοθήποτε φύσεως ἱερῶν τελεσῶν), λατ.ν. interpres religionum.
ἐξ-ἠγρόμην, μέσ. ἀορ. β' τοῦ ἐξ-εγείρω.
ἐξ-ἠκασμαι, παθητ. πρκ. τοῦ ἐξεικμάζω.
ἐξ-ἠκοντα, οἰ, αἰ, τὰ, ἀκλ. (ἔξ)· ἐξήκοντα, ἐξήντα (λατ. sexaginta).
ἐξήκοντα-έτης, ες (ἐξήκοντα+έτος)· ἡλικίας ἐξήκοντα ἐτῶν.
ἐξήκοντάκις, ποιητ. -άκις (ἐξήκοντα), ἐπὶρ.· ἐξήκοντα φορές.
ἐξήκοντα-τάλαντις, ἡ (ἐξήκοντα+τάλαντον)· τὰς ἐξ ἑκατῶν συνεισφερόντων ὀμῶ τὸ ποσὸν τῶν 60 ταλάντων || τὸ ποσὸν τῶν 60 ταλάντων.
ἐξ-ἠκόντισσα, ἀόρ. α' τοῦ ἐξακοντίζω.
ἐξ-ἠκοστός, ἡ, ὄν (ἐξήκοντα)· ὡς καὶ νῦν, λατ. sexagesimus.
ἐξ-ἠκω, μέλ. -ἠξω· ἔχω φθάσει μέχρι σημείου τινός.— ἐπὶ χρόνου, ἔχω λήξει, ἔχω ἐξαντληθῆ.— ἐπὶ προσηγεῖται, ὀνειρώω κλπ., ἐκπληροῦμαι, ἐπαληθεύω.
ἐξ-ἠλάσα, ἐπικ. ἐξήλασσα, ἀόρ. α' τοῦ ἐξελαύνω.
ἐξ-ἠλάτος, ον (ἐξελαύνω)· ὁ σφυρηλατημένος (ἐπὶ μετὰλλων).
ἐξ-ἠλέγχθην, παθητ. ἀόρ. α' τοῦ ἐξελέγγω.— ἐξ-ἠλεγκτο, γ' ἐν. ὑπερσ. τοῦ αὐτοῦ βῆμι.

ΕΞ-ΗΛΕΙΨΑ, άόρ. α' του *εξ-αλείψω*.
ΕΞ-ΗΛΘΟΝ, άόρ. β' του *εξέρχομαι*.
ΕΞ-ΗΛΙΩΩ, μελ. -άσω (*εξ+ήλιος*)· εκδέτω τι(νά) εις τόν ήλιον || κρεμώ τι(να) εις τόν ήλιον (εις ανοικτόν χώρον).
ΕΞ-ΗΛΛΑΞΑ, άόρ. α' του *εξαλλάσσω*· **ΕΞΗΛΛΑΓΜΑΙ**, παθητ. πρκ. του *εξαλλάσσω*.
ΕΞ-ΗΜΟΥΣΙ, -εως, ή (*εξήλυθον*)· άόρ. β' του *εξέρχομαι*· Εξοδος, Εκθροισις, διεξοδος.
ΕΞ-ΗΜΩΡ, επίρ. (*εξ+ήμαρ*)· δι' Εξ ήμέρας, επί Εξ ήμερας.
ΕΞ-ΗΜΑΡΤΟΝ, **ΕΞ-ΗΜΑΡΤΗΚΑ**, άόρ. β' και πρκ. του *εξ-αμαρτάνω*.
ΕΞ-ΗΜΘΛΩΚΑ, πρκ. του *εξαμβλόω*.
ΕΞ-ΗΜΕΙΨΑ, άόρ. α' του *εξαμειβώ*.
ΕΞ-ΗΜΕΡΩ, μελ. -άσω· τιθασεύω, εξημερώνω || μτρφ. εκπολιτίζω, εξανδρωπίζω, τινά.
ΕΞ-ΗΜΗΜΕΝΟΣ, μτχ. παθητ. πρκ. του *εξ-αμάω*.
ΕΞ-ΗΜΙΛΛΟΣΑΜΗΝ, -ήσθην, μέσ. και παθ. άόρ. α' του *εξαμιλλάομαι*.
ΕΞ-ΗΜΟΙΒΟΣ, όν (*εξαμειβώ*)· ό τελείως ήλλαγμένος || *εξήμοιβά εΐματα* = ένδύματα φορούμενα έν-αλλάξ.
ΕΞ-ΗΝΘΛΗΜΑΙ, παθ. πρκ. του *εξεμπολάω* (βλ. λ.).
ΕΞ-ΗΝΘΡΑΠΟΔΙΣΘΗΝ, -ισμαι, παθητ. άόρ. α' και πρκ. του *εξανδραποδίζω*.
ΕΞ-ΗΝΘΡΩΜΑΙ, παθητ. πρκ. του *εξανθρόομαι*.
ΕΞ-ΗΝΕΥΚΑ, **ΕΞ-ΗΝΕΥΚΟΝ**, άόρ. α' και β' του *εκ-φύρω*.
ΕΞ-ΗΝ-ΕΙΧΘΗΝ, **ΕΞ-ΗΝ-ΕΣΘΗΝ**, μέσ. πρκ. και άόρ. β' (μετά διπλ. αήξ·α.) του *εξ-αν-έχω*.
ΕΞ-ΗΝΕΜΩΣΑ, -ώθην, ενεργ. και παθητ. άόρ. α' του *εξανεμώω*.
ΕΞ-ΗΝΘΗΚΑ, -ησα, πρκ. και άόρ. α' του *εξανθόω*.
ΕΞ-ΗΝΤΛΗΚΑ, -ησα, πρκ. και άόρ. α' του *εξ-αντλέω*.
ΕΞ-ΗΝΥΣΑ, άόρ. α' του *εξανύσω* ή *εξανύω*.
ΕΞ-ΗΨΑ, άττ. άόρ. α' του *εξαΐσω*, *εξάσω*.
ΕΞ-ΗΠΑΤΗΚΑ, -ησα, πρκ. και άόρ. α' του *εξαπατάω*.
ΕΞ-ΗΠΑΦΟΝ, άόρ. β' του *εξ-απαφίσκω*.
ΕΞ-ΗΠΕΡΟΠΕΥΩ, μελ. -σω· εξαπατώ, δολιεύομαι.
ΕΞ-ΗΡΑ, άόρ. α' του *εξαίρω*.
ΕΞΗΡΑΜΜΑΙ, παθητ. πρκ. του *ξηραίνω*.
ΕΞΗΡΑΝΘΗΝ, παθητ. άόρ. α' του *ξηραίνω*.
ΕΞ-ΗΡΑΞΑ, άος· α' του *εξ-αράσσω*.
ΕΞ-ΗΡΑΥΤΟ, γ' έν. μέσ. άόρ. α' του *εξαίρω*.
ΕΞ-ΗΡΕΤΜΟΣ, όν (*εξ+ερετμόν*)· ό έχων Εξ κώπας.
ΕΞ-ΗΡΚΟΝ, πρκ. του *εξαρκέω*.
ΕΞ-ΗΡΡΑΞΑ, ή -ασα, άόρ. α' του *εξαρπάζω*.
ΕΞ-ΗΡΤΗΜΑΙ, παθ. πρκ. του *εξαρτάω*.
ΕΞ-ΗΡΤΙΣΜΑΙ, παθητ. πρκ. του *εξαρτίσω*.
ΕΞ-ΗΡΧΕΤΟ, γ' έν. μέσ. πρκ. του *εξάρχω*.
ΕΞ-ΗΡΩΣΗ, άόρ. α' του *εξερωσέω*.
ΕΞ-ΗΡΩΚΗΣΑ, άόρ. α' του *εξασκέω*· **ΕΞΗΣΚΗΜΑΙ**, παθ. πρκ. του *εξασκέω*.
ΕΞΗΣ, έπ. **ΕΞΕΙΗΣ**, επίρ. (*Εχω, Εξω*)· ό εις μετά τόν άλλον, κατά σειράν, κατά τάξιν || ώς. επί χρόνου, μετά ταύτα, κατόπιν, έπειτα.— || μετά γεν., έγγύς τινος, πλησίον τινός.
*Έτυμ· όμηρ. άττ. *εξής* κυρ. είναι γεν. ούσ. **Εξα* διατηρούσα τόν άρχαίον τονισμόν (πρβλ. *μία, μιᾶς*), πρβλ. δωρ. αйт. *εξαν* (έν επιγρ.).— Όμηρ. *εξείης* (κυρ. είναι θηλ. όνομ. του *εξείως*, επίθ. εκ του ούσ. *εξίς*) πρβλ. ούδ. πληθ. *εξεΐα* (= τὰ *εξής* καθ' Ήσυχ.), εκ του *εχεσθαί τινος*.— Άττ. *εφ-εξής*, ιων. *επ-εξής* (πρβλ. Δελφ. *επεχεΐ* επίρ.: *εξ τόν επεχέξ ένιαυτόν - τὰ επεχέξ ήμέρα έν επιγρ.*) βλ. και *επισχερω, έν-σχερω*.
ΕΞ-ΗΤΑΣΑ, δωρ. **ΕΞ-ΗΤΑΞΑ**, άόρ. α' του *εξετάζω*.
ΕΞ-ΗΤΗΣΑ, άόρ. α' του *εξ-αιτέω*.
ΕΞ-ΗΥΗΝΑ, άόρ. α' του *εξ-αναίνω*.
ΕΞ-ΗΥΧΗΣΑ, -ηύχουν· άόρ. α' και πρκ. του *εξανυέω*, *εξ-ηψύσα*, έπ. *εξήφουσα*, άόρ. α' του *εξαφύσσω*.
ΕΞ-ΗΧΕΩ, μελ. -ήσω· εκπέμπω ήχον, ήχώ, άντη-χώ, όπηχώ || δημοσιεύω.
ΕΞ-ΗΨΑ, **ΕΞ-ΗΨΘΗΝ**, ενεργ. και παθ. άόρ. α' του *εξάπτω*.

ΕΞ-ΙΒΟΜΑΙ, μελ. -ίβσομαι, ιων. -ιήσομαι, άποθ. *ιώμαι*, θεραπεύω, τινά έντελώς.— παρέχω πλήρη ίκανοποίησιν (άποζημιώσιν) διά τι.
ΕΞ-ΙΒΕΙΝ, άπρφ. του *εξείδω*.
ΕΞ-ΙΒΙΘΟΜΑΙ, άποθ. (*εξ + ίδιος*)· κάμνω τι ιδικών μου, σίκειοποιούμαι, σφετερίζομαι.
ΕΞ-ΙΒΙΩ, μελ. -ίωω· ίδρώνω, άφιδρώνω.
ΕΞ-ΙΒΡΥΩ, μελ. -ύσω· θάλλω τινά νά καθίσθ εις άναπαυτικήν θέσιν.— Μέσον, έγκαθιστώ έμαυτόν.
ΕΞ-ΙΕΝΑΙ, άπρφ. του *εξείμι* (λατ. *exibo*)· ένθ *εξ-τένα* είναι άπρφ. του *εξ-ιήμι*.
ΕΞ-ΙΗΜΙ, μελ. -ήσω· εξαποστέλλω, εκπέμπω || έν τφ άπρφ. έπ. άορ. β' *εξέμεν* άντί *εξείναι* || επί Ισίου ή σχολίου, χαλαρώνω, «ξετενώνω» || εκστομίζω || άπο-ετώ τι από τινος || άμτθ. εκβάλλω.— Μέσον, άποβάλ-λω τι άπ' έμαυτού, άπαλλάσσομαι τινος. 2) άπο-πέμνω, εκδιώκω από κοντά μου, διαχειρνύω, χωρίζω (έντ συζύγου).
ΕΞ-ΙΘΥΝΩ· καθιστώ ή έντελώς εούθ, ισιάζω.
ΕΞ-ΙΚΕΤΕΥΩ, μελ. -σω· ίκετεύω θερμώς.
ΕΞ-ΙΚΕΘΟΜΑΙ, μελ. -ίξομαι· άόρ. β' *εξόμην*, άποθ.· φθάνω εις τι μέρος. 2) φθάνω τι, έπιτυχάνω τι || είμαι έπαρκής (ίκανός) διά τι. 3) συμπληρώ, εκτε-λώ, τι διαπράττω τι.
ΕΞ-ΙΚΩ, μελ. -ξω, ποιητ. άντί *εξήκω*.
ΕΞ-ΙΛΑΣΚΟΜΑΙ, μελ. -ιλάσσομαι, άποθ.· καταπρα-ύω πλήρως, εξιλεώ, εξευμενίζω.
ΕΞ-ΙΛΛΩ (και *εξείλω*)· αναλύω, «ξεμερδεύω».— || κρατώ τι(να) μακράν τινος κωλύω τινά από τινος.
ΕΞ-ΙΜΕΝΑΙ, άντί *εξ-είναι*, άπρφ. του *εξείμι* (= *exibo*).
ΕΞ-ΙΠΩ, μελ. -άσω· εκδιθίω διά πίεσεως, εκπιέ-ζω, πιέζω ισχυρώς.
ΕΞ-ΙΠΤΑΜΑΙ, μτρφ. τύπος του *εμπέτομαι*.
ΕΞΙΣ, -εως, ή (*Εξω* μέλ. του *Εχω*)· τό έχειν ή κατ-έχειν τι(νά) έν τινι καταστάσει (ώς μετθ.) || 2) ώς άμτθ., τό ευρίσκεισθαι έν τινι καταστάσει || διαρκής κατάστασις ή συνήθεια (σώματος ή πνεύματος).
ΕΞ-ΙΣΗΣ, επίρ. άντί *εξ ίσης* (ένν. *μοίρας*)· Εξ Ίσου· ώς.
ΕΞ-ΙΣΟΥ, επίρ. άντί *εξ ίσου* (ένν. *μέτρον*).
ΕΞ-ΙΣΩ, μελ. -άσω· καθιστώ τι(να) Ίσον πρός τι(να) ή όμοιον, εξισώνω (λατ. *aequare*)— Μέσον, καθιστώ έμαυτόν Ίσον, εξισώνομαι.— Παθητ., είμαι ή γίνομαι Ίσος, Ι-όπαλος. 2) καθιστώ τι έπίπεδον, τό ίσοπεδώνω.— || άμτθ. είμαι Ίσος ή όμοιος.
ΕΞ-ΙΣΤΗΜΙ, μελ. *επιστήσω*, άόρ. α' *εξέστησα* (μετά μτρφ. ένν. έν τούτς χρόνοις τούτοις) τοποθετώ (στήνω) τι(νά) έξω τής οικείας θέσεως, μεταβάλλω, άλλοιω||*εξίστημί τινα φρενών*=κάμνω τινά νά γίνη έξω φρενών (νά παραφρονήσθ) || *όθεν και τό άπλοών εξίστημί τινα*=τόν κάμνω νά χόση τά λογικά του, τόν διαταράσσω || ώς. εκπλήττω, θασκαίνω, μαγεύω.— || παθητ. μετά ενεργ. άορ. β' *εξέστην*, πρκ. *εξέστηκα*, ύπερσ. *εξέστημειν*· Ίσταμαι (οτέκω, μένω, είμαι) κατά μέρος || Ίσταμαι μακράν τινος, άποσύρομαι εκ τής όδοϋ || κάμνω τόπον διά τινα, ύποχωρώ διά τινα || ώς μετ' αйт. άποδειλῶ, προφυλάσσομαι από τι(να), άποφεύγω.— || μετά γεν. πρᾶγμ., άποσύρομαι από τι, άπομακρύνομαι εκ τινος || άποστεροϋμαι τινος || *εξέστην πα-τροδς*=έχασα τόν πατέρα μου. 2) *φρενών εξίστηκα* (άπρφ. πρκ.)=έχω χόσει τᾶς αλοθῆσεις μου || *άπολ.*, γίνομαι έξω φρενών, παραφρονῶ, είμαι κατάπληκ-τος. 3) γενικώς, άποσύρομαι, παραιτούμαι (των ασχολιῶν μου) || ώς. μεταβάλλω τήν γνώμην μου.
ΕΞ-ΙΣΤΟΡΕΩ, μελ. -ήσω· εξερευνῶ, άνακρίνω, ζη-τώ νά μάθω περί τινος.
ΕΞ-ΙΣΧΥΩ, μελ. -ύσω· είμαι πολύ ίκανός, έχω με-γάλην ίσχύν.
ΕΞ-ΙΣΧΩ=*εξέχω*· μετθ. εκτείνω, εκβάλλω || άμτθ., εξέχω, προέχω.
ΕΞ-ΙΣΩΤΕΟΝ, ρήματ. επίθ. του *εξισώω*· πρέπει νά καταστήθ τῆς τι Ίσον, πρέπει νά εξισωθῆ.
ΕΞ-ΙΤΗΛΟΣ, όν (*εξ-τένα*)· ό εξαφανιζόμενος, μα-ραινόμενος, ξεθεσμενίζω || έθεσμενός, εξηλειμμέ-νος || λησμονημένος, έπιλήσμων.
ΕΞ-ΙΤΗΤΕΟΝ, ρήμ. επίθ. του *εξτένα*· πρέπει νά εξέλθῃ τῆς, νά άπέλθῃ.

ἔξ-ἰτός, ἡ, ὄν, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ *ἔξτείναι*: ὁ δυνάμενος νά ἐξέλθῃ: *τοῖς οὐκ ἐξίτον ἔστιν* = διά τούς ὁποίους δέν ὑπάρχει ἔξοδος, οἵτινες δέν εἶναι δυνατόν νά ἐξέλθουν.

ἔξ-ιχνεύω, μελ. -*σω*· ἀνιχνεύω, κατασκοπεύω.

ἔξ-ιγνο-σκοπέω, μελ. -*ῆσω*· ἀναζητῶ ἀκολουθῶν τά ἴχνη τινός.

ἔξ-μέδιμνος, ὄν χωρῶν ἔξ μεδίωνους.

ἔξ-ογκῶ, μελ. -*ῶσω*· κόμνω τι ὀγκώδες, φουσκῶνω, ἔξογκῶνω: *μητέρα τάφω ἔξογκῶ* = τιμῶ τήν μητέρα ἐγειρῶν τάφον.— Παθητ., ἔξογκοῦμαι, ἔξογκώνομαι, φουσκώνομαι.— *μτφρ.* ἐπαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι, κομπάζω || ἀπολ. ὀγκοῦμαι, φουσκῶνω, ὑψώνομαι. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἔξ-όγκωμα, -ατος, τό πῦν τὸ ἔξογκοῦμενον, πᾶν τὸ ἀνυψωδὲν || ἀνάχωμα, ὕψωμα, σωρός, τύμβος.

ἔξ-οδάω, μελ. -*ῆσω* (*ἔξοδος* IV)· πωλῶ, ἔξοδεύω.

ἔξ-οδία, ἡ (*ἔξοδος*)· ἔξοδος, ἔξορμησις, ἔκτρατεία.

ἔξ-όδιος, ὄν (*ἔξοδος* III)· ὁ ἀνέκων εἰς ἔξοδον || ὁ ἀνήκων εἰς τήν ἔξοδον (*αμέλος δ' ἐξιόντες ἦδον*) δρόματός τινος.— || ὡς ὄς. τὸ *ἔξόδιον* (ἐνν. μέλος) = τὸ τέλος τοῦ δρόματος. *Ἐν Ρώμῃ *ἔξόδια* (*exodia*) ἦσαν κωμικαὶ παραστάσεις, παρῳδίαί, παιζόμεναι ἐπιταῖα ἀπὸ τραγωδίας, ἡ καὶ παρῳδίαί ἐπὶ σημείων τῆς ὑποθέσεως τῆς προηγηθείσης τραγωδίας, ὅπως μερικοὶ μτγν. *ἐπιλογοί*.

ἔξ-οδοι-πορέω, μελ. -*ῆσω*· ἐξέρχομαι ἐκ τινος μέρους.

ἔξ-οδος, ἡ, τὸ ἐξέρχεσθαι (ἀντίθ. τῆ *εἰσοδος*).

2) στρατιωτικῆ ἔξοδος (ἐξορμησις, ἔκτρατεία) || ἔφοδος, ἐπίδοσις. 3) ἐπίσημος πομπή.— || μέλος, δι' οὗ ἐξέρχεται τις, ἔξοδος (λατ. *exitus*).— || ὡς καὶ τὸ λατ. *exilus*, τέρμα, τέλος, πέρας || τὸ τέρμα τῆς ζωῆς, θάνατος. 2) τὸ τέλος τῆς τραγωδίας. 3) μουσικὸν μέλος παιζόμενον κατὰ τὴν ἔξοδόν τινος.— IV τὰ ἔξοδα, δαπάνη, πληρωμὴ, καταβολὴ χρημάτων, θθεν καὶ τὸ β. *ἔξοδάω* (β βλ.).

ἔξ-οδυνάω, μελ. -*ῆσω*· προξενῶ ὑπερβολικῆν λύπην.

ἔξ-όζω, μελ. -*ορῆσω*· ἐκπέμπω ὀριμεῖαν κακοσύνην, ὄζω ὀριμεύω.

ἔξ-οἶδα, πρκ. (ἀνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει, ἀλλὰ μετὰ σημασ. ἐνεστ.), ἀττ. ὑπερο. *ἔξῆθη* (*ἐκ+οἶδα*)· γνωρίζω καλῶς, ἐντελῶς καλῶ πρβλ. *ἔξεῖδον*.

ἔξ-οἶδέω, μελ. -*ῆσω*· πρκ. -*ώθηκα*· πρῆσκομαι, φουσκῶνω || *μτφρ.* εἶμαι «κουτοπερηφάνος».

ἔξ-οικέω, μελ. -*ῆσω*· μετοικῶ (ἀλλάζω οἶπι), μεταναστεύω.— || παθητ., εἶμαι πυκνοκατῳκημένος, κατοικοῦμαι πυκνῶς.— *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἔξ-οικησίμος, ὄν κατοικησίμος, κατοικοῦμενος.

ἔξ-οικίζω, μελ. -*λω*, ἀττ. -*τώ*· ἄορ. α' -*ώκισα*· ἐκβάλλω τινά ἐκ τῆς οἰκίας του, ἐξωδῶ, ἐκβάλλω, ἐκδιώκω.— Παθητ. ἀπέρχομαι ἐκ τῆς πατρίδος, μετακινῶμαι, μεταναστεύω || καταλείπω κατοικίαν.— || ἔκκενῶ τόπον τινά ἐκ τῶν κατοίκων του, ἐρπμῶνω, κενώνω.

ἔξ-οικο-δομέω, μελ. -*ῆσω*· οἰκοδομῶ ἐντελῶς, κτίζω (ἰδούω) ἐκ θεμελίων, ἀποτελειώνω οἰκοδομην τίνα.

ἔξ-οιμῶζω, μελ. -*οιμῶζομαι*· οἰμῶζω (θρηνῶ) μεγαλοφώνως.

ἔξ-οινόομαι, πρκ. *ἔξῳνομαι*· εἶμαι ὀλως διόλου μεδυσμένος («σκίνα στὸ μεθύσι»).

ἔξ-οιστράω, ἡ -*έω*, μελ. -*ῆσω*· κάμνω τινά νά μαίνεται, τόν ἀποτρελλαινῶ.

ἔξ-οἶσω, μελ. τοῦ *ἐκπέρω*, ὁ μέσ. μελ. *ἔξοἶσομαι* ἀπαντᾷ καὶ ἐν παθ. ἐνν.

ἔξ-οιχνέω, μελ. -*ῆσω*· ἐξέρχομαι· εἶολ. γ' πλθθ. *ἔξοιχνεῖαι*.

ἔξ-οίχομαι, ἀποθ. ἔχω ἀπέλθει.

ἔξ-οκέλλω, ἄορ. α' *ἔξ-ώκειλα*· *μτβτ.* ὠδῶ τι ἔξω ἀπὸ τήν θάλασσαν (πρὸς τήν ξηράν) || οὖρω τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν || ἀμτθ. ἐπὶ πλοίου, πίπτω ἔξω, εἰς τήν ξηράν (ἀπέπτω ἔξω).— || *μτφρ.* ἀποπλῶναι τίνα, τόν κάμνω ἐνὰ πείσῃ ἔξω, νά σπῶσῃ τὰ μούτρα του).— Παθητ., *δεῦρο ἐξοκέλλεται* = τὸ πρῶγμα

φέρεται εἰς αὐτὴν τήν κατάστασιν, οὕτως ἀποβαίνει.

ἔξ-ολέσαι, ἀπρφ. ἄορ α' τοῦ *ἐξόλλυμι*.

ἔξ-ολισθάνω, μελ. -*ολισθῆσω*· ἄορ. β' -*ώλισθον*, (ἐν τῆ δοκίμῃ ἀττ. *λόγφ οὐδέποτε -αίνω*)· γλιστρῶ, «εγλιστρῶ», πίπτω ὀπὸ τήν θέσιν ἐν ἡ εὐρίσκομαι.— || μετ' αἰτ. διαφεύγω τι(νὸ), ἐξεφεύγω».

ἔξ-όλλυμι κατ' -*ύω*· μελ. -*ολέσω*, ἀττ. -*ολῶ*· ἄορ. α' *ἔξ ὄλεσα*· καταστρέφω ἐντελῶς, ἔξολοθρεύω.— || μέσον μετὰ πρκ. β' *ἔξ-όλωλα* = καταστρέφομαι ἐντελῶς, χάνομαι.

ἔξ-ολοθρεύω, μελ. -*σω*· καταστρέφω ἐντελῶς.

ἔξ-ολολύζω, μελ. -*ξω*· ὀλολύζω μεγαλοφώνως, θρηνηλογῶ.

ἔξομαι, μέσ. μελ. τοῦ *ἔχω*.

ἔξ-ομήρευσις, -εως, ἡ· ἀπαίτησις περὶ παραδόσεως ὀμήρων || τὸ ἐξασφαλίζειν τήν πίστιν τῶν ἄλλων διὰ τῆς κρατήσεως ὀμήρων. *Ἐκ τοῦ

ἔξ-ομηρεύω, μελ. -*σω*· δεσμεύω, ἐξαναγκάζω, τινά λαμβάνων ὀμήρους || ἐξασφαλίζομαι κρατῶν ὀμήρους.— Μέσον, λαμβάνω ὡς ὀμήρους.

ἔξ-ομιλέω, μελ. -*ῆσω*· συναναστρέφομαι, συνεταιρίζομαι, ἔρχομαι εἰς ἐπιμειξίαν μετὰ τινος.— || μέσον, εἶμαι, εὐρίσκομαι, μακράν τῶν φίλων μου, εἶμαι μεμονωμένος. *Ἐκ τοῦ

ἔξ-ομίλος, ὄν ὁ μακράν πάσης ἐπικοινωνίας μετ' ἄλλων || ξένος, ἀλλότριος.

ἔξ-ομμάτω, μελ. -*ῶσω* (*ἐκ+ὄμμα*)· δίδω, παρέχω, ὄψιν (θεῶν) πρὸς τι, ἀνοίγω τούς ὀφθαλμούς τινος, τόν κάμνω νά θλέπῃ.— Παθητ. ἀνακτῶ τὸ φῶς μου, ἀναθλέπω. 2) *μτφρ.* καθιστῶ τι σαφές ἢ φανερόν.— || ὡς. στερῶ τίνα τῶν ὀμμάτων του, τόν τυφλώνω.

ἔξ-ὀμνύμαι, μελ. -ομοῦμαι· ἄορ. α' -*ωμοσάμην*· ἄρνοῦμαι τι ἐνδράκω.— || ἀποποιῶμαι (ἄρνοῦμαι νά δεχθῶ) προσφερόμενον ἄξιωμα, ἰσχυρίζομενος μετ' ὀρκου, ὅτι δέν ἔχω τὰ μέσα, ἡ ὅτι ἡ ὑγεία μου δέν μου ἐπιτρέπει νά ἀναλάβω τούτο.

ἔξ-ομοῖός, μελ. -ῶσω· καθιστῶ τι ἐντελῶς ὁμοιον.— Παθητ. γίνομαι ἢ εἶμαι ὁμοιος.

ἔξ-ομο-λογέω, μελ. -*ῆσω*, καὶ ὡς ἀποθ. *ἔξομολογέομαι*, μελ. -*ῆσομαι*· ὀμολογῶ πλήρως, παραδέχομαι. 2) συμφωνῶ, ὑπόσχομαι.— || κάμνω πλήρη ὀμολογίαν διὰ τι || ἐπαίνῶ, ἐγκωμιάζω || εὐορτάζω, ἀναπέμπω εὐχαριστίας.

ἔξ-ομόρηνυμι, μελ. -*ομῶρξω*· σπογγίζω ἀπὸ τινος.— || μέσον, σπογγίζω ἀπ' ἐμουτοῦ, καθαρίζω ἐμ-αυτὸν || ἐνεσθεν, μεταδίδω εἰς τίνα ἄλλον, ἀποτυπῶ εἰς τι || ἀποπλῶνω, ἀποκαθαίρω, ἵαομα τι.

ἔξόν, μτγ. τοῦ ἄπροσ. *ἔξεσι*.

ἔξ-ονεῖδίζω, μελ. -*λω*, ἀττ. *ῶ*· ὀνειδίζω πικρῶς.

ἔξ-ονομάζω, μελ. -*σω*· ὀνομάζω, ἀναφέρω (ἐκστομίζω) μεγαλοφώνως, ἀγγέλλω.

ἔξ-ονομαίνω, ἄορ. α' -*ονόμηνα* (*ἐκ+ὄνομα*)· λέγω τὸ δυνάμ τινος, καλῶ τίνα (ὀμιλῶ περὶ τινος) ὀνομαστικῶς.

ἔξ-ονομα-κλήδην, ἐπίρ. ὀνομαστικῶς, τὸ καλεῖν τίνα ὀνομαστί.

ἔξ-ὀπισθεν, ποιητ. -*θε*, ἐπίρ. πρὸς τὰ ὀπίσω, ὀπισθεν.— || πρῶθ. μετὰ γεν., ὀπισθεν τινος, ἔπειτα ἀπὸ τίνα, μετὰ τίνα.

ἔξ-ὀπίσω (*ἐκ+ὀπίσω*)· ἐπίρ. ἐπὶ τόπου, πρὸς τὸ ὀπίσω, ὀπίσω πάλιν. 2) πρῶθ. μετὰ γεν., ὀπισθεν τινος, ὀπίσω τινός.— || ἐπίρ. ἐπὶ χρόνου, εἰς τὸ ἐξῆς, τοῦ λοιποῦ, μετὰ ταῦτα.

ἔξ-ὀπλίζω, μελ. -*σω*· ὀπλίζω ἐντελῶς, ἐφοδιάζω.— Παθητ. καὶ μέσ., ὀπλίω ἐμαυτόν, ἐκκίνω ὀπλισμένους. 2) γενικῶς, προπαρασκευάζω, ἔξοπλίζω || μτγ. παθ. πρκ. *ἔξωπλισμένος* = ἔτοιμος κατ' ὄλα, ἐντελῶς παρεσκευασμένος, ἐξωπλισμένος. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἔξ-ὀπλισία, ἡ (*ἔξοπλίξω*)· τὸ ἐξοπλίζεσθαι, τὸ διατελεῖν ἐν ὀπλοῖσι καὶ

ἔξ-ὀπλίσις, -εως, ἡ· τὸ ἐξοπλίζεσθαι, τὸ προσλαμβάνειν ὑπὸ τὰ ὀπλα (τὸ συγκαλεῖν ὑπὸ τὰ ὀπλα).

ἔξ-οπτάω, μελ. -*ῆσω*· «ψῆγω καλῶς» || θερμαίνω ἰσχυρῶς.— *μτφρ.* περικαίω, καψαλίζω || καταναλίσκω (ἐπὶ ἔρωτος π. χ.), λιώνω.

ἐξ-οράω, βλέπω μακρόθεν* πρβλ. *ἐξείδον*.
ἐξ-οργίζω, μελ. *-ίσω*, ἀττ. *-ίζω** παροργίζω, κινώ εἰς ὀργήν, ἐξοργίζω.— Παθητ., εἶμαι μαινόμενος ἐξ ὀργῆς, ἐξοργίζομαι.

ἐξ-ορδιάζω, μελ. *-οσω** ὑψώνω μεγαλοφώνως, βοῶ μεγαλοφώνως.

ἐξ-ορδῶω, μελ. *-ώσω** ὀρδώνω τι, ἀνορδώνω τι, τοποθετῶ τι ὀρδιον.— Παθητ., ἴσταμαι ὀρδιος, ὀρδώνομαι, ἀνορδοῦμαι.— || μτφρ., διορδώνω τι, ἀποκαθιστῶ τι.

ἐξ-ορίζω, μελ. *-ίσω*, ἀττ. *-ίζω** ὀρίζω, ἀ' *ἐξώρῃσα** στέλλω ἔξω τῶν ὀρίων τῆς χώρας, ἐξορίζω || ἐκδῶ τὸν βρέφος.— || *ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίζω πόλιν* = περιπαλύνωμαι ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν (κυρ. καθιστῶ τὴν μίαν πόλιν μετὰ τὴν ἄλλην ὄριον τῆς φυγῆς μου).— || Παθητ. εἶμαι ἐξοριστός || ὡς. διέρχομαι τὰ σύνορα.

ἐξ-ορίνω* ἐξοργίζω, παραξύνω.

ἐξ-ὀριστός, *ον* (*ἐξορίζω*)* ἐξωρισμένος, ὁ ἔξω τῶν ὀρίων.

ἐξ-ορκίζω, μελ. *-ίσω*, ἀττ. *-ίζω** ὀρκίζω, ἐξορκίζω, τινά, δίδω ὄρκον εἰς τινα.— || ἐξορκίζω, τ. ἔ. ἐξορίζω κακὸν τι πνεῦμα («κάνω ξόρκια»). *Ἐξ αὐτῶν τὸ **ἐξ-ορκιστής**, *-οῦ*, ὁ (*ἐξορκίζω*)* ὁ ὀρκίζων.— || ὁ ἐξορκίζων τὰ κακὰ πνεύματα.

ἐξ-ορκος, *ον** ὁ δι' ὄρκου δεσμευμένος.

ἐξ-ορκῶω, μελ. *-ώσω** θάλλω τινά νά ὀρκισθῆ, τὸν δεομεύω δι' ὄρκου (μετ' αἰτ. προσ.) || μετ' αἰτ. προσ. καὶ αἰτ. πρᾶγμ., κἀμνω τινά νά ὀρκισθῆ εἰς τι: *ἐξορκῶ τινά τὸ Στυγῶς ὕδωρ*. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐξ-ὀρκωσις, *-εως*, ἡ (*ἐξορκῶω*)* ἡ δι' ὄρκου δεσμευσις (ὑποχρέωσις).

ἐξ-ορμάω, μελ. *-ήσω** ἀμτβ. ὀρμῶ ἔκ τινος, ἐκκινῶ, ἐξορμῶ || ἐπὶ ἄλγους, ἐκσπῶ.— || μτβτ. ἀποστέλλω, ἐκπέμπω: *ἐξορμῶ τὴν ναῦν* = ἐξαποστέλλω ναῦν εἰς τὸ πέλαιος.— γενικῶς, ἐξεγεῖρω, παρορμῶ.— Παθητ. ἐκκινῶ, ἀναχωρῶ, ἐξορμῶ.

ἐξ-ορμίζω, μελ. *-ίσω*, ἀττ. *-ίζω** φέρω ἔξω τοῦ λιμένος (εἰς τὸ πέλαιος), ἐξάγω ἐκ τοῦ λιμένος || *ἐξορμίζω εἰς πόντον*: ἐξάγω πλοῖον εἰς τὸ πέλαιος (τὸ ἀνοίγω εἰς τὸ πέλαιος).

ἐξ-ορμος, *ον** ὁ πλέων ἔξω τοῦ ὄρμου, τοῦ λιμένος, ὁ ἀποπλέων ἐκ τοῦ λιμένος.

ἐξ-ορούω, μελ. *-οσω** ἐκπηδῶ, ἐξορμῶ.

ἐξ-ορούσσω, ἀττ. *-ττω*, μελ. *-ζω** ὀρούω, ἀ' *ἐξώρουσα** σκάπτω καὶ ἐκβάλλω: *ἐξορούσσω τοὺς ὀφθαλμοὺς* = «βγάζω τὰ μάτια». — || ἀνορούσω ἀπὸ τὴν γῆν, ἀνὰσκαπτῶ.

ἐξ-ορχομαι, μελ. *-ορχήσομαι*, ἀποθ. χορεύω ἐξέρχομαι, χορεύω ἀπομακρύνομαι || ὡς. διέρχομαι διὰ μέσου τινός χορεύων.— || προδίδω (ἀποκαλύπτω) μὲ ἀσυνέτους χειρωνακίας.

ἐξ-όσδω, *δωρ*. ἀντὶ ἐξόσδω.

ἐξ-οσιόω, μελ. *-ώσω** ἀφιερώω, ἀφοσιώνω.

ἐξ-οστράκίζω, μελ. *-ίσω** ἐξορίζω δι' ὀστρακισμοῦ.

*Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐξ-οστρακισμός, *-οῦ** ὁ ἐξορία δι' ὀστρακισμοῦ.

ἐξ-ότε, ἐπὶρ. (*ἐκ+ότε*)* ἔξ οὗ χρόνου, ἀφ' οὔτου.

ἐξ-οτρύνω* παροτρύνω, ἐξεγεῖρω.

ἐξ-ουδενόω, μελ. *-ώσω* = *ἐξουθενέω* (βλ. λ.).

ἐξ-ουθενέω, μελ. *-ήσω* (*ἐκ+οὔθεις*)* ἐκμηδενίζω, ἐξευτελιζῶ || μτφ. παθ. πρκ. τὰ *ἐξουθενημένα* = πράγματα ὅλως διόλου ἀνάξια λόγου.

ἐξούλης δίκη, ἡ* ἀγωγή κατὰ παραμελοῦντος ἢ περιφρονοῦντος ἀποφάσεις δικαστηρίων. Δέν ἀπαντᾷ ἡ ὄνομ. *ἐξούλη*.

*Ἔτυμ.: *ἐξούλη* (< *ἐξ+Φολ-να*, πρβλ. *γόλαμος* (τ. ἔ. *Φολ-αμος*)=διωγμός (Ἡσυχ.) *οὔλαμος*. *Ἐκ βίβ. *Φελ* (=πέζω), δλ. δημρ. *εἴλω*.

ἐξ-ουσία, ἡ (*ἐξέουσι*)* ἡ δύναμις ἢ τὸ δικαίωμα (ἢ ἐξουσία) τοῦ πράττειν τι.— ἀπολ. δύναμις, ἐξουσία. 2) ἀρχή, ἀξίωμα || τὸ σύνολον τῶν ἀρχόντων, οἱ ἄρχαι.— || πόρος ζωῆς, περιουσία, τὰ μέσα τοῦ ζῆν. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐξ-ουσιασῶ, μελ. *-οσω** ἔχω ἢ ἐξασκῶ ἐξουσίαν ἐπὶ τινος.— Παθητ. ἐξουσιαζομαι, ἐξουσία ἐξασκεται ἐπ' ἐμοῦ.

ἐξ-οφέλλω* αὐξάνω τι καθ' ὑπερβολήν.

ἐξ-ὀφθαλμος, *ον** ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς προεξέχοντας.

ἐξ-οχή, ἡ (*ἐξέχω*)* πᾶν τὸ προεξέχον, προεξοχή || μτφρ. ὑπεροχή, ἐξοχότης || *οἱ κατ' ἐξοχή* = οἱ ἐξέχοντες, οἱ ἐπισημώτατοι ἄνδρες.

ἐξ-οχος, *ον* (*ἐξέχω*)* ὁ ἐξέχων, προεξέχων || μτφρ. ὁ ὑπερέχων, λαμπρός, ὑπέροχος, ἐξοχος || μετὰ γεν. *ἐξοχος Ἀργείων* = ὑπέροχος (λαμπρός) μετὰ τῶν Ἀργείων || οἰδ. ἐπιθ. *ἐξοχον καὶ ἐξοχα* = ὑπερόχως || μετὰ γεν. *ἐξοχα πάντων* = ὑπὲρ πάντας, ὑπεράνω ὅλων.

ἐξ-υβρίζω, μελ. *-ίσω*, ἀττ. *-ίζω** ἐκοπῶ εἰς (ὑβριν) αὐθάδεϊαν, ἀποδρασύνομαι, αὐθαδείζω, ἀκολασταίνω || *ἐξυβρίζω εἰς τὸδε* = φθάνω εἰς τοιοῦτο σημεῖον δρασούτητος || *ἐξυβρίζω παντοῖα* = ἐκτρέπομαι εἰς (διαπράττω) παντὸς εἶδους διαίσπραγίος.

ἐξ-υνηκα, *ἐ-συν-ῆκα*, ἀντὶ *ξυνηκα*, *συνῆκα*, ἀόρ. ἀ' τοῦ *συν-ῆμι* μετὰ διπλῆς αὐξήσ.

ἐξ-υπ-αν-ίστημι* κἀμνω τινά νά ἐγερθῆ.— || Παθητ. μετὰ ἐνεργ. ἀόρ. β', ἀμτβ.: *συνώδιε μεταφρένου ἐξυπανέστη* = μῶλωπι ἐξωγκώδη ἐνδοθεν τοῦ μεταφορένου (ὑπὸ τὸ δέρμα μετὰ τῶν ὤμων).

ἐξ-ὑπερθε, ἐπὶρ. (*ἐκ+ὑπερθε*)* ἄνωθεν, ἀπ' ἐπάνω.

ἐξ-υπ-ηρετέω, μελ. *-ήσω** ὑπηρετῶ (τ. ἔ. βοηθῶ) τὰ μέγιστα.

ἐξ-υπνίζω, μελ. *-ίσω* (*ἐκ+ὑπνος*)* ἐγείρω τινά ἐκ τοῦ ὕπνου.

ἐξ-υπνος, *ον* (*ἐκ+ὑπνος*)* ὁ σκηκμένος ἀπὸ τὸν ὕπνου, «ξυπνητός».

ἐξ-υπτιάζω, μελ. *-οσω** γυρίζω τι ἀνάποδα, ἀναποδογυρίζω.

ἐξυράμην, μέσ. ἀόρ. ἀ' τοῦ *ξύρωω*.

ἐξυρήμαι, παθ. πρκ. τοῦ *ξύρωω*.

ἐξυσμαι, παθητ. πρκ. τοῦ *ξύω*.

ἐξ-ὑφαίνω, μελ. *-άω** ὑφαίνω τι μέχρι τέλους (λατ. *per texere*) || μτφρ. συμπληρώνω, ἀποτελειώνω. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐξ-ὑφασμα, *-ατος*, τό* τὸ τελειωμένον ὑφασμα.

ἐξ-υφ-ηγέομαι, μελ. *-ήσομαι** δεικνύω τὴν ὁδόν, προηγύομαι.

ἔξω, ἐπὶρ. ((*ἐξ* ὡς *εἶσω* ἐκ τῆς *εἰς*)* ἔξω, εἰς τὸ ἔξω μέρος (λατ. *foris*). — || ἐπὶ κινήσεως, πρὸς τὰ ἔξω, εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς τὸ ὑπαίθρον (λατ. *foras*). — || ὡς τὸ *ἐκτός*, μετὰ γεν. ἔξωθέν τινος, ἐκτός βολῆς: *ἔξω βελῶν* = ἐκτός βολῆς τόξου || *παροιμία*: *ἔξω τοῦ πηλοῦ πόδα ἔχω* = συγκαταοῦμαι (σ. γκαρτῶ ἐμαυτὸν) ἔξω τῶν δυσκολιῶν. 2) ἐκτός, πλήν, ἐξαιρέσει.— IV ἐπὶ χρόνου, μετὰ, ὕστερον ἀπὸ, πέρον (χρονικοῦ τινος ὀρίου). — [*ἔξω* (< *ἐξ+**ω, λατ. **o* (πρῶθ. = *πρός*)* πρβλ. *πρόσωω*, *πρόσωω* (**πρωτ*-)*ω*, ἀν ω.— *ἔξωθεν*, *ἔξοθεν*.— Λακων. *ἐξεῖ* ('Ἡσυχ. *αἰεῖ* *ἔξω*»), Κρητ. *ἔξω*, Δελφ. *ἔξω*].

ἔξω, μελ. τοῦ *ἔχω*.

ἐξ-ῶδηκα, πρκ. τοῦ *ἐξοιδέω*.

ἔξωθεν, ἐπὶρ. (*ἔξω*)* ἀπ' ἔξω, μετὰ γεν. *ἔξωθεν δόμων* = ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ οπίθι.— || = *ἔξω* (β βλ.).

ἐξ-ῶδέω, μελ. *-ωθήσω* καὶ *-ώσω** ἀόρ. ἀ' *ἐξέωσα** ὠδῶ πρὸς τὰ ἔξω, ῥίπτω ἔξω, ἐκβάλλω.— Παθητ. ἐκβάλλομαι, ῥίπτομαι ἔξω.— || σπρώχνω (τὸ πλοῖον) πρὸς τὴν ξηρὰν (ἀπὸ τὸ μέρος τῆς θαλάσσης).

ἐξ-ῶκισα, ἀόρ. ἀ' τοῦ *ἐξοικίζω* (βλ. λ.).

ἐξ-ῶλεια, ἡ* ἐντελής καταστροφή. *Ἐκ τοῦ **ἐξ-ῶλης**, *ες* (*ἐξόλωλα* τὸ *ἐξόλλυμι*)* ὁ ἐντελῶς κατετραμμένος, ὁ ὑποστᾶς παντελῆ καταστροφῆν. 2) ἐνεργ., ὁ λίαν καταστροφικός, ὀλέθριος. — || ἐπὶ προσώπων, ἐξῶλης καὶ προῶλης, ἐντελῶς διεφθορμένους.

ἐξ-ῶμῖδο-ποιία, ἡ (*ποιέω*)* ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἐξῶμῖδας.

ἐξ-ῶμίζω, μελ. *-οσω** γυμνώνω τὸν ὦμον ἢ τὸν θραχίονα μέρι τοῦ ὤμου. *Ἐκ τοῦ

ἐξ-ῶμῖς, *-ίδος*, ἡ (*ἐκ+ῶμος*)* ἀνδρικόν ἐνδυμα ἄνευ χειρῶν, ὡστε ἀμφότεροι οἱ ὦμοι νά μόνον γυμνοῖ.

ἐξ-ωνέομαι, ἀποθ. ἐξαγοράζω, ἀπολυτρώνω πληρώνων λύτρα || γενικῶς, ἀγοράζω.

ἔξ-ώπιος, ον (ἐκ+ὠψ) ὁ ἔξω τῆς ὄψεως, ὁ μακρὰν τῶν ὀφθαλμῶν.

ἔξ-ωπλισμένος, μτχ. παθητ. πρκ. τοῦ *ἔξωπλίζω*.
ἔξ-ωριάζω, (ἐκ+ὠρία) δέν προσέχω εἰς τι, παρεμελῶ.

ἔξ-ώρμισα, ἄορ. α' τοῦ *ἔξωρίζω*.

ἔξ-ώρμισαι, β' ἐν. παθ. πρκ. τοῦ *ἔξωρίζω*.

ἔξ-ώρος, ον (ἐκ+ὠρα) ὁ ἔξω τῆς ὥρας, ἔξω τοῦ καιροῦ, ἄκαιρος, παράκαιρος, πρόωρος || ὑπέργηρος, ἀπόμαχος.

ἔξ-ώρτο, γ' ἐν. ἐπ. παθ. ἄορ. β' τοῦ *ἔξωρτυμι*.

ἔξ-ώσαι, ἀπρφ. ἄορ. α' τοῦ *ἔξωθέω*.

ἔξ-ώσθης, -ου, ὁ (*ἔξ-ωθέω*) ὁ ἔξωδῶν (ἐπὶ ἀνέμων, σφοδρὸς, ὀρμητικὸς): *ἔξώσται ἀνεμοί*=ἀνεμοὶ ἔξωθρόντες τὰ πλοῖα πρὸς τὴν ξηρὰν.

ἔξώτατος, η, ον, ὑπερβ. τοῦ *ἔξω* ἐπίρ. *ἔξωτάτω*, ὑπερβ. τοῦ ἐπίρ. *ἔξω*.

ἔξώτερος, α, ον, συγκριτ. τοῦ *ἔξω* ἐπίρ. *ἔξωτέρω*.

ἔξ-ώφελλον, πρτ. τοῦ *ἔξ-ωφέλλω*.

ἔξω, ἐπικ. ἀντι οὐ, γεν. τοῦ γ' προσ. τῆς προσωπ. ἀντων. βλ. οὐ· ἀπὸ *ἔο*=μακρὰν αὐτοῦ.

ἔξω, ἐπικ. ἀντι οἶ, δοτ. γ' προσ. προσωπ. ἀντων. (βλ. οὐ) εἰς αὐτόν.

ἔξω, ἐπ. ἀντι εἴη, γ' ἐν. Ἐξκτ. τοῦ *εἰμί*.

ἔξωμεν, συγχεκ. τύπος ἀντι *ἐοικαμεν*, α' πληθ. τοῦ *ἔοικα*.

ἔοικα, ας, ε κ. λ.* πρκ. μετὰ σημασ. ἔνσστ. ἐκ τοῦ *εἶκω* (=εἶμαι ὁμοίος, ὁμοιάζω· βλ. *εἶκω*)· ἀττ. α' πληθ. *ἔοικμεν* (ἀντι *ἐοικαμεν*), *εἶξαι* (ἀντι *ἐοικασαι*)· ἐπικ. γ' δυϊκ. *ἔικοντο* (ἀντι *ἐοικατο*)· ἀπρφ. *ἐοικέναι*, ἀττ. *εἰκέναι** μτχ. *ἐοικώς*, -νία, -ός, καὶ ἔκτετ. ὄνομ. πληθ. θηλ. *εἰοικυῖαι*· ἀττ. *εἰκώς*, *εἰκνυῖα*, *εἰκός* ἀπαντᾷ καὶ παρ' Ὁμ.· ἰων. *οἶκα*, ας, ε, μτχ. *οἰκώς*· ὑπερο. *ἔώκειν*, ἐπικ. γ' πληθ. *ἐοικεσαν*· τοῦ ὑπερο. ὑπάρχει καὶ ἐπικ. γ' ἐνικ. παθ. ὑπερο. *ἤικετο*, ἀνευ δ' ἀξήθη. *ἔικετο*. — ἢ εἶμαι ἢ φαίνομαι ὁμοίος. — ἢ εἶμαι ἰκανός, κατάλληλος || ὁ Ὁμηρὸς ἔχει τὸ γ' ἐνικ. *ἔοικε* ὡς ἀπρός· φαίνεται (εἶναι) προσήκον, ὀρθόν, εὐπρέπες. 2) Παρ' Ὁμήρω ἀπαντᾷ ὡς καὶ μτχ. *ἔοικώς* ὡς ἐπιθ., ἀρμόδιος, πρέπων, εὐπρεπής, κατάλληλος || φαινόμενος ὁμοίος, ὁμοιάζων || εὐλόγος, λογικὸς: *ἐοικότες καίτας δλιέθρω* = κείται μετὸν πρέποντα δλεδρον (θάνατον) || *εἰκνυῖα ἄκνοις* = κατάλληλος (ταιριασθῆ) οὐζυγος. — ἢ ἀττ. φαίνομαι πιθανός, φαίνομαι || *ἔοικε* = φαίνεται || ὡς *ἔοικε*=καθὼς φαίνεται, καθὼς εἶναι πρέπον. [δ'· ἔ-τυμολ. βλ. *εἰκώς*].

ἐοικότως, ἀττ. *εἰκότως*, ἰων. *οἰκότως*, ἐπίρ. τῆς μτχ. *ἐοικώς*, *εἰκώς*, *οἰκώς*· ὁμοίως, ὡς, καθὼς || λογικῶς, δικαίως, εἰκότως, εὐλόγως, ὅπως ἔπρεπε νὰ ἀναμένῃ τις.

ἔοιμι, *ἔοις*, *ἔοι*, ἰων. ἀντι *εἴην*, *εἴης*, *εἴη*.

ἔοιο, ἐπ. ἀντι *ἔοῦ*, γεν. τοῦ *ἔός*.

ἔοίς, δοτ. πληθ. τοῦ *ἔός*.

ἔοις, ἐπ. ἀντι *εἴης*, β' ἐν. Ἐξκτ. τοῦ *εἰμί*.

ἔοισα, δωρ. ἀντι *ἔοῦσα*, *οῦσα*, μτχ. θηλ. τοῦ *εἰμί*.

ἔοιπα, ποιητ. πρκ. (μετὰ σημ. ἔνσστ.) τοῦ *ἔλπω*· ὑπερο. *ἔώλπειν*.

ἔον, ἐπ. ἀντι *ἦν*, πρτ. τοῦ *εἰμί*· ἐν φ *ἔδον* ἰων. ἀντι *δν*, οὐδ. μτχ.

ἔόν, ὄνομ. ἢ αἰτ. οὐδ. τοῦ *ἔός*.

ἔοντι, δωρ. ἀντι *εἰσί*, γ' πληθ. τοῦ *εἰμί*.

ἔοργα, ποιητ. πρκ. τοῦ *ἔρδω*· γ' πληθ. *ἔοργαν* ἀντι *ἔδρασαν*· μτχ. *ἔοργός*· ἰων. γ' ἐν. ὑπερο. *ἔδραγε*. [δ'· ἔ-τυμολ. βλ. *ἔργον*, *ἔρδω*].

ἔορτάζω, ἰων. *ὄρτάζω*, μέλ. -σων· πρτ., μετὰ ἀνωμάλ. ἀξήθη.. *ἔώρταζον* καὶ ἄορ. α' *ἔώρτασα* (*ἔορτή*)· ἔορτάζω, ἀγω ἔορτην, πανηγυρίζω || δοξάζω, τιμῶ, δ'· ἔορτῶν καὶ πανηγυρέων.

ἔορθη, ἐν ἰων. λόγφ *ἔορθη*, ἢ ἔορθη, πανηγυρίς, συμπόσιον: *ἔορτην ἀγειν*=ἔορτάζειν.

ἔορμι· ἀττ. *ἔορτή*, ἰων. *ἔορτή* ((*ἔορτή*, *σο*)ο), δωρ. *ἔορτά*· *ἔορτή* <*Fε-Fog-tā· αἰολ. *ἔροτις* <*Fερατις, πρβλ. *ἔρανος* <*Fερα-νος> ἰων. γ' ἐν. ὑπερο. *ἦρα* (Fῆρα) φέρειν, ἐπὶ ἦρα φέρειν (=προσφέρειν ὑψηροῦς), παλ-γερμ. *wereh* (συμφιλιώνω), παλ-σαξ. *warōh* (=

ἐκπληρῶ): *ἔορτή τοῦ θεοῦ* (ἢ τῶ θεῶ) ἀρχικῶς ἢ σημαίνει χορηγία (ἰδίως) εἰς τὸν θεόν.

ἔός, *εἴη*, *ἔόν*, ἰων. καὶ ἐπικ. ἀντι *ός*, *ῆ*, *δν* (*ἔο* ἀντι οὐ), κτητικὸν ἐπιθ. γ' προσ. ἐν. ἀριθ. ἰδικὸς του (λατ. *suis*). — ἢ μεθ' Ὁμήρων καὶ ὡς γ' προσ. πληθ.=*σφέτερος*=ἰδικὸς των· καὶ ἀντι τοῦ β' προσ. *σός*· ἰδικὸς σου. — [δ'· ἔ-τυμολ. βλ. *ἔ*].

ἔοῦς, Βοιωτ. ἀντι *ἔο*, οὐ γεν. τῆς τριτοπροσ. ἀντων. **ἐπ-ἀγάλλομαι**, παθητ.· ἀγάλλομαι, ὑπερηφανεύομαι, γαυριῶ, ἐπὶ τινι.

ἐπ-αγγελία, ἢ ἀγγελία, παραγγελία, διαταγή. 2) ὡς ἀττικὸς δικανικὸς ὄρος, καταγγελία. — ἢ ὑπόσχεσις, διαβεβαίωσις, πεποθησις, ἀσφάλεια || ὡς. ἢ δοδεκάσ υποσχεσις, τὸ ὑπεσχημένον. Ἐκ τοῦ

ἐπ-αγγέλλω, μελ. -εἰλῶ· ἄορ. α' *ἐπήγγελα*· ἐνεργ. πρκ. *ἐπήγγελα*, παθητ. *ἐπήγγεμαι*· διηγούμαι, προκηρῶσω, ἀναγγέλλω, καθιστῶ γνωστόν. 2) δίδω διατάγας, προστάσας, παραγγέλλω || μετὰ αἰτ. πράγμ. *στρατιῶν ἐπαγγέλλω*=δίδω ἐντολὴν νὰ παρασκευασθῆ στρατὸς (λατιν. *imperare milites*). 3) καταγγέλλω. 4) ἀπαίτῶ, ἐξαιτοῦμαι, ἱκετεύω, κάμνω αἰτήσιν διὰ πράγμ. τι.— ἢ μέσον, ὑπισχνούμαι, προσφέρομαι, προσφέρω, προτείνω (σπανίως ἔχει τὴν σημασ. αὐτὴν ὡς ἐνεργ.). 2) ἐπαγγέλλομαι τι, κάμνω δήλωσιν ὅτι δέλω ἢ δύναμαι νὰ πράξω τι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἐπ-ἀγγέλα**, -ατος, τὸ ἀγγελία, ἀναγγελία, ὑπόσχεσις, ἐπαγγελία.

ἐπ-ἀγείρω, μελ. -αγερώ· συναθροίζω, συλλέγω.— Παθητ., ἐπὶ ἀνδρῶν, συναθροίζομαι, συνέρχομαι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπ-ἀγερεῖς, -εως, ἢ (*ἐπαγείρω*)· συνάδροις, συγκέντρως || ἄδροισμα.

ἐπάγην, παθητ. ἄορ. β' τοῦ *πήγγυμι*.

ἐπ-ἀγίνεω, ἰων. ἀντι *ἐπάγω* (β δλ.).

ἐπ-αγλάττω, μέλ. -ισω, ἀττ. -ίω· ἀγλατῶ, λαμπρύνω, ἔτι μάλλον.— Παθητ., *καυχῶμαι*, μεγαλαυχῶ, ἐπὶ τινι πράγμ.

ἐπ-αγρυνεῖω, μέλ. -ῆσω· ἀγρυνῶ ἐπὶ τινος, ἐπάγω εἰς τι || μτφ. παραφυλάττω, παραμονεύω.

ἐπ-άγω, μελ. -ἔω· ἄορ. β' *ἐπήγαγον*· φέρω ἢ ὀδηγῶ πρὸς τι, ἐπιφέρω. 2) προχωρῶ, ἐπέρχομαι ἐναντίον τινός, ἐπελαύνω || ἐντέθειν, ὑποκίνω, ὑποδουλιζῶ, παρορμῶ || μτφ. φέρω, ὀδηγῶ τινα εἰς τι πράγμα. 3) θάλλω τι εἰς ἐνέργειαν, χρησιμοποίησις: *ἐπάγω κέντρον*=χρησιμοποίησις τὸ θούκεντρον || *ἔπαγε γνάθον* = ἐβάλε ἐμπρός, κυρ. χρησιμοποίησιν τοῦς ὀδόντας σου. 4) εἰσάγω, ἐφοδιάζω, παρέχω, χορηγῶ || καλῶ εἰς βοήθειαν. 5) προτείνω, εἰσηγούμαι, νομοσχέδιον. 6) εἰσάγω περιπλέον, προσδέτω || προσδέτω ἡμέρας εἰς τὸ ἔτος (τὰς *ἔμβολιμους* καλομένους), παρεμβάλλω.— ἢ μέσον, φέρω εἰς ἐμαυτόν, προμηθεύω εἰς ἐμαυτόν || μτφ. οἰοδιάζω, ἐπινοῶ, μηχανεύομαι. 2) προσέγω εἰς ἐμαυτόν, ἐπιφέρω εἰς ἐμαυτόν. 3) καλῶ ὡς συμμάχους || ἐπὶ συγγραμμάτων, παρατίθεμαι (παραδέτω), ἀναφέρω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπ-ἀγωγή, ἢ (*ἐπάγω*)· τὸ ἐπιφέρειν, προκαλεῖν, τι || προσπορίζειν, εἰσάγειν, ἐφοδιάζειν || εἰσβολή, ἐπίθεσις, ἐφοδος.— ἢ Ἐν τῇ Λοιτικῇ, τὸ προβάλλειν σειρὰν ἐπὶ μέρους παραδειγμάτων, ἐξ ὧν νὰ ἀγεται τις εἰς γενικὸν συμπέρασμα, ἢ κατ' ἐπαγωγὴν ἀπόδειξις. **ἐπ-ἀγωγός**, ὄν (*ἐπάγω*)· ὁ ἐπιφέρων, ὁ προκαλῶν τι, εἰσάγων κλπ. || ὁ παράγων τι, προάγων τι. — ἢ ὁ δελεάζων, παραπείθων, πλάνος, δελεαστικὸς.

ἐπ-ἀγωνίζομαι, μέλ. -ίσομαι, ἀττ. -ίσομαι, ἀποθ.· ἀγωνίζομαι ἐναντίον ἄλλων.

ἐπ-ἀγώνιος, ον (*ἐπι-τάγων*)· ὁ προεδρεύων ἐπὶ τῶν ἀγώνων.

ἐπ-ἄδω, ἰων. καὶ ποιητ. **ἐπ-ἄειδω**· μέλ. -ῆσομαι· ἄδω ἐπὶ τινι ἢ πρὸς τι. 2) διευθύνω τὴν ὁδόν.— ἢ ἄδω πρὸς τινα, εἰς τρόπον ὥστε νὰ τὸν γοητεύω (νὰ τὸν θάλω) || θῶν, μεταχειρίζομαι μαγικὰς ἐπιφώδας (ἐξόρκια) || μτχ. *ἐπαιδῶν*=δ'· ἐπωδῶν.

ἐπ-ἄειρω, ἰων. καὶ ποιητ. ἀντι *ἐπαίρω*.

ἐπ-ἄέξω· κάμνω τι νὰ αὐξήθῃ, μεγεθύνω.

ἐπάδω, ἄορ. β' τοῦ *πάσχω*.

ἐπ-αθροίζω, μέλ. -σων· συναθροίζω ἐπὶ πλεον.

ἐπ-αιάζω, μέλ. -ξω κράζω *αλαί*, *αλάζω* ἐπὶ τινι, θρηνηλογῶ || συμμετέχω θρήνου.

ἐπ-αιγίζω, μέλ. -σω (*ἐπι* + *αιγίς*) ἔφορμῶ, ἐπιπίπτω.

ἐπ-αιδέομαι, μέλ. -αἰδεσθῆσομαι ἄορ. α' -ἠδέσθη' αἰχύνομαι, ἐντρέπομαι || μετὰ αἰτ., αἰδοῦμαι (σέβομαι) τίνα.

ἐπ-αίνεσις, -εως, ἡ (*ἐπαινέω*) ἔπαινος, ἐγκώμιον.
ἐπ-αινέτης, -ου, ὁ (*ἐπαινέω*) ὁ ἐπαινῶν, ἐγκωμιάζων.

ἐπ-αινέτος, ἡ, ὄν' ὄξιος ἐπαινοῦ, ὀξέπαινος || τὸ *ἐπαινέτον* = τὸ ὄξιον ἐπαινοῦ, τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἐγκωμίου. Ἐπίρ. -τώσ. Ἐκ τοῦ

ἐπ-αινέω, μέλ. -έσω, ἄτ. -έσομαι, ἐπ. -ήσω ἄορ. α' *ἐπήνεσα*, ἐπικ. -ἠσα' πρκ. *ἐπήνεκα*.—Παθ. ἄορ. α' *ἐπηνέθη*ν (*ἐπι*+*αίνέω*) ἐπιδοκιμάζω, ἐγκρίνω, ἐπικρινῶ || μετὰ δοτ. προσ. συμφωνῶ μετὰ τίνος, συναινώ, συγκατατίθεμαι || ἐπαινώ, ἐγκωμιάζω. 2) = *παραινέω* συμβουλεύω, συνιστῶ, εὐχομαι κελεύω.— || ἐπὶ μὴ ἀποδοχῆς γινομένης προσφωρᾶς, ἐπὶ τὸ εὐγενέστερον, χρησιμοποιεῖται τὸ *ἐπαινέω*=εὐχαριστῶ (εὐχαριστῶ, δέν δέλω ἢ δέν δέχομαι) = λατιν. *benigne* ἢ *gratia est* || *κάλλιος*' ἐπαινώ = εὐχαριστῶ παρά πολὺ (ἀλλά δὲν...)

ἐπ-αίνημι, αἰολ. ἀντὶ *ἐπαινέω* (βλ. λ.).

ἐπ-αινος, ὁ (*ἐπι*+*αἰνός*) ἐπιδοκιμασία, ἔπαινος.

ἐπ-αινός, ἡ, ὄν, μόνον κατὰ θηλ. *ἐπαινή*, ἐπιταμ. ἀντὶ *αἰνή* = καθ' ὑπερφολήν δεινήν, φοβερά.

ἐπ-αἶρω, ἰων. καὶ ποιητ. *ἐπαίρω* μέλ. *ἐπαρῶ* ἄορ. α' *ἐπήρα*, ποιητ. *ἐπάερα*.—Παθητ., ἄορ. α' *ἐπήρθη*ν πρκ. *ἐπήρμαι* ὁρκῶνων ὑψηλά, ὑψώνω || ἐκδειόζω, ἐγκωμιάζω. 2) ἐξεγείρω, ἀφυπνίζω, ἐξερεδιζῶ || παρακινῶ, πειθῶ, τινὰ νὰ πράξῃ τι.— || ἄμπετ. (ἐξυπακ. *ἐμαυτόν*) ἔ εἰρομαι, ὁρκῶνομαι, ἀφυπνίζομαι. 2) (ἐνν. στρατόν) ἐκκινῶ.— Παθητ., ἐξεγείρομαι, ἀφυπνίζομαι || ἐπαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι, δῖά τι.

ἐπαισδον, ἔω. ἀντὶ *ἐπαιζον*, πρκ. τοῦ *παίζω*.

ἐπ-αισθάνομαι, μέλ. -αισθῆσομαι ἄορ. β' -ἠσθῆμην, ἀποθ. ἰσοθῆμην αἰσθάνω αἰσθάνω ἡ ἀντίληψιν πράγματός τινος (μετὰ γεν.) || μετὰ αἰτ., ἀνπιλαμβάνομαι τι, μανθάνω τι || μετὰ μτχ., ἀνπιλαμβάνομαι ὅτι...

ἐπ-αἶσω, ἄτ. -άσω ἢ -άτω μέλ. -αἶξω, ἄτ. -άξω ἔφορμῶ κατὰ τίνος.— ἐπιπίπτω κατὰ τίνος, προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι.— Μέσον, *ἐπαἶσομαι* *θεθλον* = ὁρμῶ διὰ τὸ ἐπαθλον, ἀρπάζω τὸ ἐπαθλον.— || *ἐπάσω πόδα* = κινῶ τὸν πόδα μετὰ σπουδῆς || Παθητ. *χεῖρες ἐπαἶσσονται* = αἱ χεῖρες κινουῦνται ταχέως καὶ ὀρμητικῶς.

ἐπ-αἶστος, ὄν (*ἐπαἶω*) ἐξακουστός, περιβόητος, πασίγνωστος, φανερός.

ἐπ-αισχύνομαι, μέλ. -αισχύνθῆσομαι, ἀποθ. αἰσχύνομαι, ἐντρέπομαι, ἐπὶ τινι (διὰ τι).

ἐπ-απέτω, μέλ. -ήσω' ζητῶ ἐπιπροσδέτως || ἐξαιτουῦμαι, ἰκετεύω.

ἐπ-αιτιόομαι, μέλ. -άσομαι, ἀποθ. αἰτιῶμαι (κατηγορῶ, ἀποδίδω κατηγορίαν) τινὰ ἐπὶ τινι, κατηγορῶ, μέφομαι || ἀποδίδω εἰς τίνα τὴν αἰτίαν τίνος.

ἐπ-αίτιος, ὄν (*ἐπι* + *αἰτία*) ὁ κατηγορηθεὶς διὰ πράγματος τι, ἀξιολοκάρχιος, ἐνοχος.

ἐπ-αἶτω, κατὰ συναίρ. *ἐπ-άω* μέλ. -έσω' ἀκούω, ἐπακούω, δίδω ἀκρόασιν, ἀντιλαμβάνομαι, αἰσθάνομαι. 2) ἐννοῶ, καταλαμβάνω. 3) ἔχω γνῶσιν τίνος, εἶμαι εἰδήμων (εἰδικός, *ἐπαἶων*).

ἐπ-αιωρέω, μέλ. -ήσω' κρατῶ τι μετέωρον ἐπὶ τίνος, τὸ ὁρκῶν ὑψηλά.— Παθητ. εἶμαι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, αἰωροῦμαι ἀνδρῶν ἢ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας || ὡς ἐπικρέμαμαι, ἀπειλῶ.

ἐπ-ἀκολουθέω, μέλ. -ήσω' ἀκολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον, ἐπακολουθῶ ἐπιτα ἀπὸ τίνα || κατοδικῶ τινὰ ὡς ἐχθρόν. 2) ἀκολουθῶ, παρακολουθῶ, τὴν διάνοιάν τινος, νοῦ, κατανῶ, καταλαμβάνω. 3) ὑπακούω, συμμορφοῦμαι. Ἐξ ἀποθ. τῆ

ἐπ-ἀκολούθημα, -μματος, τό' συνέπειρ' καὶ **ἐπ-ἀκολούθησις**, -εως, ἡ' τὸ ἐπακολουθεῖν, ἀκολουθία.

ἐπ-ἀκόμος, ὄν (*ἐπακούω*) ἄκροατής, προσεκτικός.

ἐπ-ἀκούω, μέλ. -ακούσομαι ἄορ. α' *ἐπήκουσα*: ὄδω ἀκρόασιν, ἀκρωῶμαι, ἀκούω μετὰ προσοχῆς || προσέχω εἰς τι.— || ὡσπερ αἰσθάνομαι, ὑποτάσσομαι.

ἐπ-ἀκρίζω, μέλ. -σω' φθάνω εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον πράγματός τινος || *αἰμάτων ἐπήκρισε* = ἐφθασεν εἰς ὕψιστον σημεῖον αἱματιῶν ἔργων.

ἐπ-ἀκροδομαι, μέλ. -άσομαι, ἀποθ. ἀκρωῶμαι, ἐάφουκράζομαι.

ἐπ-ἀκτήρ, -ῆρος, ὁ (*ἐπάγω*) κυνηγός.

ἐπ-ἀκτιος, α, ὄν (*ἐπι*+*ἀκτή*) ὁ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, ὁ παρά τὴν ἀκτὴν, παραθαλάσσιος.

ἐπ-ἀκτός, (ἡ), ὄν (*ἐπάγω*) ἐπίσαστος, φερόμενος ἐξωθεν, ἐπαγόμενος ἐκ ξενίης χώρας, εισηγμένος. 2) ξένος, ἀλλοδαπός, ἐπίσαστος.

ἐπ-ἀκτρίς, -ίδος, ἡ (*ἐπάγω*) ἐλαφρόν πλοιοῦρον, λέμβος.

ἐπ-ἀλλάζω, μέλ. -ξω' ἐγείρω πολεμικὸν ἀλλαγμὸν.

ἐπ-ἀλαλκόμεν, ἀπαρφ. ἐπ. ἄορ. β' τοῦ *ἐπαλέξω*.

ἐπ-ἀλάομαι, ἄορ. α' *ἐπαλήθην*, ἀποθ. περιπλανῶμαι, περιέρχομαι.

ἐπ-ἀλαστέω, μέλ. -ήσω' δυσαρεστοῦμαι, ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι, δῖά τι.

ἐπ-ἀλεγέω, μέλ. -ήσω' λυποῦμαι, ἀλγῶ, δῖά τι(να).

ἐπ-ἀλείφω, μέλ. -ψω' ἀλείφω ἀποπάνω, ἐπιχρῶ || στουπνῶ δι' ἐπιχρῆσεως.

ἐπ-ἀλέξω, μέλ. -ήσω' ὑπερασπίζω, βοηθῶ.— || ἀποκρούω, ἀπομακρύνω || ἀπαρφ. ἄορ. β' *ἐπαλαλκεῖν*, ἐπικ. -κόμεν.

ἐπ-ἀληθεῖς, μτχ. ἄορ. α' τοῦ *ἐπ-αλάομαι* (ὁ βλ.).

ἐπ-ἀληθῆ, γ' ἐν. Ἰσοτ. ἄορ. α' τοῦ *ἐπ-αλάομαι*.

ἐπ-ἀληθεύω, μέλ. -σω' ἀποδεικνύω ἀληθές, ἐπικυρῶ, ἐπιβεβαῖω.

ἐπ-ἀλής, ἐς (*ἐπι* + *ἀλέα*) ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἥλιον, εὐήλιος, ἠλιοφεγγής.— Κατ' ἄλλους β' συνθετ. εἶναι τὸ ἐπίθετ. *ἀλής* (=συνηγμένος), ὁπότε *ἐπαλής* = πλήρης, πυκνός.

ἐπ-ἀλκῆς, ἐς (*ἐπι* + *ἀλκή*) σωματώδης, ἰσχυρός, **ἐπ-ἀλλάγη**, ἡ (*ἐπαλλάσσω*) συναλλαγῆ, ἀνταλλαγῆ.

ἐπ-ἀλλάξ, ἐπίρ. = *ἐναλλάξ* || σταυροειδῶς, σταυρωτῶ, κατ' ἐναλλαγῆν.

ἐπ-ἀλλάσσω, ἄτ. -ττω' μέλ. -άξω πρκ. -ήλλαχα.— Παθητ., ἄορ. α' *ἠλλάχθη*ν, ἄορ. β' *ἠλλάγη*ν πρκ. *ἠλλαγμαί* ἀλλάσσω θέσιν, διασταυρῶν, ἀνταλλάσσω, συναλλάσσω: *πολέμοιο πείρα ἐπαλλάξαντε* = σπορῶντες τὸ σχοινίον τοῦ πολέμου ὀλοῦντες μὲν πρὸς τὰ ἐδῶ ἄλλοτε δὲ πρὸς τὰ ἐκ' ἱ, τ. ἔ. μαχόμενοι ἀμφιρρηπὴ μάχην.— Παθητ. συνάπτομαι στενωπῶς.

ἐπ-ἀλληλος, ὄν (*ἐπι* + *ἀλλήλων*) ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἀλληπάλληλος || συνεχής, ἀδιδάκωπος.

ἐπ-ἀλμενος, ὄν' συγκεκ. μτχ. ἄορ. β' τοῦ *ἐφάλομαι*.

ἐπ-ἀλξις, -εως, ἡ (*ἐπαλέξω*) μέσον ἀμύνης || ἐπαλξις, προμαχών.— Ἰωνικῶς, ἄμυνα, ὑπεράσπις, προστασία.

ἐπ-ἀλπνος, ὄν (*ἐπι* + *ἀλπινοτος*) εὐτυχής || εὐχάριτος. [ἔτ' ἐτυμολ. βλ. *ἀλπινοτος*].

ἐπ-ἀλτο, γ' ἐν. ἐπ. ἄορ. β' τοῦ *ἐφάλομαι*.

ἐπ-ἀλώστης, -ου, ὁ (*ἐπι* + *ἀλοάω*) ὁ ἀλωνίζων, ὁ ἐλούων τούς βοῦς κατὰ τὸ ἀλώνισμα.

ἐπ-ἀμάομαι, μέλ. -ήσομαι ἔπ. ἄορ. α' *ἐπαμησάμην* μέσον, περιουσιῶν τι δι' ἑμαυτόν, ἐπιωρεῖω.

ἐπ-ἀμ-δάτηρ, -ῆρος, ὁ' ποιητ. ἀντὶ *ἐπαναβάτης* (*ἐπαναβαίνω*) ὁ ἀναβαίνων ἐπὶ τίνος, ἀναβάτης, ἐπιβάτης: *νόσοι σαρκῶν ἐπαμειβήρες* = ἀσθενεῖαι φυόμεναι ἐπὶ τῆς σαρκός, λεπροειδῆ ἐξανθήματα.

ἐπ-ἀμείβω, μέλ. -ψω' ἀνταλλάσσω, ἀνταλλάσσω ἐμπορεύματα.— Μέσον, ἀλλάσσω (μεταβαίνω) ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸν ἄλλον: *νίκη ἐπαμείβεται ἀνδρας* = ἡ νίκη μεταβαίνει (ἐρχεται) ἐναλλάξ ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸν ἄλλον (πότε εἰς τὸν ἕνα καὶ πότε εἰς τὸν ἄλλον).

ἐπ-ἀμερος, ὄν, αἰολ. ἀντὶ *ἐφ-ήμερος*.

ἐπ-ἀμμένος, ἰων. ἀντὶ *ἐφ-ημμένος*, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *ἐφάπτω*.

ἐπ-αμ-μύνω, ποιητ. ἀντί *ἐπ ανα-μύνω*.
ἐπ-ἀμοιβαδίζω, ἐπίρ. (*ἐπαμειβώ*)· ἀμοιβαίως, ἀλληλοῦ διαδόχως.
ἐπ-ἀμοιβίως, ον, και ἐπαμοιβός, ον (*ἐπαμειβώ*)· ὁ εἷς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ὁ ἀμοιβαίως κείμενος, ἀμοιβαίως.
ἐπ-αμψ-έχω, μέλ. -*αμφέξω*· ἀόρ. β' *ἐπ-ἡμψισχον*, ἀπρφ. *ἐπαμψισχεῖν*· ἐνδῶ ἐπιπροοδῆτως, ἢ σκεπάω ἀπ' ἐπὶ πρῶν || ἐπικαλίπτω.
ἐπ-ἀμύντωρ, -ορος, δ' βοηθός, ὑπερασπιστής.
 *Ἐκ τοῦ
ἐπ-ἀμύνω, μέλ. -*ἔνω*· ἔρχομαι (σπεύδω) εἰς βοήθειαν, ὑπερσπινίζω, βοηθῶ.
ἐπ-αμ-φέρω, ἀντί *ἐπαναφέρω*.
ἐπ-αμφοτερίζω, μέλ. -*ίω*, ἀττ. -*ἴω* (*ἐπι+ἀμφοτερος*)· κλίνω πρὸς ἀμφοτέρω τὰ μέρη, παίζω διπλοῦν ποι.νιδιον || ἀμψιρρέπω, ἀμψιταλαντεύομαι, μεταξὺ δύο γυνυμῶν.
ἐπάν, σύνδ. (*ἐπεῖ+άν*), μτγν. τύπος τοῦ *ἐπήν*.
ἐπ-ανα-βαίνω, μέλ. -*βήσομαι*· πρκ. -*βέβηκα*· ἀναβαίνω ἐπὶ τινος, ἀναβα-νω ἐπάνω εἰς, ἰππεύω.— || πορεύομαι πρὸς τὰ μεσόγεια.
ἐπ-ανα-βάλλω, μέλ. -*βάλλω*· πρκ. -*βέβληκα*· ἐπιρρίπτω, σηκώνω (καὶ ρίπτω) ἐπάνω.— Μέσον, ρίπτω ἐπάνω μου, φορῶ.— || ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ σμ. ὡς καὶ ἀναβάλλω, ἀναστέλλω, ἐπιβραδύνω.
ἐπ-ανα-βιδιάζω, μέλ. -*βιδιάζω*, ἀττ. -*βιδιάζω*· μτβ. τοῦ *ἐπ-ανα-βαίνω*· ἀνοβιδιάζω ἐπάνω εἰς τι.
ἐπ-ανα-βληθόν, ἐπίρ. (*ἐπαναβάλλω*)· «ἀναρριχτῶ», ἐρριμμένα ἐπάνω, ἐπὶ ἐπανωφορίων π.χ.
ἐπ-ανα-βοάω, μέλ. -*ἡσομαι*· ἀνακράζω πάλιν, ἐξοναφωιάω, φ.· νάζω με δυνατωτέραν φωνήν.
ἐπ-αν-αγαγεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *ἐπ-αν-άγω*.
ἐπ ἀναγκάζω, μέλ. -*άσω*· ἀναγκάζω διὰ τῆς βίος, ἐξαναγκάζω πάλιν.
ἐπ-ἀνάγκης, ες (*ἐπὶ + ἀνάγκη*)· ἐν χρήσει μόνον κα ἄ τ' οὐδ. *ἐπὶ ἀνάγκης* (ἐνν. *ἐστί*)· εἶναι ἐπὶ ἀνάγκης, εἶναι ἀναγκαῖον, ἀνάγκη. 2) τὸ οὐδ. ἀπαντᾷ καὶ ὡς ἐπ κ. ρ. κατ' ἀνάγκην, ἀναγκαστικῶς· *ἐπὶ ἀνάγκης κομῶντες* = τρέφοντες μακρὸν κόμην κατ' ἐπικρατήσαν ἔθμον (καὶ συνεπῶς κατ' ἀνάγκην).
ἐπ-αν-ἀγορεύω· ἀνακηρύσσω δημοσίᾳ (μεγαλοφών. ς) βλ. *ἐπανεῖπον*.
ἐπ-αν-άγω, μέλ. -*άξω*· ἀόρ. β' -*ανῆγάγον*· ὄγω ἐπάνω, φέρω ἐπάνω, ἐξεγείρω, διεγείρω. 2) ἐξυψῶ, ἐκθειάζω, ἀνυψῶ.— || ὀδηγῶ, φέρω ἢ οὐρὸς ὅπως, ἀποσύρω || ἐπαναφέρω || παραπέμω, ἀναφέρω, εἰς τι(να).— || ἀμτβ. ἀποσύρομαι, ὑποχωρῶ. IV ἐξάγω πλοῖα (τὰ ὀδηγῶ) ἐξω εἰς τὸ πέλαγος.— Παθητ. ἐξέρχομαι (ἀνοίγωμαι) εἰς τὸ πέλαγος ἐναντίον τινός.— V φέρομαι, μεταφέρομαι εἰς τι μέρος. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ
ἐπ-αν-ἀγωγή, ἢ (*ἐπανάγω*)· τὸ ἐκπλεῖν ἐναντίον τινός, ἐπίθεσις κατὰ θάλασσαν.— || ἀνάκλησις, ἐπιστροφή.
ἐπ-ανα-διπλάζω· διπλασιάζω, ἐπαναλομβάνω ἐρω. τῆσει («ἐπαναρπῶ»).
ἐπ-ανα-θεῶμαι, μέλ. -*άσομαι*, ἀποθ.· θεῶμαι ἐκ νέου, θλέπω πάλιν.
ἐπ-αν-αἶρω· σηκώνω ὑψηλά, ἀνυψῶ.— Μέσον, ἐγείρω («ἐξεσηκώνω τὸν ἕνα κατὰ τοῦ ἄλλου»).— Παθητ., ἀνεγείρομαι, ἀνίσταμαι.
ἐπ-αν-αἰμαί, παθητ.· εἶμαι τεθειμένος ἐπὶ τινος ὡς πρόστιμον, ποινή (ἢ ὡς θραβεῖον).
ἐπ-ανα-κλαγγάνω· ὑλακτῶ πάλιν. καὶ πάλιν («γαυγίζω κατ' ἐπαναληψιν»).
ἐπ-ανα-κρούω· ὠδῶ πρὸς τὰ ὅπως (τὸ πλοῖον), τὸ κῆρυξ νά ἀνακρούσῃ πρῶταν («*ἐνὰ χωρῆσιν εἰς τοῦ πλοῖου*»).— Μέσον, ἐπιστρέφω, ἀνακρούω πρῶταν («*ἐν ποστρέφω ἐπὶ τοῦ πλοῖου*»).
ἐπ-ανα-κῦπτω, μέλ. -*ψω*· τείνω πρὸς τὰ ὄνω, ἔχω διεύθυναν πρὸς τὰ ὄνω.
ἐπ-ανα-λαμβάνω, μέλ. -*λήψομαι*· ἀναλαμβάνω πάλιν, ἐπαναλαμβάνω, ἐπαναρριχίζω.
ἐπ-αν-ελάσκω, μέλ. -*ἀνέλω*· καταναλίσκω ἐπὶ πλέων, ἐξοδεύω ἀκόμη.
ἐπ-ανα-μένω, μέλ. -*μενῶ*· συνεχίζω ἀναμνένων,

περιμένω περισσότερο ἀκόμη, διαμένω, παραμένω κῆρυξ μακρὸν ἐρον τοῦ προδληπομένου.— || περιμένω (διά) τινα, ἀναμένω τινά.
ἐπ-ανα-μνησκῶ, μέλ. -*μνήσω*· ὑπενθυμίζω, ὑπομνησκῶ, πάλιν μνημονεύω ἢ ἀναφέρω εἰς τινα.
ἐπ-ανα-νεόω, μέλ. -*ώσω*· ἀνανεώνω, ἐπαναλομβάνω, ἀναζωογονῶ, ἐξασπύρομαι.
ἐπ-ανα-παύω, μέλ. -*σω*· κῆρυξ τι(νά) νά ἀναπαύῃ (νά ἀκκουμβῆσθῃ) ἐπάνω εἰς τι.— Μέσον, ἀναπαύομαι, ἀκκουμβῶ, ἐπάνω εἰς τι || μτφρ. στήριζομαι εἰς τι.
ἐπ-ανα-πηδῶ, μέλ. -*ἡσω* ἢ -*ἡσομαι*· ἀναπηδῶ, πηδῶ ἐπὶ πρῶν εἰς τι.
ἐπ-ανα-πλέω, μέλ. -*πλεύσομαι*· ἴων. **ἐπαναπλώω**, μέλ. -*πλώσω*· ἀναπλέω κατὰ τινος.— || πλέω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἀναβαίνω εἰς τὴν ἐπιφανείαν· *ἐπαναπλώει ὑμῖν ἔπει κακὰ* = κακοὶ λόγοι ἐρχονται (ἀναβαίνουσιν) εἰς τὴν γλῶσσαν ὑμῶν.— || πλέω ὅπως πάλιν, ἐπιστρέφω πλέων.
ἐπ-ανα-ρρίπτω καὶ -*ἔω*· ἀναρρίπτω εἰς τὸν ἄερα, ρίπτω ἐπάνω ὑψηλά εἰς τὸν ἄερα || ὡς ἀμτβ. (ἐνν. *ἐμαυτόν*)· πηδῶ, τινάσομαι, ὑψηλὰ εἰς τὸν ἄερα.
ἐπ-ανά-σεισις, -εως, ἢ· τὸ ἀνασειεῖν, πάλλειν, εἰς τὸν ἄερα (ἐπὶ ὅλων). *Ἐκ τοῦ
ἐπ-ανα-σειῶ, μέλ. -*σω*· σηκώνω τι πρὸς τὰ ὄνω καὶ τὸ σελῶ, πάλλω, ἐπισεῖω.
ἐπ-ανά-στάσις, -εως, ἢ (*ἐπανίστασις*)· ἐξανόστασις, ἐξέγερομαι ἐναντίον, ἐπανόστασις.
ἐπ-ανα-στήσομαι, μέλ. -*στήσω*· ἐπὶ τῆς ἐναντίου.
ἐπ-ανα-στρέφω, μέλ. -*ψω*, ἀμτβ.· στρέφω, στρέφομαι, ὅπως ἐναντίον τινός, ἀνδίσταμαι.
ἐπ-ανα-τείνω, μέλ. -*τενώ*· τείνω τι πρὸς τὸ ὄνω, ὄνατείνω τι πρὸς τινα· *ἐπανατείνω ἐλπίδας* = παρῆχω ἐλπίδας.
ἐπ-ανα-τέλλω, μέλ. -*ανατελώ*· ἀόρ. α' -*ανέτειλα*. ὑψῶν τι, σηκώνω, ἐγείρω.— || ἀμτβ. ἐγείρομαι, ἀνατέλλω (ἐπὶ τοῦ ἡλίου)· *ἐπαντέλλων χρόνος* = ὁ ἐπερχόμενος χρόνος, τὸ μέλλον.
ἐπ-ανα-τίθημι, μέλ. -*θήσω*· ἐπιθέτω.
ἐπ-ανα-φέρω, ποιητ. **ἐπ-αμ-φέρω**· φέρω ὅπως (καὶ ρίπτω) ἐπάνω εἰς ἄλλον || ἀποδῶ τι εἰς τινα, προσάπτω τι εἰς τινα. 2) ὑπολογίζω. 3) κομιζῶ ὅπως ἀγγελίαν.— || Παθητ. φέρομαι πρὸς τὰ ὄνω, ὑψώνομαι, σηκώνομαι (ὡς ἀναθυμιάσις π.χ.).
ἐπ-ανα-φυσῶ, μέλ. -*ἡσω*· παίζω τὸν αὐλόν, ἐπ-αυλῶ, συνοδοῦμαι μέλος τι παίζων τὸν αὐλόν.
ἐπ-ανα-χωρέω, μέλ. -*ἡσω*· ἔρχομαι ὅπως πάλιν, ἐπανέρχομαι, ὑποχωρῶ. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ
ἐπ-ανα-χώρησις, -εως, ἢ· ἐπιστροφή, ὑποχώρησις.
ἐπ-όν-ειμι (*ἐπὶ+ἀνά+ειμι*) = *ἐπανέρωμαι*· ἐπιστρέφω, ἐρχομαι ὅπως πάλιν.— || ἀναβαίνω, ἀνέρχομαι, ἀνατέλλω.
ἐπ-αν-εῖναι, ἐπ-αν-εἶς, ἀπρφ. καὶ μτχ. ἀορ. β' τοῦ *ἐπανίημι*.
ἐπ-αν-εἶπον, ἀόρ. β'· διακηρύσσω ἢ ὑποχνοῦμαι δημο. ἴα. *Ἔξ αὐτοῦ τούτου εἶναι ἐν χρήσει δ *ἐπ-αναγορεύω*.
ἐπ-αν-εἶρομαι, ἴων. ἀντί *ἐπανέρομαι* (βλ. λ.).
ἐπ-αν-ελεθεῖν, ἐπανελεθῶν, ἀπρφ. καὶ μτχ. ἀορ. β' τοῦ *ἐπανέζχομαι*.
ἐπ-αν-έρομαι, ἴων. -*εἶρομαι*· ἐρωτῶ ἐπανεἰμῶν μένω.
ἐπ-αν-έρχομαι, μέλ. -*ελεύσομαι*, ἀποθ. μετὰ ἐ-εργ. ἀορ. β' *ἐπανήλθον*, πρκ. *ἐπανελήλυθα* (πρβλ. *ἐρχομαι*)· ἔρχομαι πάλιν ὅπως, ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω || προσχωρῶ, συγχωρῶ.— || ἀναβαίω, ἀνέρχομαι.
ἐπ-αν-ἦκω· ἔχω εἶδει πάλιν ὅπως, ἔχω ἐπιστρέφει, ἐπιστρέφω.
ἐπ-ανθῶ, μέλ. -*ἡσω* (*ἐπι+ἀνθος*)· ἀνθῶ, ἀνδίζω, εἶμαι ἀνδισμένος || μτφρ., ἐπὶ ἀλμυρῶς κρούστας (πέτσας, φλοιού) οχηματωμένης ἐπὶ ἐπιφανείας, ἢ ἐπὶ τοῦ χροῦ τῆς κατὰ σιαγόνης || γενικῶς, εἶμαι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, φαίνομαι καθαρὰ.
ἐπ-ανθίζω, μέλ. -*ίω*, ἀττ. -*ἴω* (*ἐπι+ἀνθος*)· κοσμῶ με ἀνθη, στολιζῶ με ἀνθῶ || γενικῶς, κῆρυξ τι νά ἀφρονῇ, καλύπτω τι με τι.

ἐπ-ανδράκιδες, -ων, αἰ' μικροὶ ἰχθύες ψηγόμενοι ἐπὶ τῶν ἀνδράκων. *Ἐκ τοῦ **ἐπ-ανδράκιδω**, μέλ. -σώ' ψήνω (δπειῶ) ἐπὶ ἀνδρακίᾳ (ἐπάνω εἰς τὰ κάρβωνα).

ἐπ-αν-ἴημι, μέλ. -αν-ἴσω' ἐπαφίην, ἀφίνω τι νά γυρίσῃ ὀπίσω, χαλαρώνω, ἀπολύω, ἀποπέμπω.— || ἀμτβ. μετὰ γεν., χαλαροῦμαι, ἐλαττοῦμαι, παύομαι || ἀποδραροῦμαι.

ἐπ-αν-ἴσω, μέλ. -ώσω' καθιστῶ ἴσον, ἐξισώνω. **ἐπ-αν-ἴστημι**, μέλ. -σθήσω' σηκώνω, ἐγείρω, πάλιν, ἀνεγείρω || κάρνω τινά νά ἐγερθῇ.— || Παθητ., μετὰ ἐνεργ. ἀορ. β' -ανέστην, πρκ. -ανέστηκα, ἀμτβ. σηκώνομαι, ἐγείρομαι, ἔπειτα ἀπὸ ἄλλον, ἢ κατὰ διαταγὴν ἄλλου τινός || γενικῶς, ἐγείρομαι, σηκώνομαι || ἐπὶ πραγμάτων, ἀνεγείρομαι, ἀνυψοῦμαι, κτίζομαι. 2) ἐγείρομαι ἐναντίον τινός, ἐπαναστατῶ κατὰ τινος.

ἐπ-αν-ὀρθώω, μέλ. -ώσω' οἱ ἱστορικοὶ χρόνοι λαμβάνουσι διπλὴν ἀδῆσιν: πρτ. ἐπ-ην-ὠρθοῦν, ἀορ. α' ἐπ-ην-ὠρθῶσα κλπ.' στήνω τι ὀρθῶν, τὸ σηκώνω καὶ τὸ στήνω εἰς τὴν προτέραν του θέσιν || τὸ ὀρθώνω πάλιν || γενικῶς, διορθώνω, βελτιώνω. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπ-αν-ὀρθωσις, -εως, ἡ' ἀποκατάστασις || διόρθωσις, βελτίωσις.

ἐπ-αν-τέλλω, ποιητ. καὶ ἰων. ἀντὶ ἐπ-ανα-τέλλω. **ἐπ-άντης**, ες (ἐπι+άντα)=ἀνάτης (δ βλ.), ἀντίθ. τῆς κατάντης.

ἐπ-αντιάζω, μέλ. -άσω' συναντῶ, ἀπαντῶ. **ἐπ-αντιέω**, μέλ. -ήσω' ἀντιῶν χύνω τι ἐπάνω εἰς τι, περιχύνω, κατακλύζω.— || Παθητ., περιχύνομαι, κατακλύζομαι, ὑπερπληροῦμαι.

ἐπ-άνυω, μέλ. -ύσω' φέρω τι εἰς τέλος, τελειώνω, συμπληρῶ.— Μέσον, προμηθεύω, παρέχω.

ἐπ-άνω, ἐπίρ. (ἐπι+άνω) εἰς τὸ ἄνω μέρος, ἐπάνω || μετὰ τοῦ ἀρθρου λαμβάνει δύναμιν ἐπιθ.: ὁ ἐπάνω πύργος=ὁ ἄνω (ὁ ἄνωτερος, ὁ ἐπὶ ὁ ἐπάνω) πύργος.— || ἐπὶ χρόνου, πρὶν, πρότερον. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπάνωθεν, ποιητ. -θε, ἐπίρ. (ἐπάνω) εἰς τὸ ἐπάνω, ἄνω || οἱ ἐπάνωθεν (ἐπὶ χρόνου) = οἱ ἄνωτεροι τῶν προγενετέρων χρόνων.

ἐπ-ἀξίος, ὄν καὶ -α, -ον (ἐπι+ἀξιος) δξιος, ὁ ἀξιζῶν τι, ἀντάξιος (μετὰ γεν.) || ἀπολ., δξιος, πρέπιον, ὀρθόδοξος. 2) δξιος μνείας.— *Ἐπίρ. -ως. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπ-αξιόω, μέλ. -ώσω' κρίνω δξιον, ὀρθόν, μετ' ἀπρρ., λατιν. dignor.— || προσδοκῶ, ὑποθέτω, πιστεύω.

ἐπ-αξόνιος, ὄν (ἐπι+ἀξων) ὁ (στηριζόμενος) ἐπὶ τοῦ ἀξονος.

ἐπάω, ὄμρ. β' ἐνικ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ πῆγγυμι.

ἐπ-ἄοιδῆ, ἡ (ἐπαείδω) ποιητ. καὶ ἰων. ἀντὶ ἐπωδῆ.

ἐπ-ἄοιδός, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ἐπωδός.

ἐπ-ἀπειλέω, μέλ. -ήσω' ἐπισειέ τι ὡς ἀπειλὴν πρὸς τινα, φοβερίζω || προσθέτω ἀπειλάς, ἀπειλῶ ἐπὶ πλέον, ἐπαπειλῶ.

ἐπ-ἀπο-δύομαι, μέσον' ἐκδύομαι καὶ ὀρχίζω νά ἐργάζομαι («ἀνάσκουμπύνομαι στὴ δουλιὰ»).

ἐπ-ἀπο-θνήσκω, μέλ. -θανοῦμαι' ἀποθνήσκω μαζὶ μὲ τινα, ἢ ἔπειτα ἀπὸ τινα.

ἐπ-ἀπο-πνίγω, μέλ. -ξω' πνίγω ἐπὶ πλέον (ἄλλων πνιγόντων), ἀποπνίγω ἐπὶ τινι || παθητ. ἀορ. β' ἐπ-απ-επνίγην.

ἐπ-ἀπτω, ἰων. ἀντὶ ἐφ-άπτω.

ἐπ-ἀπύω, ὄμρ. ἀντὶ ἐπηπύω.

ἐπ-ἀρά, ἰων. ἐπ-ἀρή, ἡ (ἐπι+ἀρά) κατὰρ κατὰ τινος, βλασφημία. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπ-ἀράομαι, μέλ. -άσομαι, ἐπ. -ήσομαι' πρκ. ἐπ-ἡράμαι, ἀποθ. ἐκφέρω κατὰρ κατὰ τινος, καταρῶμαι, βλασφημῶ || ἐπαράσθαι λόγον = ἐκοτομίζειν κατὰρ.

ἐπ-ἀραρίσκω, μέλ. ἐπάρσω' ἀορ. α' ἐπῆρσα' ἀορ. β' ἐπῆρῶρον' προσαρμόζω τι εἰς τι ἢ ἐπὶ τινος, στερεώνω εἰς τι.— || ἀμτβ. ἐν τῆς μέσ. πρκ. ἐπάρηρα' προσαρμόζομαι καλῶς, ἀκριβῶς || μτχ. ἐπαρηρῶς = καλῶς ἠομοσμένος, ἐστηριγμένος || τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ ἡ συγκεκ. μτχ. ἀορ. ἐπάρμενος (= καλῶς

προσηρμοσμένος, παρεσκευασμένος, ἔτοιμος).

ἐπ-ἄρας, μτχ. ἀορ. α' τοῦ ἐπαίρω.

ἐπ-ἄράσσω, ἀττ. -ττω, μέλ. -ξω' ρίπτομαι ἐπὶ τινος, προσαρῶσω.

ἐπ-ἄράτος, ὄν (ἐπαράσμαι) ὁ ὑποκείμενος εἰς κατὰρ, ἐπικατάτος, κατηραμένος.

ἐπ-ἄργεμος, ὄν (ἐπι+ἄργεμον) ὁ ἔχων λευκὴν κηλίδα εἰς τὸν ὀφθαλμὸν (πάσχων ἀπὸ ἄργεμον, ἀπὸ λεύκωμα τῶν ὀφθαλμῶν).— || μτφρ. σκοτεινός, ἄμυδρός, ἀσαφής.

ἐπ-ἄργυρος, ὄν (ἐπι+ἄργυρος) ὁ ἐπηργυρωμένος, κεκαλυμμένος μὲ ἄργυρον.

ἐπ-ἄρηγω, μέλ. -ξω' ἐπιβοηθῶ, ἐρχομαι εἰς βοήθειαν, βοηθῶ. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπ-ἄρηξις, -εως, ἡ' βοήθεια, ἐπικουρία.

ἐπ-ἄρηρα, -ειν, ἀμτβ. πρκ. καὶ ὑπερσ. τοῦ ἐπαράσσω (βλ. λ.).

ἐπ-ἀρίστερος, ὄν (ἐπι+ἀρίστερος) ὁ πρὸς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, πρὸς τὰ ἀριστερὰ || μτφρ. ἀδέξιος, ἀνεπιτήδειος, ἀνάποδος (πρβλ. Γαλλ. gauche).

ἐπ-ἀρκεσις, -εως, ἡ' βοήθεια, ἐπικουρία. *Ἐκ τοῦ **ἐπ-ἀρκέω**, μέλ. -έσω' ἀορ. α' ἐπ-ἡρκεσα' ἀποτρέπω, ἀποσοβῶ, ἐμποδίζω || ἐπαρκέω τινί τι = ἀποκρούω (ἀποτρέπω) τὸ ἀπὸ τινος. 2) μετ' αἰτ. πράγμ. μόνον' ἐμποδίζω, κωλύω. 3) μετὰ βοτ. πρσ. μόνον' βοηθῶ, ἐρχομαι εἰς ἐπικουρίαν τινός, προστατεύω, προφυλάσσω, ὑπερασπίζω.— || χορηγῶ, ἐφοδιάζω, μεταδίδω.— || ἀπολ., εἶμαι ἐπαρκής, εἶμαι ἀρκετός, ἐπαρκῶ. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπ-ἀρκοῦντως, ἐπίρ. ἐκ τῆς μτχ. τοῦ ἐνεστ. ἐπαρκῶς, ὀρκετῶ.

ἐπ-ἀρμενος, ἐπ. μτχ. παθ. ἀορ. β' τοῦ ἐπαράρῃσκω' καλῶς προσηρμοσμένος, καλῶς παρεσκευασμένος.

ἐπ-ἀρουρος, ὄν (ἐπι+ἀρουρα) ὁ ἐπὶ τῆς γῆς ὢν, ἐπίγειος || προκεκολλημένος εἰς τοὺς ἄγρους καὶ καλλιεργῶν αὐτοὺς ὡς δαυλοπάροικος (λατ. adscriptus glebae).

ἐπ-ἀρτάω, μέλ. -ήσω' κρεμῶ τι ἐπάνω εἰς τι ἢ ἀπὸ τινος.— Παθητ., **φάθος ἐπῆρηται**=φόθος ἐπικρέμαται, ἐπικείται, ἐπαπειλεῖται.

ἐπ-ἀρτής, ες (ἐπι+ἀρτέω) ἔτοιμος, παρεσκευασμένος.

ἐπ-ἀρτύω καὶ **-ἀρτύω** συναρμολογῶ, προσαρμόζω, στερεώνω ἐπὶ τινος.— || ἐτοιμάζω, παρασκευάζω.— Μέσον, παρασκευάζω δι' ἑμαυτὸν.

ἐπ-ἀρχία, ἡ' τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐπάρχου || τὸ ὑπὸ ἐπάρχου διοικούμενον διαμέρισμα ἐπικρατείας τινός. *Ἐκ τοῦ

ἐπ-ἀρχος, ὄν (ἐπι+ἀρχή) ἀρχηγός, ἡγεμῶν (δ ἐπι τῆς ἀρχῆς) || κυβερνήτης περιοχῆς τινος, ὁ καὶ νῦν ἐπαρχος.

ἐπ-ἀρχω, μέλ. -ξω' εἶμαι ἐπαρχος, κυβερνήτης ἐπαρχίας. 2) διοικῶ καὶ τι ἄλλο ἐπὶ πλέον τῶν ἰδικῶν μου.— || μέσον, **ἐπάρχομαι** ἄρχομαι (ἀρχίζω) ἐκ νέου' **ἐπῆρξαντο δεσπύσσειν** = ἤρχισαν πάλιν μετὰ ποτήρια (νά χύνουν οἶνον εἰς τὰ ποτήρια) || γενικῶς, παρέχω, ἐφοδιάζω, διανέμω.

ἐπ-ἀρωγός, ὁ (ἐπαρῆγω) βοηθός, ἐπικουρός.

ἐπ-ἀρωγών, πρτ. τοῦ παρ-οινέω.

ἐπ-ἀσάμην, ἀορ. α' τοῦ πατόομαι.

ἐπ-ἀσκέω, μέλ. -ήσω' ἀορ. α -ήσκησα' ἐπιμελῶς ἐκτελῶ, ἐργάζομαι ἐντατικῶς εἰς τι.— || περικομῶ, καλλωπίζω.— || ἄσκω, ἐξασκῶ μετέρχομαι || ἄσκω ἑμαυτὸν (γυμνάζομαι) εἰς τι || καλλιεργῶ.

ἐπ-ἀσσύτερος, α, ὄν (ἐπι+ἀσσύν) ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον.

*Ἐνυμ. τὸ σύνθετον ἐσχηματίσθη δάσει τοῦ ἐπίρ. *ἐπ-αν-συ, πρβλ. ἀσσυτία (= ἄλλα ἐπ' ἄλλοις, καθ' Ἡσούχ.), ὄμρ. πασσυδῆ (= ἐν πάσῃ σπουδῇ), σένω (πρκ. ἔσσυμαι). Κατὰ ταῦτα **ἐπασσύτερος** *ἐπ-αν-σσύ-τερος καθ' ἀπλολογίαν.

ἐπασσύτερο-τριβής, ες (ἐπασσύτερος + τριβής) ὁ ἐπακολουθεῖν εὐδύς μετὰ τὸν ἄλλον, ἀλλεπάλληλος.

ἐπ-ἀστράπτω, μέλ. -ψω' ἀστράπτω εἰς τι ἢ ἐπὶ τινι, ἀστράπτω προσέτι.

ἐπ-ίττω, ἀττ. ἀντὶ *ἐπ-αἴσω* (δ βλ.).
ἐπ-αυδάω, μέλ. -*ήσω*· ἐπιφωνῶ (λέγω ἐπιπροσδέ-
 τως)—μέσον, ἐπικαλοῦμαι.
ἐπαύδην ἢ **ἐπαύσθην**, παθητ. ἀόρ. α' τοῦ *παύω*.
ἐπ-αυλέω, μέλ. -*ήσω*· παθητ. πρκ. *ἐπηύλημα* (ἐπι-
 +αὐλός)· παίζω τὸν αὐλὸν συμφώνως πρὸς τι, συν-
 οδεύω.—Παθητ. παίζομαι συνοδείᾳ αὐλοῦ.
ἐπ-αυλίζομαι, μέλ. -*ίσομαι*, ἀποθ.· καταλαμβάνω
 κατοικίαν εἰς τι μέρος, κατοικῶ πληρῶν τινός ἢ
 στρατοπεδεύω πληρῶν που||διανυκτερεύω μετὰ τινος.
ἐπ-αυλις, -*εως*, ἢ (*ἐπι* + *αὐλις*)· τόπος διὰ τὴν
 διέληθι τῆς τήν νύκτα του, ἀγροτική κατοικία ἢ κα-
 τάλυμα.
ἐπ-αυλος, ὁ (*ἐπι* + *αὐλή*), πληθ. *ἐπαυλοι*, οἱ, καὶ
ἐπαυλα, τὰ· μάνδρα διὰ κτήνη, στοῦλος ἢ γανκῶς,
 κατοικία, οἶκος.
ἐπ-αυξάνω ἢ **ἐπαύξω**, μέλ. -*αυξήσω*· αὐξάνω τι,
 τὸ κἄμιν νά αὐξηθῆ, μεγεθύνω.—Παθητ. αὐξάνομαι.
ἐπ-αυρεῖν ἐπ. -*έμεν*, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *ἐπαυ-
 ρίσκομαι*.
ἐπ-αυρέω = *ἐπαυρίσκομαι*.
ἐπ-αυρῆσαι, -*εως*, ἢ (*ἐπαυρίσκομαι*)· καρπός, ὀ-
 φελός ἢ ζῆμια, προερχόμενα ἔκ τινος πράγματος
 ἢ ἀπόλαυσις, κάρπωσις.
ἐπ-αυρίον, ἐπίρ. ἀντὶ *ἐπ' αὐρίον*· αὐρίον, τὴν
 ὄσσην ἡμέραν («ταχία»).
ἐπ-αυρίσκομαι, ἀποθ. (τὸ ἐνεργ. *ἐπαυρίσκω* ἀπαξ
 μόνον ἀπαντᾷ, καὶ τὸ ἀπλοῦν *αὐρίσκω* ἢ *αὐρίσκομαι*
 θὲν εἶναι ἐν χρήσει)· μέλ. *ἐπαυρήσομαι*· ἐνεργ. ἀορ.
 β' *ἐπαύρησον*, ἄπρφ. *ἐπαύρησον*, γ' ἐνικ. ὑποτ. *ἐπαύρηθι*,
 ἀπρφ. *ἐπαυρεῖν* ἐπ. -*έμεν*· μέτ. ἀορ. β' *ἐπαυρήσομαι*,
 ἐπικ. β' ἐν. Ἰπρτ. *ἐπαύρηται*, γ' πληθ. -*ωνται*· μετέχω
 τινός, λαμβάνω τι, ἀπολαύω μερίδιον ἔκ τινος
 πράγμ. ἢ φθάνω τι, ἐγγίζω τι, ἐπιψάω τι.— Μέσον,
 καρπούμαι τὰ ἀποτελέσματα (τοῦς καρπούς) πράγμ.
 τινός, εἶτε καλὰ εἶτε κακὰ εἶναι ταῦτα (μετὰ γυν.)
 ἢ συχνότερον ἐν κακῇ σημεσ. (μετὰ πικρῶς εἰρωνείας):
ἵνα πάντες ἐπαύρησάν τε βασιλῆος = ἵνα πάντες ἀπο-
 λάωσιν τὴν κακότητα τοῦ βασιλέως, ἵνα πάντες
 τὸν γνωρίωσι (πρὸς ζῆμιαν των) ἢ *ὅτω μιν ἐπαυ-
 ρήσασθαι* = νομίζω ὅτι θὰ αἰσθανθῆ τὰς συνεπειὰς.
 2) μς' αἰτ. πράγμ. ἐπιφέρω, προξενῶ, κατὰ τοῦ ἐσάου-
 τοῦ μου. [ἀγνώστου ἐτυμολ.].
ἐπ-αῦσον, Προστ. ἀορ. α' τοῦ *ἐπ-αῦω*· *ἐπαύσασθε* μτχ.
ἐπ-αυτέω, μέλ. -*ήσω*· ἀνακραυγάζω, ἀλαλάζω,
 ἐπὶ τινι, *ἐπ-εμφημέω* ἢ κἄμιν προσέτι θόρυβον,
 προσφωνῶ.
ἐπ-αυτοφῶρ, ἐπίρ. ἀντὶ *ἐπ' αὐτοφῶρ* = λατίν.
in ipso furto = ἐν αὐτῇ τῇ κλοπῇ ἢ ἐν αὐτῇ τῇ
 πράξει (συνελήφθη θηλ. ἐν ᾧ ἔκλεπτεν ἢ ἐν ᾧ ἔπρατ-
 τεν ἄλλο τι κακόν).
ἐπ-αυχένιος, ον (*ἐπι* + *αὐχην*)· ὁ ἐπὶ τοῦ αὐχέ-
 νος ἢ διὰ τὸν αὐχένα.
ἐπ-αυχέω, μέλ. -*ήσω*· καυχῶμαι ἐπὶ τινι, κομπά-
 ζω, μεγαλαυχῶ.
ἐπ-αῦω, μέλ. -*αῦσω*· ἐπιβοῶ, ἐπιφωνῶ.
ἐπ-αφ-αυαίνομαι, παθητ.· ξηραίνομαι, στεγνῶ-
 νομαι.
ἐπ-ἀφάω, μέλ. -*ήσω*· ἐπιψάω, ἐγγίζω εἰς τὴν ἐ-
 πιφάνειαν, θωπεύω, χαϊδεύω.
ἐπ-ἀφή, ἢ (*ἐπαφάω*)· τὸ ἐφάπτεσθαι, ψηλάφημα
 ἢ χειρισμός, μεταχειρίσις.
ἐπ-αφ-ίημι, μέλ. -*αφήσω*· ρίπτω τι κατὰ τινος,
 ἐκσφενδονίζω τι κατὰ τινος ἢ ἀφίνω τι ἐλευθέρων
 (νὰ ἐπέδῃ) κατὰ τινος.
ἐπ-ἀφρίζω, μέλ. -*αφρίσω*· ἀφρίζω, ἐκβάλλω ἀφρούς,
 εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἢ μτφρ. φλυαρῶ, ἀποκαλύπτω,
 κοινολογῶ.
ἐπ-αφροδίτος, ον (*ἐπι* + *Ἀφροδίτη*)· ἀξιαγάπη-
 τος, θελκτικός (λατίν. *venustus*).
ἐπ-αφύσσω· ἐπαντλῶ, ἀντλῶ ἀκόμη ἢ ἐπιχέω.
ἐπ-ἀφθός, ἐς (*ἐπι* + *ἀφθος*)· κλαρός, σιθαρός ἢ
 φορτικός, δυσάρεστος, ὄχληρός, λυπηρός, ἀνιαρός.
ἐπ-ἀφθομαί, παθητ.· ὀχθόμαι (λυποῦμαι, ατενο-
 χωροῦμαι) ἐπὶ τινι (διὰ τι).
ἐπ-αχλῶω, μέλ. -*άσω* (*ἐπι* + *ἀχλός*)· εἶμαι ἀμυδρός
 ἢ ὀσφής.

ἐπαχύνθην, παθητ. ἀόρ. α' τοῦ *παχύνω*.
ἐπ-εάν, ἰων. ἀντὶ *ἐπὴν*.
ἐπ-εβάλλον, ἀόρ. β' τοῦ *ἐπιβάλλω*.
ἐπ-έβην, **ἐπέθησα**, ἀόρ. β' καὶ α' τοῦ *ἐπιβαίνω*.
ἐπ-εβίωον, ἀόρ. β' τοῦ *ἐπιβίωω* (ὡσεὶ εἰς ἐν. *ἐπι-
 βίωμι*).
ἐπ-ἐβρίσα, ἀόρ. α' τοῦ *ἐπιβρίθω*.
ἐπ-εγ-γελάω, μέλ. -*άσομαι*· γελάω ἐπὶ τινι, περι-
 γελάω, χλευάζω, ἐπισκώπτω.
ἐπ-εγέγραπτο, γ' ἐν. παθητ. ὑπερσ. τοῦ *ἐπιγράφω*.
ἐπ-εγείρω, μέλ. -*εγερω*· ἀφυπνίζω, ἐξεγείρω, ση-
 κῶν ἐπάνω ἢ διεγείρω, ἐξερεδίζω.— Παθητ., ἐγει-
 ρομαι ἐκ τοῦ ὕπνου, ἀφυπνίζομαι ἢ *ἐπέγρετο*, *ἐπα-
 γρόμενος*, γ' ἐν. Ὀριστ. καὶ μτχ. ἐπικ. παθ. ἀορ. β'.—
 ἢ ἀμτβ. ἐν τῇ μτχ. τοῦ ἐνεργ. παρακ. *ἐπαγρηγορῶς* =
 ἔξυπνος.
ἐπ-εγ-κἀλέω, μέλ. -*έσω*· φέρω κατηγορίαν κατὰ
 τινος ἢ ἐγκαλῶ (κατηγορῶ) προσέτι.
ἐπ-εγ-κάπτω, μέλ. -*ψω*· «χάπτω», καταπίνω, κα-
 ταβροχθίζω.
ἐπ-εγ-κελεύω, μέλ. -*σω*· παρορμῶ, παρακινῶ ἢ
 δίδω διαταγὴν ἢ σύνθημα εἰς ἄλλους.
ἐπ-έγγων, ἀόρ. β' τοῦ *ἐπιγγινώσκω*.
ἐπ-έγρετο, γ' ἐν. ἐπικ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *ἐπιγείρω*.
ἐπ-εγρήγορα· βλ. *ἐπιγείρω* II.
ἐπ-εγρόμενος, μτχ. ἐπ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *ἐπιγείρω*.
ἐπ-εγ-χέω, μέλ. -*χεῶ*· ἔγχέω (χύνω μέσον) εἰς τι
 ἢ ἐπιπροσδέτως.
ἐπ-έδεξα, ἰων. ἀντὶ *ἐπέδειξα*, ἀόρ. α' τοῦ *ἐπιδεί-
 κνυμι*.
ἐ-πέδησα, ἀόρ. α' τοῦ *πελάω*.
ἐπ-εδόθην, παθ. ἀορ. α' τοῦ *ἐπιδίδωμι*.
ἐπ-εδόραον, ἐνεργ. ἀορ. β' τοῦ *ἐπιτρέχω*.
ἐπ-έδρη, ἢ, ἰων. ἀντὶ *ἐπέδρα*.
ἐπ-έδυν, ἀόρ. β' τοῦ *ἐπιδύνω*.
ἐπ-έδηκα, ἀόρ. α' τοῦ *ἐπιπέθημι*.
ἐπεί, ἐπικ. καὶ *ἐπειθὶ* (*ἐπί*), σύνδ.: I 'ΕΠΙ ΧΡΟ-
 ΝΟΥ' μετὰ ταῦτα, ὅτε ἢ ἀφ' ὅτου χρόνου.— II 'ΕΠΙ
 ΑἲΤΙ'ΑΣ ἐπειδὴ, διὰ τοῦτο, ἀφ' οὗ.— III *ἐπει ἄρ*,
ἐπει ἄρα = ἀφ' οὗ λοιπόν. 2) *ἐπει οὖν* = ὅτε λοι-
 πόν. 3) *ἐπει περ* = ἐπειδὴ πραγματικῶς, ἀφ' ὅτου τῷ
 ὄντι.
Ἔτυμ.: *ἐπ-εἰ* ἀρχικῆς σημεσ. = ἐπὶ τούτου, περὶ
 τούτου, νά γινώσκῃ τις ὅτι... ἢ ἔπειτα ἐσήμασι: ἀφ'
 οὗ, τότε. πρβλ. *εἰ-τα*, *ἐπ-εἰτα*— ἰων. *ἐπὴν* (*ἐπει* |
ἄν)— ἀττ. *ἐπᾶν* (*ἐπὴ ἄν* (πρβλ. 'Ἡλ. ἐν ἐπιγρ. *ἐπὴ*)·
 — Ὀμηρ. *ἐπει-ῆ* (= ἀφ' οὗ ἢ ἐπειδὴ τῆς ἀληθείας),
 πρβλ. τὸ βεβαιωτ. ἢ (=τῆς ἀληθείας, πράγματι), *ἦ-τοι*,
ἰαπετ. *ε.— *ἐπει-θή*, πρβλ. *δή, δῆτα, δὴ σου, ἦ δη*.
 — ἀττ. *ἐπειδᾶν* (*ἐπειδὴ ἄν*).
ἘΠΕΪΤΩ, μέλ. -*έσω*· πρτ. *ἔπειγον* ἐπ. *ἔπειγον*· ἀόρ.
 α' *ἔπειξα*.—Παθητ., μέσ. μέλ. *ἐπειξομαι* (ἐν παθητ.
 σημ.)· ἀόρ. α' *ἔπειχθη*· πιέζω, πιέζω διὰ τοῦ θά-
 ρους μου, θορύνω.—Παθητ. καταπιέζομαι. 2) πιέ-
 ζω σκληρὰ, καταπιέζω, στενοχωρῶ (διώκω).— II
 ὠθῶ πρὸς τὰ ἔμμερος, ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω.— Μέ-
 σον, ἐπισπεύδω τι δι' ἐμαυτῶν.— Παθητ. ἐπείγομαι,
 διάζομαι, σπεύδω, νά πράξω τι ἢ ὡς. ἀπολ. ὀπεύδω,
 ἐπισπεύδω, διάζομαι ἢ μτχ. *ἐπειγόμενος* ὡς ἐπιθ. =
 ταχύς, γοργός, ὀρηκτικός, βίσιος, παράφορος, ἐν-
 δερμος, διακαής.— III ἀμτβ. = παθητ.· σπεύδω.
Ἔτυμ.: θὲν παράγεται ὅτε ἐκ ῥ. *αιθ-* τῶν λ. λ.
αἴγες (= κύματα θαλάσσης), *αἰγίς* (=θύελλα), *αἰ-
 γλη* (=λάμψις φωτός), *εἵλαι* (κινουῦμαι τρέμω), ὅ-
 τε ἐκ ῥ. *αιθ-* (= πηδᾶν) ἐν τῇ λ. *αἴξ*, *ἕξαιλος* (ὄμηρ.
 λ. = σκιρτῶν, πηδῶν)· βλ. καὶ *ἕκαρ*.
ἐπειδ-άν, σύνδ. (*ἐπειδὴ ἄν*)· ὅτε δήποτε, ὅποτε-
 δήποτε, ὁσάκις, εὐθύς ὡς, ἅμα, ἀφ' οὗ.
ἐπει-δὴ (*ἐπει* + *δὴ*), σύνδεσμος: I ἐπὶ χρόνου: ἀφ'
 ὅτου, ἀφ' οὗ, κατόπιν, μετὰ ταῦτα, ὅτε (λατ. *post-*
quam).— II ἐπὶ αἰτίας (αἰτιολ. σύνδ.): ἀφ' οὗ, ἐπειδὴ,
 διότι.— *ἐπειδὴ περ* = ἀφ' οὗ (ἐπειδὴ) τῷ ὄντι, ἐπει-
 δὴ τώρα.
ἐπ-εἶδον, ἀπρφ. *ἐπιδείων*· ἀορ. β', ἄνευ ἄνεστ. ἐν
 χρήσει (ὡς τοιοῦτος λαμβάνεται ὁ *ἐφορῶω*)· δεῶμαι,
 παρατηρῶ ἰδιαίτερος, ἔχω πρὸ ὀφθαλμῶν, βλέπω

2) ἐπιβλέπω, ἐπιτηρῶ συνεχῶς, ζῶ διὰ νά ἴδω τι || λαμβάνω πεῖραν.

ἐπειή ἢ **ἐπει** ἢ, ἐπέρ. ἐπειδή τῷ ὄντι, ἐπειδή ἀληθῶς.

ἐπ-εἰ, γ' ἐνικ. Ἐδκτ. τοῦ **ἐπιεῖμι**.

ἐπ-εικάζω, μέλ. -σαῶ καθιστῶ τι(να) ὁμοιον πρὸς ...τι (να) **δάμαρτα τήνδ' ἐπικαίρων κυρῶ**; = ἐπιτυγχανῶν (εὐρίσκει τὸ ἀληθές) ὑποθέτων (εἰκάζων) ὅτι αὕτη εἶναι οὐζυγός του;— || γενικῶς, συμπεραίνω, εἰκάζω, συνάγω ὡς (ἡ δσ') **ἐπικαίσεις** = ὅσον δύναται τις νά εἰκόσῃ (νά μαντεύσῃ).

ἐπεί-κεν, **ἐπέικε** ἢ **ἐπέει κεν**, **ἐπεὶ κε'** ἐπικ. τύποι ἀντι **ἐπεάν**, **ἐπήν** (βλ. δλ.).

ἐπ-εἴληφα, -ημμαι, ἐνεργ. καὶ καθ. πρκ. τοῦ **ἐπιλαμβάνω**.

ἐπ-εἰμι (Α), ἀπρφ. **ἐπ εἶναι**, πρτ. **ἐπήν** μέλ. **ἐπέσομαι** (**ἐπι+εἰμί**)· εἶμαι (ἢ ὑπάρχω) ἐπάνω εἰς τι.— || εἶμαι προσηλωμένος εἰς τι || ἐπὶ ἀμοιβῶν καὶ ποιῶν, εἶμαι καθωρισμένος διὰ τι.— || ἐπὶ χρόνου, εἶμαι μετὰ ταῦτα, εἶμαι εἰς τὸ ἐξῆς || εἶμαι καθ' ὅδόν, φθάνω, ἐπίκειμαι, ἐπικρέμαμαι.— || **IV** εἶμαι ἐπὶ κεφαλῆς, προστάμαι (λατ. **praese**).— || **V** προστίθεμαι, εἶμαι ἐπὶ πλέον, πλεονάζω.

ἐπ-εἰμι (Β), ἀπρφ. **ἐπιναῖ**. ἐπ. πρτ. **ἐπήϊα**, -ας, -ε, γ' πληθ. **ἐπήϊσαν**, **ἐπήϊσαν** μέλ. **ἐπιείσομαι** μτχ. μέσ. ἀορ. **ἀ' ἐπιείσαμένη** (**ἐπι+εἶμι**)· ἔρχομαι ἢ πηγαῖον πρὸς τι || ἐμφανίζομαι || ἀπολ. ἔρχομαι ἐγγύς, πλησιάζω, προσεγγίζω. 2) ἐπέρχομαι, ἐπιτίθεμαι, ἐναντίον τινός: **οἱ ἐπιόντες** = οἱ ἐπιτιθέμενοι, οἱ εἰσβολεῖς. 3) ἐπὶ συμβάντων, γεγονότων ἐπέρχομαι, συμβαίνω, καταφθάνω. 4) ἐμφανίζομαι ἐπὶ σκηνῆς.— || ἐπὶ χρόνου, ἔρχομαι ἐπειτα ἀπὸ ἄλλο(ν), ἀκολουθῶ, ἐπακολουθῶ, διαδέχομαι ἢ **ἡ ἐπιούσα ἡμέρα**=ἡ ἐπομένη, ἡ ἔρχομένη, ἡμέρα || **ὁ ἐπιών**=ὁ διαδεχόμενός τινα, ἢ καὶ ὡς τὸ: **ὁ τυχών**=ὁ πρῶτος τυχών (πού ἔρχεται) || **τὸ ἐπιόν**= πᾶν ὅ,τι συμβαίνει εἰς τινά (ἢ καί: τὸ μέλλον).— || **III** διατρέχω, διέρχομαι.— || **IV** ἐπιθεωρῶ καὶ ἀριθμῶ.

ἐπ-εἰνῶμι, ἰων. ἀντι **ἐπέννυμι**· ἀπρφ. μέσ. **ἐπεινῶσθαι**, ἰων. ἀντι **ἐπέννυσθαι** (ἐνδύεσθαι).

ἐπέειπε, ἀντι ὄδο λέξ. **ἐπέειπερ**· ἐπειδὴ πράγματι, ἀφ' ὅτου, τῷ ὄντι || ἐπειδὴ καί, ἐπειδὴ ὅμως.

ἐπ-εἶπον, ἀορ. β' ἀνευ ἔνεστος ἐν χρήσει· ἀπρφ. **ἐπειπεῖν**, μτχ. **ἐπειπῶν**· λέγω (ὀμιλῶ) προσέτι (πρὸς τοὺς ἄλλοις), λέγω περὶ ἄλλου.

ἐπειρα, ἀορ. α' τοῦ **πειράω**.

ἐπειρομαι, ἰων. ἀντι **ἐπέρομαι**.

ἐπ-ειρουσάμενος, ἰων. μτχ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ **ἐπερεύω**.

ἐπειρώατο, ἰων. γ' πληθ. πρτ. τοῦ **πειρώομαι**.

ἐπ-ειρωτέω, ἰων. ἀντι **ἐπερωτάω**.

ἐπ-ειρώτημα, -ησις, ἰων. ἀντι **ἐπερώτημα**, -ησις.

ἐπεισα, ἀορ. α' τοῦ **πέιθω**.

ἐπ-εἰσα-ἀγωγῆ, ἢ (**ἐπι+εἰσάγω**)· ἢ πρὸς τοὺς ἄλλοις εἰσαγωγῆ.— || μέσον πρὸς εἰσαγωγήν.

ἐπ-εἰσα-ακτος, ον (**ἐπι+εἰσάγω**)· ὁ ἐξῶθεν (ὁ ἐκ τῆς ἄλλοδαπῆς) εἰσληγμένος, ἀλλότριος, ξένος, ἀλλοδαπός.

ἐπ-εἰσα-θαίνω, μέλ. -**βήσομαι**· ἐμβαίνω ὁμοῦ μέσῃ εἰς τι || εἰσορῶ || εἰσέρχομαι.

ἐπ-εἰσα-θάλλω, μέλ. -**βᾶλῶ**· θάλλω (φέρω, δέτω, χύνω) ἐντός ἄλλου ἐπιπροσδέτως, προσδέτω.— || ἀμτθ., εἰσθάλλω ἐκ νέου.

ἐπ-εἰσα-θάτης, -ου, ὁ (**ἐπεισθαίνω**)· πρόσθετος ἐπιβάτης, ὑπεράριθμος ἐπιβάτης πλοίου (κυρ. ὁ πρὸς τοὺς ἄλλοις ἐμβάς ἐπάνω εἰς τι).

ἐπ-εἰσα-εἰμι (**ἐπι+εἰς+εἶμι**)· ἐπεισέρχομαι, εἰσέρχομαι μέσα εἰς τι ἐπὶ πλεόν ἄλλων, εἰσέρχομαι ἐπειτα ἀπὸ ἄλλον || εἰσέρχομαι εἰς τὴν σκηνήν.

ἐπ-εἰσα-έρχομαι, ἀποθ., μετὰ **ἐνεργ.** ἀορ. β' -**ἤλθον**, πρκ. -**ελήλυθα**· εἰσέρχομαι ἐπὶ πλεόν ἄλλων, εἰσέρχομαι κατόπιν τινός. 2) ἐπὶ πράγμ., εἰσάγομαι.

ἐπ-εἰσα-έφρησα, ἀορ. α' τοῦ **ἐπεισφρέω**.

ἐπ-εἰσα-κυκλέω, μέλ. -**ἤσω**· κυκλιῶ ἐντός ἢ τυλιῶσω προσέτι, ἐπεισάγω.— Παθητ., εἰσκομίζομαι, εἰσάγομαι.

ἐπ-εἰσα-όδιος, ον· ὁ ἐξῶθεν προερχόμενος καὶ προστιθέμενος εἰς τι, ὁ ἐξῶθεν ἐρχόμενος πρὸς

τοὺς ἄλλοις, ὁ μὴ ἀνήκων κυρίως εἰς τὴν ὑπόδειον, ἐπεισοδιακός. Ἐκ τοῦ

ἐπ-εἰσα-οδος, ἢ· ἡ ἐπιπρόσθετος εἰσοδος (πρὸς τοὺς ἄλλοις εἰσοδος) καὶ ἄλλου τινός, ἐπέλευσις, ἔλευσις || εἰσοδος.

ἐπ-εἰσα-παίω, μέλ. -**παίω**· εἰσορῶ αἰφνιδίως, εἰσπηδῶ.

ἐπ-εἰσα-πηδῶ, μέλ. -**ἤσω ἢ -ἤσομαι**· πηδῶ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς τι.

ἐπ-εἰσα-πίπτω, μέλ. -**πεσοῦμαι**· ἀορ. β' -**έπεσον**· εἰσπίπτω, εἰσορῶ, αἰφνιδίως κατὰ τινος || εἰσθάλλω **ἐπ-εἰσα-πλέω**, μέλ. -**πλεύσομαι**· εἰσπλέω μετὰ τιτα || εἰσπλέω καὶ ἐφορῶ κατὰ τινος.

ἐπ-εἰσα-φέρω, μέλ. -**οἶσω**· εἰσφέρω ἐπιπροσδέτως ἢ κατόπιν ἄλλου τινός || συνησφέρω, κληροδοτῶ.— μέσον, εἰσφέρω δι' ἑμαυτόν.

ἐπ-εἰσα-φρέω, μέλ. -**ἤσω**· εἰσάγω ἐπὶ πλεόν, ἐπεισάγω.— || ἀμτθ. ἐπεισέρχομαι.

ἐπ-εἰτα, ἐπέρ. (**ἐπι+εἶτα**)· δηλοῖ τὴν συνέπειαν (τὸ ἀποτέλεσμα) πράγματός τινος ἐπὶ ἄλλου· ἄκο οὐδὺς μετὰ ταῦτα, ἐπειτα (λατ. **deinde**).— || μετὰ πρηγῶν μείων πρότασιν περιέχει ἔμφραση, καὶ δὴ: 1) τιθέμενον κατόπιν χρονικοῦ μορίου = τότε, ἐπειτα, ἀκολούθως: **ἐπειδὴ σφαῖρῃ περιέχοντο, ὠρχείσθη δὴ ἐπειτα**=ἀφ' οὗ ἐτελείωσαν τὸ παινίδιον τῆς σφαίρας, ἀκολούθως (τότε ἐπειτα) ἐχόρευσαν. 2) μετὰ τὸν **εἶ**=τότε ἀσφαλῶς, τότε θεβ. ἰως: **εἰ δ' ἐτεδὸν δὴ ἀγορεύεις, εἰς ἄρα δὴ τοῦ ἐπειτα θεοὶ φρένας ὄλεσαν**=ἐάν λεγῆς τὴν ἀλήθειαν, τότε ἀσφαλῶς οἱ θεοὶ ἔχουσι ἀπομωράνη τὰς φρένας σου.— || Ἐν ἐρωτήσεσιν, ὅταν ἡ ἐρώτησις βασιζέται ἐπὶ τινος υποθέσεως, κατόπιν τοῦ ἐρωτήμ. **πῶς; εἰ μὲν δὴ ἐταρόν γε κελυετέ μ' αὐτὸν ἐλεῖσθαι, πῶς ἂν ἐπειτ' Ὀδυσσεὺς λαθοίμην**; =... πῶς ἡμπορῶ ἐγὼ ἐν τοῖς αὐτῆ περιπτώσει νά ληρομῶσω τὸν Ὀδυσσεά;— || Πρὶν ἄττικὸς ἐνίστοι εἰσάγει πρότασιν ἐκφράζουσαν ἐπιπλήξιν, πεπιφρόνησιν ἢ καὶ εἰρωνείαν, ἐρημνεύεται δέ: καὶ ἐπειτα...; καὶ λοιπὸν καὶ πράγματι.— || **IV** λοιπόν, ὅθεν, ἰσοθῆναμον δηλ. πρὸς τὸ οὖν.— || **V** καὶ ὁμως, οὐχ ἤττον ὁμως — || **VI** μετὰ τοῦ ἀρθρου: τὸ **ἐπειτα**=ὁ ἐπόμενος, τὸ μέλλον: **ὁ ἐπειτα χρόνος**=ὁ ἀκολουθῶν χρόνος, τὸ μέλλον, **οἱ ἐπειτα**=οἱ μεταγενέστεροι.— [βλ. τὴν ἐτυμολ. βλ. **εἶτα**].

ἐπέειτε ἢ **ἐπέειτε**· ὅτε, ἀφ' οὗ, διὰ τοῦτο, διότι.

ἐπειτεν, ἰων. ἀντι **ἐπειτα** (βλ. δλ.).

ἐπέειτο, τ. ἔ. **ἐπέειτο**· διότι τῆ ἀληθείᾳ, ἀφ' οὗ πράγματι.

ἐπ-εκ-θαίνω, μέλ. -**βήσομαι**· ἐξέρχομαι εἰς τι, ἀποβιβάζομαι μετὰ τινα.

ἐπ-εκ-βοηθῶ, μέλ. -**ἤσω**· ἐξέρχομαι ἵνα βοηθῶ, ἐξορῶ πρὸς βοήθειαν.

ἐπ-εκ-διδάσκω, μέλ. -**άξω**· διδάσκω ἐπιπροσδέτως, ἐπὶ πλεόν.— || ἀκόμη σαφέστερον διδάσκω, ἐξηγῶ, ἀποσαφηνίζω.

ἐπ-εκ-διηγέομαι, ἀποθ.· διηγούμαι προσέτι ἐκτεταμένως, ἐπεξηγῶ πληρότερον.

ἐπ-εκ-δρομή, ἢ (**ἐπεκδρομεῖν**, ἀορ. β' τοῦ **ἐπεκτρέχω**)· ἐκοτραγεία ἐναντίον τινός, ἐξδρομιαίς.

ἐπ-εκέατο, ἰων. ἀντι **ἐπέκειντο**, γ' πληθ. πρτ. τοῦ **ἐπέκειμαι**.

ἐπ-έκεινα, ἐπέρ. ἀντι **ἐπ' ἐκεῖνα**· πέραν, εἰς τὸ ἀντίπεραν τινός μέρος: **οἱ ἐπέκεινα**· **Εὐφράτου** = οἱ κατοικοῦντες (ζῶντες) πέραν τοῦ Εὐφράτου || **τὸ ἐπέκεινα**, ἀττ. **τοῦπέκεινα** = τὸ ἀντίπεραν μέρος: **τὰ ἐπέκεινα**, ἀττ. **τοῦπέκεινα** = τὰ ἀντίπεραν. 2) ἐπὶ χρόνου: **οἱ ἐπέκεινα χρόνοι** = οἱ προγενέστεροι (παλαιότεροι) καιροί.

ἐπ-εκέκλετο, γ' ἐν ἐπικ. ἀορ. β' τοῦ **ἐπικέλομαι**.

ἐπ-έκελα, ἀορ. α' τοῦ **ἐπικέλλω**.

ἐπ-έκερσα, ἀορ. α' τοῦ **ἐπικείρω**.

ἐπ-εκ-θέω, μέλ. -**θεύσομαι**· ἐξορῶ ἐναντίον τινός (τ. ἔ.=**ἐπεκτρέχω**).

ἐπ-έκλωσαν, **ἐπ-εκλώσαντο**, γ' πληθ. ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀορ. α' τοῦ **ἐπικλώθω**.

ἐπ-εκ-πίνω, μέλ. -**πίωμαι**· πίνω προσέτι ἢ πίνω μετὰ τινα.

ἐπ-ἐκ-πλοος, καὶ κατὰ συναίρ. **-ἐκπλοος**· ὁ ἐκπλοος (ἐπίδοσις) κατὰ τινος.

ἐπ-ἐκ-τείνω, μέλ. **-τενώ**· ἐκτείνω, ἀπλώνω, ἔτι μάλλον, ἐπιμηκύνω.— Παθητ., ἐκτείνομαι πέραν τινός ἢ ὡς. ἐξαπλοῦμαι πρὸς τινα κατεύδουνοι; δράττομαι, ἐκόδομαι.

ἐπ-ἐκ-τρέχω, μέλ. **-εκδραῖμυμαι**· ἀόρ. β' **-εξεδραῖμον** (ἐκ τοῦ ἀπρηχ. **δρέμω**)=ἐπεκθένω· ἐξορμῶ ἐναντίον τινός.

ἐπ-ἐκ-φέρω, μέλ. **-οίω**· ἐκφέρω μακράν, φέρω ἀκόμη περισσότερο μακράν.

ἐπ-ἐκ-χωρέω, μέλ. **-ήσω**· προχωρῶ· εὐθύς κατόπιν ἄλλου τινός.

ἐπ-ελάθετο, γ' ἐν. μέσ. ἀορ. β' τοῦ **ἐπιλαμβάνω**.

ἐπ-ελαθόμην, μέσ. ἀορ. β' τοῦ **ἐπιλαμβάνω**.

ἐπ-ελάσις, **-εως**, ἡ· ἐπίδοσις, ἐφοδος, ἐπίδρομή. Ἐκ τοῦ

ἐπ-ελαύνω, μέλ. **-ελάω**, ἀττ. **-ελάω**· ἀορ. α' **-ήλασα**· πρκ. **-ελήλακα**.— Παθητ., πρκ. **-ελήλαμαι**· γ' ἐν. ὑπερσ. **ἐπελήλατο**· ἐλαύνω κατὰ τινός ἢ θοδίζω, πορεύομαι, κατὰ τινος ἢ πρὸς τι μέρος. 2) φαίνομενικῶς ἀμτβ. (ἐξῆπ. **στρατόν**)· ἐκστρατεύω ἐναντίον τινός (κυρ. ὁδηγῶ τὸν στρατόν κατὰ τινός) ἢ ὡς. πλῆξ κατὰ τινός ἢ ἐφορμῶ.— II σφυροκοπῶ, σφυρηλατῶ (ἐπὶ μετάλλου), τ. ἔ. (παρ' Ὀμ.) ἐπὶ ἐπιφανείας τινός (π.χ. ἀσπίδος) ἐπιτέτω πλάκας· λεπτάς ἐσφυρηλατημένου μετάλλου.

ἐπ-ἐλείθω, πρκ. τοῦ **ἐπιλείβω**.

ἐπ-ελέλιπτο, γ' ἐν. παθητ. ὑπερσ. τοῦ **ἐπιλείπω**.

ἐπ-ελήκεον, πρκ. τοῦ **ἐπιληκέω**.

ἐπ-ελήλατο, γ' ἐν. παθ. ὑπερσ. τοῦ **ἐπελαύνω**.

ἐπ-ελήλυθα, πρκ. τοῦ **ἐπέρχομαι**.

ἐπ-ελήσα, ἀορ. α' τοῦ **ἐπιληθάνω**.

ἐπ-ελθεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ **ἐπέρχομαι**.

ἐπ-ελίσσω, **ἐπ-έλω**, ἰων. ἀντὶ **ἐφελίσσω**, **ἐπέλιξω**.

ἐπ-έλλαθε, ποιήτ. ἀορ. β' τοῦ **ἐπιλαμβάνω**.

ἐπ-ελπίζω, μέλ. **-σω**· κόμνω τινὰ νὰ ἐλπίζῃ, ἐμβάλλω (διεγείρω) ἐλπίδας, διαβουκοῦμαι τινὰ μὲ ἐλπίδας, ἐξαπατῶ μὲ ψ ὑδεῖς ἐλπίδας.— II= **ἐλπίζω**.

ἐπ-έλλομαι, ἐπικ. **ἐπι-έλλομαι**, ἀποθ.· ἔχω ἐλπίδας περὶ τινός, ἐλπίζω ὅτι. ἢ γεν., ἀναμένω, ἐλπίζω.

ἐπ-εμάνην, ἀορ. β' τοῦ **ἐπιμαίνομαι**.

ἐπ-εμαύσατο, γ' ἐνικ. ἐπ. ἀορ. α' τοῦ **ἐπιμαίνομαι**.

ἐπ-εμ-θάδόν, ἐπικ. ἀναβόδην, ὄθημα· πρὸς θῆμα.

ἐπ-εμ-θαίνω, μέλ. **-θήσομαι**· ἀορ. β' **ἐπενέβην**,

μτχ. **ἐπεμβάς**· βάλω ἢ παθὸ ἐπὶ τινός ἢ ἴσταιμι ἐπὶ τινός, κυρ. ἐν τῷ πρκ. **ἐπεμβέβηκα**, ἐπικ. **-βέβαα** ἢ **οὐδοῦ ἐπεμβεβαῖω**=ἰστάμενος ἐπὶ τοῦ κατωφλιου ἢ ὡς. μετὰ **δοτ.**· **πύργους ἐπεμβάς**=ὄφ' οὐ ἀνέδη ἐπὶ τῶν πύργων.— II καταπατῶ (=ταλαπατῶ), ὑβρίζω.

ἐπ-εμ-θάλλω, μέλ. **-βάλλω**· θάλλω ἢ θέτω τι ἐπάνω εἰς τι. 2) καταρπίπτω τινὰ ἐπάνω εἰς τι, ἐπιρρίπτω. 3) ἐπιπροστίθωμι, παρεμβάλλω, τι. 4) προκατοβάλλω, προηποδέτω.— II ἀμτβ. ἐπὶ ποταμῶν, χύνομαι ἐντός ἄλλου ποταμοῦ

ἐπ-εμ-θάτης, **-ου**, ὁ (**ἐπεμβαίνω**)· ὁ ἀναβάτης, ἰππεύς.

ἐπ-εμ-θεύσας, μτχ. τοῦ ἐπικ. πρκ. τοῦ **ἐπεμβαίνω**.

ἐπ-έμεινα, ἀορ. α' τοῦ **ἐπιμένω**.

ἐπ-έμειξα, ἀορ. α' τοῦ **ἐπιμειγνυμι**.

ἐπ-εμελήσομην, **-εμελήθην**, μέσ. καὶ· παθ. ἀορ. α' τοῦ **ἐπιμελέομαι**.

ἐπ-εμήνατο, γ' ἐν. μέσ. ἀορ. α' τοῦ **ἐπιμαίνομαι**.

ἐπ-εμ-πηδάω, μέλ. **-ήσω** ἢ **-ήσομαι**· ἐπιπηδῶ κατὰ τινός, ἐπιτίθεμαι.

ἐπ-εμ-πίπτω, μέλ. **-πεσοῦμαι**· ἐπιπίπτω κατὰ τινός, ἐφορμῶ κατὰ τινός ἢ **ἐπεμπέπτο βάσιν**· **τενί**=κινῶ τοὺς πόδας μου (ἐπιπίπτω) κατὰ τινός. 2) ἀρχίζω τι, καταπιάνομαι μὲ τι.

ἐπ-εν-αρίζω, μέλ. **-ξω**· φονεύω τὸν ἕνα ἐπὶ τοῦ ἄλλου.

ἐπ-εν-άγετο, δωρ. γ' ἐνικ. πρκ. τοῦ **ἐπινηχόμαι**.

ἐπ-εν-δίδωμι, μέλ. **-δώσω**· δίδω ἐπὶ πλεόν, δίδω ἀκόμη.

ἐπ-εν-δύτης, **-ου**, ὁ· χιτῶν φορούμενος ὄνυθεν ἔτερον χιτῶνος ἢ ὁ ἀνω ἢ ἐξωτερικὸς χιτῶν. Ἐκ τοῦ

ἐπ-εν-δύνω· φορῶ τι ἐπάνω εἰς ἄλλο (ὡς μετ.).

— Παθητ. ἐγὼ φορῶ τι ἐπάνω ἀπὸ ἄλλο (ἀμτβ. **τὸ φορῶ** ἀνταθῶ).

ἐπ-ένειμα, ἀορ. α' τοῦ **ἐπινέμω**.

ἐπ-ένευσα, ἀορ. α' τοῦ **ἐπινεύω**.

ἐπ-ενήγεον, πρκ. τοῦ **ἐπινηγέω**.

ἐπ-ενήνοθε (**ἐπι+ἐνήνοθε**), γ' ἐν. πρκ. (ὁ ἐνεστ. **ἐπ-ενέθω** δὲν εἶναι ἐν χρήσει)· ἔχει τι φυτρώσει ἐπὶ τινός, ὑπάρχει (ἢ ὑπῆρξέ) τι ἐπὶ τινός ἢ ἀπαντᾷ τρίς παρ' Ὀμ.: **ψεδνθὴ ἐπενήνοθε λάχνη**=ὄλιγα μαλλιά (ἀραιά) ἐπεκάθητο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ἢ **οὐλῆ ἐπενήνοθε λάχνη**=πυκνὸ (καὶ κατσορὸ) μαλλὶ ἐπεκάθητο (ἐπὶ τοῦ μανθούου) ἢ μετ' αἰτ. **οἶα θεοῦς ἐπενήνοθεν αἰδὲν ἐόντας**=πῶς προσκολλᾶται (ἀνήκει) εἰς τοὺς θεοὺς... [δι' ἑτυμολ. βλ. **ἐνήνοθε**].

ἐπ-ένησα, ἀορ. α' τοῦ **ἐπινέω** (A).

ἐπ-εν-θρῶσκω, μέλ. **-ενθροοῦμαι**, ἀορ. β' **-ενίθωρον**, ἀπρφ. **-ενθροεῖν**· ἐπιπηδῶ, ἀνοπηδῶ, τινάσομαι ἐπάνω εἰς τινά.

ἐπ-ενθῶν, δωρ. μτχ. ἀορ. β' τοῦ **ἐπέρχομαι**.

ἐπ-εν-τάθεις, μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ **ἐπενεστίνω**.

ἐπ-εν-τάνυω, μέλ. **-ύσω**, ἐπ. ἀντὶ **ἐπενεστίνω**· ἀπλώνω ἐπάνω εἰς τι, προσδένω σφιγκτὰ εἰς τι.

ἐπ-εν-τείνω, μέλ. **-εν-τενώ**· τεντίνω ἐπὶ τινός ἢ κατὰ τινός ἢ μτχ. παθ. ἀορ. α' **ἐπενετῆθεις**=ἐξαπλωθεῖς (ἐπὶ τοῦ ξίφους του).— II ἀμτβ. ἐντείνω τὴν θυμῶν μου (=θάλλω τὰ θυνάτα μου) ἢ κερδίζω ἔδοςφος, διαδίδωμαι (ἀπλώνομαι) ἐπὶ φήμης.

ἐπ-εν-τέλλω· προστάσσω, παραγγέλλω, τι πρὸς τοὺς ἄλλους.

ἐπ-εντύω καὶ **-εντύω**· ἐτοιμάζω, παρασκευάζω, ἐφ' διόζω.— Μέσον, ἀσκῶ ἑμαυτὸν (ἀσκούμαι, παρασκευάζομαι) διὰ τι.

ἐπ-εξ-άγω· ἐξάγω στρατόν κατὰ τινός, ἐξάγω τὸν στρατόν πρὸς μάχην.— ἀμτβ., ἐξορμῶ, ἐκστρατεύω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπ-εξ-άγωγῆ, ἡ (**ἐπεξάγω**)· τὸ ἐξάγειν τι κατὰ τινός, ἢ ἐπέκτασις τῆς γραμμῆς τῆς μάχης.

ἐπ-εξ-εἰμι, ἀπρφ. **-εξείεμαι**· πρκ. **ἐπεξήειν**· ἐξέρχομαι ἐναντίον ἐχθροῦ τινός.— II προχωρῶ κατὰ τινός, καταδιώκω.— III διέρχομαι, διεξέρχομαι, διαπορεύομαι ἢ θθεν, ἐκδέτω λεπτομερῶς. 2) **ἐπέξει-μειωρίας μείζους**=ἐκτελῶ μεγαλυτέρας ἐκδικήσεις.

ἐπ-εξ-ελαύνω, μέλ. **-εξελάω**, ἀττ. **-εξελῶ**· πρκ. **-εξελήλακα**· ἐξάγω (τὸν στρατόν), ἀποστέλλω ἐναντίον τινός, ἐπεξάγω.— ἀμτβ., ἐφιππος ὄρμω κατὰ τινός, ἐπελαύνω κατὰ τινός.

ἐπ-εξ-ελθεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ **ἐπεξέρχομαι**.

ἐπ-εξ-εργάζομαι, μέλ. **-άσομαι**, ἀποθ.· ἐξεργάζομαι τι, ἐκτελῶ τι (ἐπιπροσδέτως) ἢ συμπληρῶ, ἀποτελεῖν. 2) φονεύω ἐκ νεοῦ.

ἐπ-εξ-έρχομαι, μέλ. **-ελευόμαι**, ἀποθ. μετὰ ἄνεργ. ἀορ. β' **-εξήλαθον**, πρκ. **-εξελήλυθα**· ἐξέρχομαι ἐναντίον τινός. 2) προχωρῶ κατὰ τινός, καταδιώκω.— III διέρχομαι, περνῶ, διὰ μέσου χώρου τινός (ἢ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς). 2) φέρω εἰς πέρας, ἐκτελῶ, συμπληρῶ. 3) συζητῶ, λεπτολογῶ, ἐκδέτω λεπτομερῶς, ἐρευνῶ.— III προχωρῶ εἰς τὰ ἄκρα, φθάνω εἰς τὰ ἄκρα: **ὄδ' ἐπεξέρχομαι θρασῶς**=φθάνω εἰς τοιοῦτον: βαδμόν δρασσοῦς.

ἐπ-εξ-ἐτάσας, **-εως**, ἡ· ἐπανεξέτασας, ἐπίθεωρησις.

ἐπ-εξ-ευρίσκω, μέλ. **-ευρήσω**· ἐφευρίσκω, ἀνακαλύπτω, πρὸς τοὺς ἄλλους (προσέτι).

ἐπ-εξῆς, ἰων. ἀντὶ **ἐφ-εξῆς**.

ἐπ-εξ-ἰακχάξω (**ἐπι+ἐκ+ἰακχος**)· ἀλαλάζω θρισμθευτῶς ἐπὶ τινί.

ἐπ-εξ-όδιος, **-ου**· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἐξοδον ἢ ὁ γινόμενος ἐπ' ἐξόδῳ στρατοῦ (ἐκστρατεία): **τὰ ἐπεξόδια** (ἐνν. **ἱερά**)=αἱ πρὸ τῆς ἐκστρατείας τελοῦμεναι θυσίαι. Ἐκ τοῦ

ἐπ-ἐξ-όδος, ἡ· ἐξοδος (ἐκστρατεία) ἐναντίον τινός ἢ ἐπίδοσις.

ἐπ-έοικε, γ' ἐν. πρκ. (ὁ ἐν. **ἐπέοικε** δὲν εἶναι ἐν χρήσει)· ἀρμόζει, εἶναι ὁμοιον, φαίνεται ὁμοιον, ὁμοιάζει, **εταίριόζει**.— II εἶναι πιθανόν, εἶναι ἐνδεχόμενον ἢ εἶναι λογικόν, εὐλογον, κατάλληλον.—

ἐπεικότα ἀττ. ἀντὶ ἐπεικότα, μτχ. πρκ.—ὅ,τι εἶναι εὐπρεπές, κατάλληλον.

ἐπ-έπεσον, ἀόρ. β' τοῦ ἐπιπίπτω.

ἐπεπήγει, γ' ἔν. ὑπερσ. τοῦ σήγγυμι.

ἐπέπιθεν, ἀντὶ ἐπεποίθειμαι, α' πληθ. ὑπερσ. τοῦ πείθω.

ἐπ-έπλωσ, β' ἔν. ἐπ. ἀόρ. β' τοῦ ἐπιπλέω.

ἐπεποίθει, γ' ἔν. ὑπερσ. τοῦ πείθω.

ἐπεπόνθει, γ' ἔν. ὑπερσ. τοῦ πάσχω.

ἐπ-ἐπτάρων, ἀόρ. β' τοῦ ἐπιπταίρω.

ἐπέπτατο, γ' ἔν. ἀόρ. β' τοῦ ἐπιπέταμαι.

ἐπέπυστο, γ' ἔν. παθ. ὑπερσ. τοῦ πυνθάνομαι.

ἐπ-έπω, ἰων. ἀντὶ ἐρ-έπω.

ἐπ-εργάζομαι, μελ. -άσσομαι, ἀποθ.' ἐργάζομαι παρανόμως γῆν ἐπὶ ξένης χώρας, ἐργάζομαι ξένην ἰδιοκτησίαν, ἀροτριῶ, καλλιεργῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπ-εργασία, ἡ (ἐπεργάζομαι) ἢ καλλιεργεῖα ξένης γῆς ἢ καταπάτησις.— **||** τὸ δικαίωμα τοῦ ἀμοιβῶν καλλιεργεῖν καὶ κορπούσθαι τοὺς ἀγρούς ἀλλήλων.

ἐπ-ερεθίζω, μελ. -σασ' διεγείρω, παρορμῶ, παρακινῶ.

ἐπ-ερεῖδω, μελ. -ερεῖωσ' πιέζω (ἐκθιάζω) με δολος μου τὰς δυνάμεις: *ἐπίσειον Ἰν' ἀπίλεθρον*—ἔβαλε δύναμιν μεγίστην (ἀμέτρητον).— Παθητ., ἐπακκουμῶ, στήριζομαι, ἐπάνω εἰς τι.

ἐπ-ερέφω, μελ. -ψωσ' στεγάζω, σκεπάζω, καλύπτω με ὀροφῆν.

ἐπ-ερήρισμαι, παθητ. πρκ. τοῦ ἐπ-ερεῖδω.

ἐπ-έρομαι, ἰων. -εῖρομαι μελ. -ερηύσομαι, ἰων. -ειερήσομαι· ἀόρ. β' ἐπερῶμην, ἀπφ. ἐπερέσθαι· πάλιν ἐρωτῶ, ἐπερωτῶ, συμβουλευομαι τινα, ζητῶ.

ἐπ-έριψα, ἀόρ. α' τοῦ ἐπιερπίπτω.

ἐπ-ερρώσαντο, γ' πληθ. ἀόρ. α' τοῦ ἐπιερρώσομαι.

ἐπ-ερρώσθην, ἐπέρρωσμαι, παθητ. ἀόρ. α' καὶ πρκ. τοῦ ἐπιερρώνομαι.

ἐπ-ερῶσα, ἐπικ. ἀόρ. α' τοῦ ἐπερῶω.

ἐπ-ερῶω, μελ. -ερωῶσ' ἀόρ. α' -ερωῶσ' ἔλκω, σύρω, πρὸς μέρος τι ἢ φέρω τι εἰς τι μέρος.— Μέσον, αὖρως τι ἐπάω μου καὶ σκεπάσομαι.

ἐπ-έρχομαι, μελ. -ελεύσομαι, ἀποθ., μετὰ ἔνεργ. ἀόρ. β' ἐπήλθον, ἐπ. ἐπήλυθον, πρκ. -ελήλυθα· ἔρχομαι ἢ πηγαίνω πρὸς τι (μέρος) ἢ ἔρχομαι ἐπὶ τι (ἐμφανίζομαι) ἀφινιδίως ἢ ἀπροδοκῆτως. 2) ἐν ἄχθρικῇ ἔννοια, ἔρχομαι ἢ πηγαίνω ἐναντίον τινός, ἐπιτίθεμαι. 3) προχωρῶ, προβαίνω, παρουσιάζομαι (ὅπως ὀμιλῶ).— **||** ἔρχομαι, φθάνω, ἐπιανέρχομαι: *ἐπήλυθον ὄρα*—αἱ ἐποχαὶ τοῦ ἔτους ἐπανήλθον.— **|||** ἔρχομαι κατόπιν ἀπὸ ἄλλου τινός.— **IV** συμβαίνω εἰς τινα, ἐπέρχομαι εἰς τὸν νοῦν τίνος.— **V** διέρχομαι ἔκαστιν τινα, ἐπιόκετομαι τίπου τινός. 2) πορεύομαι διὰ μέσου ἢ διεξέρχομαι, πραγματεύομαι, ἐξετάζω, ἀφηγοῦμαι. 3) διαπραττω τι, ἐκτελῶ ἢ θανατώνω.

ἐπ-ερωτάω, ἰων. ἐπερω— μελ. -ήσω· ἐρωτῶ, συμβουλευομαι, ἐρωτῶ προσέτι, ζητῶ πληροφορίας περὶ τίνος.— Παθητ. ἐρωτῶμαι. Ἐξ αὐτοῦ τὰ

ἐπ-ερώτημα, ἰων. ἐπερω—, -ατος, τό τὸ ἐρωτήμα, ἐρώτησις καὶ

ἐπ-ερώτησις, ἰων. ἐπερω—, -εως, ἡ τὸ ἐρωτᾶν, ἐρώτησις.

ἐπεσα, σπάν. ἀόρ. α' τοῦ πίπτω.

ἐπ-εσαν, ἐπικ. γ' πληθ. πρκ. τοῦ ἐπειμι (εἰμί).

ἐπ-εσ-θαίω—ἐπεισθαίω.

ἐπεσ-βολία, ἡ τὸ χρησιμοποιεῖν λέξεις εἰς τὸ κουτουροῦν, θιαστική ὀμιλία, ἀπρεπῆς γλῶσσα ἢ λοιδωρία, βλασφημία. Ἐκ τοῦ

ἐπεσ-βόλος, *ον* (ἐπος+βάλλω)· ὁ βάλλον ἐπεισίν, ὁ ρίπτων (πετών) λόγους αὐθάδεως ἢ ὁ ὀμιλῶν ταχῶς (ὀβτινος αἱ λέξεις ἔκαστοιζονται ὡς βέλη). Ὀμολόχος, χυδασιολόγος.— [ἐπεισβόλος <ἐπεισ-, ἔπος+βόλος τοῦ βάλλω].

ἐπ-εσθίω, μελ. ἐπέδομαι· ἐσθίω (τρώγω) τι ἐπεπα ἀπὸ ἄλλο τι, ἢ ἐπὶ πλεόν ἄλλου τινός.

ἐπ-εσκεψάμην, ἀόρ. α' τοῦ ἐπισκοπέω.

ἐπ-εσκιάσμαι, παθητ. πρκ. τοῦ ἐπισκιάζω.

ἐπεσον, ἀόρ. β' τοῦ πίπτω.

ἐπ-έσπον, ἀόρ. β' τοῦ ἐρπέω.

ἐπ-έσεται, ἐπικ. γ' ἔν. μέλλ. τοῦ ἐπειμι (εἰμί).

ἐπ-έσσευε, ἐπικ. γ' ἔν. πρκ. τοῦ ἐπισεύω.

ἐπ-εσεύοντο, γ' πληθ. μέσ. πρκ. τοῦ ἐπισεύω.

ἐπ-έσσυμαι, παθητ. πρκ. τοῦ ἐπισεύω (βλ. λ.), μτχ. ἐπισσῶμαι.

ἐπ-έσσυτο, ποιητ. ἀντὶ ἐπέσσυτο, γ' ἔν. ἐπ. συγκκ. παθ. ὑπερσ. τοῦ ἐπισεύω (βλ. λ.), μετὰ σημασ. ἀόρ. β' τοῦ ἐπιστεύω.

ἐπ-εστάθην, ἐπεστάθην, παθητ. ἀόρ. α' καὶ β' τοῦ ἐπιστάλλω.

ἐπ-έσταλο, γ' ἔν. παθητ. ὑπερσ. τοῦ ἐπιστάλλω.

ἐπ-εστεύω, ἰων. μτχ. πρκ. τοῦ ἐφίστημι.

ἐπ-έστην, ἀόρ. β' τοῦ ἐφίστημι.

ἐπ-εστράφην, παθητ. ὄορ. β' τοῦ ἐπιστρέφω.

ἐπ-εσ-φέρω, ἰων. ἀντὶ ἐπεισφέρω.

ἐπ-εσχάριος, *ον* (ἐπί+εσχάρα)· ὁ ἐπὶ τῆς ἐσχάρας.

ἐπ-εσχεθον, ποιητ. ἀόρ. β' τοῦ ἐπέχω.

ἐπ-έσχον, -εσχόμεν, ἔνεργ. καὶ μέσ. ἀόρ. β' τοῦ ἐπέχω.

ἐπ-ετάμον, ἀόρ. β' τοῦ ἐπιτέμνω.

ἐπ-ετάξα, ἐπ-ετάχθην, ἔνεργ. καὶ παθ. ἀόρ. α' τοῦ ἐπιτάσσω.

ἐπ-έτειος, *ον* καὶ **ἐπ-έτεος**, *ον* (ἐπί+ἔτος)· ἐτήσιος, κατ' ἔτος γινόμενος ἢ εὐμετάβλητος, μεταβαλλόμενος (ἀστατος) ὡς αἱ ἐποχαὶ τῶ ἔτους. 2) ὁ διαρκῶν ἐπὶ ἔν ἔτος, ἐτήσιος.

ἐπ-ετετάχάτο, ἰων. γ' πληθ. παθητ. ὑπερσ. τοῦ ἐπιτάσσω.

ἐπέτηδευσα, ἀόρ. α' τοῦ ἐπιτηδεύω.

ἐπέτης, -ου, ὁ (ἐπομαι)· ἀκόλουθος, θεράπων, ὑπήχτης.

ἐπ-ετήσιος, *ον*—ἐπέτειος (βλ. λ.)· ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, διαρκῶν ἐπὶ ὀλόκληρον ἔτος.

ἐπετον, ἀτολ. ἀντὶ ἔπεσον, ἀόρ. β' τοῦ πίπτω.

ἐπέτοσσε, ὄορ. (Π:νδ.) ἀόρ. α' ἀνευ ἔνεστ. τινός ἐν χρήσει—ἐπέτυχε (βλ. λ.)· μτχ. ἐπιτάσσοις—ἐπιτυχῶν. [ἀεβ. ἐτυμολ.]

ἐπ-ετρήπην, παθητ. ἀόρ. β' τοῦ ἐπιτρέπω.— **ἐπ-ετρήπθην**, ἐπ-έτραπον, μέσ. καὶ ἔνεργ. ἀόρ. β' τοῦ ἐπιτρέπω.

ἐπ-ετράφθην, ἰων. παθ. ἀόρ. α' τοῦ ἐπιτρέπω.

ἐπ-ετύχον, ἀόρ. β' τοῦ ἐπιτυγχάνω.

ἐπευ, ἰων. ἀντὶ ἔπου, Πρσστ. τοῦ ἐπομαι.

ἐπ-ευδύνω· ὀδηγῶ κατ' εὐθειαν εἰς τι σημεῖον, κατευδύνω, κάμνω τι εὐδύ, διευδύνω.

ἐπ-ευρίσκω, ἰων. ἀντὶ ἐφ-ευρίσκω.

ἐπ-ευφημέω, μελ. -ήσω· ἀόρ. α' -ευφήμισα· ἐπιβῶ μετ' εὐφημίας, ἀαλαζῶς ἐπευφημῶν (συναινών, ἐπιδοκιμάζων).— **||** μετ' αἰτίαι. συνοδεύω ζῶν ἢ ᾄδω ἐγκώμια, ἐγκωμιάζω.

ἐπ-εύχομαι, μελ. -εύσομαι. ἀποθ.' προσεύχομαι εἰς τινα, παρακαλῶ τινα ἢ προσεύχομαι, ἱκετεύω, νά... ἢ «κάμνω τόμα, τάζω» διὰ νά γίνῃ τι ἢ ἐν κακῇ ἔνν., καταρῶμαι.— **||** ἐπαίρομαι, καυχῶμαι, διὰ τι ἢ δριαμβεύω.

ἐπέφαντο, γ' ἔν. παθητ. ὑπερσ. τοῦ φαίνομαι.

ἐπεφνον, ἐπικ. ἀναδιπλ. ἀόρ. β' τοῦ *φένω. [δι' ἐτυμολ. βλ. θείνω].

ἐπεφόρθε, γ' ἔν. ὑπερσ. τοῦ φέρβω.

ἐπεφόρθεον, ἐπικ. ἀναδιπλ. ἀόρ. β' τοῦ φράζω.

ἐπέφρακτο, γ' ἔν. παθ. ὑπερσ. τοῦ φράσσω.

ἐπ-εφράσω, β' ἔν. μέσ. ἀόρ. α' τοῦ ἐπι-φράζω.

ἐπέφυκον, ἐπ. ἀντὶ ἐπεφύκεισαν, γ' πληθ. ὑπερσ. τοῦ φύω.

ἐπεφύσητο, γ' ἔν. παθ. ὑπερσ. τοῦ φυσάω.

ἐπ-εχευάμην, μέσ. ἀόρ. α' τοῦ ἐπιχέω.

ἐπέχθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ πίπτω.

ἐπ-έχυντο, γ' πληθ. ἐπ. παθ. ἀόρ. β' τοῦ ἐπιχέω.

ἐπ-έχω, μελ. ἐφ-έχω· ἀόρ. β' ἐπ-έσπον, ἀπφ. ἐπισχεῖν, ποιητ. ἐπέσχεθον· ἀκκουμῶν τὴ ἐπάνω εἰς τι (βλ. ἐπώχαστο) ἢ κρατῶ, συγκρατῶ, ὁσπτηρῶ, φυ, ἄσσω.— Παθητ. καὶ μέσ., δρᾶττομαί τινός, κ' ατοῦμαι ἀπὸ τι.— **||** παρέχω, δίδω, προσφέρω.— **|||** κρατῶ ἢ διευδύνω τι πρὸς τι, ἐξακολουθῶ νά σκοπεύω τι (νά κατευδύνω πρὸς τὸν στόχον): *τόξον σκοπεῖ ἐπέχω*—διευδύνω τὸ τόξον πρὸς τὸν στόχον ἢ *τί μου ἀδ' ἐπέχεις;* διατὶ ὀρμῆς οὕτω ἐναντίον μου; ἢ μετὰ

αἰτ. ἐπέχω τούς Τεγεάτας=ἀντιμετωπίζω (ἐν μάχῃ) τούς Τεγεάτας. 2) ἐπέχω (ἐνν. τούς ὀφθαλμούς, τὸν τοῦν) = στρέφω τούς ὀφθαλμούς μου ἢ τὴν σκέψιν μου πρὸς τι, προτίθεμαι, διανοοῦμαι, σκοπεῖω || περιποιοῦμαι τι(να), εἶμαι ἀφωσιωμένος εἰς τι(να).— IV κρατῶ ὄπισθ, ουγκρατῶ, ἀναχαίττω, ἐμποδίζω || στοματῶ, ἐμποδίζω, ἀπό τι. 2) ἀμτθ. (ἐνν. ἐμμαντόν)* στέκομαι, στοματῶ, μένω ἄργος, διακόπτω, ἀναπαύομαι || καὶ ἐπομένως, ἀπέχω πάσης ἐνεργείας || μετὰ γεν. πράγμ. παύομαι τινος:— V ἐκτείνομαι ὑπεράνω χώρου τινός, ἐξαπλοῦμαι.— Παθητ. εἶμαι ἐκτεταμένος, ἐκτείνομαι, τεντώνω ἐμ-αυτόν, κτμαι ἐξηπλωμένος.— VI ἔχω ἰσχύν ἐπί τι-νος, διατάσσω, προστάσσω, διοικῶ || ἐπὶ ἀνέμου, ὑπεριοχῶ, ἐπικρατῶ, διαρκῶ ἐξακολουθῶ.

ἐπι-θάω, ἰων. ἀντὶ ἐφ-θάω (8 βλ.).

ἐπι-θήβολος, ὄν (ἐπι+βάλλω μετὰ ἐπανθεμιμένου η') ὁ ἔχων κερδίσει ἢ ὀποκτήσει τι, ὁ κύριος ἢ κάτοχος τινός (λατ. compositus) || ἐν κακῇ ἐνν. νόσου ἐπι-βόλος = κατεχόμενος ὑπὸ νόσου.— II ὁ ἀρμόδιος, κατόλληλος διὰ τι, ἢ ὁ ὄνηκων εἰς τι.— [πρβλ. Ήσυχ. ἀεπηνβολή* μέρος ἢ ἐπιβολή*, ἀκατηβολή* τὸ ἐπιβάλλον* ἐχηματιεῖθη κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἐπηγορεύω, πρὸς Πι.δ. ἐπιγορεύω, ἐπήκοος, ἐπημοιβός, κατήγορος, κατήκοος κλπ.].

ἐπι-θήγανον, ἀόρ. β' τοῦ ἐπάγω.

ἐπι-θήγγεϊλα, ἐπι-θήγγεϊλα, ἀόρ. α' καὶ πρτ. τοῦ ἐπαγγέλλω.

ἐπι-θήγερθον, παθ. ἀόρ. α' τοῦ ἐπαγεῖρω.
ἐπι-θηγκενίδες, αἰ (πιθ. ἐκ τοῦ ἐνεγκεῖν)* αἱ μακρὰ σανίδες αἱ προσηρμοσμένοι (κακρωμένες) ἐπὶ τῶν ὀρθίων πλευρῶν τοῦ πλοίου ἵατινα ἐκκαλοῦντο σταμίνας, κοιν. «φτραδόξυλα». Βλ. καὶ ἔκρεα.— [δὲ ἐτυμολ. βλ. καὶ ἀγκών].

ἐπι-θηγορεύω ἢ -έω* λέγω ἐναντίον τινός, ἐναντιοῦμαι κατὰ τινός.

ἐπι-θην, ἐπικ. γ' ἐν. πρτ. τοῦ ἐπειμι (εἶμι).
ἐπι-θητάης, ὄν, καὶ -ή, -ὄν = ἐπέτειος, ἀλλὰ πᾶντοτε ἐν χρήσει μετὰ γεν. σημασ., ἐπαρκής, Ἰκα-νός, ἀφθονός, θαψιλήτης: ἐπιθηταναὶ τρέχας = πλοῦσια μαλλιά, παχὺ τρίχωμα.

* Ἔτυμ.: ἡ πρωταρχικὴ σημασ. τοῦ ἐπιθητανός = ὁ διαρκῶν ἐπὶ ἔτος ((ἐπὶ ἔτος, ἐπ' ἔτος), ἐπειτα=ὁ δια-κῶν, ἢ ὁ ἐπαρκής, ἐπὶ μακρὸν χρόνον || πρβλ. σηιάν-εος (σηιάνεις, σηιανώδης)=τοῦ ἔτους τούτου (βλ. ἐν λ. σήτες)* τὸ -η- εἶναι τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ τῆς λ. ἐπιθολος (βλ. λ.). *Ἐχει λάβει χώραν ἀπλολο-γία ἐκ τοῦ *Fete τανος (πρβλ. φέρ-υσι) ἢ ἐκ τοῦ *Feto-τανος* τανος (λατ. *Fipno- (πρβλ. β. Iep., σινσκρ. Iāp- (=ἔκτασις, ἐξόπλωσις, διάρκειαι), πρόσ-φμα χρόν. ἐπιθέτων, πρβλ. σινσκρ. divānānah (ἡμε-ρήσιος), λατίν. diutinus, pristinus κ.λ.). Πρβλ. καὶ ἐπειτήσιος, ἐπέτειος (ἐπ' ἔτος).

ἐπι-θιεν, ἐπ. γ' ἐν. πρτ. τοῦ ἐπειμι (εἶμι)* ἐπο-ρευθῆ κατῆπιν τινός (μετὰ τινα), ἠκολούθησε μετὰ τινα || ἐπι-θίσαν γ' πληθ.

ἐπι-θίσα, ἀόρ. α' τοῦ ἐπ-αῖω.
ἐπι-θίσσον, πρτ. τοῦ ἐπ-αῖσσω.

ἐπι-θήκαν, ἰων. ἀντὶ ἐφ-θήκαν γ' πληθ. ἀόρ. α' τοῦ ἐφ-ίημι.

ἐπι-θήκος, θωρ. ἐπι-θήκος, ὄν (ἐπακούω) ὁ ἐπα-κούων, ὁ ἀκούμενος, ὁ παρέχων οὖς (ὁ δίδων προσοχήν) εἰς τούς λόγους τινός || ὁ εὐρισκόμενος εἰς ἄποστασι ἀκοῆς (ὥστε νὰ γίνεταί ἀκουστός).

ἐπι-θήκρια, ἀόρ. α' τοῦ ἐπ-ακρῆζω.
ἐπι-θηκρῶντο, γ' πληθ. πρτ. τοῦ ἐπ-ακροῶμαι.
ἐπι-θῆλα, ἀόρ. α' τοῦ πᾶλλω.

ἐπι-θήλων, ἀόρ. β' τοῦ ἐπέρχομαι.
ἐπι-θλυγάζω (ἐπι+θλόγη)* ἐπισκιάζω || μέσον, φό-βον ἐπιθλυγάζομαι = ῥίπτω σκιάν ἐπάνω εἰς τὸν φόβον μου, ἀποκρύπτω τὴν δεξιάν μου.

ἐπι-θλύθων, ἐπ. ἀντὶ ἐπιθλύθων, ἀόρ. β' τοῦ ἐπέρ-χομαι.

ἐπι-θλυξ, -ύγος, ὁ, ἢ (ἐπιθλυγάζω) ὁ ἐπισκιάζων: τὴν πέτραν ἐπιθλυξ λαβεῖν=λαβεῖν (χρησιμοποιεῖν) τὴν πέτραν (βράχον) ὡς προκάλυμμα.

ἐπι-θλυξ, -ύδος, ὁ, ἢ (ἐπιθλύθων) ὁ ἐρχόμενος

εἰς τινα τόπον || ὁ νεωστὶ ἐλθὼν, ὁ ξένος, ὁ ἄλλο-θεν ἐλθὼν. [δὶα τὴν ἐτυμολ. βλ. ἐλεύθω].

ἐπι-θλυξία, ἰων. -ή, ἢ (ἐπιθλυθων)* τὸ ἐρχεσθαι πρὸς τι(να), ἐπίσκεψις || γοητεία, μαγεία διὰ μαγ-γανείας.

ἐπι-θλύσις, -εως, ἢ (ἐπιθλυθων)* προσέγγισις, ἐφ-οδος, ἐφ' ἄρμους.

ἐπι-θλύτης, -ου, ὁ = ἐπιθλυξ (8 βλ.).

ἐπι-θημαξεμένως, μτθ. παθητ. πρτ. τοῦ ἐπαμα-ξεύω (=ἐπαμαξεύω 8 βλ.).

ἐπι-θημοιβός, ὄν (ἐπαμείβω)* ἄμοιβαίος, ἐναλλασ-σόμενος, ἐπάλληλος: χετώνας ἐπημοιβοί=ἐνδύμα-τα δι' ἀλλαγμᾶ, ἀλλαγαὶ ἐνδυμάτων.

ἐπι-θημῶ, μέλ. -ύσασ* κάμπτω πρὸς τὰ κάτω, κύ-πτω πρὸς τὰ κάτω (εγέρων).

ἐπι-θην, ἰων. ἐπι-εάν, μτρν. ἀττ. ἐπᾶν, οὐδ. (ἐπει + εἶν)* ὀποτεδήποτε, ὀπόταν, ὅταν, ὁσάκις (λατ. quandocumque).

ἐπι-θηνίμος, ὄν (ἐπὶ + ἄνεμος)* ἀνεμώδης. 2) μτρ. μάταιος.

ἐπι-θηνεν, ἐπικ. πρτ. τοῦ ἐπ-αιτέω.
ἐπι-θηνεα, ἐπικ. ἐπήνησα, ἀόρ. α' τοῦ ἐπαιτέω.

ἐπι-θηνει, γ' ἐν. πρτ. τοῦ ἐπ-ανθέω.

ἐπι-θην-ώρθουν, πρτ. μετὰ διπλ. αὐξ. τοῦ ἐπ-αν-ορθῶω* ὁμοίως ἐπι-θην-ώρθωσα, -ώδην, ἐνεργ. καὶ παθ. ἀόρ. α', ἐπι-θην-ώρθωμαι, παθ. πρτ.

ἐπηξια, ἀόρ. α' τοῦ πῆγγνμι.

ἐπι-θξίωσα, ἀόρ. α' τοῦ ἐπαξέω.

ἐπι-θόνιος, ὄν (ἐπὶ + θῆν)* παράλιος, ὁ ἐπὶ τῆς ὄχθης ἢ ἐπὶ τῆς παραλίας ὤν.

ἐπι-θησίλησα, ἀόρ. α' τοῦ ἐπ-απειλέω.

ἐπι-θηψύ, μέλ. -ύσασ* ἐπνευφῶν, ἀλαλόζω.

ἐπι-θράτος, ὄν (ἐπὶ+εράω)* ὄξιερατος, ὄξιαγά-πητος, εὐχάριστος.

ἐπηρέαζω, μέλ. -σω (ἐπήρεια)* ἀπειλῶ, φοβερί-ζω || φέρομαι ὑβριστικῶς (περιφρονητικῶς) πρὸς τι-να, παρενοχλῶ, φέρομαι ὀσελγῶς || ἀπολ. εἶμαι προπετής, αὐθάδης. *Ἐκ τοῦ ἐπήρεια, ἢ περιφρονησις, ὀσελγῆς συμπεριφο-ρά, ὕβρις, χλευασμός. — [δὶα τὴν ἐτυμολ. βλ. ὁμηρ. λ. ἀρετή].

ἐπι-θηρέμω, μέλ. -ήσω (ἐπι+θηρεμος)* ἤρεμῶ, ἐφ-ρησυχάζω, ἐπειτα ἀπό τι.

ἐπι-θηρέτμος, ὄν (ἐπὶ+ερέτμος)* ὁ καθήμενος πα-ρὰ τὴν κώπην, ἔτοιμος νὰ κωπηλατήσῃ, κωπηλα-τῶν. 2) ἐφωδισσόμενος μετὰ κώπων. — [πρβλ. τραγ. εὐθρέτμος* ἐπιθρέτμος ἀντὶ *ἐπ-ερετμος κατ' ἀναλο-γίαν πρὸς τὸ δολιχ-θήρετμος (*δολιχοερετμος)].

ἐπι-θηρεφής, ἐς (ἐπὶ+ερέφω)* ὁ καλύπτων, σκε-πάζων, σκιάζων.— II Παθητ., ὁ κεκαλυμμένος, ἐστε-γασμένος || προφυλαγμένος.

ἐπι-θηρθην, παθητ. ἀόρ. α' τοῦ ἐπαίρω.

ἐπι-θηρκεσα, ἀόρ. α' τοῦ ἐπαρκέω.

ἐπι-θηρσα, ἀόρ. α' τοῦ ἐπ-απαρῆσκω.

ἐπι-θησαν, ἐπ. ἀντὶ ἐπ-θίσαν, γ' πληθ. πρτ. τοῦ ἐπειμι (εἶμι).

ἐπι-θηθεῖεν, ἰων. γ' πληθ. Ἐδκτ. ἀόρ. α' τοῦ ἐφθόδομαι.

ἐπι-θηθιον, πρτ. τοῦ ἐπεισθίω.

ἐπι-θηθόμην, ἀόρ. β' τοῦ ἐπαισθάνομαι.

ἐπι-θηκημαι, παθητ. πρτ. τοῦ ἐπασκέω.

ἐπιθής, -οῦ, ὁ (ἐπος)* προσηνής, εὐπροσηγορός, εὐγενής, πρᾶος, μειλίχιος. — [πρβλ. ὁμηρ. ἐπιθής, -ύος (=προσηνεία)* σκοτεινῆς ἐτυμολ.].

ἐπι-θητιάω, β' ἐν. ἀόρ. α' τοῦ ἐπαιτιάομαι.

ἐπι-θητρίμος, ὄν (ἐπὶ + ἤτριον)* παρυφασμένος, πυκνῶς συνυφασμένος || ἀντεθεβ, πυκνός, στενός, ἐπάλληλος, ἐστιβαγμένος.

ἐπιθτύς, -ύος, ἢ (ἐπητής)* προσηνεία, φιλοφρο-οῦνη || γανικῶς, εὐγένεια.

ἐπι-θηῦρον, ἐπι-θηφόμεν, ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀόρ. β' τοῦ ἐπαυρῶσσομαι.

ἐπι-θηχῆσα, ἀόρ. α' τοῦ ἐπαυχέω.

ἐπι-θηψα, ἀόρ. α' τοῦ ἐπαψύσσομαι.

ἐπι-θηξέω, μέλ. -ήσω* ἀντιχῶ, ἀντιλαλῶ || συνο-δεύω ἀλαλόζων.

ἐπί, ΠΡΟ'Θ. ΜΕΤΑ' ΓΕΝ., ΔΟΤ., ΑΙΤ.* πρωταρχικῇ

σημ. = ἐπάνω εἰς τι : **Α' ΜΕΤΑ' ΓΕΝ.** **1** ἐπὶ τόπου· ἐπὶ στάσεως (ἡρεμήσεως, ἀναπαύσεως, ἐπὶ τινος τόπου), ἐπὶ τινος, ἐπάνω εἰς τι, ἐγγύς τινος, πλησίον τινός. **2** μετὰ τῆς προσ. ἂντων. : ἐφ' ὁμοίων = μόνον σας (εἰπὼ μοναχοῖ σας) || ἐφ' αὐτοῦ, ἐφ' αὐτῶν (= μόνος του, μόνου των, ἄνευ βοηθείας δηλ. ἐκ μέρους ἄλλου τινός) || τὸ ἐφ' αὐτῶν = τὸ ἰδιῶν των συμφέρον μόνον. **3** μετὰ ἀπολύτων ἀριθμητικῶν : ἐπὶ τριῶν, ἐπὶ τεσσάρων κ.λ.π. = εἰς βᾶθος (ἢ ἐπὶ μετώπου) τριῶν, τεσσάρων κ. λ. ἀνδρῶν || ἐπὶ μέτρως = εἰς ἀπλὴν γραμμὴν. **4** ἐνώπιον τινος, ἐπὶ παρουσίᾳ τινός λατ. **coram.** **5** ἐπὶ ἐποπτείας, ἐπιβλέψεως, ἐπιστάσεως : οἱ ἐπὶ τῶν πραγμάτων = οἱ ἐν τοῖς πράγμασιν = οἱ διαχειριζόμενοι τὰ πράγματα. **6** κίνησιν πρὸς τι μέρος : πλέω ἐπὶ Χίου = πλέω μὲ κατευθύνωσιν πρὸς τὴν Χίον || ἀπελαύνω ἐπ' οἴκου = ἀπέρχομαι εἰς τὰ ἴδια (εἰς τὴν Πατριὰ). — **II** ἐπὶ χρόνου· ἐπὶ χρόνου· ἐπὶ χρόνου τινός, ἢ κατὰ τὴν πάροδον χρονικῆς τινος περιόδου : ἐπ' εἰρήνης = ἐν καιρῷ εἰρήνης. — **III** ἐπὶ τῶν περιπτώσεων ἢ ὅς (ἢ ἐπὶ τῶν αἰτίων δι' ἃ) συνέβη τι : ἐπὶ μαρτυρίας = ἐπὶ ἀποδείξει || εἰπεῖν ἐπὶ ὄρκου = εἰπεῖν ἐν ὄρκῳ (μεθ' ὄρκου) || ἐπ' ὄρκου = διὰ τίνος λόγου.

Β' ΜΕΤΑ' ΔΟΥΤ. **1** ἐπὶ τόπου : ἐπὶ χώρᾳ = ἐν τῷ τόπῳ ἂντις, εἰς τὸν τόπον, τ. ἐ. ἀμέσως, παραυτίκα) | κυρ. δόσεις δηλοῦται (ἢ ὑποσημαίνεται) ἐχθρῶν ἔννοια = ἐναντίον. — **II** ἐπὶ χρόνου κατὰ τὸν ὅποιον συμβαίνει τι : ἐπὶ νυκτὶ = κατὰ τὴν νύκτα, ἐν καιρῷ νυκτός || ἐπ' ἡματι τῷδε = κατὰ τὴν ἴδιαν αὐτὴν ἡμέραν. **2** κατὰ τι ἢ μετὰ τι συμβῆναι. — **III** προοδήκην, ἐπιπροσδέτως, ἐπὶ πλέον, τὸ ἀλλεπάλληλον. — **IV** Πρὸς δὴλωσιν τοῦ : ἔνεκά τινος, ἢ πρὸς τίνα σκοπὸν, διὰ τι : ἐπὶ δόρπῳ = διὰ δεῖπνον || ἐπὶ κακῷ ἀνθρώπου = πρὸς βλάβην τοῦ ἀνδρ. — **V** Ἐπὶ τῆς αἰτίας δι' ἣν πράττει τις τι : γελῶ ἐπὶ τινι = γελῶ, περιγελῶ, περιπαίζω, τινὰ || μέγα φρονῶ ἐπὶ τινι = μεγαλοφρονῶ ὑπερφανεύομαι, διὰ τι. — **VI** Πρὸς δὴλωσιν τῶν ὄρων, ὑπὸ τοῖς ὁποίοις (ἢ τῶν συνθηκῶν, ὅ ὅ τὰ ὁποῖα) συμβαίνει πράγμα τι : ἐπὶ τῷ ὄρει, ἐπ' ὄρει = ὑπὸ τὸν ὄρον ὅτι... || ἢ καὶ αὐτοῦ μέτρον : ἐφ' ὃ ἢ ἐφ' ὅτε = ὑπὸ τὸν ὄρον ὅτι || ἐπ' οὐδενὶ ὄρει = κατ' οὐδένᾳ λόγον καὶ τρόπον || ἐπὶ πᾶσι δικαίαις = μετὰ αὐστηρῶς δικαιοσύνης || ἐπ' ἔσοις = ὑπὸ λογικοῦς (μετρίους) ὄρους.

Γ' ΜΕΤΑ' ΑΙΤ. **1** ἐπὶ τόπου· ἔκτασιν ἐπάνω εἰς τι : ἐπ' ἐννεά κείτω πᾶσι θεῶν = ἔκειτο (ἦτο) ἐξηλωμένος) εἰς ἐννεά πλέθρα γῆς || κλέος πάντας ἐπ' ἀνθρώπων = δόξα (φήμη) διαδοδεμένη μεταξὺ ὄλων τῶν ἀνθρώπων. **2** κίνησιν πρὸς τι σημεῖον ἢ μέρος : πλεῖν ἐπ' Ἀγυπτον = πλεῖν πρὸς τὴν Αἴγ. || ἐπὶ ἐχθρῆς ἐν. = ἐναντίον τινός. — **μτφρ.** ἐπ' ἔργα, ἐπ' ἰδὺν = πρὸς ἐργασίαν, πρὸς ἐπιχειρήσιν, τίνα || κυρ. πρὸς ἀποκτήσιν τινος, διὰ κέρδος τι, διὰ τι, πρὸς τι, εἰς ἀναζητήσιν τινος : στέλλω ἐπ' ἀγγελίην = στέλλω διὰ νὰ μάθω νέα || σπαν. ἐπὶ προσ. : ἐπ' Ὀδυσσηῆς = ἀπορεύετο πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Ὀδ. — **δθεν, πρὸς δὴλωσιν σκοποῦ :** ἐπὶ τί ; = διὰ τίνα σκοπὸν ; διὰ τί ; **3** μετὰ ἀπολύτων ἀριθμητικῶν : ἐπ' ἀσπίδας πέντε καὶ εἴκοσι = εἰς βᾶθος (ἢ εἰς μίαν σειρὰν) 25 ἀνδρῶν || μετὰ ἀριθμῶν = μέχρις ὠρισμένου τινός ἀριθμοῦ. περιπ. — **II** ἐπὶ χρόνου· κατὰ τίνα χρόνον, διαρκούντος ὠρισμένου χρόνου : ἐπὶ χρόνου = διὰ τίνα (κατὰ τίνα) χρόνον. **2** μέχρις ὠρισμένου χρονικοῦ σημείου : ἐπ' ἡῶ = μέχρις αὔρου. — **III** γενικώτερον : ἐπὶ στάθμῃ = συμφώνως πρὸς τὴν γραμμὴν τῆς στάθμης («στάθμης») τὸ ἐπ' ἐμὲ = ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ, ὅσον ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμὲ.

Δ' ΘΕ' ΣΙΣ : Κανονικῶς ἢ ἐπὶ τίθεται πρὸ τοῦ πτωτικοῦ εἰς β' ἀνήκει. ἄντακα ὁμοῦς νὰ κείται καὶ μετὰ τοῦτο, ἀλλὰ τότε πάσχει ἀναστοργὴν τόνου γραφομένη ἐπει.

Ε' ἘΝ ΣΥΝΘΕ' ΣΒΙ ἢ ἐπὶ δηλοῖ στάσιν ἐν τινι τόπῳ, ὡς ἐν τῷ ἐπ-εἰμα = εἰμι ἐπὶ τινος (τόπου), ἐπὶ-κειμαι, ἐπὶ-βατεύω κ.λ.π. || ἄλλοτε δηλοῖ κίνησιν, κυρ. διὰ ἐχθρῆς ἔννοιας : ἐπὶ-χειρέω, ἐπὶ-στρατεύω. — **II** Ἐπὶ χρόνου δηλοῖ τὸ κατόπιν, ὑστερον : ἐπὶ-βέβω, ἐπὶ-βλαστάνω. — **III** προοδήκην, συνοδεῖαν, ὡς ἐν

ταῖς λέξ. ἐπὶ-κνητος, ἐπ-αυλέω. — **IV** ἀμοιβῶν ἐν-εργειῶν, ἀλληλεπιδράσιν : ἐπ-εργασία, ἐπὶ-γαλία. — **V** μετὰ ἀριθμητικῶν συντιθεμένη ἢ ἐπὶ δηλοῖ τὸ ἀκέραιον (τὸ ὀλόκληρον) κατὰ τὸσον ἐπὶ πλέον : ἐπὶ-τριτος = εἰς καὶ 1/3. — **VI** ἐπιτίθειν τὴν ἔννοιαν τοῦ συγκριτικοῦ : ἐπὶ-μᾶλλον, ἐπὶ-πλέον κ.λ.π.

Ετυμ. ἐπὶ, ἐπει, ἐπιρ. καὶ πρῶθ. = σανακρ. ἀρι (λατ. *epi, *opi, πρῶθ. ὀπι-θεν, ὀπι-ῶν κ.λ.π., λατ. ob (operio *op-vero), ὀπιρ. ὀς- (ops- καὶ *pi πρῶθ. πι-έζω, πεν-χῆ (*π-ι-υχῆ, σανακρ. pi-, λιθ. -pi-. Φαίνεται ὅτι ἢ ἐπὶ ἔχει ἀναλάβει μέρος τῶν σημασιῶν τῆς λατ. *obhi (<*ebhi?), αἰτίως διατηρήθησαν καὶ ἐν τῇ λατίν. ob ἐν μέρσι.

ἐπι, ἀντὶ ἔπεισι· ὑπάρχει, εὐρίσκειται, ἔτοιμον, πρὸχειρον.

ἐπι-τάλλω, μελ. -ιᾶλῶ ἀορ. -ίηλα· στέλλω πρὸς τίνα, δέτω εἰς τι || σιέλλω κατὰ τινός ἢ ἐκτελῶ.

ἐπι-άλλεμος, μτχ. ἐπιχ. ἀορ. β' τοῦ ἐράλλομαι.

ἐπι-ανδάνω, ποιητ. ἀντὶ ἐρανδάνω (8 δλ.).

ἐπι-ταύω κοιμῶμαι ἐπὶ τινός ἢ πλησίον τινός.

ἐπι-ἰάγω ἐπιβόω, ἐπιεμφῶ || ἀνακαυγάζω.

ἐπι-βᾶ, ἀντὶ ἐπι-βηθι, Προστ. ἀορ. β' τοῦ ἐπι-βαίω.

ἐπι-βάθρα, ἢ (ἐπιβαίνω) κλίμαξ κινητῆ (εὐκόλα), χρησιμοποιουμένη ἐν πολέμῳ πρὸς ἀνάσσειν ἐπὶ τῶν τειχῶν || ἀναβάθρα, ἀνεμόσκαλα || στενὴ δίοδος.

ἐπι-βάθρον, τὸ (ἐπιβαίνω) μέρος ὄπου «κουρ-νιάζου» τὰ πτηνά, πέταυρον, ζῦλον τῆς ὀρνιθο-κοίτης. — **II** (ἐπιβίτης) ὁ ναυλός ὃν πληρῶνει ὁ ἐπιβίτης, λατ. naulum.

ἐπι-βαίνω, μελ. -βήσομαι πρκ. -βέβηκα· ἀορ. β' ἐπέβην· μέσ. ἀορ. α' ἐπεβησάμην (ἰων. γ' ἐν. ἐπε-βήσοο, Προστ. ἐπιβήσοο) | μετὰ γεν. βάλω τὸν πόδα ἐπὶ τινος, κατὰ ἐπάνω εἰς τι, περιπατῶ, εἶμαι ἢ κείμαι ἐπὶ τινος. **2** ἀναβαίνω ἐπὶ τινος (ἐπάνω εἰς τι) || φθάνω, ἐρχομαι, εἰς τι μέρος, καταλήγω εἰς τι || μτφρ. κατορθώνω τι, φθάνω μέχρι σημείου τινός : ἐπιβαίνω εὐσεβείας = καταλαμβάνω τὴν θέσιν τοῦ εὐσεβοῦς, ἀποβαίνω (γίνομαι) εὐσεβῆς. — **III** μετὰ ὄντ. ἀναβαίνω ἐπὶ τινος, ἀνέρχομαι εἰς τι, ἐπιβιβάζομαι (πλοίου). — ὡς. ἐπιτίθειμαι κατὰ τινος, ἐφορμῶ. — **III** μετ' αὐτ., κατέρχομαι εἰς τι μέρος (ἐπὶ θεῶν κατερχομένων ἐκ τοῦ Ὀλύμπου εἰς ἄλλον τόπον) : περὶ τὴν ἐπιβαίνω. **2** ἐπιτίθειμαι, ὡς τὸ ἐπερχομαι. **3** ἐπιβαίνω ἐπὶ ἵππου = ἀναβαίνω ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἵππεύω. — **IV** ἀπολ., θηματίζω, κινούμαι, πρὸς τὰ ἐμπρός, προχωρῶ || πατῶ τὸν πόδα.

Β' ὡς μτφρ. ἐν τῷ ἐνεργ. μέλλ. ἐπιβήσο, ἀορ. α' ἐπέβησα· κάμνω τινὰ νὰ ἐπιβῆ (νὰ ἀναίη) ἐπὶ τινος, ἀνοβιδάζω τινὰ || μτφρ. φέρω τινὰ εἰς τι, κάμνω τινὰ νὰ φθάσῃ εἰς τι Πρῶθ. ἐπιβιβίξω.

ἐπι-βάλλω, μελ. -βᾶλῶ ἀορ. β' ἐβάλλον· **1** ῥίπτω τι ἐπάνω εἰς τι || ἐπιθέτω, τοποθετῶ τι ἐπὶ τινος || ἐπισυνάπτω. **2** δέτω τι ἐπὶ τινος, ἐφαρμόζω τι ἐπὶ ἄλλου τινός || ἐπιβάλλω (ὡς φῶρον ἢ ὡς προστι-μον). **3** προστίθωμ || προσδέτω τι εἰ, τι, αὐξάνω. — **II** ἀμτθ., ἐπιβάλλω τινὶ (ἐν. ἐμαυτῶν) ῥίπτω ἐμαυτὸν ἐπὶ τινος, πορνεύομαι κατ' εὐθείαν πρὸς μέρος τι. **2** ἵπτω ἐπὶ τινος || ἐπιπτω, ἐπιπίδωμ. **3** (ἐν. νοῦν) διδῶ (κατευθύνω) τὴν προσαχθῆν μου πρὸς τι(να), σκέπτομαι περὶ τινος, ἀφοσιούμαι (δανοη-τικῶς) εἰς τι || μτχ. ἀορ. β' ἐπιβαλῶν, ἀπολ. = ὅταν ἐσκέπθη (περὶ τινός). **4** ἀνήκω εἰς τίνα, ἵπτω εἰς τὸ μεριδιὸν τινός || τὸ ἐπιβάλλον (ἐν. μέρος) = τὸ ἀνήκον εἰς τίνα (τὸ ὄπιον τοῦ ἀνήκει, «τὸ πῆφει») || ὡς. ἀπροσ., ἀνήκει εἰς τίνα νὰ πράξῃ τι, προσήκει («ταυριάζει») νὰ πράξῃ τίς τι. — **III** μέσον, ζῶντομαί τινος, ἐπιχειρῶ τι, ἀναλαμβάνω τι. **2** ἀναδέτω εἰς ἐμαυτὸν, βάλλω ἐπάνω μου, ἐπιβάλλω εἰς ἐμαυτὸν || μτφρ. ἀναλαμβάνω, ἐπιχειρῶ, ὑφίσταται, ὑπέχω, περιπίπτω εἰς... — **IV** Παθητ., τοπο-δετούμαι ἐπὶ τινος : τοβόται ἐπιβεβλημένοι = ἔχον-τες τὰ βέλη τεθειμένα ἐπὶ τῆς νευρᾶς καὶ ἔτοιμοι νὰ τοξεύσωσιν.

ἐπι-θάρω, μελ. -ήσο (ἐπὶ + θάρω)· ζυγίζω θα-ρέως, θαρύνω, ἐπιθάρυνω.

ἐπι-θάς, μτχ. ἀορ. β' τοῦ *ἐπιβαίνω*.
ἐπι-θάσις, -σις, ἡ (*ἐπιβαίνω*)· τὸ *θοδίζειν* πρὸς τὰ ἄνω, ἀνάβασις. 2) μτφρ. πάτημα ἢ προσέγγις πρὸς πρᾶγμα τῆ: *ἐπιβάσειν ποιοῦμαι εἰς τινα*—δημιουργῶ θάσιν (μέσον) ἐπιδέσεως κατὰ τινος.
ἐπι-θάσκω, ποιητ. μεταβατ. τοῦ *ἐπιβαίνω*: *κακῶν ἐπιθάσκω υἱας ἀγαιῶν* = ὀδηγῶ τοὺς υἱοὺς τῶν Ἀχ. εἰς τὴν δυστυχίαν.
ἐπι-θαστάζω, μέλ. -σω· *θαστάζω* (φέρω, κρατῶ) τι ἐπὶ τῆς χειρός, σηκῶν τι μετὰ τὴν χεῖρα, ἢ τὸ ζυγίζω (τὸ δοκιμάζω τὴν θάρος ἔχει).
ἐπι-θατέω, μέλ. -σω· λαμβάνω θέσιν ἐπὶ τινος, θέτω τὸν πόδα μου ἐπὶ τινος, ἐγείρω ἀξίωσιν ἐπὶ τινος, ἀφετερίζομαι τι.— || εἶμαι *ἐπιβάτης*, τ. ἔ. ταξιδιώτης ἢ στρατιώτης. Ἐκ τοῦ
ἐπι-θάτης, -ου, ὁ (*ἐπιβαίνω*)· ὁ ἀναβαίνων, ὁ ἐπιβαίνων ἢ ἐπιθιβαζόμενος: *οἱ ἐπιβάται* = στρατιῶται ἐπιβαίνοντες πλοίων, πεζοαὐταί, πολεμισταί, ἐν ἀντιπαστολή πρὸς τοὺς ἐρέτας ἢ αὐτοὺς || ταξιδιώτης, ἐπιθάτης. 2) ὁ ἐπὶ ὄρματος ἐπιβαίνων μαχητής.
ἐπι-θάτος, ἡ, ὄν (*ἐπιβαίνω*)· ὄν δύναται τις νὰ ἀναβῆ, εὐπρόσιτος.
ἐπι-θάθα, -ας, ἡ' (συνθῆ. κατὰ πληθ.)· ἡ ἐπομένη ἑορτῆς τινος ἡμέρα, τὰ μεθεόρτια (λατιν. *feriata*).—Παροιμ., *ἔξω πρὸς τραχεῖαν ἐπιθάθαν*=ἔχω μικρὰ μεθεόρτια (ἐμοῦ θγαίνει ξυνοὶ τὸ γλέντι).
ἔτυμ.: ἀγν. ἐτυμολ. θασική σημασία. = ὁ ἐρχόμενος κατόπιν· -βδ- εἶναι ὁ κατὰ μετὰπτωσιν τύπος τῆς β'. *ped- (πούς), πρβλ. σανσκρ. *urabdhā-* (ποδοκρουσία), Zsνδ. *ura-bda* (πούς), *frabda-* (πρόδιος πούς), διελ. *pedā* (= ἀμέσως ἔπειτα), Ἀρμ. *yei* (ἔπιθεν) <*i-het, Λεττ. *péz* (εἶτα, ὀπιθεν), πρβλ. *péda*=ἶχνος ποδός.—Κατὰ τὸν Curtius *ἐπιθάθα* (*ἐπί-διθα = ἡ ἐπομένη ἡμέρα, καθ' ὅσον *διθα*=*dies*=ἡμέρα.
ἐπι-θέδηκα, πρκ. τοῦ *ἐπιβαίνω*.
ἐπι-θειόμεν, ἐπ. α' πληθ. Ὑποτ. ἀορ. β' τοῦ *ἐπιβαίνω*.
ἐπι-θήμεναι, ἀπρφ. ἐπικ. ἀορ. β' τοῦ *ἐπιβαίνω*.
ἐπι-θήσο, ἐπικ. Πρσπ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *ἐπιβαίνω*.
ἐπι-θήσεται, ἐπικ. ἀντι-ἀτο, γ' ἐν. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *ἐπιβαίνω*.
ἐπι-θήτωρ, -ορος, ὁ (*ἐπιβαίνω*)· ὁ ἐπιβαίνων, ἀναβαίνων.— || ἐπὶ ἀρρένων ζώων, π. χ. τοῦ κἀρου.
ἐπι-θιδάζω, μέλ. -βιβέσω, ἀττ. -βιβῶ, μτβτ τοῦ *ἐπιβαίνω*· θέτω τινὰ ἐπὶ τινος, ἀφίνω (ἢ κἀμνω) τινὰ νὰ ἀναβῆ (νὰ ἐπιθῆ), «μπαρκῶ».
ἐπι-θιδῶ, μέλ. -βύσσομαι· ἀορ. β' *ἐπι-εβίω*· ἐπιζῶ, ζῶ μετὰ τι(να), ὕστερον ἀπὸ τινά.
ἐπι-θλέπω, μέλ. -ψομαι, μτγν. -ψω· στρέφω ἢ ρίπτω τὸ βλέμμα ἐπὶ τινος, προσθλέπω, κυττάζω, παρατηρῶ. 2) παρατηρῶ τι μετὰ φθόνου, ἐποφθαλιμῶ, λατ. *invidere*.
ἐπι-θλημα, -ατος, τὸ (*ἐπιβάλλω*)· ὅτι εἶναι ἐρριμμένον ἐπὶ τινος || σκέπασμα || ἐπίρραμμα, («ἐμβάλλω»).
ἐπι-θλής, -ῆτος, ὁ (*ἐπιβάλλω*)· δοκός, μοχλός, *ἐπιβαλλόμενος τῆ θύρα*, τ. ἔ. ὁ οὐρτης, «ἀμπάρα».
ἐπι-θλόσκω, μέλ. -μολοῦμαι· ἀορ. β' *ἐπέμολον*· ἐπιφαίνομαι, συμβαίνω.
ἐπι-θόσω, μέλ. -βοήσομαι, ἰων. -βύσσομαι· φωνάζω μεγαλοφώνως πρὸς τινα, καλῶ τινά, προσκαλῶ τινα βοῶν πρὸς αὐτόν. 2) ἀπαγγέλλω ἢ ἔδω δυνατό. 3) κραυγάζω ἐναντίον τινός, ἐπιπλήττω τινα μεγαλοφώνως. 4) καλῶ τινα εἰς βοήθειαν, ἐπικαλοῦμαι τινα || τὴν σημ. ταύτην ἔχει καὶ ὡς μέσον.
ἐπι-θοήθεια, ἡ· τὸ βοηθεῖν, συνδρομή, βοήθεια. Ἐκ τοῦ
ἐπι-θοηθέω, ἰων. -θωθέω· ἐρχομαι (σπεύδω) εἰς βοήθειαν, βοηθῶ, συντρέχω.— || πέμπω βοήθειαν ἐναντίον τινός.
ἐπι-θόημα, -ατος, τὸ (*ἐπιβοῶ*)· βοή, κραυγή, πρὸς τινα.
ἐπι-θόητος, ἰων. -θωτος, ὄν (*ἐπιβοῶ*)· περὶ οὗ ὑπάδει μεγάλη κατακραυγή, κακοφημισμένος.
ἐπι-θολή, ἡ (*ἐπιβάλλω*)· τὸ ἐπιρρίπτειν, τὸ νὰ

ρίπτῃ τίς τι ἐπὶ τινος, ἢ τὸ νὰ τοποθετῇ τίς τί ἐπὶ τινος || *ἐπιβολαὶ πλίνθων*=σερσί (στρώματα) πλίνθων.— || τιμωρία, ποινή, πρόστιμον.— || ὀπείρα, ἐπιχειρήσις || ἐχθρική ἀπόπειρα, προσβολή, ἐπίδεισις.
ἐπι-θουμέω, μέλ. -ῆσω· κἀμνω βόμβον (θόρυβον) καὶ ἐγὼ μετὰ τὴν αἰσῶν μου.
ἐπι-θόσκω, μέλ. -βοσκήσω· τρέφω ζῶα μετὰ μέσον, ἐπὶ κτηνῶν, θόσκω, τρέφομαι μετὰ.
ἐπι-θουκόλος, ὁ· ὁ ἐπὶ κεφαλῆς θουκόλος, θουκόλος, «τοσπάνης».
ἐπι-θούλευμα, -ατος, τὸ (*ἐπιβουλεύω*)· ἐπιβουλή ἐναντίον τινος, σχέδιον, ἀπόπειρα.
ἐπι-θουλευτής, -οῦ, ὁ· ὁ σχεδιάζων κακὰ ἐναντίον τινός, ὁ ἐπιβουλεύόμενός τινα, συνωμότης. Ἐκ τοῦ
ἐπι-θουλεύω, μέλ. -σω· σχεδιάζω (ἐπινοῶ, μηχανῶμαι) τι ἐναντίον τινός: *ἐπιβουλεύω θάνατόν τινι* =σχεδιάζω νὰ φονεύσω τινά, συνωμοτῶ κατὰ τῆς ζωῆς του. 2) μετὰ δοτ. πρᾶγμ. μόνον· κἀμνω χέδια διὰ τι, θέτω τι ὡς σκοπὸν μου.— Παθητ. εἶμαι ἀντικείμενον ἐπιβουλῶν, σχεδιάζου κακὸν τὴν δι' ἐμέ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ
ἐπι-θουλή, ἡ (*ἐπιβουλεύω*)· ὡς καὶ νῦν, ἐπιβουλή, σχέδιον ἐναντίον τινός: *ἔξ ἐπιβουλή*=δι' ἐνέδρας, διὰ προδοσίας.
ἐπι-θουλία, ἡ=*ἐπιβουλή*.
ἐπι-θουλος, ὄν (*ἐπι + βουλή*)· ὁ μηχανώμενος, σχεδιάζων, κακὰ ἐναντίον τινός, ὁ ἐπιβουλεύόμενός τινα, δόλιος, προδότης.
ἐπι-θραδύνω, μέλ. -ῆνω· θραδυπορῶ, χρονοτριβῶ, ὄργοπορῶ, εἰς τὴν μέρος.
ἐπι-θραχῦ, ἐπίρ. ἀντι-ἐπὶ *βραχῦ*· διὰ βραχῦ χρόνον διάστημα, δι' ὀλίγον χρόνον.
ἐπι-θρέμω· κἀμνω τὴν νὰ κροτῇ (νὰ ὠρύεται, μυκᾶται, βρυχάται).— Μέσον, φωνάζω μετὰ θροντώδη φωνῆν.— || ὡς ἀμτβ. ἔχει τὴν αὐτὴν σημ. τῆ μέσων. ἢ σημ. φωνάζω δυνατὰ πρὸς τινα.
ἐπι-θριδής, ἔς· θαρύνων εἰς τι || φορτικός, λυπηρός, ἀνιάρος. Ἐκ τοῦ
ἐπι-θρίδω, μέλ. -ίσω· πίπτω ἐπάνω μετὰ ὄλον τὸ θάρος, καταθαρύνω, καταβάλλω (παρσούρω πρὸς τὸ κάτω) μετὰ τὸ θάρος μου.— || μτφρ. καταπιέζω, πιέζω σφοδρῶς.
ἐπι-θρίσιαν, γ' πληθ. Ἐξκτ. ἀορ. α' τοῦ *ἐπιβρίθω*.
ἐπι-θρόντητος, ὄν=*ἐμ-θρόντητος*· κεραυνοβλήκτος, «ὁ ἐκτραπείς τῶν φρενῶν ὑπὸ ἤχου θροντήης», καθόλου περαπεπληγμένος τὴν διάνοιαν, μαινόμενος.
ἐπι-θρύω, μέλ. -ύσω· ἀναβρύω, ἀναβλύζω, ἀναπηδῶ (ἐπὶ ὕδατος) || ἐπὶ ἀνθρώπων· θρύω, ἀνθῶ, φυτρώω, βλαστάνω.
ἐπι-θύω, μέλ. -σω· ἀποφράσσω, στυπῶν, κλείω στεγανῶς.
ἐπι-θυδέω, ἰων. ἀντι-*ἐπιβοηθέω*.
ἐπι-θυμο-στάτέω, μέλ. -ῆσω (*ἐπι + θυμός + στήναι*)· ἵσταμαι ἰκέτης παρὰ τὸν βωμόν.
ἐπι-θύμιος, ὄν (*ἐπι + θυμός*)· ὁ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ἢ παρὰ τὸν βωμόν.
ἐπι-θύσομαι, ἰων. μέλ. τοῦ *ἐπιβοῶ*.
ἐπι-θυστρέω, ἰων. καὶ δωρ. ἀντι-*ἐπιβοῶ*· βοῶ, κραυγάζω, πρὸς τινα, καλῶ, ἐπικαλοῦμαι, καλῶ τινα εἰς βοήθειαν.
ἐπι-θύτος, ὄν· ἰων. ἀντι-*ἐπιβόητος*.
ἐπι-θύτωρ, -ορος, ὁ· ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἄλλων θουκῶν, θουκόλος, ποιμῆν.
ἐπι-γαιος, ὄν (*ἐπι + γαῖα = γῆ*)· ὁ ἐπὶ τῆς γῆς || τὰ *ἐπίγαια*=τὰ ἐπὶ ἢ πλησίον τοῦ ἐδάφους μέρη.
ἐπι-γαμβρεύω, μέλ. -σω (*ἐπι + γαμβρός*)· νυμφεύομαι χήραν ὡς ὁ πλησιέστερος τῶν συγγενῶν τοῦ πρώτου συζύγου || κυρ. γίνομαι γαμβρός τινος.
ἐπι-γάμω, μέλ. -γαμέσω, ἀττ. -γάμω· νυμφεύομαι ἐπὶ πλεόν, τ. ἔ. ἐρχομαι εἰς δεῦτερον γάμον || *ἐπιγαμῶ τέκνοις μητρύων*=νυμφεύομαι καὶ εἰσαγωγῆ μητρύων εἰς τὰ τέκνα μου. Ἐξ αὐτοῦ τὸ
ἐπι-γάμια, ἡ (*ἐπιγαμέω*)· πρὸδοτος γάμος, δεῦτερος γάμος, ζῶσις τῆς πρώτης συζύγου («ἐναυθάνδρευμα»).— || ὡς τὸ λατ. *conubium* = *jus con-*

nubil = ἡ μεταξύ δύο λαῶν (κρατῶν) συνθήκη, νά συζεύγνυνται ἀμοιβαίως.

ἐπι-γάμος, ον (ἐπι + γάμος)· ὁ ἔχων ἡλικίαν γάμου·

ἐπι-γαυρόομαι, παθητ., ἐπαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι, καμαρώνω.

ἐπι-γδοῦμαι, ἐπικ. ἀντὶ ἐπι-δουλέω.

ἐπι-γέγραμμαι, παθ. πρκ. τοῦ ἐπιγράφω.

ἐπι-γείος, ον (ἐπι + γία = γῆ)· ὁ ἐπὶ τῆς γῆς, γῆινος.

ἐπι-γελῶ, μέλ. -άσομαι· γελῶ διὰ τι, γελῶ ἐπιδοκιμάζων τι, προσμειδῶ || ἀπολ., γελῶ.

ἐπι-γεραίρω· γεραίρω (τιμῶ) τινά ἐπὶ τινι.

ἐπι-γεύομαι, μέσον· γεύομαι, δοκιμάζω, κατόπιν.

ἐπι-γηθέω, μέλ. -ῆσω· πρκ. ἐπιγέγηθα· χαίρω ἐπὶ τινι, ἐπιχαίρω || γαρῶ διὰ τι.

ἐπι-γίγνομαι, μέλ. -γενήσομαι· ἀόρ. β' -εγενόμην· πρκ. -γένεγονα, ἢ ἐν παθητ. μορφῇ -γενένημαι· γίγνομαι, γεννῶμαι, κατόπιν || ἄρος ἐπιγίγνεται ὄρη· ἢ ἐποχὴ τῆς ἀνοιξεως ἔρχεται κατόπιν || οἱ ἐπιγενόμενοι = οἱ ἐρχόμενοι κατόπιν, οἱ μεταγενέστεροι || χρόνου ἐπιγενόμενου = τοῦ χρόνου προϊόντος, μετὴν πόροδον τοῦ χρόνου. 2) ἐπέρχομαι, ἐπιπίπτω, ἐπίσμβαινω || ἐν καλῇ ἔνν. ἀκολουθεῖ, ἔπομαι, ἐπακολουθεῖ || ὡς. ἐπιτίθεμαι, προσβάλλω, ἐφορμῶ. 3) συμπ. αἰνῶ κατόπιν.

ἐπι-γίνωσκω, μέλ. -γνώσομαι· ἀόρ. β' -έγγων· πρκ. -έγγονα· δεῶμαι, κυττάζω, γίνομαι αὐτόπτης μέρους, παρατηρῶ. — || ἀναγνωρίζω, ἀνομολογῶ || ὄθεν, ἀνευρίσκω, ἀνακαλύπτω || λαμβάνω συνηδῆσιν (συναίθεσιν) πράγματός τινος, ἀντιλαμβάνομαι τι, διακρίνω τι. — || φθάνω εἰς κρίσιν, κρίνω, ἀποφασίζω.

ἐπι-γίνομαι, ἐπι-γίνωσκω, ἰων. καὶ μτρν. ἀντὶ τῶν ἐπιγίνωσκω.

ἐπι-γλωσσάομαι, ἀττ. -ττάομαι· μέλ. -ῆσομαι· ἀπθ. (ἐπι + γλώσσα)· ἐκφέρω (ἐκοτομίζω) ὄνειδισμούς (λοιδορίας, ὕβρεις), ὄνειδίζω, ἐπιπλήττω.

ἐπι-γναμπτός, ἢ, ὄν· κεκαμμένος, συνεοτραμμένος. Ἐκ τοῦ

ἐπι-γνάμπτω, μέλ. -ψω· κάμπτω, κυρτῶ. — || μτρν. μαλάσσω, καταπραίνω, τὸν λυγίζω καὶ τὸν φέρω μετὰ τὸ μέρος μου.

ἐπι-γνοίην, ἔνκτ. ἀόρ. β' τοῦ ἐπιγινώσκω.

ἐπι-γνούς, μτρν. ἀόρ. β' τοῦ ἐπιγινώσκω.

ἐπι-γνώμων, -ονος, ὅ, ἢ (ἐπι + γνώμη)· ὁ ἀποφασίζων περὶ τινος || ὡς ὁσάουσι διαιτητῆς, κριτῆς. — || ὁ συγχωρῶν, συγγνωμονικός.

ἐπι-γνωρίζω, μέλ. -ῖσω, ἀττ. -ῖω· καθιστῶ γνωστόν, ἀγγέλλω, σημαίνω, δηλῶ.

ἐπι-γνώσις, -εως, ἢ (ἐπιγινώσκω)· πλήρης γνώσις.

ἐπι-γνώσις, γ' πληθ. Ἰσπ. ἐπ. ἀόρ. β' τοῦ ἐπιγινώσκω.

ἐπι-γονός, ον (ἐπιγενέσθαι)· ὁ ἐπιγενόμενος, ὁ μετὰ ταῦτα λαθὼν ὑπαρξίν· γενικός, γόνος, γέννημα· — οἱ Ἐπίγονοι = οἱ γενόμενοι (ὑπάρξαντες, γεννηθέντες) μετὰ ταῦτα, οἱ υἱοὶ τῶν ἐπτὰ ἀρχηγῶν, τῶν πεοόντων κατὰ τὸν πόλεμον πρὸς ἐκπόρθησιν τῶν Θηβῶν (ἐξ αὐτῶν δὲ μτρν. καὶ οἱ διάδοχοι τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου) || ὡς ὁσ. ἐπίγονοι = μεταγενέστεροι.

ἐπι-γουνίδιος, ον· ὁ πεσών (ἢ καθήμενος) ἐπὶ τῶν γονάτων, εἰς τὰ γόνατα. Ἐκ τοῦ

ἐπι-γουνίς, -ίδος, ἢ (ἐπι + γούνατος, ἰων. γεν. τοῦ γόνου)· τὸ ὑπεράνω τοῦ γόνατος μέρος, ὁ μηρός. 2) = ἐπιγονατῆς.

ἐπι-γράφην, ἐπικ. (ἐπιγράφω)· ἐχαράσσονας, γκρατσοῦνίζοντας· τὴν ἐπιφάνειαν, ἐγκρατσοῦνιστάς, ἐγγίζοντας.

ἐπι-γραμμα, -ατος, τό (ἐπιγράφω)· ἐπιγραφή, τὸ ἐπανόρθωμα. — || ἐν Ἀθήναις, ἀναγραφή, καταγραφή, ἰδιοκτησίας, ἀπογραφή.

ἐπι-γράφω, μέλ. -ψω· πρκ. -γέγραφα· ἐπιξέω, χαράσσω ἐπάνω (τὴν ἐπιφάνειαν), ἐμαρκάρω· ἐπιγράφω κλήρον = χαράσσω σημεῖον ἐπὶ τοῦ κλήρου. — || μτρν. γράφω ἐπὶ τινος, ἐπιγράφω, ἐγχαράσσω.

— Παθητ., ἐπὶ ἐπιγραφῆς, εἶμαι ἐπιγεγραμμένος (χαράγμενος) ἐπὶ τινος. — || εἰσάγω (καταχωρίζω, καταγράφω) εἰς δημόσιον κατάλογον || κυρ. ἐν Ἀθήναις, καταγράφω τὴν ἰδιοκτησίαν (περιοσίαν) τῶν πολιτῶν || ἐπιγράφω τίμημα = καθορίζω τὸ πρὸς τῆς ἀποζημιώσεως. — μέσον, ἀναγράφω (καταγράφω) ἐμ'αυτὸν || ἀλλ' ὅμως· προστάτην ἐπιγράφω = ἐκλέγω προστάτην καὶ ἐγγράφω τὸ ὄνομα του εἰς τὸν δημόσιον κατάλογον, ὡς ἴσαν ὑπαχρεωμένοι νά πράττουν πάντες οἱ μέτοικοι ἐν Ἀθήναις.

ἐπι-γρύπος, ον· ὀλίγων γρυπός, τ. ἔ. κυρτός || ἐκαμποροῦ ὑπτης.

ἐπι-δαίομαι, ἀποθ. (ἐπι + δαίω β')· διανέμω, προσφέρω.

ἐπι-δαίσιος, ον (ἐπι + δαίω β')· διαμοιρασμένος, ἀπὸνευμένος, παραχωρημένος.

ἐπι-δακρῦν, μέλ. -ύσω· δακρῦν ἐπὶ τινι, διὰ τι.

ἐπι-δάμος, ον, δωρ. ἀντὶ ἐπι-δημος.

ἐπι-δαψίλεύομαι, μέλ. -σομαι, ἀποθ.· σπαταλῶ (διασπαδίζω) διὰ πρόσωπον τι, παρέχω εἰς τινα δαψιλῶς, χορηγῶ ἀφδάνως.

ἐπι-δέδρομα, πρκ. β' τοῦ ἐπιτρέχω.

ἐπι-δέης, ἐς (ἐπιδέομαι)· ὁ ἔχων ἀνάγκην τίνος, στερούμενός τινος || ἔλληπις || ἀττ. οὐδ. πληθ. ἐπιδαῖ.

ἐπι-δειγμα, -ατος, τό (ἐπιδεικνυμι)· δείγμα || ὑπόδειγμα, παράδειγμα || μᾶθημα, διδασκαλία.

ἐπι-δείλιος, ον (ἐπι + δελίη)· ὁ κατὰ τὸ δειλινὸν γινόμενος || ἐπιδείλια (οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρ.) = κατὰ τὸ ἐσπέρας.

ἐπι-δείκνυμι, καὶ -ύω μέλ. -δείξω· ἀόρ. α' -έδειξα, ἰων. -έδεξα· παρέχω, παρουσιάζω, ὡς δείγμα ἢ ὑπόδειγμα; δεικνύω || ἐπιδεικνύω, παρατάσσω. — μέσον, ἐπιδεικνύω ἑμαυτὸν, ἐπιδεικνύομαι. 2) δεικνύω, ἀποδεικνύω || ὑποδηλῶ, ὑποδεικνύω. — ἀποδεικνύω, καταδεικνύω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-δεικτικός, ἢ, ὄν· κατάλληλος πρὸς ἐπίδειξιν || ἐπιδεικτικοὶ λόγοι = λόγοι πρὸς ἐπίδειξιν, ἐγκώμια, πανηγυρικοὶ λόγοι, δικανικοὶ (τόσον συχνὰ ἐν Ἀθήναις, καταρτιζόμενοι ὑπὸ τῶν διδασκάλων τῆς ῥητορικῆς).

ἐπι-δεῖν, ἀπρρ. τοῦ ἀόρ. β' ἐπέιδον.

ἐπι-δείξει, ἀπρρ. ἀόρ. α' τοῦ ἐπιδεικνυμι.

ἐπι-δείξις, ἰων. ἐπίδεξις, -εως, ἢ (ἐπιδεικνυμι)· ἐκδοεῖς, ἐπιδείξις || ἐξ ἐπίδειξιν τινος ἀφικνέομαι = ἔρχομαι (φθάνω) εἰς τὴν δέαν τίνος, εἰς γνώσιν του (γίνομαι γνωστός). 2) ὑπόδειγμα, μονέλλο, παράδειγμα, δείγμα (λατ. specimen).

ἐπι-δεῖπνέω, μέλ. -ῆσω (ἐπίδειπνον)· τρώγω μετὰ τὸ δεῖπνον, μετὰ ἐν γεῦμα λαμβάνω καὶ ἄλλο γεῦμα. — || ἐσθίω τι ὡς δεῦτερον ἔδεσμα, λαμβάνω ἐπιδῶριον.

ἐπι-δεῖπνιος, ον (ἐπι + δεῖπνον)· ὁ κατὰ τὸ δεῖπνον ἢ μετὰ τὸ δεῖπνον.

ἐπι-δεῖπνον, τό· δεῦτερον ἔδεσμα ἢ ἐπιδῶριον.

ἐπι-δέκτος, ἢ, ὄν· ὁ περιέχων μίαν ἀκεραία μονάδα καὶ ἐπὶ πλέον τὸ $\frac{1}{10}$ αὐτῆς. (1 + $\frac{1}{10}$). — || εἰς ἐκ τῶν δέκα, δέκατος || ἢ δεκάτη.

ἐπι-δέμνιος, ον (ἐπι + δέμνιον)· ὁ ἐν τῇ κλίνῃ ἢ ἐπὶ τῆς κλίνης.

ἐπι-δέξις, ον· ὁ ἐξ ὀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά, ὁ πρὸς τὰ δεξιά (ἐν χρήσει κυρ. κατὰ τὸ οὐδ. πληθ. ἐπιδέξια ὡς ἐπίρ., τὸ ὅποσον διὰ τοῦτο σημ. ὡς. καὶ αἰσίως, ἐπίδεξις, εὐστόχως, εὐθυῶς. 2) = δεξιός· ὁ πρὸς τὴν δεξίαν χεῖρα || τάπειδέξια = τὰ δεξιά μέρη, ἢ δεξιά πλευρά. — || ἐπὶ προσώπων· ἐπίδεξις, ἐπιτήδειος, ἐμπειρος.

ἐπι-δέξις, ἢ, ἰων. ἀντὶ ἐπίδεξις.

ἐπι-δέρκομαι, ἀποθ.· προσβλέπω, βλέπω, δεῶμαι.

ἐπι-δεσμεύω, μέλ. -σω (ἐπι + δεσμός)· ἐπιδένω

ἐπι-δεσμός, ὁ (ἐπι + δεσμός)· δεσμός, ταινία, ἐπίδεσμος.

ἐπι-δεσμο-χάρης, ὄς (ἐπίδεσμος + χάρω)· ὁ χαίρων τοῖς ἐπίδεμοις, ὁ ἀγαπῶν τὸν ἐπίδεσμον, ἐπίθ. τῆς ποδάρης.

ἐπι-δεσπόζω, μέλ. -άσω· δεσπόζω ἐπὶ τινος, ἐξουσιάζω τι || εἶμαι δεσπότης, ἀρχων τίνος.

ἐπι-δευής, ἐς· ποιητ. καὶ ἰων. ἀντὶ ἐπιδαῖης· ὁ ἐ-

χων χρεῖαν ἢ ἔλλειψίν τινος, ἐνδεής, ἔλλιπής.— || ὁ ἔχων ἔλλειψιν ἐν τινι, ὑπολείπόμενος εἰς τι || μετὰ γὰρ.: *βίης ἐπιδενέες Ὀδυσσοῦς* = κατώτεροικατὰ τὴν δύναμιν ἀπὸ τὸν Ὀδ. || ἀπολ. *πολλὸν δ' ἐπιδενέες ἦμεν* = εἰμεθα πολὺ ἀδενεῖς (ἀδύνατοι). Ἐκ τοῦ **ἐπι-δεύομαι**, ποιητ. ἀντὶ *ἐπιδέομαι (ἐπιδέω Β')* στεροῦμαι τινος, ἔχω ἔλλειψίν τινος || χρειάζομαι τὴν βοήθειαν τινος.— || εἶμαι ἔλλιπής ἐν τινι πράγματι, ὑπολείπομαι εἰς τι.

ἐπι-δέω, μέλ. -σω· ὑγραίνω, θρέχω, τὴν ἐπιφάνειαν πράγμ. τινος.

ἐπι-δέχομαι, μέλ. -ξομαι, ἀποθ.· παραδέχομαι, δέχομαι, τι ἐπιπροσδέτως (προσέτι).

ἐπι-δέω (Α), μέλ. -θήσω· δένω ἐπάνω, προσδένω, στερεῶνω εἰς τι.— || ἐπιδένω, φασκίβνω.

ἐπι-δέω (Β), μέλ. -δεήσω· εἶμαι ἔλλιπής, ἔχω ἀνάγκην, χρειάζομαι, μοῦ λείπουν τόσα (ἐπὶ ἀριθμ.).— Ἄπρσο. *ἐπιδεῖ* = ὑπάρχει ἐπὶ πλέον ἔλλιπής πράγμ. τινός.— Μέσον, ἔχω ἔλλειψιν τινος, στεροῦμαι τινος· πρβλ. *ἐπιδένουμαι*.

ἐπι-δηλος, ον· τελείως φανερός, κατάδηλος, ὁλοφάνερος || ἀνοικτός, εἰλικρινής. 2) διακεκριμένος, διαπρεπής.— || ὁμοιος, ὁμοιάζων.

ἐπι-δημέω, μέλ. -σω· διατρίβω ἐν τῇ πόλει, ζῶ μεταξὺ τοῦ λαοῦ. Ἐκ τοῦ

ἐπι-δημέω, μέλ. -ήσω (*ἐπιδημος*)· εἶμαι (ζῶ) ἐν τῇ πατρίδι μου || παρεπιδηρῶ, διατρίβω, μεταξὺ (ἐν μέσῳ) τοῦ λαοῦ, μὲν ἐν τινι τόπῳ.— || ἔρχομαι εἰς τὴν πατρίδα μου, ἐπανέρχομαι ἐκ τῆς ξένης.— Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-δημία, ἡ· ἡ διαμονὴ ἐν τῇ πατρίδι, τὸ διατρίβειν ἐν τινι τόπῳ.

ἐπι-δήμιος, ον (*ἐπὶ + δημος*)· μεταξὺ τοῦ λαοῦ || ὁ παρεπιδημῶν, διαμένων ἐν τῇ πατρίδι || *πόλεμος ἐπιδήμιος* = ἐμφύλιος πόλεμος || *ἐπιδήμιος ἔμπορος* = ἐγχώριος, ἰθαγενεῖς, ἔμπορος.— || ὁ διατρίβων ἐν τινι τόπῳ, μόνιμος.

ἐπι-δημιουργοί, -ῶν, οἱ· ὄρχοντες κατ' ἔτος, ἀποστελλόμενοι ὑπὸ τῶν δωρικῶν πολιτειῶν εἰς τὰς ἀποικίας τῶν.

ἐπί-δημος, ον = *ἐπιδήμιος*· ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, δημοφιλής.

ἐπι-δια-θαίνω, μέλ. -βήσομαι· διαθαίνω κατόπιν τινός, ἢ διαθαίνω προσέτι.

ἐπι-δια-γιγνώσκω, ἰων. -γιγνώσκω· μέλ. -γνώσομαι· συζητῶ (σκέπτομαι, κρίνω ἢ καὶ ἀποφασίζω) ἐκ νέου.

ἐπι-δι-αιρέω, μέλ. -ήσω· διαίρω, διανέμω, ἐκ νέου.— Μέσον (ἐπὶ πλειόνων)· διανέμονται μεταξὺ τῶν.

ἐπι-δια-πλέω, μέλ. -πλεύσομαι· διαπλέω προσέτι.

ἐπι-δια-ρρήγνυμι, μέλ. -ρρήξω· διαρρηγνύω (ξεσχίζω) τι ἐπειτα ἀπὸ τι ἢ ἐπιπροσδέτως.— Παθητ., διαρρηγνύμαι ἐνεκά τινος («σκάω» ἔξ αἰτίας πράγμ. τινός).

ἐπι-δια-τάσσομαι, μέσον· διατάσσω τι ἐπιπροσδέτως, προσδέτω ἄλλας διατάξεις.

ἐπι-δια-φέρομαι, παθητ.· μεταφέρωμαι (διακομίζομαι) ἀπὸ μέρους εἰς μέρος κατόπιν ἄλλου τινός, ἐπὶ πλοίων μεταφερομένων ἀπὸ θαλάσσης εἰς θάλασσαν ὑπεράνω ἰσθμοῦ.

ἐπι-διδάσκω, μέλ. -ξω· διδάσκω προσέτι.

ἐπι-δίδωμι, μέλ. -δώσω· δίδω προσέτι, δίδω δωρεάν || δίδω ὡς προίκα, προικίζω.— || *ἐπιδίδωμι ἑμαυτὸν τινε* = ἐπιδίδωμαι εἰς τι, ἀφιερῶμαι εἰς τι.— || ἀμ.τ.· αὐξάνομαι, μεγαλύνω, προχωρῶ || ὡς, θελήτωνομαι, εὐτυχῶ, εὐημερῶ.— IV μέσον: *θεοὺς ἐπιδώμεθα* = ἄς λάθωμεν ὡς μάρτυρας τοὺς θεοὺς (ἂς ἐπικαλεσθῶμεν τὴν μαρτυρίαν τῶν θεῶν). Πρβλ. *προεδίδωμι* II.

ἐπι-δίζημι, ἀποθ.· ἐρευνῶ, ἐξετάζω ἐν συνεχείᾳ (πεβαίρω) || ζητῶ ἢ ἀσπάζω προσέτι.

ἐπι-δικάζω, μέλ. -σω· διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως κατακυρῶ τι εἰς τινα (ἀποδίδω εἰς τινὰ τὴν περιουσίαν του, ἀμφισβητούμενην δικαστικῶς).— μέσον, ἐπὶ τοῦ ἀνάγοντος· καταφεύγω εἰς τὸ δικαστήριον ὅπως εὐρω τὸ δικαίον μου, ἐγείρω ὁγώγην διὰ τι, ἀπαίτῳ τι δικαστικῶς. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-δικασίμος, ον· ὃν ἀπαιτεῖ τις ὡς ἰδικόν του || γενικῶς, περιζήτητος, διαφιλονεικούμενος.

ἐπι-δινέω, μέλ. -ήσω· περιστρέφω τι διὰ τὸ νὰ τὸ ἔκαφενδονίσω.— μέσον, περιστρέφω ἐν τῇ διανοίᾳ μου, σκέπτομαι.— Παθητ., περιστρέφομαι, περιφέρομαι (π. χ. ἐπὶ πτηγῶν εἰς τὸν ἀέρα)· *ἐπιδινηθέντε*, μτχ. ἄορ. α' δυτικ.

ἐπι-δι-ορθεύω, μέλ. -ώσω· διορθεύω τι ἐκ τῶν ὑπέρων.

ἐπι-διπλαῖζω ἢ -οίζω (*ἐπι+διπλός*)· διπλασιάζω, «ξαναδιπλώνω».

ἐπι-δίφρος, -άθος, ἡ (*ἐπι+δίφρος*)· ὁ γύρος τοῦ δίφρου, τὸ κιγκλίδωμα (ἢ ἀντυξ) τοῦ δίφρου (ἄρματος).

ἐπι-δίφριος, ον (*ἐπι+δίφρος*)· ὁ ἐπὶ τοῦ δίφρου (ἄρματος) καθήμενος.

ἐπί-διχα, ἐπίτ. ἀντὶ *ἐπὶ δίχα*.

ἐπι-δίωκω, μέλ. -ξω· δῶκω, ἀκολουθῶ, τρέχω κατόπιν || ὡς δικανικῶς θρος, καταδιώκω δικαστικῶς ἐκ νέου.

ἐπι-δοκέω, μέλ. -δοκήσω καὶ -δόςω· προσδοκῶ, ἀναμένω.

ἐπι-ιδόντες, ὄνομ. πληθ. τῆς μτχ. τοῦ ἄορ. δ' *ἐπιιδόν*· ἐν ᾧ *ἐπι-ιδόντες* τοῦ *ἐπιιδίδωμι*.

ἐπί-δοξος, ον (*ἐπὶ + δόξα*)· ὁ ἀναμενόμενος (ἢ ὁ πιδανῶς μέλλων) νὰ πράξη τι || *ἐπίδοξος γενέσθαι* = ὁ πιδανός νὰ ἀποδείξη τὸιοῦτος ἢ τοιοῦτος || ἐπὶ πραγμάτων, πιδανός, ἐνδεχόμενος.— || ἐπιφρονής, εὐκλής, ἐνδοξός.

ἐπι-δόρπιος, ον (*ἐπὶ + δόρπιον*)· ὁ χρήσιμος (ἢ κατάλληλος) διὰ τὸ δεῖπνον, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ δεῖπνον, ὁ μετὰ τὸ δεῖπνον.

ἐπί-δοσις, -εως, ἡ (*ἐπι+δίδωμι*)· τὸ δίδειν ἐπὶ πλέον, προσθήκη || οικειοθελής (αὐτοπροαίρετος) συνεισφορά (προσφορά) εἰς τὴν πόλιν.— || κύβητις, ἀνάπτυξις, πρόδοσις.

ἐπι-δοῦναι, **ἐπιδοῦς**, ἀπρφ. καὶ μτχ. ἄορ. δ' τοῦ *ἐπιδίδωμι*.

ἐπι-δουπέω, μέλ. -ήσω· παράγω, προξενῶ, δόρυβον ἢ κόστον.

ἐπι-δοχή, ἡ (*ἐπι+δέχομαι*)· τὸ παραδέχεσθαι νέον τι, τὸ νὰ δέχηται τις ἐκ τῶν ὑπέρων.

ἐπι-δραμέην, ἀπρφ. ἄορ. δ' τοῦ *ἐπιτρέχω*· *ἐπιδραμέην*, γ' δυτικ. ὄρισ.

ἐπι-δρομή, ἡ (*ἐπι+δρομεῖν*)· τὸ τρέχειν ἐπάνω εἰς τι.— || ἐξαρνητικὴ ἐισβολή, ληστρική ἐπιδρομή, ἐφοδος, προεβολή.— || τόπος εἰς ὃν καταφεύγουσι τὰ πλοῖα, τόπος κατάλληλος δι' ἐπιβίβασιν καὶ ἀποβίβασιν.

ἐπί-δρομος, ον· ὁ καθ' οὐ δύναται νὰ γίνῃ ἐπιδρομή (π. χ. τεῖχος ἐκτεθειμένον εἰς ἐπιδρομήν, ἐν-κολοκυρῆστον, ἐπὶ τοῦ ὅποιου δύναται τις νὰ ἀναεῖ).
ἐπι-δύω, καὶ -δύσω, μέλ. -δύσω· κρύπτομαι ὑποκάτω, κατέρχομαι (ἐπὶ ἡλίῳ, δῶν, βασιλευσῶν)

ἐπι-δύμεθα, α' πληθ. Ἰκατ. μέτ. ἄορ. δ' τοῦ *ἐπιδίδωμι*.

ἐπι-δύων, μτχ. τοῦ *ἐπιιδόν*.

ἐπι-δύσω, μέλ. τοῦ *ἐπιιδίδωμι*.

ἐπι-εἰκεία, ἡ (*ἐπι+εἰκός*)· πιθανότης, λογικότης, συγκαταδοτικότης.— || τιμιότης, εἰλικρίνεια || ἐπιείκεια, πραότης || ὡς φυσικὴ ἠπιότης. 2) δικαιοσύνη, τὸ πνεῦμα τοῦ νόμου ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ γράμμα αὐτοῦ.

ἐπι-εἰκείος, ον = *εἰκείος* (δ ελ.)· ὁμοιος.

ἐπι-εἰκής, ἐς (*ἐπὶ + εἰκός*)· ἁρμόδιος, κατάλληλος, πρέπων, πρόσφορος· ὡς *ἐπεικελές* = ὅπως εἶναι πρέπον || *δν (μῦθον) κ' ἐπεικελές ἀκούειν* = οἰονδήποτε λόγον εἶναι πρέπον δι' ὑμᾶς νὰ ἀκούετε.— || Παρ' ἄττ., δίκαιος, λογικὴς || ὡς εὐλόγος, εὐλογηφανής || ἐπὶ προσ., εἰλικρινής, εὐγενής, κόσμιος, μετριοπαθής. 2) ἀντιθ. τῆ *δίκαιος*, δηλ. ὁ μὴ ἐπιμένων εἰς τὴν αὐστηρὰν δικαιοσύνην (εἰς τὸ αὐστηρὸν γράμμα τοῦ νόμου), ὁ δίκαιος κατὰ τοὺς ἀγράφους νόμους.

ἐπι-εκτός, ἡ, ὃν (*ἐπὶ+εἰκός*)· ὁ ὑποκύπτων, ὑποχωρητικὸς || *οὐκ ἐπιεκτός* = ὁ μὴ ὑποχωρῶν, ἀν-

ἐνδοτος || *πένθος οὐκ ἐπεικτόν* = πένθος, ἀνυπόφορον, ἀβάστακτον.

ἐπιεικῶς, ἰων. *-έως*, ἐπίρ. τοῦ *ἐπεικῆς*· πρεπόντως, ἐπαρκῶς, ὑποφερτά, μετριοπαθῶς, μετρώως. 2) πιδανῶς, λογικῶς. 3) μετ' ἐπεικειας, εὐμενῶς.

ἐπιειμένος, η, ον, ἰων. ἀντι *ἐφ-ειμένος*· μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *ἐπιέννυμι*.

ἐπιεισάμενος, ἰων. μτχ. ἀορ. α' τοῦ *ἐπιειμι* (*εἶμι*) καὶ

ἐπιεισομαι, ἰων. μέλλ. τοῦ *ἐπιειμι* (*εἶμι*).

Ἔτυμ.: *ἐπιεισομαι*=θά καταδιώξω, *εἶσομαι*, *εἶσο*, *εἶσατο* (= μετέβη), γ' *δύϊκ. εἰσαόσθη*, *καταεἶσατο*, κλπ. Κατὰ τὸν Boisack οἱ τύποι οὗτοι δὲν ἀνῆκουσιν εἰς τὸν μέλ. *εἶμι* (τοῦ *ἐρχομαι*), ἀλλ' ἔχουσιν ἐν F, πρβλ. *σανοκρ. νέ'λι* (ἐπιδιώκω τι), *νέ'ιαη* (= εἰς τὴν δεξιάν γραμμὴν), *νέ'ια* (=σειρά), λατ. *νία* (=δόδος) πρβλ. *οἶμος* (=δρόμος).

ἐπιέλομαι, ποιητ. ἀντι *ἐπέλομαι*. Ἔξ αὐτοῦ τὸ **ἐπι-ελοτός, ον**· ὁ ἐλπίζομενος, ἀναμενόμενος.

ἐπιέννυμι, ἰων. ἀντι *ἐφ-έννυμι*· ἀορ. α' *ἐπί-εσα*, ἐπ. *ἐπί-εσα*· παθ. πρκ. *ἐπί-εσμαι* ἢ *ἐπί-εμαι*· ἐπιδέτω, ρίπτω, ἐπάνω μου ἐπὶ πλέον.— Πάθητ., μτχ. παθ. πρκ.: *ἐπεικόμενος ἀλήνη*, *ἀναιδεῖνη*=ἐνδεδυμένος (περιβεβλημένος) ἰσχύϊν (σωματ. ρώμην) καὶ ἀναιδεῖαν || *χαλκὸν ἐπίεσαι* (γ' ἐν. πρκ.)=εἶναι κεκαλυμμένος ὑπὸ χαλκοῦ, εὐρίσκειται κάτω ἀπὸ χαλκόν.— μέσον, ρίπτω τι ἐπάνω μου ἐπὶ πλέον ἄλλων, βάλω ἐπάνω μου ὡς ἐπάνωφουρίν, ἐνδύομαι προσέτι μέ... || γενικῶς, σκεπάζω ἑμαυτόν, σκεπάζομαι· μέ τι. [δ'] ἔτυμολ. βλ. *έννυμι*].

ἐπιέσαμεν, α' πληθ. ἀορ. α' τοῦ *ἐπιέννυμι*.

ἐπί-εσται, γ' ἐν. παθ. πρκ. τοῦ *ἐπιέννυμι*.

ἐπι-ζῆρέω=*ἐπιβαρέω* [δ'] ἔτυμολ. βλ. *ζωρός*].

ἐπι-ζαφελος, ον (*ἐπί* + **ζαφελος* ἐκ τοῦ ἐπιτατ. *ζα-*)· ὀρμητικὸς, σφοδρὸς.— Ἐπίρ. *ἐπιζαφελῶς* (ὡς ἐπὶ ἐπιθ. *ἐπιζαφελῆς*)· σφοδρῶς, μανιωδῶς, λυσσάλης.

Ἔτυμ.: τὸ **ἐπι-ζαφελῆς* μαρτυρεῖται ἐκ τοῦ παρ' Ἡσυχ. *αζαφελῆς*... ἀγριον. *θυμῶδες, ἰσχυρὸν ζαφελῶς μεγαλοκτόων*· Πρβλ. *ζαφελος* <αἰολ. *ζα-* (ἐπιτατ. πρόθημα)+αἰολ. **φελ-* (<**σνhel-*, πρβλ. *ε-θέλω* καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. *εφαλίξει· θέλει*).

ἐπι-ζῶω, μέλ. *-ζῶω*· ζῶ μετὰ τι(να), παραμένω καὶ κατόπιν, ἐπιζῶω.

ἐπι-ζεύγνυμι, καὶ *-ύω*, μέλ. *-ζεύξω*· ζευγνύω, προσδένω τι εἰς τὸν ζυγόν || γενικῶς, δένω τι μαζί, συνδέω, δένω σφιγκτά.— || ζευγνύω εἰς τι || ὑποδουλώνω.

ἐπι-ζεφύριος, ον=τῷ ἔπομ., ἐπιθ. τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρῶν.

ἐπι-ζεφύρος, ον· ὁ κείμενος πρὸς δυσμάς.

ἐπι-ζέω, μέλ. *-ζέω*· «παίρνω θράσι», ἀνακαχλάζω· ἡ νεότης *ἐπέζεσε μοι*=τὸ νεανικὸν μου αἷμα ἀνεκάχλασε («πῆρε θράσι, φούκασε»).— || ενεργ., κάμνω τι νὰ «πάρῃ θράσι», δερμαίνω.

ἐπι-ζηλος, ον· ὁ ὑποκείμενος εἰς φθόνον, ἀξιοζήλευτος, εὐτυχῆς.

ἐπι-ζημιος, ον (*ἐπί* + *ζημία*)· ὁ φέρων (προκαλῶν) *ζημίαν* (θλάβην, ἀπωλείαν ἢ τιμωρίαν, πρόστιμον, γέν. ποινήν), θλαβερός.— || ὁ ὑποκείμενος εἰς τιμωρίαν. Ἔξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-ζημιῶω, μέλ. *-ώω*· ἐπιβάλλω *ζημίαν* (τ. ἐ. ποινήν), τιμωρῶ.

ἐπι-ζητῶω, μέλ. *-ήσω*· ζητῶ προσέτι, ἐπὶ πλέον. || ζητῶ νὰ εὐξω, ἀναζητῶ || ἐπιθυμῶ, ποθῶ || ἀνιχνεύω· οἱ *ἐπιζητοῦντες*=οἱ ἀνιχνεύοντες (τὰ θηρία).

ἐπι-ζώννυμι, μέλ. *-ζώσω*· ζώγας ἐπάνω.— Πάθητ., μτχ. πρκ. *ἐπιζωσμένοι*=ἔχοντες τὰ ἐνδύματά των ἀνασκευασμένα (ἀνασηκωμένα, ζωσμένα ὤψηλά).

ἐπι-ζῶω, ἰων. ἀντι *ἐπιζῶω*.

ἐπι-ήλα, ἀορ. α' τοῦ *ἐπι-άλλω*.

ἐπι-ήμι, ἰων. ἀντι *ἐφ-ήμι*.

ἐπι-ήνδαν, γ' ἐν. ἐπ. πρτ. τοῦ *ἐφ-ανδάνω*.

ἐπι-ήρα, τὰ (*ἐπί* + *ήρα*)· ἀρεστό (εὐπρόσδεκτα) πράγματα, εὐχόριστα δῶρα [δ'] ἔτυμολ. βλ. *ήρα*].

ἐπι-ήρανος, ον (*ἐπιήρα*)· εὐάρεστος, εὐπρόσδεκτος — || ἀποκρούων, ἀποτρεπτικός, ἀμυντικός || ἐπικουρῶν, βοηθητικός || κυβερνῶν, διοικῶν. [δ'] ἔτυμολ. βλ. *ήρανος, ήρα*].

ἐπί-ήρας, ον; ἐν χρήσει μόνον κατὰ ἀθλ. πληθ. *ἐπιήρα* (δ'βλ.).

ἐπι-θάλαμιος, ον (*ἐπί*+*θάλαμος*)· ὁ ἀνήκων εἰς νυμφικὸν κοῖτωνα, γαμήλιος· τὸ *ἐπιθαλάμιον* (ἐνν. μέλος)=τὸ γαμήλιον ἄσμα (λέγεται ὡς καὶ *ἐπιθαλάμιος* ἐνν. ὕμνος ἢ ᾠδή).

ἐπι-θάλασσιδος, ἄττ. **-ττίδιος, ον**=τῷ ἔπομ.

ἐπι-θάλασσιος, ἄττ. **-ττίος, α, ον** (*ἐπί*+*θάλασσα*)· ὁ κείμενος παρὰ τὴν θάλασσαν (ἢ ὁ κατοικῶν παρ' αὐτήν), παραθαλάσσιος, θαλασσινός.

ἐπι-θάνάτιος, ον (*ἐπί*+*θάνατος*)· ὁ εἰς θάνατον καταδικασμένος, μελλοθάνατος.

ἐπι-θάνάτος, ον· ὁ ἀρρωστος «ποῦ εἶναι γιὰ θάνατον», μελλοθάνατος, ἐταμοθάνατος (π βλ. Ἡσυχ. *ἐπιθάνάτος· προσδοκώμενος ἀποθανεῖν*).

ἐπι-θαρσύνω, ἄττ. **-θαρρύνω**, μέλ. *-ύνω*· παραθαρσύνω, παρακινῶ.

ἐπι-θαυμάζω, μέλ. *-ώω*· ἀποδίδω εἰς τινα θαυμασμόν (τοῦ δεικνύον τὸν πρὸς αὐτὸν θαυμασμόν μου) προσφῶρον εἰς αὐτὸν δῶρον || τιμῶ διὰ δώρων.

ἐπι-θειάζω, μέλ. *-άσω* (*ἐπί*+*θεός*)· ἐπικαλοῦμαι τοὺς θεοὺς ὡς μάρτυρας, ἐξορκίζω. Ἔξ αὐτοῦ τὸ **ἐπι-θειασμός, ὁ**· ἐπικλησις τῶν θεῶν (τὸ νὰ ἐπικαλεῖται τις τοὺς θεοὺς), ἐξορκισμός.

ἐπι-θειήν, -θειῖναι, Ἔδκτ. καὶ ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *ἐπιτίθημι*.

ἐπι-θείς, -θείσα, -θέν, μτχ. ἀορ. β' τοῦ *ἐπιτίθημι*.

ἐπι-θείτε, ἀντι *-θείητε*, β' πληθ. Ἔδκτ. ἀορ. β' τοῦ *ἐπιτίθημι*.

ἐπι-θεράπεύω, μέλ. *-ώω*· ὑψηρῶ, περιποιούμαι, λίαν προθύμως || ἐργάζομαι ἐνθέρμως ὑπὲρ τινος (διὰ τι).

ἐπί-θεος, -θέτω, Προστ. ἀορ. β' τοῦ *ἐπιτίθημι*. **ἐπί-θεοσις, -έως, ἡ** (*ἐπιτίθημι*)· τὸ θέτειν ἐπάνω εἰς τι, ἢ τοποθετεῖν ἐπὶ τινος.— || (ἐκ τοῦ μέσου) ἐπίδειξις κατὰ τινος, ἐφοδος, ἐφόρμησις, προσβολή.

ἐπι-θεσπίζω, μέλ. *-ώω*· προφητεῖω ἐπὶ τινος.

ἐπι-θετικός, ἡ, ὄν (*ἐπιτίθημαι*)· ἔτοιμος πρὸς ἐπίδειξιν || ἐπιχειρηματικὸς, τολμηρός.

ἐπί-θετος, ον (*ἐπιτίθημι*)· προτεθειμένος, προσηρητημένος || ἐξεζητημένος, ξένος.— || ὡς οἰαίαστ. τὸ *ἐπίθετον* ὡς καὶ παρ' ἡμῶν.

ἐπι-θέω, μέλ. *-θεύσομαι*· τρέχω πρὸς τι || τρέχω κατόπιν τινός, καταδιώκω, ἐπιδιώκω,

ἐπι-θήκη, ἡ (*ἐπιτίθημι*)· προσθήκη, προσχώρησις, αὔξησις || πᾶν τὸ διδόμενον ἐπὶ πλέον κατὰ τι παράρρημα.

ἐπί-θημα, -ατος, τὸ (*ἐπιτίθημι*)· πᾶν τὸ τιθέμενον ἐπὶ τινός, ἐπίδημα, κάλυμμα, σκέπασμα.

ἐπι-θοάζω, μέλ. *-ώω*· κάθημαι παρὰ τὸν θωμόν ὡς κέτης, ἐπικαλοῦμαι τὴν βαῖδειαν τῶν θεῶν. Πρβλ. *θοάζω*.

ἐπι-θορεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *ἐπιθροῦσκω*.

ἐπι-θορῦβέω, μέλ. *-ήσω*· προξενῶ (κάννω) δόρυβον πρὸς ἐκδήλωσιν ἐπιδοκιμασίας (ἐνίοτε δὲ καὶ ἀποδοκιμασίας).

ἐπι-θράσσω, ἄττ. **-ττω**, συντετμ. ἀντι *ἐπιταράσσω*.

ἐπι-θραύω, μέλ. *-ώω*· θραύω προσέτι, ἢ θραύω (συντριβῶ) τι ἐπάνω εἰς τι.

ἐπι-θρέξας, μτχ. ἀορ. α' τοῦ *ἐπιτρέχω*.

ἐπι-θρώσκω, ἀορ. β' *ἐπέθορον*· ἐπιπηδῶ, ἀναπηδῶ ἐπάνω εἰς τι (μετὰ γέν.) || μετὰ θῶτ., πηδῶ (δδριστικῶς) ἐπὶ τι || ἀπολ.: *τόσσον ἐπιθρώσκουσι*=τόσον μακρὰν τινάσσονται με ἐν πήδημα.

ἐπι-θύμέω, μέλ. *-ήσω* (*ἐπί*+*θύμος*)· πρὸς γὰρ τι ἐτὸ βάλλω στήν καρδίᾳ μου, ἐπιθυμῶ τι, ποθῶ τι σφόδρα. Ἔξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-θύμημα, -ατος, τὸ (*ἐπιθυμέω*)· τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιθυμίας· ἀνθρ. πηγός, ὅτι ἐπιθυμεῖ τις.

ἐπι-θύμησις, -έως, ἡ (*ἐπιθυμέω*)· ἐγκάρδιος ἐπιθυμία.

ἐπι-θυμητής, -οθ, ὁ (ἐπιθυμέω) ὁ ἐπιθυμῶν τι || ἐραστής.

ἐπι-θυμητικός, ἡ, ὄν (ἐπιθυμέω) ὁ ἐπιρρηπής εἰς τὸ ἐπιθυμεῖν, ὁ ἐπιθυμῶν, ὁ ἐποφθαλμιῶν τι. *Ἐπίρ. -κῶς.

ἐπι-θυμία, ἡ (ἐπιθυμέω) ὡς καὶ νῦν: ἐπιθυμία, πόθος διακαής || ἐν κακῇ ἐνν. σαρκική ἐπιθυμία, λαγνεία.

ἐπι-θυμιάμα, -ατος, τό ἡ προσωορά θυμιάματος. *Ἐκ τοῦ

ἐπι-θυμιάω, μελ. -σω* προσφέρω θυμιάμα.

ἐπι-θύνω* = ἐπ-ευθύνω* σκοπεύω (σημαδεύω) κατ' εὐθείαν || διευθύνω, κυβερνῶ.

ἐπι-θύω (Α), μελ. -θύσω* προσφέρω θυσιάν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, ἢ θυσιάζω ἔπειτα ἀπὸ τι || προσφέρω (βλ. θύω Α).

ἐπι-θύω (Β), μελ. -θύσω* τρέχω μεθ' ὀρμῆς πρὸς τι. 2) μετ' ἀπρφ. προσπαθῶ ἐπιμόνως νά πράξω τι, σφόδρα ἐπιθυμῶ νά πράξω τι (βλ. θύω Β).

ἐπι-θυράκιζομαι, μέσον· βάλλω τήν ναυονλίαν μου, ὀπλιζομαι.

ἐπι-θυῶσσω, μελ. -ξω* ἀναδοῶ, παροτρύνω φωνάζω.

ἐπι-ιδύμων, -ονος, ὁ=ἐπιείστορ (8 βλ.).

ἐπι-ίζομαι, ἰων. ἀντι ἐφρίζομαι (8 βλ.).

ἐπι-ίστωρ, -ορος, ὁ, ἡ ὁ ἔχων γνῶσιν τινος, ὁ γνῶστης.

ἐπι-καθ-αιρέω, μελ. -ήσω* καταρρίπτω, κατακρημνίζω, πρὸς τοῖς ἄλλοις (προσέτι), ἢ μετὰ τοὺς ἄλλους.

ἐπι-καθ-έζομαι, μελ. -εδοῦμαι, καθ. ἐπικάθημαι, κάθημαι ἐπὶ τινος.

ἐπι-κάθ-ημαι, ἰων. -κάτηματ' κάθημαι ἐπὶ τινος, ἐπάνω εἰς τι || καταπιέζω, εἶμαι βαρὺς ἐπάνω εἰς τινα.— || πολιορκῶ θέσιν τινά, καταλαμβάνω θέσιν ἐναντίον τῆς.

ἐπι-καθ-ίζω, μελ. -ίσω* μετν., βάλλω τινά νά καθίσῃ ἐπὶ τινος, ἐπάνω εἰς τι.— || ἀμβτ. κάθημαι ἐπὶ τινος.

ἐπι-καινός, μελ. -ώσω* καινοτομῶ ἐπὶ τινος, νεωτερίζω, εισάγω καινοτομίας εἰς τι.

ἐπι-καίριος, ὄν (ἐπι-καιρός) ὁ ἐν πρέποντι καιρῷ ἢ τόπῳ || ὁ εἰς τήν κατάλληλον ἐποχὴν γινόμενος, εὐθετος, ἐπικαιρός, κατάλληλος ὁ οπουδαῖος, κρίσιμος || οἱ ἐπικαιριοί = τὰ σπουδαιότερα πρόσωπα.

ἐπι-καιρος, ὄν = ἐπικαιριος (8 βλ.) μετὰ γεν. ἰκάνος, κατάλληλος, πρέπων, πρόσφορος, δῖα τι.

ἐπι-καίω, ἀττ. -κάω* μελ. -καύσω* ἀνάπτω ἐπὶ τινος τόπου || καίω ἐπάνω εἰς βωμόν.

ἐπι-κάλέω, μελ. -έσω* προσκαλῶ, ἐπικαλοῦμαι τήν μαρτυρίαν τινός, ἐξορκίζω.— || ὀνομάζω προσέτι, δίδω εἰς τινα ἐπωνυμίαν τι.— Παθητ., λαμβάνω νέαν ἐπωνυμίαν, μετονομάζομαι.— || ἀποδίδω εἰς τινα κατηγορίαν τινά.— IV μέσον, καλῶ τινα πρὸς ἔμαυτόν, τόν καλῶ εἰς βοήθειαν, ζητῶ τήν βοήθειάν του || γεν. προκαλῶ || ὡς. προκαλῶ (λατ. provocare). 2) προκαλῶ τινα.

ἐπι-κάλυμμα, -ατος, τό κάλυμμα, σκέπασμα || πέπλος, μανδύας, μέσον ἀποκρύφως. *Ἐκ τοῦ

ἐπι-κάλυπτω, μελ. -ψω* καλύπτω ἐπάνω, κρύπτω.— || ἐπιδέτω τι ὡς ἐπικάλυμμα. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-κάλυψις, -εως, ἡ (ἐπικαλύπτω) τὸ καλύπτειν τι, κρύπτειν τι, ἀπόκρυψις ἢ ἡ κλίσις, καμπή || ἡ γωνία οἰκοδομημάτων ἢ, τείχος: ἐπικαμπῆ ποιούμενα = παρατάσσω τὸν στρατόν οὕτως ὥστε αἱ πτέρυγες νά σχηματίζωσι γωνίαν μετὰ τοῦ κέντρου.

ἐπι-καμπή, ἡ (ἐπικαμπῆτος).

ἐπι-καμπής, ἐς' κεκαμμένος, καμπύλος, λυγισμένος, γυρτός. *Ἐκ τοῦ

ἐπι-κάμπω, μελ. -ψω* κάμπω, λυγίγω, εἰς τρόπον ὥστε νά σχηματισθῇ γωνία.— Παθητ., ἐπὶ στρατευμάτων περιτρέφονται αἱ πτέρυγες τῆς στρατιδῆς, ὥστε νά σχηματισθῇ μετὰ τοῦ κέντρου γωνία καὶ ὁ ἐχθρὸς νά προσβληθῇ ἐκ τῶν πλαγίων.

ἐπι-καμπύλος, ὄν' κυρτωμένος, λυγισμένος πρὸς τὰ ἔμπεδος.

ἐπι-κάρ (ἐπι-κάρα), ἐπίρ. (ἀντι ἐπὶ κάρ) κατακέφαλα, ὀροκέφαλα.

ἐπι-κάροισ, αἰ, ὄν (ἐπικαρ) κυρ. μετὰ τήν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἔμπεδος (ἡ: πρὸς τὰ κάτω).— || ἀντιθ. τῷ *δρεθιος*: πλάγιος, σχηματίζων γωνίαν, ἐν γωνία, γωνιώδης || τὰ ἐπικάρωσι = τὰ ἰσοάλια, τὰ κατὰ μήκος τῶν ἀκτῶν μιᾶς χώρας μέρη, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ *δρεθια* = τὰ πρὸς τὰ ἐντός, τὰ ἐνδότερα, τὰ κατ' ὄρθην γωνίαν πρὸς τὴν παραλλαν || μετὰ γεν. *τρεθρεις τοῦ Πόντου ἐπικάρωσι* = τριήρεις πλέουσαι οὕτως, ὥστε νά σχηματίζωσι γωνίαν πρὸς τὸ ρεῦμα τοῦ πόντου. [βι' ἐτυμολ. βλ. *ἐγκάρωσις*].

ἐπι-κατα-θαίνω, μελ. -βήσομαι* καταθαίνω εἰς τι μέρος.— || καταθαίνω μετὰ τινα ἢ ἐναντίον τινός.

ἐπι-κατα-θάλλω, μελ. -βᾶλω* καταρρίπτω τι ἐπὶ τινος || ἀφίνω τι νά πέσῃ κάτω.

ἐπι-κατ-άγω* φέρω (ὁδηγῶ) τι πρὸς τὰ κάτω (ἀπὸ τοῦ πελάγους πρὸς λιμένα).— Παθητ. ἔρχομαι (φέρομαι) πρὸς τὴν ξηρὰν μετὰ τινος ἢ ἔπειτα ἀπὸ τινα.

ἐπι-κατα-δαρθάνω, μελ. -δαρθήσομαι* ἀόρ. β' -εδαρθον* ἀποκοιμῶμαι ἔπειτα ἀπὸ τίνος).

ἐπι-κατα-κλύζω, μελ. -ύσω* κατακλύζω προσέτι, ἔτι μᾶλλον πλημμυρίζω.

ἐπι-κατα-κοιμάομαι, ἀποθ. κοιμῶμαι ἐπὶ θέσεώς τινος.

ἐπι-κατα-λαμβάνω, μελ. -λήσομαι* τρέχω κατόπιν τινός καὶ τὸν προφθάνω, εἰσδράχνω.

ἐπι-κατα-μένω, μελ. -μενώ* διαμένω ἐπὶ περιοσότερον χρόνον, μένω ἐπὶ πλέον.

ἐπι-κατα-πίπτω, μελ. -πεσοῦμαι* καταπίπτω ἐπάνω εἰς τινα.

ἐπι-κατ-άρπτος, ὄν' ὁ ἔτι περισσότερον κατηραμένος.

ἐπι-κατα-ρρίπτω καὶ -ρρηπτέω* καταρρίπτω τι ἐπὶ τινος ἢ μετὰ τίνος).

ἐπι-κατα-σφάζω καὶ -ττω, μελ. -ξω* κατασφάζω τινά ἐπὶ τινος ἢ ἐπὶ πλέον τινός.

ἐπι-κατα-ψεύδομαι, ἀποθ. λέγω ψεῦδη ἐπιπροσθέτως («ψέματα ἐπάνω στὰ ψέματα»).

ἐπι-κατ-έδαρθον, ἀόρ. β' τοῦ ἐπικαταδαρθάνω.

ἐπι-κατ-εἶδον, ἀπρφ. -κατείδεῖν* ἀόρ. β' (ἀνω ἔνεοτ. ἐν χρήσει, λαμβανόμενον ὡς τοιοῦτου τοῦ ἐπικαθοράω) παρετήρησα πρὸς τὰ κάτω πρὸς εἶδον.

ἐπι-κατ-εἶμι, ἀπρφ. -κατεῖνας* κατέρχομαι, καταθαίνω, εἰς τι.

ἐπι-κατ-έχω, μελ. -καθέξω* κρατῶ, κωλύω, ἀκόμη || κατακρατῶ προσέτι.

ἐπι-καυτος, ὄν (ἐπικαύω) ὁ κεκαυμένος κατὰ τὸ ἄκρον, ὁ ἐπὶ τῆς κορυφῆς καεῖς (λατ. praeustus).

ἐπι-κάω, ἀττ. ἀντι ἐπι-καίω.

ἐπι-κεῖμαι, ἀπρφ. -κεισθαί, χρησιμεῖον ὡς καθ. τοῦ ἐπιτέθην* εἶμαι θεοικίμενος ἐπὶ τινος, κεῖμαι ἐπὶ τινος || ἐπὶ θυρῶν (πυλῶν), εἶμαι κεκλεισμένος. 2) γενικῶς, εἶμαι τεθειμένος, κεῖμαι, ἐν τινι ἢ ἐπὶ τινος || ἐπιτίθειμι κατὰ τινος: ἐπικειμέναι νῆσοι = αἱ πλησίον τῆς ἀκτῆς κεῖμεναι νῆσοι. 3) ἐπικρέμαμαι, ἐπαπειλῶ, ἐπικεῖμαι.— || πιέζω, στενοχωρῶ, καταθλίβω ἐκδιάζω.— || ἐπὶ πικνῶν ἐπιβάλλομαι.— IV ἔχω ἐπάνω μου, φορῶ.

ἐπι-κείρω, μελ. -κερῶ, ἐπικ. -κερῶσω* ἀποκόπτω, ἀποτέμνω, κουρεύω, θερίζω.— || μετρφ. ματαίωνω, καταστρατηγῶ, παρεμποδίζω.

ἐπι-κεκλιμένος, μετρφ. καθ. πρκ. τοῦ ἐπικλίνω.

ἐπι-κεκλόμην, ἐπ. ἀόρ. β' τοῦ ἐπικέλομαι.

ἐπι-κελάδῶ, μελ. -ήσω* ἐπευφημῶ, ἐπιβῶ ἐπιδοκιμάζω.

ἐπι-κέλευσις, -εως, ἡ παρακέλευσις, παρακλήσις, προτροπή. *Ἐκ τοῦ

ἐπι-κελεύω, ὡς. ἐν μέσ. ἐπι-κελεύομαι* παρακινῶ, προτρέπω, παραδαρύνω.

ἐπι-κέλλω, μελ. -κέλω* ἀόρ. α' ἐπέκελσα* προσπελάζω πλοτον πρὸς τὴν ξηρὰν, τὸ ἀράζω. 2) ἀμβτ. πλησιάζω πρὸς τὴν ξηρὰν, προσορμίζομαι.

ἐπι-κέλομαι, ἀποθ. προσορκίζω προσέτι, ἐπικαλοῦμαι.

ἐπι-κεντρίζω, μέλ. -οο· μεταχειρίζομαι τὸν περ-
νιστήρα.

ἐπι-κερδῶννυμι, μέλ. -κερδάω· ἀόρ. α' ἐπικερδάω,
ἐπ. -έκρησα· ἀνακατῶννυμι ἐκ νέου.

ἐπι-κέρδια, τῆ, γεν. -ων (ἐπι-+κέρδος)· κέρδη ἐκ
τοῦ ἔμπορίου.

ἐπι-κερτομέω, μέλ. -ήσω· χλευάζω, σκώπτω, πε-
ριγεῶ || ὑβρίζω || ἐνοχλῶ, πειράζω.

ἐπι-ικέσθαι, ἀπρφ. ἰων. ἀορ. θ' τοῦ ἐφικνέομαι.

ἐπι-κεύθω, μέλ. -οω· ἐπικρύπτω, ἀποκρύπτω· οὐ
ο' ἐπικεύσω=δὲν δᾶ τὸ ἀποκρύψω ἀπὸ σέ.

ἐπι-κῆδειος, ον (ἐπι-+κῆδος)· ὁ λεγόμενος ἢ γι-
νόμενος κατὰ τὴν κῆδειαν.

ἐπι-κῆρυκία, ἡ (ἐπι-κῆρυκαίνομαι)· ἡ ἀποστολὴ
κῆρυκος ἢ πρεσβείας, ὅπως διαπραγματευθεὶ περὶ
εἰρήνης.

ἐπι-κῆρύκευμα, -ατος, τό· δῆγμα ἢ ἀπαίτησις
διὰ κῆρυκος (ἀποστελλόμενον ἢ προβαλλομένην).
Ἐκ τοῦ

ἐπι-κῆρυκέομαι, ἀποθ. ἀγγέλλω (μεταβιβάζω
ἀγγελίαν) διὰ κῆρυκος || κάμνω (ὑποβάλλω) προτά-
σεις διὰ κῆρυκος περὶ εἰρήνης || γενικῶς, προκηρύσ-
σω (διακηρύσσω) δημοσίᾳ.

ἐπι-κῆρύσσω, ἀτ. -τω· μέλ. -ξω· ἀναγγέλλω,
προκηρύσσω, γνωστοποκίω διὰ προκηρύξεως· ἀρ-
γύριον ἐπι-κῆρύσσειν τινὲ ἢ ἐπὶ τινε' ὀρίζω χρημα-
τικὴν ὁμοιότητα τὴν κεφαλὴν τινος, ἐπικηρύσ-
σω τινά· || θῆν, προγράφω.

ἐπι-κίδνημι, ἐπεκτείνω, ἐξασπλάζω.— Παθητ. ἐ-
πικιδνάμαι=ἐπεκτείνωμαι, ἐξασπλάζομαι· ὅσον τ' ἐ-
πικιδνάται ἡδῶς=ἐφ' ὅσον διδασθῆναι ἐκτείνεται τὸ
φῶς τῆς αὐγῆς.— ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ.

ἐπι-κίνδυνος, ον· ὁ ἐν κίνδυνῳ εὐρισκόμενος,
ἀκροσφαλής, ἀδέβαιος, ἐπισφαλής.— || ἐπικίνδυν-
ος ὡς καὶ ὄν. Ἐπίρ. -νωος.

ἐπι-κίρνημι, ποιητ. καὶ ἰων. ἀντι ἐπικεράννυμι.

ἐπι-κλάζω, μέλ. -κλάξω· ἐκπέμπω ἤχον εἰς ἀπ-
άντησιν, ἤχῳ πρὸς τι, ποιῶ ἤχον (ἢ κλαγγήν).

ἐπι-κλαίω, ἀτ. κλάω· μέλ. -κλαύσομαι· κλαίω
εἰς ἀπάντησιν (ἀμοιβαίως), κλαίω ἐπὶ τινι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-κλαυτός, ον (ἐπι-κλαίω)· πολυδακρύς, δα-
κρυσομένος, «κλαυθήρης», θρηνητικός.

ἐπι-κλαῶ (Α), μέλ. -άσω· κόμπω, λυγίζω, πρὸς
τι ἢ προσέτι.— Παθητ., κάμπτομαι, ἀποβάλλω τὸ
θάρρος μου (λατ. *frangi animo*).

ἐπι-κλαῶ (Β), ἀτ. ἀντι ἐπι-κλαίω.

ἐπι-κλέης, ἐς (ἐπι-+κλέος)· περίφημος, ἐξακου-
στός, φημισμένος.

ἐπι-κλείω (Α), μέλ. -κλείσω· κλείω προσέτι, κα-
τακλείω, φιλῶν.

ἐπι-κλείω (Β) (ἐπι-+κλέος)· ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω,
ὅσον τὸ δυνατόν περισσώτερον.

ἐπι-κλήζω, κατὰ συναίρ. -κλήξω, ἰων. ἀντι ἐπι-
κλείω (Β).

ἐπι-κλήμα, -ατος, τό (ἐπι-κλαίω)· κατηγορία.

ἐπι-κλήν, ἐπίρ. (ἐπι-κλαίω)· ἐξ ἐπικλήσεως, κατ'
ἐπωνυμίαν || κυρ. αἰτ. ἀγρῆστατο ὄνομ. ἐπικλή = ἐπι-
κλήσις. Καθ' Ἡσῶν. «ἐπικλή· ἐπικλήσις παρ' Ἄττι.»
καὶ «ἐπικλή· ἐπωνυμία».

ἐπι-κλήρος, ον· κληρονόμος τῆς πατρικῆς περι-
ουσίας || ὡς ὄν. ἢ ἐπικλήρος=μοναχοκόρη, τὴν ὅ-
πῃαν ὤφειλε νὰ νυμφευθεὶ κατὰ νόμον ὁ πλησιέ-
στερος συγγενής, ἴνα μὴ ἡ περιουσία περιέλθῃ εἰς
ξένην οἰκογένειαν.

ἐπι-κλήρῳ, μέλ. -άσω· ἀπονέμω τί τινι διὰ
κλήρου.

ἐπι-κλήσις, -εως, ἡ (ἐπι-κλαίω)· ἐπωνύμιον ἢ πρόσ-
θετον ὄνομα, καὶ γενικῶς, ὄνομα.— ἀπολ. αἰτ. ἐπι-
κλήσιον = κατ' ἐπωνυμίαν, κατ' ὄνομα μόνον, ὀνο-
μαστικός.— || ἀπόδοσις ἐνοχῆς, κατηγορία, μομφή,
ὀνειδισμός.

ἐπι-κλήτος, ον (ἐπι-κλαίω)· ὁ προσκεκλημένος,
βοηθὸς ἐν πολέμῳ, σύμμαχος. 2) ὁ εἰδικῶς (ἰδι-
αιτέρως) προσκληθεὶς || ἐκλεκτός.

ἐπι-κλίνηναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. θ' τοῦ ἐπικλίνω.

ἐπι-κλίνης, ἐς (ἐπι-κλινησῆαι)· κεκλιμένος, κα-
τωφερής.

ἐπι-κλίντρον, τό (ἐπι-κλίνω)· πρᾶγμα ἐπὶ τοῦ
ὀποῖου ἄκκουμβῶ τις || κλινοκάδισμα, ἀνάκλιντρον,
πολυθρόνα.

ἐπι-κλίνω, μέλ. -κλίνω· παθ. πρκ. -κλίμαι·
κλίνω ἐπὶ τινος, ἄκκουμβῶ ἐπάνω εἰς τι, εἰς τρό-
πον ὥστε νὰ προσαρμοζώμαι πρὸς αὐτὸ (νὰ ἐφαρ-
μοζῶ).— Παθητ. τίθεμαι ἐπὶ τινος: ἐπι-κλιμέναι
σανίδες = θύραι κεκλεισμέναι.— || κλίνω, κάμπω,
πρὸς τι— παθητ. εἶμαι κεκαμμένος εἰς γωνίαν ||
μτχ. παθητ. πρκ. ἐπι-κλιμένος = κατωφερής, πλά-
γιος, λοξός.— || Παθητ. κέμαι πέραν καὶ ἀπέναντί
τινος. 2) ἀνακλίνομαι (πλαγιάζω) παρὰ τὴν τρά-
πεζαν, κάθημαι εἰς τὴν τράπεζαν.

ἐπι-κλονέω, μέλ. -ήσω· ἐξεγείρω, συνταράσσω,
προκαλῶ ταραχήν, ὀχλαγωγίαν.

ἐπι-κλοπος, ον (ἐπι-+κλοπή)· ὁ ἐπιρρηπὴς εἰς
τὴν κλοπὴν, κλεπτικός, πανούργος, δόλιος, ἀπα-
τεῶν || μετὰ γεν. ἐπι-κλοπος μύθων=πανούργος εἰς
τοὺς λόγους.

ἐπι-κλύζω, μέλ. -ύσω· πλημμυρῶ, κατακλύζω ||
μτφρ. καταπονῶ, καταπνίγω, κατασυντρίβω. Ἐξ αὐ-
τοῦ τὸ

ἐπι-κλύσις, -εως, ἡ (ἐπι-κλύζω)· πλήμμυρα, κα-
τακλυσμός.

ἐπι-κλύω· ἀκούω μετὰ προσοχῆς, «ἀφουκράζο-
μαι», ἀκούω.

ἐπι-κλύθω, μέλ. -άσω· κλύθω, νήθω, γνέθω, ε-
πί τινος (διὰ τινά) || κλύθω (τ. ἔ. χορηγῶ, ἀπονέ-
μω) διὰ τινά τοιαύτην ἢ τοιαύτην μοῖραν, ἐπὶ τῶν
Μοιρῶν — Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ ὡς μέσον.

ἐπι-κνάμπω, ἀτ. ἀντι ἐπι-γνάμπτω.

ἐπι-κνώω, ἀπρφ. ἐπι-κνήν· ἀποξέω, προοτρίβω
τὴ ἐπὶ τινος πράγμα.

ἐπι-ικνέομαι, ἰων. ἀντι ἐφ-ικνέομαι (β δλ.).

ἐπι-κοιμάομαι, Παθητ. μετὰ μέσ. μέλλ. -ήσομαι·
ἀποκοιμῶμαι ἐπάνω εἰς τι.

ἐπι-κοινός, ον (ἐπι-+κοινός)· κοινός διὰ πάλ-
λους (μεταξὺ πολλῶν) || συμμεικτός ἀνάμεικτος.—
οὗθ. πλ.θ. ἐπικοινοία ὡς ἐπίρ. = ὀπό κοινού, κοινῶς.

ἐπι-κοινωνέω, μέλ. -ήσω· κοινωνῶ, μεταλαμῶ-
ν, μετέχω τινός. 2) μετέχω τινός (λαμβάνω μέ-
ρος εἰς τι) ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος.

ἐπι-κομπάζω, μέλ. -οω· κομπάζω προσέτι, προσ-
δέτω τὴ κομπαστικῶς || κομπάζω, ὑπερηφανεύομαι,
καυχῶμαι, γαυριῶ, ἐπὶ τινι (διὰ τι).

ἐπι-κομπέω, -ήσω· κομπάζω προσέτι, καυχῶμαι
διὰ τι, ἐπικαυχῶμαι.

ἐπι-κοπος, ον (ἐπικόπτω)· ὁ εἰς τὴν κορυφὴν
κεκομμένος (κλαδεύομενος) || ἐπὶ νομιματίαν, ὁ ἐκ
νέου κεκομμένος, κεχαραγμένος, μεταστυπμένος.

ἐπι-κόπτω, μέλ. -ψω· κτυπῶ ἐπὶ τινος, κατακό-
πτω, φονεύω κτυπῶν τι θῶνθεν πρὸς τὰ κάτω (ἐπὶ
τινος).— Μέσον, σθηδοκοποῦμαι (τύπτω τὰ στήθη
μυ) θρηγῶν διὰ τινά (λατιν. *plangi*).

ἐπικός, ἡ, ὄν (ἐπος)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἔπος, εἰς
τὴν ἐπικὴν ποίησιν, ποιητικός· οἱ ἐπικοί = οἱ ἐπι-
κοί ποιεῖται.

ἐπι-κοσμέω, μέλ. -ήσω· διακοσμῶ τι(να) μέ τι,
προσδέτω κοσμήματα εἰς τι, κοσμῶ μετὰ ταῦτα, ἢ
κοσμῶ ἐπιπροσδέτως. 2) τιμῶ, ἀπονέμω τιμὰς
(κυρ. ἐπικηδεύς).

ἐπι-κοτος, ον· ὁ μετὰ κότου (δογῆς) γινόμενος,
θυμώδης, ὀργισμένος, ἐκδικητικός || μοχθηρός, κακ-
εντρεχῆς, κακοήδης.

Ἐπικούρειος, -ου, ὁ (Ἐπικούρος)· ὁ ἀνήκων εἰς
τὴν φιλοσοφικὴν Σχολὴν τοῦ Ἐπικούρου, ὁ ἄκο-
λουθῶν τὴν διδασκαλίαν καὶ τὰ δόγματα τοῦ Ἐ-
πικούρου.

ἐπι-κουρέω, μέλ. -ήσω (ἐπικούρος)· ἔρχομαι (ἢ
πηγαίνω) εἰς βοήθειαν, βοηθῶ τινά ἐν πολέμῳ ||
γενικῶς, βοηθῶ τινά εὐρισκόμενον εἰς δύσκολον
θέσιν (ἔχοντα ἀνάγκην τῆς βοηθείας μου) || μετὰ
δοτ. πρᾶγμ. νόσοις ἐπικουρῶ=βοηθῶ τινά (πάσχον-
τα) ἐναντίον νόσῳ (ἀνακουφίζων αὐτὸν ἀπὸ τῆς
νόσου πού τὸν θασανίζου) || ἐπικουρῶ τινὲ τι=
κρατῶ τι μακρὰν ἀπὸ τινά, ἀνακουφίζω τινά ἀπὸ
τι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-κώρημα, -ατος, τό (*ἐπικωρεύω*)· βοήθημα, βοήθεια, προστασία, προφύλαξις.

ἐπι-κουρία, ἡ (*ἐπικουρέω*)· υπεράσπισις ἢ προστασία τινός ἐναντίον ἄλλου || βοήθεια, συνδρομή. — || ἐπικουρική, συμμαχική, δύναμις.

ἐπι-κουρικός, ἡ, ὄν· βοηθός, κατάλληλος ἢ χρησιμεύων πρὸς βοήθειαν || σύμμαχος, συμμαχικός.

ἐπί-κουρος, ὄν (*ἐπί + κούρος*)· βοηθός, υπεραποστής (ὡς ἐπίθετα) || ὡς ὄσα. *ἐπίκουρος* = σύμμαχος, *οἱ ἐπίκουροι* = τὰ μισθοφορικά στρατεύματα (ξένοι οἰστρούται ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἐγχωρίους).

Ἔτυμ.: *ἐπίκουρος* < *ἐπί + κούρος* (**κουρα-ος* (= δρομαίος), πρὸλ. λατιν. *curro* (= τρέχω) < **curso*, ι.απ. **q̄rso*, *currus* (ἄρμα, δῖφος), ἀγγ.σάξ. *hors*, παλ.γερμ. (*h)ros*, *hors* (ἵππος, κέλης), *hurren* (κινοῦμαι ταχέως), γαλλ.-λατ. *carrus* (δῖφος, -*rr*-(-*rs*-), ἱβλ. *carr* (ἄρμα, δῖφος) < (ιαπ. *qr̄s*-s, ἄρμ. *kar-kh* (ἄρμα)· *sanskr. carṣanīh* (ἀεικίνητος)· βάσις ἢ ι.απ. ἔ. *q̄ers* (=τρέχειν)· **q̄ers*- (*q̄ere*-s), κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τῆς β. *(s)q̄er̄ ἄν τῆ ἑλλ. *σκαίρω* (=πηδῶ), πρὸλ. Ἑουχ. «*καρθμοί κινήσεις*», παλ.γερμ. *scerōn* (εἶμαι γοργός, ζωηρός), λατ. (s)coruscus (δονούμενος, πολλόμενος), *scurra* (εὐτρόπελος).

ἐπι-κουφίζω, μελ. -*ισω*, ἰ.τ. -*ῖω*· ἐλαφρύνω, ἀνακουφίζω (ἀπὸ φερόμενον φορτίον).— || σηκώνω, ὑψώνω, ὑποσαστάζω. 2) μτφρ. ἀνακουφίζω, ἐνδαρρύνω || ἐν κακῇ ἐννοίᾳ, καθιστῶ τινα ἐλαφρόν (τὸν νοῦν), ἐπιημένον.

ἐπι-κράζω, μελ. -*ξω*· κράζω πρὸς τινα, φωνάζω δυνάτᾳ πρὸς τινα.

ἐπι-κραίνω, ἱπ. -*κραιίνω*· μελ. -*κράνω*· ἄβρ. α' *ἐπέκρᾶνα*, ἐπ. -*ἐκρηνα*, -*εκρηήνα*· ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, φέρω εἰς πέρας, κατορθώνω || *τὸν μοι τὸδ' ἐπι-κρηήνον δέλωρα* = *ἐνδὴν δὴ μοι ἐπιτέλασον τὸ ἐπιθύμημα* (Σχολ.) = *ἐκάμε μου αὐτὴν τὴν χάριν* || γενικῶς, κατορθώνω, πραγματοποιῶ.

ἐπι-κράνον, τό (*ἐπί + κράνον*)· τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τιθέμενον κάλυμμα, κεφαλόδεσμος.— || = *κιο-νόκρανον* (8 ἑλ.).

ἐπι-κράτεια, ἡ (*ἐπικράτης*)· κυριότης, κυριαρχία, ἐξουσία.— || ἐπὶ χώρας, ἐπαρχία, περιοχὴ γεωγραφική, τελοῦσα ὑπὸ τὸ κράτος (τὴν ἐξουσίαν) τινός.

ἐπι-κράτης, μελ. -*ῆσω*· κυβερνῶ, διοικῶ, ἄρχω, (μετὰ ζετ.) || ἀπολ. ἔχω δύναμιν (κράτος, ἰσχύν). 2) ὑπεριοχύνω, ἐπικρατῶ || λαμβάνω κατοχὴν τινος, γίνομαι κύριός τινος, λατ. *potiri* (μετὰ γεν.) || ἀπολ., νικῶ, κατακτῶ.

ἐπι-κρατέω· ἰσχυρῶς, θιάως, ἐξ ἐφόδου. *Ἐπὶ* τοῦ **ἐπι-κράτης**, ἐς (*ἐπί + κρατός*)· ὁ ἐπικρατῶν, ὁ ἔχων τὴν ὑπὸ τῆς ἐξουσίας του, εἰς τὴν κατοχὴν του || συγκριτ. *ἐπικρατέστερος* = ἀνώτερος, ὑπέρτερος.

ἐπι-κράτεις, -εως, ἡ (*ἐπικρατέω*)· τὸ ἐπικρατεῖν, ἡ ὑπεριοχυσίς, νίκη || παντοδυναμία, κυριαρχία || κατάκτησις.

ἐπι-κρεμάννυμι καὶ -*ῦω*· μελ. -*ῶσω* (ἄτ. *ἐπι-κρεμῶ*)· ἐπικρεμῶ, κρεμῶ τὴν ἀπὸ τινος, κάμνω τὴν ἀπὸ τινος (νὰ ἐπαπειλῆται), νὰ ἐπίκειται.— Παθητ., κρεμῶμαι ἀπὸ τινος, ἐπίκειμαι, ἐπαπειλῶ, λατιν. *imminere*.

ἐπι-κρεμής, ἐς (*ἐπικρεμάννυμι*)· ὁ ἀνωθεν ἐπικρεμῶμενος, ἐκκρεμής.

ἐπι-κρήνον, Πρост. ἐπ. ἄορ. α' τοῦ *ἐπικραίνω*. **ἐπι-κρήνεις**, γ' ἐν. Ἐθκ. ἐπικ. ἄορ. α' τοῦ *ἐπικραίνω*.

ἐπι-κρήσαι, ἀπφ. ἄορ. α' τοῦ *ἐπικραίνω*. **ἐπι-κρίνω**, μελ. -*κρίνω*· κάμνω κρίων ἐπὶ τινος, ἀποφασίζω, ὀρίζω (ποιήν).

ἐπι-κρίριον, τό (*ἐπί + κριριον*)· ἡ κεραία, τ. ἑ. τὸ πλάγιον ξύλον τοῦ ἰστού (ἀντένα).

ἐπι-κροτέω, μελ. -*ῆσω*· κάμνω κρότον ἐπὶ τινος, ἢ κροτῶ προσέτι.

ἐπί-κροτος, ὄν· ὁ δυνάτᾳ κτυπηθεὶς, πατηθεὶς (ἐπὶ ἐδάφους).

ἐπι-κρούω, μελ. -*σω*· κτυπῶ τι ἀπ' ἐπάνω.— || = *ἐπικροτέω* (8 ἑλ.), κάμνω (ἐπὶ)κρουίνω.

ἐπι-κρύπτω, μελ. -*ψω*· ἄορ. β' -*ἐκρύφον*· ἐπικαλύπτω, ρίπτω κάλυμμα ἐπάνω εἰς τι, κρύπτω.— *Μέσον*, μεταμφιέζομαι.— Παθητ. κρύπτομαι· Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἐπί-κρύφος**, ὄν· κρύφιος, κρυμμένος, μυστικός. **ἐπι-κρώζω**, μελ. -*σω*· κρώζω (ὡς κορώνη) ἐπὶ τινὶ ἢ πρὸς τινα.

ἐπι-κτάομαι, μελ. -*ῆσομαι*, ἀποθ. ἀποκτῶ, κερδίζω, ἐπὶ πλεόν (προσέτι) || *ἐπικτώμαι ἀρχήν* = *κατακτῶ πρόσδετον* (ξένην) περιοχὴν, ἐκτείνω τὸ κράτος μου.

ἐπι-κτείνω, μελ. -*κτενῶ*· φονεύω πάλιν, ἐκ δευτέρου : *ἐπικτείνω τὸν θανόντα* = ἀποκτείνω ἐκ νέου τὸν κείμενον ἤδη νεκρόν.

ἐπί-κτησις, -εως, ἡ (*ἐπικτάομαι*)· ἡ πρόσδετος ἀπόκτησις, πρόσδετον κέρδος.

ἐπί-κτητος, ὄν (*ἐπικτάομαι*)· ὁ προσποκτηθεὶς, προσκτητός || *ἐπίκτητος* (καὶ *ἐπικτητή*) *γῆ* = χῶρα προσποκτηθεῖσα (ὡς τὸ δέλτα τοῦ Νείλου), οὖσα θῆλ. πρότερον ὑπὸ τὸ ὕδωρ || *γῆ* προστεθεῖσα εἰς τὴν κληρονομίαν τινός || *ἐπίκτητος* (ἐνν. *γυνή*) = νέα σύζυγος (νεωστὶ θῆλ. ἀποκτηθεῖσα), ἢ σύζυγος ἐκ ξένης χώρας || *ἐπίκτητος φίλοι* = νεωστὶ ἀποκτηθέντες φίλοι, νεωστὶ γενόμενοι φίλοι

ἐπι-κτυπέω, μελ. -*ῆσω*· κτυπῶ ἐπὶ τινος, κάμνω δόρυθον ἐπάνω εἰς τι, ἢ κτυπῶ προσέτι : *ἐπικτυπέω τοῖν ποδοῖν* = κτυπῶ διὰ τῶν ποδῶν (ἐπὶ τοῦ ἐδάφους) || ἀντηχῶ.

ἐπι-κῦδής, ἐς (*ἐπί + κῦδος*)· ἐνδοξος, ἐπιφανής, λαμπρός.

ἐπι-κῦτσκω· γονιμοποιῶ πάλιν.— Παθητ., οὐλλαμβάνω ἐν γαστρὶ ἐκ νέου (ἐπὶ ἡθῆ ἀγκυμονοῦντος ζῴου), γίνομαι διὰ δευτέραν φοράν ἐγκυος.

ἐπι-κυκλέω, μελ. -*ῆσω*· ἔρχομαι κατὰ σειρὰν εἰς τι, «τὸν φέρων γύρω», πεδίω.

ἐπι-κυλίινδῶω, μελ. -*κυλίω*, ἄορ. α' -*εκυλίω*· παθ. ἄορ. α' -*εκυλίσθη*· κυλίω τι ἐπὶ τινος ἢ κυλίω προσέτι.

ἐπι-κῦμαινώ· χύνομαι ὡς κύμα ἐπάνω εἰς τι.

ἐπι-κύπτω, μελ. -*ψω*· κύπτω ἐπὶ τινος, κύπτω ἐπάνω εἰς τι, κύπτω πρὸς τὸ κάτω, ἐοκύβω.

ἐπι-κῦρέω καὶ -*κῦρω*· μελ. -*κυρήσω* καὶ -*κῦρω*· ἄορ. α' -*εκυρήσω* καὶ -*εκυρῶ*· πίπτω ἐπάνω εἰς τι (να), συναντῶ (ὡς τὸ *ἐπιτυγχάνω*) || μετὰ γεν., λαμβάνω μέρος εἰς τι, μετέχω τινός.

ἐπι-κῦρόω, μελ. -*ῶσω* (*ἐπί + κῦρος*)· ἐπικυρώνω, ἐπιβεβαιώνω || ἀποφασίζω.

ἐπι-κῦρσας, μετχ. ἄορ. α' τοῦ *ἐπικυρέω*.

ἐπί-κυρτος, ὄν (*ἐπί + κυρτός*)· κεκυρωμένος πρὸς τὰ ἐμπρός, κυρτός, «καμπούρης». Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἐπί-κυρτός**, μελ. -*ῶσω*· κυρτώνω τι πρὸς τὰ ἐμπρός, λυγίζω τι πρὸς τὰ ἐμπρός.

ἐπι-κυψέλιος, ὄν (*ἐπί + κυψέλη*)· ὁ φύλαξ (προστάτης) τῶν κυψελῶν τῶν μελισσῶν.

ἐπί-κυκῶω, μελ. -*ῶσω*· *κωκῶω* (τ. ἑ. θρηνῶ) ἐπὶ τινὶ, θρηνῶ προσέτι.

ἐπι-κωλύσις, -εως, ἡ· παρεμποδισίς. Ἐκ τοῦ **ἐπι-κωλύω**, μελ. -*ῶσω*· ἐμποδίζω, συγκρατῶ, σταματῶ, ἀναχατίζω.

ἐπι-κωμάζω, μελ. -*ῶσω*· κωμάζω, συνευθυμῶ μετ' ἄλλων περιφερόμενος εἰς τὰς ὁδοὺς || προσελαύνω με πανηγυρικὴν (ἐορταστικὴν) πομπήν || ἐπιτίθειμαι λάθρως ἐναντίον τινός.

ἐπι-κώμιος, α, ὄν (*ἐπί + κώμιος*)· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ὁ κατάλληλος διὰ) πανηγυρικὴν πομπήν (*κώμιον*). 2) ἐγκωμιστικός, ἐπαινετικός.

ἐπί-κωπος, ὄν (*ἐπί + κώπη*)· ὁ ἐπὶ τῆς κώπης, κωπηλάτης. 2) ἐπὶ ὄπλου, μέχοι τῆς λαβῆς (ἐπὶ εἰ-φους π.χ. ἐμπηγνυμένου μέχρι τῆς λαβῆς).

ἐπι-λαθέσθαι, ἀπφ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ *ἐπιλαμβάνω*.

ἐπι-λαθέ, ἡ (*ἐπιλαμβάνω*)· τὸ «πιάσιμον», λαβὴ || χειρισμός, μεταχείρισις.

ἐπι-λαθόμενος, μετχ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ *ἐπιλαμβάνω*.

ἐπι-λαγχάνω, μελ. -*λήξομαι*· λαμβάνω διὰ κλήρου ἔπειτα ἀπὸ τινα (ἢ προσέτι, ἐπιπροσδετῶς) «*μοῦ πέφτει ὁ κλήρος ἔπειτα ἀπὸ ἄλλον*» («*λαχαίνω δεύτερος*»), ἔρχομαι δεύτερος.

ἐπι-λάζουμαι, ἀποθ. κρατῶ στερεά, θάλλω χεῖρα εἰς τι.

ἐπι-λαθέσθαι, **ἐπι-λάθωμαι**, ἀπρφ. και Ἰποτ. μέσ. ἀόρ. 6' τοῦ ἐπιλανθάνω.

ἐπι-λαμβάνω, μέλ. -λήψωμαι· ἀόρ. 6' ἐπέλαβον· πρκ. εἰλήψα· λαμβάνω προσέτι ἢ λαμβάνω μετέπειτα || δρόταλοι, ἀρπάξω, συλλαμβάνω || καταλαμβάνω, προσβάλλω. 2) καταφθάνω, διακόπτω: *νυκτὸς ἐπιλαβούσης τὸ ἔργον*. 3) φθάνω εἰς τι, ἐπιτυχάνω τι. 4) συλλαμβάνω καὶ σταματῶ, ἐμποδίζω τινά νά ἐπανέλθῃ.— || μτρφ. καταλαμβάνω χώρον: *πολὸν χώρον ἐπιλαβεῖν*. Β' Μέσον, μετὰ παθ. πρκ. ἐπέλημμαι· κρατούμαι ἐκ' τίνος (ἐπιάνομαι ἀπὸ τιν): *ἐπιλαμβάνομαι προφάσεως* = ἐπιάνομαι ἀπὸ τὸ πρόσημα, ὄχυροῦμαι ὀπισθεν τῆς προφάσεως. 2) ἐπιπίθεται, προσβάλλω || συλλαμβάνω καὶ συγκρατῶ (ἀναχαίττω) τινά || λαμβάνω τι ὑπὸ τὴν κατοχήν μου, ἀποκτῶ τι || φθάνω εἰς τι. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπί-λαμπτος, ον, ἰων. ἀντι ἐπιλήπτου· συλληφθεῖς ἐπ' αὐτοφῶρῳ, ἀποκαλυφθεῖς.

ἐπι-λάμπω, μέλ. -ψω· λάμπω ἐπὶ τινος ἢ μετὰ τι: *ἐπιλαμπύσης ἡμέρας*—ὅταν εἶχεν ἐξημερώσει.

ἐπι-λανθάνω, ἀόρ. 6' ἐπέλαθον· διαφεύγω τὴν προσηχὴν τίνος, εἶμαι κεκρυμμένος.— || ἐπι-ληθάνω, μέλ. -λήσω· ἀόρ. α' ἐπέλησα· μτρφ. κόμνω τινά νά λησμονήσῃ.— || Μέσον, ἐπι-λανθάνομαι, μέλ. -λήσομαι μετὰ ἐνεργ. πρκ. 6' λέληθα καὶ παθ. πρκ. -λέλησμαι· λημονῶ, ὀφίνω τι νά διαφύγῃ τὴν μνήμην μου: *ὀφείλων ἐπιλέληθα* = ἔχω λησμονήσει ὅτι ὤφειλον.— Παθητ., ἀόρ. α' ἐλήσθην· εἶμαι λησμονημένος.

ἐπί-λασις, -εως, ἡ· δωρ. ἀντι ἐπιλήσις (βλ. λ.).

ἐπι-λασίω, μέλ. -λεῶν· καθιστῶ τι λεῖον, λεισίνω τὴν ἐπιφάνειάν του || μτρ. ἀόρ. α' ἐπιλεῖνας τὴν Σέξξω γνώμην—κατσαγήσας οὐτὴν ἀποδεκτὴν.

ἐπι-λέγω, μέλ. -ξω· λέγω πρὸς τοὺς ἄλλοις (ἐπιπροσθετῶς) ἢ λέγω τι μετὰ τι, προσθέτω περαιτέρω. 2) καλῶ ὀνομαστικῶς.— || ἐκλέγω, διαλέγω || ὦσ. καὶ ἐν τῷ μέσφ.— Πλῆγτ., «ἐπιλεγεμένοι ἢ ἐπιλεγεμένοι» ἐπιλεκτοί, ἐκλεκτοί, «διαλεγμένοι, διαλεκτοί».— || ἐν τῷ μέσφ σημ. γλ: ἀναγινώσκω. 2) σκέπτομαι περὶ τίνος, ἀναλογίζομαι τι.

ἐπι-λείβω, μέλ. -ψω· χύνω ἐπὶ τίνος, κόμνω (τε-λῶ) σπονδὴν, ἐπισπένδω.

ἐπι-λείπω, μέλ. -ψω· ἀόρ. 6' ἐπέλειπον· πρκ. ἐπέλειψα· παθητ. γ' ἐν. ὕπερ. ἐπέλειπτο· ὀφίνω τι ὀπίσω μου.— || ἐπὶ πράγμ., ἐκλείπω, ἀπολείπω, δὲν ἐπαρκῶ (λατιν. deficere): *ἄδωρ μιν ἐπέλειπε* = δὲν ἐπῆρκεσε τὸ νερό, ἐσώθη· *ἐπιλείπει με ὁ χρόνος* = δὲν μοῦ ὀρκεῖ ὁ χρόνος, μοῦ λείπει χρόνος || ἐπὶ ποταμῶν: *ἐπέλιπε τὸ ρέεθρον* = τὸ ρεῦμα (χείμαρος, ποταμοῦ) ἀπεξηρόνην (τὴν αὐτὴν δὲ σημ. ἔχει καὶ ἄνευ τοῦ ρέεθρον) || ἀπολ., ἐκλείπω, ἐξαντλοῦμαι, ἔχω ἔλλειψιν, στεροῦμαι. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπί-λειψις, -εως, ἡ· πτωχεία, χρεωκοπία, ἔλλειψις. **ἐπί-λεκτος**, ον (ἐπιλέγω)· ἐκλεκτός, «διαλεχτός», ἐπιλεκτός || οἱ ἐπιλεκτοί = ἐκλεκτοί («διαλεχτοί») στρατιῶται.

ἐπι-λέλησμαι, παθητ. πρκ. τοῦ ἐπιλανθάνω.

ἐπι-λέπω, μέλ. -ψω· ἀπολεπίω («ξελεπίζω»), ἀποφλοισίνω («ξεφλουδίζω»).

ἐπι-λεύσσω· ὀλέπω πρὸς τὸ ἐμπρός, προσβλέπω.

ἐπι-ληθάνω βλ. ἐπιλανθάνω II.

ἐπι-λήδομαι, ποιητ. ἀντι ἐπιλανθάνομαι· λημονῶ.

ἐπί-ληθος, ον (ἐπιλανθάνω)· ὁ προξενῶν λήθην.

ἐπι-λήξω, -ίθος, ἡ (ἐπι-λέξω)· ἡ ἀποκτηθεῖσα ὡς λεία, ὡς λάφυρον ἐν πολέμῳ, ἢ κυριοθεῖσα.

ἐπι-ληκτός, μέλ. -ήσω· ἐπιθῶς ἐπιδοκιμάζων.

ἐπι-λήνιος, ον (ἐπὶ + ληνός)· ὁ ἀνήκων εἰς ληνόν, ὁ γινόμενος ἐν τῷ τραγητῷ.

ἐπί-ληπτος, ον (ἐπιλαμβάνω)· ὁ συλληφθεῖς ἐπ' αὐτοφῶρῳ, ἀποκαλυφθεῖς.

ἐπί-λησις, -εως, ἡ (ἐπιλανθάνομαι)· λήθη, λησμοσύνη.

ἐπι-λησμονή, ἡ (ἐπιλανθάνομαι)· λησμοσύνη, λήθη.

ἐπι-λήσμων, ον, γεν. -ονος (ἐπιλανθάνομαι)· ὁ λημονῶν, ὁ συνηθίζων νά λημονῇ, ὁ ἔχων κακὴν μνήμην.— Συγκριτ. *ἐπιλησμονέστερος*, ἀνώμ. ὕπερθ. *ἐπιλησμότατος*.

ἐπι-λήσομαι, μέσ. μέλ. τοῦ ἐπιλανθάνω.

ἐπί-ληψις, -εως, ἡ (ἐπιλαμβάνω)· τὸ νά συλλαμβάνῃ τις τι, νά θάλλῃ χεῖρα εἰς τι || τὸ εὐρίσκειν σφάλματα, ἐπιλήψεις, μομφή.

ἐπι-λίγδην, ἐπὶρ· ἐπιπολαίως, τσουγκρανιστά.

ἐπι-λιμνάζομαι, παθητ.· κατακλύζομαι.

ἐπι-λίνευτός, -οῦ, ὁ (ἐπὶ + λινεύω)· ὁ χρησιμοποιοῦν δίκτυα, ἀλιεύς ἢ κυνηγός.

ἐπι-ιλίξω, (ἐπὶ + Ἰλλος)· νεύω (κόμνω νεύματα) διὰ τῶν ὀφθαλμῶν («κάνω ἢ κλείνω τὸ μάτι»), δίδω σημεῖα διὰ νευμάτων.

ἐπι-λογίζομαι, μέλ. -ίσσομαι, ἀττ. -λοῦμαι· ἀόρ. α' -ελογισάμην καὶ -ελογίσθην· πρκ. -λελόγισμαι· ἀποθ.· ἀναλογίζομαι, στοχάζομαι, σκέπτομαι || λογαριάζω.

ἐπί-λογος, ὁ (ἐπιλέγω)· συμπέρασμα, πόρισμα.— || τὸ τέλος τοῦ λόγου, κυρ. δρόματος, «ἐπίλογος».

ἐπί-λογχος, ον (ἐπὶ + λόγχη)· ὁ σιδηρᾶν ἔχων αἰχμὴν, ἀκιδιώτης.

ἐπί-λοιπος, ον (ἐπιλείπω)· ὁ ἀπομένων, ὁ ὑπόλοιπος, ὁ περισσεύων || ἐπὶ γρόνου, ὁ ἀπομένων ἀκόμη, ὁ ἐρχόμενος, τὸ μέλλον.

ἐπί-λουτρον, τό· τὸ ἀντίτιμον ἐνός λουτροῦ (λουσίμοτος).

ἐπι-λυπέω, μέλ. -ήσω· ἔτι μᾶλλον λυπῶ (πικραίνω) τινά. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-λυπία, ἡ· λύπη, ὀλῖψις, ἐπὶ τινι.

ἐπί-λύπος, ον (ἐπὶ + λύπη)· ὁ λυπημένος, στενωχωρημένος || ἐνεργ., ὁ προξενῶν λύπην.

ἐπί-λύσις, -εως, ἡ (ἐπιλύω)· ἀπόλυσις, ἀπαλλαγὴ.

ἐπι-λύω, μέλ. -ύσω· λύω, ἀπολύω, ἀπελευθερώνω || γεν. ἀπολύω, ἀπαλλάττω, ὀφίνω ἐλεύθερον. 2) ἐξηγῶ, ἐρμηνεύω.

ἐπι-λυθεύω, μέλ. -σω (ἐπὶ + λώθη)· ἐφουβρίζω, περιγελῶ.

ἐπι-μάζιος, ον (ἐπὶ + μαζός) = ἐπιμασιτίδιος = ὁ ἐπὶ τοῦ στήθους κείμενος, ὁ δηλῶζων.

ἐπι-μαίνομαι, παθητ. μετὰ ἀορ. 6' -εμᾶνν· μέσ. ἀορ. α' -εμῆνάμην, ἐνεργ. πρκ. -μέμηνα· μαίνομαι διὰ τι, ἐπιθυμῶ τι μανιωδῶς.

ἐπι-μαίσομαι, μέλ. -μάσομαι, ἐπ. -μάσομαι· ἐπ. ἀορ. α' -εμασσάμην, ἀποθ.· ἀγωνίζομαι νά φθάσω τι, νά ἐπιτύχω τι, ἀποβλέπω εἰς τι.— || μτρ' αἰτ., θάλλω χεῖρα εἰς τι, ἀρπάζω τι || ὦσ. ἐγγίξω, ψηλαφῶ.

ἐπι-μᾶλλον, ἐπὶρ. ἀντι ἐπὶ μᾶλλον· ἔτι μᾶλλον, ἀκόμη περισσότερο.

ἐπι-μανδάλωτόν, τό (ἐπὶ + μανδαλωτός)· τὸ ἀκόλαστον (ἠθονικόν) φιλῆμα (κατὰ τὸ ὅποιον οἱ φιλοῦμενοι ἐμβάλλουν ἕκαστος τὴν γλώσσάν του εἰς τὸ στόμα τοῦ ἄλλου), πρβλ. *καταγλώττισμα*.

ἐπι-μανθάνω, μέλ. -μᾶθήσομαι· μανθάνω προσέτι ἢ μανθάνω μετὰ ταῦτα.

ἐπι-μαρτύρέω, μέλ. -ήσω· φέρω μαρτυρίαν, καταθέτω, ἐπὶ τίνος ὑποθέσεως. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-μαρτυρία, ἡ· μαρτυρικὴ κατάθεσις || τὸ ἐπικαλεσθαι τὴν μαρτυρίαν τίνος.

ἐπι-μαρτύρομαι, ἀποθ.· ἐπικαλοῦμαι τινά ὡς μάρτυρα, ἐπικαλοῦμαι τὴν μαρτυρίαν τίνος, λαμβάνω τινά ὡς μάρτυρα || ἀπολ. (προσκαλῶ) μάρτυρα. 2) ἐπικαλοῦμαι τινά ἐνθέρμως, ἐξορκίζω (λατ. obtestari). 3) διακηρύσσω ἐνώπιον μαρτύρων, διαβεβαίω. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-μαρτύρος, ὁ· ὁ μαρτυρῶν περὶ τίνος, ὁ μάρτυς τῶν λόγων τίνος.

ἐπι-μάρτυς, γεν. -ύρος, ὁ = ἐπιμαρτύρος (βλ. λ.).

ἐπι-μάσσομαι, ἐπικ. μέλ. τοῦ ἐπιμαίνομαι (βλ. λ.).

ἐπι-μάσσω, μέλ. -ξω· ζυμῶν ἔκ νέου || μέσον, ψηλαφῶ, δωπεύω.

ἐπι-μασιτίδιος, ον (ἐπὶ + μασιτός)· ὁ ἐπὶ τοῦ στήθους κείμενος, ὁ δηλῶζων.

ἐπί-μαστος, ον (ἐπιμαίνομαι)· ὁ ἐπιζητῶν, ἐπιδιώκων τι, ὁ ἀναζητῶν τι.

ἐπι-μαχέω, μέλ. -ήσω (ἐπιμαχος)· αγωνίζομαι διά τινα || βοηθῶ τινα ἐν μάχῃ || ἔρχομαι εἰς συμπωλίαν μετά τινος περί ἀμοιβάλας βοηθείας ἐν περιπτώσει ἐπιδέσεως. Ἐκ τοῦ

ἐπι-μάχια, ἡ· ἀμυντική συμμαχία.

ἐπί-μάχος, ον (ἐπι+μάχομαι)· εὐπρόσβλητος, εὐκολοπολέμητος || ἐκτεθειμένος εἰς προσβολήν.

ἐπι-μείγνυμι δλ. ἐπιμίγνυμι.

ἐπι-μειδιῶ, μέλ. -άσω, καί -μειδάω, μέλ. -ήσω· μειδιῶ ἐπί τινι, χαμογεῶ διά τι.

ἐπι-μείναι, ἀπφ. ἄορ. α' τοῦ ἐπιμένω.

ἐπι-μειξία, ἡ· βλ. ἐπιμειξία.

ἐπί-μειξια, -εως, ἡ· βλ. ἐπιμειξια.

ἐπι-μέλεια, ἡ (ἐπιμελής)· φροντίς, προσοχή, φιλοπονία, «ἐπιμέλεια» || ἐπιμελεῖα τινος = φροντίς, προσοχή, διά πράγμα τι (ἡ περί τινος, γεν. ἀντικειμ.).

ἐπι-μελόμαι καί **ἐπιμέλομαι**, ἀποθ. μετά μέσ. μέλλ. -μελήσομαι, ἄορ. α' -εμελήσομαι· ὡς. μετά παθ. μέλ. -μελήθησομαι, ἄορ. α' -εμελήθηην (ἐπι + μέλομαι)· λαμβάνω φροντίδα περί τινος, φροντίζω περί τινος || ἔχω τήν ἐπίστασιν ἐπί τινος, τήν διευθυνόν τινος || ἀσχολοῦμαι ἡ καταγίνομαι εἰς τι (μετά γεν.) || ὡς. μετά αἰτ. καί ἀπφ.· λαμβάνω φροντίδα, φροντίζω, ὡστε νά... Ἐξ αὐτοῦ τό

ἐπι-μέλημα, -ατος, τό· τό περί ὃ ἀσχολεῖται τις, ἀσχολία.

ἐπι-μελής, ἐς (ἐπι+μέλομαι)· ὁ ἐπιμελούμενος περί τινος, ὁ φροντίζων διά τι, ὁ πρόθυμος διά τι || ἀπολ., προσεκτικός, ἐπιμελής.— || παθητ.: ὁ φροντιζόμενος ἢ φροντιαμένος, περί οὗ ἔλαβε ἢ λαμβάνει τις φροντίδα, τό ἀντικείμενον φροντίδος || συχ. κατ' ὀδ.: ἐπιμελὲς τῷ Κύρῳ ἐγένετο=ὑπῆρξε μέρημα διά τόν Κύρον, ὁ Κ. ἐπρόσεξε τι || ἐπιμελὲς μοί ἔστι=ἔχω νά φροντίσω (φροντίζω) διά τι || τό ἐπιμελὲς τοῦ δραμονίου=ἡ φροντίς διά τήν ἐκπλήρωσιν τῶν διαταγῶν.

ἐπι-μελητέον, ῥήμ. ἐπιθ. τοῦ ἐπιμελόμαι· δεῖ τινά ἐπιμελεῖσθαι=πρέπει νά λαμβάνῃ τις φροντίδα, νά προσέχη (ἡ νά προσέξῃ) εἰς τι.

ἐπι-μελητής, -οῦ, ὁ (ἐπιμελόμαι)· ὁ ἐπιμελούμενός τινος, ὁ ἔχων τήν ἐπιμέλειαν (τήν φροντίδα) περί τινος, ὁ ἐπίστατος, ἐποπτεύων, διευθυντής.

ἐπι-μέλομαι, ἀποθ.—δπιμελόμαι.

ἐπι-μέλω, μέλ. -ψω· ψάλλω πρὸς τι, ψάλλω προσέτι.

ἐπι-μελῶς, ἐπὶρ. τοῦ ἐπιμελής· μετ' ἐπιμελείας, μετά προσοχῆς.

ἐπι-μένημαι, παθητ. πρκ. τοῦ ἐπι-μνησκα.

ἐπι-μέμονα, ἰων. καί ποιητ. πρκ. β' μετά σημασ. ἀνεστώτος· ἀποβλέπω εἰς τι, ἐπιθυμῶ τι, ποθῶ τι.

ἐπι-μέμφομαι, μέλ. -ψομαι, ἀποθ.: ἐπιροήτω μομφήν εἰς τινα, παραπονοῦμαι κατά τινος || μετά δοτ. προσ. κατηγορῶ τινα || μετά γεν. πρῆγμ., κατηγορῶ τινα ἐπί τινι (διά τι) || ἀπολ. παραπονοῦμαι, αἰτιῶμαί τινα. Ἐξ αὐτοῦ τό

ἐπί-μεμφικ, -εως, ἡ· κατηγορία, παράπονον.

ἐπι-μένω, μέλ. -μενῶ· ἄορ. α' ἐπέμενα· μένω ἐπί τινος, διαμένω ἀκόμη. 2) ἐπιμένω, συνεχίζω ἐπιδιώξην τινα. 3) παραμένω εἰς τι, ἐμμένω.— || ἀναμένω, περιμένω (μετ' αἰτ.).

ἐπι-μετα-πέμπομαι· μέσ. μεταπέμπομαι (=στέλλω καί προσκαλῶ) τινα πάλιν ἢ μετέπειτα || στέλλω δι' ἐνιαυθούς, καλῶ (ζητῶ) ἐπικουρίας.

ἐπι-μετρέω, μέλ. -ήσω· μετρῶ προσέτι, εἰς τό μετρηθῆν προσδέτω || ἀπονέμω, ἐκχωρῶ, εἰς τινα || Παθητ., ὁ ἐπιμετρούμενος σίτος=ὁ ἐπὶ πλέον διδόμενος σίτος.— || προσμετρῶ, προσδέτω τι εἰς τι, δίδω πλείοτερον.

ἐπί-μετρον, τό· κάτι τό προστιθέμενον εἰς τό μέτρον, προσθήκη || ὑπέρβασις, ὑπερβολή.

ἐπι-μήδομαι, ἀποθ.: σχεδιάζω, μηχανῶμαι, τι κατὰ τινος, ἐπιβουλεύομαι τινα.

Ἐπι-μηθέως, -εως, ὁ (ἐπι+μηθος)· ὁ ἀδελφός τοῦ Προμηθέως || ὁ κατόπιν (ἐορτῆς) σκεπτόμενος, ἀπερσκεπτός, ἀπρονοήτος (Προμηθεύς=ὁ πρότερον σκεπτόμενος, προνοητικός).

ἐπι-μηθής, ἐς (ἐπι+μηθος)· ὁ πλήρης προνοίας καί σκέψεως.

Ἐπι-μηλίδες, -ίδων, αἱ (ἐπι+μηλα=πρόβατα) αἱ προστάτιδες τῶν ποιμνίων Νύμφαι.

ἐπι-μήνιος, ον (ἐπι+μήν)· μηνιαίος· τὰ ἐπιμήνια (ἐνν. ἑσθὰ)=αἱ κατὰ μήνα προσφερόμεναι θυσίαι.

ἐπι-μηνίω, μέλ. -ίσω· εἶμαι ὠργισμένος ἐναντίον τινός

ἐπι-μηχάνομαι, ἀποθ.: μηχανεύομαι (ἐπινοῶ σχεδία) ἐναντίον τινός || λαμβάνω προφυλάξεις.— || μηχανῶμαι (σχεδιάζω) ἐπιπροσδέτως.

ἐπι-μήχανος, ον (ἐπι+μηχανή)· ὁ πολυμήχανος, ὁ μηχανώμενος δόλους, ὁ πανούργος· ἐπιμήχανος κακῶν ἔργων=ὁ ἐπινοήσας (ἐπινοητής) κακὰ ἔργα.

ἐπι-μίνυμι καί -ύω (δρ.θστ. γρ. ἐπιμειγν-) μέλ., -μίσω (δρ.θστ. -μίσω)· ἀναμειγνύω τι μέ τι ἄλλο, ἀνακατώνω τι προσέτι.— Παθητ. ἐπιμίγνυμαι=ἔρχομαι εἰς ἐπικοινωνίαν μετά τινος, ἔχω σχέσεις πρὸς τινά, ἐπικοινωνῶ μετά τινος.

ἐπι-μινῆσκω, μέλ. -μνήσω· θάλλω τι εἰς τόν νοῦν τινος, ἀναμινῆσκω τινά.— || Παθητ. καί μέσ. ἐπιμινῆσκομαι, μέλλ. -μνήσομαι καί -μνησθήσομαι· ἄορ. α' -εμνησάμην καί -εμνησθήην· ἐνδυμοῦμαι, μέμνημαι, ἀνακαλῶ εἰς τήν μνήμην μου, ἀναμινῆσκομαι, σκέπτομαι τι || ἐπιμνησάμεθα χάρις=ἄς σκεφθῶμεν (ἐνδυμηθῶμεν) τήν μάχην.— || μτγν. ποιοῦμαι μνείαν τινός || ὡς. ἀναφέρω τι.

ἐπι-μίνω, ποιητ. ἀντὶ ἐπιμένω.

ἐπι-μῆ, ἐπὶρ. (ἐπιμίγνυμι)· ἀναμῆ, «ἀνακατωμένα», ἀνευ διακρίσεως, συγκεχυμένως.

ἐπι-μῆξια (δρ.θστ. -μῆξια), ἰων. -ίη, ἡ (ἐπιμίγνυμι)· ἡ μετ' ἄλλων ἀνάμειξις (συναναστρόφη), ὁσοληψία (λατ. commercium).

ἐπί-μῆξια (δρ.θστ. ἐπίμῆξια), -εως, ἡ = ἐπιμῆξια.

ἐπι-μίσγω, ποιητ. καί ἰων. ἀντὶ ἐπι-μίνυμι· ἔχω σχέσεις, ἐπικοινωνίαν, μετά τινος || ἐν ἔχθρικῇ ἄνν. ἔχω ἔλδει εἰς ἐπαφήν μετά τινος (ἐχθροῦ), συγκρούομαι πρὸς τινα || ἀπολ. συναναστρόφομαι τινα, συνδέομαι μετά τινος.

ἐπι-μνάομαι, -μνώμαι, ἰων. ἀντὶ ἐπιμνησσομαι.

ἐπι-μνησάμεθα, α' πλ.θ. Εὐκτ. μέσ. ἄορ. α' τοῦ ἐπιμνησκα.

ἐπι-μνησθεῖς, μτχ. παθ. ἄορ. α' τοῦ ἐπιμνησκα.

ἐπι-μοιχεύω, μέλ. -σω· μοιχεύω τινά μετά τι, ἐξ ακολουθῶ νά μοιχεύω (νά ἔχω ἐνόχους σχέσεις μετά ὑπάνδρου γυναικός).

ἐπι-μολεῖν, ἀπφ. ἄορ. β' τοῦ ἐπιβλόσκα· Ἐξ αὐτοῦ τό

ἐπί-μολος, ον· ὁ εἰσβάλλων, ὁ προσερχόμενος, ὁ ἐφορμῶν.

ἐπι-μομφή, ἡ (ἐπιμέμφομαι)· μομφή, παράπονον, ἔλ. ἐπίμωμψια.

ἐπί-μομφος, ον (ἐπιμέμφομαι)· ἀξιόμειπτος, ἀξιοκατάκριτος, κακότηχος || ὁ ἀρεσκόμενος νά ψέγη τοὺς ἄλλους (ὡς ἐνεργ.).

ἐπι-μονή, ἡ (ἐπιμένω)· τό ἐπιμένειν, τό σταθερῶς μένειν ἐπί τινος || χρονοτριβή, ἀργοπορία.

ἐπι-μύζω, μέλ. -ζω· τονθορίζω, γούζω, εμουρομυρίζω, ψιδυρίζω, γογγύζω (κυρ. κάμνων διά τῶν μυκτῆρων μῦ - μῦ).

ἐπι-μύδιος, ον (ἐπι+μῦθος)· ὁ ἐρχόμενος (ἐπακολουθῶν) μετά τόν μῦδον (τήν Ιστωρίαν) || τό ἐπι-μῦθιον=τό ἡδίκον συμπέρασμα τοῦ μῦδου.

ἐπί-μυκτος, ον (ἐπιμύζω)· ὁ μυκτηριζόμενος, χλευαζόμενος, περιγελώμενος.

ἐπι-μύσσω, ἀτ. -ττω=ἐπιμύζω (8 βλ.).

ἐπι-μῦω, μέλ. -μύσω· κλείω τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τι || συγκλείω τὰ βλέφαρα (τοὺς ὀφθαλμούς) πρὸς ὑποδήλωνιν συναιδέσεως.

ἐπι-μωμάομαι, ἰων. -έομαι, ἀποθ.: ονειδίζω. Ἐξ αὐτοῦ τό

ἐπι-μωμητός, ἡ, ὄν (ἐπιμωμάομαι)· ἀξιόμειπτος (πρβλ. ἐπιμωμος).

ἐπί-μωμος, ον· ἀξιόμειπτος.

ἐπι-μώομαι, δωρ. ἀντὶ ἐπιμαίομαι.

ἐπι-νάχομαι, δωρ. ἀντὶ ἐπιναχέομαι.

ἐπι-νειον, τὸ (ἐπι + ναῦς)· ἀγκυροβόλιον τῶν πλοίων, ναύσταθμος· λιμὴν.

ἐπι-νέμω, μέλ. -νεμῶ καὶ -νεμήσω· ἀόρ. α' -ένεμα· ἄπονέμω, παραχρῶ, διαμοιράζω, διανέμω.— II ἐπὶ ποιμένων, βοσκημάτων, βόσκω ποιμνία εἰς ξένους βοσκοτόπους.— Μέσον, ἐπὶ βοσκημάτων, τρέφομαι (βόσκω) πέραν τῶν ὁρίων τῆς περιοχῆς τοῦ ἰδιοκτητῆ τοῦ τῶν, πηγαίνω εἰς τὴν βοσκήν || μτφρ. ἀπλώνομαι, διαδίδωμαι || πῦρ ἐπινέμαται τὸ ἄστυ = τὸ πῦρ ἀπλώνεται (ἐκτείνεται) εἰς τὴν πόλιν || ὡς., ἡ νόσος ἐπενέματο τὰς Ἀθήνας=ἡ νόσος μετεδόθη εἰς τὰς Ἀθ. (ἐξηπλώθη εἰς ὅλην τὴν πόλιν).

ἐπι-νενησμένους, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ ἐπινέω B.

ἐπι-νεύσομαι, μέλ. τοῦ ἐπινέω Γ.

ἐπι-νεύω, μέλ. -σω· ἀόρ. α' -ένευσα· νεύω πρὸς τὰ ἔμπρός.— II κατανεύω (κινῶ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω) πρὸς ἐπιθεβαίωσιν δοδεκίον ὑποσχέσεως ἢ πρὸς παρότρυνσιν, κἀμνῶ εἰς τὴν νεύμα νά πράξῃ τι || ὑπόσχομαι διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς, διὰ νεύματος.— III κλίνω πρὸς τὸ μέρος τινός.

ἐπι-νεφέλω, ὄν (ἐπι + νεφέλη)· κεκαλυμμένος ὑπὸ νεφελῶν, συννεφισσμένος, ἐπισκιασμένος.

ἐπι-νεφρίδιος, ὄν (ἐπι+νεφρός)· ὁ ἐπὶ τῶν νεφρῶν.

ἐπι-νέω (A), μέλ. -νήσω· ἐπινήθω, ἐπικλύθω (κυρ. ἐπὶ τῶν Μοιρῶν).

ἐπι-νέω (B)=ἐπι-νήνέω· ἐπισωρεύω || φορτώνω μὲ τι || μτχ. παθ. πρκ. ἐπινενησμένους=φορτωμένος, πεπληρωμένος, οἰοισαγμένος.

ἐπι-νέω (Γ), μέλ. -νεύσομαι· κολυμβῶ, πλέω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἐπιπλέω.

ἐπι-νήσιος, ὄν (ἐπι+ναῦς)· ὁ ἐπὶ τοῦ πλοίου εὐρισκόμενος.

ἐπι-νήνέω (ἐπι+νέω)· ἐπισωρεύω ἐπὶ τινός.

ἐπι-νήφω· εἶμαι νηφάλιος διὰ τι, εἰς τι.

ἐπι-νήχομαι, μέλ. -νήξομαι, ἀποθ.· κολυμβῶ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν || ἔρχομαι (ἀνέρχομαι) εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἐπιπλέω, ἐπιπολάζω. 2) κολυμβῶ πρὸς τι ἢ εἰς τι.

ἐπι-νίκειος (καὶ ἐπινίκιος), ὄν (ἐπι + νίκη)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν νίκην.— II ὡς ὅσα. τὸ ἐπινίκ(ε)ιον (ἄνν. ἄσμα ἢ μέλος)· ἄσμα ἐπὶ τινὶ νίκη, θριαμβευτικὴ ὥδη. 2) (ἄνν. θῦμα)· ἔνν. ἐπινίκ(ε)ια (ἄνν. ἱερὰ) = θυσία προσηρομένη πρὸς ἔορτασμον νίκης τινός.

ἐπι-νίκιος, ὄν=ἐπινίκειος (βλ. λ.).

ἐπι-νίσσομαι, μέλ. -νίσσομαι· ἐπέρχομαι || προσέρχομαι, ἐμφανίζομαι ἐπισκοπῆται.

ἐπι-νίφω· νίφω, χιονίζω, προσέτι ἢ ἐπὶ τινός || καλύπτω διὰ χιόνος.

ἐπι-νοέω, μέλ. -ήσω· ἀόρ. α' ἐπενόησα, ἀλλ' ὡς. καὶ μετὰ παθ. ἀόρ. α' ἐπενόηθην ἐν ἐνεργ. σημ. ἐνόησε· ἐπινοῶ, μηχονῶμαι, σοφίζομαι τι. 2) προτίθεμαι, σκοπεῦω (μετ' ἀπφω). 3) ἀπολ. κἀμνῶ σχέδια, σχεδιάζω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-νοεῖα, ἡ (ἐπινοεῶ)· τὸ σκέπτεσθαι ἐπὶ (περὶ) τινός, σκέψις || ἡ δύναμις τῆς σκέψεως, ἡ ἐπινοητικότης, ἐφευρετικότης. 2) σχέδιον, σκοπός, πρόθεσις.— II ἡ μετέπειτα σκέψις, δευτέρα σκέψις.

ἐπινόμος, ὄν. ἀ' πλγθ. πρκ. τοῦ πίνω.

ἐπι-νομία, ἡ (ἐπινέμομαι)· τὸ βόσκειν εἰς ξένους βοσκοτόπους || τὸ μεταξὺ δύο ὁμόρων χωρῶν σύμφωνον, καθ' ὃ οἱ κάτοικοι ἑκατέρως εἶχον τὸ δικαίωμα νά βόσκουν τὰ κτήνη τῶν εἰς τὰς ἑκατέρας τῆς ἀλλῆς.

ἐπι-νομος, ὄν (ἐπινέμομαι)· ὁ ἐν τῇ χώρᾳ οἰκῶν.

ἐπι-νυκτικός, ὄν (ἐπι+νύξ)· ὁ διὰ νυκτός, κατὰ τὴν νύκτα (ἐν καιρῷ νυκτός) γινόμενος, νυκτερινός.

ἐπι-νυμφίδιος, ὄν (ἐπι + νύμφη)· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατὰλληλος διὰ) νύμφην, νυμφικός, γαμικός.

ἐπι-νύσσω, ἄτ. -ττω, μέλ. -ξω· κεντῶ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, κτυπῶ ἐπὶ τοῦ δερματος.

ἐπι-νυστάζω, μέλ. -σσω καὶ -ξω· μοθ ἔρχεται ὕπνος (νυστάζω) ἐν ἑμὲ κἀμνῶ τι (ἐπάνω εἰς τι).

ἐπι-νυμάω, μέλ. -ήσω· κατευθύνω τὰ θήματά μου πρὸς τὴν, φέρω τὴ πλησιάζω πρὸς τὴν.— II διανέμω, διαμοιράζω, ἀπονέμω.

ἐπι-νυτίδιος, ὄν (ἐπι+νῦτον)· ὁ ἐπὶ τῶν νῦτων.

ἐπι-νυτίξω, μέλ. -σω (ἐπι + νῦτον)· βόλλω (ρίπτω) τι ἐπάνω εἰς τὰ νῦτὰ τινός, καλύπτω μὲ τι.

ἐπι-νῦτιος, ὄν (ἐπι + νῦτον)· ὁ ἐπὶ τῶν νῦτων (πρβλ. ἐπινυτίδιος).

ἐπί-ξανθος, ὄν· ὁ κλίνων πρὸς τὸ ξανθόν, κιντρινωπός (ἐπὶ λαγῶν).

ἐπι-ξεῖνός, μέλ. -ώσω, ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἐπι-ξεῖνός.

ἐπι-ξενός, μέλ. -ώσω (ἐπι+ξένος)· περιποιούμαι τινα ὡς ξένον (φιλοξενούμενον), φιλοξενῶ.— Παθητ. φιλοξενούμαι, διαιμένω εἰς τὸ ἐξωτερικόν. 2) Μέσον, ἐπιξενούμαι ταῦτα=ὀξίω τὰς ὑπηρεσίας αὐτὰς ὡς ξένος (ἐπικαλοῦμαι τὴν φιλοξενον ἐπιμαρτυρίαν τινός).

ἐπι-ξέω, μέλ. -ξέσω· ξέω (ξύνω) ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας.

ἐπι-ξηνον, τὸ (ἐπι+ξηνός)=ἐπικόπανον = κρεωκόπον ξύλον (τ. ἄ. «κούτσουρο» ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἐκποτῶν τὰ κρέατα εἰς τεμάχια || ὅμοιον ξύλον χρησιμοποιοῦμενον ὑπὸ τῶν δημῶν πρὸς ἀποκοπὴν τῶν κεφαλῶν τῶν ἀποκεφαλισμένων. [διὰ τὴν ἐτυμολ. βλ. ξαίνω, ξέω].

ἐπί-ξυνος, ὄν, ποιητ. ἀντὶ ἐπίμοιρος· κοινός εἰς πολλοὺς· ἐπίξυνος ἀρουρα=κοινός ἀγρός, ἐφ' οὗ δηλ. πολλοὶ ἔχουν δικαίωματα.

ἐπι-οίνιος, ὄν (ἐπι+οῖνος)· ἐπὶ τῷ οἴνω ἢ παρὰ τὸν οἶνον.

ἐπι-οινοχοεῦω, μέλ. -σω· κινῶ οἶνον, χύνω οἶνον διὰ τινα.

ἐπιον, ἀόρ. β' τοῦ πίνω.

ἐπι-όπητος, -ον, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ἐπόπητος.

ἐπι-ορκέω, μέλ. -ήσω· ἀόρ. α' ἐπι-ὄρκησα (ἐπί-ορκος)· ὀρκίζομαι ψευδῶς, ἐπιορκῶ· ἐπιορκέω πρὸς· δαίμονος=ὀρκίζομαι ψευδῶς εἰς τινα θεότητα, παραβαίνω τὸν ὄρκον ποῦ ἔκαστα εἰς τινα θεόν.— ὡς. μετ' αἰτ., τὰς βασιλῆας ἐοίλας ἐπιορκέω = ὀρκίζομαι ψευδῶς εἰς τοὺς ἐφεστῆσιους θεοὺς τοῦ βασιλέως. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-ορκία, ἡ (ἐπιορκέω)· ψευδῆς ὄρκος (λατ. perjuria).

ἐπί-ορκος, ὄν (ἐπι+ὄρκος)· ὁ ὀρκίζόμενος ψευδῶς, ὁ ἐπιορκῶν, λατ. perjurus || ἢ ἐπὶ τοῦ ὄρκου, τὸν ὅποιον ὀρκίζεται τις ψευδῶς· ἐπίορκον δυνύναι=ὀμνύειν ὄρκον ψευδῆ || ὡς. ἐπίορκον ἐπομύναι = ὀρκίζομαι («παίρνω») ὄρκον ἀνωφελῆ καὶ μάταιον.

ἐπι-ορκοσύνη, ἡ = ἐπιορκία.

ἐπι-όσσομαι, ἀποθ. (ἐπι + ὄσσε)· ἔχω πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, προβλέπω, προσορῶ.

ἐπί-οσρος, ὁ (ἐπι+ὄσρος)· φύλαξ, ἐπιμελητής, ἐπιστάτης || μετὰ δοτ. Κρήνη ἐπίουρος = φύλαξ τῆς Κρ., ὄρχων τῆς Κρ. (ἐπὶ τοῦ Μίνωος) || μετὰ γεν. θῶν ἐπίουρος=χοιροβοσκός.

ἐπι-ιοῦσα, ἡ· μτχ. ἔνεστ. τοῦ ἐπιεῖμι (εἶμι)· (ἄνν. ἡμέρα)· ἡ ἐπομένη, ἡ ἐρχομένη (ἡ ἀκόλουθος) ἡμέρα. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-ιοῦσιος, ὄν (ἐπιουσα)· ὁ διὰ τὴν ἐπομένην ἡμέραν, ἐπαρκῆς διὰ τὴν ἐπομένην || ἐπιουσιος ἀγρος=ὁ ἄρτος τῆς ἡμέρας.

ἐπι-όψομαι, ποιητ. ἀντὶ ἐπόψομαι.

ἐπί-παγχῦ, ἐπὶρ· ἐντελῶς, καθ' ὄλοκληρίαν, ὀλοτελῶς.

ἐπι-πάλλω· κραδαίνω, πάλλω πρὸς τινα ἢ ἐναντίον τινός.

ἐπι-πάμων, ὄν, γεν. -ονος (ἐπι + πέπᾶμαι, πρκ. τοῦ πάσμαι), ὄν. ἀντὶ ἐπίκλητος (βλ. λ.).

ἐπί-παν, ἐπὶρ· ἀντὶ ἐπὶ πᾶν· ἐπὶ τῷ ὅλῳ, ἐν συνόλῳ, ἐν γένει, κατὰ μέσον ὄρον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

ἐπι-παρα-νέω, ἐπισωρεύω ἐπὶ πλεόν.

ἐπι-παρα-σκευάζω, μέλ. -σω· προπαρασκευάζω ἐπὶ πλεόν, προμηθεύομαι προσέτι.

ἐπι-πάρ-εἰμι (A) (εἶμι), ἀπαφ. -εἶναι· εἶμαι παρῶν ἢ ἐγγύς εἰς τι.— II εἶμαι παρῶν ἐπὶ πλεόν, ἐπιπροσδέτως ἄλλου τινός.

ἐπι-πάρ-εἰμι (B) (εἶμι), ἀπφρ. -εἶναι· πορεύομαι παραλλήλως πρὸς τινα, βαδίζω πλαγίως πρὸς τινα,

προσβάλλω τινά ἐκ τοῦ πλαιγίου.— II ἔρχομαι εἰς βοήθειάν τινος.— III προβαίνω (ἀνέρχομαι) εἰς τὸ θημά διὰ τὸ ὁμιλῆσω.

ἐπι-πέσσω, ἄττ. -**πτω*** μέλ. -**σω*** πασπαλίζω τι ἐπάνω εἰς τι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπί-παστος, **ον*** πασπαλισμένος.— τὸ **ἐπί-παστον** —εἶδος πλακοῦντος πασπαλισμένου διὰ παντοίων καρυκευμάτων || ὡς. τὸ ἐμπλαστρον.

ἐπι-πάταγέω, μέλ. -**ήσω*** κάρμυ πάταγον ἢ δόρυβον ἐπιπροσθέτως εἰς τι.

ἐπί-πέδος, **ον** (ἐπι+πέδον)* ὁ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους (πέδον=ἔδαφος), ἢ ὁ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐπιφανείας μέτινα, ἐπίπεδος || ἐν ἐπιπέδῳ=ἐπὶ ἐπιπέδου (οὐχὶ ἐπὶ ἀνηφορικοῦ) μέρους || ἀνώμαλ. συγκριτ. **ἐπιπεδέ-στερος**.

ἐπι-πειθής, **ές*** ὁ ὑπακούων, συμβιβαστικός, ὑποχωρῶν. Ἐκ τοῦ

ἐπι-πεῖθμαι, μέλ. -**πείσομαι*** πείθωμαι εἰς τι(να), καταπειδομαι, εἶμαι πεπεισμένος, ὑποχωρῶ εἰς τὴν πειστικότητα || μετὰ δατ., ἔχω ἐμπιστόσινην, πεποιθῆναι, εἰς τινα, συγκατατίθεμαι, συγκατανεύω, ὑπακούω, εἰς τι(να).

ἐπι-πέλομαι, ἄποθ. (ἐπι+πέλω)* ἔρχομαι πρὸς μέρος τι. προσέρχομαι, ἐπέρχομαι, ἐνοκήπτω || πλησιάζω || συγχεομαι. **μτχ.** ἐπ. ἄορ. **ῶ*** ἐπιπλόμενον **ἔτος** =τὸ ἐρχόμενον (ἐπόμενον) ἔτος.

ἐπί-πέμπτος, **ον** (ἐπι+πέμπτος)* ὁ περιέχων ἀκεροσίαν τινά ποσότητα καὶ τὸ 1/2 αὐτῆς: **δάνεισμα ἐπίπεμπτον** = δάνειον περιῶν ἑκτὸς τοῦ κεφαλαίου καὶ τὸ πέμπτον μέρος αὐτοῦ, ἦτοι ἡξήμενον κατὰ εἴκοσιν ἐπὶ τοῖς ἑκατόν.

ἐ:ι-πέμπω, μέλ. -**ψω*** στέλλω κατόπιον ἢ πάλιν. 2) ἐπὶ ἥσων. πέμπω εἰς τινα ἢ πέμπω τι κατὰ τινος (ὡς ποιήν).— II στέλλω προσετι || στέλλω ἐφόδια, ἐνισχύσεις. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπί-πεμφίς, -**εως**, ἢ (ἐπιπέμπω)* ἢ εἰς τινα τόπον ἀποστολή.

ἐπι-πέπτωκα, **πρκ.** τοῦ **ἐπιπίπτω**.

ἐπι-πέπωκα, **πρκ.** τοῦ **ἐπιπίνω**.

ἐπι-περκάζω* ἄρχιζω νά γίνωμαι μέλας, μαυρίζω (ἐπὶ ὤριμαζούσων σταφυλῶν).

ἐπί-περκνος, **ον*** ὑπομέλας, κόπης σκοτεινός, κυρ. ἐπὶ ὤριμαζούσων σταφυλῶν || ἀντιθετὴν καὶ ἐπὶ τοῦ χρώματος τῶν λαγῶν.

ἐπι-πεσοῦμαι, μέλ. τοῦ **ἐπιπίπτω**.

ἐπι-πεσών, -**σοῦσα**, -**σόν**, **μτχ.** ἄορ. **ῶ*** τοῦ **ἐπιπίπτω**.

ἐπι-πέταμαι, ἢ -**πέτομαι**, ἀπαντῶν μόνον ἐν τῷ ἄορ. **ῶ*** **ἐπεπτάμην** ἢ **ἐπεπτόμην*** ἀποθ.* πετώ πρὸς τι, πετώ ὑπεράνω τινός || **μτφρ.** ἔρχομαι εἰς γνώσιν τινος (λαμβάνω γνώσιν τινος) διὰ τῆς πτήσεως (ἰπτόμενος).

ἐπι-πετάννυμι, μέλ. -**πετάσω*** ἀπλώνω τι ἐπάνω εἰς τι.

ἐπι-πήγγυμι καὶ -**ύω*** μέλ. -**πήξω*** ἐμπγγνύω, στερεώνω τι ἐπὶ τινός. 2) κάρμυ τι νά παγώσῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του.— Παθητ. πήγγυμαι, παγώνω, ἐπήξω.

ἐπι-πηδάω, μέλ. -**ήσομαι*** πηδῶ κατεπάνω τινός, ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ, κατὰ τινός.

ἐπί-πηχυς, **ν** (ἐπι+πήχυς)* ὁ ἐπὶ τοῦ πήχεως, ὁ ὀπεράνω τοῦ πήχεως.

ἐπι-πίεζω* πιέζω τι ἐπὶ τινός.

ἐπι-πίλναμαι, ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ **πρτ.** προσπελάζω, πλησιάζω.

ἐπι-πίμπλημι, μέλ. -**πλήσω*** πληρῶ (γεμίζω) τι ἐντελῶς μέ τι.

ἐπι-πίνω, μέλ. -**πίνομαι*** **πρκ.** -**πέπνωκα*** ἄορ. **ῶ*** **ἔπειον*** πίνω μετὰ ταῦτα ἢ πίνω προσετι || πίνω μετὰ τὸ φαγητόν.

ἐπι-πίπτω, μέλ. -**πεσοῦμαι*** **πρκ.** -**πέπτωκα*** ἄορ. **ῶ*** **ἔπεισον*** πίπτω ἐπάνω εἰς τι(να) || ὡς. ἐν ἔχθρ. ἐνν. ἐπιπίπτω, ἐπιπίθεμαι, κατὰ τινός || **ἐπὶ** ἀπροσοκῆτων περιπεταίω, συμβαίνω, ἐνοκήπτω.

ἐπιπλα, (κατὰ συναρ. ἐκ τοῦ ἐπίπλοα), τὰ ἔργα-λεῖα, οὐκείη, ἐπιπλα, οἰκοσκευή, τὰ κινητὰ (ἢ κινητῆ περιουσία), ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ ἀκίνητα (λατ. **superbia**).

Ἔτυμ. ἢ Κατ' ἄλλους ὁ παρ' Ἡρόδ. τύπος **ἐπίπλοα** θεωρεῖται ἀσφαλμένος, παράγεται δ' ἢ λ. ἐκ τῆς **προθ. ἐπί**, ὡς τὸ **διπλόα** ἐκ τοῦ **δίς**. Βλ. **ἐπίπλοα**.

ἐπι-πλαγχεῖς, **μτχ.** παθ. ἄορ. α' τοῦ **ἐπιπλάζω**.

ἐπι-πλάξω, μέλ. -**πλάξω*** κάρμυ τινά νά περιπλαναῖται, νά περιφέρειται τῆδε κόκεϊσε.— Παθητ. μετὰ μέσου μέλ. -**πλάξομαι*** παθ. ἄορ. α' **ἐπεπλάχθη*** περιπλαναῖμαι, περιφέρομαι.

ἐπι-πλάσας, **μτχ.** ἄορ. α' τοῦ **ἐπιπλάσσω**.

ἐπι-πλάσσω, ἄττ. -**πτω**, μέλ. -**πλάσω*** ἀπλώνω ἐμπλαστρον ἐπάνω εἰς τι, ἀλείφω τι ἐπάνω εἰς τι, ἐπίθεω τι ἐπὶ τινός. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπί-πλαστος, **ον** (**ἐπιπλάσσω**)* ὁ ἐπάνωθεν ἡλειμμένος || ὑποκριτικός, προσποιητός, πλαστός, ψευδής.

ἐπι-πλείων, **ἐπικρ.** = **ἐπιπλέον**.

ἐπί-πλειος, **ον*** ἐπικρ. ἀντι **ἐπιπλειος**.

ἐπι-πλείων, **ον**, **γεν.** -**ονος*** ἔτι περισσότερος.

ἐπι-πλέκω, μέλ. -**ξω*** πλέκω ἐπὶ τινός, πλέκω τι προσετι, ἐμπλέκω.

ἐπι-πλέον, **ἐπικρ.** ἀντι **ἐπὶ πλεον*** ἀκόμη περισσότερον, ἐπὶ πλεον.

ἐπι-πλεος, α, **ον**, ἄττ. **ἐπιπλεως**, **ων** (ἐπι+πλέος)* ἐντελῶς πλήρης ἐκ τινός πράγματος.

ἐπί-πλευσις, -**εως**, ἢ τὸ πλεῖν ἐναντίον τινός, ἐπίπλους || **ἐπιπλευσιν ἔχω** = ἔχω τὴν δύναμιν νά προσβάλω τινά κατὰ τὴν ναυμαχίαν ἐκ τοῦ μέρους ὅθεν πνέει ὁ ἄνεμος* ἐκ τοῦ

ἐπι-πλέω, μέλ. -**πλεύσομαι*** **ἰων.** **ἐπιπλώω**, μέλ. -**πλώσω*** ἐπικρ. ἄορ. **ῶ*** **ἐπέπλων**, **μτχ.** **ἐπιπλώω*** πλέω ἐπὶ τινός, ἐπιπλέω.— II πλέω ἐναντίον τινός, προσβάλλω κατὰ θάλασσαν.— III πλέω ἐπιβαίνων πλοίου, ταξιδεύω.

ἐπί-πλευς, -**ων**, ἄττ. ἀντι **ἐπιπλευς** (βλ. λ.).

ἐπι-πληρῶ, μέλ. -**ώσω*** πληρῶ (γεμίζω) τι ἕως ἐπάνω || μέσον, **ἐπιπληροῦμαι τὴν ναῦν*** ἐπανδρῶν ἢ πλοῖον ἐκ νέου (ἐφοδιάζω τὸ πλοῖον μετὰ πληρωμα).

ἐπι-πλήσσω, ἄττ. -**πτω*** κτυπῶ ἐπάνω εἰς τι, κτυπῶ προσετι || ἐπιπλήττω, ἐπιτιμῶ, ἐμαλλώνω διὰ λόγων, ἐλέγχω, κατακρίνω || ὀνειδίζω τινά διὰ τι.

ἐπί-πλοα, τὰ πληρότατος, κατὰ τινος, τύπος τῆς λ. **ἐπιπλοα** (βλ. λ.)* **κυρ.** οὐδ. **πληθ.** τοῦ **ἐπιπλευς**, **ον**, ἀπὸ ἐκ τῆς **ἐπί**, ὡς τὸ **ἀπλοῦς** ἐκ τοῦ **ἄμα**, **διπλοῦς** ἐκ τοῦ **δίς**.

ἐπι-πλόμενος, ἐπικρ. ἀντι **ἐπιπεπλόμενος**, **μτχ.** ἄορ. **ῶ*** τοῦ **ἐπιπέλομαι**.

ἐπί-πλοον, τὸ (**ἐπιπλέω**)* ὁ περικαλύπτων καὶ συγκατῶν τὴν κοιλίαν καὶ τὰ ἔντερα ὑμῆν (σκέπη), λατ. **omenium** || λέγεται καὶ κατ' ἄρσ. **ῶ** **ἐπίπλοος**.— [**ἐπιπλοος**, -**ους** (<*ἐπί-πλοφος> πρὸς τὴν ἰτυμολ. ἐν. λ. **πέλημα**).

ἐπί-πλευς, κατὰ συναρ. **ἐπίπλους**, ὁ (**ἐπιπλέω**)* τὸ πλεῖν ἐναντίον τινός, ἢ κατὰ θάλασσαν ἐπίθεσις κατὰ τινός, ἢ προσβολή πλοίου ἢ στόλου κατὰ τινός. 2) ναυτικὴ ἑκατρατεία κατὰ χώρας τινός.

ἐπι-πλώς, **μετοχ.** τοῦ **ἐπέπλων**, ἐπικρ. ἄορ. **ῶ*** τοῦ **ἐπιπλέω**.

ἐπι-πλώσας, **μτχ.** ἰων. ἄορ. α' τοῦ **ἐπιπλέω**.

ἐπι-πλώω, ἰων. καὶ ἐπικρ. ἀντι **ἐπιπλέω**.

ἐπι-πνεύω, ἰπ. ἀντι **ἐπιπνεύω**.

ἐπι-πνέω, ἰπ. -**πνεύω** μέλ. -**πνεύσομαι*** ἄορ. α' **ἐπέπνευσα*** πνέω ἐπὶ τινός, φυσῶ πρὸς τινα κατ' ἐδύνων || ἀναπνέω.— **μτφρ.** ἐξεγείρω, παροξύνω || πνέω εὐνοϊκῶς, εὐνοῶ, ἐνδαρρύνω, ἐμπνέω, λατιν. **adspero**.

ἐπι-πνίγω πνίγω, στραγγαλίζω.

ἐπί-πνοια, ἢ (**ἐπιπνέω**)* ἀναπνοή || τὸ φύσημα || ἐμπνευσίς.

ἐπι-πόδιος, α, **ον** (ἐπι+πούς)* ὁ ἐπὶ τῶν ποδῶν.

ἐπι-ποδέω, μέλ. -**ήσω*** αἰσθάνομαι σφοδρὰν ἐπιθυμίαν διὰ τι, ποδῶ τι διακῶς, λατ. **desidero**. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-πόδησις, -**εως**, ἢ (**ἐπιποθέω**)* σφοδρὰ ἐπιθυμία διὰ τι.

ἐπι-πόδητος, **ον** (**ἐπιποθέω**)* ὁ λίαν ἀξιογάπητος, ὁ λίαν ἐπιθυμητός.

ἐπι-ποδία, ἡ=ἐπιπόδησις.

ἐπι-ποιμήν, -ένος, ὁ, ἡ· ὁ (ἡ) ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ποιμένων (ἢ ποιμενίδων).

ἐπι-πολάζω, μέλ. -σω (ἐπιπολή)· μένω ἢ εἶμαι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας.— || ἀνέρχομαι εἰς τὴν κορυφήν || μτφρ. εἶμαι ὑπέροτατος, ὑπεριαχῶς, ἐπικρατῶ.

ἐπι-πόλαιος, ον· ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας εὐρισκόμενος || προέχων, προεξέχων || μτφρ. περιβλεπτός. 2) μτφρ. ἐπιπόλαιος, συνήθης, κοινός. Ἐκ τοῦ

ἐπι-πολή, ἡ (ἐπι+πέλω)· ἐπικράνεια || ἡ γεν. ἐπιπολήσις ἐπέχει θῆσιν ἐπιρ. καὶ σημ. εἰς τὸ θνω μέρος, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας || μετὰ γεν., εἰς τὸ θνω μέρος τινός, ἐπάνω.— || αἱ Ἐπιπολαί· περιοχὴ ὑπερκειμένη τῶν Συρακοῦσων, καταφερῆς πέν πρὸς τὴν θάλασσαν, ἀπόκριμνος δὲ ἐκατέρωθεν.

ἐπι-πόλιος, ον· ὁ ἀρχίζων νὰ γίνεται πολιός, οὐτινος αἱ τρίχες ἀρχίζουσιν νὰ λευκαίνωνται.

ἐπί-πολος=πρόσπολος (β δλ.)· σύντροφος, συν-οσός.

ἐπι-πολύ, ἐπὶρ. ἀντὶ ἐπὶ πολὺ· γενικῶς, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ.

ἐπι-πονέω, μέλ. -ήσω· ἐξακολουθῶ νὰ ἐργάζωμαι, ἐγκατερωθῶ, κοπιῶ ἀκαταπαύστως.

ἐπί-πονος, ον· πλήρης κόπων (πόνων), ὀδυνηρός, κοπιώδης, ἐπιμοχθός || ὄχληρός, ἀνιαρός || ἐπὶ προσώπων, φιλόπονος, ὑπομένων τὴν κόπωσιν, ἐργατικός || ἐπὶ οἰωνῶν (μαντιῶν), ὁ προμηνύων κόπους καὶ μόχθους (σμφωρίας). Ἐπὶρ. ἐπιπόνος = λατ. aegre = μετὰ κόπων καὶ μόχθων, ὑπερθ. ἐπιπονώτατα.

ἐπι-πορεύομαι, μέσ. μέλ. -πορεύσομαι, παθ. ἀόρ. α' -επορεύθην, ἀποθ.· πορεύομαι, ὑπάγω, πρὸς τι || πορεύομαι ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἐπισκέπτομαι.

ἐπι-πορήμα, -ματος, τὸ (ἐπι+ποράω), καὶ ἐπιπόρημα· μανθῶς πορπούμενος (κομβωνόμενος) εἰς τὸν ὄμιον.

ἐπι-ποτάομαι, ἀποθετ. ἐπιτεταμ. ἀντὶ ἐπιπέτομαι· ἵπταμαι, περρυγίζω, ὑπεράνω τινός (ἢ πρὸς τι).

ἐπι-πρέπω· εἶμαι καταφανής, ἐξέχω εἰς τι. 2) ἀρμόζω, εἶμαι κατάλληλος.

ἐπι-πρεσβεύομαι, ἀποθ.· πηγαίνω κάπου ὡς πρεσβευτής. 2) ἀποστέλλω πρεσβεῖαν (ἢ πρέσβεις).

ἐπι-πρηῦν, ἰων. ἀντὶ ἐπι-πραῦνω=πραῦνω.

ἐπι-πρίω· πριονίζω (π. χ. τοὺς ὀδόντας) ἐπάνω εἰς τι· πρβλ. Ἦουχ. ἀεπιπριων· τοὺς ὀδόντας τρίζων.

ἐπι-προ-βάλλω, μέλ. -βαλῶ· ρίπτω τι ἐπὶ τινός.

ἐπι-προ-έκκα, ἐπικ. ἀόρ. α' τοῦ ἐπι-προοίημι (βλ. λ.).

ἐπι-προ-έμειν· ἀπρφ. ἐπικ. ἀορ. β' τοῦ ἐπι-προοίημι.

ἐπι-προ-ἵαλλω, μέλ. -ἱάλλω· ἀόρ. α' -προοίημι· θέτω ἢ ἐκτείνω τι ἐνώπιον τινός. 2) ἐξαποστέλλω τινὰ πρὸ ἄλλου ἢ ἔπειτα ἀπὸ ἄλλου.

ἐπι-προ-ἵημι, μέλ. -προήσω· ἀόρ. α' -προοίημι καὶ ἐπικ. -προοίηκα· ἐξαποστέλλω τινὰ πρὸς τι(να) || ἐξακοντίζω, ἐκαφενδώνω, τι ἐναντίον τινός, ρίπτω τι κατὰ τινός.— || νήσοισιν ἐπιπροοίηκεν (ἐνν. ναῦν)· «ἔβαλε πλώρη» διὰ τὰς νήσους.

ἐπί-προσθεν καὶ σπαν. -θεε, ἐπὶρ. ἐπὶ χρόνου καὶ τόπου· πρὸ, ἐνώπιον, ἔμπροσθεν || ὡς. κατὰ προτίμησιν ἀπὸ ἄλλοι.

ἐπι-προ-θέω (Α), (ἐπι+πρὸς+θέω)· μέλ. -θεύσομαι· τρέχω ἀκόμη πρὸς τι(να).

ἐπι-προσθέω (Β), μέλ. -ήσω (ἐπιπροσθεν)· εἶμαι ἔμπροσθεν ἀπὸ τι(να), ἴσταμαι ἔμπροσθεν τινός || εἶμαι ἐμπόδιον, ἐμποδίζω· ἐπιπροσθῶ τοῖς πύργοις = εἶμαι εἰς τὴν οὐτὴν γραμμὴν μετὰ τοὺς πύργους, ὥστε νὰ μὴ φαίνωμαι.

ἐπι-προ-χέω, μέλ. -χεῶ· χύνω (ὕγρον τι) ἀκόμη, ἐκχύνω, ἐκπέμπω.

ἐπι-πταίρω, ἀόρ. β' ἐπέπταρον· πταρνίζομαι ἐπάνω εἰς τι, πταρνίζομαι ἐνῶ λέγω ἢ κἀμνω τι· νιός μοι ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεισιν=ὁ υἱός μου ἐπταρνίζετο καθὼς ἐγὼ ὠμίλουν (ἔπερ ἐθεωρεῖτο καλὸς οἰωνός) || ἐντεῦθεν ἐλάγεται καὶ ἐπὶ θεῶν· εἶμαι εὐμενής πρὸς τι(να), εὐνοῶ.

ἐπι-πτέσθαι, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ ἐπιπέτομαι.

ἐπι-πτύχῃ, ἡ (ἐπι+πτύσσω)· ἐπικάλυμμα, πτερόχον.

ἐπι-πυλέομαι, ἀποθ.· ἐπιπορεύομαι, πορεύομαι γύρω ἀπὸ τι καὶ τὸ παρατηρῶ || ἐπισκέπτομαι, λατ. obire || ἐπὶ στρατηγού, ἐπιθεωρῶ, ἐνεργῶ ἐπιθεωρῶσιν. Ἐξ ἀττ. ὁ τὸ

ἐπι-πύλησις, -εως, ἡ· τὸ περιέρχεσθαι, ἐπίσκεψις, ἐπιθεωρήσις.

ἐπι-πυτάομαι=ἐπιποτάομαι (βλ. λ.).

ἐπι-πυρροδο-φορέω, μέλ. -ήσω (ἐπὶ ἱππέως)· κἀμνω τὸν ἵππον νὰ καλπάζῃ (νὰ τριποδίζῃ) ἐπισείων τὴν μᾶστιγα || ἢ καὶ ἐπὶ ἵππου. καλπάζω.

ἐπι-πυρροδῦμέω· δεικνύω ῥαθυμίαν εἰς τι, εἶμαι ῥάθυμος, παραμελῶ τι.

ἐπι-πυραίνω· ἐπιρραντίζω, ραντίζω ἐπάνω εἰς τι, ραντίζω τι.

ἐπι-πυράπτω, μέλ. -ψω· ράπτω τι ἐπάνω εἰς ἄλλο τι, ἐμπαλύνω.

ἐπι-πυράσσω ἀττ. -ττω, ἀττ. ἀντὶ ἐπιρρήσσω.

ἐπι-πυρέζω, μέλ. -ξω· προσφέρω θυσίαν εἰς μέρος τι (ἐπάνω εἰς τι)· ἐπιρρῶσκον ἰων. πρτ. 2) θυσιάζω κα· ὀπιον ἀπὸ ἄλλου ἢ θυσιάζω ἐπιπροσθετῶς.

ἐπι-πυρήσις, ἐς· ὁ ἔχων ροπήν, ὁ ρέπων (κλίνω) πρὸς τι, λατ. proclivis. Ἐκ τοῦ

ἐπι-πυρέπω, μέλ. -ψω· ρέπω, κλίνω, πρὸς τι (ἐπὶ τῆς πλάσσειγγος) || πῖπτω ἐπὶ τινός, συναντῶ (ὁ κληρός «μοῦ πέφτει»).— || μτβ. ἐπιρροπέω τάλατον=

κἀμνω τὴν πλάστιγγα (τὸν ζυγόν) νὰ κλίνῃ πρὸς τὰ κάτω || ἀντεθεῖν, ζυγίζω τὸ μερίδιον ἐκάστου, ἀπονέμω, παραχωρῶ.

ἐπι-πυρέπῳς, ἐπὶρ. τοῦ ἐπιρροπέτης· εὐνοϊκῶς κλίνω πρὸς τι.

ἐπι-πυρέω, μέλ. -ρεύσομαι· παθητ. ἀόρ. β' (μετὰ ἐνεργ. σημ.) ἐπερρῶν· ρέω (τρέχω, χύνωμαι) ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας πράγμ. τινός, ἢ ἐντὸς τινός. 2) ρέω πρὸς τι ἢ μέσα εἰς τι || ἐπὶ ἀνθρώπων, κινουμαι ὡς χεῖμαρρος πρὸς τινα κατεῦδουσιν (ἐπὶ ὄχλου κινουμένου κατὰ μάζας), ἐπέρχομαι || οδπυρρῶν χρόνος=

ὁ πρὸς τὰ ἔμπροσ χωρῶν χρόνος, τ. ἔ. τὸ μέλλον.

ἐπι-πυρήνυμι=ἐπιρρῶσκον (βλ. λ.).

ἐπί-πυρήσις, -εως, ἡ (ἐπι+ρῆσις)· ἔλεγχος, ὄνειδιμός, ψόγος.— || ἐξόρκις, μαγεία, γοητεία.

ἐπι-πυρήσσω, μέλ. -ρῆξω· ἀττ. ἐπιρρῶσσω, μελ. -ρῆξω· ρίπτομαι, ὀρμῶ, κατὰ τινός, ὠδῶ τινα ἐναντίον τινός, ὠδῶ τι πρὸς τι μετὰ δυνάμεως (ἐπὶ μογλοῦ π. χ.) || ἰων. πρτ. ἐπιρρῶσσεσκον. 2) παρουσῶρ τι μεθ' ὀρμῆς, ἐπὶ ἀνεμῶν.— || ἀμτβ. ἐκρήγνυμαι (ἐπὶ ἀστραπῆς, θροντῆς κλπ.).

ἐπι-πυρρορεύω, μέλ. -σω (ἐπι+ρῆσσω)· ρητορεύω, ὀμιλῶ ὡς ρήτωρ, ἐπὶ τινός.

ἐπί-πυρροτος, ον· ὁ δυσσημισμένος, καθ' οὐ ὑπάρχει κατακραυγὴ (ὡς τὸ ἐπιβόητος).

ἐπί-πυρρικός, ον· πλήρης ρυτιδῶν, ρικνωμένος.

ἐπι-πυρρίπτω καὶ -έω· μέλ. -ψω· ἀόρ. α' -έρρωμαι· ρίπτω τι ἐπὶ τινός ἢ κατὰ τινός. 2) μτφρ. ἐμπιστεύομαι τι εἰς τινα, παραδίδω τι εἰς τινα.— || ἀμτβ. πῖπτω ἐπὶ τινός, ὀρμῶ κατὰ τινός.

ἐπι-πυρροή, ἡ (ἐπιρροέω)· συρροή, εἰσορή, πλημῦρος, κατακλυσμός, χεῖμαρρος.

ἐπι-πυρροδέω, μέλ. -ήσω· ἐπὶ τῶν κυμάτων, κἀμνω ρόθον (ρόχθον, δόρυσον) || ἐπιθῶ, ἀποκρίνομαι εἰς ἤχον τινα, ἀντηχῶ || μετὰ δορυθύου ἐπιδοκιμάζω τι || ἐπαναλαμβάνω τὰς λέξεις προσευχῆς || ἀλλ' ὡς καὶ ψέγω τινὰ μετὰ δορυθύου. Ἐξ ἀττ. τὸ

ἐπί-πυρροδος, ον· ὁ δορυθυῶς οπεύδων εἰς βοηθειάν τινός, βοηθός || γενικῶς, ὁ βοηθῶν τινα κινδυνεύοντα, ὁ παρέχων χεῖρα βοηθείας εἰς τινα ἐναντίον ἄλλου.— || ἐπιρροθῶ κακὰ = ὄνειδισμοὶ ἀλλεπαλλήλως ἀνταλλάσσόμενοι, ἀκατάπιστος κακολογία (τ. ἔ. σημ. καὶ τὸν δορυθυῶς ἐξυβρίζοντά τινα).— [ἐπιρροθῶς (ἐπι+ρῆσσω) ἐπιρροθῶς].

ἐπι-πυρροιδέω, μέλ. -ήσω· ἐκπέμπω ροῖδον (εἰδος κρωγμοῦ, ἐπὶ κόρακος), κρῶζω || προμηνύω βροχὴν διὰ κρωγμοῦ. Ἐξ ἀττ. τὸ

ἐπι-πυρροιδῆν, ἐπὶρ.· μετὰ ἡχηρός καὶ δορυθυῶδους ὀρμῆς.

ἐπι-πυρροϊζέω, μέλ. -ήσω· ἐπιρροϊζέω (β δλ.)· μετὰ αἰτ. τοῦ συστοιχ. ἀντικ. : ἐπιρροϊζέω φηγάς τενε

— με τὰς ὀξείας μου κραυγὰς («ταίριασμα, στριγγιές φωνές») κάμνω τινά νά φύγη.

ἐπιρρυσίαι, μτχ. παθ. ἀορ. δ' τοῦ *ἐπιρρύνω*.

ἐπιρρύνω, μέλ. -ξω (*ἐπι+ρύνω*)· παρορμῶ, ἐρεθίζω, τινά (συν. κύνα) ἐναντίον τινός.

ἐπιρρύνωμαι, ἀποθ.· σώζω, διαφυλάττω.

ἐπιρρύντος, ον (*ἐπιρρύνω*)· ὁ ῥέων πρὸς τι ἢ ἐν τὸς τινος ἢ ὁ εἰσερχόμενος ἐν τὸς τινος, ὁ ἐγγερόμενος εἰς τι, ἐπέσοτος. 2) μτφρ. ἐπιρρύνω, ἀφθονῶν, ἀφθονος.— ἢ ὁ καταβρεχόμενος, διάδροχος, μουσκευμένος. ὑγρός.

ἐπιρρύνωμι καὶ -ύω· μέλ. -ώσω· ἀορ. α' -έρρωσα· προσδέτω δύναμιν εἰς τι, ἐνισχύω, ἐνδαρρύνω πρὸς τι, παρορμῶ τινά πρὸς τι (διὰ τι).— Παθητ. *ἐπιρρύνωμαι*· ἀλλ' ὁμοῦ ὁ πρκ. *ἐπέρρωμαι*, ὑπερσ. -ερρῶν· κείνται μετὰ σήμασ. ἐνεστ. καὶ πρτ. ἀορ. α'. -ερρῶσθην· ἀνακτῶ δύναμιν, ἀναλαμβάνω θάρρος, ἀναζωογοοῦμαι, εἶμαι ἐν εὐθυμίᾳ ἢ ἐν τῷ ἀορ. α' κεί· ἐνίστασθε καὶ ἀπερρῶσθε· κείνοις ἐπερρῶσθη λέγειν = ἐκεῖνοι ἔλαβον τὸ θάρρος νά εἴπωσιν.

ἐπιρρύνωμαι, ἀορ. α' -ερρῶσάμην, ἀποθ.· χύνωμαι ἐπάνωθεν πρὸς τὰ κάτω πράγματός τινος ἢ ἐπὶ τῆς κόμης, χύνωμαι κυματιστή.— ἢ καταβάλλω ὄσας μου τὰς δυνάμεις διὰ πρᾶγμα τι, ἐργάζομαι δραστηρίως διὰ τι· *ποσὶν ἐπερρῶσαντο* = ἐκινήθησαν (διὰ τῶν ποδῶν, ἐκίνησαν τὸς πόδας τῶν) ἐλαφρῶς («σβέλητα»), ἐχό· εἰσαν κ· με σβελητοσύνην.

ἐπιρρυσθεῖς, μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *ἐπιρρύνωμι*.

ἐπιρρύομαι βλ. *ἐπιρρύνωμαι*.

ἐπίσα, ἀορ. α' τοῦ *πιπίσκω* (β βλ.).

ἐπίσαγμα, -ατος, τὸ (*ἐπισάτω*)· σάγμα, «σαμῆρι» τῶν ζῶων, ἐφίππιον ἢ μτφρ. *ἐπίσαγμα νοσήματος* = φορτίον νόσου.

ἐπίσαττω, μέλ. -ξω· ἐπισωρεύω, στοιδιάζω, φορτίον ἐπὶ τινος, «φορτώνω».— ἢ «σαμαρῶν», ἐπιδέτω τὸ ἐφίππιον ἐπὶ τοῦ ἵππου.

ἐπίσειω, ἐπιχ. *ἐπισσειώ*, μέλ. -σω· σεῖω τι ἐναντίον τινός, σεῖω τι πρὸς τι. 2) «γενέφω», καλῶ διὰ νεύματος, νεύω ἢ διεγείρω, παροτρύνω, τινά ἐναντίον τινός ἢ ἀμτθ. ἐπιτίθειμαι, προσβάλλω.

ἐπίσειώω, ἐπιχ. *ἐπισσειώω*· δέτω τινά εἰς κίνησιν ἐναντίον τινός, πέμπω τινά(ν) κατὰ τινος.— ἢ παθητ. οπεύδω, πορεύομαι ἐν σπουδῇ, πρὸς τι μέρος ἢ ἐν ἄχθρική ἔνν. ὄρωμι, ἐπιπίπτω, κατὰ τινος, προσβάλλω ἢ κυρ. ἀπαντᾷ ἐν τῷ πρκ. *ἐπέσειώμαι* μετὰ σήμ. ἐνεστ., ἐν τῷ ὑπερσ. *ἐπεσειώμην* ὡς πρτ., καὶ ἐν τῇ μτχ. ἀορ. δ' *ἐπεσειώμενος*, καὶ σήμ. ἐφορμῶ, οπεύδω, θιάζομαι, ἐπισπεύδω· *ἐπεσειώμενος πεδίλοιο* = διατρέπων δρομάτος τὴν πεδιάδα ἢ ἐπὶ ταχέως κινήσεως· *ἐπέσειοντο διώκειν* = ἔσπευσε νά διώκῃ ἢ μτφρ. διατελῶ ἐν ἐξεγέρσει.

ἐπίσημα, -ατος, τὸ· σχεδίασμα, ἔμβλημα, ἐπὶ ἀσπίδος.

ἐπίσημαιν, μέλ. -ᾶν· δέτω ἢ κάμνω σημεῖόν τι πρὸς τινος.— Παθητ. σημεῖωνομαι, φέρω σημεῖόν τι.— ἢ δίδω σημεῖον (ἢ σήμα) ἐπίδοκίμασις.— Μέσον, παρέχω τὴν ἐπίδοκίμασιν μου διὰ πρᾶγμα τι, δεικνύω διὰ σημείου τὴν εὐαρέκειάν μου διὰ τι.

ἐπίσημος, ον (*ἐπι+σήμα*)· ὁ φέρων ἐφ' αὐτοῦ σημεῖόν τι, ὁ σηματοδευμένος ἢ ὁ φέρων σημεῖόν τι ἢ ἐπιγραφὴν ἢ ἐπὶ νομίματος, κεκομμένος, κεχαραγμένος, κυκλοφορῶν ὡς νόμισμα (ἀντιθ. τῷ *ἀσημος*). 2) διακεκριμένος, περίφρημος, ἀξιοσημείωτος, λατιν. *insignis* ἢ ἀπαντᾷ καὶ ἐν κακῇ σημασι. διαδόρητος.— ἢ ὡς ὄσθ. τὸ *ἐπίσημον* = πᾶν σημεῖον διακρίσεως, σχεδίασμα, ἔμβλημα· *ἐπίσημον ἀσπίδος* ἢ ὡς. τὸ σύμβολον ἢ ἡ σημαία πλοίου.

ἐπίσησθαι, ἀντι *ἐπ' ἴσης* (ἐνν. *μοίρας*)· ἐξ ἴσου, ὁμοίως.

ἐπίσιζω· κάμνω (κυρ. τὸν κύνα) νά ὀρμηθῇ κατὰ τινος (κατ' ὄνομαστοποιαν ἐκ τοῦ χρησιμοποιουμένου πρὸς τοῦτο παραταταμένου φθόγγου σ).

ἐπίσιμος, ον (*ἐπι+σιμός*)· ὁ ἔχων κάπως σιμῆν τὴν ῥίνα.

ἐπίσιμῶν, μέλ. -ώσω· κάμπω, κυρτώνω, τι πρὸς τὰ ἔσω, γέν. κάμπω.

ἐπισιτίζω, μέλ. -ίσω, ἀντι. -ῖθ' ἐφοδιάζω με τρο-

φήν ἢ τὸ μέσον, ἐφοδιάζω ἑμαυτὸν, ἐφοδιάζομαι, με τροφῆς, χορτολογῶ ἢ μετ' αὐτ. *ἐπισιτίζομαι* τὸ στρατεύω = ἐπισιτίζω. (ἐφοδιάζω με τροφίμα) τὸν στρατὸν ἢ *ἐπισιτίζομαι ἄριστον* = προμηθεύω εἰς ἑμαυτὸν ἄριστον (δεῖπνον, γεῦμα).

ἐπισιτίσις, -εως, ἡ, καὶ *ἐπισιτίσισμα* = τῷ ἐπομ.

ἐπισιτισμός, ὁ (*ἐπισιτίζω*)· τὸ ἐπισιτίζεσθαι, ἢ προμηθεῖα τροφίμων ἢ ἀποθήκη τροφίμων.

ἐπισκάπτω, μέλ. -ψω· σκάπτω τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους, σκαλίζω.

ἐπισκεδάννυμι, μέλ. -άσω· διασκορπίζω.

ἐπισκέλις, -εως, ἡ (*ἐπι+σκέλος*)· τὸ πρῶτον πῆδημα τοῦ ἵππου κατὰ τὸν καλπασμόν, «δρασκελίς».

ἐπισκεπτός, α, ον, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ *ἐπισκέπτομαι*· ἐκεῖνος ὃν πρέπει νά ἐξετάσῃ τις, ἢ νά σκεφθῇ περὶ αὐτοῦ.

ἐπισκέπτομαι, ἐνεστῶς χρησιμοποιούμενος ὑπὸ μτγν. μόνον συγγραφῶν, ἐξ αὐτοῦ δὲ παραλαμβάνει τὸν μέλλοντα καὶ τοὺς ὑπολοίπους χρόνους τὸ *ἐπισκοπέω*.

ἐπισκέπω· *ἐπισκοπέω*· ἐπικαλύπτω.

ἐπισκευάζω, μέλ. -άσω· ἐτοιμῶζω, παρασκευάζω, ἐφοδιάζω· *ἐπισκευάζω τὰ χρήματα* = συσκευάζω καὶ τοποθετῶ τὰ χρήματα.— ἢ ἐπιδιορθύνω, ἀνακαινίζω, ἀποκαθιστῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπισκευσαστής, -οῦ, ὁ· ὁ ἐπισκευάζων, διορθωτής, ἐπιδιορθωτής.

ἐπισκευή, ἡ· ἐπιδιορθωσις, ἀποκατάστασις ἢ ὁλικὰ ἐπισκευή, προμηθεῖα.

ἐπισκεψίς, -εως, ἡ (*ἐπισκέπτομαι*)· ἐπιδεδωρησις. 2) μελέτη, σκέψις, λογισμός ἢ ἔρευνα, ζήτησις.

ἐπίσκηνος, ον (*ἐπι+σκηνή*)· ὁ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὁ ἐπάνω ἢ πρὸ τῆς σκηνῆς.

ἐπίσκηνώω, μέλ. -άσω· διαμένω ἐν τὸς σκηνῆς, κατασκηνώνω, καταλύω ἢ γενικῶς, διαμένω εἰς τι μέρος.

ἐπίσκήπτω, μέλ. -ψω· κάμνω τι νά ἀκκουθῆσθαι ἐπὶ τινος ἢ ἐπιβάλλω.— ἀμτθ. ἐπιπίπτω ἐπὶ τινος, ὡς κεραυνός τρόπον τινά.— μέσον, ἐμπιστεύομαι ἐμῶν αὐτὸν εἰς τινα, ἐπαφίεμαι εἰς αὐτόν.— ἢ σοβαρῶς ἐντέλλομαι, κελεύω, τινά νά πρόξῃ τι, τοῦ διδω αὐστηρὰν διαταγὴν· *τοσοῦτόν σ' ἐπισκήπτω* = τόσον μόνον σέ διατάσσω.— ἢ καταγγέλλω τινά, κινῶ ἀγωγὴν κατὰ τινός (ὡς ἀντικὸς ζικαν. βρος).

ἐπισκιάζω, μέλ. -άσω· παθ. πρκ. *ἐπισκίασμαι*· ρίπτω σκιάν ἐπὶ τινος (ἐπάνω εἰς τι), «ἐπισκιάζω» τι (λατ. *obumbrae*).— Παθητ. *λαθραῖον ἔμμ' ἐπισκίασμένην* = βλεπούσα κρυφίως, τηροῦσα κατασκοπευτικά θλέμματα.

ἐπίσκιός, ον (*ἐπι+σκιά*)· ἐπεσκιασμένος, ἔχων σκιάν, σκιερός. 2) ὡς ἐπαρ. μετὰ γέν., ὁ ἐπισκιάζων τι, ρίπτων σκιάν ἐπὶ τινος.

ἐπισκοπέω, μέλ. -σκένομαι (ἐκ τοῦ -σκέπτομαι)· ἀορ. α' -σκεπνάμην, πρκ. *έσκεμμαι*· ρίπτω τὸ θλέμμα, πρὸς τι(να), ἐπιδεδωρῶ, παρατηρῶ, ἐξετάζω ἢ ἐπιβλέπω, ἐπιτηρῶ, προφυλάσσω. 2) ὑπάγω νά ἴδω τι, ἐπισκέπτομαι.— Παθητ., *ὄνειρος οὐκ ἐπισκοπούμενος* = ὃν δὲν ἐπισκέπτονται τὰ ὄνειρα (ἴσθις δὲν τυχεράναι ἐπισκέψων ἐκ μέρους τῶν ὄνειρων). 3) μέσον. ἐξετάζω κατ' ἑμαυτὸν, σκέπτομαι, ἀναλογίζομαι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπισκοπή, ἡ· ἡ ἐπιβλεψίς, ἐπιτήρησις ἢ τὸ ὑπόυργημα (ἀξίωμα) τοῦ Ἐπισκόπου, ἢ «Ἐπισκοπή» ἢ ἡ κατοικία τοῦ Ἐπισκόπου ἢ ὡσαύτως· 2) ἐνασκηψίς, δεομηνία, τιμωρία.

ἐπίσκοπος (Α), ὁ (*σκοπέω* I)· ἐπιτηρητής, ἐπόπτης, φύλαξ ἢ κυρ. ἀξιωματοῦχος στελλόμενος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς ἐπιδεδωρητής ἢ ἐπόπτης εἰς τινα ἐκ τῶν ὑπηκόων πόλεων ἢ νήσων ἢ Ἐπίσκοπος, Δεσπότης.— ἢ κατὰσκοπος, ἀνιχνευτής.

ἐπίσκοπος (Β), ον (*σκοπέω* II)· ὁ βάλλων (ἐπιτυγχάνων) τὸν ὄθον, ἐπιτυχής ἢ πρόφορος, κατάλληλος ἢ φθάνων τι, ἐγγίζων τι.— οὐδ. *πιθῆ. ἐπισκοπα* ὡς ἐπίρ., ἐπιτυχής, ἀποτελεσματικός.

ἐπισκοπέω, μέλ. -ήσω (*ἐπι+σκότος*)· ρίπτω σκότος ἢ σκιάν ἐπὶ τινος, προξέω σκότος, ἐπισκοτίζω.

ἐπι-σκύζομαι, παθητ. μετά μέσ. μέλλ. -σκύσομαι· ὀργίζομαι ἐπὶ τινί (διά τι), ἀγανακτῶ.

ἐπι-σκυδίζω, μελ. -ισα, ἀτ. -ῖω· πίνω τὸν οἶνον κατὰ τὸν σκυδικὸν τρόπον (ὡσάν Σκύθης), δηλ. ἄκρατον, ἀκρατοποτῶ.

ἐπι-σκυθροπάζω, μελ. -άσω· φαίνομαι σκυθροπός, ἔχω θλασοῦρον θλέμμα.

ἐπι-σκύνιον, τό τὸ δέρμα τοῦ μετώπου τὸ σκεπάζον τὸν περὶ τὰ βλέφαρα χώρον, τὸ συνοφρυσόμενον ἀναλόγως τῶν κατεχόντων τὴν ψυχὴν συνανοημάτων || ἐντεθῆεν σημ. καὶ ἀλαζονεῖα, ὑπερηφάνεια, ὅπως καὶ ἡ λ. *σφρύς*, λατ. *supercilium*.— [πρβλ. *σκύνια*=ὄφρυες, *σκύλον* (=λάφυρον ἐκ φονεθέντος ἐχθροῦ), *σκύλλος* (= δέρμα κτήνους), *σκανακρ. skunō'ti* (σκεπάζω) κλπ.].

ἐπι-σκύσσαιτο, Ἐδκτ. ἐπ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *ἐπισκύζομαι*.

ἐπι-σκύπτω, μελ. -ψω· γελῶ διά τι, τρέπω τι πρὸς τὸ γελῶτον, γελαιοποιῶ || ἀπολ. ἀστείζομαι, κοροϊδεύω. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-σκυψίς, -εως, ἡ (*ἐπισκυόπτω*)· ἐμπαιγμός, ἐπερίπαιγμα.

ἐπι-σμάω, ἀπρφ. -σμήν, μέλ. -σμήσω· ἐπιτρίβω ἢ ἀλείφω τι ἐπὶ τινος.

ἐπι-σμηγρός, ἄ, ὄν (*ἐπι+σμηγρός* = *μογερός*)· ἐπισοχύντος, ἐλεινός, οἰκτρός.— *Ἐπίρ. *ἐπισμηγρώς* = οἰκτρός, πρὸς τὸ κακὸν του, πικρῶς. [δὲ ἔτυμολ. βλ. *σμηγρός*].

ἐπι-σπαστήρ, -ῆρος, ὁ (*ἐπισπάω*)· λαβὴ διὰ τῆς ὁποίας ἔλκεται ἡ θύρα διὰ τὴν κλεισθ. — || «ὄρμιά» ψαρέυματος, ὄγκιστρον.

ἐπι-σπαστος, (κατὰ τινος *ἐπισπαστός*, ἡ, ὄν)· ὄν ἐπιούρει τις καθ' ἑαυτοῦ. — || *ἐπισπαστος βρόχος* = σφιγκτὰ τραβηγμένους βρόχος, «θηλιά». *Ἐκ τοῦ

ἐπι-σπᾶω, μέλ. -σπάσω· οὖρω τι πρὸς τὸ μέρος μου, ἔλκω, οὖρω, κατόπιον μου ἢ ἐπιφέρω, προξενῶ, κάμνω νὰ γίνῃ τι. 2) ἐφέλικω πρὸς ἑμαυτὸν, προσελκῶ, δελεάζω, δέλω || καταπέιθω, παρασύρω, παροτρύνω || τὴν ἀτῆν σημασίαν ἔχει καὶ ὡς μέσον. 3) *ἐπισπᾶ τὴν θύραν* = ὠδῶ τὴν θύραν νὰ κλεισθ. 4) μέσον, ἐφέλικω πρὸς ἑμαυτὸν, κερδίζω, ἐπιτυχάνω, κτῶμαι, πορίζομαι.

ἐπι-σπεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *ἐφέπειω*.

ἐπι-σπεῖρω, μέλ. -σπερῶ· σπεῖρω ἐπὶ τινος, σπεῖρω προσέτι, «ξανασπέρνω».

ἐπι-σπεῖσας, μτχ. ἀορ. α' τοῦ *ἐπισπένδω*.

ἐπι-σπεῖσις, -εως, ἡ· χοή, σπονδή, προσφερομένη κατὰ τινα θυσίαν. *Ἐκ τοῦ

ἐπι-σπένδω, μέλ. -σπεῖσω· ἐπιχέω, χέω τι ἐπὶ τινος, ὡς σπονδὴν || ἀπολ. κάμνω σπονδᾶς.— || μέσον, συμολογῶ νέας συνθήκας.

ἐπι-σπερχής, ἔς· σπεύδων, ἔνθερμος, πρόθυμος, σφοδρός.— ἐπίρ. -χῶς. *Ἐκ τοῦ

ἐπι-σπέρχω, μέλ. -ξω· ἐπισπεύδω.— || ἀμτβ. σπεύδω, κινούμαι μεθ' ὀρμῆς.

ἐπι-σπέσθαι, ἀπρφ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *ἐφέπειω*.

ἐπι-σπεύδω, μελ. -σω· ἐπιταχύνω, προάγω περαιτέρω.— || ἀμτβ. σπεύδω πρὸς τὰ ἐμπρός, ἔρχομαι εἰς βοήθειαν, σπεύδω εἰς βοήθειαν.

ἐπι-σπόμενος, μτχ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *ἐφέπειω*.

ἐπι-σπονδή, ἡ (*ἐπισπένδομαι*)· ἀνανεωθεῖσα ὀνακωχὴ ἢ συνθήκη, ἢ ἡ γενομένη μετέπειτα, ἢ ἡ δυναμένη νὰ ἀνανεωθῇ (κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πλῆθυντ.).

ἐπι-σπορία, ἡ (*ἐπισπείρω*)· τὸ σπεῖρειν μετέπειτα.

ἐπι-σπορος, ὄν (*ἐπισπείρω*)· ὁ κατόπιον σπαρείς *οἱ ἐπισποροὶ* = οἱ μεταγενέστεροί, οἱ ὀπίθοι.

ἐπι-σπουδάζω, μελ. -άσω· ἐπισπεύδω, προάγω περαιτέρω.— || ἀμτβ. σπεύδω, θιάζομαι, εἶς τι.

ἐπι-σπου, -ης, -η, *ἐπί-σποισιμ*, -οις, -οι· Ἰποτακτ. καὶ Ἐδκτ. ἀορ. β' τοῦ *ἐφέπειω*.— *ἐπι-σπών*, -οῦσα, -όν, μτχ. ἀορ. β' τοῦ *ἐφέπειω*.

ἐπι-σσειώ, **ἐπι-σσεύω**, ἐπικ. ἀντὶ *ἐπισσεῖω*, *ἐπισσεύω* (βλ. λ. λ.).

ἐπι-σσύτος, ὄν (*ἐπίσσυμαι*, παθ. πρκ. τοῦ *ἐπισσύνω*)· ὁ ἐξορμών, σπεύδων, ὁ ἀνασβύτων μεθ' ὀρμῆς || σφοδρός, ὀρμητικός.— [δὲ ἔτυμολ. βλ. *σσύω*].

ἐπι-σσυτρον, ἐπικ. ἀντὶ *ἐπίσσυτρον* (β βλ.).

ἐπίστα ἀντὶ *ἐπίστασαι*, β' ἐν. τοῦ *ἐπίσταμαι*.

ἐπι-στάδων, ἐπίρ. (*ἐπίσταμαι* ἢ *ἐφίστημι*, *ἐπιστήναι*)· (ἐκ τοῦ *ἐπίσταμαι*) ἐπισταμένως, ἐμπερῶς, προσεκτικῶς, σοβαρῶς. 2) (ἐκ τοῦ *ἐφίστημι*) κατὰ τὸν τρόπον τοῦ προχωροῦντος καὶ ἰσταμένου διαδοχικῶς πρὸ ἐνός ἐκάστου.

ἐπι-στάζω, μελ. -στάξω· ἀφίνω ἢ κάμνω τι νὰ πίπτῃ κατὰ σταγόνας (νὰ στάξῃ) ἐπὶ τινος! *ἐπιστάζω χάριν* = χύνω χάριν (εὐφροσύνην).

ἐπι-σταθμοῖμαι, ἀποθετ.· ζυγίζω καλῶς, ἀναμετρῶ, ἐξετάζω.

ἐπι-στάθμος, ὄν· ὁ ἀνήκων εἰς σταθμὸν, ὁ παρὰ τὸν σταθμὸν || ὁ σταθμεύων, καταλύων, κατοικῶν εἰς μέρος τι.

ἐπι-στάμαι, β' ἐν. *ἐπίστασαι*, ποιητ. *ἐπίστα*, ἰων. *ἐπίστη*· Προστ. *ἐπίστασο*, ἰων. *ἐπίσταο*, ἀττ. *ἐπίσταο*· πρτ. *ἠπιστάμην*, ἐπικ. *ἐπιστάμην*· μέσ. μέλ. *ἐπιστήσομαι*· παθ. ἀορ. α' *ἠπιστήθη*, ἀποθ. (*ἐπί+ῖστημι*).

|| μετ' ἀπρφ. γνωρίζω (πῶς) νὰ κάμω τι || εἶμαι ἱκανὸς νὰ πράξω τι.— || μετ' αἰτ. πράγμ. ἐννοῶ, κατανοῶ, γνωρίζω, εἶμαι ἐμπειρὸς εἰς τι || παρὰ τῷ Ἡροδότῃ, εἶμαι θέσιος διὰ τι, πιστεύω ὅτι... || παρ' Ἄττ. ὅμως, γνωρίζω τι ὡς γεγονός, γνωρίζω μετὰ πεποδησεως, γνωρίζω καλῶς.— μτχ. ἐνεστ. *ἐπιστάμενος*, ἡ, ὄν ὡς ἐπίθ. = εἰδήμων, ἐμπειρὸς, νοήμων, ἐπιδέξιος, σοφός || μετὰ γεν. *ἐπιστάμενος πολέμοιο* = ἐμπειρὸς εἰς τὰ πολεμικά.

ἐπισταμένως, ἐπίρ. (*ἐπίσταμαι*)· μετὰ δεξιότητος, μετὰ ἐμπειρίας.

ἐπι-στάς, μτχ. ἀορ. β' τοῦ *ἐφίστημι*.

ἐπι-στάσις, -εως, ἡ (*ἐφίστημι*)· τὸ «σταμάτημα», ἡ ἀναχαίσις.— || (*ἐφίσταμαι*)· «σταμάτημα», στάσιμον || τὸ «σταμάτημα» κατὰ τινα πορίαν. 2) προσοχή, φροντίς, παρατήρησις, ἐπιμέλεια || ἀνησχία, φόβος.

ἐπι-στάτέω, μελ. -σω, καὶ

ἐπι-στάτέω, μελ. -ήσω (*ἐπιστάτης*)· εἶμαι ἐπιστάτης, ἐπόπτης, ἐπὶ τινος πράγμ., ἔχω τὴν ἐποπτείαν εἰς τι, φροντίζω διὰ τι.— || ἐν Ἀθήναις, εἶμαι *ἐπιστάτης*, ἢ τοὶ πρόεδρος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Δήμου.— || εἶμαι πλησίον, ἴσταμαι πλησίον, παρίσταμαι, εἶμαι παρών.

ἐπι-στάτης, -ου, ὁ (*ἐφίσταμαι*)· ὁ ἰστάμενος πλησίον, ὁ προσερχόμενος, ὁ ἐπαίτης, ἰκέτης. 2) ἐν πολεμικῇ παρατάξει (ἐν τάξει μάχης), ὁ ἀμέσως ὀπισθὲν τινος ἰστάμενος (ὅπως *παραστάτης* = ὁ ἰστάμενος πλησίον, παρὰ τὸ πλευρόν, τινος).— || ὁ ἐπὶ κεφαλῆς, ὄρχηγός, αὐθέντης, κύριος || διευθυντής, ἐπόπτης || *ἐπιστάτης ἀθλων* = πρόεδρος (ἐπιμελητής) τῶν ἀγώνων. 2) ἐν Ἀθήναις, ὁ πρόεδρος τῆς *Ἐκκλησίας* (τοῦ Δήμου) πρβλ. *πρύτανις*) || ἐπόπτης, ἐπιθεωρητής, ἐπίτροπος, ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως δημοσίων ἔργων.

ἐπι-στάτις, -ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ *ἐπιστάτης*.

ἐπιστάται, ἰων. ἀντὶ *ἐπίσταται*, γ' πληθ. τοῦ *ἐπίσταται*.

ἐπιστάτο, ἰων. ἀντὶ *ἠπίσταντο*, γ' πληθ. τρτ. τοῦ *ἐπίσταται*.

ἐπι-στέιδω, μέλ. -ψω· πατῶ ἐπάνω, ἴσταμαι ἐπάνω, ἐπὶ τινος.

ἐπι-στέιχω· πορεύομαι πρὸς τι(να), προσεγγίζω.

ἐπι-στέλλω, μέλ. -στελῶ· πρκ. -έσταλα.— Παθητ. ἀορ. α' -εσάλην, ἀορ. β' -εσάλην· παρακ. -έσταλμα· στέλλω πρὸς τι(να), στέλλω δι' ἀγγελίως (μηνυμάτος) ἢ δι' ἐπιστολῆς || γενικῶς, παραγγέλλω, διατάσσω, ἐντέλλομαι || τὰ *ἐπεσταλμένα* = οἱ δοθεῖσαι διαταγαί. 2) ἀναγγέλλω, δίδω εἰδήσιν.— || γράφω ἐπιστολᾶς πρβλ. *ἐπιστολή*.— || οὖρω πρὸς..., σφίγγω, δένω σφιγκτὰ.

ἐπι-στενάζω, μελ. -ξω· στενάζω ἐπὶ τινί (ἐπάνω εἰς τι), διὰ τι.

ἐπι-στενάχω, ἐπι-στενάχομαι = *ἐπιστένω*.

ἐπι-στένω· στενάζω ἐπὶ τινί, ἀναστενάζω || θρηνώ.

ἐπι-στεφανῶ, μέλ. -ώσω· καλύπτω· διὰ στεφάνου, ἐπιδέτω στέφανον.

ἐπι-στεφής, ἔς· ἐστεφανωμένος (τ. ἔ. πλήρης)

μέχρι χειλέων· κρατήρας ἐπιστεφάς οἶνοιο—κρατήρας πλήρεις οἴνου μέχρι στεφάνου.

ἐπι-στέφω, μελ. -ψω· περιβάλλω διὰ στεφάνου, ἢ ὡσάν διὰ στεφάνου.— μέσον, κρατήρας ἐπιστέφαντο ποτοῖο = ἐπήλθρωσαν (ἐγέμισαν) τοὺς κρατήρας μέχρι στεφάνης (μέχρι χειλέων) μέ ποτόν || **χρᾶς ἐπιστέφω τινί** = προσφέρω (ἐπιχέω) σπονδάς ἐπὶ τοῦ τύμβου τινός (πρός τιμὴν νεκροῦ τινός).

ἐπιστάσθαι, ἰων. ᾄ· πληθ. ᾄ· ποτ. τοῦ ἐπίσταμαι. **ἐπίστη**, ἰων. ἀντι ἐπίστασαι, ᾄ· ἐνικ. τοῦ ἐπίσταμαι (πρὸς ἐπίστα).

ἐπιστήμη, ἢ (ἐπίσταμαι)· τὸ ἐπίστασθαι τι καλῶς, γνώσις, ἐμπειρία, δεξιότης, σύνεσις. 2) ἐπιστημονικὴ γνώσις, ἐπιστήμη || (ἰθ. κατὰ πληθ.) αἱ ἐπιστήμαι.

ἐπι-στήμι, ἰων. ἀντι ἐπίστημι.

ἐπι-στήμιον, ον, γεν. -ονος (ἐπίσταμαι)· ὁ ἐπιστάμενος, ὁ γιγνώσκων, συνετός || ἐμπειρὸς τινος (εἰς τι), ἔχων γνώσιν τινος (μετὰ γεν.) || γεν., πολυμαθής, λόγιος, σοφός, ἐπιστημονικός

ἐπι-στηρίζω, μελ. -ξω· στηρίζω τι ἐπὶ τινος, κάμνω τι ὑπὸ ἀκκουμῆσθαι εἰς τι || ἀντεῦθεν. στερεώνω, ἐπιθεβαῖω.— Παθητ., στηρίζομαι ἐπὶ τινος πράγμα, ἀκκουμῶ.

ἐπι-στητός, ἢ, ὄν (ἐπίσταμαι)· συν. κατ' οὐδ. τὸ ἐπιστητόν=πᾶν ὃ, τι δύναται τις νὰ μάθῃ (ἐπιστημονικῶς).

ἐπι-στίλω· στίλω τὴν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος.

ἐπι-στίσιος, ον (ἐπι+στίσιος=εὐστία), ἰων. ἀντι ἐφέστιος (βλ. λ.) || ὡς ὄδ. τὸ ἐπι-στίσιον=νεώριον, ναυπηγεῖον (τόπος ἐστεγασμένος, ὑπὸ τὸν ὅποιον ἐτοποιετοῦντο τὰ ἀνασφύρομενα ἐκ τῆς θαλάσσης πλοῖα).

ἐπι-στολᾶδην, ἐπίρ. (ἐπιστολέω)· ἐξωσμένως, κομψίως, κομψῶς (ἐπὶ ἱματισμοῦ).

ἐπι-στολεύς, -έως, ὁ (ἐπιστολή)· ὁ γράφων ἐπιστολάς, γραμματεὺς.— || ὑποναύαρχος.

ἐπι-στολή, ἢ (ἐπιστολέω)· τὸ ἐπιστελλόμενον δι' ἀγγέλου, ἀγγελία, ἐντολή, παραγγελία, διαταγή (εἴτε γραπτῆ, εἴτε προφορικῆ)· ἐξ ἐπιστολῆς = κατὰ διαταγὴν. 2) γράμμα, ἐπιστολή (λατ. epistola).

ἐπι-στομίω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ίω (ἐπι+στόμα)· χαλινῶ, δαμάζω (κυρ. τὸν ἵππον) διὰ τοῦ ἐπιστομίου (τ. ἔ. τοῦ χαλινοῦ) || μετρ. χαλιναιγωγῶ, ἀποστομῶνω, φιμώνω, κάμνω τινὰ νὰ οἰγησῶ.— || ρίπτω τινὰ, ἢ κάμνω τινὰ νὰ πέσῃ, «τὰ ἐπίστομα».

ἐπι-στοναχέω, -ίζω=ἐπιστείνω (βλ. βλ.) || συν. ἐπὶ τῶν κυμάτων.

ἐπι-στορνῦμι, συντετρ. -στορνῦμι ἢ -στρών-νυμι· μελ. -στρώσω· ἀορ. α' -εστόρσοι ἢ -έστρωσαι· παθ. πρ. -έστρωμαι· στρώνω τὴν ἐπάνω εἰς τι, ἐπιστρώνω, διασκορπίζω, ἐξασπλώνω.

ἐπι-στράτεια, ἰων. -ήτη, ἢ (ἐπιστρατεύω)· πορεῖα ἢ ἐκοστρατεία ἐναντίον τινός.

ἐπι-στράτευσις, -έως, ἢ=ἐπιστρατεία (βλ. βλ.)· ἐκ τοῦ

ἐπι-στράτεύω, μελ. -ίσω· στρατεύω (πορεύομαι) ἐναντίον τινός, ἐκοστρατεύω κατὰ τινός. Ἐν τῷ περὶ λόγῳ κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς μέσον.

ἐπι-στράτη, ἰων. ἀντι ἐπιστρατεία (βλ. βλ.).

ἐπι-στράτο-πεδεύω, μελ. -ίσω· στρατοπεδεύω ἐναντί τινός, στήνω τὸ στρατοπέδον μου κατέναντι τοῦ πολεμίου.

ἐπι-στράφεις, μετ. παθ. ἀορ. ᾄ· τοῦ ἐπιστρέφω· ἐπιστράφηναι ἀπρ.· ἐπιστραφῶ ἵπποτ.

ἐπι-στρέπτος, ον (ἐπιστρέφω)· ὁ πρὸς ὃν στρέφεται τις, ὁ πρὸς ἑαυτὸν ἐπιστρώων τὴν ψυχὴν ἢ τὰ βλέμματα τῶν ἀνδρῶπων || ὄθεν, ὁ θαυμαζόμενος.

ἐπι-στρεφής, ἔς· ὁ στρέφω τὴν προσοχὴν του πρὸς τι(να), ὁ προσεκτικός, ἀγρυπνος, ἀξύνους, διορατικός. Ἐκ τοῦ

ἐπι-στρέφω, μελ. -ψω· ἀορ. α' ἐπέστρεψα· στρέφω ἢ γυρίζω πρὸς τι μέρος· 2) στρέφω περίε, περιστρέφωμαι, περιστρέφω. 3) μετατρέπω τινὰ, τὸν κάμνω νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν εὐθείαν ὁδὸν, τὸν διορθώνω. 4) κυρτώνω, συστρέφω, κάμνω τι νὰ λυγίσῃ.— Μέσον καὶ παθητ. ἐπιστρέφομαι, ἀορ. ᾄ· ἐστρέφην· στρέφω ἑμαυτὸν γύρω, γυρίζω ὀπίσω,

στρέφομαι ὀπίσω || πηγαίνω πρὸς τὸ ὄπισω καὶ πρὸς τὰ ἔμπρός, περιφέρωμαι, περιπλανῶμαι || ἐπισκέπτομαι, 2) στρέφομαι, μετατρέπομαι, μεταμελοῦμαι, μετανοῶ. 3) βλέπω πρὸς τι, στρέφω τὸν νοῦν πρὸς τι || ἐντεῦθεν, προσέχω, ἐξετάζω, ἀπονέμω σέβας πρὸς τινα || μετὰ αἰτ. ὑπανίσσομαι τι(να), ἀναφέρωμαι εἰς τι(να),— || ἀμτθ. ἀνεργ. στρέφω ἑμαυτὸν πρὸς πᾶσαν κατεῦδυον || ἐπιστρέφω.— **IV** μετ. παθ. πρ. ἐπιστραφένος, ἢ, ον = ἐπιστρεφής, ἔνδερμος, σφοδρός, διαστικός.

ἐπι-στροφάδην, ἐπίρ. (ἐπιστρέφω)· στρεφόμενος ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, πρὸς ὅλα τὰ μέρη, στρεφόμενος δεξιά καὶ ἀριστερά || ἐπιστρεφῶς, ἐντόνως, ζωηρῶς.

ἐπι-στροφή, ἢ (ἐπιστρέφω)· τὸ περιστρέφειν, περιστροφή, τὸ ἐπιστρέφειν (στροφή ὀπίσω) πρὸς ἐπίθεσιν || ὡς. ἐπὶ πλοίων, ἀλλαγὴ κατευθύνσεως (πορείας), στροφή.— || (ἐπιστρέφομαι)· προσοχῆ, φροντίς, εἰδοποίησις. 2) τὸ περιστρέφεσθαι ἐν τινὶ τόπῳ, περιστροφή || **δομάτων ἐπιστροφῶν** = τὸ ἐνδιατρίβειν εἰς τὰ πατρικὰ δώματα (τὸν πατρικὸν οἶκον), ἢ ἐπιστροφή εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον.

ἐπι-στροφος, ον (ἐπιστρέφω)· ὁ ἀναστρεφόμενος μετὰ τινός, ὁ ἐρχόμενος εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τι(να) || ὁ ἐνδιαφερόμενος περὶ τινός.

ἐπι-στρώνυμι=ἐπιστορνῦμι (βλ. βλ.).

ἐπι-στρωφῶ, μελ. -ήσω· θαμιστ. τοῦ ἐπιστρέφω· κατὰ τὸ πλεῖστον ὁμοῦ ἀπαντᾷ ἀμτθ., ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ μέσου ἐπιστρέφομαι, συγχάζω εἰς τινα τόπον, ἐπισκέπτομαι τόπον τινὰ || ἐρχομαι εἰς τὸν οἶκόν μου, καταλαμβάνω τὸν οἶκόν μου.

ἐπίστω ἀντι ἐπίστασο, ᾄ· ἐνικ. Πρστ. τοῦ ἐπίσταμαι.

ἐπι-συν-άγω, μελ. -έξω· συνάγω (συγκεντρώνω) ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐκ νέου, συνάγω καὶ φέρω εἰς τινα τόπον. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-συν-άγωγῆ, ἢ ἢ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συγκεντρωῖς ἐν τινὶ τόπῳ.

ἐπι-συν-ηγμένος, μετ. παθ. πρ. τοῦ ἐπισυνάγω.

ἐπι-συν-ίστημι, μελ. -συστήσω· θέτω ὁμοῦ ἐκ νέου.— || Παθητ. μετὰ ἀνεργ. ἀορ. ᾄ· ἐστήην, πρ. -έστηκα· ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων ἀνδίσταμαι κατὰ τινός, συνωμοτῶ κατὰ τινός.

ἐπι-συν-τρέχω, μελ. -συν-δραμοῦμαι· τρέχω ὁμοῦ πρὸς τινα τόπον.

ἐπι-συρμα, -ατος, τό· πᾶν τὸ συρόμενον κατόπιν τινός || ἢ οὐρὰ ὄψεως || ἢ γραμμὴ (τὸ ἴχνος) ἢ-τις σχηματίζεται ὀπισθεν παντός συρομένου κατὰ γῆς πράγματος. Ἐκ τοῦ

ἐπι-σύρω· σύρω κατόπιν, σβαρνίζω κατόπιν.— || πράττω τι μετὰ νυχέλειαν, παραμελῶ, παρατρέχω.

ἐπι-σύ-στάσις, -έως, ἢ (ἐπισυνίσταμαι)· θορυβώδης συγκεντρωῖς ἐναντίον τινός, ταραχὴ, θόρυβος.

ἐπι-σφάζω, μελ. -έξω· σφάζω ἐπὶ τινός, ἐπάνω εἰς τι, ἢ σφάζω κατόπιν, θυσιάζω.

ἐπι-σφάλης, ἔς (ἐπι+σφάλῃς)· ὁ ἐπιρρηγῆς εἰς πτώσιν, ὁ μὴ ἀσφαλής, ἀσταθής, ἀθέβαιος, ἀκροσφαλής.

ἐπι-σφάττω, μελ. -έξω, μετρ. τύπος τοῦ ἐπισφάζω.

ἐπι-σφίγγω, μελ. -έξω· δένω σφιγκτὰ, στερεώνω.

ἐπι-σφραγίζω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ίω· θέτω σφραγίδα ἐπὶ τινός, ἐνσφραγίζω, σφραγίζω. 2) ἐπιθεβαῖω, ἐπικυρῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-σφραγιστής, -οῦ, ὁ (ἐπισφραγίζω)· ὁ σφραγίζων ἢ ὁ ὑπογράφων, ὑπογραφομένος.

ἐπι-σφύριον, τὸ (ἐπι+σφυρόν)· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ.· λωρία ἢ πόρπις, διὰ τῶν ὀπίσθων αἱ δύο πλάκες τῶν περικνημίδων συνεδέοντο μεταξὺ των (προσεδέοντο) ἀνωθεν τῆς γαστροκνήμης καὶ ἐπὶ τῶν σφυρῶν. 2) τὸ κάλυμμα τῆς κνήμης.

ἐπι-σχεδόν, ἐπίρ. πλησίον, σύνεγγυς.

ἐπι-σχεθεῖν, ἀπρ. ποιητ. ἀορ. ᾄ· τοῦ ἐπέχω.

ἐπι-σχεῖν, ἀπρ. ἀορ. ᾄ· τοῦ ἐπέχω.

ἐπι-σχερῶ, ἐπίρ. (ἐπι+σχερός)· καθ' ὄλην τὴν γραμμὴν, συνεχῶς, κατὰ σειρὰν, εἰς μίαν γραμμὴν, ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον.— || ἐπὶ χρόνου, βαθμιαίως, κατὰ σειρὰν, διαδοχικῶς.

**Ἔτυμ.*: ἐπισημασία (<ἐπι σημασία> διὰ τὸν τόνον π.δλ. ἐμποδῶν) πρβλ. σημασία ἐν τῷ ἐν σημασίῳ Πινδ. ἐνσημασία, Ὀμηρ. Σημασία (συνών. τῷ Ἡπειρος), τὸ τῶν ἀλλήλων. χροῖνον δλο-σημασίας ἐκ β. ση- (δλ. ἔχω) + προσφωμ. -ρο-.

ἐπι-σημασία, ἰων. -ία, ἡ (ἐπέχω)· πρόφασις, δικαιολογία.

ἐπι-σημασία, -εως, ἡ (ἐπέχω)· σταμάτημα, κώλυμα, ἀναχαίτισις || ἀναβολή, ἀργοπορία || ὄπρδουμία.

ἐπι-σημασία, μέλ. -ύσω· καθιστῶ τὴν ἰσχυρὴν, ἐνισχύω.— || ἀμτθ. εἶμαι ἢ γίνωμαι ἰσχυρός.— ὑπερισχύω || ἐπιμένω.

ἐπι-σημασία, παρᾶλλ. τύπος τοῦ ἐπέχω· κρατῶ ἢ διευθύνω πρὸς τι.— || διατηρῶ ἐν τινί, συγκρατῶ, ἀναχαίτιζω, ἐμποδίζω. 2) ἀμτθ. παύω, σταματῶ, ἀπέχω.

ἐπι-σημασία, μτχ. ἀορ. β' τοῦ ἐπέχω.

ἐπι-σημασία, μέλ. -σω· (ἐπι+σημασία)· σωρεύω ἐπὶ τινος, συσσωρεύω,

ἐπι-σημασία, ἐπικ. ἐπίσωτρον, τό ἡ μεταλλίνη στεφάνη ἢ τιδήμην ἐπὶ τοῦ τροχοῦ (σῶτρον=τροχός, ρόδα), κοιν. «τοῦρκι τῆς ρόδας». [πρβλ. σῶτρον Πολυδ., ὦσ. Ἦουχ. «σωτροῦματα» τὰ τοῦ τροχοῦ ξύλα» καὶ ὁ ἐπὶ τοῦτοις σιδήρου ἐπίσωτρον», παρ' Ἡσ. ἔσωστρος* «σῶτρον (λαπ. *ανιότρο- πρβλ. ὄμηρ. ἔσωστρο (=ἐδίωκε), ἀναστρο. ἐγνάτα (δέτω εἰς κίνησιν) κλπ.].

ἐπι-σημασία, ἡ· διαταγή, ἐντολή, προσταγή. Ἐκ τοῦ ἐπι-σημασία, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ ἐπιτάσσω.

ἐπι-σημασία, -ατος, τό (ἐπιτάσσω)· πρόσταγμα, διαταγή.

ἐπι-σημασία, δωρ. ἀντὶ ἐπιτήδεος (δ δλ.).

ἐπι-σημασία, -ήρος, ὁ (ἐπιτάσσω) καὶ

ἐπι-σημασία, -ου, ὁ (ἐπιτάσσω)· ὁ ἐπιτάσων, διατάσων, διοικητής.

ἐπι-σημασία, ον (ἐπιτάσσω)· ὁ ἐντεταλμένος, ἐπιβεβλημένος.— || ὁ διοθεὶν παρατεταγμένος || οἱ ἐπιτάκτοι=ἡ ἐφεδρεία στρατοῦ.

ἐπι-σημασία, μέλ. ἦσω· ταλαιπωροῦμαι (κοπιάω) ἔτι περισσότερο (ἐπὶ πλέον).

ἐπι-σημασία, β' ἐν. Ἰσοτ. ἀορ. β' τοῦ ἐπιτέμνω.

ἐπι-σημασία, ἰων. ἀντὶ ἐπιτέμνω.

ἐπι-σημασία, ποιητ. ἀντὶ ἐπιτέμνω· τανύω, ἀπλώνω, τι ἐπάνω εἰς τι.

ἐπι-σημασία, -εως, ἡ (ἐπιτάσσω)· διαταγή, προσταγή: ἐπιτάξεις τοῦ φόρου=τακτοποίησις, διακανονισμός, τῆς φορολογίας, ἡ κατ' ἀναλογίαν ἐπιβολὴ φόρου.

ἐπι-σημασία, ἀττ. -ττω, μέλ. -ξω· τάρασσω ἔτι μᾶλλον.

ἐπι-σημασία, ὁ, ἐπεκτετ. ἀντὶ ἐπιέρροθος· ἐπαργός, δοσιδός, ὑπερασπιστής, σύμμαχος.

ἐπι-σημασία, -εως, ἡ (ἐπιτέμνω)· ἔκτασις, ἔντασις, «τέντωμα».

ἐπιτάσσω, ἀττ. -ττω, μέλ. -ξω· ἀορ. α' -έταξα.— Παθητ., ἀορ. α' -ετάχθη· πρκ. -έταγμα· τοποθετῶ τὴν(α) ἐπάνω εἰς τι(να), ὀρίζω τινὰ ὡς ἐπιτηρητὴν τινος, διορίζω ἀρχηγόν. 2) διατάσσω, προστάσσω.— Παθητ. εἶμαι ὑπὸ τὸς διαταγὰς τινος, διατάσσομαι νὰ πράξω τι || ἐπὶ πραγμ. διατάσσομαι, δίδωμαι ὡς διαταγή: τὰ ἐπιτασσόμενα = αἱ διδόμεναι διαταγαί.— || τάσσω (δέτω) τι ἐπειτα ἀπὸ ἄλλου (ὀπίσω), ἐν ἐφεδρείᾳ || ὦσ. δέτω τι πληροῦν ἄλλου.

ἐπι-σημασία, ον (ἐπι+τάσσω)· ὁ ἐπὶ τοῦ τάφου ἢ παρὰ τὸν τάφον || λόγος ἐπιτάφιος = λόγος ἀπαγγελόμενος ἐν Ἀθήναις (κατ' ἔτος) πρὸς τιμὴν τῶν ἐν πολέμῳ πεσόντων τοιούτου π.χ. ἦτο ὁ ἡεὶ τοῦ Περικλέους ἀφωρηθεῖς (Θουκυδ. II 85 κ.δ.).

ἐπι-σημασία, μέλ. -ύνω· ἐπισπεύδω, ὠδῶ τινα πρὸς τὰ ἔμπροσ, κάμνω νὰ γίνῃ τι ταχέως.

ἐπι-σημασία, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ ἐπιτέλλω.

ἐπι-σημασία, μέλ. -τενώ· ἰων. πρτ. ἐπιτείνεσκον.— Παθητ. ἀορ. α' -ετέθη· πρκ. -έταμα· ἔκτεινω ἐπὶ τινος ἢ ὑπεράνω τινός. 2) τείνω, τεντώνω || μτφρ. ἐπαυξάνω, ἐξυψώνω || ἐξεγείρω, παρορμῶ.— Παθητ. ἐκτείνωμαι, ὀπλώνομαι, ἐπὶ τινος (ὡς ἐπὶ βασιαντισίου ὄργανου π.χ.) || γενικῶς, βασανίζομαι, ὑποβάλλω

λοιμα εἰς βασάνους || ἐντείνωμαι εἰς τὸ ἔπακρον.— ἀντέχω, ὑποφέρω.

ἐπι-σημασία, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ίω· οἰκοδομῶ φρούριον ἢ καταλαμβάνω ὠχυρωμένην θείον ἐναντίον τινός || ἐγείρω τεῖχος ἢ περιχαράκωμα κατὰ τινος (κυρ. ἐν τῇ ἐχθρικῇ χώρῳ εὐρισκόμενος) || ματ' αἰτ. τόπου, ὄχυρώνω. Ἐξ αὐτοῦ τό

ἐπι-σημασία, -εως, ἡ (ἐπιτελεῖω)· τὸ ἐγείρειν τεῖχος (ὄχυρωμα) ἐν τῇ ἐχθρικῇ χώρῳ, ἢ κατάληψις (κατοχή).

ἐπι-σημασία, -ατος, τό· ὄχυρόν, φρούριον (οἰκοδομηθὲν οὕτω, ὥστε νὰ κυριαρχῇ ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ ἐχθροῦ).

ἐπι-σημασία, -οῦ, ὁ=ἐπιτελεῖσις.

ἐπι-σημασία, ρηματ. ἐπ(θ): δεῖ τινα ἐπιτελεῖν = πρᾶξει νὰ ἐκτελῇ τις.

ἐπι-σημασία, μέλ. -έσω· ἔκτελῶ, συμπληρῶ, τελειώνω || ἐκπληρῶ, κυρ. ἐπὶ εὐχῶν ἢ ὑποσχέσεων. 2) τελῶ θρησκευτικὸν καθήκον. 3) πληρώνω, ἀποπίνω, καταβάλλω || μτφρ. ἐν τῷ μέσῳ: ἐπιτελοῦμαι τὰ τοῦ γήρατος=πληρώνω τὰ χρεῖα τοῦ γήρατος, ὑπόκειμαι εἰς τὰ βάρη τοῦ γήρατος || ἐπιτελοῦμαι θάνατον = πληρώνω τὸ χρέος (τὴν ὀφειλὴν) τοῦ θανάτου, ἀποθνήσκω.

ἐπι-σημασία, ἐς (ἐπι+τέλος)· ὁ φερόμενος εἰς πέρας, πλήρης, τέλειος || τετελεσμένος || (ἀνεργ.) ἀποτελεσματικός.

ἐπι-σημασία, μέλ. -τέλω· ἀορ. α' -έτελα· πρκ. -έταλα· ἐντέλλομαι, παραγγέλλω, διατάσσω, κελεύω || ματ' δοτ. πρσ. διδῶ διαταγὰς εἰς τινα || ὦσ. καὶ ἐν τῷ μέσῳ.— || ἀμτθ. καὶ μέσ., ἀνατέλλω (ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἀστέρων).

ἐπι-σημασία, ἰων. -τάμνω· ἀορ. β' -έτεμον, ἀττ. καὶ ἰων. -έταμον· κόπτω ἢ κάμνω χαράγην ἐπὶ τινος, κάμνω ἐγκοπὴν, τραυματίζω || συντέμνω, συντομεύω, κάμνω ἐπιτομήν || διηγούμαι ἐν περιλήψει.

ἐπι-σημασία, -εως, ἡ (ἐπι+τεκεῖν)· ἡ μέλλουσα νὰ γεννηθῇ, ἡ ἐπιτοκος.

ἐπι-σημασία, ἐς· ὁ τέρπων, τερπνός, εὐχάριτος. Ἐκ τοῦ

ἐπι-σημασία, παθητ.· τέρπομαι ἐπὶ τινί.

ἐπι-σημασία, παθητ. πρκ. τοῦ ἐπιτείνω.

ἐπι-σημασία, πρκ. τοῦ ἐπιτείνω.

ἐπι-σημασία, γ' ἐν. παθ. πρκ. τοῦ ἐπιτρέπω.

ἐπι-σημασία, ἰων. γ' πληθ. παθ. πρκ. τοῦ ἐπιτρέπω.

ἐπι-σημασία, μέλ. -ξω· κατασκευάζω διὰ τι.

ἐπι-σημασία, ἀποθ.· μηχανεύομαι, ἐπινοῶ, τι πρὸς τινα σκοπόν.— || ἐπινοῶ τι κατὰ τινος. Ἐξ αὐτοῦ τό

ἐπι-σημασία, -εως, ἡ (ἐπιτεχνάομαι)· ἡ ἐπινοήσις πρὸς τινα σκοπὸν, πανουργία, τέχνη, τέχνασμα.

ἐπι-σημασία, α, ον, ἰων. ἐπιτήδεος, ἡ, ον (ἐπιτηδέος)· ὁ καμμένος (ὁ κατὰλληλος, ἀρμόδιος) δι' ἓνα εἰδικὸν σκοπὸν, πρόσφορος.— || χρήσιμος, ὠφέλιμος, ἐξυπηρετικός || ἀναγκαῖος: τὰ ἐπιτηδέα = τὰ πρὸς τροφήν ἀναγκαῖα, τὰ ἐφόδια. 2) ἐπὶ προσώπων, φιλικός, χρήσιμος, εὐνοϊκὰ διατεθειμένος || ὡς οὖο. στενός φίλος, οἰκετός (λατ. necessarius).

ἐπι-σημασία, -ητος, ἡ (ἐπιτηδεῖσις)· ἀρμοδιότης, καταλληλότης, εὐκόλια διὰ τινα σκοπόν.

ἐπι-σημασία, ἰων. -έως, ἐπίρ. τοῦ ἐπιτηδέος· καταλληλῶς, χρησίμως.

ἐπι-σημασία, μτγν. ἐπί-τηδεος, ἐπίρρ. ἐσηματισμένον ὡσαὶ ἐκ τῆς περιφρ. ἐπὶ τὰδε· ἐπὶ ὠρισμένῳ σκοπῷ, ἐπὶ τούτῳ, ἐπιτήδεος, ἐσκεμμένως, λατ. consulto || σκοπῶν, ἐσχεδιασμένως || δολίως, πονήρως.

**Ἔτυμ.*: κατ' ἄλλους οὐκ ἐκ τοῦ ἐπὶ τὰδε, ἀλλ' ἐκ τινος περιφράσεως *ἐπὶ τὸ ἦδος (= in id commodum, in id bonum, ei bono), πρβλ. λατ. idoneus (= ἔχων τὸς πρὸς τοῦτο ἰκανότητος) (<idō ἐπίρρ. =γοτθ. ita, λαπ. *id+*δ (ἐπίθημα=πρὸς).

ἐπι-σημασία, -ατος, τό (ἐπιτεχνάομαι)· ὁ, τι τις ἐπιδικεῖ, εἰς ὃ, τι ἀνασχολεῖται τις, ἀσχολία, ἐπάγγελμα, συνήθεια (λατ. studium, institutum).

ἐπι-τήδευσις, -εως, ἡ προσοχή εἰς ἐπιδίωξιν ἢ ἀσχολίαν τινά ἢ ἑξάσκησις ἢ ἡ σπουδὴ πράγμα- τός τινος. Ἐκ τοῦ

ἐπι-τηδεύω, μέλ. -σω (ἐπιτηδέεσ)· οἱ χρόνοι τοῦ θ- μως σχηματίζονται ὡς ἀνὰ τὸ β. ἦτο σύνθετον ἐκ τῆς ἐπι καὶ τηδεύω (ἄπει δὲν ἠπάραξει)· ἀόρ. α' ἐπιτηδέουσα, πρ. ἐπιτηδέουκα· ἐπιδίωξις, ἡ καταγίνομαι εἰς τι, ἀσκάω τι, ἐπαγγέλλομαι τι, ἔχω τι ὡς ἔργον μου, ὡς ἐπάγγελμα, λατ. studere rei ἢ ὡς, ἐφευρίσκω, ἐ- πινώω, τι ἢ μετ' ἀπρφ. λαμβάνω φροντίδα, φροντίζω, μεριμνῶ, νά πράξω τι.—Παθητ. ἀσκούμαι, διὰ κόπων καὶ ἀσκήσεως γίνομαι τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος.

ἐπι-τήκτος, ον· λυωμένος (χυμένος) ἐπάνω εἰς τι, ἢ κολλημένος ἐπὶ τινος ὡς ἀνάγλυφος ἢ μτφρ. ἐπιπόλαιος, προσοπιότης, κίβδηλος Ἐκ τοῦ

ἐπι-τήκω, μέλ. -ξω· τήκω τι, λυώνω τι καὶ τὸ χύνω ἐπάνω εἰς τι.

ἐπι-τηρέω, μέλ. -ήσω· καιροφυλακτῶ, παραμνε- νῶ, προσμένω μετὰ προσοχῆς.

ἐπι-τίθημι, μέλ. ἐπιθήσω, ἀόρ. α' ἐπέθηκα· πρ. ἐπιτέθεικα· δέτω, τοποθετῶ, τι ἐπὶ τινος. 2) στρέ- φω τι πρὸς τι, προσηλώνω.— ἢ ἐπιδέτω πῶμα ἢ κάλυμμα, κλειψὺ (θύραν π. χ.)· ἡμὲν ἀνακλίναι πν- κινὸν νέφος ἡδ' ἐπιθεῖναι = νά κυλίῃ (ώδηση) πρὸς τὰ ὅποιον πυκνὸν νέφος καὶ νά τὸ θέσῃ ὡς πῶμα ἐπὶ τοῦ...— ἢ δέτω ἐπὶ πλέον, προσδέτω.— **IV** δέτω τι ὡς τέρμα, ἐπιδέτω ὡς συμπλήρωσιν ἐρ- γασίας τινός.— **V** ἐπιδέτω, ἐπιβάλλω, κυρ. ἐπὶ ποι- νῶν ἢ ὡς. δίδω ὄνομα.— **VI** δίδω ἐντολήν ἢ εἶδη- σιν ἢ στέλλω δι' ἀγγελίας.— **VII** μέσο. ἐπιτίθειμαι, ἀόρ. β' ἐπεθέμην· δέτω ἐπάνω μου, βάλλω ἐπάνω μου, φορῶ, ἢ δέτω τι δι' ἐμαῦτον. 2) ἐπιδίδομαι εἰς τι, ἀσχολοῦμαι μετ' αὐτῆ, καταγινομαι μετ' αὐτῆ. 3) ἐπιχειρῶ τι, κάμνω ἀπόπειραν, προσβάλλω, ἐπι- τήδευμαι.

ἐπι-τίμω, μέλ. -ήσω· ὀρίζω τιμὴν (ἀξίαν) ἐπὶ τι- νος πράγμ., κάμνω τὴν ἐκτίμησίν του, λατ. aesti- mare ἢ τιμῶ, ἐκτιμῶ, δεικνύω ἐκτίμησιν πρὸς τινα. 2) ὕψωνω τὴν τιμὴν (τῶν ὀνίων π.χ.)—Παθητ. ἀνα- τιμώμαι, ὕψωνεται ἢ τιμῶ μου.— ἢ ἐπιβάλλω ποινὴν εἰς τινα (ἀπὸ δικαστῶν), ἢ ἐκτιμῶ (σχολιάζω) τὴν ἐπιβληθεῖσαν ποινὴν, διατιμῶ. 2) ἀποδοκιμάζω τινά, κατακρίνω, κατηγορῶ, ἐλέγχω, μέφομαι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-τίμησις, -εως, ἡ (ἐπιτιμώμενος)· μορφή, ἔλεγ- χος, ἐπιπληξίς.

ἐπι-τίμητής, -οῦ, ὁ (ἐπιτιμώμενος)· ὁ ἐκτιμητής.— ἢ ὁ τιμωρῶν, τιμωρός, κολαστής· ἐπιτιμητῆς ἔρ- γων—ἐκτιμητῆς ἢ ἐλεγκτῆς τῶν πεπραγμένων. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-τίμητικός, ἡ, ὁν (ἐπιτιμητῆς)· φιλόσοφος, ρέπων πρὸς τὸ ἐπιτιμῶν.

ἐπι-τίμητωρ, -ορισ, ὁ (ἐπιτιμώμενος)· ἐκδικητής.

ἐπι-τίμω, ἡ (ἐπιτιμώμενος)· ἀπόλαυσις πάντων τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων καὶ προνομιῶν.— ἢ ἐλεγχος, ἐπιπληξίς ἢ τιμωρία, ποινή.

ἐπι-τίμιος, ον (ἐπιτίμιος)· ὁ γινόμενος πρὸς τι- μὴν τινος.— ἢ τὸ ἐπιτιμῶν ἢ τὸ ἐπιτίμω ὡς ὄσα, = ἡ ἀξία ἢ ἡ ἐκτίμησις πράγματός τινος ἢ ἡ τιμὴ ἢ ὀφειλομένη εἰς τινα. 2) ὁ κατ' ἀναλογίαν προ- διορισμός ἀποζημιώσεως, ποινῆ, τιμωρίας ἢ ἐπιτίμω τῆς δυσσεβείας—τὰ ἐπιχειρα (ἢ ἀμοιβή) τῆς ἀδείας.

ἐπι-τίμος, ον (ἐπιτίμιος)· ὁ ἐν τιμῇ ὢν ἢ ὁ ἀπο- λαύων πάντων τῶν δικαιωμάτων τοῦ πολίτου (ἀντίθ. τῷ ἄτιμος).

ἐπι-τίθω, ον (ἐπιτίθειν)· ὁ ἐπὶ τοῦ στήθους, ὁ ἐπὶ τοῦ μαστοῦ ἀναπαυόμενος, ὁ δηλάζων.

ἐπι-τιρώσκω, μέλ. -ρώσω· πληγώνω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας.

ἐπι-τίω, μέλ. -τίσω· ἐπιβάλλω ποινὴν ἐπὶ τινος, τιμωρῶ.

***ἐπι-τίλω**, ἀπρηχ. ἐν. (βλ. τίλω)· ἀνώμ. ἀόρ. β' ἐπι- ἐτέλην, ἀπρφ. ἐπιτέληται· φέρω μεθ' ὑπομονῆς, ὑπο- φέρω, ὑποτάσσομαι.

ἐπι-τλήτω, γ' ἐν. Προστ. ἀόρ. β' τοῦ *ἐπιτίλω.

ἐπι-τολή, ἡ (ἐπιτέλλω)· ἡ πρὸς τὸν οὐρανὸν βόλον ἄνοδος ἀστέρου τινός, ἀνατολή ἢ ἡ ἐποχὴ

(ἡ περίοδος) τῆς ἐμφανίσεως ἀστέρος τινός ἐν τῷ οὐρανῷ.

ἐπι-τολμάω, μέλ. -ήσω· τολμῶ, ὑπομένω, λαμ- βάνω τὸ θάρρος νά πράξω τι.

ἐπι-τονος, ον (ἐπιτείνω)· τεντωμένος, τανυσμέ- νος, ἔντονος.— ἢ ὡς ὄσα. ὁ ἐπιτόνος (ἐνν. ἰμάς)· σχοινίον δι' οὗ πράγμα τι εἶναι τεντωμένον ἢ προσ- δεδεμένον ἢ σχοινίον πλοίου, ἐκτεινόμενον ἐκ τοῦ πρὸς τὰ ὅπλα ἰστού.

ἐπι-τοξάζομαι, ἀποθ.· τοξεύω ἐναντίον τινός.

ἐπιτόσσαις, δωρ. μτχ. τοῦ ἐπιτόσσει.

ἐπι-τρέπέουσι, ἀπ. γ' πληθ. τοῦ ἐπιτρέπω.

ἐπι-τρέπω, ἰων. ἐνεργ. ἀόρ. α' καὶ μέσ. μέλ. τοῦ ἐ- πιτρέπω.

ἐπι-τρέπτειν, ρημ. ἐπιθ.· δεῖ τινα ἐπιτρέπειν = πρέπει νά ἐπιτρέπῃ τις. Ἐκ τοῦ

ἐπι-τρέπω, μέλ. -ψω· ἀόρ. α' -τρέψω, ἀόρ. β' -τρέψον.— Μέσον, ἰων. μέλ. -τρέψομαι· ἀόρ. β' -ε- τρέψομαι— Παθητ. ἰων. ἀόρ. α' -ετραφθῆν· ἀόρ. β' -ετραφθῆν· τρέπω ἢ στρέφω τι πρὸς τι μέρος.— Μέ- σον, κλίνω, ἔχω κλίσιν, πρὸς τι. 2) παραδίδω, ἐμ- πιστεύομαι τι εἰς τὴν φύλαξιν τινος ἢ ἀναδέτω τι εἰς τινα, ἐμπιστεύομαι ἐμαυτόν εἰς τινα.— Παθητ. εἶμαι ἐμπιστευόμενος εἰς τινα ἢ ἐπιτετραφέμαι λαοί (γ' πληθ. πρ. ἀντὶ ἐπιτετραμμένοι εἰσι) = εἰς τοῦ ὁποίου τὴν προστασίαν ἔχουσι δοθῆ (παραχω- ρηθῆ) εἶναι ἐμπιστευόμενοι οἱ λαοί ὡς εἰς μέγας οὐρανός ἐπιτέτραται (γ' ἐν. πρ.)=εἰς τὰς ἐποχὰς τοῦ ἔτους (τὰς ὥρας) εἶναι ἐμπιστευόμενοι ἀπὸ λαοῦ τοῦ οὐρανοῦ (νά τὰς ἀνοίγῃσι δηλ. καὶ νά τὰς κλείωσιν) ἢ τὴν ἀρχὴν ἐπιτετραφθῆς=ἐμπιστευμέ- νος μετ' αὐτῆ διοικήσῃ ἢ μεσ. ἐμπιστεύομαι ἐμαυτόν εἰς τινα.— ἢ μεταδιβάζω τι εἰς τινα ὡς κληρονο- μίαν, κληροδοτῶ τι εἰς τινα.— ἢ παραδίδω, παρα- χωρῶ, ὑποχωρῶ ἢ ἐπιτρέπω, ὑπομένω, ἀνέχομαι.

ἐπι-τρέφω, μέλ. -θρέψω· ἀνατρέφω, συντηρῶ, διατηρῶ ἢ γεν. τρέφω, μεγαλύνω.

ἐπι-τρέχω, μέλ. α' -θρέξομαι, ἀόρ. α' -έθρεξα· ὡς. (ὡσεὶ ἐκ β. ἐπιτρέχω) μέλ. -θρέξομαι, ἀόρ. β' -έθρεξον· πρ. θρέξομαι, πρ. β' -δέθρομα· τρέχω πρὸς τι(να) ἢ τρέχων πίπτω ἐπάνω εἰς τι(να) ἢ ὀρ- μῶ, ἐπιτίθειμαι ἀφινιδίως.— ἢ διατρέχω ἔκτασις τι- να ἢ ἐπιψαύω (ἐγγίζω), ὅπως τὸ δόρυ τὴν ἀσπίδα ἢ ἐπέκτεινομαι, ἐξασπάζομαι, διαχέρομαι. 2) μετ' αὐτῶν κατακλύζω, πλημμυρίζω, ὅπως ὁ στρατός ὁ εἰσβάλ- λων εἰς τινα χώραν. 3) διατρέχω τι, πραγματεύο- μαι τι ὀκροδιγῶς (λατ. oratione percurrere).— ἢ τρέχω κατόπιον ἢ καταδιώκω, ἐρευνῶ διὰ τι(να), ἀ- ναζητῶ νά συλλάβω τι(νά).

ἐπι-τρέφον, ἐπι-τρέψαι, Προστ. καὶ ἀπρφ. ἀόρ. α' τοῦ ἐπιτρέπω.

ἐπι-τρέβω, μέλ. -ψω· παθητ. ἀόρ. β' ἐπιτρέβην· τρέβω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἢ κατατρίβω, συνδλίβω, καταστρέφω.—Παθητ. καταστρέφομαι ἐντελῶς, ἀ- φανίζομαι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-τριπτός, ον (ἐπιτρέβω)· κατατριμμένος, λυω- μένος ἢ μτφρ. πανούργος, δόλιος ἢ τετριμμένος, λι- σον συνήθης, ἀγοραῖος, ἄσημος, «κἀδαρμα».

ἐπι-τρίτος, ον· ὁ περιέχων ἕνα ἀκέραιον καὶ τὸ 1/3 ἐπὶ πλέον (1+1/3 ἢ 4/3) ἢ ἐπιτρίτον (ἐνν. δά- νεισμα) = δάνειον, τοῦ ὁποίου τὸ 1/3 ἐπληρώνετο κατ' ἔτος ὡς τόκος, ἦτοι πρὸς 33 1/3 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν.

ἐπι-τροπαίος, α, ον (ἐπιτροπή)· ὁ ἐπιτετραμμέ- νος, ἐξουσιοδοτημένος, ἀπεσταλμένος.

ἐπι-τροπεῖα, ἡ (ἐπιτροπέω)· ἐπιτροπείαις, κη- δεμονία.

ἐπι-τροπέουσις, -εως, ἡ=ἐπιτροπεῖα. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-τροπευτικός, ἡ, ὁν (ἐπιτροπέουσις)· κατάλ- ληλος διὰ τὸ ὑποῦργημα τοῦ ἐπιτρόπου (κηδεμόνος).

ἐπι-τροπέω, μέλ. -σω (ἐπιτροπέος)· εἶμαι ἐπι- τροπος, τελῶ χρέη ἐπιτρόπου, εἶμαι κηδεμῶν, δε- ματοφύλαξ, ρυθμιστής.

ἐπι-τροπή, ἡ (ἐπιτρέπω)· τὸ ἀναδέτειν εἰς ἄλ- λον περὶ τινος πράγμ. ἢ κηδεμονία (προστασία) ἐμ- πεπιστευμένη (ἀναθετεμένη) εἰς τινα. 2) ἀπολ. διαίτησις.

ἐπί-τροπος, ὁ (*ἐπιτρέπω*): ὁ εἰς ὃν εἶναι ἐμπειστευμένη (ἀνατεθειμένη) ἢ φροντίς περὶ τίνος, δημοφύλαξ, οἰκονόμος, ἐπιστάτης, ἐπόπτης || κυρ. κηδεμών, «ἐπίτροπος».

ἐπί-τροχάδην, ἐπίρ. (*ἐπιτρέχω*): δρομαίως, συντόμως, ἐν περιλήψει: *ἐπιτροχάδην ἀγόρευε* = ἠγόρευε δι' ὀλίγων, συντόμως (*παρατρέχων τὰ πολλά καὶ τὰ καίρια μόνον λέγων*) (Σχολ. Ὁμ.).

ἐπί-τροχος, (*ἐπιτρέχω*): ὁ εὐκόλως τρέχων || μτφρ. εὐφραδής, λάλος.

ἐπί-τρώζω, ἐπιγογγύζω, προσέτι ἢ μετέπειτα μουρμουρίζω, ψιθυρίζω || ἐπί τέττιγος, τερετίζω μετὰ τι.

ἐπί-τρώω, μέλ. -τρώξομαι· ἄορ. β' -τρέγρον· τρώγω τι ὡς ὄψων μετὰ τίνος (ὡς κυρίας τροφῆς) ἢ μετ' αὐτήν || κυρ. ὀπώρας ἢ γλύκισμα.

ἐπί-τυγχάνω, μέλ. -τεύξομαι· ἄορ. β' -έτυχον· εὐρίσκω τι τυχεῖως (τὸ συναπαντῶ κάπου), συναπτῶ, ἀπαντῶ || μετὰ γεν. πράγμ., κτυπῶ, βαρῶ τὸν στόχον, δέν ἀστοχῶ || μετὰ μτχ. ἐπιτυγχάνω ἐν τῷ πράττειν τι, κατορθώνω || ἐν τῇ μτχ. ἄορ. β' δ *ἐπιτυχῶν* = δ *τυχῶν* = ὁ πρῶτος πῶς συναντᾷ τις, ὁ πρῶτος τυχῶν, τ. ἔ. τυχεῖος, ὄσημος, τῆς σειράς, ὁ καθένας.

ἐπί-τυμβίδιος, α, ον (*ἐπι+τύμβος*): ὁ ἐπὶ τοῦ τύμβου ἢ παρὰ τὸν τύμβον, ἐπιτάφιος.— || ἐπὶ τῶν κορυθαλῶν, ὁ ἔχων λόφον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ὡσεὶ τύμβου || ὁ ἐνδιατρίβων (συχνάζων) εἰς τάφους.

ἐπί-τύμβιος, ον=*ἐπιτυμβίδιος* (β' 6λ.).

ἐπί-τύφω, μέλ. -θύψω· πυρπολῶ, κατακαίω.— Παθ. καταφύγομαι || εἶμαι λυσοσάμενος, μανιασμένος.

ἐπί-τύχειν, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ *ἐπιτυγχάνω*.

ἐπί-τύχης, ἐς (*ἐπιτυχεῖν*): ὁ εὐρίσκων τὸν στόχον, ὁ ἐπιτυγχάνων τοῦ σκοποῦ, ἀποτελεσματικός.

ἐπί-φάγειν, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ *ἐπεισθίω*.

ἐπί-φαίνω, μέλ. -φᾶνῶ· ἄορ. α' -έφηνα· ἐπιδεικνύω. 2) ἀμτβ. (ἐν. φῶς), φέγγω, φωτίζω (κυρ. δεικνύω φῶς).— || Παθητ. καὶ μέσ. δεικνύω ἑμαυτὸν, ἔρχομαι εἰς φῶς, ἐμφανίζομαι, ἐπιφαίνομαι, αἰφνης φεῖνομαι.

ἐπι-φάνεια, ἡ (*ἐπιφαίνομαι*): ἡ ἐμφάνισις, τὸ φανέρωμα.— || ἡ ἐπιφάνεια, τὸ ἐξωτερικὴν πρᾶγμα τὸς τίνος.

ἐπι-φάνεις, μτχ. παθ. ἄορ. β' τοῦ *ἐπιφαίνομαι*.

ἐπι-φανέστερον, -έστατα, συγκριτ. καὶ ὑπερθ. τοῦ *ἐπιφανῶς*.

ἐπι-φάνηται, ἀπρφ. παθ. ἄορ. β' τοῦ *ἐπιφαίνομαι*. Ἔξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-φάνης, ἐς (*ἐπιφανῆσαι*): ὁ ἐρχόμενος εἰς φῶς, ἐμφανιζόμενος, καταφανής, ἀνοικτός, φανερός.— || μτφρ. ἐνδόξος, φημιόμενος, διακεκριμένος (λατ. *Illustis*) || ἐπὶ πραγμ., ἀξιόλογος, ἀξιοσημελιώτος.

Ἐπι-φάνια (ἐνν. *ἑσθῆ*), -ων, τὰ (*ἐπιφανῆσαι* τοῦ *ἐπιφαίνω*): ἡ ἑορτὴ τῶν Ἐπιφανίων (τῶν Θεοφανίων, Φώτων), ἡ ἐμφάνισις τοῦ Χριστοῦ εἰς τοὺς ἐιδωλολάτρας.

ἐπι-φαντος, ον (*ἐπιφαίνομαι*): ὁ ἐν τῷ φωτὶ ὄν, ὁρατός, ὁ ζῶν.

ἐπι-φᾶνός, ἐπίρρ. τοῦ *ἐπιφανῆς*: φανερά, δημοσία, ἀναφανδόν.

ἐπι-φατνίδιος, ον (*ἐπι+φάτης*): ὁ ἐπὶ τῆς φάτης (ἢ παρὰ τὴν φάτην) εὐριοκόμενος.

ἐπι-φάω, μέλ. -σω (*ἐπι+φάος*): ἐπιλάμπω, λάμπω, ἀνατέλλω.

ἐπι-φέρω, μέλ. *ἐπ-οίσω*· ἄορ. α' *ἐπ-ήνεγκα*· ἄορ. β' *ἐπ-ήνεγκον* (βλ. *φέρω*): φέρω, δέτω, ἐπὶ τίνος, ἐπιδέτω: *ἐπιφέρω πόλεμον* = *bellum infero* = κινῶ πόλεμον ἐναντίον τινός || ἀπολ. ἐπιτίθεμαι, προσβάλλω, ἐπιπίπτω. 2) φέρω (ρίπτω, ἀποδίδω) κατηγορίαν κατὰ τίνος, κατηγορῶ. 3) παρέχω, συνεισφέρω || ὡς. ἐν κακῇ ἐνν. ἐπιβάλλω ἐπὶ τίνος || ὡς. προσφέρω.— Μέσον, φέρω μετ' ἑμαυτοῦ, φέρω ὡς προίκα.— Παθητ., *ἐπιφέρομαι τι* = ὀρμῶ κατὰ τίνος, προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, καταδιώκω, ἐπιδιώκω || ἀπολ. ἀκολουθῶ, ἔρχομαι κατόπιν, συμβαίνω ἔπειτα ἀπὸ τι.

ἐπι-φημίω, μέλ. -σω (*ἐπι+φήμη*): προφέρω (λέγω) λέξεις περιεχοῦσας δύναμιν οἰωνῶν (εὐοίωνους ἢ δυσοίωνους) ὡς πρὸς τὸ μέλλον || ὑπισχνοῦμαι συμφώνως πρὸς μαντεῖον τινά.

ἐπι-φημισμα, τὸ (*ἐπιφημίω*): λόγος εὐοίωνος ἢ δυσοίωνος.

ἐπι-φθάνω, μέλ. -άσω· φθάνω εἰς τι, φθάνω πρῶτος, προφθάνω.

ἐπι-φθάς, μτχ. ἄορ. β' τοῦ *ἐπιφθάνω*, ὡσεὶ ἐκ ρῆμ. *ἐπιφθῆμι*.

ἐπι-φθέγγομαι, μέλ. -φθέξομαι· ἀποθ. φθέγγομαι μετὰ τινα ἢ συμφώνως πρὸς τι, ἐπιλέγω, προσδέτω εἰς τὰ λεχθέντα.

ἐπι-φθονέω, μέλ. -ήσω· φθονῶ διὰ τι, ἀρνούμαι ἐκ φθόνου.— || τρέφω μίσος ἐναντίον τινός.

ἐπι-φθονος, ον· ὁ ὑποκειμενός εἰς φθόνον ἢ μίσος, ὁ μισοῦμενος, φθονοῦμενος.— || ἔνεργ. ὁ ἔχων μίσος ἢ φθόνον ἐναντίον τινός || κακόβουλος, ἐπιβλαθής, κακοποιός. Ἔξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-φθόνως, ἐπίρρ. τοῦ *ἐπιφθονος*: κατὰ τρόπον προκαλῶντα τὸν φθόνον ἢ τὸ μίσος.— || ἐχθρικῶς.

ἐπι-φθύζω, πτύω πρὸς τι (διὰ τὸ ἀποφύγω τὰ μάχια).

ἐπι-φίλο-πονέομαι, ἀποθ. καταγίνομαι προθύμως (ἐκούσιως) εἰς τι.

ἐπι-φλέγω, μέλ. -ξω· κατακαίω, πυρπολῶ. 2) μτφρ. διεγείρω, ἐξάπτω, παροτρύνω || ὡς. καθιστῶ τινα ἐνδόξον.— || ἀμτβ. καὶ ἰσχυρός (ἐπὶ τοῦ ἡλίου). εἶμαι καυστικός || μτφρ. εἶμαι λομπρός, ἐνδόξος.

ἐπι-φοβός, ον· φοβερός, τρομερός, τρομακτικός.— || δειλός, πλήρης φόβου.

ἐπι-φοιτᾶω, μέλ. -ήσω· πηγαίνω κάπου συνεχῶς, συχνάζω, ἐπισκέπτομαι κατὰ περιόδους || ἐπὶ ἐξωθεν εἰσαγομένων προϊόντων, εἰσάγωμαι τακτικῶς.

ἐπι-φορά, ἡ (*ἐπιφέρω*): τὸ φέρειν (κομίζειν) τι ἐπὶ τίνος, ἢ εἰς τι(να) || γενικῶς, προσδήκη.

ἐπι-φορέω, μέλ. -ήσω = *ἐπιφέρω*: φέρω καὶ τοποθετῶ ἐπὶ τίνος. Ἔξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-φόρημα, -ατος, τὸ (*ἐπιφέρω*), κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. πρὸ δευτὰ ἐδέσματα, τραγήματα μετὰ τὸ δεῖπνον || ἐπιδόρπια.

ἐπι-φορός, ον (*ἐπιφέρω*): ὁ φέρων (μεταφέρων) τι πρὸς τι μέρος.— || ἐπὶ ἀθάφους, κατωφερής.— || ἐπικληνής, ἢ ῥέπων πρὸς τι, ἐπιρρηπής εἰς τι.

ἐπι-φράζω, μέλ. -σω· λέγω τι μετὰ ταῦτα ἢ ἐπὶ πλέον.— || μέσ. καὶ παθητ., μέλ. -φράσομαι· ἄορ. α' *-εφράσάμην* καὶ (ἐν τῇ αὐτῇ ἐνν.) παθ. *-εφράσθη*: σκέπτομαι νὰ πράξω τι, μοι ἐπέρχεται ἡ ἰδέα νὰ πράξω τι. 2) σκέπτομαι περὶ τίνος, μηχανεύομαι, ἐπινοῶ. 3) παρατηρῶ, ἀναφέρω, ἀναγνωρίζω, λαμβάνω γνωσίαν τίνος.

ἐπι-φρασσαίω, ἰων. γ' πληθ. ἔδκτ. μέσ. ἄορ. α' τοῦ *ἐπιφράξω*.

ἐπι-φρονέω, μέλ. -ήσω· εἶμαι εὐφυής, συνετός.

ἐπι-φροσύνη, ἡ (*ἐπιφρονέω*): ἐχεφροσύνη, φρόνησις.

ἐπι-φρουρός, ον (*ἐπι+φρουρά*): ὁ φρουρῶν ὑπεράνω τινός.

ἐπι-φρῶν, ον, γεν. -ονος (*ἐπι+φρήν*): φρόνιμος, συνετός.

ἐπι-φύλιος, ον (*ἐπι+φυλή*): ὁ κατανημημένος, διαμοιρασμένος, εἰς φυλάς.

ἐπι-φυλλίς, -ίδος, ἡ (*ἐπι+φύλλον*): τὰ μετὰ τὸν τρυγητὸν ἀπομένοντα ἐπὶ τῶν κλημάτων μικρὰ ἑσπαμῆ|ἀ σταφύλια, λεγόμενα κωνῶς ἑσπανωστάφυλα, ἢ κουδοῦνια. Τὴν λέξιν αὐτὴν χρησιμοποίησεν ὁ Ἄριστοφ. διὰ τοὺς μηδαμικοὺς καὶ μὴ ἀξιῶς μνηστας ποιητάς.

ἐπι-φύτεύω, μέλ. -σω· φυτεύω ἐπάνω εἰς τι ἢ μετέπειτα.

ἐπι-φύω, μέλ. -ύσω· κάμνω τι νὰ φυτρώσῃ, νὰ αὐξήσῃ (μεγαλώσῃ), φύω τι ἐπὶ τι ἢ ἐπὶ πλέον.— || Παθητ. μετὰ ἔνεργ. ἄορ. β' *ἐπέφυῖν*, πρ. *ἐπιπέφυκα*: φυτρώνω, φύομαι, αὐξάνομαι || προσκολλῶμαι σφενδάμνως εἰς τι, ἐμμένω.

ἐπι-φωνέω, μέλ. -ήσω· λέγω περὶ τίνος, διηγούμαι, ἀναφέρω, κάμνω λόγον.

ἐπι-φώσκω (*ἐπι+φῶς*): προχωρῶ πρὸς τὸ λυκαυγές.

ἐπι-χαίνω, χάσκω διὰ τι (διὰ τὸ ἀπολαύσω τι).

ἐπι-χαίρω, μέλ. -*χαίρησω*· χαίρω διά τι || μετ' αἰτ. *σέ μὲν εὐ πρᾶσσοντ' ἐπιχαίρω*—μισθάνομαι χαράν διά τήν εὐτυχίαν σου.— Κατά τὸ πλεῖστον ὄμως ἐν κακῇ ἐνόησεν, δεικνύω χαιρεκακίαν, χαίρω διά τήν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου.

ἐπι-χάλαζω (*ἐπι+χάλαξα*)· ρίπτω χάλαζαν ἐπὶ τίνος || μετφ. πετροβολῶ τινά.

ἐπι-χάλω, μέλ. -*άσω*· χαλαρώνω.— || ἀμετφ. κάμπτομαι, ὑποχωρῶ, εἶς τι.

ἐπι-χαλκεύω, μέλ. -*σσω*· χαλκεύω, κατασκευάζω τι σφυρηλατών ἐπὶ ἄκμονος || ἐπισκευάζω τι ἐκ νέου. 2) μετφ. σφυρηλατῶ τι (καὶ τὸ πλάττω) ὅπως δέλω.

ἐπι-χαλκος, ον· κεκαλυμμένος διά χαλκοῦ, χάλκινος.

ἐπι-χαρῆναι, ἀπρφ. παθ. ἄορ. 6' τοῦ *ἐπιχαίρω*.

ἐπι-χάρης, ἐς (*ἐπιχαίρω*)· ὁ ἐμποίων χαράν, χαρποῖός, εὐχάριστος.

ἐπι-χάριζομαι, μέλ. -*ίσομαι*, ἀττ. -*λοῦμαι*, ἀποθ.· παρέχω, παραχωρῶ, τι δωρεάν (ὡς χάριν) ἐπὶ πλέον, ὑποχρεῶν τινά με δῶρόν τι || Πρῶστατ. ἄορ. α' *ἐπιχάριετας* (δωρ. ἀττ. *ἐπιχάρισαι*) τῷ ξένῳ = ἔσο εὐμενής πρὸς τὸν ξένον.

ἐπι-χάρις, -*ετος*, ὁ, ἡ, οὗ, *ἐπιχάρι*· εὐάρεστος, εὐχάριστος, γοητευτικός || διδών (παρέχων) τέρψιν. Συγκρ. καὶ ἡπερθ. *ἐπιχαριτώτερος*, -*ιτώτατος* ὡσαύτ. ἰκ θετ. *ἐπιχάριτος*, ον.

ἐπι-χάριται, Πρῶστ. δωρ. ἄορ. α' ἀντὶ *ἐπιχάρισαι*.

ἐπι-χάρμα, -*ατος*, τὸ (*ἐπιχαίρω*)· ἀντικείμενον χαιρεκακίας, δι' ὃ τις ἐπιχαίρει (χαιρεκάκως) || τὸ συναίσθημα τῆς χαιρεκακίας, ἡ χαιρεκακία.

ἐπι-χάρτος, ον (*ἐπιχαίρω*)· ὁ δι' ὃν ἀρδάνεται τις χαράν, τερπνός, εὐφρόδουνος. 2) ὁ δι' ὃν ἐπιχαίρει τις χαιρεκάκως.— || ὁ προξενῶν χαράν εἰς τινά: *ἐχθροῖς ἐπιχάρτος*—παθήματα παρέχοντα ἀφορμὴν χαρᾶς εἰς τοὺς ἐχθρούς.

ἐπι-χειλῆς, ἐς (*ἐπι+χειλος*)· ὁ πλήρης μέχρι τῶν χειλῶν (κυρ. ὁ ἐπὶ τῶν χειλῶν ἢ παρὰ τὰ χεῖλη).

ἐπι-χειμάζω, μέλ. -*σσω*· διέρχομαι τὸν χειμῶνα, διαχειμάζω, εἰς τινά τόπον.

ἐπι-χειρέω, μέλ. -*ήσω* (*ἐπι+χείρ*)· δέτω (βάλλω) τήν χεῖρά μου ἐπὶ τίνος πράγμ. || καταπιάνομαι μετ' ἐπιχειρῶν τι, κἀμνω ἀπόπειραν διά τι, προσπαθῶ νά πράξω τι. 2) ἐπιχρῶ ἐναντίον τινός, ἐπιτίθεμαι, ἐφορμῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-χειρήμα, -*ατος*, τὸ (*ἐπιχειρέω*)· ἐπιχειρήσις, προσπάθεια.

ἐπι-χειρήσις, -*εως*, ἡ (*ἐπιχειρέω*)· τὸ ἐπιχειρεῖν τι ἐναντίον τινός, ἐπίθεσις, προσβολή, ἀπόπειρα κατὰ τίνος || γεν., ἀπόπειρα, προσπάθεια.

ἐπι-χειρητέον, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ *ἐπιχειρέω*· δεῖ τινά *ἐπιχειρεῖν*.

ἐπι-χειρητής, -*ου*, ὁ (*ἐπιχειρέω*)· ὁ τολμηρός εἰς τὸ ἐπιχειρεῖν τι, ἐπιχειρηματικός.

ἐπι-χειρον, τὸ (*ἐπι+χείρ*)· μόνον κατὰ πληθ. τὰ *ἐπιχειρα*—μισθός (ἀμοιβή, πληρωμή) τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν. 2) γενικῶς, ἀντιμισθία, πληρωμή, ἀνταμοιβή (ἐν καλῇ ἔνν.) || ἐν κακῇ ἔνν., τιμωρία.

ἐπι-χειρο-τονέω, μέλ. -*ήσω*· ἐπικυρῶ διά τῆς ψήφου μου προτεινόμενον ψήφισμα, ψηφίζω ὑπὲρ αὐτοῦ (κυρ. δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-χειρο-τονάσις, ἡ· ἡ ψηφοφορία (ψηφίσις προτεινομένου ψηφίσματος) δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν.

ἐπι-χεῦσαι, ἐπικ. ἀντὶ *ἐπιχέαι*, ἀπρφ. ἄορ. α' τοῦ *ἐπιχέω*.

ἐπι-χέω, μέλ. -*χεῶ*, ἄορ. α' -*έχσα*· ἐπικ. ἐν *ἐπιχεῦσαι*, ἄορ. α' -*έχσαι*, ἀπρφ. -*χεῦσαι*· χύνω ἐπάνω εἰς τι, ἐπιχύνω.— || μέσον, χύνω ἢ ρίπτω τι ἐπάνω μου ἢ δι' ἑμαυτόν. 2) χύνω διά τινά νά πῆλ.— || Παθητ., πρκ. -*κέχθμαι*, ἡπερθ. -*κεχθμην*, ἐπικ. γ' πληθ. ἄορ. 6' *ἐπιχύντο*· ἔρχομαι εἰς χέλιμαρρος, ῥέω ποταμηδόν, συρρέω, εἰς τινά τόπον.— χύνομαι, ἐξάπλώνομαι, ὡς χελμαρρος, κατακλύζω, πλημμυρίζω.

ἐπι-χρόνιος, ον ἢ -*α*, -*ον* (*ἐπι+χρῶν*)· ὁ ἐπὶ τῆς γῆς, γήϊνος || ὡς οὖα. οἱ *ἐπιχρόνιοι* = ἄνθρωποι ἐπιγίγειοι.

ἐπι-χολος, ον (*ἐπι+χολή*)· ὁ παράγων (γεννῶν)

χολήν (ὡς ἄνεργ.). 2) ὁ πλήρης χολῆς, ὄργιλος, ὀξύθυμος.

ἐπι-χορεύω, μέλ. -*σσω*· χορεύω ἐπὶ τινί, ἢ χορεύω πρὸς τιμὴν πράγματός τίνος || ἔρχομαι χορεύων.

ἐπι-χορ-ηγέω, μέλ. -*ήσω*· χορηγῶ (παρέχω, ἐφοδιάζω) ἐπὶ πλέον || γεν., ἐφοδιάζω, χορηγῶ || βοηθῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπι-χορ-ηγία, ἡ (*ἐπιχορηγέω*)· πρόσδετος χορηγίσι, ἐπιπρόσδετος δοθήεια.

ἐπι-χραίνω· χρωματίζω (βάφω) ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας.

ἐπι-χρᾶω (Α), ἐν χεῖρασι μόνον κατὰ τὸν ἄορ. 6' *ἐπιέχραον*· ἐφορμῶ, ἐπιτίθεμαι.

ἐπι-χρᾶω (Β), μέλ. -*χρήσω*, ἄορ. α' -*έχρησα*· ἔσυνεῖζω ἐπὶ πλέον.— || μέσον, *ἐπιχράομαι*, ἰων. -*χρέομαι*, μέλ. -*χρήσομαι*· κἀμνω χρῆζίν τίνος, κυρ. ἔρχομαι εἰς συναλλαγὰς πρὸς τινά, σχετίζομαι μετ' ἐπὶ τινά, συναναστρέφομαι τινά.

ἐπι-χρέμπτομαι, ἀποθ.· χρέμπτομαι (ἐξροθήκων πτύω) διά τι ἢ καθ' ὃν χρόνον λέγω τι.

ἐπι-χρῖω, μέλ. -*ίσω*· χρίω τήν ἐπιφανείαν τίνος, ἐπαλείφω.

ἐπι-χρῦσος, ον· κεκαλυμμένος διά χρυσοῦ, χρυσωμένος.

ἐπι-χρώννυμι καὶ -*ύω* μέλ. -*χρῶσω*· χρωματίζω τήν ἐπιφανείαν τίνος, τρίβω ἢ ἀλείφω τὸ ἐπάνω μέρος τινός || κυρ. βάφω, χρωματίζω.

ἐπι-χῦσις, μετφ. παθ. ἄορ. α' τοῦ *ἐπιχέω*.

ἐπι-χῦσις, -*εως*, ἡ (*ἐπιχέω*)· χύσις ἐπὶ τίνος || πλημμύρισις, κατακλύσις.

ἐπι-χωρέω, μέλ. -*ήσω*· ὑποχωρῶ, ἐνδίδω.— || προσέρχομαι, προσχωρῶ πρὸς τινά, γίνεσθαι σύμμαχος τίνος.

ἐπι-χωριάζω, μέλ. -*άσω* (*ἐπι+χωρῶν*)· ἐπισκέπτομαι συχνά, συνηθίζω νά πηγαίνω κάπου, συχνάζω (λατ. *venitare*).

ἐπι-χώριος, α, ον (καὶ -*ος*, -*ον*) (*ἐπι+χώρ*)· ὁ ἐν τινί χώρᾳ, ὁ ἐκ τίνος χώρος (καταγόμενος). ὁ ἀνήκων εἰς τινά χώρα || οἱ *ἐπιχώριοι* = οἱ ἄνθρωποι τόπου τινός, οἱ ἐγχώριοι (ἰθαγενεῖς) || τὸ *ἐπιχώριον* = ἡ συνήθεια τόπου τινός.

ἐπι-ψάκάζω, παλ. ἀττ. ἀντὶ *ἐπιψεκάζω*.

ἐπι-ψάλλω· συνοδεύω κρούων ἐγχορδον μουσικόν ὄργανον.

ἐπι-ψαύω, μέλ. -*σσω*· ἐγγίζω τήν ἐπιφάνειαν, ἐγγίω ἐλαφρῶς, ψηλαφῶ || μετφ. ἐπιπολιῶς (ἀκροθιγῶς) ἀσχολοῦμαι μετ' ἐπὶ (λατ. *strictim attingere*).

ἐπι-ψεκάζω, παλ. ἀττ. -*ψακάζω*· ἐπιχέω κατὰ οταγόνος.

ἐπι-ψεύδομαι· ψεύδομαι ἔτι μᾶλλον, ψεύδεσθαι προσέτι || ψεύδομαι ἐπὶ τινί.

ἐπι-ψηφίζω, μέλ. -*ίζω*, ἀττ. -*ῥῶ*· δέτω τι εἰς ψηφοφορίαν, δέτω τὸ ζήτημα— Μέσον, ἐπικυρῶ διά τῆς ψήφου μου, ψηφίζω, τι.— Παθητ. ψηφίζομαι, διορίζομαι διά ψηφοφορίας.

ἐπί-ψογος, ον· ἐκτεθειμένος εἰς ψόγους, ἐπιμειπτός, ἀξίος ψόγου.— || ἄνεργ. ὁ ψέγων, φιλόψογος.

ἐπι-ψύγαι, -*ων*, αἱ (*ἐπι+ψύγη*)· τόποι ὑπὴνεμοι, κατάλληλοι πρὸς ἀγκυροβόλησιν τῶν πλοίων («ἄραξοβόλια»). [*ψύγη* ζ **Fs-Fwyh* ἐ β. *Fay*- βλ. *ἄγνυμι*].

ἐπι-ῖων, μετφ. τοῦ *ἐπειμαι* (εἶμι).

ἐπιλάγχθην, παθ. ἄορ. α' τοῦ *πλάζω*.

ἐπιλάθην, παθ. ἄορ. α' τοῦ *πελάζω*.

ἐπλάσα, ἐπ. *ἐπλάσσα*, ἄορ. α' τοῦ *πλάσσω*.

ἐπλεε ἀντὶ *ἐπέλε*, γ' ἐν. πρκ. τοῦ *πέλω*· *ἐπλεο* ἀντὶ *ἐπέλο*, *ἐπέλο*, *ἐπέλο*, γ' ἐν. μέσ. πρκ. *ἐπλεο* ἀντὶ *ἐπέλεο*, *ἐπέλο*· *ἐπέλετο*, ἀντὶ *ἐπέλετο*.

ἐπλεξα, ἄορ. α' τοῦ *πέλω*.

ἐπλήγην, παθ. ἄορ. 6' τοῦ *πλήσσω*.

ἐπλήντο, γ' πληθ. ἐπ. παθητ. ἄορ. 6' τοῦ *πέλάζω*.

ἐπλήσθην, παθ. ἄορ. α' τοῦ *πέμπελημι*.

ἐπλων, ἄορ. 6' τοῦ *πέλω* (ὡσαύτ. ἐκ ρήμ. εἰς -*μι*).

ἐπνευσα, *ἐπνεύσθην*, ἄνεργ. καὶ παθ. ἄορ. α' τοῦ *πνέω*.

ἐπ-όδια, *ἐπ-οδιάζω*, ἰων. ἀντὶ *ἐφοδία*, *ἐφοδιάζω*.

ἐπ-οδύρομαι, ἀποθ.· ὀδύρομαι (θρηνῶ) ἐπὶ τινί, ἢ θρηνολογῶ προσέτι.

ἐπ-οθέωμαι, θεωρούμενον ὡς ἰων. τύπος ἀντί τοῦ *ἐφ-οθέωμαι*, γ' ἐν. ὑπερσ. τοῦ *ἐφ-οθέω* = φέρω εἰς τὴν ὁδόν, θάλλω εἰς κίνησιν.

ἐπόθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ *πίνω*.

ἐπ-οικέω, μέλ. -ήσω· πηγαίνω νά κατοικήσω κάπου ὡς ἐπικός· ἔγκαθίσταμαι ἐν τινι τόπῳ, κατοικῶ ἐν αὐτῷ. — || καταλαμβάνω χώραν τινά μέ σκοπόν νά διεξαγάγω πολεμικάς ἐπιχειρήσεις ἐναντίον τινός.

ἐπ-οικο-δομέω, μέλ. -ήσω· οἰκοδομῶ ἐπί τινος, ἢ οἰκοδομῶ προσέτι. — || οἰκοδομῶ πάλιν, ἀνοικοδομῶ.

ἐπ-οικός, ον (*ἐπιοικός*)· ὁ ἐγκατασταθεὶς ἢ ὁ διατρίβων (παρεπιδημῶν) μεταξύ ξένων. — || ὡς οὐσιαστ. ὁ *ἐπιοικός* = ὁ παρεπιδημῶν, ὁ ξένος. 2) ἀπικός, μετανάστης. 3) γείτων, γειτονικός.

ἐπ-οικτεῖρω· αἰδοῦμαι οἶκτον (συμπάθειαν, ἔλεος) ἐπί τινι.

ἐπ-οικτιζῶ, μέλ. -σω = *ἐπιοικτεῖρω*. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἐπ-οικτιστός**, ον (*ἐπιοικτιζῶ*)· ἀξίος οἴκτου, οἰκτρός, ἔλεεινός, ἐξιοδρήνητος.

ἐπ-οικτός, ον (*ἐπι+οικτός*)· ἀξιολύπητος.

ἐπ-οιμῶζω, μέλ. -οιμῶξομαι· οἰμῶζω (θρηνῶ) ἐπί τινι.

ἐπ-οίσω, μέλ. τοῦ *ἐπιφέρω*.

ἐπ-οιχένω, μέλ. -ήσω = *ἐπιοίχομαι*.

ἐπ-οίχομαι, μέλ. -οιχίσσομαι, ἀποθ.· *οἴχομαι ἐπί τε(να)* = πορεύομαι πρὸς τι(να), πλησιάζω. 2) πορεύομαι ἐναντίον τινός, ἐπέρχομαι, ἐπιτίθεμαι, κατὰ τινος. — || περιέρχομαι, κάμνω τὸν γύρον τινός, ἐπισκέπτομαι κατὰ σειραν (διαδοχικῶς) || ἐπιθεωρῶ || κυρ. ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ἐπισκέπτομαι φέρων τὸν θάνατον. 2) καταγίνομαι εἰς τὸ ἔργον μου, ἀκυνηγῶ τῆ δουλιᾷ μου· || ἀρχίζω, καταπιάνομαι μέ τι· *ἰσθὸν ἐπιοίχομαι* = ἰστυργῶ καὶ ὑφαίνω, καταγίνομαι στὸν ἀργαλειό (λατ. *percurrere telam*). 3) διατρέχω, διαπορεύομαι, περνῶ εἰς τὸ ἄλλο μέρος.

ἐπ-οκέλλω· ρίπτω τὸ πλοῖον ἔξω εἰς τὴν ξηράν. — ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἐξοκέλλω, ἔπιτω εἰς τὴν ξηράν (ἐπέφτω ἔξω), προσαράσσω, συντριβόμαι.

ἐπ-οκρίεις, -εσσα, -εν· μὴ ὀμαλός, τραχύς, ἀνώμαλος, ἔχων προεξοχάς.

ἐπ-ολισθάνω, μέλ. -ολισθήσω· ὀλισθαίνω (γλιστρῶ) ἐπί τινος.

ἐπ-ολολύζω, μέλ. -ζω· ἐκβάλλω ἀλαγαμοῦς χαρᾶς ἐπί τινι.

ἐπομαί ἀκολουθῶ, ἀποθ. τοῦ *ἔπω* (δ ἑλ.) [δι' ἐτυμολ. βλ. *ἔπω*].

ἐπ-ομβρέω, μέλ. -ήσω (*ἐπομβρος*)· ἐπιβρέχω, βρέχω ἐπί τινος.

ἐπ-ομβρία, ἢ ἀφρονία βροχῆς ἢ ὑγρασία || ὑγρὸς καιρός, βροχερός καιρός, ἀντίθ. τῆ *αὐχμός*. Ἐκ τοῦ

ἐπ-ομβρός, ον (*ἐπι+ομβρός*)· βροχερός ὁ ὑγρὸς.

ἐπ-ομνῦμι καὶ -ύω μέλ. -ομοῦμαι· ἀόρ. α' -*ὠμοσα*· ὀμνῦω (ὀρκίζομαι) εἰς τι(να): *ἐπομνυμι τοὺς θεοὺς* = ὀρκίζομαι εἰς τοὺς θεοὺς || μετ' αἰτ. πράγμ. ὀρκίζομαι εἰς τι—μτχ. ἀόρ. α' μετ' ἄλλου ρήμ. *ἐπομόσας εἶπε* = εἶπε μετ' ὄρκου, ἐνόρκως.

ἐπ-ομόσαι, ἀπφρ. ἀόρ. α' τοῦ *ἐπόμενυμι*.

ἐπ-ομφάλιος, α, ον (*ἐπι+ομφάλος*)· συν. ὁ ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ (ἢ τοῦ κεντρικοῦ σημείου) τῆς ἀσπίδος ὢν || ὁ ἐν τῷ μέσῳ. 2) τὸ *ἐπομφάλιον* = ὁ ὑπὲρ τὸν ὀμφαλὸν τόπος, ἢ γαστήρ.

ἐπόνῃσα, ἔπφρ. ἀόρ. α' τοῦ *πονάω*.

ἐπ-ονειδίζω· ρίπτω ὄνειδισμούς (ὄβρεις) κατὰ τινος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐπ-ονειδιστός, ον (*ἐπονειδίζω*)· ἀξίος ὄνειδισμῶν, ἐπονειδιστός, ἀξιοκατάκριτος, ὁ καταφρονοῦμενος. — || ἔνεργ. ὁ ρέπων εἰς τὸ νά ὄνειδίζῃ, φιλόσοφος, ἐπιπληκτικός, μεμπτικός. — ἐπίρ. -*τως* = αἰσχρός.

ἐπ-ονομάζω, μέλ. -σω· δίδω εἰς τινα ἄλλο ὄνομα («παρτσούκλι») || γενικῶς, καλῶ τινα μέ τὸ ὄνομά του (ὄνομαστικῶς), ὀνομάζω τινά: *ἐπνομαζῶ ὄνομά τινος* = καλῶ τινα ὀνομαστικῶς. — Παθητ., ὀνομαζομαι, καλοῦμαι, ἐπιτα ἀπό τινά.

ἐποπας, αἰτ. πληθ. τοῦ *ἔπω*.

ἐπ-οπίζομαι, ἐπ. Προστ. -*οπίζω*, ἀποθ., ἐν χρῆσει κατ' ἐνεστ. καὶ πρτ. μόνον, προσθλέπω μετὰ φόβου καὶ σεβασμοῦ, αἰδοῦμαι, σέβομαι, εὐλαβοῦμαι.

ἐποποί (*ἔπω*)· κραυγῆ κατ' ἀπομίμησιν τοῦ κρωγμοῦ τοῦ *ἐποπας*.

ἐπο-ποιᾶ, ἢ ἡ ἐπική ποιήσις, ἐπικὸν ποίημα. Ἐκ τοῦ

ἐπο-ποιός, ὄν (*ἐπος+ποιέω*)· ὁ ἐπικός ποιητής, ὁ γράφων ἐπικὸν ποίημα. — ὡς οὖν. ὁ *ἐποποιός* = ὁ ἐπικός ποιητής.

ἐπ-οπητάω, μέλ. -ήσω· ὀπητῶ («ψήνω») προσέτι ἢ μετὰ ταῦτα.

ἐπ-οπητεύω, μέλ. -σω (*ἐπόπητης*)· ἰων. πρτ. *ἐποπεύσομαι*· ἐπιθλέπω, ἐπιτηρῶ, λαμβάνω μερίμναν, ἐπαγρυπνῶ || ἐπισκέπτομαι, τιμωρῶ. — || γίνομαι *ἐπόπητης* (τ. ἔ. καταλαμβάνω τὸν τρίτον καὶ ἀνώτατον βαθμὸν τῆς ἱεραρχίας ἐν τοῖς μυστηρίοις· συνήθως παροίμ. ἐπὶ τῆς κατακτῆσεως τῆς μεγίστης ἀγκομαίου εὐτυχίας).

ἐπ-οπητήρ, -ήρος, ὁ = *ἐπόπητης* (ἐπὶ πολιοῦχων, προστατῶν, θεῶν).

ἐπ-όπητης, -ον, ὁ (*ἐπὶ+ὄψομαι, ἐπόψομαι*, τοῦ *ἐφοράω*)· ὁ ἐπιθλέπων, φύλος, φρουρός. — || ὁ μεμνημένος εἰς τὰ μέγιστα μυστήρια, ὁ κατέχων τὸν τρίτον καὶ ἀνώτατον βαθμὸν ἐν τῇ ἱεραρχίᾳ τῶν μυστηρίων.

ἐπ-οράω, ἰων. ἀντί *ἐφοράω*.

ἐπ-ορέγω, μέλ. -ξω· προσφέρω εἰς τινα ἐπιπροσδέτως, δίδω προσέτι (ἐτι περισσώτερα). — || μέσ. μέλ. *ἐπορέξομαι*· ἐκτείνω ἑμαυτὸν (ἐκτείνω, ὀπλῶνω, τὴν χεῖρά μου) πρὸς τὴν πράγμα, φθάνω τι||μτχ. ἀόρ. α' *ἐπορεξάμενος* = προτείνω (προβαλὼν) τὸ δόρυ διὰ νά κτυπήσῃ. 2) μτφρ. ἐπιθυμῶ ἐτι μάλλον, ἐπιτείνω τὰς ἀπαιτήσεις μου.

ἐπ-ορέω, ἰων. ἀντί *ἐφοράω*.

ἐπ-ορδιάζω, μέλ. -σω (*ἐπὶ+ὄρθιος*)· κάμνω τι νά σταθῇ ὄρθιον, στήνω ὄρθιον, τὸ ὄρθῶνω || ἀμτβ. (ἐνν. *φωνήν*, ὑψώνω τὴν φωνήν μου, ἀναθεῶ || ἀλλ' ὁμοῦς *ἐπορδιάζω γόοις* = ὑψῶ τὴν φωνήν μου ἐν θρήνοις).

ἐπ-ορδία-βοάω, μέλ. -βοήσομαι (*ἐπὶ+ὄρθοβοάω*)· ἐκφραζομαι μέ (ἐκπέμπω) δυνατὴν κραυγὴν, κραυγῶν μεγαλῶς.

ἐπ-ορκίζω, ἰων. ἀντί *ἐφορκίζω*· ἐξορκίζω.

ἐπ-ορμέω, ἰων. ἀντί *ἐφορμέω*.

ἐπ-ορνῦμι καὶ -ύω μέλ. *ἐπόρσω*· ἀόρ. α' *ἐπώρσα* (*ἐπὶ: ὄρνυμι*)· διεγείρω, ἐξεγείρω, ἐναντίον τινός || ἐξερεθίζω, παρορμῶ. — Παθητ. ἐγείρομαι ἐναντίον τινός, ἐπιτίθεμαι, προσβάλλω, ἐπιπίπτω, κατὰ τινος.

ἐπ-ορούω, μέλ. -σω· ὀρμῶ, ἐφορμῶ, κατὰ τινος || ἐπὶ ἕντι, ἐπέρχομαι αἰφνιδίως.

ἐπ-όρρειαν, γ' πληθ. Ἐθκτ. ἀόρ. α' τοῦ *ἐπόρρυνμι*.

ἐπ-ορσον, Πρστ. ἀόρ. α' τοῦ *ἐπόρρυνμι*.

ἐπ-ορχέομαι, ἀποθ.· ὀρχομαι προσέτι, ὀρχομαι συμφώνως πρὸς μέλος τι.

ἘΠΟΣ, -εος, τό· λέξις κατ' ἔπος = λέξις πρὸς λέξις, κατὰ λέξις, ἐπακρίβως. — || γενικῶς, πᾶν τὸ λεχθέν, τὸ ἐκφρασθὲν διὰ λόγων, λόγος, διήγησις || ὡς ὄσμα. — || σήμ. ὡς. 1) χορηγός, μαγετής, προφητεία || μτγν. ὡς. παροιμία, ἀπόφθεγμα, γνωμικόν, ρητόν. 2) τὸ νόημα, οὐσία, ἐνός λόγου. 3) *ἔπη* κατὰ ἔπη. = ἥρωικὸς στίχος (ποίημα εἰς ἥρωικὸς στίχους, ἐξαμέτρους), ἐπική ποιήσις || ἀντιθ. τῆ *μέλη* = λυρική ποιήσις, λυρικὸν ποίημα || ἀκολούθως *ἔπη ἐσήμανε* καὶ τὴν ἔλεγειακὴν ποιήσιν || γων., στίχος, ποιήσις; ποίημα. Ἐτυμ. ἰ *ἔπος*, ἥλ., Κυπρ. *ἔπος* = σαναοκρ. *vācah*

πρβλ. ἑλλ. αἰτ. *ὄσα* (ἐξ ὀνομ. **δψ*), θηλ. *ὄσα* (= φωνή), *ὄσασή, εἰσαεῖν* (βλ. λ. λ.), σαναοκρ. *vākti, vīvakti* μτχ. *uktaḥ, Zevd. va-* (λέγειν, ὀμιλεῖν), λατ. *voco, vox* γυν. *vocis*, (= σαναοκρ. *vāk, Zevd. vāxš*), Ὀμβρ. *subocau* (= *iuvo*), παλ-γερμ. *gi-wahannen* (μιμνήσκομαι) ἐν *παβι* τούτοις ὑπόκειται ἰαπ. β. *veqñ-* (ὀμιλεῖν).

ἐπόπια, ἀόρ. α' τοῦ *ποτίζω*.

ἐπ-οτοτύζω, μέλ. -οο· ἀναδοθῶ, θρηνῶ μεγαλοφώνως [βλ. ἔτυμολ. βλ. *δοτοτύζω*].

ἐπ-οτρύνω, μέλ. -θῶ· παροτρύνω, παρακινῶ, παρορμῶ || παρορμῶ τινα κατὰ τινος.— Παθητ. ἐξ-ωδοῦμαι πρὸς τι.

ἐπ-ουραῖος, α, ον (*ἐπι+οὔρα*)· ὁ ἐπὶ τῆς οὔρας ὢν.

ἐπ-ουράνιος, α, ον (*ἐπι+οὐρανός*)· ὁ ἐν οὐρανῷ ὢν, οὐράνιος, 2) ὡς οὐα. ἐν τῷ πληθ.—θεοί.

ἐπ-ουρίζω, μέλ. -ίω, -ίσω· ἀρ. α' -ούρισα· πνέω εὐνοϊκῶς ἐπὶ τινος, ὠδῶ πρὸς τὰ ἐμπρός ὡς οὐριος ἀνεμῶς || μτρφ. ὑποβοηθῶ, βοηθῶ πρὸς τὰ ἐμπρός, κατευθύνω πρὸς τι.— || ἀμτβ. πλέω ὠδοῦμενος ὑπὸ οὐρίου ἀνέμου. Ἐκ τοῦ

ἐπ-ουρος, ον (*ἐπι+οὔρος*)· ὁ πνέων εὐνοϊκῶς, οὐριος.
ἐπ-οφείλω· ὀφείλω προσέτι, ἢ παραμένω ὀφειλέτης, ἐξακολουθῶ νὰ ὀφείλω.

ἐπ-οχετεύω, μέλ. -οο· φέρω ὕδωρ (ἢ γεν. ὑγρόν τι) δι' ὄχτου εἰς τι μέρος, διοχετεύω, ἀποχετεύω (λατ. *derivare*).

ἐπ-οχέω, μέλ. -ήσω (*ἐποχος*)· φέρω πρὸς τι ἢ φέρω ἐπὶ τινος.— Παθητ. μετὰ μέσ. μέλλ. *ἐποχήσομαι*· φέρωμαι, μεταφέρωμαι, ἐπὶ τινος, «ἐποχοῦμαι», φέρομαι ἐφ' ἁμάξης.

ἐπ-οχίδιος, α, ον (*ἐπι+ὄχθη*)· ὁ ἐπὶ τῶν ὄχθων (τ. ἔ. τῶν λόφων, ὄρεων) τὰς διατριβάς ποιούμενος.

ἐπ-οχον, τό τὸ ἐφίππιον (σέλλα, σαμάρι) ἢ ἡ ζώνη (τὸ λωρίον) δι' οὗ τοῦτο προσδένεται στερεὰ ἐπὶ τῆς ράχews τοῦ ἵππου (κοιν. ἴγλα, γίγλα, του:κ. κολάνι). Ἐκ τοῦ

ἐπ-οχοῦ, ον (*ἐπέχω*)· ὁ ἐποχοῦμενος ἐπὶ τινος, φερόμενος (καθήμενος) ἐπὶ τινος (ἵππου, ἁμάξης κλπ.) || μτρφ. *λόγοι μανίας ἐποχοί*—λόγοι ὀχούμενοι ἐπὶ τῆς μανίας, τ. ἔ. μανιακοί, μανιώδεις. 2) ἀπολ., καλῶς καθήμενος, «καλοκαθισμένος», «στρογγυλοκαθισμένος», διατριπῶν σταθερὰς τὴν θέσιν του.

ἘΠΟΦ, -οπος, ὁ ὁ «ταλαπειτεινός», «ποῦπος», «πουπούτης», κληθεὶς οὕτω ἐκ τῆς φωνῆς του (λατ. *uppa*). [πρβλ. Ἡουχ. «*ἐπιποπος ὄρεων*», «*ἐπιποπα ἀλακτρούνα ἄγχιον*»· κατ' ὀνοματοποιίαν, τοῦ κρωγμοῦ τοῦ πτηνοῦ καλουμένου *ἐποποῖ*].

ἐπ-οψάομαι, ἀποθ. (*ἐπι+ὄψω*)· τρώγω τι ὡς ὄψων (ὄρτυμα, προσφάγι) μαζὶ μὲ τὸν ὄρτον μου.

ἐπ-οψίδιος, ον (*ἐπι+ὄψω*)· συνηθιζόμενος (κατάλληλος) νὰ τρώγεται μετὰ τοῦ ὄρτου.

ἐπ-ὄψιμος, ον (*ἐπόψομαι*)· ὄρατός, ὃν δύναται τις («βαστῆ ἢ καρδίᾳ του») νὰ ἀντικρούσῃ.

ἐπ-ὄψιος, ον καὶ -α, -ον (*ἐπι+ὄψις*)· ὄρατός, καταφανῆς μακρόθεν || περιόπιος, ἐπιφανῆς, ἐξοχος, ἐνδοξος.— || ἄνεργ. ὁ τὰ πάντα ἐπιβλέπων, ἐπόπιης.

ἐπ-ὄψις, -εως, ἡ (*ἐπι+ὄψις*)· ἡ θεὰ ἐκ τινος (ἢ ἐπὶ τινος) τόπου || *ἐποψις τοῦ ἱεροῦ*—ἡ θεὰ, ἡ παρεχομένη ἐκ τοῦ ναοῦ, τ. ἔ. ὃσον ἠδύνατό τις νὰ τῷ ἐκεῖθεν, ὁ ὀρίζων τῆς ἐκ τοῦ ναοῦ ἀπλουμένης θεάς || Γεν., ἡ ὄψις, ἡ θεὰ, ἐνός πράγματος.

ἐπ-ὄψομαι, μέλ. τοῦ *ἐφοράω*, ἐσχηματισμένος ὡσεὶ ἐξ ἄνεστ. **ἐπόπτομαι*.

ἐπρᾶθην, παθ. ἀρ. α' τοῦ *πιπεράσκω*.

ἐπρᾶθον, ἀρ. β' τοῦ *πέρθω*.

ἐπρῆσα, ἐπικ. ἀντὶ *ἐπρησα*, ἀρ. α' τοῦ *πρήθω*.

ἐπρήθην, ἰων. παθ. ἀρ. α' τοῦ *πιπεράσκω*.

ἐπρηξα, ἰων. ἀντὶ *ἐπραξα*, ἀρ. α' τοῦ *πράσσω*.

ἐπρησα, ἀρ. α' τοῦ *πρήθω*.

ἐπριάμην, -ίω, -ίξω, ἀρ. β' τοῦ *ἀνέμομαι*.

ἘΠΤΑ, οί, αὶ τὰ, ἀκλ.· ὅτι καὶ νῦν· πρβλ. λατ. SEPTEM, Ἄγγλ. SEVEN, Γερμ. SIEBEN.— [πρβλ. σανσκρ. sapṭa, Ζενθ. hapṭa, Ἄρμ. ewihh, λατ. septem, Ἰβρ. sechṭ-n' ἱαπ. *sepiṭi· Γοθθ. sibun, καλ.-γερμ. sibun. Βλ. *Ἰβδομος*].

ἐπτα-θόειος, ον (*ἐπτά+θοῦς*)· ὁ συνιστάμενος ἐξ ἐπτά θοείων δερμάτων.

ἐπτά-θόιος, ον (*ἐπτά+θοῦς*)—*ἑπταθόειος* (δ βλ.).

ἐπτά-γλώσσος, ον (*ἐπτά+γλώσσα*)· ὁ ἐπτά γλώσσας ἔχων, ἐπτάφωνος, ἐπτάχορδος.

ἐπτά-δραχμος, ον (*ἐπτά+δραχμή*)· ὁ ἔχων ἀξίαν ἐπτά δραχμῶν.

ἐπτα-ετής, ἐς (*ἐπτά+ἔτος*)· ὁ ἡλικίας ἐπτά ἐτών.— || ὁ ἐξ ἐπτά ἐτών || οὐδ. *ἑπταετες* ὡς ἐπῆρ.— δι' ἐπ-ὰ (ἐπὶ ἐπτά) ἘΠη.

ἐπτά-ζωνος, ον (*ἐπτά+ζώνη*)· ὁ ἔχων ἐπτά ζῶνας, περὶ τοῦ πλανητικοῦ συστήματος.

ἐπταισμαι, παθ. πρκ. τοῦ *πταίω*.

ἐπτά-καίσεκα, οί, αὶ, τὰ, ἀκλ.· δεκαεπτά.

ἐπτάκις, ὡς. **ἐπτάκι** (*ἐπτά*)· ἐπτά φορές.

ἐπτακιο-μῦριοι, αἰ, α'· ἑβδομηκοντα χιλιάδες.

ἐπτακιο-χίλιοι, αἰ, α'· ἐπτά χιλιάδες.

ἐπτά-κλίνας, ον (*ἐπτά+κλίνη*)· ὁ ἔχων ἐπτά κλίνας (ἀνάκλιντρα).

ἐπτακόσιοι, αἰ, α (*ἐπτά*)· ὅτι καὶ νῦν.

ἐπτα-κότυλος, ον (*ἐπτά+κοτύλη*)· ὁ χωρὼν (περιλαμβάνων, περιέχων) ἐπτά κοτύλας (βλ. *κοτύλη*).

ἐπτά-κτύπος, ον· ἐπτάτονος, ἐπτάχορδος.

ἐπτά-λόγχος, ον (*ἐπτά+λόγχη*)· ὁ ἔχων ἐπτά λόγχας, ἐπτά τάγματα λογχοφόρων.

ἐπτά-λοφος, ον (*ἐπτά+λόφος*)· ὁ ἔχων ἐπτά λόφους.

ἐπτάμην, ἀρ. β' τοῦ *πέτομαι*.

ἐπτά-μηνος, ον (*ἐπτά+μήνη*)· ὁ γεννηθεὶς κατὰ τὸν ἑβδομῶνον μῆνα τῆς κυήσεως, «ἐφταμηνίτης».

ἐπτά-μίτος, ον (*ἐπτά+μίτος*)· ἐπτάχορδος.

ἐπτά-μυχός, ον (*ἐπτά+μυχός*)· ὁ ἔχων ἐπτά (τ. ἔ. πολλούς) μυχοὺς («κρυψῶνας»).

ἐπταξα, ὄμρ. ἀρ. α' τοῦ *πηήσω*.

ἐπτά-πηχυς, υ, γεν. -εος· ὁ ἔχων μῆκος ἐπτά πήχων.

ἐπτα-πόδης, -ου, ὁ (*ἐπτά+πούς*)· ὁ ἔχων μῆκος ἐπτά ποδῶν.

ἐπτά-πορος, ον· ὁ ἔχων ἐπτά πορείας, ἐπὶ τῶν πλανητῶν.

ἐπτά-πους, ὁ, ἡ, οὐδ. -πουν, τό, γεν. -ποδος· ὁ ἔχων μῆκος ἐπτά ποδῶν.

ἐπτά-πύλος, ον (*ἐπτά+πύλη*)· ὁ ἔχων ἐπτά πύλας, ἐπιθ. τῶν Βοιωτικῶν θηβῶν, ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὰς ἐν Αἰγύπτῳ θηβῶν, αἵτινες ἦσαν *ἐκατόμυλοι*.

ἐπτά-πύργος, ον· ὁ ἔχων ἐπτά πύργους, ἐπιθ. τῶν ἐν Βοιωτίᾳ θηβῶν.

ἐπτάρον, ἀρ. β' τοῦ *πταίρω*.

ἐπτά-ρροος, ον καὶ κατὰ συναίρ. -ροος, -ρον (*ἐπτά+ρόος*)· ὁ ἔχων ἐπτά ρεῖθρα ἢ κοίτας, περὶ τοῦ Νεῖλου.

ἐπτά-στολος, ον (*ἐπτά+στολή, στόλος*)· ὁ ἔχων ἐπτά στολάς || ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ἐπτά τμημάτων στρατοῦ || ὁ ἐκτελέσας ἐπτά ἐκστρατείας.

ἐπτά-στόμος, ον (*ἐπτά+στόμα*)· ὁ ἔχων ἐπτά στόματα (πύλας, ἐξόδους).

ἐπτα-τειχῆς, ἐς (*ἐπτά+τειχες*)· ὁ ἔχων ἐπτά τείχη (φορούρια).

ἐπτάτο, γ' ἐν. ἀρ. β' τοῦ *πέτομαι*.

ἐπτά-τόνος, ον· ὁ ἔχων ἐπτά τόνους, ἐπτάφωνος.

ἐπτά-φθογγος, ον (*ἐπτά+φθογγή*)· ἐπτάτονος, ἐπτάφωνος.

ἐπτά-φώνος, ον (*ἐπτά+φωνή*)· ὁ ἔχων ἐπτά φωνάς.

ἐπτάχα (*ἐπτά*), ἐπῆρ.· εἰς ἐπτά μέρη, ἐπταπλασίως.

ἐπτι-ετής, ἐς, θηλ. *ἐπτίεις, -ιδος* (*ἐπτά+ἔτος*)· ὁ ἡλικίας ἐπτά ἐτών.

ἐπτην, ἄνεργ. ἀρ. β' τοῦ *πέτομαι* (ὡσεὶ ἐξ ἄνεστ. **πητήμι*).

ἐπτηξα, ἀρ. α' τοῦ *πηήσω*.

ἐπτικός, ἄνεργ. πρκ., **ἐπτισμαι**, παθ. πρκ. τοῦ *πταίω*.

ἐπτοίηθεν, ποιητ. γ' πληθ. παθ. ἀρ. α' τοῦ *πτοέω*.

ἐπτοίημαι, ποιητ. παθ. πρκ. τοῦ *πτοέω*.

ἐπτοίησα, ποιητ. ἀρ. α' τοῦ *πτοέω*.

ἐπτόμην, ἀρ. β' τοῦ *πέτομαι*.

ἐπ-υδρος, ον, ἰων. ἀντὶ *ἐρυδρος*.

ἐπυδόμην, ἀρ. β' τοῦ *πυνθάνομαι*.

ἐπύλλιον, τό, ἑποκορ. τοῦ *ἔπος*· μικρὸν ἔπος, ποιημάτων.

ἘΠΩ ποιητ. πρκ. *ἔπον*· μέλ. *ἔπω*· ἀρ. β' *ἔσπον*, ἀπρφ. *σπεῖν*, μχθ. *σπών*.— Μίσον, *ἔπομαι*· πρκ. *εἰ-*

πέμνην, ἐπ. ἐπόμνη· μέλ. ἔφομαι, ἀόρ. β' ἐσομένην, προστ. σποῦθ, ἰων. σπέο, ἐπ. σπέτο, ἀπρφ. σπέσθαι.— I ἰναργ. καταγίνομαι εἰς τι, ἀσχολοῦμαι περί τι, ἔχω καταπισσθῆ με τι.— II ἀκολουθῶ, ἐρχομαι κατόπιν, λατ. sequor || παρακολουθῶ, ὑπακούω. 2) ἐν ἐχθρική ἔνν. καταδιώκω, παρακολουθῶν διώκω. 3) ἀκολουθῶ, παροκολουθῶ νεορώς, κατανοῶ (λατ. mente assequi).

*Ετυμ.: ἔπω (ἀμφι-, δι-, ἐφ-, μεθ-, περι-), πρτ. -εἶπον, ἀόρ. ἐπ-έσπον, ἀπρφ. -σπεῖν = σανσρκ. sá-paṭi (φροντίζω), Zenb. hap- (κρατῶ), & δημοσ. κατ' ἀλλοιους συναπτέα τῶ ἀπτω. Ἐκ τῆς αὐτῆς β. τὸ δπλον. *Επομαι, πρτ. εἰπόμνη, ἀόρ. ἐσομένην (πρβλ. δημηρ. κλπ. ἔσπε-το, ἔσοπιτο, ἐσπέσθαι, & ἀνάγονται εἰς τὸ σανσρκ. sá-scaṭi (λατ. *se-sqve-, καὶ εἶναι τοῦ τύπου ἔπε-φρα-ν) πρβλ. σανσρκ. sácaṭi (ἀκολουθῶ), λατιν. sequor, ἱρλ. -secheṭar, sechen, Διθ. sekú, sékú (ἀκολουθῶ), εἰτα λατ. socius (<*soqniós λατ. β. seqn-).

ἐπιφάξω (ἐπι+φάξω)· ὁ τι καὶ ὄν, κλωσῶ (κυρ. κάθημαι ἐπὶ τῶν φῶν) || κλώω, κακκαρίζω.

ἐπιφθελία, ἡ (ἐπι+φθελίω)· ὁ καθ' ἑκάστην δραχμὴν ὀβολός, ἡτοι τὸ ἐν ἔκτον τῆς δραχμῆς (διδόμενον εἴτε ὡς πρόστιμον εἴτε ὡς τόκος).

ἐπιφθῆ, ἡ, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ἐπ-αοιδῆ (ἐπιφθῶ)· μαγικὸν ἄσμα ἀδόμενον ἐπὶ τινος, μαγγανεία, μαγεία, ἐξόρκισ.

ἐπιφθῆ, τὸ ὄπκορο, τοῦ ἐπαφθῆ (β βλ.).

ἐπιφθός, ὄν, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ἐπ-αοιδός (ἐπιφθῶ)· ὁ ὄδων πρὸς τίνα) ἢ ἐπὶ τινος || ὁ μεταχειριζόμενος μάγια (ἐξόρκισμα, μαγικά ἐξέσεις) πρὸς θεοπελαίαν || μετὰ γεν., ὁ μάγος, γόης (ὁ ἐνεργῶν ὡς μάγος ὑπὲρ τινος ἢ κατὰ τινος). 2) ὁ ἀδόμενος τῆς λεγόμενος κατόπιν.— III ὡς οἰσαστ. ὁ ἐπιφθός, ἡ ἐπαφθός· γόης, μάγος, ἡ γόησσα, μάγισσα (φαρμακεύτρια).— III ἡ ἐπιφθός, λυρικὸν ποίημα εἰς διατιχα (ὁ πρῶτος στίχος λαμβ. τρίμ. καὶ ὁ δευτερός διμετρον) ἐν χρῆσει παρ' Ὀρατίω.

ἐπιφθύνος, ὄν (ἐπι+φθύνω)· πλήρης ὀδύνης, ὀδυνηρός.

ἐπιφῶξ (ἐπι+φῶξ)· θρηγῶ ἐπὶ τινος (ἀναφωνῶν ὦ μοι, ὦ, ὦ...).

ἐπιφῶξω = ἐπαφῶξω (βλ. λ.).

ἐπιφθέω, μέλ. -ώσω καὶ -ωθήσω· ὠθῶ πρὸς τι, ὠθῶ προσέτι.

ἐπιφθειλα, ἀόρ. α' τοῦ ἐποκέλλω.

ἐπιφλένιος, ὄν (ἐπι+φλένω)· ὁ ἐπὶ τῆς φλένης, ἐπὶ τοῦ θραχίονος, ὦν.

ἐπιφμάθιος, ὄν (ἐπι+φμάθω)· ὁ ἐπὶ τῶν φῶν.

ἐπιφμῆς, -ίδος, ἡ (ἐπι+φμῆς)· τὸ ἄνω μέρος τοῦ ὤμου || ὁ τραχῆλος μετὰ τοῦ ὤμου. 2) τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ πλοίου.

ἐπιφμῶσα, ἀόρ. α' τοῦ ἐπόμνημι.

ἐπιφμῶτος, ὄν (ἐπιφμῶμι)· ὁ ὄρκισμένος, ὁ μετ' ὄρκου (βεβαίων τι).— III παθητ. μάρτυς τῶν ὄρκων, ὃν ἐπικαλεῖται τις ὄρκιζόμενος, ἐπὶ θεῶν.

ἐπιφνύμα, ἡ (ἐπιφνύμι)· ὄνομα διδόμενον (εἰς τι πρόσωπον ἢ πράγμα) μεταγενεστέρως (επαρνοῦμι, παραρτοῦκλι), λατιν. cognomen || ἐπιφνύμιαν ἔχω ἐπὶ τινος = ἔχω ἐπώνυμον (ὄνομα) κατὰ τὸ ὄνομα ἄλλου τινός.— ἀλλ' ἡ ἐπιφνύμιαν ἔσχε χάραξ=ἔδωκε τὸ ὄνομα τοῦ εἰς τὴν χώραν, ὠνόμασε τὴν χώραν ἀπὸ τοῦ ἰδικόν του ὄνομα. 2) ὄνομα δηλωτικὸν τῆς μοίρας.— III γενικῶς, ὄνομα.

ἐπιφνύμιος, α, ὄν, ποιητ. ἀντὶ ἐπώνυμος.

ἐπιφνύμιος, ὄν (ἐπι+φνύμι, αἰολ. ἀντὶ ὄνομα)· ὁ ὠνομασμένος ἐκ τινος προσ. ἢ πράγμ., φερώνυμος (ὁ φέρων τὸ ὄνομα τινός) || ὄνομα ἐπώνυμος=ὄνομα δοθέν πρὸς ἀνάμνησιν (εἰς μνήμην) τινός, ὡς ἐνθύμιον τινός || Ἀλικυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον=Ἄλκ. ὠνόμασαν αὐτὴν (τὴν ὠνόμασαν φερώνυμος) || γεν., ὁ καλοῦστος, ἐπονομαζόμενος.— II ἐνεργ. ὁ δίδων τὸ ὄνομα τοῦ εἰς πρόσωπόν τι ἢ πράγμα || ἐν Ἀθήναις ὁ πρῶτος ἄρχων (ἐκ τῶν ἐνέα) ἐκαλεῖτο ἄρχων ἐπώνυμος, ὡς δίδων τὸ ὄνομα τοῦ εἰς τὸ ἔτος καθ' ὃ ἤρξεν.

ἐπιφωπῶ· ἐφόρῶ, ἐπιθλέπω, παρατηρῶ. Ἐκ τοῦ

ἐπι-ωπή, ἡ (ἐπι+ὠψ)· τόπος (σκοπία) παρέχων εὐρείαν θέαν, θέαις περιόπτος.

ἐπι-ώπτων, πρτ. τοῦ ἐπ-οπτῶ.

ἐπι-ώρα, ἰων. ἀντὶ ἐρεώρα, γ' ἐν. πρτ. τοῦ ἐφορῶ.

ἐπι-ώρα, ἀόρ. α' τοῦ ἐπ ὄρνημι.

ἐπι-ῶρτο, γ' ἐνικ. ἐπ. πῶ ὄρ. β' τοῦ ἐπόρνημι.

ἐπι-ωτίδες, -ίδων, αἱ (ἐπι+ωτίς)· ὄκοι (ἐξέχουσαι ὡς ὠτα) ἐκατέρωθεν τοῦ προσθίου μέρους τοῦ πλοίου, ὁπόθεν ἐρρίπτοντο αἱ ὄγκυραι.

ἐπι-ωφελῶ, μέλ. -ήσω· βοηθῶ τίνα εἰς τι, ὠφελῶ. εἶμαι ὠφέλιμος, ἐξυηρητικός, εἰς τι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ ἐπι-ωφέλημα, -ατος, τὸ (ἐπιωφελῶ)· βοήθημα, συνδρομῆ || ταμίευμα.

ἐπι-ωφελία, ἡ (ἐπιωφελῶ)· βοήθεια, ὄφελος, κέρδος, πλεονέκτημα.

ἐπι-ώχῆτο, γ' πληθ. αἰολ. καὶ ἰων. παθ. ὄπερ. τοῦ ἐπέχω· πάσαι γὰρ πύλαι ἐπόχῆτο = ὄλαι αἱ πύλαι ἦσαν κεκλεισμένα.

*Ετυμ.: -ὠχ- (<β. segh (βλ. ἔχω, πρβλ. συν-ωχᾶδον (Ἡσ.), ὄκωχῆ (ἀν-δι-συν-κατ-), δημηρ. συν-οκωχότε).

ἐπι-ωχόμνη, μέσ. πρτ. τοῦ ἐποίχομαι.

*ΕΡΑ, ἡ' = λατ. terra· γῆ· μόνον ἐν τῷ ἑπιερ. ἐραζε=κατὰ γῆς, εἰς τὴν γῆν, ἐπὶ τῆς γῆς.

*Ετυμ.: πρβλ. Ἡσυχ. «ερας· γῆς», ἐραζε (χαμαί), πρβλ. «πολύ-ηρος· πολυάροστος, πλούσιος» (Ἡσυχ.), παλ-γερμ. ero, erda (γῆ), παλ-ιρλ. eri (γῆ), Ἄρμ. erkir (γῆ).

*ΕΡΑΜΑΙ, ἐπ. β' πληθ. ἐράασθε· πρτ. ἡράμνη.— Παθ. μέλ. ἐρασθήσομαι· ἀόρ. α' ἡράσθη· μέσ. ἀόρ. α' ἡράσση· ἐρῶ, ἀγαπῶ ἐμμανός, ποδῶ.

*Ετυμ.: ἐρα-μαι καὶ (θεματικόν) ἐράομαι, ἀττ. ἐ-ράω· ποιητ. ἐρατός· δημηρ. ἐρατίζω· δημηρ. κ. λ. ἐρατεινός, ἐραννός (<*ερασ- (ἐραως) + πρόσφ. νο-ς· ἀττ. ἐραστός· ἐραως, -ωτος, (κλίνεται κατὰ τὰ λήγοντα εἰς χαρακτ. -τ-· γέλως, -ωτος, ἰδρώς, -ώτος)· δημηρ. ἐ-ρος, δοτ. ἐρφ, ἀττ. ἐρον (πρβλ. δημηρ. γέλως)· ἀεθ. ἐτυμολ.

ἐράνιζω, μέλ. -σω (ἐρανος)· ζητῶ συνεισφοράς, ζητῶ συνδρομάς, ἐνεργῶ ἐρανον, «συνάζω».— II δίδω ἐρανον (συνεισφοράν), βοηθῶ διὰ συνεισφορᾶς.— III συνενώνω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐράνιστής, -οῦ, ὁ (ἐράνιζω)· ὁ συνεισφέρων εἰς ἐρανον ἢ εἰς σύλλογον (λέσχην), ὁ μετέχων εἰς ἐρανον.

ἐραννός, ἡ, ὄν (ἐράω)· ἐρατεινός, ἐπέρατος. τερπνός.

ἐράνος, ὁ· τὸ διὰ τῆς συνεισφορᾶς συναποτελούμενον δεῖπνον, ὄπερ ἐκαλεῖτο καὶ συμβολή, λατ. symbolum || γεν., συμπόσιον, ἐορτή, πανηγυρίς. 2) πᾶσα συνεισφορά || γεν., φιλοφροσύνη, ἐξυηρητήσις. 3) ἐταιρεία ἀνθρώπων, σωματεῖον, λέσχη. [βλ. καὶ ἐορτή].

ἐρασδε, ἔαρ. ἀντὶ ἐραζε.

ἐράσι-μολπος, ὄν (ἐράω+μολπή)· ὁ ἀγαπῶν (ἐρώμενος) τὰς μολπὰς (τὰ ἄσματα).

ἐράσι-χρήματος, ὄν (ἐράω+χρήματα)· ὁ ἀγαπῶν τὸ χρήμα, φιλόδηγρος, ἀπληροτος.

ἐράσιμιος, α, ὄν καὶ -ος, -ον (ἐράω)· ἀξίεραστος, εὐχάριστος.

ἐρασσαί, ἐπ. ἀντὶ ἐρασαι, γ' ἐν. τοῦ ἐραμαι.

ἐράσσατο, ἐπ. ἀντὶ ἡράσατο, γ' ἐν. ἀόρ. α' τοῦ ἐραμαι.

ἐραστεύω, μέλ. -σω=ἐράω· ἀγαπῶ, ποδῶ.

ἐραστής, -οῦ, ὁ (ἐραμαι)· ὁ ἀγαπῶν, «ἀγαπητικός» || μετρ. ὄπαδός, διασώτης.

ἐραστός, ἡ, ὄν (ἐράω)· ἐράσιμιος, ἀγαπητός, ποδηγός, ἀξιαγάπητος.

ἐράτεινός, ἡ, ὄν (ἐρατός, ἐράω)· ἐράσιμιος || ἀρεστός, εὐπρόσδεκτος.

ἐράτιζω = ἐράω· ἐπιθυμῶ ὑπερβολικῶς (σφοδρῶ), εἶμαι ἀπληροτος διὰ τι.

ἐράτός, ἡ, ὄν, ποιητ. ἀντὶ ἐραστός· προσφιλέης || ἀξίεραστος, ἀγαπητός.

ἐράτό-χρους, ὄν καὶ κατὰ συναίρ. -χρους, -ου (ἐρατός + χροά)· ἔχω ἐράσιμον τὸ πρόσωπον (ἢ τὸ δῆμα).

ἐρατύω, θωρ. ἀντί *ἐρητύω* (βλ. λ.).
Ἐρατώ, -οῦς, ἢ (*ἐρατός*)· μία ἐκ τῶν ἐννέα Μουσῶν, ἡ ἔρασμα, ἡ ἀξίερατος. 2) μία τῶν Ὀκεανίδων.
ἐρατῶνυμος, ον (*ἐρατός+δυνμα*)· ἡ ἔχουσα ἐρατὸν ὄνομα.

ἘΡΑΨ, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ πρτ. μετὰ παθ. ἀορ. α' *ἤρασθη* ἐν ἐνεργ. σήμ. βλ. καὶ *ἐραμαι*· ἀγοπῶ || ἐπιπραγμ. ἐπιθυμῶ, ποδῶ, τὶ ἐβμανῶς || ἀπολ. *ἐρών* = ἐραστής, «ἀγαπητικός» || ἢ *ἐρωμένη* = «ἀγαπητικιά». — *Αποθ. *ἐράσμαι* ἐν τῇ αὐτῇ ἐνν. εἶναι σπάνιον.

***Ἔτυμ.**: *ἐράω* (**ερα(σ)ω*), σαοκρ. *rásah* (χυμός), *rasá* (πύργος)· ἐξ ἰαπ. *básawes eres* (τρέχειν, ρεῖν), πρβλ. *áporros*, *árossh*· **ἐράω* (**eres*- πρβλ. *ερωή*, *ερωέω*· λτ. ΡΩΣ.

ἐργάζομαι, μέλ. *ἐργάσσομαι*, θωρ. *ἐργαζοῦμαι*· ἀορ. α' *εἰργασάμην*· πρκ *εἰργασμαι*, ἰων. *ἐργασμαι*· πάντες οἱ ἀνωτέρω τύποι ἀπαντῶσι μετ' ἀμφοτέρων τῶν ἐνοιῶν, ἐνεργ. δηλ. καὶ παθητ.· ἀλλ' ὁμως οἱ παθητ. μέλλ. α' *ἐργασθήσομαι* καὶ ἀορ. α' *εἰργασθήην* ἀεῖποτε ἐν παθ. ἐνν.· ἀποθ. (*ἔργον*)· ἐργάζομαι. εἶμαι ἀπησχολημένος, ἀρχίζω ἐργασίαν || κυρ. ἐπιγεωργῶν· τὸ *χρῆμ' ἐργάζεαι* = τὸ πρῶμα ἐργάζεται (τ. ἔ. «ἡ δουλία προχωρεῖ»). — || μετ. ἀπεργάζομαι, κἀμνω, ἐκτελῶ, ἐπιτελῶ, ἐπεξεργάζομαι, φέρω εἰς πέρας, συμπληρῶ. 2) κατεργάζομαι τὶ: *ἐργάζομαι χρυσόν* = κατεργάζομαι χρυσόν, κατασκευάζω τὶ ἐκ χρυσοῦ. 3) κερδίζω ἐργαζόμενος. 4) κἀμνω, οἰκοδομῶ, κατασκευάζω || ὡς. παράγω, γεννῶ, προξενῶ. — ||| ἐργάζομαι τέχνην, ἀκόμ. ἐπάγγελμα. [δὲ· ἔτυμ. βλ. *ερα*·ον].

ἐργάθον, ἐπ. ἀντί *εἰργαθον*, ποιητ. ἀορ. β' τοῦ *εἶργω*· ἀπρ. *ἐργάθειν*.

ἐργάλειον, ἰων. *εργαλήιον*, τὸ (*ἔργον*)· ἐργαλεῖον, ὄργανον.

ἐργαζῆ, θωρ. ἀντί *εργάσει*, β' ἐν. μέλλ. τοῦ *ἐργάζομαι*.

ἐργασίω, ἐφετικόν τοῦ *ἐργάζομαι*· ἐπιθυμῶ νὰ ἐργασθῶ, μελετῶ νὰ κόμω τι, σκοπεύω νά...

ἐργασία, ἢ (*ἐργάσιος*)· ἐργασία, «δουλιὰ», κόπος, μόχθος, λατ. *labor* || ὁ μόχθος τῆς ἡμέρας, καθημερινὴ ἀσχολία, ἐνασχόλησις || *εργασίαν δός*+ἀπρφ. = λάβε τὸν κόπον νὰ κἀμῃς τι — || κατασκευῆ, οἰκοδομῆ || γεωργικῆ καλλιέργεια || *εργασία μετάλλων* = κατεργασία μεταλλευμάτων. 2) τεχνικῆ ἐξάσκηση, «μαστοριά», τέχνη πανουργία || ὡς. ἔργον τέχνης. 3) κέρδος, τὰ κέρδη, ὄφελος, συμφέρον.

ἐργάσιμος, ον (*ἐργάζομαι*)· ἐπιδεκτικὸς κατεργασίας, ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐργασίαν || ἐπὶ χώρας, καλλιεργήσιμος.

ἐργασμαι, ἰων. ἀντί *εἰργασμαι*, πρκ. τοῦ *ἐργάζομαι*.
ἐργαστέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *ἐργάζομαι*· *δεῖ τινα ἐργαστέον* = πρέπει νὰ ἐργάζηται τις.

ἐργαστήρ, -ῆρος, ὁ (*ἐργάζομαι*)· ὁ ἐργάτης, γεωργός.

ἐργαστήριον, τὸ (*ἐργάζομαι*)· τόπος ἐν ᾧ γίνεται ἐργασία, ἐργαστήριον, ἐργοστάσιον, ἐμπορικὸν κατάστημα.

ἐργαστικός, ἢ, ὄν (*ἐργάζομαι*)· κατάλληλος πρὸς ἐργασίαν, ἐργατικός, φίλεργος, πολυάσχολος.

ἐργάτης, -ου, ὁ (*ἔργον*)· δ.τι καὶ νῦν, «ἐργάτης», ὁ ἐργαζόμενος, γεωργός, γεωπόνος || ἐπαγγελματίας. — || ὡς ἐπιθ. ἐργατικός, δραστήριος, φιλόπονος.

ἐργάτικος, ἢ, ὄν (*ἐργάζομαι*) = *ἐργαστικός* (βλ. βλ.).

ἐργάτινος, -ου, ὁ = *ἐργάτης* (βλ. βλ.).

ἐργάτις, -ιδος, θηλ. τοῦ *ἐργάτης*· ἡ ἐργαζομένη, ἐργάτρια, μοιθωτὴ ἐργάτρια (ἐπὶ μοιθῶ ἐργαζομένη). — || ὡς ἐπιθ. ἐργατικῆ.

ἔργμα, -ατος, τὸ (*εἶργω*+*ἔρεκος*)· φράγμα, περίφραγμα.

ἐργνύμι καὶ -νύμι, ποιητ. ἀντί *εἶργω*, *ἔργω*· ἐγκλείω, περιφράττω.

ἐργο-δότης, -ου, ὁ (*ἔργον+δίδωμι*)· ὁ παρέχων ἐργασίαν (ἀντιθ. τῷ *ἐργολάβος*).

ἐργο-λάβος· ἀναλαμβάνω τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου ἐπὶ ἀμοιβῇ || συμβάλλομαι διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου τινός || *ἐργολαβεῖν ἀνδριάντας* = *statuas conducere faciendas*. Ἐκ τοῦ

ἐργο-λάβος, ον (*ἔργον+λαβεῖν*)· ὁ συμβαλλόμενος διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου τινός, ὁ ἀναλαμβάνων ἐναντι ὠρισμένου χρηματικῆ ποσοῦ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου || ὡς οὖο *ὁ ἐργολάβος* ἀντιθ. τῷ *ἐργοδότης*, λατ. *conductor, redemptor*.

ἔργον, τὸ (**ἔργω* = *ἔρδω*)· ἔργον, ἐργασία || τὰ *σαυτῆς ἔργα κόμισε* = ἐκύτταζε τὴ δουλιὰ σου. 2) Ἐν τῇ Ἰλιάδι κατὰ τὸ πλεῖστον *ἔργα* = πολεμικαὶ ἐπιχειρήσεις, πράξεις, κατορθώματα, ἐν πολέμῳ || ἐν ᾧ ἐν τῇ Ὀδυσ., γεωργικὰ ἔργα, βιομηχανικὰ ἐπιχειρήσεις || καλλιεργημένοι ὄγροι || *ἔργα Ἰθάκης* = οἱ ὄγροι τῆς Ἰθάκης || *ἔργα βοῶν* = αἱ ὑπὸ τῶν βοῶν ἀροτριούμεναι ἐκτάσεις (παρὰ Βιργιλ. *boum labores*) || *ἔργα γυναικῶν* = γυναικεῖα ἐργόχειρα, κυρ. προΐοντα ὑφαντοουργίας || καὶ ἐπὶ ἄλλων ἐνασχολήσεων: π.χ. *θαλάσσια ἔργα* = ἀλιευτικαὶ ἐνασχολήσεις ἢ καθόλου σχέσιν ἔχουσα μετ' τὴν θάλασσαν || *μυτν*. δλων τῶν εἰδῶν τὰ ἔργα καὶ αἱ ἀσχολαί, π.χ. μεταλλευτικαὶ κ. ἄ. 3) βαρὺ ἔργον, σκληρὰ ἐργασία. 4) συχ. παρ' Ὀμ. ἀντιθ. τῷ *ἔπος*, δηλ. πράξις καὶ οὐχὶ λόγιον μόνον. — || εἰδικαὶ περιφράσεις παρ' Ἀττ.: *ἔργον ἐστὶ μετ'* ἀπρφ. = εἶναι δύσκολον ἔργον νά... || *σὺν ἔργον ἐστὶ μετ'* ἀπρφ. = «δική σου δουλιὰ εἶναι» νά... εἰς σέ ἀνήκει νά... || *ἔργα παρέχω τινὶ* = *πράγματα παρέχω τινὶ* = προσξενῶ (παρέχω) εἰς τινα ἐνοχλήσεις (δόσανα).

***Ἔτυμ.**: *ἔργον*, Ἀργ. Κρητ. Συρ. κ. ἄ. *Ἐργον*, Ἑλλ. *Ἐργον* (πρβλ. Ἑλλ. «*Λακ. γάγγερόρ*· σὸ μισοθωτός τ. ἔ. *γεωργός*», πρβλ. παλ-γερμ. *werc, werah*, παλ-σαξ. *werk*, παλ-Norr. *verk*· *ἐργάνη* (= ἡ φιλόπονος, ἐργατικῆ, ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς).

ἘΡΓΩ (Α)· παρ' Ὀμ. κατὰ τὸ πλεῖστον *ἔργω*, ἐπ. τύποι ἀντί τῶν ἀττ. *εἶργω* ἢ *εἶργω*· μελ. *ἔρξω* ἢ *εἶρξω*· ἀορ. α' *εἶρξα*· πρκ. *ἔεργμαι*, γ' πληθ. *ἔρξα*· ὄπαρ. *ἔεργμην*, γ' πληθ. *ἔρξατο* ἢ *ἔεργατο*· μχ. παθ. ἀορ. α' *εἶρθη*· ἐγκλείω, περιορίζω || ἐντός *ἔεργειν* = κλείειν ἐντός, ἐγκλείειν, περικλείειν || *γέφυραι ἐεργμῆται* = ἡσφαλισμένοι, στερεαί, καλῶς κατασκευασμένοι, ὡς τὸ *ἔεργμῆται*. — || κλείω ἔξω, ἀποκλείω ἢ παρακλείω, ἐμποδίζω ἀπὸ τίνος πράγμ. || ὡς. ἐμποδίζω, συγκρατῶ, τινα ὀπὸ τοῦ νὰ πράξη τι. — Μέσον, συγκρατῶ ἑμαυτὸν ἀπὸ τι, ἀπέχομαι τίνος, ἀπέχω ἀπὸ τι.

***Ἔτυμ.**: *ἔργω*, *ἔργαθω* (τ. ἔ. *Ἐργω*)· *ἔεργω* (*ἔεργω*), γ' πληθ. πρκ. *ἔρξαται*, γ' ἐν. πρτ. *ἔεργω*, ἀττ. *ἔργω* (σπαν.), *εἶργω*, τραγ. *εἶργάθω*, πρτ. *ἀποεἶργον*, κατ-εἶργον, μέλ. *συν-ἔρξω*, θωρ. μέλ. *ἔρξω*, ἰων. *ἔργω*, *ἔργνυμι*· ἀττ. ἄειρητῆ, ἰων. *ἔρητῆ*· ἀττ. *εἶργμός*· ἰαπ. β. **verg-*· δὲν φαίνεται νὰ ἀνήκη ἐνταῦθα τὸ λατ. *urgeo*. — Ἡ διαφορά μεταξὺ τοῦ *εἶργω* (= ἀποκλείω, πρβλ. *ἀπειργάω*) καὶ *εἶργω*, *εἶργνυμι* (πρβλ. *καθεἶργνυμι* = ἐγκλείω) φαίνεται μάλλον ἐφεσητημένη· ἡ ἐναλλαγὴ τοῦ δασέος καὶ φιλοδ πνεύματος ὀφείλεται μάλλον εἰς φωνητικὸς λόγους καὶ *ἔξα*ρταί ἀπὸ τοὺς ἐκαστοτε γειτνιάζοντας φθόγγους.

***ἘΡΓΩ** (Β)· πράττω ἔργον, ἐργάζομαι, ἀπρηχαιμένος ἐνεστ., ἀντί τοῦ ὁποῦο εἶναι ἐν χρῆσει ὁ ἐν. *ἔρδω*· ἀντιθέθεν (δηλ. ἐκ τοῦ *ἔργω*) οἱ χρόνοι: μελ. *ἔρξω*, ἀορ. *ἔρξα*, πρκ. *ἔεργω*, ὄπαρ. *ἔεργειν*, οἰτινες ἀμφρανίζονται ὡς χρόνοι τοῦ *ἔρδω*. [διὰ τὴν ἔτυμολ. βλ. *ἔργον*].

***Ἔτυμ.**: **ἔργω*, μελ. ἄ. *ἔρξω*, ἀορ. ὄμ. *ἔρξα*, πρκ. *ἔεργω*· *ἔρδω* (**Ἐργδω*, **verg-jo* = παλ-σαξ. *wirkin*, παλ-γερμ. *wirch*(i)n)· ποιητ. *ἔργμα*. — *ἔρξω* (**Ἐρξω* (κατ' ἐπιζῶσαν τοῦ *Ἐργω*)· ἐκ τοῦ *ἔξω* ἐσχηματίσθη μέλ. *ἔρξω*, ἀορ. *ἔρρεξα*, *ἔρεξα* (κατὰ τινὰς ὁ ἀορ. *ἔρεξα* (**εερεξα* (κατὰ μεταθεσιν φθόγγων) (**Ἐερεξα*)· ὄμηρ. *ἄρεκτος*. — *ἐργάζομαι*, Ἀργ. Κρητ. *Ἐργάζομαι*, ἀττ. πρτ. *εἶργαζόμην* (πρβλ. πρκ. *εἶργασμαι*) καὶ *ἠργαζόμην*· *ἐργάτης* (κατὰ τινὰς ἀντι **ἐργότης* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἐργάζομαι*· πρβλ. Βοιωτ. *Ἐργοτίων* ἐκ τοῦ **Ἐργότιος*), *ἐργαστήρ*, *ἐργαστήριον*· λατ. *ergast-ulu-m' ὄργανον*· *ὄργια*· *ὄργιάζω*· ἀττ. *ὄργεών*, ποιητ. *ὄργε*

ών, -ώνος· ἐδὸργη κλπ. ἐν πᾶσι τοῦτοις ὑπόκειται λαπ. β. verg- (=δρᾶν).

ἐργώδης, ες (ἐργον+εἶδος)· ἐπίπονος, ὀχληρὸς, κοπιώδης.

ἐρδεσκον, ἰων. πρτ. τοῦ ἐρδω.

ΕΡΓΑ, μελ. ἐρῶ κλπ., βλ. *ἐργω· ἐργάζομαι, πράττω, ἐκτελῶ, συμπληρῶ || μετὰ διπλῆν αἰτ. κατὰ ἐρδω τινὰ ἢ ἀπολ. ἐρδω τινὰ = προσξενῶ κατὰ εἰς τινά, κακοποιῶ τινά. 2) ὡς τὸ λατ. sacra facere, ἐρᾶ ἐρδω = προσφέρω θυσίαν, θυσιάζω || μτγν. καὶ ἄνευ τοῦ ἐρᾶ ἢ θυσίας, ὡς τὸ λατ. facere ἢ orare. [διδά τὴν ἐτυμολ. βλ. ἐργον].

ἐρέβενδος, ἦ, ὄν (*Ἐρεβος)· σκοτεινὸς, ζοφερός.

Ἐρέβουφι, **Ἐρέβουσιφι**, βλ. ἐν λ. *Ἐρεβος.

ἘΡΕΒΙΝΘΟΣ, ὁ· ὡς καὶ νῦν, κοιν. «ρεβίδι», (λατιν. cicer).

Ἐτυμ.· ἰ. πρβλ. ὄροβος (=«βίκος») (*ἐροβος, λατιν. ervom (βίκος) <*ere(g)nom ἢ *ero(g)nom.—παλ. γερμ. arawelz, arwiz, γερμ. Erbse ἢ καταλ. -υθος εἰς τὰ ὄνόμ. φυτῶν δὲν εἶναι ἄλλην. (πρβλ. καὶ Ἑσυχ. «λέβινθοι» ἐρέβινθοι», «ὀδδὸλινθοι» ἐρέβινθοι», ἀψίνθιον κλπ.

ἐρέβω-διφᾶς (ἐρεβος+διφᾶς)· ψηλαφῶ «πασπατεύω» εἰς τὸ σκοτεινὰ.

ἐρεβόδεν, ἠπίρ.· ἐκ τοῦ ἐρέβους, ἐκ τοῦ ὑπὸ τὴν γῆν ὀκότους. Ἔκ τοῦ

Ἐρεβος, τὸ, γαν. -ους, συννηρ. -ους, ἰων. Ἐρέβευς, Ἐρέβευσσιν.—τὸ ἐρεβος (λατ. Erebus), ἴστος ὑποχθονίου ὀκότους, ὑπεράνω τοῦ ἐστὶ βαδύτερον κειμένου Ἄδου.

Ἐτυμ.· ἰ. Ἐρεβος (λαπ. *(e)regnos, *(e)regves ἠπίκ. ἐρεβεννός (<*εσ-νο-ς)· ποιητ. ἐρεμνός (<*ερεβ-νο-ς)· πρβλ. σανσκρ. rājas, erek—.

Ἐρεβόσδε, ἠπίρ.· εἰς τὸ Ἐρεβος.

ἐρείνω, ὡς τὸ ἐρομαι· ἐρωτῶ || μετ' αἰτ. προσ., ἐρωτῶ περὶ τίνος, διὰ τινά || τὴν αὐτὴν σημ. ἔχει καὶ ὡς μέσ. ἐρείνομαι.— [ἐρείνω (<*ερεφ-εἶνω) πρβλ. ἐρευνάω] βλ. καὶ ἐρέω].

ἐρεδιζω, δωρ. -ιδω· μελ. -ισω, ἀττ. -ιῶ· ἄορ. α' ἠρέθισα, μτγν. -εῖα (ἐρέθω)· ἐξερεδίζω, παροξύνω εἰς ὄργην, προκαλῶ, ἐξοργίζω.— || μτγν. ἐξάπτω, διεγειρω || φέψαλος ἐρεθιζόμενος = σπινθῆρ («σπίδα») ἀναρριπιάζομενος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐρέδισμα, -ατος, τὸ (ἐρεθίζω)· ἐρεδισμός, διεγερσις.

ἘΡΕΘΩ, ὡς τὸ ἐρεθίζω· ἐξερεδίζω, ἐξοργίζω || ἐγειρω, αὐξάνω.

Ἐτυμ.· ἐρέθω, ἐρεθίζω, ὀροθύνω κατὰ τινὰς προέρχονται ἐκ τῆς β. τοῦ ὀρνημι (λατ. orior) ἐπεκτεταμένης δι' ἑνὸς -dh-.

ἘΡΕΙ' ΔΩ, μελ. ἐρεῖσω· ἄορ. α' ἠρεῖσα.— Παθητ. ἄορ. α' ἠρεῖσθη· πρκ. ἐρήρεισμαι· γ' ἐν. ἦερο. ἠρήρειστο· κάμνω τὴν ἀκκουμήσῃ ἐπὶ τίνος ἄλλου, στήριζω τὴν ἐπὶ ἄλλου, ἐπακκουμῶ || θβαν, θλίβω, πιέζω, ὠδῶ, ἐπισηπεύδω, θιάζω τινά ἐναντίον τίνος || ἐρεῖδω πληγὴν = ἐμπήγω τὴν καὶ δημιουργῶ τραῦμα.

2) στυλῶνω, ὑποστηρίζω, ἐνισχύω, ἀνέχω, ὑποδοσάζω || γαν., στερεῶνω, θεμελιώνω, φυτεύω. 3) πιέζω τὴν ἰσχυρῶς. 4) ἐκφανεδονίζω. 5) ἐπὶ στοιχημάτων, στοιχηματίζω, καταδέτω τὴν ὡς ἐγγύθησιν διὰ στοιχημα, τὸ ὅποσον ἔβαλα μὲ κάποιον, λατιν. deponere.— || ἀμτβ. στήριζομαι, ἀκκουμῶ || ἐπιτίθειμι || ἀλλήλοισιν ἐρεῖδουσαι = στήριζόμεναι ἢ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης, ἐπισωρευόμεναι (ἢ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης) || παρ' ἄττ. ἐπιτίθειμαι κατὰ τίνος, «τοῦ ρίχνομαι».

2) ἐπέφτω μὲ τὰ μούτρα εἰς ἐργασίαν τινά || ἐρεῖδε = «ρίξω (πέσε μὲ τὰ μούτρα) στὸ φαγί».— || Παθητ. καὶ μέσ. στήριζομαι, ἀκκουμῶ, ἐπὶ τίνος (κυρ. στυλῶνω, ἑμαυτὸν ἐπὶ τίνος) || ἀπολ. ἐν τῇ μτγ. μέσ. ἄορ. α' ἐρεῖσάμενος = οταδεῖς στερεῶς, πατήσας στερεά, λαθῶν ἀκλόνητον θεῖον: οὐδεὶ χάϊται ἐρηρέδαται (γ' πληθ. πρκ.) = αἱ κόμαι τῶν ἐστηρίζοντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους (ἐφθάνον μέχρι τοῦ ἐδ., «ἐπεφταν χάμω»). 2) εἶμαι καλὰ στερεωμένος (ἐμπεπηγμένος)· λαῖ ἐρηρέδαται = οἱ λίθοι Ἴσταντο στερεῶς ἐμπεπηγμένοι. 3) ἐν τῇ μέσφ. συναγωνίζομαι, ἀμιλλῶμαι, μάχομαι.

Ἐτυμ.· ἐρεῖδω, πρκ. ἠρεῖσα καὶ μτγν. ἐρήρεισα, παθ. πρκ. ἐρήρεισμαι, ἠρεῖσμαι· ἐρεῖσμαι, πρβλ. ἀντηρεῖς, -ίδος (βλ. λ.), λατ. rīdica, τὰ δημηρ. γ' πληθ. πρκ. ἐρηρέδαται καὶ ἦερο. ἐρηρέδατο εἶναι ἦτρον ὄρθοι ἀρχαίοι τύποι ἀντὶ τῶν ὄρθοι. ἐρηρέδαται, ἐρηρέδατο.

ἘΡΕΙ' ΚΗ, ἡ· δάμνος φρουγανειδῆς, κοινῶς «ἀρεῖκι, ρεῖκι», λατ. erica. [Ἐρεῖκα <*Ἐρεῖκα· παλ - lrg, froech (<Κελτ. *vnoiko-s, πρβλ. δημοτ. λατ. bruga, *brugaria) Γαλλ. bruyère), Gall. grūg].

ἘΡΕΙ' ΚΩ, μελ. -ῆω· ἄορ. α' ἠρεῖξα· θραύω, σχίζω, ξεσχιζῶ || ἐρεῖκόμενος περὶ δοῦρι = σχιζόμενος, κομματιαζόμενος ἀπὸ τοῦ δόρου, κυρ. διατρυπώμενος ὑπ' αὐτοῦ.— || ἀμτβ. ἐν τῷ ἄορ. β' ἠρεῖκον· ρήγνυμι, θραύομαι, διασχίζομαι, κομματιαζομαι.

Ἐτυμ.· ἰ. ἐρεῖκω, παθ. πρκ. ἐρήριγμα, δημηρ. ἄορ. ἠρεῖκα· σανσκρ. rikhāḥ (χαράσσω), λιθ. rēkīl (κόπτη ὄστρον), raiky'īl (=κόπτη ἐρέτες ψωμί), παλ-γερμ. riga (σειρά), ἀγγλοσάξ. rāw, rōew (<λαπ. *roik-vā), ἀγγλ. row (σειρά) λαπ. β. *(e)reik- λατ. rima κατὰ τινὰς <*reik-smā ἢ reik-mā, ἐρεῖκω.

ἔρειο, ἐπ. ἀντὶ ἐρεω, ἐροω, Προστ. τοῦ ἐρομαι.

ἔρειοί, οἱ· λέξις ὑβριστικὴ παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις.

ἔρειομεν ἐπ. ἀντὶ ἐρέωμεν, α' πληθ. ἡποτ. τοῦ ἐρέω.

ἔρειπιον, τὸ (ἐρείπω)· τὸ πετωκὸς, τὸ ἐναπομεῖναν μετὰ τὴν πτώσιν (καταστροφὴν) || συν. ἐν τῷ πληθ. ἐρείπια· ναυτικῶν ἐρείπια = ναυάγια, ὑπολείματα ναυαγίου || γενικῶν ἐρείπια = πτώματα, λείψανα, «ψοφίμα» || πέπλων ἐρείπια = ράκη, τεμάχια ἐνδυμάτων.

ἘΡΕΙ' ΠΩ, μελ. ἐρείπω· ἄορ. α' ἠρεῖσα.— Παν. ἄορ. α' ἠρείφθη· πρκ. ἐρήριμμα.— καταρρίπτω, καταβάλλω, κατασχίζω, κατεδαφίζω, κατακρημνίζω, καταστρέφω || ἐρείπια γένος θεῶν τις = κάποιος θεὸς κατακρημνίζει (συντρίβει) τὴν φυλὴν (γενεῖν) τῶν.— Παθητ. κατακρημνίζομαι, πίπτω εἰς ἐρείπια:

τείχος ἐρέριπτο (ἐπ. ἦερο. ἀντὶ ἐρήριπτο).— Παρά Πινδ. μτγ. παθ. ἄορ. β' ἐρείπεις, δοτ. ἐρείπεντι = πεσῶν, πεσόντι.— || ἀμτβ. ἐν τῷ ἄορ. β' ἠρείπον, ἐπ. ἐρίπον, πρκ. β' ἐρήριπα· καταπίπτω, σκοντόπτω || πίπτω προηγῆς.— [πρβλ. ποιητ. ἐρίπην (=κατωφέρεια, πλευρῶ) ἐρείπιον· λατ. rīpa ἐξ λαπ. β. *(e)reip-].

ἐρείπια, ἀπρφ. ἄορ. α' τοῦ ἐρείδω.

ἐρείπιδεις, μτγ. παθ. ἄορ. α' τοῦ ἐρείδω.

ἔρεισμα, -ατος, τὸ (ἐρείδω)· τὸ στήριγμα, ὑποστήριγμα, κάτι τὸ ὅποσον εἶναι στερεωμένον κάποιον διὰ τὸ ὑποδοσάσθην (ὑποστηρίξην) πράγμα τὴν || μτγρ. ἐπὶ προσ. θήρων ἔρεισμα Ἀκράγαντος = τὸν Θήρωνα, δοτις ἦτο στήριγμα (στύλος) τοῦ Ἀκράγαντος (ὡς τὸ λατ. columen).— || = ἔρμα, τ. κ. ὑποστήριγμα χρησιμεῖον ἵνα μὴ κλίνη τὸ πλοῖον πρὸς τὰ πλάγια.

ἐρείπια, ἀπρφ. ἄορ. α' τοῦ ἐρείδω.

ἐρείπιδεις, μτγ. παθ. ἄορ. α' τοῦ ἐρείδω.

ἔρεισμα, -ατος, τὸ (ἐρείδω)· τὸ στήριγμα, ὑποστήριγμα, κάτι τὸ ὅποσον εἶναι στερεωμένον κάποιον διὰ τὸ ὑποδοσάσθην (ὑποστηρίξην) πράγμα τὴν || μτγρ. ἐπὶ προσ. θήρων ἔρεισμα Ἀκράγαντος = τὸν Θήρωνα, δοτις ἦτο στήριγμα (στύλος) τοῦ Ἀκράγαντος (ὡς τὸ λατ. columen).— || = ἔρμα, τ. κ. ὑποστήριγμα χρησιμεῖον ἵνα μὴ κλίνη τὸ πλοῖον πρὸς τὰ πλάγια.

ἐρείψιμος, ον (ἐρείπω)· κατερριμμένος εἰς ἐρείπια, κρημνισμένος.

ἐρείψι-τοίχος, ον (ἐρείπω + τοίχος)· ὁ καταρρίπτων τοίχος.

ἐρεμνός, ἦ, ὄν, συγχεκαμ. ἐκ τοῦ ἐρεβεννός· σκοτεινός, ζοφώδης, μέλας || ἐρεμνὴ φάτις = σκοτεινὴ φῆμη (ἀγνωστος ὁ διαδῶστος αὐτῆν).

ἔρεξα, ἄορ. α' τοῦ ἐρέω.

ἐρέσομαι, ἐπ. καὶ ἰων. τύπος τοῦ ἐρομαι (β βλ.).

ἐρέπτομαι, ἀποθ., ἐν χρῆσει μόνον κατ' ἐν. καὶ πρτ. ἐοδίω, τρώγω.

Ἐτυμ.· ἀθεδ. ἐτυμολ. (κυρ. σημ. ἀναρπάξω, βόσκομαι, τρώγω) λατ. rapio = ἀρπάξω, πρβλ. ὡς λατ. irpex-icis (=δικρανόν, «τοσουγράνα») || ιταλ. erpice, γαλλ. herse· πρβλ. Ἄλδ. rjer (ἀρπάξω), rjeres (ληστής), λιθ. rēplės, σανσκρ. rārah (φυοικὸν ἐλάττωμα, ἀναπηρία), Βεθ. raphitah (ἀνάπηρος, δυστυχής), Ἴβρ. rap (<*rapnō-) (= πᾶν ζῶον ἕλκει πρὸς ἑαυτὸ), rēhī (<*reptu-) (=ἐξαφικτικὴ ἐπίθεσις, μανία) λαπ. β. srep- βλ. ἐν ἀρπάξω.

ἐρέπτω = ἐρέφω· στεγάζω, βάζω ὄροφον (στῆγην) || ἐπιστόφω.

ἐρέριπτο, ἐπ. γ' ἐν. παθ. ἦερο. τοῦ ἐρείπω.

ἐρέσθαι, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ ἐρομαι.

ἘΡΕ' ΣΩ, ἀττ. -ττω· μελ. ἐρέσω· ἄορ. α' ἠρεσα·

***Έντυμ.** ἰ δμηρ. *έρημος*: ἄττ. *έρημος** *έρημι** *έρημώ*: δλ. ἀραιός και ἡρέμα.

έρημοσύνη, ἡ ἑρημία· Ἐκ τοῦ **έρημώ**, μέλ. -ώσω (*έρημος*)· ἑρημῶν, καθιστῶ τι ἑρημον, γυμνῶν, λεηλατῶ, καταστρέφω. 2) μετὰ γεν. πρᾶγμα, ἄποστερῶ τινά τινος.—Παθητ. στεροῦμαι, ἄποστεροῦμαι, τινος.— || Παθητ. ἐγκαταλείπω, τι.—Παθητ. ἀφίνομαι, ἐγκαταλείπομαι, μόνος. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

έρημωσις, -εως, ἡ (*έρημώω*)· ἐγκατάλειψις, καταστροφή, «έρημωσις».

έρημητής, -οῦ, ὁ (*έρημῶω*)· ἁ ἑρημῶν, ὁ προξενῶν ἑρήμωιν.

έρηρέδαται, ἰων. γ' πληθ. παθ. πρκ. τοῦ *έρειδω** *έρηρέδατο*, ἰων. γ' πληθ. παθ. ὑπερσ.

έρ'ριμμαί, παθ. πρκ. τοῦ *έρείπω*.

έρηριπα, ἀμτβ. πρκ. τοῦ *έρείπω*.

έρητύθεν, αἰολ. γ' πληθ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *έρητύω*.

έρητύω, μέλ. -ύσω· ἀόρ. α' ἑρήτυσα (*έρύω*)· κρατῶ ὀπίσω, ἀνοστέλλω, ἀναχαίττω, συγκρατῶ, καταστέλλω, καταπνίγω.—κρατῶ ὀπίσω ἀπὸ τινος, ἀπομακρύνω ἀπὸ τι [κατὰ τινος συγγ. τῆ *έρύκω*, θ δλ.].

έρητύσασκε, γ' ἐν. ἰων. ἀορ. α' τοῦ *έρητύω*.

***ΕΡΙ-**· ἀγώριστον μόριον, ὡς τὸ *ἀρι-*, ἐν χρήσει ὡς πρόθημα πρὸς ἐνόχουσι τῆς ἐνοχίας λέξεώς τινος· λίαν, ὄγαν, παρά πολύ (πρβλ. **Ἑουσ.* «*ἐρι-*· πολύ, μέγα, ἰσχυρόν»).

***Έντυμ.**: *ἐρι-* ἐπιτατικόν πρόθημα: *ἐρι-αυγής*, *ἐρι-αυχῆν*, *ἐρι-αυχῆς* κλπ. ἡ πρόβλεψις τοῦ δέν εἶναι ἀπολύτως σαφῆς· διὰ τὴν σημασίαν. πρβλ. *ἀρι-*· *ἐρι-* = εἰδ. *ari-*, ἰαπ. **eri-*, *ari-* <ἰαπ. **ῥri*, ἡ μάλλον εἰδ. *ari*=*ἀρι-*.

ἐρι-αύχην, -εως, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων ὑψηλὸν και καμπύλον τράχηλον.

ἐρι-βόας, -ου, ὁ (*ἐρι-*+*βοή*)· ὁ ἰσχυρῶς βοῶν, κρουγάζων, ταραχώδης.

ἐρι-βρεμέτης, -ου, ὁ (*ἐρι-*+*βρέμω*)· ὁ ἰσχυρῶς βροντῶν, ἐπὶ τοῦ Διὸς || βροχῶμενος, μυκῶμενος.

ἐρι-βρεμής, ἐς = *ἐρίβρομος* (θ δλ.).

ἐρι-βρομος, ον (*ἐρι-*+*βρέμω*)· ὁ ἤχηρῶς βοῶν, βροχῶμενος.

ἐρι-βρυχῆς, -ου, ἐπ. γεν. -εως, και **ἐρι-βρυχος**, ον (*ἐρι-*+*βρυχάομαι*)· ὁ ἰσχυρῶς βροχῶμενος.

ἐρι-βῶλαξ, -ἄκος, ὁ, ἡ, και **ἐρι-βῶλος**, ον· ὁ ἔχων μεγάλους βῶλους (ἐπὶ εὐφθροῦ γῆς) || ἐντεθθεν, λίαν εὐφορος, γόνιμος, καρποφόρος.

ἐρι-γδοῦπος, ον=*ἐρί-δοῦπος* (θ δλ.), ὁ βροντῶν.

ἐρίδαίνω, μέλ. *ἐριδήσω* (*ἐρίζω*)· λογομαχῶ, διαπληκτίζομαι, μαλλῶν || ὀγωνίζομαι διὰ τι.— ἀπρφ. μέσ. ἀορ. α' *ἐριδήσασθαι*.

ἐρίδιον, τὸ ὑποκορ. τοῦ *ἐριον* (θ δλ.).

ἐρίδιμινῶ (*ἐρίζω*)· προκαλῶ, κινῶ εἰς ἐριδα, ἐξερεδίω.— || ἀμτβ. φιλονεικῶ, ὀγωνίζομαι (= *ἐρι-δαίνω*).

ἐρίδμητος, ον (*ἐρι-*+*δημτός*)· ἰσχυρῶς (στερεῶς) ἐκτισμένος || ὅθεν, ἰσχυρός, ὑπερβολικός || ἀκίνητος, ἀκοτάβλητος.

ἐρί-δοῦπος, ον (*ἐρι-*+*δοῦπος*)· ὁ ἰσχυρῶς ἤχων, βροντώδης.

ἐρίζεμεναι, ἐπ. ἀπρφ. τοῦ *ἐρίζω*.

ἐρίζω, ὄορ. *ἐρίσθω** ἰων. πρκ. *ἐρίζεσκον** μέλ. *ἐρίσω*, ἀορ. α' ἡ. *ισα*, ἐπικ. γ' ἐν. Εὐκτ. *ἐρίσσει* (*ἐρις*)· διαπληκτίζομαι, φιλονεικῶ, μαλλῶν. 2) ἀνταγωνίζομαι, συναγωνίζομαι, ἀμιλλῶμαι || ὅθεν, εἶμαι ἰσοπαλος, ἐφάμιλλος || τὴν αὐτὴν σημασίαν. ἔχει και ὡς μέσον.

ἐρί-ηρος, ον (*ἐρι-*+*ἄρω*, πρβλ. *ἡρα*)· ὁ ἐντελῶς προσαρμοζόμενος πρὸς τι || μτφρ. ὡς ἐπιθ. τοῦ *ἐταίρος*· ὄγαν εὐόμοστος, πιστός, ἐμπιστος || τὴν αὐτὴν σημασίαν. ἔχει και ἐν τῷ ἑτεροκλ. πληθ. *ἐρίηρος ἐταίροι*, αἰτ. *ἐρίηρος ἐταίρους*.

ἐριθάκίς, -ίσις, ἡ (*ἐριθός*)· ἡ ἐργαζομένη γυνή, «ἐργότισσα, δουλεύτρα».

ἐρι-θαλής, ἐς, ὄορ. ἀντι *ἐριθηλής*.

ἐρίθεια, ἡ (*ἐριθεύω*)· ἐρρασία ἐπὶ μισθῷ.— || σπουδαρχία, ἐπιδιωξίς δημοσίας θέσεως, λατιν. *ambitus* || φατρία, κόμμα.

ἐρι-θηλής, ἐς (*ἐρι-*+*τέθηλα* τοῦ *θάλλω*)· ὁ πλουσίως θάλλων, θλαστάνων, εὐδαλής, γόνιμος, καρποφόρος.

ἐρίθος, ὁ και ἡ· ἡμερομίσθιος ἐργάτης, «μεροκαματιάρης», μισθωτός ὑπρέτης || παρ' Ὀμήρω *ἐριθιο* ἐπὶ ἀνδρῶν=θεριστοί || ἐπὶ γυναικῶν=έριουργοί, ὑφάντριάι.

***Έντυμ.**: *ἐριθός*, *ἐριθεύω** πρβλ. *σανοκρ.* *rīlīh* (δρομαίος, δρόμος), *rīnah* (ρέων), λατ. *rinus* (ρύαξ), πρβλ. *σανοκρ.* *rayah* (δρομαίος)· ἐξ ἰαπ. *δάσεω* *erēi*, *erōi*.—*ἐριθικός*, *ἐριθεύς*, *ἐρίθυλος*, *ἐριθάκη*, *ἐριθακώδης* εἶναι συγγ. τῆ *ἐριθός*, παράγονται δὲ ἐκ τῆς αὐτῆς ὡς ἀνω ἰαπ. *δάσεω*, ἐκτεταμένης δι' ἐνόσ -dh- προσφύματος.

ἐρίκειν, ἀπρφ. ἀμτβ. ἀορ. β' τοῦ *ἐρείκω*.

ἐρι-κλάγκτης, -ου, ὁ (*ἐρι*+*κλάζω*)· ὁ ἰσχυρῶς κλόζων, ἤχων.

ἐρι-κλαυστός και **-κλαυτός**, ον (*ἐρι*+*κλαίω*)· ὁ πολὺ κλαίων.— || Παθητ. πολὺκλαυστός, πολυθρήνητος, πολὺ θρηνηθεῖς.

ἐρι-κτύπος, ον· ὁ δυνατὰ κτυπῶν, ὁ μέγαν κρότον προσξενῶν.

ἐρι-κῦδής, ἐς (*ἐρι-*+*κῦδος*)· ὁ μεγάλην δόξαν ἔχων, πολὺ ἐνδοξος.

ἐρι-κῦμων, ον, γεν. -ονος (*ἐρι-*+*κῦμα*, *κῦω*)· ὁ σφόδρα ἐγκύμων, εὐφορώτατος.

ἐρι-μῦκος, ον (*ἐρι-*+*μέμυκα*)· ὁ ἰσχυρῶς μυκῶμενος.

***ΕΡΙ-ΝΕΟ΄Σ**, ὁ ἀγριοσυκῆ, κιν. «ὀρνίθ» ἡ «ὀρνεός», λατ. *caprificus*.

***Έντυμ.** ἰ δμηρ. *ἐρινός*, *ἐρινός*, ἄττ. *ἐρίνεως*, *ἐρινάς*, -άδος· *ἐρινόν*, *ἐρινόν* (= ἀγριοσυκόν)· *ἐρινάζω*· *ἐριφος** πρβλ. λατ. *caprificus*.—*ἐριτόνος*: λατ. *ornus*.

ἐρίνεος, α, ον (*ἐριον*)· μάλλινος.

***ΕΡΙ-ΝΥ΄Σ** (ὀρθότ. τοῦ *Ἐριννύς*), γεν. -ύσις, ἡ ὄνομα πληθ. *Ἐριννύες* και κατὰ συναίρ. -ῦσις, αἰτ. -ύσις και συντηρ. -ῦσις, γεν. -ῦων και συντηρ. -ῦν· ἡ Ἐρινύς, θεότης τιμωρὰς τῶν κακῶν πράξεων, ἐκδικήτρια || τὰ ὀνόματά τῶν (Τισιφόνη, Μέγαιρα, Ἀληκτώ) ἀπανταῖα παρὰ μτγν. μόνον. *Ἐν Ἀθήναις ἐκαλοῦντο *Εὐμένιδες* ἢ *Σεμναί*, κατ' εὐφημιαμόν.— || ὡς προσηγορικόν, *μητρὸς ἐρινύες*=κατάραι τῆς μητρὸς· *φρενῶν ἐρινύς*=διατάραξις φρενῶν, μανία || ὡς. ἐνοχή διὸ χύσιμον αἵματος (διὰ φόνον).

***Έντυμ.**: *Ἐρινύς*, ἐπιθ. τῆς Δήμητρος ἐν Ἀρκαδίᾳ· ἀρκ. *ἐρινύειν*=τὸ *θυμῷ χερίσθαι* (Παυσ.)· ἀμφιβόλου προσηλοῦσας· κατὰ τινος ἐρινύς (**ἐρινύς*, μετ' ἀνομοιώσεως τῶν *υ*—*υ* εἰς *ι*—*υ* *σανοκρ.* *rō'sati rūsyati* (=εἶμαι κακοδιάδετος), *rustah*, *rulistah* (ἔξωργισμένος), Λιθ. *rūstas* (στυγνός).—*ἐρινύς*· ὁμηρ. *ἄρη*, ἄττ. *ἀρά*.—ἀρκ. *ἐρινύω* (**ἐρινύω*, **ἐριF-νύω* λατ. *rīnālis*, *rīnīnus*, παλ. -αλου, *rīnīnū* (συναγωνισμός)· ἐκ β (ϑ)riv- (συνερίζομαι).

ἐριον, ἐπ. και ἰων. **εἶριον**, τὸ (*ἐρος*)· μάλλιον, λατ. *lana* || ὡς. ἐν τῷ πληθ. 2) *ἐρια* ἀπὸ ξύλου=μαλλία ἀπὸ δένδρον, φυτικὸ ἔριο, τ. ἔ. βόμβαξ (πρβλ. τὸ Γερμ. *Baum-wolle*). [διὰ τὴν ἐτυμολ. δλ. *εἶρος*].

ἐριο-πώλης, -ου, ὁ (*ἐριον*+*πωλέω*)· ὁ πωλῶν ἔριο, ἔμπορος μαλλίων.

ἐριο-πωλικός, ἐπιρ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἐριοπωλῶν, τ. ἔ. δολίως, πανούργως.

ἐριο-πώλιον, τὸ (*ἐριοπωλής*)· ἀγορὰ τῶν μαλλίων.

ἐριό-στεπτός, ον (*ἐριον*+*στέπω*)· ὁ ἔστεμμένος δι' ἐρίων.

ἐρι-οῦνιος, ὁ δμηρικόν ἐπιθ. τοῦ *Ἐρμῶ, ἐκ τοῦ *ἐρι-*+*ὀνίημι*· ὁ *ἐρι ὀνίης* = ὁ ὄγαν ὠφελῶν, ὁ βοηθός, ὁ φέρων εὐτυχίαν || ὡς. ἀπολ. **Ἐριούνιος*=βοηθός, ὡς κύρ. ὄν. τοῦ *Ἐρμῶ (ὁ πολυωφελὴς τρόπος τινὰ Ἐρμῆς).

***Έντυμ.** ἰ κατ' ἄλλους *ἐριούνιος*, δμηρ. *ἐριούνης*, ἐπιθ. τοῦ *Ἐρμῶ (πιθ.=πολὺ νοήμων) <*ἐρι-*+*οῦν-*, **οῦσν*· πρβλ. δμηρ. *οὔατ-ος* (δλ. *οὔσι*).

ἐρι-οουργέω, μέλ. -ήσω· κατασκευάζω ἔριο, ἡ κατασκευάζω μάλλινα. *Ἐκ τοῦ

ἐρι-οουργός, ὄν (*ἐριον*+**ἐργω*)· ὁ κατασκευάζων μάλλινα ὑφάσματα.

ἔριπε, ἑπ. ἀντί *ἤριπε*, γ' ἐν. ἀμτβ. ἀορ. β' τοῦ *ἔρειπω*.

ἔριπειν, ἀπρφ. ἀμτβ. ἀορ. β' τοῦ *ἔρειπω*.

ἐρί-πλευρος, ὄν (*ἐρί-* + *πλευρά*)· ὁ ἔχων ἰαχυρός πλευράς, σπιθαρός.

ἐρίπνη ἢ **ἐρίπνη**, ἡ (*ἔρειπω*)· ἀπορρώξ πέτρα, ἀπότομος κρημνός || πάσα ἀνωφερῆς ἀνάβασις.

ἐριπών, μτχ. ἀορ. β' τοῦ *ἔρειπω*.

ἔρις, -ιδος, ἡ αἰτ. *ἔριν* καὶ *ἔριδα*· πληθ. *ἔριδες*, καὶ μτγν. *ἔρεις*· φιλονεικία, διένεξις, ἔρις, ἐμάλλωμα || κυρ. ἀνταγωνισμός, ἀμιλλα, ἀγών || διαφωνία, ζηλοτυπία || ὡς. καὶ ἐν καλῇ ἐνν.: *ἔρις ἀγαθῶν* = ζήλος (ζῆσις, θέρημη) διὰ τὸ καλόν.— || ὡς κύριον ὄνομα **ἔρις* = ἡ θεὰ τῆς ἔριδος (τῆς φιλονεικίας).

ἔρις*: *ἔριζω*, ἑπ. *ἐριδαίνω*, ποιητ. *ἐριδμαίνω*· ἀμφιβόλου ἔτυμολ.· κατὰ τινος συγγ. τῷ σανοκρ. *ἀρή*, *αρή* (ἐχθρός), καὶ τῷ ἄλλ. *ἀρή*.—κατ' ἄλλους ἀσφαλμένως συνάπτεται τῷ *ἔρέθω*.—πρβλ. πρὸς τοῦτοις σανοκρ. Ἰήθ (ἐφοδος, μάχη), παλ-ελα. *retī* (ἀγών).—Ἄρμ. her*, ὄργυν. *herin* (ὄρνθ, θυοός)· σανοκρ. *īrsyā* δημρ. *ἀρειή*.

ἐρίσθεν, δωρ. ἀπρφ. τοῦ *ἔρίζω*.

ἐρίσδομος, δωρ. ἀντί *ἔρίζομεν*.

ἐρι-σθενής, ἐς (*ἐρι-* + *σθένος*)· μεγαλοδύναμος, μεγαλοσθενής.

ἐρισμα, -ατος, τὸ (*ἔρίζω*)· αἰτία (ἀφορμὴ) ἔριδος. **ἐρι-σμάρανος**, -ον (*ἐρι-* + *σμάρανη*)· ὁ ἡχηρῶς βροντῶν, βροντῶδης, βροντοκτυπῶν.

ἐρίσσειε, -εἰαν, ἐπικ. γ' ἐν. καὶ πληθ. Εὐκτ. ἀορ. α' τοῦ *ἔρίζω*.

ἐρίσσεται, ἑπ. ἀντί *ἐρίσηται*, Ἰπوت. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *ἔρίζω*.

ἐρι-στάφυλος, ὄν (*ἐρι-* + *στάφυλή*)· ὁ πλούσιος εἰς σταφυλός || ἐπιθ. τοῦ οἴνου, τοῦ κατασκευασμένου ἐξ ἀρίστης ποιότητος σταφυλῶν.

ἐριστής, -οῦ, ὁ (*ἔρίζω*)· ὁ ἀρεσκομένος εἰς λογομαχίας, «καυγατῆς».

ἐριστικός, ἡ, ὄν· ὁ φιλονεικός || ὡς οὖς. οἱ **ἔριστικοί* (=φιλόσοφοι τῆς Μεγαρικῆς Σχολῆς).

ἐριστός, ἡ, ὄν (*ἔρίζω*)· ὁ ἐπιδεχόμενος φιλονεικίαν, ἀμφισβητούμενος.

ἐρι-σφάρανος, ὄν=*ἐρισμάρανος*· μεγάλως ἡχῶν, πολὺῆχος, μεγάλῳφωνος || ὠρυόμενος, βρυχώμενος.

ἐρι-τίμος, ὄν (*ἐρι-* + *τιμή*)· ὁ πολὺ τιμώμενος, μεγάλης τιμῆς ὄξιος || πολὺτίμος.

ἐριφίος, ὄν (*ἔριφος*)· ὁ ἀνήκων εἰς *ἔριφος* (β βλ.).

ἐρίφιον, τό, ὑποκορ. τοῦ *ἔριφος*· κατοικία.

***ΕΡΙΦΟΣ**, ὁ, ὡς. ἡ· νεαρό αἶψ ἢ νεαρός τράγος.— || *ἔριφος* οἶ=λατ. *hoedi*=ἀστερισμός προξενῶν θυέλλας· *ἐπ' ἐριφίος*=ἐν καιρῷ τρικυμίας.

ἔριφος*: *ἔριφος* (πρόσφ. -bho-) (λατ. **er-bho-s*, πρβλ. Κελτ. **erbos*, λατ. *aries* (κρίος), Λιθ. *erās*, Λεττ. *Jērs*, παλ-πρωσ. *erislian* (ἀμνός), Σερβ. Ρωσ. *Jarina* (ἔριον ἀμνῶν), **Ἄρμ. oro* (ero* = ἀρνίον, ἀμνός).—κατὰ τινος θεωροῦνται συγγ. καὶ τὰ: παλ-γερμ. *rēh* (δορκός), γερμ. *rickē* (κατοικία), σανοκρ. *rišyāh* (ἀντιλόπη).

ἐρίωλη, ἡ· ἀνεμοατρόβιλος, δύελλα, καταγίς. **Ο* **Ἀριστοφ.* μᾶς παρῆξει φαντασιωδῆ προέλευσιν ἐκ τῶν *ἔριον*+*ἄλλωμι*=ἔριον ὀψίλεια παρὰ τὸ ἔρια ἀναλῶσαι. [σχοτειν. ἔτυμολ.].

ἐρκεῖος (ἀττ. *ἔρκειος*, κατὰ τινος), ὄν, καὶ -α, -ον (*ἔρκος*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ *ἔρκος* (τ. ἔ. τὴν αὐλήν, τὸ προαίλιον τῆς οἰκίας): *Ζεὺς ἐρκεῖος*=ὁ οἰκογενειακός (τῆς οἰκογενείας) Ζεὺς (ἢ γεν. θεός), ἐπειδὴ τὸ ἀγαλμα του ἡ καὶ ἀπλῶς ὁ θεμός του ἦτο ἰδρυμένος ἐν τῷ προαίλιῳ τῆς οἰκίας.— *ἔρκειος πύλαι*=αἱ πύλαι (θύραι) τῆς αὐλῆς.

ἐρκίον, τὸ (*ἔρκος*)· περίφραγμα, περίβολος, τειχίον. **Ἐξ* αὐτοῦ τὸ

ἐρκίτης, ὁ· ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ οἰκίτης (ὑπηρέτης).

ἐρκο-θηρικός, ἡ, ὄν (*ἔρκος*+*θήρα*)· ἀνήκων εἰς τὸ θηρεῖν διὰ θηρευτικῶν δικτύων.

ἔρκος, -εος, τὸ (*ἔργω*, *εἴργω*)· φραγμός, φράκτις, περίβολος, τείχος || κατὰ τὸ πλεῖστον, περίβολος αὐλῆς καὶ αὐτὴ ἡ αὐλὴ || *ἀγγέων ἔρκεα* περίφρ.

ἀντί *ἄγγη* (β βλ.)· *σφραγίδος ἔρκος* ἀντί *σφραγίς* || *ἔρκος ὀδόντων* = κυρ. τὸ περίφραγμα τῶν ὀδόντων, ἀντί ἀπλῶς *οἱ ὀδόντες*.— || δίκτυον, βρόχος || αἱ κυκλικαὶ σπεῖραι τοῦ οἰκονίου (κοιν. λάσσου), τοῦ ἐκσφενδονιζομένου πρὸς οὐλληψην ἀγρῶν ζῶων (ἴππων κ. ἄ.).— || *μτφρ.* κάθε φράγμα ἢ μέσον ἀμύνης, ὄχυρωμα, προπύργιον.

**ἔρκος*: *ἔρκειος* (*ἔρκειος*)· *ἐρκάνη* ((*δρκα*νη, κατὰ τὸ *ἔρκος*)· κατὰ τινος βασική σημ. εἶναι ἡ τοῦ πλέγματος (καλαμωτῆς) πρβλ. λατ. *sarcina* (δέσμη, δέμα), *sarcio* (συρράπτω, ἐμαλίνω), πρβλ. *sartus tectus* (οἰκία μέ πλέγμα καλαμῶν ἐστεγασμένη).— Πρβλ. ὡς. λατ. *surculus* (βλαστός, παραφάς, ὑποκορ. τοῦ *surus* (=κλάδος). Βλ. καὶ *ἔρκος*.

ἔρκ-οῦρος, ὄν (*ἔρκος*+*οὔρος*)· ὁ φρουρῶν *ἔρκος*, τ. ἔ. φράγμα (περίβολον).

ἐρκτή, ἡ· ἰων. ἀντί *εἰρκτή*.

ἐρκτός, ἡ, ὄν (*ἔργω*)=*ερκτός* (βλ. λ.), κατορθωτός.

ἔρμα, -ατος, τό· ἔρειμμα, ὑποστήριγμα || κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν δοκῶν, διὰ τῶν ὁποίων συνεκρατοῦντο ὑποστηριζόμενα τὰ εἰς τὴν ἔρηαν ἀνελευόμενα πλοῖα || μτφρ. *ἔρμα πόλεως*=ἔρειμμα πόλεως (προσάτης, ὑπερασπιστής, πόλεως), λατ. *columnen*. 2) ὕψαλος, σκόπελος, θαλάσσης, ὅπου ἐνδέχεται νὰ προσάρξῃ πλοῖόν τι || ὡς. ὕψωμα, λόφος, σωρός χρωμάτων (κοιν. ἐτύμπα). 3) ἔρμα (κοιν. «σαβούρα») πλοῖον.— || *μελαινέων ἔρμ' ὀδυνῶν* ἐπὶ ὀξείας βέλους ὡς πηγῆς ὀξυτάτων πόνων.— || *ἔρματα*=ἐνώτια (=«σκουλαρική»), συγγ. τῷ *ἔρμος* || γενικῶς, περιδέριον, ταινία || ἄλλως.

ἔρμα*: I *ἔρμα* (oF-*) (=ὑποστήριγμα) πρβλ. δημρ. *ἐρμίνα* (=πόδι κρεβατιοῦ) λιθ. *sveriu*, *sverli* (ἀνωψῶν, ζυγίζω), *svaris* (βαρός), *svoras* (θαρίδιον ἐκκεκρομῶς ὠρολογίου), *svāras* (πλάστιγγ), παλ-γερμ. *swari*, *swār* (βαρός), λατ. *sērius* (s-:sv-) (=σοβαρός) (πρβλ. λατ. *gravis* καὶ γρῶθ. *swērs* = σπουδαίος, πρῶχων).— || *ἔρμα* (=σκόπελος, «ξέρα») (**Fer-*σμα, ἰαπ. **fers-mŋ* = σανοκρ. *vārsma* (ὕψωμα, λόφος), συγγρ. *vārsīyān* (=ὑψηλότερον), λατ. *verrūca* (**versūca*=λόφος), Ἰρλ. *ferr* (=καλύτρος) (**vers-*=ἀνώτερος), *farr* (=κίον), Γαλλ. *swarr* (αὐχὴν), Ἀγγλοσαξ. *wearr* (ἀκάλος, τύλος). Βλ. *ῥίον*.— || *ἔρμα* (=ἐνώτιον)· *κάθερμα*· βλ. *εἴρω*.—*Μία* σκοτεινὴ μτφρ. ἐνν. *τῆς* λ. *ἔρμα* ὑπάρχει ἐν τῇ Ὀμηρ. φράσει (Δ 117) *μελαινέων ἔρμ' ὀδυνῶν*, ἐνθα ἡ λ. *ἔρμα* ἄλλοτε συνάπτεται μετὰ τοῦ *εἴρω* (ἡτοι σειρὰ, ἄλλοτε ὡς *ἔρμα I* =σημεῖον στη-ρέξεως, τ. ἔ. πηγῆ, ἀρχή, καὶ ὑπὸ τινος τέλος θεωρεῖται συγγ. τῷ *ἔρμη* (=ἐφοδος, παροξυσμός), πρβλ. *ἄφρομη* (=σημεῖον ἐκκρίσεως, ἐκ ρίς. *ser-* ἐν τῷ σανοκρ. *sārali*, *sirarti*=τρέχω, ρέω).

ἔρμαιον, τό (**ἔρμης*)· κυρ. δῶρον τοῦ Ἑρμοῦ || εὐρημα («κελεπούρι»), ἀπροσδόκητον εὐρημα, τυχαία ἀνακάλυψις (τοῦ Ἑρμοῦ θεωρουμένου ὡς δωρητοῦ πάντων τῶν δῶρων τούτων).

ἔρμαῖος, α, ὄν. ἀττ. **ἔρμαῖος*, ὄν (**ἔρμης*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἑρμῆν ἢ προερχόμενος ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ.— || **ἔρμαῖα* (ἐνν. *ἰερά*), τὰ ἑορτῆ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ.

ἐρμάτιζω (*ἔρμα*)· «σαβουρώνω», ἐπιδέτω ἔρμα («σαβούραν»).

ἐρμάτιτης, ὁ· ὁ χραιομεύων ὡς ἔρμα (ἐπὶ λιθου). **ἐρμ-αφρόδιτος**, ὁ (**ἔρμης*+*Ἀφροδίτη*)· πρόσωπον μετέχον τῶν ἰδιοτήτων ἀμφοτέρων τῶν φύλων || ἐκτεθλημμένον πρόσωπον.

ἔρμαῖον, -ωνος, ὁ· ποιητ. κυρ. δωρ. ἀντί **ἔρμης*.

ἔρμέας, ὁ· ποιητ. ἀντί **ἔρμης* (δοτ. **ἔρμέα*).

ἔρμεῖας, ὁ· ἐπικ. ἀντί **ἔρμης* γέν. **ἔρμεῖας*, -είω· δοτ. **ἔρμεῖα*· αἰτ. **ἔρμεῖαν*· κλητ. **ἔρμεῖα*.

ἐρμηνεῖα, ἡ (*ἔρμηνεῖω*)· ἐξηγησις, ἐρμηνεῖα, διασαφήνισις.— || ἡ δύναμις τοῦ διὰ λόγου ἐκφράζεσθαι.

ἐρμηνεύμα, -ατος, τὸ (*ἔρμηνεῖω*)· ἐρμηνεῖα, ἐξηγησις. 2) σημεῖον, σύμβολον, μνημεῖον.

ἐρμηνεύς, -έως, ὁ (**ἔρμης*)· ἐρμηνευτής, ἐξηγητής, διερμηνεύς || γενικῶς, ὁ καθιστῶν τι σαφές.

ἔρρυγα, πρκ. β' τοῦ *ῥήγγυμι*.
ἔρρυμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *ῥώννυμι*· ὡς ἐπίθ., ὁ ἀπολαύων καλῆς ὑγείας, ῥωμαλέος, σθεναρός, σωματώδης || ἐπίθ. *ἔρρωμένος* = ἀνδρείως, σθεναρώς || ἀνώμαλα παραθετ. *ἔρρωμένεστερος*, -έστατος.
ἔρρωοντο, γ' πληθ. πρτ. τοῦ *ῥώομαι*· ἔρρωσαντο, γ' πληθ. μέσ. ἀορ. α' *ἔρρωσθην*, παθ. ἀορ. α' τοῦ *ῥώομαι*.

ἔρρωσθαι, ἀορφ. παθ. πρκ. τοῦ *ῥώννυμι*.
ἔρρωσο, ἔρρωσθε, Πρστ. παθ. πρκ. τοῦ *ῥώννυμι*.
ἔρρη, ἱπ. *ἔερρη*, ἡ (*ἄρρω*)· δρόσος (λατ. *ros*) *τεθαλυῖα ἔερρη* = ἀφρονος (δοσιφιλῆς) δρόσος || ἐν τῇ κληθ. ψεκάδες βροχίτης.— || μτφρ. ἐπὶ νῶων καὶ τρυφερῶν ζώων. κυρ. ἐπὶ ὀψίμων (κατὰ τὸν χειμῶνα γεννηθέντων) ἀμυγῶν (πρβλ. *μέτασαι*).

ἔρρυμι, ἡ *ἔρρη* (πρβλ. **ἠουχ*. *αἰῆρασαν* Κρητ. ἀντι *ἔρσαν*· τὴν *ῥοῖσαν*)· ἡμικρ. *ἔρρηεις* καὶ *ἔρρηεις*· πρβλ. *σανοκρ. vārsām* (βροχή), *vārsati* (βρέχει), Ἰβλ. *frass* (Κελτ. **vrasīā*), λατ. **vī-s-iā* (βροχή), εἰς λατ. β. **vers-* (ἀρδεύω, ποτίζω)· πρβλ. ὡς. *σανοκρ. vī'san* (ῥορην), λατ. *verēs* (**versēs* = ῥορην χοίρος, κάπρος), Λιθ. *versis* (μόσχος)· πρβλ. λατ. β. **ers-* ἐν τῇ *ἔρρη*, *ἄρρη*.— Ἐν τῇ πληθ. ἡμικρ. *ἔρραι* (=νεογέννητοι ἀμυγῶν), πρβλ. ἀνάλογον μτφρ. ἔνν. τοῦ *ῥοῖσαι* (ῥοῖσαι = νεογνά ζώων παρ' Ἀισχ. Ἄγαμ. 141) καὶ *ψάκαλος, ψάκαλον* (=νεογνόν ζώου): *μητέρας ψάκαλοῦχοι* (Σοφ. ἀπ. 962) = μητέρες μετὰ τῶν νεογνῶν τῶν (*ψάκα* = σταγὼν βροχίτης). Ἐξ αὐτοῦ τὸ *ἔρρηεις*, ἱπ. *ἔερρηεις*, *εσσα*, ἐν (*ἔρρη*)· πλήρης δρόσου, δροσερός || ἐπὶ πτώματος, νωπός, πρόσφατος.
ἔρρη, ἱων. δ' ἱων. ἀντι *ἄρρη*, *ἄρρη*. — [βι' ἔτυμολ. βλ. *ἄρρη*, *ἄρρη*].

ἔρρυγάνω, ἀττ. τύπος τοῦ *ἔρρυγομαι*, ἐξεμῶ, *ἔερυνῶ*.

ἔρρυγεῖν, ἀορφ. ἀορ. β' τοῦ *ἔρρυγομαι*.
ἔρρυγι, ἡ (*ἔρρυγάνω*)· ἔρρυγιμός, λατ. *eructatio*.
ἔρρυγιμος, ἡ, ον (*ἔρρυγομαι, ἔρρυγι*)· ὁ δυνατὰ μωκόμενος [βι' ἔτυμολ. βλ. *ἔρρυγομαι*].

ἔρρυγών, μτχ. ἀορ. β' τοῦ *ἔρρυγομαι*.
ἔρρυθαίνω, ἀορ. α' *ἔρρυθαι*, ποιητ. ἀντι *ἔρρυθαίνω*· ποιῶ τὴν ἔρρυθρόν, κοκκινίζω, κάμνω νά κοκκινίσω.— Παθητ. γίνομαι ἔρρυθρός. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἔρρυθμα**, -ατος, τό· ἔρρυθότης, «κοκκινάδα» τοῦ δερματος || ἔρρυθραῖσις, ἔρρυθραῖσις.
ἔρρυθραίνω, μέλ. -ἄνω (*ἔρρυθρός*)· θάψω τὴν ἔρρυθρόν.— Παθητ. γίνομαι ἔρρυθρός, εἶμαι ἔρρυθρός, κοκκινίζω.

ἔρρυθραῖω, μέλ. -άσω (*ἔρρυθρός*)· ἔχω τάσιν πρὸς τὸ *ἔρρυθραῖω* (κοκκινίζω).
ἔρρυθρίνος, δ' ὁ γνωστός ἰχθύς, τὸ λυθρίνι.
ἔρρυθρο-θάψης, ἐς (*ἔρρυθρο* + *βάψη*)· ὁ βεθαμμένος ἔρρυθρός, κοκκινωθαμμένος.
ἔρρυθρό-πους, -ποδος, δ. ἡ, οὐδ. τὸ -πουν (*ἔρρυθρός* + *πούς*)· ὁ ἔχων ἔρρυθρούς τοὺς πόδας || ὄνομα πτηνοῦ τίνος.

ἔρρυθρο, ἱπ. δ, ὄν, λατ. *ruber*· κόκκινος, ἔρρυθρός.— || *ἔρρυθρὴ θάλασσα* (**Ἡροδ.* ἀντι *ἔρρυθρὰ θάλα*), ἡ γνωστὴ θάλασσα τοῦ Ἰνδικοῦ Ὀκεανοῦ. [βι' τὴν ἔτυμολ. βλ. *ἔρρυθω*].

ἔρρυκάκων, ἱπ. ἀορ. β' τοῦ *ἔρρυκω*, ἀορφ. *ἔρρυκακείν*.

ἔρρυκάνω, ποιητ. ἀντι *ἔρρυκω*· ἐμποδίζω, συγκρατῶ, ἀναχαίττω, περιορίζω.
ἔρρυκανῶσι, ἱπ. ἀντι *ἔρρυκανῶσι*, γ' πληθ. τοῦ *ἔρρυκανῶω*.

ἔρρυκάνω, ποιητ. ἀντι *ἔρρυκω*· περιορίζω, ἀνακόπτω.

ἔρρυκω, μέλ. -ῶω· ἀορ. α' *ἔρρυκα*, ἱπ. *ἔρρυκα*· ἱπ. ἀορ. β' *ἔρρυκακον*, ἡ ἄνω αἰξ. *ἔρρυκακον*, ἀορφ. *ἔρρυκακείν* (*ἔρρυκω*)· συγκρατῶ, ἀναχαίττω, κωλύω, περιορίζω || χαλινάγωμα, ἀναστέλλω, ἀνακόπτω, ἀναχαίττω || *γῆ ἔρρυκα* (ἐπὶ νεκροῦ) = ἡ γῆ περιορίζει (κρατεῖ διὰ τῆς βίας), φιλοξενεῖ || *μὴ με ἔρρυκα μάχης* = μὴ με ἐμποδίζης ἀπὸ τοῦ νά μάχωμαι. 2) κατακρατῶ ἕνα φιλοξενούμενον (εἰμουςαφίρη). 3) ἀπομακρύνω, ἀποκρούω (λατ. *arcere*). 4) κρα-

τῶ μακρὸν, διαχωρίζω, διαίρω.— || κρατοῦμαι ὀπίσω, ἀναχαίττωμαι, κατακρατοῦμαι || ἀπομακρύνωμαι. 2) φυλάσσομαι, εἶμαι ἀσφαλής.

ἔρρυμι: *ἔρρυκω*, ἀορ. ὄμ. *ἔρρυκακον*, καὶ ὄμ. ἐν. *ἔρρυκακάνω*, *ἔρρυκάνω*, προέρχονται κατ' ἐπέκτασιν τῆς λατ. β. *verāu* τῆς ἐν τῇ *ῥόω* (δ βλ.)· διὰ τὸν ἀναδιπλ. τοῦ ἀορ. *ἔρρυκακον* πρβλ. ὄμικρ. *ἔρρυκακον* τοῦ *ἔρρυκω*, *σανοκρ. ar-irai* (ἀνευ αἰξ.) τοῦ *ar-rāyati* (δὲτω εἰς κίνησιν).

ἔρρυμα, -ατος, τό (*ἔρρυμαι*)· φραγμός, προφυλακτῆριον || ὄχυρωμα, προπύργιον, φρούριον.— γενικώς, ἀμυντικὸν μέσον, προστασία.

ἔρρυμάτιον, τό· ὑποκορ. τοῦ *ἔρρυμα*.
ἔρρυμνῶ-νωτος, ὄν· ὁ ἔχων *ἔρρυμνά* (τ. ε. καλῶς ὠχυρωμένα, ἀσφαλῆ) τὰ νῶτα.

ἔρρυμνός, ἡ, ὄν (*ἔρρυμαι*)· ὠχυρωμένος, περιεφραγμένος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἔρρυμνότης**, -ητος, ἡ· ἡ ἰσχύς, τὸ ὄχυρον, τὸ ἀσφαλές, θέσεως τίνος.

ἔρρυντο, γ' πληθ. ἀορ. β' τοῦ *ῥύομαι*.
ἔρρυσαίωτο, ἱων. γ' πληθ. ἔνκτ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *ῥύω*.
ἔρρυσ-ἀρμάτος, ὄν (*ῥύω* + *ἄρμα*)· ὁ σύρων τὸ ἄρμα || ἐπὶ κ. ἐτεροκλ. πληθ. *ἔρρυσάρματα*, -ατος.

ἔρρυσί-θριξ, -τριχος, ὁ, ἡ (*ῥύω* + *θρίξ*)· ἐπίθ. τοῦ κτενίου ἢ ψήκτρας, δι' ὧν κτενίζονται αἱ τρίχες καὶ τῆς ζῶων.

ἔρρυσί-νηξ, -ίδος, ἡ (*ῥύομαι* + *ναῦς*)· ἡ οὐχουσα, φυλάττουσα, τὴν ναῦν (ἐπὶ τῆς ἀγκύρας π. χ.).

ἔρρυσί-πελας, τό· ἰσχυρὰ φλόγωσις τοῦ δέρματος, κοιν. «ἀνεμοπύρωμα».

ἔρρυσί-πόλις, δ, ἡ, (*ῥύομαι* + *πόλις*, *πόλις*), ὁ προστατεύων, ὑπερασπιστὴς τῆν πόλιν, πολιούχος || ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς κ. ἄ. θεῶν.

ἔρρυσις, -εως, ἡ (*ῥύω*)· «τράβηγμα», ἔλκυσις.
ἔρρυσιμός, δ (*ῥύομαι*)· προστασία, προστατευτικὸν (προφυλακτικὸν) μέσον.

ἔρρυσσασθαι, ἀορφ. ἱπ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ *ῥύω*.
ἔρρυσομεν, ἱπ. ἀντι *ἔρρυσομεν*, Ἰποτ. ἀορ. α' τοῦ *ῥύω*.

ἔρρυστός, ἡ, ὄν (*ῥύω*)· ἐξεϊκκυμένος, τραθηκτός, ἔλκυστός.

ἔρρυτο, ἱπ. γ' ἐν. παθ. ὑπερο. (μετὰ σημ. ἀορ. β') τοῦ *ῥύω*.

ἔρρυ, ἱων. *εἰρύω*· μέλ. *ῥύσω* ἢ *ῥύω*· ἀορ. α' *εἰρύσω*, ἱπ. *εἰρύσω* ἢ *ῥύσω*· ἔλκω, σύρω || *νεκροῦς ἡ νεκρὸν ῥύειν* (εἶτε ἐπὶ φίλων) = σύρω τὸ πτώμα φονευθέντος φίλου, διὰ νά μὴ πέτῃ δηλ. εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν, (εἶτε ἐπὶ ἐχθρῶν) = σύρω τὸ πτώμα ἐχθροῦ πρὸς τὸ μέρος μου διὰ νά τὸ σκελευθῶ || ἔλκω διὰ τῆς βίας, κακομεταχειρίζομαι (ἐπὶ κυνῶν, διασπαράττω, ξεσχίζω) || ἐντεθῆν, σύρων ἀπομακρύνω, μεταφέρω μακρὰν διὰ τῆς βίας || ἔλκω, τραβῶ, τινα ἀπὸ τι: *χαλίνης ῥύω τινα* = τὸν πιδνω ἀπὸ τῆν χαλίνην καὶ τὸν σύρω (τραβῶ).— || μέσ. *ῥύομαι* ἱων. *εἰρύομαι*· ἀορφ. μέλλ. *ῥύεσθαι*, ἀλλὰ καὶ ἱπ. μέλ. *ῥύσομαι*· ἀορ. α' *εἰρύσασθην*, ἱπ. *εἰρύσασθην* ἢ *ῥύσασθην*· οἱ ἐπόμενοι τύποι εἶναι παθητικοί: πρκ. *εἰρύμαι* (μετὰ μέσ. καὶ παθ. ἔνν.), ἱπ. γ' πληθ. *εἰρύταται*· γ' ἐν. ὑπερο. (μετὰ σημ. ἀορ. β') *εἰρύτω* ἢ *ῥύτω*, γ' πληθ. *εἰρυντο* ἢ *εἰρύατο*· σύρω πρὸς τὸ μέρος μου· *ῥύομαι ῥύομαι* = σύρω τὸ ῥίπον μου || *ῥύομαι τόσον* = τανύω τὸ τόσον || *ῥύομαι νῆα* = σύρω τὸ ἰλοῖά μου εἰς τῆν θάλασσαν (τὰ καδελκύω) ἐν κτητ. θωκ. ἔνν. (ἐπὶ τῶν πλοίων), σύρομαι εἰς τῆν ξηρὸν, ἀνεκλύομαι. 2) Ἐκ τῆς ἐνόησις τοῦ σύρειν (εἰξάγειν, ἀπομακρύνειν) τινὰ ἐκ τοῦ κινδύνου τῆς μάχης πηγάζει ἡ σημ. ἀπολυτρώω, ἀπαλλάσσω, τινὰ τοῦ κινδύνου, διασχίζω || καὶ ἐντεθῆν, διαφυλόσσω, προστατεύω. 3) ἀπομακρύνω, ἀποκρούω, κρατῶ μακρὰν, ἀποτρέπω, ἐμποδίζω || *ῥύω* (ἀσπίς) δ' *ὄν ἔργος ῥύω* = ἡ ὄσπις δὲν καὶ αὐτῶν ἐκαστοῦ ἐν συγκρατῆσιν (νά κρατῆσιν μακρὰν) τῶν δόρων || ἐντεθῆν, συγκρατῶ, ἀνακόπτω, ματακύνω, καταπέλλω, καταπνίγω. 4) φρουρῶ, φυλάττω, τι μετὰ προσοχῆς, κρύπτω || ὡς. διατηρῶ, ἰσχυρίζομαι, διατεινομαι, τιμῶ: *θέμιστας εἰρύταται* = φυλάττουσι τοὺς νόμους.

Ετυμ.*: *έρωμ* (Feṛwā* αντί **Feṛw̄ma*), ἀπρφ. *εἰρῶ-μεναι*, μέσ. ἄμφ. πρ. *εἰρῶμαι* (<**Fe-Feṛw̄-mai*) ἰων. *εἰρῶω* (<**ε-Feṛw̄*) ρημ. ἐπιθ. *ἐρωστός* ἰαπ. βῆσις *verāu-* (οὐρώ), ἐξ οὗ **Feṛw̄-mi* καὶ **Feṛw̄* ἐν τῷ *ἔρωμός, ἔρωτηρ*, πληθ. *ἔρωτά, ἔρωτηρ, ἔρωστάζω, ἔρωστακτός, -ύος* (2 βλ.). — Μέσ. *ἐρώμομαι* ἄμφ. πρ. ἐν. *ἐρωσθαί* (**Feṛw-*), πρτ. *ἔρωσο, ἐρωτο* καὶ (μετὰ θεματ. κλισ.) *ἐρωέτο* μέλ. *εἰρῶμοσθα, εἰρῶσονται*, ἀπρφ. ἄορ. *ἐρωσασθαί, εἰρῶσασθαί* (εἰ ἀντί *ε-* κατὰ ματρικὴν παρῆχησιν), πρ. *εἰρῶμαι* (**Feiṛw̄mai* (<**Fe-Feṛw̄-mai*), γ' πληθ. *εἰρῶται* ἰων. ἐνν. *εἰρῶμαι* (<**εFeṛw̄-mai*) *ἔρωμα* *ἔρωμνός* ἐπ. *ἔρωσι-πολις*. — Πρβλ. σανσκρ. *varjā* (ὑπερασπιστής), *vārijāham* (προσοτασία), *vā* ἡδ' ἰ (καλύπτει), γοθ. *war an*, ἀγγλοσαξ. *werian*, παλ-γερμ. *werjan* (προστατεύειν, ὑπερασπίζειν) ἰαπ. δῶσις *verā'u* (προστατεύειν) ἄμφ. πρ. *ἔρωτο* περιέχει τὸ **veru-* πρ. **Fe-Feṛw̄mai* καὶ τὸ ἄμφ. *ἔρωσθαί* (βλ. ἐν λ. *ρύομαι*) περιέχει τὴν κατὰ μετάπτωσιν β. **vrj-*. — Τὸ λατιν. *servō* (σώζω), Γοθ. *sarwa* (ἀμυντικὰ ὄπλα), παλ-γερμ. *riemen* δὲν θεωροῦνται ὑπὸ πάντων ἀνήκοντα ἐνταῦθα.

έρχεται, ἰων. γ' πληθ. παθ. πρ. τοῦ *ἔρω, εἰρω* **έρχάτο** (ἢ **ἐέρχάτο**), γ' πληθ. ἄορ.

ἐρχάτομαι, παθητ. κλείομαι ἐντός τινος.

Ετυμ.*: *ἐρχατάω* πρβλ. Ἡουκ. *ἀερχατος* φραγμός» *δρχατος* (= περιόλιθος, δένδρον) παλ-γερμ. *wurgen* (περιόλιθω), λιβ. *verzi* (σφιγγω), παλ-ολαυ. *vriza* (δένω), ὀσκ. *verehla-* (<vergh iā-*) = δῆμος, πόλις· ἐξ ἰαπ. β. *vergh-*. Ἐκ τοῦ

ἐρχάτος, ὁ (*ἔρω*) φραγμός, περίολιθος, φράκτης. **ἐρχάτονωτο**, ἐπ. γ' πληθ. πρτ. τοῦ *ἐρχατάομαι*.

ἐρχθείς, μτχ. παθ. ἄορ. α' τοῦ *ἔρω, εἰρω*.

ΕΡΧΟΜΑΙ πρτ. *ἤρχομην*· οἱ δὲ πόλιλοι χρόνοι σχηματίζονται ἐκ τῆς ρίζης τοῦ β. *ελευθω* μέλ. *ελευσομαι*· ἄορ. *ἤλυθον* καὶ συγκεκ. *ἤλυθα*, ὄορ. *ἤνθον*· μτγν. καὶ ἄορ. α' *ἤλυθα* πρ. *ἐλήλυθα*, ἐπ. *εἰλήλουθα*, α' πληθ. *εἰλήλουσμεν*, μτχ. *εἰλήλουθώς*· γ' ἐν. ὄορ. ἰων. *εἰληλύθες*, ἐπικ. *εἰληλούθεις*· ἔρχομαι ἢ ὑπάγω ἢ ἔρχομαι ὅπως, ἐπιστρέφω. — Παρ' Ὀμ. ἀπαντᾷ συνηγμένον μετὰ ἀιτιατικῶν τῶν συστοίχου ἀντικειμ.· *ὄδον ἢ κλέυθον ἐλθεῖν* ἢ ὡς ποιητ. *ἀγγελην ἤλυθον* = ἤλθον διὰ τὸ ἀναγγεῖλαι τι. 2) μετὰ γεν. τόπου, *πεδίον ἤλυθον* = ἐπορεύθη διὰ μέσου τῆς πεδιάδος. 3) μετὰ μτχ. μέλλ. πρὸς δήλωσιν τοῦ σκοποῦ· *ἔρχομαι οἰσόμενος ἔρχομαι* = ὑπάγω νὰ φέρω δέρος. — ὡς. ὡς βοηθητικὸν ῥήμα· *ἔρχομαι λέξων* = ἔχω κατὰ νοῦν νὰ εἶπω (γὰλλ. *je vais dire*). — **Μεθ'** Ὀμηρον περιφράσις· *εἰς λόγους ἔρχομαι τι* = ἔρχομαι εἰς διαπραγματεύσεις μετὰ τινος, συνομιλῶ μετὰ τινος. 2) *ἐπὶ πᾶν ἤλυθον* = μετῆλθον (ἐδοκίμασα) πᾶν μέσον. 3) *παρὰ μικρὸν ἤλυθον μετ'* ἀπρφ. = ὀλίγον ἔλειψε νά... παρ' ὀλίγον νά... 4) μετὰ τῆς διὰ + γεν. σχηματίζεται περιφραστικῶς ἀντί τοῦ ἁπορριζίου πρὸς τὴν γεν. ῥήματος· *διὰ μάχης ἔρχομαι τι* = μάχομαι τινὶ· *διὰ πολέμου ἔρχομαι τι* = πολεμῶ κατὰ τινος κλπ.

Ετυμ.*: *ἔρχομαι* (εἰρ-ομο-μαι*) πρβλ. σανσκρ. *ἱcchāti* (-cch-(-skh-)) = συναντῶ· παλ-περσ. *rasatiy*. Κατὰ τινὰς ἤτιον ὀρθῶς· *ἔρχομαι* (<**εἰρθ-ομομαι*)· σανσκρ. *ἱcchāti* (εὐδοκίμα). — *ἔρ-χ-ομαι* (πρβλ. *στανάχω, τρῆχω* κλπ.) *δρχέομαι*, σανσκρ. *ἱcchāyāti* (τρέμω, δορυβά). — *ἔρχομαι* (<**εἰρθ-*) ἀλλ. *erda* (ἔρχομαι), ἱρλ. *regaid* (ἰδὲ Ἐλθῶ).

ἔρψικς, -εως, ἢ (*ἔρωπ*)· τὸ ἔρπειν («σύρσασθαι»).

ἔρψω, ἐρψούμες, ὄορ. α' ἐνικ. καὶ πληθ. μέλλ. τοῦ *ἔρωπ*.

ἔρω, ὄορ. τοῦ *ἔρος*· ἀγάπη, ἔρωσ· βλ. *ἔρωσ*.

ἘΡΩ, ἰων. καὶ ἐπ. **ἔρω**, μέλ. (*ῥημί, λέγω* καὶ *ἀγορεύω* χρησιμοποιοῦνται ὡς ἐνεστώτες, καὶ ὁ *εἰπών* ὡς ἄορ. β')· ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης *ἔρχομαι* (πρβλ. *εἰρηκα*, παθητ. *εἰρημαι*, παθητ. ὄορ. *εἰρήμην*· παθ. ἄορ. α' *ἔρηθη* καὶ *ἔρεθη*), ἀπρφ. *ἔρηθη*· παθ. μέλ. *ἔρηθησομαι*, τετελ. μέλ. *ἔρηθησομαι*. — δά εἶπω, δά ὀμιλήσω. 2) δά ἀφηγηθῶ, δά ἀναγγεῖλω, δά διακηρύξω ἢ ἐνευθῆν, δά ὑποσχεθῶ. 3) δά δῶσω ἐντολήν, δά διατάξω, νὰ πράξῃ τι ἢ *εἰρητό* οἰ = εἶχε δοθῆ εἰς αὐτόν διαταγή νὰ (πράξῃ τι). — **ἢ** *ἔρω*

ἅπαντᾷ ἐνίστα παρ' Ὀμ. ὡς ἐνεστώ· = *ἔρωμαι, εἰρωμαι* (2 βλ.).

ἘΡΩΔΙΟΊΣ, ὁ τὸ ὄρνεν ἔρωδιός (κοιν. *ἔρωδιός*), «ψαροφάγος», λατ. *ardea*.

**Ετυμ.*: κατὰ τινὰς γρ. *ἔρωδιός*· τὸ ὑπογεγρ. ἰῶτα (μαρτυρούμενον παρὰ τῷ Ἡρωδ.) δὲν εἶναι πρωταρχικόν· τὸ *ἔρωδιός* εὐκόλον ἦτο νὰ ἐξελιχθῆ εἰς *ἔρωδιός* κατὰ παρεμυ. ἐκ τοῦ *ἔρωσ* ἢ *ἔρωγ* καὶ κατ' ἀνζλογίαν πρὸς τὰ εἰς *-ίδος*, καὶ ὕστερον κατὰ συναιρ. *ἔρῳδιός* (ὁ τονισμός ἐπὶ τῆς ληγουσῆς ὀφείλεται εἰς ἀναλογία πρὸς τὰ *αἰγυπιός, χαρδαρεός* κ. ἄ.).

ἔρωεῖτω, γ' ἐν. Πρστ. τοῦ ἔρωμ.

ἔρωέω, μέλ. *-ήσω*· ἄορ. α' *ἠρώησα*· ρῶω, χύνωμαι, ἐξορμῶ, ἐκοπῶ ἢ ἀναδύζω κατὰ διαλείμματα. 2) ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, παύω ἀπὸ τοῦ νὰ (μετὰ γεν.) ἢ ἀπολ. *νέφος οὐποι*· *ἔρωεῖ* = τὸ νέφος οὐδέποτε ἐκλείπει. — **ἢ** μτβ. ἔρωω, οὐρῶ ὅπως, ἀποτρέπω (συγ. τῷ *ῥώομαι*). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἔρωή, ἢ (*ἔρωάω*)· πάσα ταχεῖα καὶ ὀρμητικὴ κίνησις ἢ *δουρὸς ἔρωή* = ἡ βολή (ἐκσφενδόνησις) τοῦ δόρατος ἢ *λεκητήρος ἔρωή* = ἡ ὀρμητὴ τοῦ λιχνιστοῦ (αὐτοῦ πού λιχνίζει ἢ πτυορίζει). 2) ὀρμέμφυτον, ἐπιθυμία. — **ἢ** ἀποχώρησις, ἀποχή, ἀπὸ τινος, ἀνάπαυσις, ἡσυχία· *πολέμου ἔρωή*.

Ετυμ.*: **ἢ ὄορ. *ἔρωή* (<**ερω[σ]α*) = ὀρμητικότης· ὄορ. *ἔρωάω* (2 βλ.)· πρβλ. παλ-Norr. *rás* (δρόμος), ἀγγλο-σαξ. *roes* (δρόμος, ἐπίδεισις) (ἀγγλο-σαξ. *rae*), ἀγγλο-σαξ. *roesan* (προχωρῶ μεθ' ὀρμῆς), μεσ-γερμ. *rāsen* (δορυβά). — **ἢ** ὄορ. *ἔρωή* (<**ερωφα*) = ὑποχώρησις, ἀποχή, ἀνάπαυσις· ὄορ. *ἔρωέω* (= παύω, σταματῶ) πρβλ. παλ-γερμ. *ruowa*, ἀγγλο-σαξ. *rōw, rāwa* ἰαπ. *(e)ṛeu-, *(e)ṛdu- (δανάπαυσις).

ἔρωῆσαι, ἀπρφ. ἄορ. α' τοῦ *ἔρωέω, ἔρωήσοιτε*, δ' πληθ. ἔωκτ.

ἔρω-μανεύς, μέλ. *-ήσω* (*ἔρωσ+μαίνομαι*)· ἀγοπῶ μετὰ μανίας, ἀγοπῶ ἐμμανῶς. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἔρω-μάνια, ἢ· ἐρωτικὴ μανία, ἐρωτομανία.

ἔρωμένιον, τό μικρὰ ἐρωμένη, «πολυαγαπημένη», ὑποκορ. τοῦ

ἔρωμένος, ὁ, ἐρωμένη, ἢ· ἐνεστ. παθ. μτχ. τοῦ *ἔρωω*· ὁ ἔχων ἔρωτα, ὁ ἀγαπῶν, ἀγαπητικῶς *ἔρωμένη* = ἀγαπητικιά.

ἔρωσ, *-ωτος*, δ' ἐτερὸκλ. ὄορ. *ἔρω* (ἐκ τοῦ *ἔρος*), αἰτ. *ἔρων*· ὁμαλά· ὄορ. *ἔρωσι*, αἰτ. *ἔρωσι*. — (*ἔρος*)· ἐνθερμος ἀγάπη, ἔρωσ, «ἔρωτας» ἢ πόθος, σφοδρὰ ἐπιθυμία διὰ πράγματος τι. — **ἢ** ὡς κύριον ὄνομα, ὁ θεός· ἔρωσ· ἐν τῷ πληθ. *ἔρωτες*. [διὰ τὴν ἔτυμολ. βλ. *ἔρωμαι*]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἔρωτάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ *ἔρωσ*· μικρὸς *ἔρωσ* (δεός).

ἔρωτάω, ἰων. *εἰρωτάω*, μέλ. *-ήσω*· ἄορ. α' *ἠρώησα* (*ἔρωμαι*)· ἐρωτῶ· *ἔρ-τινά τι* ἐρωτῶ τίνα περὶ τινος, διὰ τι· *τὸ ἐρωτηθῆν* = τὸ ἐρωτῶμενον, περὶ οὗ ἐρωτῶ τις, ἐρώτησις. — **ἢ** ἐρωτῶ τίνα (περὶ τινος). — **ἢ** αἰτέω (βλ. λ.), ἵκεται ὄνομα, ἐξαίτουμαι, παρκαλώ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἔρώτημα, -ατος, τὸ (*ἔρωτάω*)· ἐρώτησις, ἐρώτημα· *ἔρώτημα τοῦ ξυνηθήματος* = ἡ ἐρώτησις διὰ τὸ σύνδημα (περὶ τοῦ συνδήματος), τ. ἔ. ἢ γνωστὴ πρόσκλησις μεταξὺ στρατιωτικῶν («τὸ σύνδημα!· προχωρεῖ εἰς τὸ παρασύνδημα»).

ἔρώτησις, -εως, ἢ (*ἔρωτάω*)· τὸ ἐρωτᾶν, ἐρώτησις (ὡς καὶ νῦν).

ἔρωτιός, -άδος, ἢ· ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ *ἔρωτικός*.

ἔρωτικός, ἢ, ὄν (*ἔρωτ*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἔρωτα ἢ ὁ προερχόμενος ἐξ ἔρωτος ἢ *ἔρωτικὴ ξυνηχία* = ἐρωτικὴ ὑπόδεισις. 2) ὁ ἐκδοτος (ὁ ρέπων) εἰς τὸν ἔρωτα, ἔκφυλος ἢ ὁ τρέφων πόδον τινά. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἔρωτικῶς· ἐπίρρω. φιλοσοφίως, τρυφερῶς.

ἔρωτις, -ίδος, ἢ (*ἔρωσ*)· ἐρωμένη, ἀγαπητικιά. — **ἢ** ὡς ἐπιθ. *ἔρωτιδες νῆσοι* = αἱ νῆσοι τοῦ ἔρωτος.

ἔρωτο-γράφος, ὄν (*ἔρωσ + γράφω*)· ὁ γράφων περὶ ἔρωτος.

ἔρωτοπλάνος, ὄν (*ἔρωσ + πλανάω*)· ὁ πλανῶν, ἐξαπατῶν, τὸν ἔρωτα.

ἔρωτο-πλοῦν, μέλ. -ἦσω* (ἔρωτος + πλοῦς)* πλέω τῆς ὤκεανόν ἔρωτος.
ἔρωτύλος, ὁ (ἔρωτος)* πολυαγαπημένος, «πουλᾶκι μου», «κροδούλα μου». — || ὡς ἐπιθ. ἔρωτύλα αἰεῖδω = ἄω ἔρωτικὰ ἄσματα.
ἔς, ἰων. καὶ παλ. ἄττ. τύπος ἀντὶ τοῦ εἰς* διὰ τὰ μετὰ τοῦ εἰσ- σύνθετα βλ. εἰς τὰ σύνθετα μετὰ τοῦ εἰσ- διὰ τὴν ἑτυμολ. βλ. εἰς].
ἔς, Προστ. ἀορ. β' τοῦ ἔημι.
ἔσ-αγγελεύς, ἔσ-αγγέλλω, ἀντὶ εἰσαγγ—
ἔσ-ἀγείρω, (βλ. εἰσαγείρω)* παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ γ' ἐν. ἑπικ. μέσ. πρτ. εἰσαγείρετο* ἑπικ. μέσ. ἀορ. α' εἰσαγείρατο.
ἔσ-ἀγώ* βλ. εἰσάγω.
ἔσ-αδρέω, ἔσ-ἀκοντιζώ, ἔσ-ἀκούω (βλ. εἰσ-).
ἔσ-αδρήσαιμι, Ἐὐκτ. ἀορ. α' τοῦ εἰσαδρέω.
ἔσ-αιέν (ἔς+αίέν), ἐπιτρ. διὰ πάντοτε.
ἔσ-ἄλτο, γ' ἐν. ἐπ. ἀορ. β' τοῦ εἰσάλλομαι. .
ἔσαν, ἑπικ. καὶ ἰων. γ' πληθ. πρτ. τοῦ εἰμί.
ἔσαν, ἑπικ. γ' πληθ. πρτ. τοῦ ἔννυμι.
ἔσ-ἄντα* βλ. εἰσ-ἄντα.
ἔσ-ἄπαξ, ἰων. ἀντὶ εἰσάπαξ (ἔς+ἄπαξ)* διὰ μιᾶς.
ἔσᾶπην, παθ. ἀορ. β' τοῦ σᾶπω.
ἔσ-απ-ικνεόμαι, ἰων. ἀντὶ εἰσαφικνεόμαι.
ἔσ-ἄρασσω, (βλ. εἰσ-αράσσω).
ἔσατο, γ' ἐν. μέσ. ἀορ. α' τοῦ ἔννυμι.
ἔσ-ἄχρι, ἐπιτρ. ἀντὶ εἰς ἄχρι (= μέχρι) μετὰ γεν.
ἔσάωθεν, γ' πληθ. παθ. ἀορ. α' τοῦ σαάω, ἑπικ. ἀντὶ σῶζω.
ἔσάωσα, ἀορ. α' τοῦ σαάω, ἑπικ. ἀντὶ σῶζω.
ἔσ-θαίνω, Ἐὐκτ. ἀορ. β' τοῦ ἑσθαίνω (βλ. εἰσθαίνω).
ἔσ-θαίνω, ἔσ-θάλλω* βλ. εἰσθαίνω, εἰσβάλλω.
ἔσ-θᾶς, μτχ. ἀορ. β' τοῦ εἰσθαίνω.
ἔσθην, ἀορ. β' τοῦ σθέννυμι.
ἔσ-θιβάζω, ἔσ-θολή* βλ. εἰσθιβάζω, εἰσβολή.
ἔσ-δέκομαι, ἰων. ἀντὶ εἰσδέχομαι.
ἔσ-δίδωμι, ἔσ-δύομαι, ἔσ-δύω (βλ. εἰσδ-).
ἔσδομνοι, ἔσδώμεθα, δωρ. ἀντὶ ἐξόμενοι, ἐζώμεθα.
ἔσαι, ἔσται, ποιητ. ἀντὶ ἔσει ἢ ἔση, ἔσαι, β' καὶ γ' ἐν. μέλλ. τοῦ εἰμί.
ἔσ-έδρακον, ἀορ. β' τοῦ εἰσδέρομαι.
ἔσ-έδραμον, ἀορ. β' τοῦ εἰστρέχω.
ἔσ-ειμι βλ. εἰσεἰμι.
ἔσ-ελεύσομαι, μέλ. τοῦ εἰσεέρχομαι.
ἔσ-ελθεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ εἰσεέρχομαι.
ἔσ-εμασσάμην, ἐπ. ἀορ. α' τοῦ εἰσμαιόμαι (πρβλ. ἐπιμασσοτο θυμὸν=διότι μὲ τὸν θάνατόν του μοῦ ἐπλήγησε τὸ μάλιστα τὴν καρδίαν.
ἔσ-ἐπτατο, γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ εἰσπέταμαι.
ἔσ-εργύνω, ἰων. ἀπρφ. τοῦ εἰσείρω, εἰσεργώ.
ἔσ-έρχομαι βλ. εἰσεέρχομαι.
ἔσσεάχατο, γ' πληθ. παθ. ὑπερσ. τοῦ σάττω.
ἔσ-έχυντο, γ' πληθ. ἑπικ. παθ. ἀορ. β' τοῦ εἰσχύω.
ἔσ-έχω, ἔσ-ἠθέω* βλ. εἰσέχω, εἰσἠθέω.
ἔσ-ἦλατο, γ' ἐν. μέσ. ἀορ. α' τοῦ εἰσάλλομαι.
ἔσημήναντο, γ' πληθ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ σημαίνω.
ἔσηνα, ἀορ. α' τοῦ σαίνω.
ἔσθαι, ἀπρφ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ ἔημι. 2) ἀπρφ. παθ. πρτ. τοῦ ἔννυμι.
ἔσ-θέσθαι, ἰων. ἀπρφ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ εἰσιτίθημι.
ἔσθῶ (ἔσθῆς)* ἐνδύω.—Παθητ., εἶμαι ἐνδεδυμένος* κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πρτ. ἦσθημαι καὶ ἔσθημαι* ἔσθητα ἔσθημένος* περιβεβλημένος ἐνδύμα, ἐνδεδυμένος. *Ἐ; αὐτοῦ τὸ
ἔσθημα, -ατος, τὸ (ἔσθῶ)* ἐνδύμα, περιβολή.
ἔσθην, γ' διῦκ. παθ. ὑπερσ. τοῦ ἔννυμι.
ἔσθης, -ἦτος, ἡ (ἔσθαι, ἀπρφ. παθ. πρτ. τοῦ ἔννυμι) ἐνδύμα, ἐνδύμασι, ἐνδύματα (λατ. vestis). [ἔσθης, ἔσθος* δι' ἑτυμολ. βλ. ἔννυμι].
ἔσθσις, -ως, ἡ (ἔσθῶ)* ἐνδύμασι, ἐνδύμα.
ἔσθω, ἐπ. ἀπρφ. ἔσθιμεν* πρτ. ἦσθιον* μέλ. ἔδομαι (ἰξ ἐπ. ἐν. ἔδω)* ἔνεργ. πρτ. ἐθήδοκα, παθ. πρτ. ἐθήδομαι* παθ. ἀορ. α' ἠδέσθη* ἔνεργ. ἀορ. β' ἔφαγον (ὡσεὶ ἐξ. ἐν. *φάγω) λατ. edo* τρώγω || μτφρ. καταβροχθίζω, καταναλίωκω, καταστρέφω (ὅπως ἐπὶ

πυρὸς ἢ ἐπὶ διαβρωτικῆς νόσου)* **ἔσθιεν** εαυτὸν=στενοχωρεῖν εαυτὸν (λιυῖνος)* **ἔσθιεν τὴν χελύνην**=δᾶκνειν τὸ χεῖλος.—Παθητ. τρώγομαι, καταβροχθίζομαι **οἶκος ἔσθιέται**=περιουσία καταβροχθίζεται. [ἔσθιο καὶ ἔσθω* ἔσθω (<*ἔδ-θω (τύπου πύθω)* βλ. ἔδω* [ἔσθιο εἶναι πιθανῶς ἐπέκτασις τοῦ ἔσθω (μοναδικὸν παράδειγμα προσφύμ. -ω (<[απ.-]ιο- [ω (<[απ.-]ιο-?)]
ἔΣΘΛΟ΄Σ, ἡ, ὄν δωρ. **ἔσθλος, ἁ, ὄν** = ἀγαθός* καλὸς εἰς τὸ εἶδος του (εἰς τὸ ἐπάγγελμα τού, εἰς τὴν ιδιότητά του)* ἄνδρετος, γενναῖος, ῥωμαλέος || ὡς. εὐγενής, πλούσιος, ὀλιγός || προσηγνής, καλοκάγαθος. 2) ἐπὶ οἰωνῶν* αἰοῖος, εὐόλιμος, καλός, 3) ὡς οὖς. **ἔσθλα** = τὰ ἀγαθὰ (περιουσία)* ἀπολ. **ἔσθλων**=καλὴ τύχη, εὐτυχία. [ἔσθλός (πρόσφ. -θλο-, ιαπ. *es + -dhlo-) δωρ. **ἔσθλος**, πρβλ. **εὐ-ς** (<*ε-υ-ς)]
ἔσθλοτέρως, -τατος* συγχεῖται, καὶ ὑπερθ. τοῦ **ἔσθλός**.
ἔσθορον, ἐπ. ἀορ. β' τοῦ εἰσθρῶσκω.
ἔσθος, -τος, τὸ=ἔσθης (δ βλ.).
ἔσθ' ὅτε ἀντὶ ἔστιν ὅτε = ἐνίοτε, κάποτε, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν (λατ. est quum).
ἔσ-θρῶσκω* βλ. εἰσθρῶσκω.
ἔσθω, ἐπ. ἀπρφ. **ἔσθήμεναι**, πρτ. ἦσθον* ποιητ. τύπος τοῦ **ἔσθιο*** τρώγω, καταβροχθίζω || μτφρ. καταβροχθίζω τὴν περιουσίαν τινός, καταδραπῶ.
ἔσιγάθην, δωρ. ἀορ. α' τοῦ σιγάω.
ἔσ-ἰδεῖν, ἀντὶ εἰσιδεῖν, ἀπρφ. τοῦ εἰσιδόν.
ἔσ-ιδέσθην, ἐπ. γ' διῦκ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ εἰσιδόν.
ἔσ-ἰέμεναι, θηλ. μτχ. μέσ. ἐν. τοῦ εἰσίημι.
ἔσ-ἰζηται, ἀντὶ εἰσιζήται, γ' ἐν. Ὑποτ. τοῦ εἰσιζομαι.
ἔσ-ἰημι, ἔσ-ικνεόμαι, ἔσ-ίπταμαι* βλ. εἰσ—
ἔσ-κατα-θαίνω* βλ. εἰσ-κα—
ἔσ-κάτ-θετο, ἀντὶ εἰσ-κατ-έθετο, γ' ἐν. μέσ. ἀορ. β' τοῦ εἰσ-κατα-τίθημι.
ἔσκε, ἑπικ. καὶ ἰων. ἀντὶ ἦν, γ' ἐν. πρτ. τοῦ εἰμί.
ἔσκέδασα, ἀορ. α' τοῦ σκεδάννυμι.
ἔσκεμμαι, πρτ. τοῦ σκουπέω.
ἔσκιδναντο, γ' πληθ. παθ. πρτ. τοῦ σκιδνῆμι.
ἔσκληκα, ἀμτβ. πρτ. τοῦ σκέλλω* **ἔσκλην**, ἀορ. β' [ἔναρκτ. τύπος τῆς β. **es-** (= εἰμί)=παλ-λατ. **escit, escunt** (=erit, erunt), λατ. *es(s)ko-].
ἔσκον, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ ἦν, πρτ. τοῦ εἰμί.
ἔσλός, δωρ. ἀντὶ ἔσθλός (βλ. λ.).
ἔσμηχον, πρτ. τοῦ σμηχῶ.
ἔσμός ἢ ἑσμός, ὁ (ἔημι ἢ ἔζομαι)* κυρ. ἀμῆνος μελισσῶν || πᾶν πλήθος, πᾶσα ἀγέλη || πᾶν τὸ ἀφρόδωνος καὶ ὄρητικῆς ἔξορμῶν* **ἔσμοι γάλακτος**=ρύσκακες γάλακτος. — [κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἔζομαι καὶ σμ. πᾶν τὸ καθήκονον, ἐξ οὗ **ἀφσμάς** (=ομήλιος) ἔχει σχηματισθῆ κατ' ἐπίδρασιν τοῦ **ἄφσσις** (πρβλ. **ἀφιήμι**)* ἐάν δεχθῶμεν τὴν ἐκ τοῦ ἔημι παραγωγήν. **ἔσμός** (<*ἔ-θμός (βλ. ἔημι), πρβλ. **exāmen** (<*ex-ag-smen)].
ἔσμο-τόκος, ὄν (ἔσμός+τεκεῖν)* ὁ γεννῶν (παράγω) ἀμῆνη μελισσῶν (κυρ. **ὁ τίκτων ἔσμούς**).
ἔσο, ἑπικ. ἀντὶ ἔσθαι, Προστ. τοῦ εἰμί.
ἔσ-οικέω, ἔσ-οικίζω* βλ. εἰσ—
ἔσ-οπτος* βλ. εἰσ-οπτος. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἔσ-οπτρον*** βλ. εἰσ-οπτρον.
ἔσ-οράω* βλ. εἰσ-οράω.
ἔσ-ορῶμεν* δωρ. ἀντὶ εἰσορῶμεν.
ἔσοῦμαι, δωρ. ἀντὶ ἔσομαι, μέλ. τοῦ εἰμί.
ἔσ-όφωμαι, μέλ. τοῦ ἔσ-οράω, εἰσ-οράω.
ἔσπαθῆμαι, παθ. πρτ. τοῦ σπαθᾶω.
ἔσπαρμαι, παθ. πρτ. τοῦ σπείρω.
ἔσπεισα, ἀορ. α' τοῦ σπέινδω.
ἔΣΠΕ΄ΡΑ, ἡ (λατ. vespera) θηλ. τοῦ ἐπιθ. **ἔσπερος** (1) (ἐνν. ὥρα)* «βράδυ», ἑσπέρα || **ἑσπέρας** (γεν. χρόν.) = κατὰ τὸ βράδυ || **ἀπὸ ἑσπέρας**=μετὰ τὸ δειλινόν, «κατὰ τὸ σούρουπο» || **εἰς** (ἢ **πρὸς**) **ἑσπέρας**=«κατὰ τὸ βραδῆκι» || ἐν τῷ πληθ. **ἑσπέρας**=αἱ ἑσπερικαὶ ὥραι, ἡ ἑσπέρα. 2) (ἐνν. χώρα)* τὸ πρὸς δυσμάς μέρος τοῦ Κόσμου, ἡ Δύσις (λατ. occidentes) || τὸ **πρὸς ἑσπέρας**=αἱ δυτικαὶ χῶραι. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ
ἑσπερίνός, ἡ, ὄν=ἑσπέριος (δ βλ.).
ἑσπέριος, α, ὄν καὶ -ος, -ον (ἑσπερος)* ἐπὶ χρόνου, κατὰ τὴν ἑσπέραν, κατὰ τὸ βράδυ.— || ἐπὶ τῷ

που, δυτικός, προς δυσμάς, προς τὸ μέρος τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου (λατ. occidentalis).

έσπερις, -ίδος, ἡ ἀνώμαλον θηλ. τοῦ **έσπεριος**· κατά τὴν έσπεραν ἢ δυτικῆ, δυσηκική.— ἢ ὡς κύρ. δν. αἰ **Έσπερίδες**=αἱ θυγατέρες τῆς έσπερας (τ. ἔ. τῆς Νυκτός), αἰτινες κατψύκουν εἰς τινα νῆσον τοῦ ὠκεανοῦ πρὸς δυσμάς, καὶ ἀφρούρουν κῆπον πλήρη χρυσῶν μήλων.

ΈΣΠΕΡΟΙ, ὁ λατ. VESPER ἡ έσπέρα· **μένον ἐπὶ έσπερον εἰθεῖν** = ἀνέμενον νὰ ἐπφλῶν ἡ έσπέρα· ἀνώμαλ. πληθ. οὐδ. **έσπερα**, τὰ=αἱ έσπεριναί ὡραι, ἡ έσπέρα. 2) ἐπὶ τόπου ἡ Δύσις, ὁ πρὸς δυσμάς κόσμος, τ. ἔ. ὁ ὄψος, Ἄδης.— ἢ ὡς ἐπιθ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν έσπεραν, έσπερινός· **έσπερος άσθη** = τὸ άστρον τῆς έσπερας, ὁ έσπερινός. 2) ἐπὶ τόπου, δυτικός.

Έστυμ. ἡ έσπερος τὰ **έσπερα ἡ έσπέρα**· **έσπεριος**· **έσπερινός**· **έσπερος** = λατ. vesper (κατ. *vesperos)· πρβλ. λιθ. väkaras (*veqeros), παλ-αλαυ. večeru (έσπέρα)· λατ. *vesperos, *ve-qeros, ἐκ προθ. *ve- (= πρὸς τὰ κάτω, μακράν), πρβλ. γερμ. κ. ἄ. west (*ve:s + πρόσφ. -i· τὸ ὑπόλοιπον τμήμα -spere-σ καὶ -qero-σ θὰ εἰσημειωθῶν ἐὶς ταχέως κινούμενος) (προφανῶς ἐξ ἀπηχίσεως τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου καὶ τῶν κρατασφῶν τῶν τελευταίων του ἀκτίνων)· **-spere-** σαυνορ. spheraii (= λάμπω, σπινθηροδολῶ), **σπαίρω** (= σπαρταρῶ, ὀσοπαρῶ) (βλ. λ. λ.)· **-qero-** λατ. coruscus (σπινθηροδολών).

έσπετε, ἀντι **εἶπετε**, ὁ πληθ. ἐπικ. Προστ. τοῦ **εἶπον**. [βλ. ἔτυμολ. βλ. **έννεμι**].

έσπιμην, ἀόρ. β' τοῦ **έπιμαι**· παρ' Ὀμήρῳ τὸ ἐ-διατηρεῖται ἐν πάσις ταῖς ἐγκλίσεσιν: Προστ. **έσπέσθω**, ἴγχοι. **έσπωνται**, ἐδικτ. **έσποιμην**, ἀπρφ. **έσπέσθαι**, μχ. **έσπόμενος**. [βλ. ἔτυμολ. βλ. **έπω**].

έσπον, ἀόρ. β' τοῦ **έπω**.
έσσα, ἐπικ. ἀόρ. α' τοῦ **έννυμι**· **έσσα** ἀπρφ. (ἀλλά καὶ β' ἐν παθ. πρκ.).

έσσάμενος, μχ. μέσ. ἀόρ. α' τοῦ **έννυμι**.
έσσειται, ἴγχοι. ἀντι **έσσομαι**, δωρ. μέλ. τοῦ **εἶμι**.
έσσεσθαι ἀντι **έσσεσθαι**, ἀπρφ. μέλλ. τοῦ **εἶμι**.
έσσεια, ἐπικ. ἀντι **έσσεια**, ἀόρ. τοῦ **σέω**.
έσσι, ἐπικ. καὶ δωρ. ἀντι **εἰς**, **εἰ**, β' ἐν. τοῦ **εἶμι**.
έσσο, ἐπικ. ἀντι **έσο**, Προστ. τοῦ **έννυμι**.
έσσομαι ἀντι **έσομαι**, ἐπικ. μέλ. τοῦ **εἶμι**· ὁμοῦς **έσσομαι**, ἐπικ. μέσ. μέλ. τοῦ **έννυμι**.
έσσοσθαι, ἰων. ἀντι **έσοσθαι**· πρτ. **έσσοσθην**· ἀόρ. α' **έσοσθην**· πρκ. **έσσομαι**· παθ. (**έσσαν**, ἰων. ἀντι **έσσαν**)· εἶμαι ἠττημένος.

έσσομαι· παθ. πρκ. τοῦ **σέω**· **έσσομην**, ἕπερο. μετὰ σημ. ἀόρ. β'.

έσσομενος, ἠ, ον· παθ. μχ. τοῦ **σέω** (μετὰ τῶν σημ. καὶ τοῦ τονισμοῦ ἀνεστῶτος, ἀλλὰ μετὰ ἀναδιπλ. παρακείμενου)· σπεύδων, ὀρηκτικός, βίαιος, σφοδρός ἢ πρόθυμος, ἐπιθυμῶν τι. Ἐντεῦθεν, ἐπίρ. **έσσημένος**=ἐν οπουδῇ, έσπευσμένως, ὀρηκτικῶς.

έσσοθι, **έσσοθι**, ὁ καὶ ἴγχοι ἐν. ἐπικ. παθ. ἕπερο. τοῦ **σέω**, μετὰ σημασ. ἀόρ. β'.

έσσοθῆναι, ἰων. ἀντι **έσσηθῆναι** (βλ. **έσσοθι**).
έσσω, ἐπικ. μέλ. τοῦ **έννυμι**.

έσσω, ἰων. ἀντι **έσσω**.
έσταα, ὁ πρκ. τοῦ **έστυμι** μετὰ σημασ. ἀμτθ. ἀνεστ.· στέκομαι ἀπαντᾷ κατὰ τοὺς ἀκολουθούσους τόπους μόνον: **δύξ**. **έστατον**, πληθ. **έσταμεν**, **έστατε**, **έστασι**· ἀπρφ. **έστανα**, ἐπικ. **έσταμεν**, **έσταμενα**· μχ. **έσταως**, ἀττ. καὶ κατὰ συναίρ. **έσταώς**, ἰων. **έσταώς** καὶ **έσταώς**, θηλ. **έσταώς**.

έσται, ἴγχοι ἐν. μέλ. τοῦ **εἶμι**· ὁμοῦς **έσται**, ἴγχοι ἐν. παθ. πρκ. τοῦ **έννυμι**.
έσταλάτο, ἰων. ἴγχοι πληθ. παθ. ἕπερο. τοῦ **στέλλω**.
έσταλῆν, παθ. ἀόρ. β' τοῦ **στέλλω**· **έσταλκα** πρκ. **έσταμεν**, **έσταμενα**· βλ. **έσταα**.
έσταμεν, α' πληθ. τοῦ **έσταα**.
έσταν, Αἰολ. καὶ ἐπ. ἴγχοι πληθ. ἀόρ. β' τοῦ **έστυμι**.
έσταναι, ἀντι **έστημεναι**· βλ. **έσταα**.
έσταότες, πληθ. τοῦ **έσταώς**· βλ. **έσταα**.
έστασαν, ἴγχοι πληθ. ποιητ. ἕπερο. τοῦ **έστυμι**· βλ. **έσταα**· ὁμοῦς

έστασι, ἴγχοι ἐν. μέλ. τοῦ **εἶμι**· ὁμοῦς **έστασι**, ἴγχοι ἐν. παθ. πρκ. τοῦ **έννυμι**.

έσταλάτο, ἰων. ἴγχοι πληθ. παθ. ἕπερο. τοῦ **στέλλω**.
έσταλῆν, παθ. ἀόρ. β' τοῦ **στέλλω**· **έσταλκα** πρκ. **έσταμεν**, **έσταμενα**· βλ. **έσταα**.

έσταμεν, α' πληθ. τοῦ **έσταα**.
έσταν, Αἰολ. καὶ ἐπ. ἴγχοι πληθ. ἀόρ. β' τοῦ **έστυμι**.
έσταναι, ἀντι **έστημεναι**· βλ. **έσταα**.

έσταότες, πληθ. τοῦ **έσταώς**· βλ. **έσταα**.
έστασαν, ἴγχοι πληθ. ποιητ. ἕπερο. τοῦ **έστυμι**· βλ. **έσταα**· ὁμοῦς

έστασι, ἴγχοι ἐν. μέλ. τοῦ **εἶμι**· ὁμοῦς **έστασι**, ἴγχοι ἐν. παθ. πρκ. τοῦ **έννυμι**.

έστραμμένος, μχ. παθ. πρκ. τοῦ **στρέφω**.
έστράφη, παθ. ἀόρ. β' τοῦ **στρέφω**.

έστασαν ἀντι **έστησαν**, ἐπ. ἴγχοι πληθ. ἀόρ. α' τοῦ **έστυμι** (=έτοποδέθησαν).

έστασι, ἴγχοι πληθ. ποιητ. πρκ. τοῦ **έστυμι**· βλ. **έσταα**.

έστατε, ὁ πληθ., καὶ **έστατον** β' καὶ ἴγχοι· βλ. **έσταα**.

έσταυρωμένος, μχ. παθ. πρκ. τοῦ **σταυρῶ**.
έσ-τε, δωρ. **έσ-τε** (έσ+τε)· συνβ., μέχρι, ἔω, ἔως ὅτου (λατ. donec)· 2) ἐν ὄσω, ἐφ' ὄσω χρόνον.

— ἢ ἐπίρ., μέχρι, ἔως (λατ. usque).
Έστυμ. ἡ έστε (*έσ+τε, βλ. **εἰς**), Ρωιωτ. **έστε** (*έσ+τε), Λοκρ., Δελφ. **έσ-τε**· λατ. *ε-θεποδηλοῖ κατευθυνοῖν (ἐρῶνται: ποῦ;).

έστελα, ἀόρ. α' τοῦ **στέλλω**.
έστεμμένος, μχ. παθ. πρκ. τοῦ **στέφω**.

έστέρημαι, παθ. πρκ. τοῦ **στέρω**.
έστεφάνωτο, ἴγχοι ἐν. παθ. ἕπερο. τοῦ **στέφανω**.

έστεως, μχ. ἰων. πρκ. τοῦ **έστυμι**· βλ. **έσταα**.
έστηκα, **έστηκειν**, ἀμτθ. πρκ. καὶ ἕπερο. τοῦ **έστυμι**.

έστην, ἀμτθ. ἀόρ. β' τοῦ **έστυμι**.
έστήξω, **έστήξομαι**, ἀμτθ. τετελ. μέλ. τοῦ **έστυμι**· πρβλ. **τεθήξω**, **τεθήξομαι** τοῦ **θήξω**.

έστήρικται, ἴγχοι ἐν. παθ. πρκ. τοῦ **στηρίζω**· **έστήρικτο**, ἴγχοι ἐν. παθ. ἕπερο.

έστησα, **έστησάμην**, ἕπερο. καὶ μέσ. ἀόρ. α' τοῦ **έστυμι**.

έστήως, μχ. ἰων. πρκ. τοῦ **έστυμι**· βλ. **έσταα**.

έστια, ἰων. **ίστιν**, ἡ (**έξομαι**) ἡ ἑστία τῆς οἰκίας, τὸ μέρος ὅπου ἀνάπτου πυρᾶν, «ἡ γωνία», «τὸ τζόκιο ἢ ὁ θωρός τῶν οἰκογενειακῶν θεοτήτων, καὶ ἐντεῦθεν δυοιασθήριον, θωρός. 2) ἀπὴρ ἁπλῆ ἡ οἰκία, ἐνδιαίτημα, κατοικία. 3) οἶκος, οἰκογένεια.— ἢ ὡς κύρ. ὄνομα **Έστία**, ἰων. **ίστιν**, ἡ **Vesta** τῶν Ῥωμαίων, θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, προστατίς τῆς αἰκογενειακῆς ἑστίας, τοῦ οἴκου, τῆς οἰκογενείας. Ταύτην ἐπεκαλοῦντο πρῶτην κατὰ τὰς ἑορτάς.

Έστυμ. ἡ έστία, **έρείσιος**, **ἀνίστιος**, **θμύσιος**· ἀττ. **έστια**, ἰων. **ίστιν**· **έσχαρά** (ιαπ. β. jes)· **vesta** (*vestā ἡ *vostā=τόπος διαμονῆς) ἐξ ἰαπ. ρ ves (= διαμένω)· πρβλ. γοθ. wisis (διαμονή), καλ-ετλ. feiss (*ves-lls)=διαμονή, foss (*vos'ios)=ἀνάπαισις.—Κατὰ τοὺς πλάσιους ἐκ τοῦ **έξομαι** ἐκ ρ sed (διὰ τὴν σημασ. πρβλ. λατ. sedes) ὁ ἰων. τύπος **έστια** ἐρμηνεύεται ἐξ ἀναλογίας πρὸς τὸ **έστυμι**· τὸ ἐ-προ-ῆλθε πιθανώτατα ἐν ἀτόνοις συλλ. τὸ πρῶτον (πρβλ. ὁμηρ. **έρείσιος**, **ἀνίστιος**· **ίστιν**).

έστιάμα, -ατος, τὸ (**έστια**)· συμπίσειον.

έστι-αρχέω, μέλ. -ῆσω· εἶμαι ὄρχων τῆς **έστίας**, τ. ἔ. ὄρχηγός τῆς οἰκογενείας, οἰκοδεσπότης. Ἐκ τοῦ **έστι-αρχης**, -ου, ὁ (**έστια** + **αρχω**)· ὁ οἰκοδεσπότης (**αρχων** τῆς **έστίας**).

έστιάσις, -εως, ἡ (**έστια**)· τὸ **έστιαν** (τ. ἔ. φιλιεύειν, «τραπεζῶνειν») τινά, τὸ συμπίσειον, «τραπέζωμο».

έστιών, πρτ. **έστιών**· μελ. **έστιάσω**· ἀόρ. α' **έστιάσω**· πρκ. **έστιάνα**.—Παθητ., μέλλ. (μετὰ μέσης μορφῆς) **έστιάσομαι**· ἀόρ. α' **έστιάσθην**· πρκ. **έστιάμαι** (**έστια**)· δέχομαι τινα ἐν τῇ ἑστίᾳ μου (τ. ἔ. ἐν τῷ οἴκῳ μου), φιλοξενῶ τινα, «φιλιεύω».—Παθητ., εἶμαι φιλοξενουμένους τινος, φιλοξενουμαι ὑπὸ τινος· **έστιάσθαι ἐνύπνιον**=συμποιάζειν καθ' ὄπνον.

έστι-οὔχος, ον (**έστια**+**έχω**)· ὁ ἔχων (τ. ἔ. φυλάττων, προστατεύων) τὴν **έστιαν** (βηλ. τὸν οἶκον, ἢ τὴν πόλιν), πολιοὔχος. 2) ὁ ἔχων βωμόν ἢ ἑστίαν. 3) ὁ ἐπὶ τῆς ἑστίας ἢ τοῦ βωμοῦ.

έστιών, μέλ. -άσω (**έστια**)· Ἰδρύω, θεμελιώνω, ἑστίαν (βηλ. οἶκον).—Παθητ., **δῶμα έστιούται**=ὁ οἶκος θεμελιώνεται, στερεώνεται (διὰ τῶν τέκνων).

έστιχον, ἀόρ. β' τοῦ **στέλλω**.

έστιχόνωτο, ἴγχοι ἐν. παθ. πρκ. τοῦ **στέλλω**.

έστιώτης, -ου, ὁ, θηλ. -ώτις, -ίδος, ἡ (**έστια**)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν οἶκον ἢ ὁ ἐρχόμενος ἐκ τοῦ οἴκου.

έστο, ἴγχοι ἐν. παθ. ἕπερο. τοῦ **έννυμι**.

έστοξέω=**εἰσ-τοξέω**.

έστοργα, πρκ. τοῦ **στέρω**.
έστόρεσα, ἀόρ. α' τοῦ **στορέννυμι**.
έστραμμένος, μχ. παθ. πρκ. τοῦ **στρέφω**.
έστράφη, παθ. ἀόρ. β' τοῦ **στρέφω**.

έσ-τρίς (έστ+τρίς)· τρεις φορές (εστις τρεις).
έστρωμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ στρώννυμι.
έστρωσα, -ώθη-ν, ένεργ. και παθητ. άόρ. α' τοῦ στρώννυμι.
έστρωτο, γ' έν. παθ. ύπερο. τοῦ στρώννυμι.
έστύγον, άόρ. β' τοῦ στυγέω.
έστωρ, ορος, δ' πάσσαλος έμβαλλόμενος εις τό άκρον τοῦ ρυμού (επιμονοῦσι), επί τοῦ όποιου ύστερύνετο τό κρείκος, δια νά δένωνται έπ' αὐτοῦ αἱ ήνία ή άλλα έξαρτήματα τής Ιπποσκευής (δπως π.χ. τά λωρία τών προστερνιδίωv).
Έστυμ.· έστωρ<*Fεσθ-τορ έκ βίζ. vers- (είμαι αι-χμηρός) έν τῷ σανσκρ. νόρsma (σίχημή) (βλ. και τάς λ.λ. έν λ. έρμα II = σκόπελος)· πρβλ. 'Ηουχ. <ύσταξ· πάσσαλος κεράτινος>· ύσταξ <*ύρσταξ (υρσ- <*vers- κατά μεταπίπτωσι). Κατ' άλλους έταξ και ύσταξ <*Fεθ-τωρ, *ύθ-ταξ; *Fωθέω. Πάντως θεωρεῖται άθεβαίω έτυμολογία.
έστώς, -ώσα, συνηρ. μτχ. άμτδ. πρκ. τοῦ ίσσημι· βλ. έτασα.
έσούλησα, άόρ. α' τοῦ σούλαω.
έσυν-ηκα, άνώμ. άντι συνήκα, άορ. x' τοῦ συνήμι.
έσυρα, άόρ. α' τοῦ σύρω.
έσύρην, παθητ. άόρ. β' τοῦ σύρω.
έσ-υστερον, έπίρ. άντι εις ύστερον· δια τό μέλ-λον, μετά ταῦτα.
έσφάγην, παθ. άόρ. β' τοῦ σφάζω, σφάττω.
έσφαγμαι, παθ. πρκ. τοῦ σφάζω, σφάττω.
έσφαίρωτο, γ' έν. παθ. ύπερο. τοῦ σφαιρέω.
έσφάλην, παθητ. άόρ. β' τοῦ σφάλω.
έσφαλμαι, παθητ. πρκ. τοῦ σφάλω.
έσφαζα, άόρ. α' τοῦ σφάζω, σφάττω.
έσ-φέρω· βλ. εις-φέρω.
έσφήκνυτο, γ' πληθ. παθ. πρκ. τοῦ σφηκώω.
έσφηλα, άόρ. α' τοῦ σφάλω.
έσ-φορέω· βλ. εις-φορέω.
έσφραγισμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ σφραγίζω.
ΕΙΧΑ'ΡΑ, Ιων. έσχάρη, ή· έπικ. γεν. και δοτ. έ-ιχαρόφιν· ή έστία, ή πυρεστία (επυροστιά), ό τόπος, ένθα έκαίετο πυρά (εγωία), έτι δηλ. σημ. και ή λ. έστία (βλ. λ.) || πυρός έσχάρα=αι πυραι αἱ άναπτόμεναι ύπό τών στρατιωτικών φυλακίων πρός συνεννόησιν (πυρσοί).— II θωμός πρός προσφορών όλοκαυτωμάτων, θυτική έσχάρα.— III μαγειρικών σκεδών (ώς και νβ) || άνδρακιά ή εμαγκάλι.
Έστυμ.· έσχάρα <*έσχαρα> πρβλ. παλ.αυ. Iskra (σπινθήρ) <*is-klra, έκ βίζ. Jes-— πρβλ. λατιν. scintilla (σπινθήρ), καιτοι κατά τούς περισσώτερους οδθελίαν έχει συγγ. πρός τό έσχάρα.
έσχάρων, -ώνος, δ=έσχάρα I.
έσχάριον, τό· ύποκορ. τοῦ έσχάρα· πύραυνον, (εμαγκάλι) || γεν. θόσις (έφ' ής ίσταται ή στηρίζε-ται τις).
έσχάριος, ον (έσχάρα)· ό άνήκων εις (ή κατάλ-ληλος δια) έσχάραν (δηλ. έστίαv).
έσχάρόφιν, έπικ. γεν. και δοτ. έν. τοῦ έσχάρα.
έσχάσα, άόρ. α' τοῦ σχάζω.
έσχατάω (έσχατος)· είμαι έσχατος, μένω τελευ-ταίος || έν χρήσει μόνον έν τῇ μτχ. έσχατάωv. -όωσα· επί άνθρώπων, ό ένεδρεύων εις τό άκρον τοῦ στρα-τοπέδου || επί πόλεων, ή κειμένη εις τά τελευταία σύνορα.
έσχατιά, Ιων. -ιή, ή (έσχατος)· τό έσχατον μέ-ρος, ή άκρα, τό άκρον, θριον (σύνορον), τό χεί-λος (τό άκρον).— II άπομεμακρυσμένον σημεϊον, άπόκεντρον μέρος.
έσχάτιος, ον, ποιητ. άντι έσχατος.
έσχάτος, η, ον (έκ, έξ)· ό άπώτατος, ό τά μά-λιστα άπέχων, ό τελευταίος, άκρος, (έσχατος)· έσχατοι άνθρώων=οἱ κατοικοῦντες τάς έσχατίας τής οίκουμένης (έπί τών Αιθιοπών).— έσχατος, τελευ-ταίος (άπό διαφόρου έκστατος άπόφωσις): 1) ύπέρο-τατος, άνώτατος, ύψηλότατος (λατ. summus). 2) ό ατώτατος (λατ. imus). 3) ένδότατος, έσώτα-τος, μυχιαίτατος (λατ. infimus).— II επί παθημάτων (κακοπαθειών, βλαάνων), δεινότατος, χειριστος. ά-

κρος, κάκιοςτος || ως οσο. τό έσχατον, τά έσχατα = τό άνώτατον θριον, ή έσχάτη άνάγκη: έσχατ' έ-σχατών κακά = τά χειριστα τών χειριστων κακών, τά πλέον χειρότερα άπό τά δυνατό κακά || ύπερθ. τά έσχατώτατα=τά πλέον ύπερβολικά, τά χειριστα.— III έπίρ. έσχατός = καθ' ύπερβολήν, άκρωκ, μέ-χρις έσχάτων || ως έπίρ. λαμβάνεται ύσαύτως και τό ορθ. τό έσχατον=δια τελευταίων φορών· έπίρ. συγ-κριτ. έσχατώτερον, ύπερθ. -τώτατα. [έσχατος, ό σχη-ματισμός του <εθασίοθη· επί τοῦ έσχο- (=ό έξω εύρι-σκόμενος)<*εσχζθο-, *εθς-γο- πρβλ. έξ, κατ' άλλους <*εκς-γο>].
έσχατόων, -όωσα, έπικ. μτχ. τοῦ έσχατώω.
έσχεθον, ποιητ. άντι έσχον, άορ. β' τοῦ έχω· έπ. σθέθον· Προστ. σχεθέτω· Υποτ. σθέθω· Έθκτ. σθέ-θουμι· Άπρρ. σχεθεΐν, έπ. -έειν· μτχ. σχεθών.
έσ-χέω άντι εις-χέω.
έσχηκα, έσχημαι, ένεργ. και παθ. πρκ. τοῦ έχω.
έσχίσα, άόρ. α' τοῦ σχίζω.
έσχισμαι, παθ. πρκ. τοῦ σχίζω.
έσχον, έσχόμην, ένεργ. και μέσ. άόρ. β' τοῦ έχω.
έσχων, πρτ. τοῦ σχάω.
έσω, έπ. έσωω, μέλ. τοῦ έννυμι.
έσω, έπίρ. άντι είσω· έντός, μέσα || συγκριτ. έσω-τέρω = περισσώτερον έντός, επιό μέσοσ.— ύπερθ. έσωτάτω=ένδότατο (βλ. έσώτατος). Έξ αὐτοῦ τό έσωθεν (έσω), και έσωθε, έπίρ. άπό έντός, άπό μέσο, έσωθεν || έντός, μέσο.
έσώθην, παθ. άόρ. α' τοῦ σφώω.
έσώτατος, η, ον, ύπερθ. έπίθ. τοῦ έσω· έσωτερι-κώτατος, ένδότατος (λατ. infimus), έπίρ. έσωτάτω (βλ. έσω).
έσώτερος, α, ον· συγκρ. έπίθ. τοῦ έσω· ένδότε-ρος, έσωτερικώτερος· έπίρ. έσωτέρω (βλ. έσω).
έτάγην, παθ. άόρ. β' τοῦ τάσσω.
έτάζω, μελ. -σω (έτεός)· έξετάζω, δοκιμάζω.
έτάδην, παθ. άόρ. α' τοῦ τείνω.
έταιρα, ή· θηλ. τοῦ ταίρειος.
έταιρεία ή -ία, Ιων. -ηία, ή (έταιρειος)· συντρο-φία || συνεταιρισμός, σύλλογος, σύνδεσμος, άδελ-φότης.— II έν Αθήναις, πολιτικός σύλλογος πρός κομματικούς σκοπούς.— III γενικώς, φίλια, οικειότης, στενή σχέση.
έταιρειος, α, ον, Ιων. -ήϊος, η, ον (έταιρειος)· ό άνήκων εις έταιρους (συντρόφους), ή ό άνήκων εις άδελφότητα: Ζεύς έταιρειος = ό προστάτης τής φίλιας.
έταιρέω, μελ. -ήσω (έταιρα)· είμαι έταιρα (πόρνη).
έταιρηή, -ήϊος, Ιων. άντι έταιρεία, -είος (δ βλ.).
έταιρίζω, μελ. -ίσω άττ. -ίω (έταιρέος)· είμαι έ-ταίρος (σύντροφός) τινος, ή είμαι σύντροφος έν όπλοισ. 2) = έταιρέω (δ βλ.).— II μέσον, έκλέγω ως σύντροφόν μου.
έταιρικός, ή, δν=έταιρειος, ό άνήκων εις έται-ρείαν, ό άρμόζων εις σύντροφον, κοινωνικός, ώσαν σύντροφος· τό έταιρικόν=έταιρεία (δ βλ.).
έταιρίς, -ίδος, ή=έταιρα (δ βλ.).
έταιρίσαι, άπρρ. έπ. άορ. α' τοῦ έταιρίζω.
έταίρος, έπ. και Ιων. έταρος, ό (έτης)· σύντρο-φος, συνοδός, όπαδός, συνάδελφος || σύντροφος έν όπλοισ, συμπολεμιστής, συννούτης || συνδαιτυμών || ώσ. συνδουλος, σύντροφος έν δουλεία. — ως έπίθ. κοινωνός, συνέταιρος, σύμμαχος || ύπερθ. έταιρότα-τος.— II έταίρα, Ιων. έταρη, έπ. έτάρη, ή· θήλειο σύντροφος, βοηθός, άρωγός, φίλος, 2) παρ' άττ., άντιθ. τής νομίμου συζύγου, παλλακίς, παλλακή || έ-ταίρα (οχι δμως ύπό τήν έννοιαν τής κοινής πόρνης). [δι' έτυμολ. βλ. έταρος]. Έξ αὐτοῦ τό
έταιρούνος, η, ον (έταίρειος)· φιλικός, φίλος || ως οσο. φίλος.
έτάκευ, έτάκετο, δωρ. άντι έτήκνυ, έτήκετο, β' και γ' έν. μέσ. πρτ. τοῦ τήκω.
έτάκην, παθ. άόρ. β' τοῦ τήκω.
έτάκον, -όμην, ένεργ. και παθ. δωρ. πρτ. τοῦ τήκω.
έτάλασσα, δ' έν. έπ. άορ. α' τοῦ ταλάω.
έτέμον, άόρ. β' τοῦ τέμνω (έπ. και Ιων. άντι έτεμων).
έταξα, άόρ. α' τοῦ τάσσω.

ἐτάραξα, ἀόρ. α' τοῦ ταράσσω.

ἐταρίζομαι, ἐπ. ἀντι ἐταιρίζομαι.

ἑτάρος, ἐτάρη, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντι ἐταῖρος, ἐταίρα.

*Ἔτυμ.: ἑταρος ἑταῖρα ἀντι *ἑταῖρα (*ἑταρjā, κατ' ἀναλογ. πρὸς τὸ ἐταῖρος' λατ. satellites (*sai-ro-los, *sa-iro- λατ. *seir)ο-, ἐκ παραλλ. πρὸς τὸ *δμηρ*. *ἑτης* (Fέτης), Ἥλ Φέτας, Λιθ. sveczas, Λεττ. sweschs (=ξένος, δηλ. φιλοξενούμενος) ταῦτα σπηρίζονται ἐπὶ τοῦ ἰαπ. ἀφῆρ. *sve-iā, ὅπερ μετὰ τοῦ *se-i(r)ο- προέρχονται ἐκ τοῦ θάμ. τοῦ ἀναφορ. *sve-, *se- (δλ. λ. *ῥ*)' πρβλ. ἀκόμη πάλ-ολαυ. svaiḥ (= ἐγγύς, γονεὺς) ((λατ. *svo-, *sua- =suus).

ἐτάρην, παθ. ἀόρ. δ' τοῦ τέρω.

ἐτάρῃην, ἐπ. παθ. ἀόρ. α' τοῦ τέρω.

ἔτας, αἰτ. πληθ. τοῦ ἔτης.

ἐτάτμος, ὄμρ. ἀντι ἐτήτμος.

ἐτάφην, παθ. ἀόρ. δ' τοῦ θάπτω.

ἐτάχθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ τάσσω.

ἐτέθαπτο, γ' ἐν. παθ. ὑπερσ' τοῦ θάπτω.

ἐτέδην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ τέθημι.

ἐτέδηπεα, ἐπ. ὑπερσ. τοῦ τέθημι.

ἐτέδῦτο, γ' ἐν. παθ. ὑπερσ. (ἐν μέσῃ σημ.) τοῦ θύω.

ἔτειος, α, ον (ἔτος) ἑτήσιος, ἐνιαυσίος. — II δι-
αρκῶς ἐν ἔτος, ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος II «χρονιάρικος».

ἔτεκον, ἐτεκόμην, ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀόρ. δ' τοῦ
τίκτω.

ἔτελειτο, ἐπ. ἀντι ἐτελείτο, γ' ἐν. παθ. πρτ. τοῦ
τελέω.

ἔτελέσθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ τελέω.

ἔτέλεσα, ἐπ. ἀόρ. α' τοῦ τελέω.

ἔτεμον, ἀόρ. δ' τοῦ τέμνω (δ δλ.).

ἔτεό-κρητες, οἱ (ἔτεοί + Κρητες) γνήσιοι Κρη-
τες, ποσγητικοί Κρητες.

ἔτεοί, α, ὄν (πιθαν. ἐκ τοῦ εἶμι) ἀληθής, πρα-
γματικός, γνήσιος II τὸ οὐδ. ἔτεόν ὡς ἐπίρ. = ὀληθῶς,
πράγματι, τῷ ὄντι (λατ. revera). — παρ' Ἀττ. ἐν εἰ-
ρωνικαῖς ἐρωτήσεσι: ἔτεός; = «ἀλήθεια», «εἶσι;»
λατ. itane? — θηλ. ἰων. δοτ. ἐτεῖ ὡς ἐπίρ. ἀπίσως =
πράγματι, τῇ ἀληθείᾳ.

*Ἔτυμ.: ἔτεός ἐκ τίνος λ. ἐτά (πρβλ. Ἡσυχ. «ἐτά'
ἀληθῆ' ἀγαθόν») ἐτάζω, ἐξ-ἐτάζω ἔτεός (*ἑτεφόρ;
ἔτυμος ἔτός (ιαπ. *seitō-, πρβλ. ἑσ-τι καὶ παρὰ τοῦτο
δοῖος ἐκ τίνος *soio- (μᾶλλον παρὰ κατὰ τροποποίη-
σιν ἐκ τίνος *stios (*stijō- ἐξ οὗ τὸ *dnt-) ἢ ψί-
λωσις εἶναι Ἴων. ἢ Λαοβ. προελασσεως' πρβλ. ἐπὶ πλόν
saiyāh (λατ. *stijōs) = ὀληθής, δίκαιος, saiyām (ἀλή-
θειας) γοθθ. sunja (ἀλήθεια) sunjis (ἀληθής), τέλος
σανσκρ. sán, sanī- (ὦν, ὑπάρχων, ἀληθινός) (ὄμρ.
μχ. i snt-es, ἀρσ. πληθ., λατ. *sent-, ἐν τῇ λατ. praes-
ens, absens), μχ. τοῦ ὀσι (= εἶναι). — Ποιητ. ἐτή-
τμος (ἔτός+ἔτυμος).

ἐτερ-αλκή, ἐς (ἔτερος+ἀλκή) ὁ παρέχων δύνα-
μιν εἰς τὸν ἕνα ἐκ τῶν δύο: *Δαναοῖσι μάχης ἐτερ-
αλκία νίκη* δοῦναι = δίδειν κατὰ τὴν μάχην νίκην
ἀποκλίνουσαν πρὸς τὴν πλευρὰν τῶν Δαναῶν II
νίκη ἐτεραλκής = νίκη κλίνουσα πρὸς τὸ ἕτερον
(τὸ ἐν ἑκ τῶν δύο) μέρος, νίκη ἀποφασιστικὴ II
δημος ἐτεραλκής = σῶμα ἀνδρῶν (ἐφεδρικών) διδόν
τὴν νίκην εἰς τὸ ἕτερον μέρος (εἰς τὴν μίαν ἐκ τῶν
δύο παρατάξεων), τ. ἔ. τὸ ἀποφασίζον, κρίνον, τὴν
νίκην. — II ὁ κλίνων (ρέπων) ὅτε μὲν πρὸς τὸ ἐν
μέρος ὀτὲ δὲ πρὸς τὸ ἄλλο, ἀμφίροπος (λατ.
aneps).

ἐτερ-ἡμερος, ον (ἔτερος+ἡμέρα) ὁ ἡμέραν παρ'
ἡμέραν, ἐναλλάξ.

ἐτέρρηφ, ἐπ. δοτ. πληθ. τοῦ ἔτερος.

ἐτερό-γλωσσος, αἰτ. -τιος, ον (ἔτερος + γλωσ-
σα) ὁ λαῶν ἄλλην γλῶσσαν, ξενόγλωσσος.

ἐτερό-γνάθος, ον (ἔτερος+γνάθος) ὁ ἔχων τὴν
μίαν γνάθον (οἰαγόνα) σκληρότεραν τῆς ἄλλης
(ἐπὶ ἑκποῦ), ἢ ὁ ἔχων τὰς γνάθους ἀνομοίας, εἰς
τοῦ ὁποῖου δηλ. τὸ στόμα ὁ χαλινὸς ἐνεργεῖ πλειότε-
ρον εἰς τὸ ἐν μέρος, ὡς τε δὲν κυβερνᾶται ἀσφαλῶς (κριν.
«βαρύστομος, βαρυκέφαλος»).

ἐτερο-διδασκάλειν (ἔτερος + διδάσκαλος) διδά-
σκω ἕτερα (τ. ἔ. ἄλλα παρὰ τὸ ὁρᾶν), διδάσκω πε-
πλανημένους δοξασίας, εἶμαι αἰρετικός.

ἐτερό-δοξος, ον (ἔτερος+δόξα) ὁ ἔχων ἑτέρα
δόξαν (διάφορον δηλ. γνώμην), ὁ διαφέρων κατὰ
τὴν γνώμην. — II ὁ προεβίων ἄλλο καὶ οὐχὶ τὸ
ὁρθόν, ἐτερόδοξος, αἰρετικός.

ἐτερό-ζηλος, ον (ἔτερος+ζήλος) ὁ ἐνθερμος (πρό-
θυμος) διὰ τὸ ἕτερον μέρος (ζηλ. διὰ τὴν μίαν
πλευρὰν), ὁ μεροληπτῶν II ἐπίρ. -λως = ὀδικως. — II
ὁ ἀφωσιωμένος εἰς ἄλλην ἐπιδιώξιν, ζηλωτὴς ἐτέ-
ρου ἔργου.

ἐτερο-ζυγέω, μέλ. -ήσω εἶμαι ἐτερόζυγος, τ. ἔ.
εἶμαι ἐζευγμένος μετὰ ᾧσ' ἄλλου εἶδους II οὐρ
ἀνίσως (μετὰ ἀνίσου δυνάμεως) II μτρ. διαφωνῶ
πρὸς τινα. Ἐκ τοῦ

ἐτερό-ζυγος, ον (ἔτερος+ζυγόν) ὁ ἀνίσως ἐζευ-
γμένος II διάφορος. 2) ἐπὶ πλάστικος, ἢ ρέπουσα
πρὸς τὸ ἕτερον μέρος.

ἐτεροῖος, α, ον (ἔτερος) ὁ διαφόρου φύσεως ἢ
εἶδους. — Ἐπίρ. -ώως. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἐταιριοῦω, μέλ. -ώσω κάμνω κατ' ἄλλον τρό-
πον, ἀλλοιῶ, μεταβάλλω. — Παθητ. ἀλλοιοῦμαι, γί-
νομαι ἄλλοτος, μεταβάλλομαι.

ἐτερο-κλίνης, ἐς (ἔτερος + κλινῆναι τοῦ κλίνω)
ὁ κλίνων (ρέπων) πρὸς τὸ ἕτερον μέρος II ἐπὶ ἐδά-
φους, ἐπικλινῆς κεκλιμένος.

ἐτερο-μήκης, ἐς (ἔτερος+μήκος) ὁ ἔχων διαφο-
ρετικὰ μήκη, ὁ ἔχων ἀνίσως πλευρὰς (ἀνισόπλευ-
ρος), ἐπιμήκης ὀρθογώνιος.

ἐτερο-μήτωρ, -ορος, ὁ, ἢ (ἔτερος+μήτηρ) ὁ ἐξ
ἑτέρας μητρὸς γεννηθείς.

ἐτερό-πλοος, ον, κατὰ συναίρ. -πλους, -οον
(ἔτερος+πλέω) ἐπὶ χρημάτων, τὰ παρεχόμενα διὰ
τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὸ φορτίον πλοίου μόνον διὰ
τὸν ἕνα πλοῦν (πρὸς τινα λιμένα), οὐχὶ δὲ καὶ διὰ
τὸν πλοῦν τῆς ἐπιτροφῆς.

ἐτερο-ρρηγής, ἐς καὶ ἐτερό-ρρηπος, ον (ἔτε-
ρος + ῥέπω) ὁ ρέπων πρὸς τὸ ἐν (τὸ ἕτερον) μέ-
ρος, ἢ ὁ ρέπων ὅτε μὲν πρὸς τὸ ἐν μέρος, ὅτε δὲ
πρὸς τὸ ἄλλο II ἢ ὁ ρέπων ἐξ ἴσου πρὸς τοῦτο ἢ
ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἀμερόληπτος, δίκαιος.

ἔτεροσ, α, ον, λατ. ALTER ὁ ἄλλος, ὁ εἰς ἐκ
τῶν δύο: *χειρὶ φέρειν ἐτέρη* = φέρειν (μεταφέρειν,
θαστάζειν) ἐπὶ (διὰ) τῆς μίης χειρὸς II *ἔτερος ἐτέ-
ρον ἀρχουσι* = οἱ μὲν κυβερνῶσι τοὺς δὲ II *ἔτερος
τοιούτος* = ἄλλος τοιούτος II *ἔτερα τοσαῦτα* = ἄλλα
τόσα (λατ. alterum tantum) II *δεύτερος ἔτερος* = ἐκά-
κομη ἕνας, «ἀκόμη ἕνας δευτέρος». 2) ὡς τὸ
λατ. alter, ἀντι *δεύτερος* ἢ *ἐτέρα* (ἐνν. *ἡμέρα*) = ἡ
δευτέρα ἡμέρα, ἢ ἄλλη ἡμέρα, τ. ἔ. ἢ μεθεπομένη.
— II ἀντι τοῦ ἄλλος, λατ. alius, ἀντιθ. οὐχὶ πρὸς τὸ
εἰς ἀλλὰ πρὸς τὸ *πολλοί*. — III ἄλλος (παρὰ ὁ συνή-
θης), ἀλλοῖος διάφορος II ἄλλου εἶδους, ὡς τὸ *ἀλ-
λοῖος* ἀλλοιώτικος (ὄχι καλός), διαφορετικός ἀπὸ
ὄ, τι δὲ ἐπρεπε (λατ. alius ἢ sequior ἀντι malus),
κακός. — IV ὡς ἐπίρ. ἐν τῇ δοτ. θηλ. *τῇ ἐτέρα*, *θα-
τέρα* (ἐνν. *ὀδῶ*) = κατ' ἄλλον τρόπον, ἄλλως II *ὡς
τῇ ἐτέρα* (ἐνν. *χειρὶ*) = διὰ τῆς μίης χειρὸς (τ. ἔ. διὰ
τῆς ἀριστερᾶς) II *ὡς τῇ ἐτέρα* (ἐνν. *ἡμέρα*) = κατὰ
τὴν ἐπιούσαν, τὴν ἄλλην ἡμέραν. 2) ὡς τὸ οὐδ.
τὸ ἕτερον, τὰ *ἔτερα*, ὡς *ἐπὶ θάτερα* = κατὰ τὸν ἕνα
ἢ τὸν ἄλλον τρόπον, πρὸς τὸ ἐν ἢ πρὸς τὸ ἄλλο
μέρος II *ἐκ τοῦ ἐπὶ θάτερα* = ἀπὸ τὸ ἐν μέρος,
ἀντιθ. τῇ *εἰς τὰ ἐπὶ θάτερα* = πρὸς τὸ ἄλλο μέρος.

*Ἔτυμ.: οἱ ἄμρ. ἔλεγον ἄτερος ἀντι ἔτερος ἔν φ
παρ' Ἀττ. ἄτερος ἐλέγτο κατὰ κρᾶσιν ἀντι τοῦ δ
ἔτερος' γυν. *θατέρος* = τοῦ ἔτέρου, δοτ. *θατέρω* = τῇ
ἐτέρα, αἰτ. *θάτερον* = τὸ ἕτερον. — ἄτερος < σπ-τερο-
(πρβλ. ἄ-παξ) ὁ τύπος ἔτερος ἐσχηματίσθη κατ' ἀνα-
λογίαν πρὸς τὸ *εἰς- ἐνός* (πρβλ. *ἐ-κατὸν* ἀντι **ἀ-κα-
τὸν*) πρβλ. *μηδάτερος*, *μηδέτερος* = *μηδεῖς* καὶ *σανσκρ.*
eka-tarah, Λιθ. *vėnaitras* (= ὁ εἰς ἐκ τῶν δύο).

ἐτερό-τροπος, ον (ἔτερος+τρόπος) ὁ διαφόρου
τρόπου, διαφόρου εἶδους II ὁ διαφόρου ἰδιοσυκρᾶ-
σίας. — II ὁ τρεπόμενος πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν II
ἀθέβαιος, ἀστοδής, ἀστατος.

ἐτερό-φωνος, ον (ἔτερος + φωνή) ὁ ἔχων διά-
φορον φωνήν (ἢτοι γλῶσσαν), ἐτερόγλωσσος, ἀλ-
λόγλωσσος II βάρβαρος.

έτερστο, γ' έν. πρτ. του *τέρσομαι*.
έτέρφθην, παθητ. άδρ. α' του *τέρπω*.
έτέρωθεν (*έτερος*), έπιδρ. από το άλλο μέρος, έξ άλλου.— || εις το άλλο μέρος, κατέναντι, άπέναντι, άντικρό.

έτέρωθι (*έτερος*), έπιδρ. επί του άλλου μέρους || άλλουδι, άλλαχού || *έτέρωθι του λόγου*=εις άλλο μέρος του λόγου μου (της άφηγήσεως).— || έν άλλω χρόνω, εις άλλην έποχήν.

έτέρως, έπιδρ. του *έτερος*· κατ' άλλον τρόπον, διαφορετικά.

έτέρωσ (*έτερος*), έπιδρ. προς το έτερον (πρός το έν, προς το άλλο) μέρος || άντιθέθεν, εις άλλο μέρος, προς άλλο μέρος.

έτέρωτα, αιολ. άντι *έτέρωθι*· μίαν άλλην φοράν, άλλοτε.

έτέταλτο, γ' έν. παθ. άπερσ. του *τέλλω*.

έτετεύχαστο, έπικ. γ' πληθ. παθ. άπερσ. του *τεύχω*.

έτετεύχεσ, ιων. γ' έν. άπερσ. του *τυγχάνω*.

έτετέθειεν, άμτδ. άπερσ. του *τήκω*.

έτέτραπτο, γ' έν. παθ. άπερσ. του *τρέπω*.

έτέτμον, πρτ. του *τέττω*.

έτέτυξο, -υκτο, δ' και γ' έν. παθ. άπερσ. του *τεύχω*.

έτευξα, άδρ. α' του *τεύχω*.

έτεύχετον, γ' δυϊκ. πρτ. του *τεύχω*.

έτέχθην, παθητ. άδρ. α' του *τίκτω*.

έτηξα, άδρ. α' του *τήκω*.

ΕΤΗΣ, -ου, δ' συγγένης, όμόφυλος.— || Παρ' άττ. (οσμ)πολίτης, Δημότης || γελών || ίδιώτης (κατ' άντίθ. προς τους κατέχοντας άρχήν τινα).— || Διά τήν περίφρ. *ώ τάν η ώ τάν* βλ. *τάν*.— [διά τήν έτυμολ. βλ. *εταρος*].

έτησίοι, (ένν. *άνεμοι*), -ων, οι (*έτος*)· περιοδικοί άνεμοι (τά παρ' ήμιν καλούμενα Τουρκιστι *εμελίεμα*), ως οι έν Αιγύπτω άνεμοι monsoons, οίτινες πνέουν από Βορρά καθ' έλην τήν διάρκειαν του θέρους || ως. τά ελληνικά *εμελίεμα* είναι θόρειοι άνεμοι έπικρατούντες έν τή Αιγαίω επί τεσσαράκοντα ήμέρας από τής έπιτολής του (άστερισμού) Σειρήου.

έτησίοσ, ον (*έτος*)· ό επί έν έτος διαρκών, ό δι' έν έτος. 2) ό κατά πών έτος, ενιαύσιοσ.

έτητύμια, ή· άλήθεια. Έξ του

έτητύμοσ, ον· έκτεταμ. άντι *έτυμοσ*· άληθής, γνήσιοσ, πραγματικόσ (λατ. *sincerus*). Έπιδρ. *έτητύμοσ* (ως. ως έπιδρ. λαμβάνεται άντιοσ και τό ούδ. *έτητύμον*)—τή άλήθεια, όντως, πραγματικώς.— [διά τήν έτυμολ. βλ. *εταός*].

ΕΤΙ, έπιδρ.: || επί του παρόντοσ η παραλθόντοσ· άκόμη, εισέτι || μέχρι τουδε, άκόμη, έτι και νύν (λατ. *adhuc*).— || επί του μέλλοντοσ· άκόμη, επί πλέον, προσέτι.— || επί ποσοτικοσ θαμπού, γενικώς· άκόμη, προσέτι, έτι μάλλον, επί πλέον, έπιπροσθετός, έκτόσ τουτοσ (λατ. *praeterea*): *έτι δέ*=άλλά προς τουτοίσ, άλλ' επί πλέον || *έτ' άλλοσ*=«άκόμη έννοσ», «έννοσ επί πλέον» || *έτι μάλλον*=άκόμη περισσότερον.

Έτυμ. *έτι*=σανοκρ. άτι (= πέραν τινόσ, πολύ), παλ.περσ. *aity* (έπέκεινα; επί πλέον), *Zend. aiti*, λατ. *ei*, ιαπ. **e-i* (πέραν, επί πλέον) (πρβλ. *σανοκρ. i-i*=ώσούτωσ, έλλ. *αυ-τι*=αύτου, έκετι, **αυ-τι*=έκ νέου· ιαπ. *pro-i*, **pre-i*=άπέναντι το **s*- είναι τό άνωτν. θμα **e-i*), ιαπ. **oti* έν τφ παλ.σλαυ. *ohj* (<<otj>).

έτιθείσ, **έτιθει**, δ' και γ' έν. πρτ. του **τιθέω*=*τίθην*.

έτιλα, άδρ. α' του *τίλλω*.

έτιμάσα, δωρ. άδρ. α' του *τιμάω*.

έτιναχθεν, έπικ. γ' πληθ. παθ. άδρ. α' του *τινάσσω*.

έτισα, άδρ. α' του *τίνω*.

έτην, δωρ. *έτλάν*· άδρ. δ' του ριζ. β. **τλάω*· άλλ' όμως *έτλάν*, έπ. άντι *έτλησων* γ' πληθ.

έτημάην, παθ. άδρ. δ' του *τιμάω*.

έτημόην, παθ. άδρ. α' του *τέμνω*.

έτν-ήρυσισ, -εωσ, ή (*έτνος*+*άρύω*)· κοχλιάριον (σοόπα), δι' ού εξάγεται τό *έτνοσ* (βλ. λ.).

ΕΤΝΟΣ, -εωσ, τό πυκνός ζωμοσ (χυλόσ έξ όσπριών || ζωμόσ, οούπα || γλυκύζυμον («πουτίγκα»).

έτοιμάζω, μέλ. -άσω, άδρ. α' ήτοιμάσα (*έτοιμόσ*)·

«έτοιμάζω», παρασκευάζω, προμηθεύω.— *Μέσον*, μετά παθ. πρκ. *ήτοιμάσμαι*· έτοιμάω δι' έμαυτον, κάμνω τός έτοιμασάσ μου, παρασκευάζομαι, γίνομαι έτοιμοσ || μετ' άπρφ. έτοιμάζομαι νά πράξω τι. Έξ αύτου τό

έτοιμάζω, ή (*έτοιμάζω*)· τό νά είναι τις παρεσκευαστένοσ, προπαρασκευη || έτοιμότης, προθυμία.
έτοιμασάσματο, έπ. γ' πληθ. *έδκτ. μέσ. άδρ. α'* του *έτοιμάζω*.

ΕΤΟΙΜΟΣ η **έτοιμοσ**, η, ον (και -οσ, -ον)· έτοιμοσ, πρόχειροσ, ήτοιμασμένοσ || *έξ έτοιμόν*=άμέσωσ, άνευ ένδοιασμού, προχειρωσ.— || *τά έτοιμα*: 1) =λατ. *quae in promptu sunt*=όσα είναι «στό χέρι μασ», όσα είναι πρόχειρα: *έπι τά έτοιμα μάλλον τρέπονται*=καταφεύγουσι μάλλον προς τά έτοιμα (εύκόλα, μη παρέχοντα καμμίαν δυσκολίαν). 2) ή περιουσία τινόσ, ή ιδιοκτησία του (λατ. *parata*).— || επί προσώπων, προθύμοσ, ένεργητικόσ, ταχύσ, 2) επί τής διανοιάσ (πνεύματοσ), προθύμοσ, ταχύσ, δραστήριοσ, εύστροφοσ, εύέλικτοσ, όξύνοουσ.— || επί πραγμάτων, άληθινόσ, πραγματικόσ, πραγματοποιηθείσ. Έξ αύτου τό

έτοιμότης, -ητοσ, ή· τό νά είναι τις έτοιμοσ, προετοιμασία || προθυμία, διάθεσισ.

έτοιμοσ-τόμοσ, ον (*έτοιμόσ+τεμεΐν*)· έτοιμοσ (πρόθυμοσ) εις τό τέμνειν τι (νά κόψη τίσ τι). [σκοτεινήσ έτυμολ.].

έτοιμάωσ, έπιδρ. του *έτοιμοσ*· προθύμοσ, προφρόνωσ, εκόλωσ || συκρητ. και άπερδ. *έτοιμότερον*, -ότατα.

έτορον, άδρ. δ' του *τορέω*.

ΕΤΟΣ, -εωσ, τό ως και νύν, έτοσ, «χρονιά»· κατά *έτοσ*=κατ' έτοσ, «κάθε χρόνο» || ως *ανά πών έτοσ*=«κάθε χρόνο» || *δι' έτουσ πέμπτον*=κάθε πέμπτον έτοσ || *έτοσ εις έτοσ*=όπό έτουσ εις έτοσ.

Έτυμ.: *έτοσ* (*έτος*) (δωρ.· Βοιωτ., Κυπρ. κλπ.), Λακων. *γέτοσ* (= *έ. έτοσ*)· *έτησιοσ*· *διετής*· *δυσετηρία* (=κακή έποχή)· *σανοκρ. vaitas, vaitarā* (*έτοσ*), άλλ. *vjet* (*έτοσ*)· λατ. *velus, eris* (παλαιόσ), *veluszas*, Λ. ττ. *wezs* (γέρων, παλαιόσ)· *ετα* (ως χαρακτηρισμοί νεογών ήλικίασ ένόσ έτουσ)· *σανοκρ. vaitāh, vaitakah* (μόχοχοσ), *έπισησ αιολ. έταλον*· πρβλ. *«άκόμη άττ.» εις νέωτα* (<*νεο-Fata* (διά τό προσεχές έτοσ), δωρ. *πέρευι*, άττ. *πέρευσι*, *έπηγετανόσ*, *οήτεσ*, *δημρ. οίετέωσ* (βλ. λ. λ.)).

έτόσ, έπιδρ. = *έτωσίωσ*· άνευ λόγου, ματαίωσ, διά τό τίποτε || κατά τό πλεστον μετ' άρνήσ.: *ούκ έτόσ*=ούχι άνευ λόγου (= λατ. *non frustra, non sine ratione, non temere*).— Κατά τό πλεστον έν έρωτήσεσιν: *ούκ έτόσ άρ' ως έμ' ήλθεν ούδεπαύοτε*; = *δέν ήλθε λοιπόν διά τό τίποτε (άνευ λόγου)*...; [άβδ. έτυμολ.· κατά τινασ *έτόσ*, *έτώσιοσ* (*ετωσίωσ*) εκ θήμ. **ετωσ-* (άπερ προς τό έλλ. *αύτωσ* έχει οίαν σχέσιν έχει τό λατ. *ve-sper* προς τό *au-fero*)· βλ. *αύτωσ*].

έτράγον, άδρ. β' του *τρέωω*.

έτράπην, **έτράπην**, ενεργ. και παθ. άδρ. δ' του *τρέπω*.

έτράφθην, ιων. παθ. άδρ. α' του *τρέπω*.

έτράφον, **έτράφην**, ενεργ. και παθ. άδρ. δ' του *τρέπω*.

έτρεσα, άδρ. α' του *τρέω*.

έτρεψα, άδρ. α' του *τρέπω*.

έτριψα, **έτριφθην**, ενεργ. και παθ. άδρ. α' του *τρέβω*.

έτρωσα, **έτρώθην**, ενεργ. και παθ. άδρ. α' του *τρώσσω*.

έτύθην, παθ. άδρ. α' του *θύω*.

έτύμω-λογία, ή (*έτυμοσ+λόγοσ*)· ή άληθής άνάλωσισ μιάσ λέξεωσ προς άνεύσεισ τής άρχήσ τής || ή παραγωγή μιάσ λέξεωσ, ή έτυμολογία τής.

έτύμοσ, ον (και σπαν. -η, -ον) (*έτερόσ*)· άληθής, πραγματικόσ, βέβαιοσ || ούδ. πληθ. *έτυμα*=άληθειαι, άλήθειαι· τό ούδ. *έτυμον* κείται και ως έπιδρ. (ως και τό ούδ. *έτεδν*)=πραγματι, τή άλήθεια, όντως; άληθώσ. [διά τήν έτυμολ. βλ. *εταός*].

έτύπην, δωρ. παθ. άδρ. β' του *τύπτω*.

έτύθην, παθ. άδρ. β' του *τύρω*.

εὐτύχη, παθ. ἄορ. α' τοῦ *τύπτω*.

εὐτύχησα, **εὐτύχον**, ἄορ. α' καὶ β' τοῦ *τυγχάνω*.

εὐτύχηθην, παθ. ἄορ. α' τοῦ *εὐτύχω*.

εὐτυσιο-εργός, ὄν (*εὐτύσιος + ἔργον*)· ὁ ἐργαζόμενος ματαίως καὶ ἀνωφελῶς.

εὐτύσιος, ὄν (*εὐτός, ἐπίρρ.*)· μάταιος, ἄγονος, ἀνωφελής, ἀχορηστος.

εὐ, ἐπιτ. καὶ **εὐ**, ἐπίρρ., κυρ. οὐδ. τοῦ *εὐς*· καλῶς, ἀντίθ. τῆ *κακῶς*· **εὐ** καὶ *ἐπισταμίνως* = καλῶς καὶ ἐμπειρῶς (μετὰ γνώσεως) ἢ ἄλλοτε, εὐτυχῶς, ἐπιτυχῶς· **εὐ** *ἔχω* ἢ *ἤκω* = διόγω καλῶς, ἔχω καλῶς, εὐρίσκομαι εἰς καλὴν κατάστασιν, «περὶ καλὴν ζῶην»· **εὐ** *γεγονώς* = ὁ καλῶς καταγωγῆς. — ἢ ὡς οὐα. τὸ **εὐ** = τὸ ὀρθόν, τὸ δίκαιον ἢ ἀγαθὴ τύχη, καλὴ ἐπιτυχία ἢ τὸ *εὐ νεκάτω* = ὅς ὑπεριοχῆσθαι τὸ δίκαιον. — ἢ *εὐ* συνθέσει ὑποδηλοῦσιν συνήθως μέγεθος, ἀφθονίαν ἢ εὐκολίαν. [βλὰ τὴν ἐτυμολ. βλ. *εὐς*].

εὐ, ἰων. ἀντι οὐ, γεν. ἀναφορ. ἀνω. γ' προσ.

εὐα· ἐπιφών. παρακλεισματικόν, ὅμοιον τῆ *εὐοῖ* (βλ. λ.)· πρβλ. καὶ ἐν *εὐάζω*.

εὐ-αγγελίζομαι, μέλ. -*ίζομαι*, ἀττ. -*ίζομαι*, ἀποθ. (*εὐαγγέλιον*)· φέρω καλὰς εἰδήσεις, ἀγγέλλω εὐάρεστα νέα. 2) κηρύττω ἢ διακηρύσσω τὸ εὐαγγέλιον.— Τὴν αὐτὴν ἔνν. ἔχει καὶ ὡς *ἄνεργ.*, καὶ εἴτα ὡς παθητ. ἔχω κηρύξει εἰς τίνα τὸ εὐαγγέλιον.— Ἐν τῆ *παθητ.* (ἐπι τοῦ εὐαγγελίου) κηρύττομαι εἰς τίνα (ὑπὸ τίνος).

εὐ-αγγέλιον, τὸ (*εὐάγγελος*)· ἡ ὁμοίη διὰ καλὴν ἀγγελίαν.— Παρ' ἀττ. κατὰ πλθ. πάντοτε· *εὐαγγέλια στεφανοῦν* ἢ *ἀναδησάει τινα* = στεφανώνει τινὰ διότι ἔφερε καλὸν ἀγγέλιον ἢ *εὐαγγέλια φέω* = προσφέρω εὐχαριστήριον θυσίαν διὰ καλὸν ἄγγελμα.— ἢ αἱ καλαὶ εἰδήσεις, καλαὶ ἀγγελίαι, τὸ εὐαγγέλιον.

εὐ-αγγελιστής, -οῦ, ὁ (*εὐαγγελίζομαι*)· ὁ κομιστὴς καλῶν εἰδήσεων ἢ ὁ κήρυξ τοῦ εὐαγγελίου, «εὐαγγελιστής». 2) κυρ. ὁ συγγραφεὺς ἐνός τῶν τεσσάρων εὐαγγελίων.

εὐ-άγγελος, ὄν (*εὐ-άγγελλω*)· ὁ φέρων καλὰ νέα.

εὐ-άγγελος, μέλ. -*ήσω*· εἶμαι εὐαγγής, καθαρὸς, ἀ-γίος. Ἐκ τοῦ

εὐ-άγγελος (Α), ἐς (*εὐ-άγγελος*)· ἀπληραγμένους ὄρους, ὀδῶρος, καθαρὸς, ἀμόλυντος, εὐσεβής (λατ. *castus*), ἐπι προσ. καλὸν πράξων αὐτόν.— ποιητ. ἐπίρρ. *εὐάγγελος*.

εὐ-άγγελος (Β), ἐς (*ἄγω*)· εὐκόλως κινούμενος, εὐκίνητος, εὐστροφος.

εὐ-άγγελος (Γ), ἐς = *εὐαγγής* (*εὐ+ἀγγή*)· ὁ μακρόθεν ὁρατός, περίοπτος· *ἔδρα εὐαγγής στρατοῦ* = θεοὶς ὁρμημένη ὑπὸ τῶν στρατοῦ. [σοκτ. ἀτυμ. πθ. ἐκ τοῦ *ἀγγή*].

εὐ-άγγελος, ὄν (*εὐάγγελος*)· λαμπρός, καθαρός.

εὐ-ἀγκάλος, ὄν (*εὐ+ἀγκάλη*)· ὁ εὐκόλως φερόμενος ἐν τῇ ἀγκάλῃ. 2) ὡς *ἄνεργ.* ὁ εὐκόλως περιλαμβάνων, εὐρύχωρος.

εὐ-ἀγκής, ἐς (*εὐ+ἀγκος*)· ὁ ἔχων ὠραίας κοιλιάδας

εὐ-ἀγορεύω, θωρ. ἀντι *εὐαγορεύω*.

εὐ-ἀγορεύω, ἢ· εὐτυχία εἰς τὴν ἄγραν (= *εὐαγρία*, β βλ.), καλὸν κυνήγιον. Ἐκ τοῦ

εὐ-ἀγρέω (*εὐ+ἀγρᾶ*)· ἔχω καλὴν ἄγραν (καλὸ κυνήγιον). Ἐξ αὐτῆ τὸ

εὐ-ἀγρία (*εὐαγρέω*)· καλὴ ἄγρα, ἀφθονον κυνήγιον.

εὐ-ἀγρος, ὄν (*εὐ+ἀγρᾶ*)· ὁ εὐτυχῆς ἐν τῇ ἄγρα, ἐπιτυχῆς.

εὐ-ἀγωγος, ὄν (*εὐ+ἀγω*)· ὁ εὐκόλως ἀγόμενος, εὐεπιδήξ, «εὐάγωγος».

εὐ-ἀγών, -ωνος, ὁ, ἢ (*εὐ+ἀγών*)· ὁ εὐτυχῆς ἐν ἀγῶσιν ἢ ὁ ἀνήκων εἰς εὐτυχεῖς ἢ ἐνδόξους ἀγῶνας.

εὐάδε, ἐπιτ. ἀντι *εἶδε*, γ' ἐν. ἄορ. β' τοῦ *ἀνδάνω*.

εὐάζω ἢ *εὐάζω* (*εὐα*)· κραυγάζω *εὐα* πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου.— ὡς. ἐν τῆ μέσῃ *εὐάζομαι*. [εὐάζω (<εὐα (πρβλ. Ἦουκ. «εὐα» ἐπισημισμὸς ληναϊκὸς καὶ μυσηϊκός»· πρβλ. ὡς. τὸ κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Διονύσου ἀναφωνούμενον ὑπὸ τῶν ἐορταστῶν «εὐαί, εὐάν, εὐοῖ»)· λατ. οὐδ. (**ena jo*) = ἐκβάλλω κραυγὰς χαρᾶς].

εὐ-ἀής, ἐς (*εὐ+ἀήμι*)· εὐάρετος, ὀροσερός.— ἢ *ἄνεργ.* ἐπὶ ἀνέμου. ὁ εὐνοϊκῶς πνέων, οὐριος.— μτρ. *εὐαϊκός*, εὐδαίμων, εὐτυχῆς.

εὐ-ἀθλος, ὄν (*εὐ+ἀθλος*)· ὁ εὐδοκίμων ἐν τοῖς ἀγῶσιν.

εὐ-ἀίνητος, ὄν (*εὐ+ἀίνω*)· ὁ λίαν ἐπαινούμενος, «πολυπαινεμένος»· καὶ *εὐαίνετος*.

εὐ-ἀίρετος, ὄν (*εὐ+ἀίρω*)· ὁ εὐκόλως *αἰρεόμενος* (ἀλίσκομενος, κυριεύμενος), εὐάλωτος.

εὐ-ἀίων, -ωνος, ὁ, ἢ (*εὐ+ἀίων*)· ὁ ἔχων εὐδαίμονα βίον, ὁ ζῶν εὐδαιμόνως ἢ γενικῶς, εὐτυχῆς· *εὐαίων ὕπνος* = μακάριος ὕπνος.

εὐ-ἀκοῦω, **εὐἀκοός**, θωρ. ἀντι *εὐήκω*—.

εὐ-ἀλάκατος, ὄν, θωρ. ἀντι *εὐηλάκατος*.

εὐ-ἀλδής, ἐς (*εὐ+ἀλδαίνω*)· ὁ καλῶς πύξημένος, «καλοδρεμμένος», εὐδαλής.

εὐ-ἀλιος, ὄν, θωρ. ἀντι *εὐήλιος*.

εὐ-ἀλφίτος, ὄν (*εὐ+ἀλφίτων*)· ὁ ἐκ καλοῦ ἀλεύρου.

εὐ-ἀλωτος, ὄν (*εὐ+ἀλῶμαι*)· ὁ εὐκόλως *ἀλισκόμενος* (κυριεύμενος, καταλαμβανόμενος).

εὐ-ἀμπελος, ὄν (*εὐ+ἀμπελος*)· ὁ ἔχων ὠραίας ἀμπέλους.

εὐ-ἀν· κραυγὴ (ἐπιφώνημα) τῶν βακχευόντων, ὁμοία πρὸς τὰς· *εὐα, εὐοῖ* (β βλ.).

εὐ-ἀνά-κλητος, ὄν (*εὐ+ἀνακαλέω*)· ὁ εὐκόλως ἀνακαλούμενος (καλούμενος ὀπίσω, ἢ οὐ τὸ ὄνομα εὐκόλως ἐκφωνεῖται).

εὐ-ἀνδρία, ἢ· ἀφθονία ἀνδρῶν, σωρεία ἀγαθῶν ἀνδρῶν.— ἢ ἀνδρική ἡλικία, ἀνδρικὸν φρόνημα, γενναιοτής. Ἐκ τοῦ

εὐ-ἀνδρος, ὄν (*εὐ+ἀνήρ*)· ὁ ἔχων ἀφθονίαν ἀγαθῶν καὶ γενναίων ἀνδρῶν.— ἢ ὁ φέρων εὐτυχίαν εἰς ἀνδρας.

εὐ-ἀνεμος, ὄν, θωρ. ἀντι *εὐήνεμος*.

εὐ-ἀνθεμος, ὄν (*εὐ+ἀνθεμον*)· ὁ πλήρης ὠραίων ἀνθέων, ἀνθηρός.

εὐ-ἀνθέω, μέλ. -*ήσω*· εἶμαι πλήρης ἀνθέων, ἀνθαῶν, θάλλω. Ἐκ τοῦ

εὐ-ἀνθής, ἐς (*εὐ+ἀνθος*)· ὁ ἀνθηρός, ζωηρός, θάλλων.— ἢ πλούσιος εἰς ἀνθη ἢ μτρ. ἀνθηρός, φαιρός, εὐθυμος, καλός. 2) ὡς. ὀροσερός, νεαρός.

εὐ-ἀνιος, ὄν, θωρ. ἀντι *εὐήνιος*.

εὐ-ἀνορία, ἢ, θωρ. ἀντι *εὐηνορία*.

εὐ-ἀντητος, ὄν (*εὐ+ἀντήτω*)· ὁ εὐκόλως ἀπαντῶμενος, εὐπρόσιτος, προσηνής ἢ εὐπρόσδεκτος.

εὐ-ἀνωρ, -ορος, ὁ, ἢ, θωρ. ἀντι *εὐήνωρ*.

εὐ-ἀπ-ἀλλακτος, ὄν (*εὐ+ἀπαλλάσσω*)· ὁ ὅς οὐ εὐκόλως ἀπαλλάσσεται τις ἢ ὄν εὐκόλως διαδέχεται τις.

εὐ-ἀπάτητος, ὄν (*εὐ+ἀπάττω*)· ὁ εὐκόλως ἐξαπατῶμενος.

εὐ-ἀπ-ἠγητος, ὄν, ἰων. ἀντι *εὐαφήγητος*.

εὐ-ἀπό-δάτος, ὄν· ὁ κατάλληλος (πρόσφορος) διὰ τὴν ἀποθίβασιν, ἐφ' οὗ εὐκόλως ἀποθιβάσεται τις.

εὐ-ἀπο-τειχιστος, ὄν (*εὐ+ἀποτειχίζω*)· ὁ εὐκόλως *ἀποτειχίζόμενος* (τ. ἔ. περιβαλλόμενος διὰ τειχῶς ἢ ἀποκλειόμενος).

εὐ-ἀρεστέω, μέλ. -*ήσω*· εἶμαι εὐάρεστος. Ἐκ τοῦ

εὐ-ἀρεστος, ὄν, ἢ, θωρ. ἀντι *εὐήρετος*· ὁ ἀρέσκων, εὐπρόσδεκτος, προξενῶν εὐχαρίστησιν. Ἐπίρρ. *εὐαρέστος*, συγκρ. -*τοτέρως*.

εὐ-ἀρίθμητος, ὄν (*εὐ+ἀριθμῶμαι*)· ὁ εὐκόλως ἀριθμούμενος, ὁ ὀλίγος κατ' ἀριθμὸν.

εὐ-ἀρκτος, ὄν (*εὐ+ἀρχω*)· ὁ εὐκόλως ἀρχόμενος (κυβερνῶμενος) ἢ πειθῆνιος.

εὐ-ἀρματος, ὄν (*εὐ+ἀρμα*)· ὁ ἔχων καλὸν (ὠραίων) ἄρμα ἢ ὁ νικητὴς ἐν ἄρματοδρομίᾳ.

εὐ-ἀρμοστία, ἢ· ἡ καλὴ ἀρμογή ἢ ἡ εὐκολία προσρμογῆς· καλὴ διάθεσις, καλὸς χαρακτήρ. Ἐκ τοῦ

εὐ-ἀρμοστος, ὄν (*εὐ+ἀρμόζω*)· ὁ καλῶς προσρμοσμένος, εὐπροσρμοστος, ἀρμονικός ἢ πρόδδμος, συμβιβαστικός.— ἢ ὁ καλῶς χορδισμένος, ἀρμονικός, ἀρμόδιος.

εὐ-ἀρνος, (*εὐ+ἀρνος* γεν.)· ὁ πλούσιος εἰς πρόβατα

εὐ-ἀροτος, ὄν (*εὐ+ἀρόω*)· ἡ καλῶς ἀροτριωθεῖσα γῆ, ἡ δυναμένη εὐκόλως νὰ καλλιεργηθῇ.

εὐ-ἀρχος, ὄν (*εὐ+ἀρχομαι*)· ὁ ἀρχίζων καλῶς ἢ

ὁ κἀμυν καλὴν ἀρχὴν. 2) (ἄρχω)· ὁ καλῶς κυβερνῶν.
εὐὰς, -άδος, ἡ (εὐὰ)· ἡ κράζουσα εὐὰ || βακίς, μαινὰς || ὡς ἀπ(θ. δ, ἡ)· βακχικός.
εὐασμα, -ατος, τὸ (εὐάζω)· βακχικὴ κραυγὴ.
εὐασμός, ὁ (εὐάζω)· ἡ κραυγὴ «εὐὰ», κραυγὴ κραιπάλης, κυρ. βακχικῆς καταστάσεως.
εὐαστήρα, ἡ· θηλ. τοῦ ἐπομ. εὐαστήρ.
εὐαστήρ, ἡρός, ὁ, καὶ εὐαστής, -οῦ, ὁ (εὐάζω)· ὁ κράζων «εὐὰ», ὁ βακχεύων.
εὐ-ἀτριος, δωρ. ἀντὶ εὐήτριος (δ βλ.).
εὐ-αυγής, ἐς (εὐ+αυγή)· λαμπράς, φωτεινός, καταφανής, παριδῆλος.
εὐ-αυχῆν, -ενος, ὁ, ἡ (εὐ+αυχήν)· ὁ ἔχων κἀλὸν (ῥαίον) αὐχένα.
εὐ-αφ-ήγητος, ἰων. εὐαπήγητος, ὄν (εὐ+ἀφηγάμαι)· ὄν εὐκόλως δύνανται τις νὰ ἀφηγηθῆ (νὰ περιγράψῃ).
εὐ-αχῆς, εὐ-ἀχητος, δωρ. ἀντὶ εὐηχῆς, εὐήχητος.
εὐ-βάστακτος, ὄν (εὐ+βαστάζω)· ὄν εὐκόλως δύνανται τις νὰ βαστάσῃ (νὰ ὑποφέρῃ), «εὐκολοβάστακτος», «εὐκολοπέφερος».
εὐ-βάτος, ὄν (εὐ+βαίνω)· εὐπρόσιτος || εὐδιάβατος, εὐκολοπέραστος.
εὐ-βλέφαρος, ὄν (εὐ+βλέφαρον)· ὁ ἔχων ῥαῖα βλέφαρα.
εὐβοία, -ας, ἴων. -ης, ἡ· ἡ γνωστὴ νῆσος ἡ κειμένη πλησίον καὶ παραλλήλως τῶν παραλλίων τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας.
εὐ-βολέω, μέλ. -ήσω· κἀμυν ἔν κἀλὸν ῥίψιμον τοῦ κύβου, ἐπιτυχάνω εἰς τὸν βόλον. Ἐκ τοῦ
εὐ-βόλος, ὄν (εὐ+βαλεῖν)· ὁ θάλλων (ρίπτων) ἐπιτυχῶς || ὁ εὐκόλως ἐπιτυχάνων ῥίψιμον τοῦ κύβου.—Ἐπίρ. εὐβόλωσ=ἐπιτυχῶς || εὐβόλωσ ἔχω = εἶμαι εὐτυχῆς, διατελῶ ἐν εὐτυχίᾳ.
εὐ-βοοσία, ἡ (εὐβοτος)· καλὴ βοοκῆ, καλὴ τροφή.
εὐ-βοστρύχος, ὄν· ὁ ἔχων καλοὺς βοστρύχους.
εὐ-βοτος, ὄν (εὐ+βόσκω)· ὁ ἔχων ἀφθονὸν καὶ καλὴν βοοκῆν, ὁ τρέφων καλῶς.— || ὁ καλῶς τετραμμένος, εὐτραφῆς || εὐημερῶν, «προκομμένος».
εὐ-βότρυος, ὄν καὶ εὐ-βοτρύς, υ, γεν. -υος (εὐ+βότρύς)· ὁ ἔχων ἀφθονοὺς σταφυλάς, πλοῦσιος εἰς σταφυλάς.
εὐ-βουλία, ἡ· καλὴ βουλή (σκέψις, φρόνησις) || σύνεσις. Ἐκ τοῦ
εὐ-βουλος, ὄν (εὐ+βουλή)· ὁ ἔχων καλὴν βουλήν (σκέψιν), σῶφρων, συνετός.
εὐ-βους, ὄν, γεν. -οος (εὐ+βοῦς)· ὁ ἔχων ἀφθονίαν βοῶν (κτηνῶν).
εὐ-βροχος, ὄν (εὐ+βρόχος)· ὁ ἔχων πολλοὺς ἢ καλοὺς βρόχους (ἀπὶ δικτύων).
εὐ-γάθης, ἐς καὶ εὐ-γάθητος, ὄν, δωρ. ἀντὶ εὐγηθ—
εὐ-γε, ἐπίρ. ἀντὶ εὐ γε (λατ. euge!)· ῥαῖα! πολὺ καλὰ! «εὐγε!» «μπρόδο!» ἐξάρετα!
εὐ-γειος, ὄν (εὐ+γή)· ὁ ἔχων καλὴν γῆν || γόνιμος, εὐφορός.
εὐ-γένεια, ἡ (εὐγενής)· ἡ ἐκ καλοῦ γένους καταγωγὴ, καλὴ καταγωγὴ, ὑψηλὴ καταγωγὴ, «εὐγένεια», ἀντίθ. τῆ δυσ-γένεια (=ταπεινὴ καταγωγὴ).— || εὐγένεια ψυχῆς, μεγαλοψυχία.
εὐ-γένειος, ἐπικ. ἡῦγέν— (εὐ+γένειον)· ὁ ἔχων κἀλὸν γένειον (χαίτην).
εὐ-γενέτης, -ου, δ=τῆ ἐπομ.
εὐ-γενής, ἐπικ. εὐη-γενής καὶ ἡῦ-γενής, ἐς (εὐ+γένος)· ὁ ἐκ καλοῦ γένους, ὁ καλῆς καταγωγῆς, ὁ εὐγενεὺς καταγωγῆς, εὐγενής || ὡς. ὁ μαρτυρῶν εὐγένειαν.— || ὁ εὐγενῶν φρονημάτων, μεγαλόψυχος.— || ἀπὶ ζῶων, ὁ καλοῦ γένους, εὐγενής, γενναῖος.
εὐ-γενία, ἰων. -ῆ, ἡ=εὐγένεια (βλ. λ.).
εὐ-γεως, ὡν (εὐ+γή), ἀττ. ἀντὶ εὐγειος.
εὐ-γηθῆς, ἐς καὶ εὐ-γηθητος, ὄν (εὐ+γηθέω)· πλήρης χαρᾶς, φαιδρός, περιχορῆς.
εὐ-γηρία, ἡ (εὐγηρως)· εὐτυχῆς γῆρας.
εὐ-γηρυς, υ· εὐηχος, εὐφρωνος, ἡδέως ἤχων.
εὐ-γηρως, ὡν (εὐ+γηρως) καὶ εὐγήρως· ὁ διάγων

εὐτυχῆς γῆρας, ὁ εὐτυχῆς εἰς τὸ γῆρας του.
εὐ-γλάγτος, ὄν, εὐ-γλάνης, ἐς καὶ εὐ-γλάγαι, ὄν (εὐ+γλάγος)· ὁ ἔχων ἀφθονὸν γάλα || ἀνώμ. διατ. κατὰ μεταπλασμὸν εὐγλαγι ὡσεὶ ἐξ ὄνομ. εὐ-γλαξ.
εὐ-γλυπτος, ὄν καὶ εὐ-γλύφης, ἐς (εὐ+γλύφω)· ὁ καλῶς γεγλυμμένος, καλῶς κεχαραγμένος.
εὐ-γλωσσία, ἀττ. -ττία, ἡ· εὐχέρεια εἰς τὸ λαλεῖν, εὐφράδεια, «εὐγλωττία», Ἐκ τοῦ
εὐ-γλωσσος, ἀττ. -ττος, ὄν (εὐ+γλώσσα)· ὁ ἔχων καλὴν γλῶσσαν, εὐφραδῆς, εὐγλωττος || ὁ ἡδέως ἤχων, μελίρρυτος.— || ὁ λύων τὴν γλῶσσαν, ὁ ποιῶν τινα εὐφραδῆ.
εὐγμα, -ατος, τὸ (εὐχομαι)· ὡς τὸ εὐχος· καύχημα, καύχησις.— || =εὐχή· ἰκεσία, εὐχή, ἔκφρασις ἐπιθυμίας.
εὐ-γναμπος, ὄν, ἐπικ. εὐγν— (εὐ+γνώμια)· ὁ καλῶς ἐπικεκαμμένος, ὁ εὐκόλως καμπτόμενος.
εὐ-γνυμοσύνη, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ εὐγνώμονος, τὸ ἔχειν καλὰ αἰσθήματα, καλοκαγαθία, χρηστότης, ἐπιείκεια. Ἐκ τοῦ
εὐ-γνώμων, εὐ-γνώμων, γεν. -ονος (εὐ+γνώμω)· ὁ ἔχων καλὴν γνώμην, καλὰ αἰσθήματα, ἐπιεικῆς, συγκαταβατικός, φιλάνθρωπος.— || εὐαἰσθητός, σῶφρων, συνετός.— ἐπίρ. εὐγνώμωνως=σωφράντως.
εὐ-γνωστος, ὄν (εὐ+γινώσκω)· ὁ λίαν γνωστός, οἰκετός.
εὐ-γομφορ, ὄν (εὐ+γόμεφορ)· ὁ καλῶς συνηρημένος ἢ στερεωμένος.
εὐ-γονία, ἡ· γονιμότης, εὐφορία. Ἐκ τοῦ
εὐ-γονος, ὄν (εὐ+γονή)· γόνιμος, εὐφορός, καρποφόρος.
εὐ-γραμμος, ὄν (εὐ+γραμμῆ)· ὁ καλῶς ἐσχεδιασμένος, ὁ ἔχων ῥαῖας γραμμάς.
εὐ-γράφης, ἐς (εὐ+γράφω)· ὁ καλῶς γεγραμμένος, καλῶς ἐξωγραφημένος.— || ἐπιρ. ὁ καλῶς γράφων ἢ ζωγραφῶν.
εὐ-γώνιος, ὄν (εὐ+γωνία)· ὁ ἔχων κανονικὰς γωνίας, κανονικός.
εὐ-δαϊδάλος, ὄν (εὐ+δαίδαλος)· ὁ κομψῶς εἰργασμένος.
εὐ-δαιμονέω, μέλ. -ήσω (εὐδαιμον)· εἶμαι εὐδαίμων, εἶμαι εὐτυχῆς, εὐτυχῶ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ
εὐ-δαιμόνημα, -ατος, τό· καλὴ τύχη, εὐτύχημα.
εὐ-δαιμονία, ἡ (εὐδαιμονέω)· εὐτυχία, βλάβος, εὐημερία, «εὐδαιμονία».
εὐ-δαιμονίζω, μέλ. -σω (εὐδαιμον)· θεωρῶ ἢ κἀλῶ τινα εὐδαίμονα, μακαρίζω.
εὐ-δαιμονικός, ἡ, ὄν (εὐδαιμονία)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν εὐδαιμονίαν, ὁ τείνων ἢ ἄγων εἰς εὐδαιμονίαν || ἀπὶ προσ. εὐτυχῆς, ἀποδεχόμενος τὴν εὐδαιμονίαν.— Ἐπίρ. -κῶς = εὐδαιμόνων, εὐτυχῶς.
εὐ-δαιμόνωσ, ἐπίρ. τοῦ εὐδαιμων· εὐτυχῶς||συτηρ. καὶ ὑπερθ. εὐδαιμονέστερον, -έστατα.
εὐ-δαίμων, ὄν, γεν. -ονος (εὐ+δαίμων)· ὁ ἔχων εὐ διακειμενὸν τὸν δαίμονα, ὁ ἔχων ἀγαθὸν δαίμονα «καλομοίρης», εὐτυχῆς, μακάριος (λατ. felix)|| ὡς. πλοῦσιος (ὡς τὸ λατίν. beatus)|| εὐτυχῆς, «εὐ-δαίμων».
εὐ-δάκρυτος, ὄν (εὐ+δακρύω)· ἀξιοδάκρυτος, ἀξιος πολλῶν δακρῶν, ἀξιοδρῆνῆτος.
εὐ-δέειλος, ὄν (εὐ+δέειλος ἀντὶ δῆλος)· εὐδῆλος, φανερός, καταφανής, μακρόθεν ὁρατός.
εὐ-δειπνος, ὄν (εὐ+δειπνο)· ὁ διὰ πλουσίων δεῖπνων τιμώμενος— || εὐδειπνοῖς δαῖτες=πολυτελεῖ (πλούσια) δεῖπνα, καλῶς κατηρημένα συμπόσια.
εὐδέμεναι, ἐπικ. ἀπρρ. τοῦ εὐδω.
εὐ-δένδρος, ὄν (εὐ+δένδρον)· ὁ ἔχων ἀφθονὰ ῥαῖα δένδρα.
εὐδεσκον, ἰων. πρτ. τοῦ εὐδω.
εὐ-δηλος, ὄν(εὐ+δῆλος)· κατὰδηλος, ὀλοφάνερος.
εὐδηθῶ, ἐπικ. ὄν. ἴποι. τοῦ εὐδω.
εὐδία, ἡ (εὐδῆος)· καλοκαίρια||μετρ. ἡρεμία, ἡσυχία, γαλήνη, «κάλμα» || εὐημερία, εὐτυχία.
εὐ-διά-βάτος, ὄν· ὁ εὐκόλως διαδαινόμενος, «εὐκολοπέραστος».
εὐ-διά-βολος, ὄν (εὐ+διαβάλλω)· ὄν εὐκόλως διαβάλλει τις.

εὐ-δαιότερος, α, ον' ἀνώμ. συγχρ. τοῦ εὐδός.
εὐ-δίαίτος, ον (εὐ+δίαίτα)· ὁ ἐγκρατῶς διαιτώμενος, ὁ μετριῶς ζῶν.

εὐ-διανός, ἡ, ὄν = εὐδός (β βλ.).
εὐδία, μέλ. -ῆσω (εὐδία)· εἶμαι γαλήνιος, ἤρεμος.
εὐ-δικία, ἡ (εὐ+δική)· δίκαιος τρόπος, δικαιοσύνη || δίκαια διανομή.

εὐ-δίνητος, ον (εὐ+δινέω)· ὁ εὐκόλως δινούμενος, εὐκόλως στρεφόμενος, εὐτροφος.

εὐ-διος, ον (εὐ+Διός, γεν. τοῦ Ζεὺς)· γαλήνιος, καθαρός, λαμπρὸς || φαιδρός, καλόκαρδος.— Ἄνώμ. παρθετ. **εὐδιέστερος**, -έστατος· ὡς καὶ **εὐδαιότερος**.
Ἔτυμ. εὐδός (*εὐ-δε-[F]ος)· εὐδία· πρβλ. σκανορ. su-dináh, su-dinám (καλή ἡμέρα), λατ. triduum (<<*-dino-m)· ὡς. σκανορ. dyáih, div- (οὐρανός), Ζεὺς, γεν. Δι(F)ός· ὑπερθ. **εὐδιέστατος**· καὶ **εὐδιεινός** (<<εὐδιεσο-νό-ς)· ἔν παῖσι τοῦτοις ὑπόκειται θέμα *dives-, πρβλ. σκανορ. divasáh (ἡμέρα).

εὐ-δητος, ἴπ. **εὐδῆμ**—, ον (εὐ+δέμω)· ὁ καλῶς ῥυθμισμένος, καλῶς διαμορφωμένος.

εὐ-δοκέω, μέλ. -ῆσω· ἄδρ. α'· εὐδόκησα (εὐ+δοκέω)· εἶμαι εὐχαριστημένος, δικάειμαι εὐνοϊκῶς, ἀποδέχομαι τι εὐχαρίστως, ἢ συναινῶ εἰς τι || μετ' ἀπροφ., δέχομαι νά γίνῃ τι, συναινῶ νά γίνῃ τι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **εὐ-δοκία**, ἡ (εὐδοκέω)· ἐπιδοκιμασία, ἔγκρισις, ἵκανοποίηση.

εὐ-δοκίμω, μέλ. ῆσω· πρτ. καὶ ἄδρ. α'· ἠὲδοκίμων, ἠὲδοκίμησα· συχὰ ἄμω καὶ ἄνευ ἀνέψησως εὐδ— (εὐδοκίμος)· ἔχω καλὴν φήμην, ἐκτιμῶμαι, εἶμαι δημοφιλῆς || **εὐδοκίμω ἔν τινι** = διακρίνομαι εἰς τι, εὐδοκίμω εἰς τι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

εὐ-δοκίμια, ἡ (εὐδοκίμω)· καλὴ φήμη, εὐδοκίμῃσι.

εὐ-δοκίμος, ον· ὁ ἐκτιμώμενος, ὁ ἔχων καλὴν φήμην, εὐδοκίμω.

εὐ-δοξέω, μέλ. -ῆσω (εὐδοξός)· ἔχω καλὴν φήμην, εἶμαι ἔνδοξος, εὐδοκίμω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **εὐ-δοξία**, ἡ (εὐδοξέω)· καλὴ φήμη, καλὸν ὄνομα || δόξα, ὑπόληψις, τιμὴ.

εὐ-δοξος, ον (εὐ+δόξα)· ὁ ἔχων καλὴν ὑπόληψιν, ἔνδοξος, ἔντιμος, περιφημος.

εὐ-δράκῃς, ἐς (εὐ+δρακεῖν τοῦ δέρομαι)· ὁ ἔχων ὄρεταν τὴν ὄρασιν, ὄξυδερκῆς.

εὐ-δρῶσος, ον· ὁ ἔχων ἀφρονον δρόσον (ἡ δ-δατα), ὁ καλὰ δροσιμώμενος.

ΕΥ-ΔΩ, πρτ. ἠὲδων, ἴπ. εὐδών· μέλ. εὐδήσω· κοιμῶμαι, κατακλίνομαι (ἐπιγαβίζω)· διὰ νά κοιμηθῶ || ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ θανάτου, «κοιμοῦμαι» ἀντὶ τοῦ εἶμι εἰς πεθαμένους.— || μτφρ. ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω, «λυσυφάζω» || ὡς, παύω, παύομαι, σταματῶ.— [πρβλ. τὸ σύνθ. καθ-εὐδω μετὰ τῆς αὐτῆς σημ.· ἄγν. ἔτυμολ. βλ. ἐν λ. σὺνή].

εὐ-εάνος, ον (εὐ+εἰάνον)· ὁ πλουσίως ἐνδεδυμένος, ὁ ἔχων ὠραῖαν ἐσοδήτα (εἰάνον).

εὐ-εδρός, ον (εὐ+έδρα)· ὁ ἔχων λαμπρὰν ἔδραν, ὁ καθήμενος ἐπὶ λαμπροῦ θρόνου.— || παθητ., ὁ ἐπὶ τοῦ ὁποῖου κάθηται τις εὐ (ἀσφαλῶς), ἐπὶ τοῦ ἔππου.

εὐ-εθιρικός, ον (εὐ+εθιρα)· ὁ ἔχων λαμπρὰν κόρην.

εὐ-ειδής, ἐς (εὐ+εἶδος)· ὁ ἔχων καλὸν εἶδος, ὠραῖαν μορφήν, εὐμορφος, χαρίεις.

εὐ-εἰλος, ον (εὐ+εἴλη)· εὐήλιος, θερμὸς (λατ. arcticus).

εὐ-εἰμων, ον, γεν. -ονος (εὐ+εἶμα)· ὁ καλῶς (λαμπρῶς) ἐνδεδυμένος.

εὐ-εἰρος, ἀττ. εὐερος, ον (εὐ+εἶρος, εἶριον)· ὁ ἐκ καλοῦ ἐρίου κατασκευασμένος, «καλομάλλης», βαθύμαλλος.

εὐ-ἐλεγκτος, ον, (εὐ+ἐλέγγω)· ὁ εὐκόλως ἐλεγχόμενος, εὐκόλως ἀνασκευασμένος.

εὐ-ἐλπικς, ὁ, ἡ, οὐδ. εὐέλπις, γεν. -ιδος· ὁ ἔχων καλὰς (χρηστάς) ἐλπίδας, πλήρης ἐλπίδων· **εὐέλπις εἶμι** μετ' ἀπροφ.=ἐλπίζω ὅτι θά...

εὐ-εξ-ἀλείπτος, ον· ὁ εὐκόλως ἐξαλειφόμενος.

εὐ-εξ-ἀπάτητος, ον (εὐ+ἐξασπατάω)· ὁ εὐκόλως ἐξασπατῶμενος.

εὐ-εξία, ἡ (εὐ+ἐξίς)· ἡ καλὴ κατάστασις τοῦ σώματος, καλὴ κατάστασις τῆς ὑγείας || γενικῶς, καλὴ κατάστασις, ἰσχύς, βύμη.

εὐ-ἐξ-οδος, ον (εὐ+ἐξοδος)· ὁ ἐξ οὐ εὐκόλως ἐξέρχεται (ἢ διαφεύγει) τις.

εὐ-ἐπεία, ἡ· ὠραία γλῶσσα, καλλιπέπεια, εὐφράδεια.— || = **εὐφημία**, λέξεις εὐόλωνοι, εὐφημος λόγος. Ἐκ τοῦ

εὐ-επής, ἐς (εὐ+ἐπος)· ὁ καλῶς ὀμιλῶν, εὐφραδής, εὐγλωττος, μελωδικός. 2) ὁ ποιῶν τινα εὐγλωττον, ἐμπνέων, ἐνδουσιάζων.— || ὁ καλῶς λαληθεῖς, εὐπρόσδεκτος.

εὐ-επία, ἡ· ἴω, καὶ ποιητ. ἀντὶ εὐέπεια.

εὐ-επι-βουλεύτος, ον (εὐ+επιβουλεύω)· ὁ εὐχερῶς ὑποκείμενος εἰς ἐπιβουλήν, ὃν εὐκόλως ἐπιβουλεύεται τις || ὁ ἐκτεθειμένος εἰς ἐπιβουλήν (προδοσίαν).

εὐ-επί-θετος, ον (εὐ+ἐπιτίθεμαι)· καθ' οὐ εὐκόλως ἐπιτίθεται τις, εὐπρόσβλητος || **εὐεπιθέτον ἐστὶ τινι** = εἶναι εὐκὸλον διὰ τινα νά κάμῃ ἐπίθεσιν.

εὐ-επί-τακτος, ον (εὐ+ἐπιτάσσω)· ὁ εὐχερῶς τιθέμενος εἰς τάξιν, εὐπειθής, εὐάγωγος, χειροῦθης.

εὐ-εργασία, ἡ· τὸ πράττειν τὸ καλόν, εὐποιεῖα, «εὐεργασία», ἀγαθοεργία || καλὴ διαγωγή. Ἐκ τοῦ

εὐ-εργετέω, μέλ. -ῆσω· εἰς τὸς ἠψῆμένους χρονοὺς ἄλλοτε **εὐηργετοῦν**, **εὐηργέτησα** καὶ ἄλλοτε **εὐεργ-**— (ἀναεψῆ:ως) (**εὐεργέτης**)· ἐργάζομαι τὸ καλόν, πράττω καλῶς, πράττω τὸ καλόν.— || προσφέρω ὑπηρεσίαν εἰς τινα, πράττω καλὸν εἰς τινα, δεικνύω φιλοφροσύνην, ὠφελῶ.— || παθητ. λομβάνω (δέχομαι) εὐεργεσίαν, εὐεργετοῦμαι ὑπὸ τινος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

εὐ-εργέτημα, -ατος, τὸ (**εὐεργετέω**)· καλὴ πράξις, εὐεργασία, ὑπηρεσία, φιλοφροσύνη.

εὐ-εργέτης, -ου, ὁ (εὐ+εργω)· ὁ εὐεργετῶν, ὁ πράττων τὸ καλόν, εὐεργετής || τίτλος τιμῆς ἀπονεμόμενος εἰς εὐεργετήσαντας τὴν πόλιν.— || ὡς ἐπιθ. εὐεργετικός, ἀγαθοεργός.

εὐ-εργετηθῶν, ἴμω, ἐπιθ. τοῦ **εὐεργετέω**· πρέπει νά πράττῃ τις τὸ καλόν, νά δεικνύῃ φιλοφροσύνην.

εὐ-εργετικός, ἡ, ὄν (**εὐεργέτης**)· ὁ διατεθειμένος νά πράττῃ τὸ καλόν.

εὐ-εργέτις, -ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ **εὐεργέτης**.

εὐ-εργής, ἐς (εὐ+εργω)· ὁ εὐ ἐργασμένος, καλῶς ἐπεξεργασμένος, καλῶς κατασκευασμένος, καλῶς ῥυθμισμένος (ἐπι χρονοῦ, καλῶς κατεργασμένος, ἐξημενισμένος (κεκοσμημένος).— || ὁ καλῶς ποιῶν (ὡς ἐνεργ. θηλ.), ὁ καλῶς (ἐπιτηδεύς) κατασκευάζων || ὁθες, οὐδ. πληθ. ὡς ὄσα. **εὐεργέα**=εὐεργεσία, καλὰ πράξεις.

εὐ-εργός, ὄν (εὐ+εργω)· ὁ πράττων τὸ καλόν, τίμιος, εὐδύς, ἐνάρετος.— || παθητ., ὁ καλῶς ἐργασμένος, καλῶς ἡσοτριωμένος (τονιζόμενον καὶ **εὐεργος**) || ὡς, ὁ εὐκόλος εἰς κατεργασίαν.

εὐ-ερκής, ἐς (εὐ+ερκος)· ὁ καλῶς πεφραγμένος, ἀσφαλῶς προφυλαγμένος || ὁ περικλείων στενῶς || ἐπὶ πόλεω, ὁ καλῶς φρουρούμενος.

εὐ-έρκτης, -ου, ὁ ποιητ. ἀντὶ **εὐεργέτης**.

εὐ-ερνής, ἐς (εὐ+εργος)· ὁ καλῶς βλαστάων, θάλλων, ἀκμάζων.

εὐ-ερός, ἀττ. ἀντὶ **εὐεἰρος**.

εὐ-εστός, -οῦς, ἡ (εὐ+εἶμι)· τὸ εὐ εἶναι (εὐ εἶχειν), καλὴ κατάστασις εὐτυχία, εὐδαιμονία.

εὐ-ετηρία, ἡ (εὐ+ετος)· καλὸν ἔτος, καλὴ ἐποχὴ, καλὴ χρονιά, θηλ. καλὴ συγκομιδὴ.

εὐ-ετία, ἡ=**εὐετηρία**.

εὐ-εύτετος, ον (εὐ+εὐρῆσκω)· ὁ εὐκόλως εὐρισκόμενος, ἀντίθ. τῷ **δυσεύτετος**.

εὐ-ἐφ-οδος, ον (εὐ+ἐφοδος)· εὐπρόσβλητος, ὁ καθ' οὐ εὐκόλως κόμει τις ἐφοδόν.

εὐ-ἐηλος, ον· ὁ ἀμιλλόμενος εἰς τὸ καλόν, ὁ μετὰ ζήλου προσπαθῶν νά ἀποκτήσῃ τὸ καλόν.— ἐπιρ. -ζήλωος.

εὐ-ζύγος, ἐπιτ. **εὐ-ζυγος**, ον (εὐ+ζυγόν III)· ἐπὶ πλοίου, τὸ καλῶς συνηρμοσμένον, στερεόν, τὸ ἔχων καλὰ καθίσματα τῶν κωπηλατῶν.